

T
Â
P
1

Thời Niên Thiếu không thể quay lại đây

Đ
Ó
N
G
H
O
A

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

vh

Kinh sách Văn Việt

Mục lục

Quyển 1

Quyển 2

Quyển 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

[Nhiều năm qua, tôi luôn học tập một việc, chính là không quay đầu lại, chỉ vì bản thân chưa từng làm chuyện gì phải hối hận, không hối hận vì những chuyện mình đã làm.

Mỗi bước đi của cuộc sống, đều phải trả giá đắt.

Tôi có được một ít những gì mình muốn, mất đi một ít những gì mình không muốn mất.

Nhưng con người trên thế giới này, có phải ai cũng như vậy đâu?]

Tôi đến từ biển người đầy mưa gió

Ngày 12 tháng 5 năm 2008, Vãn Xuyên đã xảy ra động đất cấp 8.0, Thiểm Tây, Cam Túc đã xảy ra dư

chấn từ cấp 6.5 – 7.0.

Ngày đó, La Kì Kì đang ở San Francisco, chuẩn bị đi làm, ba mươi phút trước khi đến văn phòng, cô vừa uống sữa vừa nhận thư từ mạng, đột nhiên, cô thấy được tin tức về trận động đất ở Văn Xuyên, địa điểm xảy ra động đất làm cô khiếp sợ, vội xác định tính chân thật của tin tức đó.

Đầu óc chết lặng vài phút, cô đột nhiên ý thức được Tứ Xuyên giáp danh với Thiểm Tây, Tứ Xuyên xảy ra động đất lớn như vậy, Thiểm Tây khẳng định cũng sẽ bị lan đến. Dù lúc này ở Trung Quốc đang là rạng sáng, nhưng cô vẫn vội vàng gọi điện thoại về nhà, không ai nhận điện thoại; đổi số di động của bố, không ai nghe; đổi số di động của mẹ, cũng không ai nghe; đổi số di động của em gái, vẫn không có ai trả lời.

Kì Kì liên tiếp gọi điện thoại về nhà cho bố mẹ, không nghe được tiếng trả lời, tay cô bắt đầu run rẩy.

Đồng nghiệp người Hoa Tiểu Linh có bố mẹ ở Thành Đô, liên tục gọi điện thoại về mà không thông, cô ghé

vào bàn công tác bật khóc thất thanh.

Cả buổi sáng, La Kì Kì không làm được gì, chỉ gọi điện thoại hết lần này đến lần khác, trận động đất mới xảy ra, thậm chí cấp độ thật sự còn chưa chắc chắn, tin tức trên mạng ít ỏi đến đáng thương. Để biết thêm về dư chấn tác động đến tỉnh Thiểm Tây, cô tìm một bản đồ Trung Quốc, dùng thước đo khoảng cách từ Vân Xuyên đến Tây An, dựa theo tỉ lệ xích tính toán khoảng cách thực tế, lại gọi điện thoại cho người bạn nghiên cứu vận động vỏ trái đất ở Đại học Massachusetts, hỏi cậu ấy về quy luật lan truyền giảm dần. Đợi đến khi tan tầm, cô cũng đã thành một nửa chuyên gia về động đất rồi.

Buổi tối, cuối cùng điện thoại cũng thông. Bố nói: “Mọi người đều không sao, phòng ở cũng không có việc gì, chỉ là trần nhà rớt mấy khối, TV bị biến dạng một chút, con không cần lo lắng, Viện Viện vẫn ở cùng bố mẹ.”

Kì Kì lại hỏi về những người thân trong nhà, xác nhận mỗi người đều an toàn, sau đó lại dặn dò em gái một chút.

Đ muốn ngắt điện thoại, em gái nói: “Mười phút sau chị gọi lại cho em nhé, em có chuyện muốn nói với chị.”

Mười phút sau, La Kì Kì gọi vào di động của em gái: “Chuyện gì vậy?”

“Chị, chị có tính được bao nhiêu năm rồi mình không về nước không? Chị chỉ đi Mỹ thôi, không phải lên mặt trắng! Sau trận động đất chiều qua, mọi người không dám ngủ trong phòng, phải ăn ngủ một đêm ở đầu đường, bố mẹ luôn nhắc tới chị đó. Là tổng thống Mỹ thì cũng phải về nhà thăm bố mẹ chứ? Từ lúc đi đến giờ chị không dành chút thời gian nào về thăm nhà cả. Em biết chị gửi về nhà không ít tiền, phòng ở của bố mẹ, mua xe cho em cũng là tiền của chị, nếu không có chị, bố mẹ và em có thể phải sống bảy mươi năm ở khu tập thể cũ nát, nhưng chị có biết bố bị xơ gan không? Chị có đi bệnh viện với mẹ không? Nếu mọi người rơi vào trung tâm của trận động đất, thì dù chị muốn hay không cũng không thể nhìn thấy mọi người nữa đâu . . .” La Viện Viện bật khóc, năm phần là sợ hãi giữa sự sống và cái chết, năm phần là đồng cảm với thảm trạng của trận động đất.

La Kì Kì không hé răng, thật lâu sau, cô nói: “Chị sẽ mau chóng sắp xếp ngày nghỉ, về nước một chuyến.”

La Viện Viện vừa khóc vừa cười: “VẬY còn được, nhất định bố mẹ sẽ rất mừng.”

Tuy rằng quyết định muốn nghỉ ngơi, nhưng chuyện công tác, không phải nói đi là có thể đi được, đến khi La Kì Kì sắp xếp thỏa đáng mọi chuyện, cũng đã là tháng chín rồi.

Những người Trung Quốc về nước bên cạnh cô đều mang theo túi lớn túi nhỏ, chỉ có cô là mang theo một cái vali cỡ trung bình. Cát cánh từ San Francisco, hơn mười mấy giờ mới đến được Bắc Kinh.

La Kì Kì hoảng hốt nghĩ, hơn mười mấy giờ, mới là một phần tư thời gian ngồi xe lửa đến Bắc Kinh vào năm đó, hóa ra khoảng cách của Thái Bình Dương cũng chẳng phải xa xôi như vậy.

Ở sân bay Tây An, lấy hành lý, đi ra ngoài, cô nghe được có người cao giọng kêu: “Chị, chị.”

Một cô gái ăn mặc gọn gàng xinh đẹp không ngừng vẫy tay gọi cô.

Bốn năm không gặp, có chút xa lạ, nhưng khi em gái ôm cổ cô, khoảnh khắc đó tình cảm huyết thống quen thuộc đã trở lại.

Viện Viện vẫn giống như trước đây, thích nói chuyện. Cô ấy vừa lái xe, vừa nói không ngừng, hỏi chuyện ở Mỹ, nói về cuộc sống trong nước, rồi lại cao hứng phấn chấn nói: “À, đúng rồi, ngày đó em và đồng nghiệp đến cục thuế làm việc, những công chức ở đó không phải là rục rờ màu sắc, thì cũng tuyệt đối lạnh lùng, sau đó đột nhiên em gặp một người, em không biết anh ấy, nhưng anh ấy lại nhận ra em, nói ‘Chị em có phải là La Kì Kì không’, em nói ‘Đúng vậy’, anh ấy liền đề đồng nghiệp giúp chúng em thuận lợi làm xong công việc của mình, chúng em muốn cảm ơn anh ấy, vậy mà người ta lại từ chối nói: ‘Một chút việc nhỏ không đáng gì, anh và chị em là bạn học mà’, trước đây em nói với đồng nghiệp từ nhỏ chị đã là nhân vật nổi tiếng xuất sắc, đồng nghiệp của em còn không tin, luôn nói em khoác lác, lần đó họ mới tin đấy.”

La Kì Kì làm bộ như mệt mỏi, nhắm hai mắt lại. Từ nhỏ cô đã là nhân vật nổi tiếng ư? Kết quả là trí nhớ của cô rất tốt, hay là người khác rất dễ quên?

Xe dừng lại dưới tầng, Kì Kì không có cảm giác quen thuộc khi về nhà, thậm chí còn không biết phòng ở tầng mấy, giống như cô là khách vậy, chỉ đi theo dẫn dắt của Viên Viên.

Mẹ chuẩn bị bữa cơm vô cùng phong phú, dường như muốn làm hết những gì mà bốn năm nay La Kì Kì chưa được ăn.

La Kì Kì chỉ phụ trách ăn, không phụ trách nói, có thể có La Viên Viên trên bàn ăn, không khí vĩnh viễn không tẻ nhạt, cô liên tục nói cười, nói chuyện rất sôi động, một lúc nói đến chuyện lãnh đạo làm trò cười cho thiên hạ, một lúc lại nói về tin đồn của đồng nghiệp, làm cả nhà cười vui vẻ.

Mẹ vừa ăn cơm, một bên thử nói: “Kì Kì, nếu gặp được người thích hợp thì con cũng nên để bụng một chút đi, phụ nữ dù có sự nghiệp thành công đến đâu thì

cũng phải lập gia đình. Con còn phải làm gương cho em con nữa, bằng không nó luôn nói rất là đúng lý hợp tình ‘Chị của con còn không có bạn trai mà’ .”

Viện Viện nhú mày nhìn Kì Kì, nhỏ giọng nói, nhưng cả nhà đều nghe rõ lời cô: “Cũng là chị thông minh, cứ ở nước ngoài, không phải nghe những lời lải nhải đó, lần sau mà em phải nghe nhiều đến nóng nảy, em sẽ đi tìm chị để nương tựa thôi.”

Bố mẹ đều cười rộ lên: “Dựa vào con sao, ở đại học phải thi lại tiếng Anh ba lần mới qua được, còn muốn ra nước ngoài à?”

“Là người Trung Quốc mà, dựa vào cái gì lại phải kiểm tra tiếng Anh chứ? Không qua được thì không cho tốt nghiệp, đúng là bệnh thần kinh! Sao không thấy sinh viên nước ngoài kiểm tra tiếng Trung chứ?”

“Vậy không nói đến tiếng Anh, về thành tích chuyên ngành của con. . .”

“Mọi người đừng nói nữa, nói nữa con không ăn cơm

đâu!”

Viện Viện trừng mắt kêu lên, bố mẹ lập tức giống như trước đây, toàn bộ đầu hàng: “Thật ra không cần thiết phải kiểm tra tiếng Anh, bình thường cũng rất ít dùng, nói chuyện với người khác cũng coi như kiểm tra rồi.”

La Kì Kì mỉm cười nghe, hưởng thụ loại hạnh phúc nhỏ vụn này.

Ăn cơm xong, Viện Viện dẫn Kì Kì đi thăm phòng ngủ của cô.

Sau khi La Kì Kì ra nước ngoài mới mua nhà, cô đưa ra hơn bốn mươi vạn, bố mẹ thì trang hoàng nội thất. Vì vậy phòng ngủ dành cho Kì Kì, vẫn không ai dùng, cái bàn, giường, giá sách đều mới tinh, không lưu lại chút kỷ niệm nào, chỉ có sách trên giá sách là quen thuộc.

Kì Kì cầm quyển “Hong Lâu Mộng”, ngồi ở mép giường, tùy tay giờ ra. Bản cũ năm 1979, trang giấy đã vàng đi, thật khó tin tưởng, quyển sách này cũng gần được ba mươi tuổi rồi.

Viện Viện như tranh công nói: “Thế nào? Bảo bối của chị em đều bảo tồn hoàn hảo chứ.” Cô mở ngăn tủ cuối cùng của tủ sách, “Chị tự tay viết bản ký tên dày đặc đó em niêm phong ở trong này, chưa từng mở ra xem.”

Kì Kì trầm mặc nhìn cái hộp, Viện Viện cười nói: “Chị cứ nghỉ ngơi đi, lúc nào thấy thoải mái thì em với chị sẽ đi ăn ở phố lớn rồi lại đến ngõ nhỏ.”

Kì Kì lấy hộp đó ra, nhưng không mở, chỉ là lấy ngón tay vuốt ve nó. Bản ký tên này viết vào năm cô tốt nghiệp cấp III, khi đó cô mới mười bảy tuổi. Đã nhiều năm rồi, thực ra ngay cả cô cũng không nhớ rõ bên trong nó có chứa cái gì.

Cô ngồi yên lặng một lúc, rồi để cái hộp đó trên giá sách.

Sau khi tắm rửa xong, La Kì Kì gửi thư điện tử cho Thẩm Viễn Triết, Dương Quân và Lâm Y Nhiên. Họ là bạn rất thân của cô thời trung học, từ sau khi ra nước ngoài, liên lạc liên lạc, cô cũng không chắc liệu địa chỉ thư này còn dùng được nữa không.

(Chữ Thẩm trong tên của Thẩm Viễn Triết phiên âm Hán Việt còn có thể là Trầm hoặc Tr

Rõ ràng đã rất mệt mỏi, nhưng chắc là do chênh lệch múi giờ, cô lẫn qua lộn lại, luôn ngủ không an ổn.

Sáng hôm sau, khi cô đang đánh răng thì điện thoại vang lên.

“Kì Kì, điện thoại của con đó.”

Cô vội vàng nhỏ nước súc miệng ra, chạy tới, cầm lấy điện thoại: “A lô?”

“Bạn La Kì Kì này, giọng nói của bạn thay đổi rất lớn đó nhé.”

Cách nói chuyện này, không thể là Thẩm Viễn Triết ôn hòa cẩn trọng được, “Dương Quân, cậu ở. . .” Cô cúi đầu nhìn biểu hiện của điện báo, “Cậu làm việc ở Bắc Kinh à?”

“Đúng vậy, còn cậu? Lần này cậu về nước tạm thời hay là lâu dài?”

“Tạm thời thôi, nhưng ngày nghỉ rất dài, có một tháng.”

“Khi nào thì trở về, có thể đến Bắc Kinh không? Khi tớ và Lâm Y Nhiên gặp nhau, luôn nhắc tới tên khốn vô tình vô nghĩa là cậu đó, thật muốn như năm chúng ta là một quan hệ tam giác chọc nhiều người phải hăm mộ!”

“Cảm tình cũng tốt nhỉ, khi tớ đến Bắc Kinh, cậu mời chúng tớ đi ăn nhé.”

“Tốt thôi, chỉ cần cậu đến, ăn cái gì tớ cũng chiều.”

“Xem ra bây giờ cậu là kẻ có tiền nha.”

“Tìm chết đi, có tiền cũng không dám so với người kiếm đô la như cậu đâu.”

“Thôi đi, giá trị đồng đô la đang giảm rồi, cậu không biết hả? Cậu có bạn gái không? Dây dưa với Đồng Vân Châu có kết quả chứ?”

Dương Quân chỉ cười không đáp, một lát sau mới nói: “Trước mắt còn không có bạn gái.”

“Bạn ơi, nghe tớ khuyên một câu này, đừng có nhăm nhăm vào một thân cây mà thất cổ như thế, cậu vẫn là người học máy tính đó, không biết mức độ quan trọng của tập tin dự bị à?”

Dương Quân ung dung hỏi: “Bạn tôi à, còn cậu thì sao nào? Có bạn trai

La Kì Kì phần nộ nói: “Trước mắt cũng còn chưa có.”

Dương Quân cao giọng cười to: “Lâm Y Nhiên đã kết hôn rồi đó, con cũng được một tuổi rồi, là con gái, đặc biệt giống cô ấy, hoàn toàn là một Tiểu Y Nhiên.”

“Vậy thì tốt quá, tớ phê chuẩn cô ấy có thể mang theo gia đình tham dự yến tiệc quan hệ tam giác của chúng ta.”

“Được thôi! Dù sao không phải cậu trả tiền. Đúng rồi, lần này cậu về nước muốn làm cái gì? Có nghĩ tới chuyện trở về quê nhà không?”

“Chủ yếu là thăm bố mẹ, chuyện khác tớ còn chưa

ngĩ ra.”

“Aiz! Cậu vừa trở về, còn đầy cõil lòng ồm ập tình cảm chủ nghĩa cách mạng, đến khi cậu ở cùng một mái hiên với bố mẹ hai tuần, cậu sẽ biết đến mùi vị của giai cấp thù địch, tớ đã tóm tắt mối quan hệ của mình với bố mẹ rồi, tuyệt đối là xa thom gần thối.”

(xa thom gần thối: ở xa, ít gặp thì quý hóa, ở gần do va chạm nhiều sinh ra ghét bỏ, không coi nhau ra gì.)

La Kì Kì bật cười, không nói lời nào.

Dương Quân nói: “Tớ treo điện thoại trước nhé, cách liên lạc tớ sẽ gửi đến hộp thư của cậu, có chuyện gì, cậu cứ tìm tớ nhé. Chúng ta là bạn bè, nếu cậu mà khách sáo với tớ thì tớ sẽ giận đó.”

“Tớ biết rồi.”

“Đưa điện thoại cho mẹ cậu đi, tớ muốn chào hỏi cô.”

La Kì Kì đưa điện thoại cho mẹ, nghe thấy mẹ cười

vui vẻ, lặp lại nói: “Ồ, còn chưa có bạn gái hả?”

La Kì Kì lắc đầu cười cười, tiếp tục đi đánh răng rửa mặt.

Sau khi ở nhà hai tuần, La Kì Kì bắt đầu hiểu được lý luận của Dương Quân.

Tuy cô và bố mẹ không bị rơi vào giai cấp thù địch, nhưng rõ ràng không được coi trọng như lúc mới trở về nữa. Mẹ lại bắt đầu đến công viên khiêu vũ, bố thường chạy đi tìm bạn chơi cờ vua, cũng không bám lấy cô hỏi đông hỏi tây

La Viện Viện còn có chút tình cảm, vẫn dành thời gian đi cùng chị, nhưng phỏng chừng cũng đến kỳ hạn nhẫn nại rồi: “Chị, khi nào chị về Mỹ?”

La Kì Kì cười: “Tuần sau chị sẽ rời Tây An.”

“Đi Bắc Kinh à?”

“Không phải, đầu tiên về nơi chúng ta lớn lên, sau đó đến Bắc Kinh gặp bạn cùng lớp, rồi mới trở lại San

Francisco.”

Một tuần sau, La Kì Kì hoàn thành trọn vẹn nhiệm vụ đi thăm người thân, được bố mẹ và em gái vui vẻ tiễn cô đi Tây An.

Sau hai giờ bay, La Kì Kì tới được mục đích của mình.

Vừa đi ra sân bay, sóng nhiệt lập tức thổi đến mặt, ít nhất cũng phải cao hơn 2 độ so với Tây An. Gió rất lớn, tóc cô bị thổi loạn lên. La Kì Kì vừa đi vừa không ngừng nhìn trái nhìn phải, cũng giống như khách du lịch xung quanh mình, không thể nhìn ra cô đã từng sống ở thành phố này mười năm trước.

Ngồi trong taxi, La Kì Kì nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vẻ mặt thực hoảng hốt, hai bên đường thay đổi quá nhiều, cô không thể tìm kiếm được điều gì thân thiết.

Lái xe hỏi cô: “Cô đi du lịch à? Cảm thấy hứng thú với cảnh gì?”

“Không phải.” Ngừng lại một chút, cô còn nói:

“Trước kia tôi đã lớn lên ở đây.”

Lái xe vốn muốn đẩy mạnh tiêu thụ dịch vụ, không nghĩ tới lại đụng phải người địa phương, cười nói: “Bao lâu rồi cô mới trở về?”

“Mười năm.”

“A! Vậy cũng lâu nhỉ!”

“Đúng vậy!” Là rất lâu.

Khi đến khách sạn, sắc trời đã tối đen.

La Kì Kì tắm rửa xong, nằm trên giường lăn qua lộn lại mãi mà không ngủ được.

Trở lại thành phố này, dọc đường đi cô luôn thấy hoảng hốt, còn ần ần có chút phấn kh

Nếu không ngủ được, vậy thì ngồi dậy thôi, cô đứng trên sân thượng, nhìn ánh đèn mê ly của thành phố, lại không thấy rõ ánh đèn nào là của nhà mình.

Đã nhiều năm qua đi, nơi này vẫn tác động đến trái

tim cô như trước.

Nhà tâm lý học Freud cho rằng hành vi của mỗi người đều chịu ảnh hưởng của thời thơ ấu, vì vậy, tất cả nhân quả đều phải ngược dòng đến nơi bắt đầu cuộc sống...

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

[Thanh xuân ở nơi nào?

Từng ánh mắt của thiếu niên, đen trắng rõ ràng, giống như một bức màn.

Dững cảm, xúc động, yêu đuối, tò mò, khát vọng, hoang mang, thương tâm, thất vọng, suy tư...

Tất cả sắc thái đẹp đẽ đều trình diễn trên bức màn đen trắng rõ ràng đó.

Khi bức màn ấy được kéo lên, chúng ta lại ngây thơ không biết, cho dù nó đang ở gần ánh mắt của chúng ta..

Nguyên nhân là vì nó quá gần, gần như ở trong mắt chúng ta, thế nên, chúng ta không thể nhìn thấy..

Chỉ đến khi nó dần dần rời xa, chúng ta mới có thể thấy rõ nó. Thấy rõ tất cả có lẽ sẽ tuyệt vời, có lẽ thấy được c chuyện sau lưng con người ta có nhân quả rõ ràng, nhưng, sau khi tất cả hình ảnh đã đóng thành một cuộn phim, thì cho dù chúng ta mỉm cười, hay rơi lệ, cũng chỉ có thể đứng từ xa xa nhìn về thời gian đầu đó, yên tĩnh nhìn trên màn ảnh kia đang dần dần hiện lên những hình ảnh và cũng dần dần biến mất.

Đó là thanh xuân, chỉ sau khi rời đi, chúng ta mới có thể thấy rõ ràng.]

Bắt đầu nhớ lại

Tôi sinh ra trong một gia đình rất bình thường, điều kiện gia đình tôi không giàu cũng chẳng nghèo, trình độ văn hóa của bố mẹ không cao cũng không thấp. Trí nhớ của tôi trước khi tôi năm tuổi, có rất ít hình ảnh về họ, bởi vì khi tôi một tuổi năm tháng, em gái La Viện Viện được sinh ra, bố mẹ đưa tôi đến sống cùng ông ngoại.

Ở cùng ông ngoại, tôi rất vui vẻ hạnh phúc, có được ngàn vạn yêu chiều cho cả đời, là một đứa nhỏ điển hình

được ngâm mình trong “bình mật”.

Ông ngoại là kĩ sư về các công trình bằng gỗ tốt nhất ở địa phương, vẽ vòng tròn có thể không cần com-pa, có thể viết chữ nhỏ rất đẹp, lúc tuổi già khi vui vẻ lại đọc truyện Kim Dung, đến nay trong nhà vẫn có bản viết tay đóng thành sách truyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của ông, nó được đóng thành sách như một quyển sách cổ đẹp để quý giá. Ông xuất thân giàu có, nhà có một khu vườn cam lớn.

Bởi vì xuất thân của ông mà vào những năm đó, ông đã trải qua không thiếu sóng gió, dù là đau khổ gì, ông cũng lạnh nhạt đối mặt, chuyện duy nhất ông không thể lạnh nhạt là khi ly hôn với bà ngoại. Sau khi ly hôn, bà ngoại mang mẹ tôi rời xa quê nhà, bà gả cho một người khác, người đàn ông đó đối xử không tốt với mẹ tôi, thời thơ ấu và niên thiếu của mẹ tôi có thể nói là bất hạnh. Cho đến khi mẹ tôi gặp lại ông ngoại, cũng đã là hơn hai mươi năm sau rồi, khi mẹ mới gặp lại ông, dù thế nào cũng không gọi một tiếng “bố”, nhưng ông ngoại lại nước mắt ngang dọc.

Bà ngoại là người muốn ly hôn, không phải lỗi của ông ngoại, nhưng ông luôn cảm thấy áy náy với mẹ tôi, hơn nữa khi đến ở với ông, ông đã cưng chiều tôi đến độ cả người và thần đều phải phẫn nộ. Mẹ kế của mẹ tôi có nhớ, trước đây tôi là một cô bé điệu đà lại kiêu ngạo, hám bà ấy mua cho tôi một đôi giày da nhỏ, buổi sáng đã giúp tôi đeo giày, nhưng tôi kiên quyết không chịu đeo, ghét giày da có màu không sáng, dù bà có khuyên tôi thế nào tôi cũng không dùng nó, thế nên bà đã bỏ bữa sáng để giúp tôi đánh bóng giày, bà chỉ oán giận hai câu, tôi đã lập tức chạy đi mách ông ngoại, kiên quyết đòi ông đánh mông bà, vậy mà ông ngoại còn nghiêm túc lấy tờ báo vỗ vào người bà hai phát. Còn nữa, trong nhà bắt luận là ai chụp ảnh, cũng không thể không cho tôi vào, nếu không cho tôi chụp ảnh cùng, thì người đó đừng mong được chụp, ngay cả khi mẹ kế của mẹ chụp ảnh chung với đồng nghiệp, tôi cũng chen chân vào, vì vậy, tuy năm đó chụp ảnh vẫn là chuyện nghiêm túc rất hiếm gặp, nhưng dưới năm tuổi tôi đã được chụp rất nhiều ảnh, thường thường là một đồng người lớn còn ở giữa lại có một cô gái bé xiu, mọi người dờ khóc dờ cười, tôi phẫn chấn dào dạt.

Những kỷ niệm đó đều là do mẹ kể của mẹ tôi kể lại, tôi thì không nhớ rõ chút nào. Trong trí nhớ của tôi, tôi chỉ nhớ rõ ông ngoại đưa tôi đi câu cá, tôi không thích ông bế mà muốn tự đi, ông liền đi bên cạnh tôi, đường cũng ngắn thôi nhưng tôi vừa đi vừa hái hoa, rồi lại muốn bắt châu chấu, vậy nên đi một hai giờ cũng là bình thường, ông ngoại vẫn đi cùng tôi; ông mua sô cô la rượu [1] cho tôi, chỉ vì tôi thích ăn, ông cũng không ngại người lớn nói trẻ con không được ăn thứ có chứa rượu ấy; tôi làm đổ mực nước lên bộ sách cổ của ông, vợ hai của ông nhìn mà đau lòng, ông chỉ cười ha ha, sáng sớm, ông dạy tôi tụng “Xuân miên bất giác hiểu”; chàng vạng, ông bế tôi, ngồi trên xích đu, lắc qua lắc lại dưới ánh hoàng hôn. (Xuân miên bất giác hiểu: Giác ngủ đêm xuân không biết trời sáng.)

Dưới sự cưng chiều của ông ngoại, tôi kiêu ngạo vui vẻ thỏa thích.

Khi tôi năm tuổi, vì phải vào tiểu học nên bố mẹ đến đón tôi về. Còn nhớ khi mẹ xuất hiện trước mặt tôi, tôi không chịu gọi mẹ là “mẹ”, tôi chỉ vừa mút kẹo que, vừa dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn người phụ nữ mang vẻ mặt

đau thương đến từ xa đó. Trong tiếng gào khóc âm ỉ, chân đá tay đấm của tôi, mẹ mạnh mẽ ôm tôi đến nhà ga xe lửa, quay trở về “nhà” của tôi.

Kể từ đó, hạnh phúc của tôi đã kết thúc, cực khổ lại bắt đầu.

Khi còn ở với ông ngoại, tôi là cô công chúa nhỏ, tôi có được tất cả những gì tốt nhất, có rất nhiều tình yêu thương, toàn bộ thế giới đều xoay chuyển xung quanh tôi, nhưng, khi ở với bố mẹ, có một cô bé khác, em gái của tôi mới là cô công chúa nhỏ.

Bố mẹ tôi vốn bận rộn làm việc, nhưng khi họ có thời gian rảnh thì đều giành cho em gái tôi. E lớn lên bên cạnh bố mẹ, em có thể nói cười thoải mái, có thể làm nũng, có thể dỗ bố mẹ vui, mà tôi thì trong một thời gian dài cũng không chịu gọi họ là “bố”, “mẹ”.

Hai đứa trẻ tuổi không hơn kém nhau nhiều, mà cả hai đều được nuôi nấng cùng chiều, khi ở cùng một chỗ không thể tránh được những lúc cùng tranh đồ chơi, cùng tranh đồ ăn vặt, tôi một lần nữa bị bố mẹ căn dặn

và cảnh cáo, “Con là chị, con phải nhường em gái.”
Cường điệu muốn chị em hòa thuận, chị nhường em gái.

Dưới sự giáo dục “Chị em hòa thuận, chị nhường em gái” của bố mẹ, món đồ chơi tốt nhất dành cho em, đồ ăn ngon nhất dành cho em, chiếc váy xinh đẹp nhất dành cho em, nói ngắn lại, chỉ cần cô em muốn, cô em thích, thì cô chị là tôi cũng không rên một tiếng mà từ bỏ những thứ ấy.

Sau vô số lần “chị nhường em gái”, tôi bắt đầu học ngoan, tôi thường tránh ra bên ngoài chơi một mình, mặc kệ là cái gì, tôi đều tự giác chờ em gái chọn trước, cái gì em không cần thì sẽ là của tôi, thậm chí khi đã là của tôi rồi, chỉ cần cô em muốn, tôi cũng có thể cho em. Ăn cơm, ngồi trên bàn ăn, một câu không nói, ăn cơm rất nhanh, sau đó rời đi, bọn họ cười vui nói chuyện với nhau cũng không liên quan gì đến tôi.

Tôi từ riu ra riu rít, bắt đầu trở nên trầm mặc ít lời. Tôi thường nhớ tới ông ngoại, thời gian đó, mỗi lần khổ sở cô đơn, tôi sẽ nghĩ chờ mình trưởng thành, chờ đến khi tự mình có thể ngồi xe lửa, tôi sẽ trở về bên ông, chỉ

có như vậy, tôi mới cảm thấy cuộc sống của bản thân mình còn có chút hy vọng.

Hình ảnh khắc sâu nhất trong trí nhớ của tôi là vào một buổi hoàng hôn, mẹ bận rộn trong phòng bếp, tôi tránh vào một góc ở giá sách xem sách ảnh nhi đồng, bố tan làm trở về, mở cửa ra, tiếng gọi đầu tiên chính là “Viện Viện”, em gái thì gọi to “Bố”, vui vẻ chạy đến chỗ bố, bố bế cô bé lên, tung cô bé lên cao rồi lại đón lấy, hai người vui đùa cười to trong phòng khách.

Tôi âm thầm trốn, trầm mặc nhìn coi. Họ làm trò chơi, họ kể những câu chuyện, họ cười vui lại cười vui, một giờ, không có ai hỏi tôi ở nơi nào. Cảm giác này giống như tôi đang ngồi ở nơi nguyên thủy nhất của vũ trụ, bốn phía tối đen, vô cùng lạnh lẽo, cô đơn và hoang vắng tràn ngập quanh tôi. Lúc ấy có lẽ tôi còn không rõ cái gì là thời tiền sử của vũ trụ, cũng không rõ loại cảm xúc làm mình nhìn ra bên ngoài đầy khát vọng, lại thấy buồn tủi đó gọi là gì, nhưng, cô bé cuộn mình trong góc âm u, hai tay ôm chặt cơ thể mình, mắt không chớp nhìn chăm chăm ra bên ngoài ấy, khát vọng nghe một tiếng gọi tên mình của bố mẹ vĩnh viễn khắc sâu trong

lòng t

Mãi cho đến khi nấu xong cơm tối, mẹ dọn đồ ăn ra bàn, mới nhớ tới bảo tôi ăn cơm, tôi vẫn tránh ở giá sách, sofa và vách tường tạo nên một góc khuất khó nhìn thấy. Tôi lại tự thương hại mình, lại kiêu ngạo, trong lòng tôi nghĩ rất nhiều rất nhiều lần, vì sao bây giờ mới nhớ tới tôi? Đã muộn, đã quá muộn rồi! Nếu gọi tôi sớm hơn một chút, tôi sẽ hạnh phúc lao ra vì được các người kêu gọi, nhưng mà bây giờ, tôi không muốn trả lời! Tôi chính là không muốn trả lời! Tôi không quan tâm! Tôi không quan tâm chút nào đến các người!

Mẹ mở từng cửa phòng gọi tôi, vẫn không tìm thấy tôi, họ hỏi em gái tôi đi đâu, nhưng cô ngốc đó chỉ biết lắc đầu, nũng nịu nói: “Con đang chơi xếp gỗ, không biết chị đi đâu.”

Bởi vì tôi còn nhỏ, ngồi thu mình trong góc, là một điểm mù của thị giác; họ không thể tưởng tượng được, tôi đang ở ngay trong phòng khách mà cũng không nhìn thấy, đó lại là một điểm mù của tâm lý, vì vậy bố mẹ vẫn không tìm thấy tôi, họ lo lắng không thể ăn cơm, vội

vàng nhờ một cô hàng xóm trông em gái, hai người mặc áo khoác vào, chạy vào giữa đêm đông gió lạnh, bắt đầu đi tìm tôi, mà tôi thì ngồi một góc trong phòng khách, lẳng lặng nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra.

Tôi cũng không cố ý gây nên chuyện rồi rắm này, chỉ là lúc ấy tôi thật sự không muốn lên tiếng đáp lại lời gọi của bố mẹ, và sau đó, khi mọi chuyện lớn lên, bản thân tôi bắt đầu bối rối sợ hãi, không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể co rúm người lại trong góc.

Chuyện khôi hài ấy vẫn tiếp tục đến đêm khuya, cho đến khi em gái đi tìm miếng ghép trong bộ đồ chơi bằng gỗ đã nhìn thấy tôi. Vẻ mặt của cô bé phản chấn tự hào cứ như quân ta bắt được đặc vụ Quốc dân Đảng, tranh công đi đăng báo, bố muốn đánh tôi nhưng mẹ đã ngăn lại, hỏi tôi nguyên nhân, tôi nhìn bàn tay thô to của bố, vượt vượt mông mình, không kịp nghĩ gì đã thốt ra, “Con không nghe thấy bố mẹ gọi, con xem tranh vẽ rồi ngủ quên ạ.”

Lời nói dối đầu tiên trong đời đã làm tôi miễn được vài phát “Tay sắt đánh mông”.

Khi còn một tháng nữa là đủ sáu tuổi, tôi vào tiểu học.

Lúc ấy, độ tuổi đi học bị kiểm soát rất nghiêm ngặt, không đủ bảy tuổi thì tuyệt đối không được đến trường, chứ đừng nói đến chuyện kém hơn một tuổi, ngay cả kém một tháng cũng không được. Bố vì muốn cho tôi nhập học, nên đã nghĩ một cách, dựa vào mối quan hệ của mình mà cho tôi vào học tại trường tiểu học của bộ bi trường học đó được quân đội xây dựng, tiêu chuẩn nhập học thoải mái hơn nhiều.

Tuy nhiên, bởi vì tôi mắc bệnh lao phổi, còn chưa học được bao nhiêu đã phải tạm nghỉ học.

Sau một năm ở nhà dưỡng bệnh, bố mẹ hỏi tôi muốn học lớp một hay muốn học tiếp lớp hai.

Vào thời gian đó, trong trường học lưu hành một bài ca dao nổi tiếng: “Lưu ban sinh sao hoa sinh, sao hoa sinh cho bác sĩ. Bác sĩ nói ăn ngon thật, thì ra là tên lưu ban sinh!” [2]

[2] Một bài ca dao có vắn, vì vậy mình để Hán Việt, “lưu ban sinh rồi sao hoa sinh”. Hiểu là thế này: “Học sinh lưu ban rang lạc, rang lạc cho bác sĩ, bác sĩ nói ăn rất ngon, thì ra nó là học sinh lưu ban”. (Chắc chỉ là nói vắn thôi, còn tại sao lại nói thế thì mình không biết :>.)

Chính mắt tôi đã thấy một đám trẻ con tụ tập ven đường cao giọng trêu đùa một bạn nhỏ như vậy, nghĩ đến đó, tôi rùng mình, dứt khoát nói với bố mẹ, tôi muốn học lớp hai. Vậy là bố mẹ đã cho tôi theo học lớp hai.

Tôi vốn ít tuổi hơn các bạn trong lớp, tâm trí vẫn còn ngây ngô, lại không học năm đầu tiên, kết quả cũng dễ dàng tưởng tượng —— thành tích của tôi không tốt chút nào. Bởi vì tính cách quái gở, trầm mặc ít lời, hơn nữa thành tích lại không tốt, từ đầu đến chân tôi đều không phải dạng học sinh mà thầy cô thích, thế nên tôi càng biểu hiện tính cách quái gở, trầm mặc ít lời, thành tích không tốt.

Có điều, những chuyện đó đều không quan trọng lắm, bởi bố mẹ không cần thành tích học tập của tôi,

cho tới bây giờ dù kết quả kiểm tra của tôi là thứ nhất hay thứ hai từ dưới lên thì họ cũng không quở trách tôi, bố mẹ chỉ nói tôi cố gắng hết sức là tốt rồi, vì vậy tôi không có áp lực học tập quá lớn. Ngoại trừ cô em gái làm tôi hâm mộ, ghen tị, chán ghét kia, cùng với gia đình làm tôi cảm thấy vô cùng áp lực và cô đơn thì cuộc sống của tôi cũng không có trở ngại gì, thậm chí tôi còn quen một bạn cực kỳ tốt —— Cát Hiểu Phi, kết quả học tập của cậu ấy đứng đầu lớp, là con gái một, vô cùng hâm mộ tôi có một cô em gái có thể cùng chơi, mà tôi lại hâm mộ cậu ấy vì được làm con gái một. Khi học trung học cơ sở, trong giờ chính trị học, tôi đã biết kế hoạch hóa gia đình là chính sách cơ bản của quốc gia, tôi còn oán trách nước mình không chấp hành đúng chính sách gì cả.

Cát Hiểu Phi rất thích nói chuyện, mà tôi lại rất không thích nói chuyện, ở cạnh tôi, cậu ấy hoàn toàn không phải người tranh nói với mình. Ngoài điểm khác biệt ấy, tôi và Cát Hiểu Phi còn có một điểm giống nhau, đó là chúng tôi đều không thích về nhà, thường thường sau khi tan học, các bạn trong lớp đều hớn hờ chạy về

nhà, nhưng hai đứa chúng tôi vẫn lang thang quanh trường học.

Lang thang nhiều lần, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, thường xuyên qua lại, chúng tôi đã trở thành bạn tốt, mà khi tôi ở trước mặt cậu ấy, đôi khi cũng hoạt bát nghịch ngợm giống như lúc còn ở bên ông ngoại. Hai đứa cùng đến trường, cùng tan học, khi ở cạnh nhau, luôn là tay nắm tay, tôi cảm thấy cậu mới là chị em của mình, thậm chí một cái kẹo, tôi cũng giữ lại một nửa cho cậu, cậu rất tốt với tôi, chỉ cần tôi nghĩ muốn, cậu thà rằng mình không cần cũng sẽ để lại cho tôi, khi tôi không vui, cậu luôn cố gắng làm mọi chuyện để tôi cười, bàn tay tôi rất vụng về, mỗi lần bắt đầu bài học đều viết chậm hơn các bạn khác, cậu ấy luôn giúp tôi làm bài tập, chờ đến khi tôi làm xong, mới vội vàng làm bài của mình.

Hai đứa hòa thuận như một cặp song sinh, chỉ tiếc không thể lúc nào cũng dính vào nhau. Có một ngày sau khi tan học, chúng tôi nắm tay nhau chơi thật lâu vẫn không muốn tách ra, nhưng mà trời đã tối rồi.

Hiếu Phỉ nói cậu ấy không muốn về nhà, hỏi tôi có thể đi cùng cậu ấy không, tôi liền mời cậu ấy về nhà mình, bố mẹ nhìn thấy tôi dẫn một bạn nhỏ về nhà thì đã chiều đãi bạn ấy vô cùng nhiệt tình, buổi tối, hai đứa được ngủ chung giường, đầu kê đầu, đó là lần đầu tiên tôi không cảm thấy cô đơn khi ở nhà, mà cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Ngày hôm sau rời giường, thấy vẻ mặt tiều tụy của bố mẹ, tôi mới biết được đêm qua Hiếu Phỉ không về nhà đã tạo nên một chuyện kinh hoàng, những năm đó lại không có điện thoại, bố mẹ cậu ấy chỉ có thể đến từng nhà tìm con, nửa đêm hai ba giờ sáng mới tìm đến nhà tôi. Bố không hài lòng vì Hiếu Phỉ nói dối bố mẹ cậu ấy biết cậu ấy ở nhà tôi, nhưng mẹ lại không nói nhiều lời, mẹ vẫn làm một bữa sáng phong phú như trước, để chúng tôi ăn sáng xong rồi đến trường.

Hiếu Phỉ rầu rĩ không vui một ngày, ngày hôm sau lại vui vẻ thoải mái.

Vì có Hiếu Phỉ, nên dù cuộc sống của tôi có bóng ma, nhưng vẫn tính là vui vẻ. Tuy nhiên, có lẽ cuộc

sống cảm thấy con lạc đà nhỏ tôi đây còn mang vác đồ chưa đủ nặng, vì vậy nó ném cho tôi một cây gỗ rất nặng.

Học lớp ba ở Tiểu học, vì bố chuyển công tác nên tôi phải rời khỏi nơi này, đến một thành phố mới, tôi và Hiểu Phi rót nước mắt tạm biệt, cậu ấy ôm tôi khóc lớn, tuy lúc ấy tôi không c, nhưng vừa ngồi lên xe, nước mắt tôi lại tuôn ra ào ào, tôi còn không muốn bố mẹ phát hiện, tôi phải ngậm chặt miệng, mới có thể khóc không ra tiếng.

Tuổi nhỏ còn chưa thật sự hiểu được cái gì gọi là chia ly, nhưng cũng đã vì chia ly mà khóc thút thít.

Bước vào trường tiểu học mới, tôi gặp một giáo viên toán mới —— cô giáo Triệu. Kể từ đó, cực khổ mới trong cuộc sống của tôi lại bắt đầu.

Bà phù thủy độc ác đó đã đè nặng bóng ma tâm lý cho tôi đối với thầy cô giáo. Mỗi lần tôi đọc được câu gì kiểu như giáo viên là ngọn nến, chiếu sáng đường đi cho học trò thì tôi lại cười lạnh. Kinh nghiệm cuộc sống của

tôi, hoàn toàn trái ngược, đúng là có giáo viên tốt, nhưng cũng có không ít giáo viên quá để ý đến địa vị, nếu học sinh nào có bố mẹ là quan lớn, giáo viên sẽ rất thân thiết với bạn đó, nếu bố mẹ bạn đó còn làm trong Sở Giáo Dục, vậy thì giáo viên lại càng tốt càng dịu dàng với bạn ấy, vô tư kính dâng xác thực có thể so sánh với ngọn nến. Tuy nhiên, nếu bố mẹ bạn vừa không làm quan, lại vừa không có tiền, không chịu khuất phục, thành tích học tập không tốt, như vậy ở trong lớp học giáo viên sẽ càng thích lấy bạn ra làm bia ngắm, dùng phấn viết bảng quăng vào đầu bạn, hoặc là thường xuyên nhìn bạn với ánh mắt coi thường, chỉ lướt mắt nhẹ nhàng băng qua thôi, nhưng trên thực tế thì lại dùng giọng điệu châm chọc khinh bỉ bạn ngu ngốc không trả lời được câu hỏi.

Người lớn thường nghĩ trẻ con có rất nhiều chuyện không hiểu biết, nhưng thực tế thì tâm hồn chúng tôi cực kỳ nhạy cảm, chúng tôi đều có “Mặt mũi”, chúng tôi vô cùng chán ghét bị răn dạy trước mặt người khác. Sau vô số lần xấu hổ đỏ bừng mặt, tôi càng ngày càng sợ hãi cô giáo, mà cô ấy thì càng ngày càng coi thường tôi, lần nào lên lớp cũng thích gọi tên đứng lên trả lời câu

hỏi, chằm chọc tôi vài câu. Tôi ngốc, thành tích học tập của tôi kém, tôi không thích nói chuyện, thậm chí tính cách quái gở của tôi, đều làm cô ấy không hài lòng. Đến nay tôi còn nhớ rõ cô ấy bấu môi, liếc mắt nhìn tôi chế nhạo, dùng giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Tại sao em không có chút bộ dáng nào của trẻ con thế hả? Sao lại ngu ngốc như thế, em không biết ăn cơm xong tiêu hóa đi nơi nào à.”

Trẻ con đều có một trái tim nhạy cảm bất thường, vào độ tuổi đó chúng đều thích được thầy cô yêu quý, thích làm trong ban cán bộ lớp, thích đeo hai, ba cái khăn đỏ trên cánh tay, đứng ở cửa lớp học, phụng phịu nghiêm túc kiểm tra các bạn trong lớp đó có đeo khăn quàng đỏ không, nữ sinh có sơn móng tay không, nam sinh có để tóc dài quá lỗ tai không. Trẻ con có rất nhiều điểm còn coi trọng mặt mũi hơn người lớn, thế giới của chúng nhỏ bé nhưng những việc chúng là không nhỏ chút nào. Giáo viên tiểu học trong toàn xã hội, là những người vô cùng vô cùng bình thường, nhưng gần như tất cả những giáo viên đó khi đứng trước mặt học trò nhỏ, lại giống như một nửa thượng đế, lời khen ngợi và phê

biên của giáo viên, tình cảm yêu thích hay chán ghét của họ đều có thể tạo nên hiệu ứng con bướm [3] không thể tưởng tượng nổi.

[3] Hiệu ứng con bướm: là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc.

Rõ ràng, dưới sự khinh miệt của cô Triệu, các bạn trong lớp cũng đã bị ảnh hưởng, các bạn ấy bắt đầu không thích chơi cùng tôi, chơi nhảy dây, đánh bao cát, đá cầu, không ai muốn ở một nhà với tôi, sau vài lần xấu hổ, tôi bắt đầu chủ động tự giác cách xa các bạn trong lớp, khi các bạn ấy chơi đùa một chỗ, tôi lại ngồi một mình gần người ở bồn hoa bên cạnh.

Ở nhà, tôi cô đơn một mình, cái gì cũng nhường em gái. Ở trường học, tôi cô đơn một mình, cô giáo và các bạn đều không thích tôi. Ở nhà, tôi thường ngồi một mình trong góc, lặng im nhìn em gái ôm bố vừa cười vừa nũng nịu; ở trường học, tôi thường đứng từ xa, lặng im nhìn các bạn chơi nhảy dây, đánh bao cát.

(Trò nhảy dây này các bạn nhỏ thường dùng dây chun vòng kết vào thành đoạn dài, hoặc loại dây nào đó mềm, đàn hồi, hai bạn đứng giữ hai đầu, một bạn nhảy. Cũng giống trò nhảy dây ở Việt Nam.)

Ở trên đời này, có rất nhiều loại cảm giác không tốt, nhưng, trong đó cô đơn chính là cảm giác đáng sợ nhất.

Sau đó, vô tình, trên giá sách của bố tôi thấy một quyển tiểu thuyết võ hiệp Cổ Long, nhân vật chính là anh hùng tịch mịch cô đơn, bị người đời vứt bỏ, nó như tiếng sấm đánh trúng vào trái tim nhỏ bé của tôi, tôi phát hiện giá sách ấy chính là bảo bối. Kể từ đó, tôi lại càng im lặng, lại càng quái gở, lẩn trốn trong một thế giới tưởng tượng.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

[Bởi vì ý thức được tầm quan trọng của giáo viên trong cuộc đời học sinh, truyền thống văn hóa Trung Quốc vẫn luôn nhấn mạnh đạo đức tôn sư trọng đạo, tôn kính giáo viên ở Trung Quốc từ lâu đã bay lên thành tiêu chuẩn đạo đức, nhưng người ta lại quên, vì giáo viên có tầm quan trọng vô cùng lớn trong cuộc đời của học sinh, nên thực ra giáo viên cũng cần tôn trọng học sinh của mình.

Có thể tôn trọng một sinh mệnh, thì mới có thể dẫn đường chính xác cho sinh mệnh đó.]

Tôi gặp cậu ấy

Gần kết thúc năm lớp ba, vì trường học ngày càng nhận thêm nhiều học sinh, nên nghe đồn còn phải phân

chia lớp một lần nữa, chỗ sâu nhất trong lòng tôi bắt đầu khẩn cầu, mau mau đổi cô Triệu đi thôi!

Đầu mỗi tuần chúng tôi lại có lễ chào cờ, sau nghi thức chào cờ, hiệu trưởng có thể khen ngợi những gì tiến bộ, phê bình những thứ lạc hậu, sau đó học sinh nào có thành tích xuất sắc trong lớp sẽ được thầy hiệu trưởng khen ngợi và được tặng cờ đỏ. [1]

[1] Các bạn học sinh được tặng cờ đỏ như thế này:

Tuần này cũng vậy, nghi lễ vẫn diễn ra như trước, tôi cúi đầu không để ý, dù sao thì ai được tặng cờ đỏ trước cờ tôi cũng chẳng quan tâm.

Sau khi phát cờ đỏ xong, giọng thầy hiệu trưởng lại nghiêm túc nói về hành vi trộm cắp, hành vi vi phạm pháp luật gì gì đó, có thể bị vào nhà giam, vân vân, trường hợp nghiêm trọng còn bị xử bắn cơ!

Một nam sinh bị hiệu trưởng gọi lên đài, hiệu trưởng bắt đầu công bố những tội mà cậu ta phạm phải: trộm xe đạp, trộm ví tiền của giáo viên, cùng với học sinh lớp

trên đi trần tiền của học sinh lớp dưới, xúi giục học sinh lớp dưới trộm tiền của bố mẹ, kéo bè kéo lũ đánh nhau, dùng xích xe đạp đánh bị thương một nam sinh lớp sáu, cho người lớn tuổi viết thư tình cho nữ sinh. . . một cô bé mới mười một tuổi, dường như tội cậu ta phạm phải đã không thể tha thứ được, có thể trực tiếp đưa vào ngục giam, tiến hành cải tạo lao động, học sinh trong trường nghe thấy vậy đều tròn mắt há hốc mồm, tất cả đều nhìn chăm chăm nam sinh đó, nhưng, điều làm tôi tập trung để ý không phải là những tội lỗi đó, mà là vẻ mặt của nam sinh trên đài kia.

Cậu ta có vóc dáng cao lớn hơn các bạn cùng tuổi, bởi vì cậu ta cao gầy, nên bộ đồng phục màu xanh trên người cậu ta trông rộng thùng thình, tóc cậu ta cắt húi cua, vì tóc rất cứng nên sợi nào cũng dựng thẳng đứng lên, liếc mắt nhìn một cái, đã thấy giống như đầu con nhím rồi. Cậu ta lười biếng đứng ở đó, cúi đầu giống như đang nhận sai, nhưng đôi khi ngẩng đầu lên, trên khóe môi cậu ta lại mang ý cười rõ ràng.

Chẳng lẽ cậu ta không để ý đến ánh mắt của mọi người? Chẳng lẽ cậu ta không biết xấu hổ? Cậu ta đang

đứng trước toàn trường nha! Tôi nghĩ mãi mà vẫn không thể lý giải được.

Chào cờ xong, nữ sinh xung quanh không ngừng thì thầm buôn chuyện, tôi đi sau mấy cô bạn đó, cũng nghe ra vài điều về cậu nam sinh kia. Cậu ta học cùng khối với chúng tôi, nhưng vì cậu ta bị đúp hai lớp, nên lớn tuổi hơn chúng tôi. Tôi còn nghe được cả già trẻ trong nhà cậu ta, bố mẹ cậu hơn bốn mươi tuổi mới sinh cậu, cậu có những bốn chị gái, nghe nói gia đình rất giàu có, giày thể thao của cậu hiệu Nike, cổ tay cậu đeo đồng hồ hiệu Swatch, được anh rể mua từ nước ngoài mang về.

Cuối thập niên tám mươi, đầu thập niên chín mươi, nước ngoài vẫn là một danh từ vô cùng xa xôi, cái gì mà thương hiệu nọ thương hiệu kia, thương hiệu đó viết tắt tôi nghe đều không hiểu gì, tôi chỉ nghĩ hoặc nghĩ rằng, đã có tiền rồi sao còn phải đi trộm, đi vơ vét tài sản của người khác chứ?

Hành vi của cậu ta, vẻ mặt của cậu ta, đối với tôi mà nói thì giống như điều bí ẩn. Trong nỗi hoang mang và khó hiểu, tôi nhớ rõ tên của nam sinh hư đó ——

Trương Tuấn, chỉ có điều, tôi tin tưởng, ngày hôm đó, người nhớ rõ tên cậu ta không chỉ có mình tôi.

Lên lớp bốn, lại phải phân lớp một lần nữa, và đã xảy ra hai chuyện bất hạnh, chuyện thứ nhất, giáo viên toán của tôi vẫn là cô Triệu, chuyện thứ hai, cô ấy chẳng những là giáo viên toán của tôi, mà còn kiêm luôn chức chủ nhiệm lớp.

Trương Tuấn được phân cùng lớp với tôi, nhưng hai đứa chúng tôi gần như chẳng nói với nhau câu nào, tuy rằng chúng tôi có rất nhiều điểm giống nhau, ví dụ như, tôi và cậu ấy thường thay phiên nhau chiếm vị trí thứ nhất từ dưới lên trong bảng thành tích học tập của lớp; giờ lên lớp, chúng tôi cũng không nghe giảng, cậu ấy luôn ngủ mà tôi thì ngẩn người, chính vì vậy mà hai đứa thường xuyên bị cô Triệu ném phấn vào đầu.

Tuy nhiên, cậu càng có nhiều điểm khác với tôi hơn. Tuy thành tích của cậu kém, nhưng nam sinh trong khối đều chơi cùng cậu, thậm chí vì những nam sinh không tốt đều nghe lời cậu, nên nữ sinh cũng không chán ghét cậu, bởi vì cậu thường mời các cô nàng đó ăn kem,

uống đồ uống lạnh, cậu kể chuyện cười, có thể làm cho các cô nàng đó cười nghiêng cười ngả. Khi đến lớp, cậu luôn ngủ, nhưng chỉ cần tiếng chuông tan học vang lên một cái, tinh thần cậu liền hưng phấn dạt dào, chạy vọt ra sân thể dục cùng mọi người, đá bóng, đánh bóng rổ, mà tôi thì luôn tìm một chỗ ngồi một mình, trốn đi đọc sách, ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, tôi lại thấy được những nữ sinh đang chơi nhảy dây, nam sinh chơi đá bóng.

Trong nhà cô đơn tịch mịch, tôi đã quen rồi, dù sao tôi cũng có thể đọc sách, trong sách có rất nhiều điều tuyệt vời; em gái khó tính, thích đâm thọc, tôi có thể né tránh nó, mọi thứ đều là “Chị nhường em gái” ; cô Triệu không hài lòng về tôi, dù sao cũng chỉ là vài phút tra tấn trong giờ toán học thôi, tôi đã quen rồi và có thể chịu đựng mà mặt không chút đổi sắc.

Nếu mọi ngày cứ trôi qua như vậy, thì cuộc sống cũng có thể coi là bình yên. Tuy nhiên, cuộc sống luôn thích đùa chúng ta. Khi bạn tuyệt vọng, chỉ còn chút hy vọng đang nhen nhóm, thì cuộc sống sẽ bùng lên một ngọn lửa, khiến bạn không thể ngừng hy vọng; khi bạn

bình tĩnh, cuộc sống lại có thể tung ra những viên đá lạnh chọc bạn nổi điên, làm bạn bức bối.

Một buổi chiều hè, tất cả mọi chuyện đều diễn ra thường thường như trước. Trong giờ giải lao, ngoài các bạn phải trực nhật ra thì các bạn khác đều chạy đến sân thể dục chơi, vì thích ánh sáng gần cửa sổ, nên tôi ngồi gần cửa sổ đọc sách và thi thoảng ngẩng đầu lên, tôi lại có thể ngắm nhìn phía xa xa.

Kết thúc giờ giải lao, các bạn trong lớp đều chạy vội vào lớp chuẩn bị giờ học tiếp theo, Chu Vân nói với cô Triệu rằng bút máy của mình đã bị mất, cô bạn đó âm ỉ nói, chiếc bút máy ấy là bố mình đặc biệt mua tặng, trước giờ giải lao vẫn còn dùng, thế mà bây giờ lại không thấy nó đâu nữa. Cô Triệu cho rằng sự việc này rất nghiêm trọng, nhất định phải xử lý nghiêm túc, vì vậy cô ấy bắt đầu tra hỏi đám học trò, trong giờ giải lao, có bạn nào ở lại phòng học.

Người đáng nghi nhất chính là Trương Tuấn, nhưng

tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, cậu ấy đã chạy ủa ra sân thể dục cùng một đám nam sinh chơi đá bóng rồi, có vô số người có thể làm chứng. Khi cô Triệu hỏi cậu ấy, cậu hiên ngang trực tiếp đặt cặp sách của mình lên bàn, nói với cô Triệu: “Cô có thể điều tra.” Trước sự thản nhiên và tự tin của cậu ấy, cô Triệu lập tức bác bỏ nghi ngờ của mình.

Cuối cùng, trong lớp chỉ còn hai ba bạn đáng nghi, cô Triệu điều tra từng người một, cô ấy yêu cầu tôi đưa bút máy ra, chỉ cần đưa ra đây, thì lúc này cô có thể tha thứ cho tôi!

Tôi không thể tin nổi những gì tai mình đã nghe được, lúc ấy, tôi đứng dựa vào cửa sổ, ánh mặt trời sáng lạn ấm áp chiếu lên người tôi, nhưng toàn thân tôi lại rét run.

Cô Triệu đứng ở bục giảng chỉ trích tôi, hơn ba mươi ánh mắt của các bạn học trong lớp đều đang nhìn tôi chằm chằm, mỗi một đôi mắt tựa như một thanh kiếm sắc bén, đâm vào người tôi đau đớn.

Tôi cố nén nước mắt nói: “Thưa cô, em không lấy ạ... em không lấy bút máy của bạn ấy.”

Nhưng cô Triệu không tin, trong lòng cô ấy, những học sinh ở lại trong lớp, chỉ có tôi là học sinh hư, cũng chỉ có tôi mới có thể làm chuyện xấu như vậy, tôi là học sinh hư như vậy, giờ giải lao không ra ngoài chơi mà cứ ở trong lớp học, nói mình đọc sách, đó chính là chuyện không thể tưởng tượng nổi, không hợp tình hợp lý chút nào.

Cô ấy khiển trách tôi hết câu này đến câu khác, bắt tôi giao tang vật ra, mà tôi thì đau đớn biện bạch hết câu này đến câu khác, tôi không trộm.

Cô ấy then quá hóa giận, quát lớn ra lệnh tôi đứng lên bục giảng, bắt tôi đứng trước mặt cả lớp, bắt đầu tìm kiếm từ đầu đến chân tôi, tôi chỉ cảm thấy nhục nhã không thể chịu nổi, nước mắt chảy xuống không thể kìm nén, tôi mặc kệ cô ấy tùy ý sờ soạng trên người mình.

Các học sinh trong lớp đều im ắng nhìn tôi trên bục giảng, ánh mắt họ tàn nhẫn như đang xem trò hay, bọn

họ đều đang hưng phấn chờ mong giây phút tìm ra tang vật. Cô Triệu đẩy tôi đi, dưới đôi mắt đắm lệ tôi mờ hồ nhìn thấy một ánh mắt trầm tĩnh khác thường trong lớp học, đôi mắt đó không chứa sự hưng phấn chờ mong, mà trong ánh nhìn lạnh lùng kia có vẻ như còn mang theo sự đồng tình, kèm theo cả sự khinh miệt và một chút thương hại.

Cô Triệu đẩy tôi đến cái bàn tôi ngồi rồi lục tung túi sách của tôi, nhưng vẫn không tìm ra cái bút máy đó, dưới sự xấu hổ, tiếng cô ấy chửi mắng tôi càng lúc càng lớn.

Không tìm ra tang vật, cô ấy không thể định tội tôi, nhưng vẫn hung tợn cảnh cáo tôi, “Đừng tưởng rằng lần này không bắt được em, là em có thể dễ dàng lừa dối qua mặt tôi, em chính là tên trộm! Là một ‘Kẻ cắp’ !”

Lúc ấy tôi chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, chốc lát sau lại nóng bừng bừng, hai chữ “Kẻ cắp” kia giống như bị người ta dùng miếng sắt nung đỏ ấn thật sâu lên trán tôi. Sự thật cũng chứng minh, trong một đoạn thời gian dài, hai chữ đó thật sự đã khắc lên trán tôi.

Cô Triệu còn thêm hoa thêm lá thêm mắt thêm muối khoác lác với các thầy cô khác rằng tôi là tên trộm, đám học sinh cũng nhất trí nhận định tôi chính là tên trộm, khi bọn họ nhắc đến tên tôi, không hề nói tên tôi nữa, mà đều bảo tôi là “Kẻ cắp”, thậm chí có nữ sinh còn đứng ngay trước mặt tôi, dùng giọng điệu khinh bỉ không cao cũng chẳng thấp nói hai chữ “Kẻ cắp”, tôi chỉ có thể âm ức lặng lẽ cúi đầu thật sâu, trầm mặc tránh nhanh ra chỗ khác, mấy cô nàng đó thì khoa trương cười to sau lưng tôi.

Nam sinh không làm trò xấu như vậy giống nữ sinh, sẽ không gọi tôi là “Kẻ cắp”, tuy nhiên, khi bọn họ nghe thấy người gọi hai chữ “Kẻ cắp”, thì tâm mắt của bọn họ lại sắc bén như thanh kiếm đồng loạt đâm về phía tôi.

Trong một thời gian rất dài, tôi cứ nghe thấy hai chữ ấy, thì lại hận sao mình không thể chết ngay lập tức đi, lập tức biến mất trên thế giới này.

Sáng sớm khi rời giường, thậm chí tôi còn sợ hãi, tôi sợ giáo viên, tôi sợ các bạn học sinh. Đến trường, đối với tôi mà nói, trở thành chuyện khủng bố nhất.

Ai nói “Nhân chi sơ, tính bản thiện” ? Các bạn đã nhìn thấy lũ trẻ tàn nhẫn hành hạ động vật nhỏ đến chết chưa? Bọn họ có thể chọc con chim nhỏ cho đến chết. Trong bản tính con người ẩn chứa thú tính, thực ra trẻ em trên thế giới có không ít đứa tàn nhẫn vô cùng.

Một tháng sau chuyện trộm bút máy, lần thứ hai cô Triệu tiến hành giẫm đạp lên tâm trí tôi, hoàn toàn sỉ nhục tôi.

Lúc ấy, lớp đang học vào buổi chiều, các bạn học đều cúi đầu làm bài tập, cô Triệu ở trên bục giảng chữa bài tập về nhà, đang sửa sửa chữa chữa, đột nhiên cô ấy gọi tên tôi, “La Kì Kì!”

Lòng tôi chợt run sợ, ngay lập tức nghĩ có phải bài tập đó mình làm sai rồi không, nhưng không nghĩ tới cô ấy lại cười lạnh, mỉa mai nói: “Mặt trời mọc đằng tây rồi, vì bài tập của em không sai một lỗi nào!”

Thành tích của tôi không tốt, nhưng một ngày nào đó, không biết vì sao bài tập toán tôi lại làm đúng hết. Ở trong suy nghĩ của tôi, làm bài tập đúng là một chuyện

tốt, dù cô Triệu không biểu dương tôi, thì ít nhất cũng sẽ không trách móc tôi, trái tim tôi trùng xuống một chút, cúi đầu trấn tĩnh.

Cô ấy hỏi: “Em chép bài tập của ai?”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, sửng sốt trong chốc lát, mới trả lời: “Em không chép bài tập ạ.”

Cô Triệu lại hỏi tôi hai ba lần nữa, tôi đều trả lời là không chép, cô ấy không còn kiên nhẫn nữa, bảo tôi đứng lên bục giảng.

Tôi đi lên đứng cách cô ấy một mét, tôi sợ hãi, đôi chân cứng đờ không thể nhúc nhích, cô ấy xoay người tôi đối diện với mình, ngón tay kẹp vở bài tập của tôi, lớn tiếng chất vấn: “Bài tập này em có thể làm đúng? Bài tập này em có thể làm đúng sao? Nếu em có thể làm đúng, vậy thì heo mẹ cũng có thể trèo cây.”

Vài nam sinh không thể nhịn nổi, cười lớn lên, mặt tôi phút chốc trở nên nóng bỏng, xấu hổ và giận dữ cùng nảy ra, lần đầu tiên lớn tiếng kêu lên, “Là em tự làm

đúng!”

Trong lòng cô Triệu, tôi là con bé trầm mặc ít lời, nhẫn nhục chịu đựng, cô ấy bị tôi rống to làm kinh ngạc ngây người, tôi cũng bị chính bản thân mình làm cho hoảng s

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô Triệu đã phản ứng lại, lửa giận bị kích động lớn hơn nữa, cô ấy nắm chặt tay lại, liên tục đẩy đẩy lên bả vai tôi, “Em lặp lại lần nữa! ? Em có lá gan lặp lại lần nữa không? ! Là tự em làm cơ à? Học tập không tốt cũng không nói đến làm gì, nhưng chính là trí lực của em có vấn đề, ngay cả đạo đức của em cũng có vấn đề, trộm này trộm nọ, lại còn nói dối, ý nghĩ xấu đầy mình.”

Cô ấy đẩy tôi, thân thể tôi cứ thất tha thất thểu bị đẩy về phía sau, đến khi vượt qua chiều dài cánh tay cô ấy, cô ấy lại thuận tay tóm tôi lại, bắt đầu một vòng du du đẩy đẩy mới, “Em lặp lại lần nữa! ? Em có lá gan lặp lại lần nữa không? ! Không phải em chép bài sao...”

Tôi trầm mặc chịu đựng, tùy ý để cô ấy không

Tôi bị cô ấy đẩy lui từng bước về phía sau, cho đến khi kề sát bảng đen, mà cô ấy vẫn không ngừng đẩy tôi. Ngay lúc đó tôi có cảm giác, toàn bộ thế giới đều đang chấn động, tôi chỉ nhìn thấy trang giấy trắng tinh của quyển vở bài tập đang bay bay giữa không trung, mà tôi thì bị áp sát vào bảng đen, không có đường lui, tôi không ngừng lặp đi lặp lại câu nói: “Em không chép bài! Em không chép bài! Em không chép bài! . . .”

m thanh của tôi càng ngày càng lớn, thôi hét đến khàn cả giọng.

Cuối cùng, vở bài tập của tôi bị xé nát, trang giấy phân tán khắp nơi, nhẹ nhàng bay bay trên bục giảng. Cô Triệu không có thứ g để phát tiết nữa, không thể không dừng lại, tôi vẫn quật cường nhìn chăm chăm cô ấy, một câu lại một câu gầm rú: “Em không chép bài! Em không chép bài. . .”

Lúc đó ý nghĩ của tôi thực điên cuồng, cô ấy đánh tôi! Ngoài việc ỷ mình là giáo viên mà đánh tôi, cô còn có thể làm cái gì? Nếu cô có lá gan lớn, thì hôm nay tốt nhất là cô hãy đánh chết tôi ở chỗ này!

Tôi không biết cô Triệu có nhìn ra sự điên cuồng trong ánh mắt tôi không, nhưng dù sao cô ấy cũng ngừng tay. Sau khi ngơ ngác đứng trên bục giảng, cô Triệu hung tợn nói: “Đứa trẻ như em tôi không có cách nào dạy! Tôi sẽ gọi điện thoại cho bố mẹ em!”

Cảm giác rất kỳ lạ, tuy rằng biểu tình của cô ấy vẫn nghiêm khắc như trước, nhưng tôi thấy cô ấy chỉ là người mạnh miệng mà thôi, giây phút đó, con sông sợ hãi của tôi với cô ấy đã cạn khô không còn một giọt nước nào, cái còn lại chỉ là khinh thường, tôi sửa sang lại mái tóc mình một chút, hừ lạnh một tiếng, “Xin cứ tự nhiên! Cô có biết số điện thoại của bố em không? Nếu cô không biết thì cứ hỏi em nhé!” Nói xong, không đợi cô ấy nói thêm câu gì, tôi ung dung bước xuống bục giảng, đi về chỗ ngồi của mình, loạt soạt loạt soạt bắt đầu thu dọn mọi thứ, sắp sách vở vào cặp sách xong, tôi đeo cặp lên lưng, nghênh ngang rời khỏi lớp học.

Nhóm bạn trong lớp đều tròn mắt há hốc mồm nhìn tôi, lúc này đây, tôi không cúi đầu giống như trước, không né tránh ánh mắt của họ nữa, mà tôi vừa đi vừa lạnh lùng nhìn thẳng và những ánh mắt đó. Cứ nhìn đi!

Không phải rất thích nhìn sao? Tôi đây sẽ để các người nhìn cho rõ, nhìn cho đủ! Bọn họ thấy tầm mắt tôi quét về phía mình thì đều tránh né, nhưng Trương Tuấn không hề né tránh tầm mắt tôi, cậu ấy ngồi ung dung trên ghế, nhàn nhã xoay xoay chiếc bút máy trong tay, ánh mắt trầm tĩnh nhìn tôi, khóe miệng hình như đang cong lên.

Khi tôi ra khỏi lớp, dứt khoát không sợ, nhưng đến khi thực sự chạy ra khỏi trường học mang đến cho tôi vô số nhục nhã, thì tôi lại mờ mịt. Người lớn đều đi làm, trẻ con đều đến trường, ngã tư đường vắng vẻ lạnh lẽo, tôi có thể đi đâu đây?

Lưng đeo cặp sách, tôi bị thương mê mang bước đi, đi qua vài quán game. Tôi biết đó là nơi bố mẹ và thầy cô nghiêm cấm không cho đến, trong mắt bố mẹ ở đó tụ tập toàn những “Tên côn đồ”, những “Du côn” trong miệng thầy cô, và “Xã hội đen” trong miệng các bạn học sinh, trước đây, tôi luôn tránh xa nơi đó, nhưng hôm nay, tựa như lá gan của tôi vô cùng lớn, tôi muốn tới tìm hiểu một chút.

Tôi chọn một quán game lớn nhất rồi đi vào, bên trong có mùi kh thuốc dày đặc, rất nhiều nam sinh đang ngồi trước máy chơi game, chơi đến khí thể ngất trời, phần lớn là học sinh từ cấp hai đến cấp ba, cá biệt còn có học sinh tiểu học. Bọn họ đều rất chuyên chú, khi nhìn thấy nữ sinh như tôi đi vào quán game, tuy họ thấy kỳ lạ, nhưng cũng chỉ ngẩng đầu liếc mắt một cái, rồi lại chuyên tâm vào trò chơi của mình.

Chỉ trong nháy mắt, tôi liền thích nơi chường khí mù mịt này, bởi vì ở đây, không ai nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ.

Mười mấy năm trước, những trò chơi điện tử còn rất đơn giản, không có gì ngoài bắn máy bay, vào mê cung, giết quái vật và mấy trò chơi người máy đơn giản khác, tôi đứng cạnh nhìn nửa ngày, nhìn mãi mà vẫn không hiểu tại sao nam sinh lại thích mấy trò chơi cầm súng đi giết người như thế, cảm thấy thực nhàm chán, lại nghe thấy bên trong có tiếng hoan hô, tôi liền đi đến khoảng sân bên trong phòng.

Trong khoảng sân rộng rãi chỉ có hai bàn bi-a. Một

bàn có nhiều người đứng quanh, những người đó đứng xem với vẻ khấn trương kích động, sau này tôi mới biết đó là họ đang đánh bạc. Bàn còn lại chỉ có hai người chơi bi-a và một người xem.

Để thu hút khách, bàn bi-a ở những quán khác đều đặt trước cửa, vậy mà quán này lại giấu mãi bên trong, lúc ấy tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ đứng xem ở bàn bi-a ít người. Có một người chơi cúi người xuống, vừa ngấm bi vào lỗ, vừa cười nói với người đứng xem bên cạnh “Kinh doanh tốt quá nhỉ, còn được bạn nhỏ học tiểu học lưng đeo cặp sách ghé thăm.”

Một người đánh trúng bi vào lỗ, rồi mới quay sang liếc nhìn tôi một cái, nói với tôi: “Em gái, đã đến giờ tan học rồi, nên trở về nhà đi, nếu không bố mẹ ở nhà sẽ phát hiện em trốn học đấy.”

Vóc dáng anh ta rất cao, không nhìn ra tuổi, tuy rằng miệng lưỡi trơn tru, nhưng thần sắc lại nghiêm nghị. Ngày hôm đó tôi như ăn phải thuốc súng, mặc kệ người ta có ý tốt hay ý xấu gì, tôi cũng buột miệng chém trả, “Ai là em gái anh? Nếu mắt anh bị cận thị, thì nhanh đi

cắt kính mà đeo đi thôi.”

Ba người đều quay đầu nhìn tôi, người chơi bi-a khác đang định nói chuyện thì anh ta lại nhún nhún vai, nói với đồng bạn:”Đừng chấp bạn nhỏ làm gì!” Nói rồi anh ta cúi người tiếp tục chơi bóng, ngắm đường bóng, thử bi, đẩy bi, quả bóng bi-a đi một đường gọn gàng rơi trúng lỗ. Anh ta đứng thẳng dậy, đặt cây cơ trên vai, vừa nhìn đường bóng tiếp theo, vừa cười chế giễu tôi, tựa như đang hỏi: “Đây là chuyện người cận thị có thể làm được à?”

Tên đứng cạnh bàn bi-a xem họ chơi khoảng hơn hai mươi tuổi, anh ta cúi người nhặt quả bóng rơi trên mặt đất, áo bị xô lên, tôi nhìn thấy hình xăm trên người anh ta (vào những năm đó, hình xăm tuyệt đối không phổ biến, có tác dụng làm đẹp như hiện nay), đột nhiên tôi có cảm giác bất an, không rên một tiếng, vội vàng chạy ra cửa.

(Tiểu Dương: tất cả những câu trong ngoặc tròn, chữ màu đen đều là của tác giả.)

Về đến nhà, tôi vốn nghĩ cô Triệu sẽ hung tợn tố cáo chuyện của tôi với bố mẹ, để bố mẹ có thể sửa chữa tôi một chút, nhưng bố tôi lại lấy bài tập ngày đó ra, để tôi làm một lần nữa, sau khi bố nhìn tôi làm xong, không nói gì chỉ để tôi đi ăn cơm. Cơm nước xong, bố mẹ vào phòng ngủ nói chuyện một lúc lâu, chắc họ đang thảo luận nên xử lý tôi như thế nào.

Trước khi đi ngủ, mẹ nhẹ nhàng nói: “Dù nguyên nhân là gì đi nữa thì con chống đối cô giáo cũng là chuyện không đúng, ngày mai khi đến trường, con hãy nói lời xin lỗi cô Triệu đi, còn nữa, chiếc bút máy này là bố con đi Bắc Kinh mua về, bây giờ tặng nó cho con, về sau muốn cái gì thì cứ nói với bố mẹ.”

Tôi biết cô Triệu nói với bố mẹ là tôi trộm bút máy, nhưng mẹ không bận tâm đến tự tôn của tôi, không hỏi tôi một câu, tôi cũng lười nhiều lời, chỉ kéo chăn nằm xuống, mẹ còn muốn nói thêm vài câu nữa, nhưng em gái lại gọi to từ trong nhà vệ sinh “Mẹ”, thế là mẹ lập tức đứng dậy, đặt bút máy lên bàn học rồi vội vàng đi ra ngoài.

Tôi nghe thấy tiếng cười truyền đến từ nhà vệ sinh, dùng chăn che kín đầu, ban ngày bị cô Triệu nhục mạ, ra sức đẩy đẩy đánh đánh, tôi không hề khóc, nhưng lúc này không biết vì sao, nước mắt tôi lại tuôn ra ào ào. Nếu ông ngoại ở đây, ông có thể đau lòng vì tôi không, có thể nói lời khẳng định với cô Triệu “Kì Kì tuyệt đối không trộm đồ của người khác” không, có phải tôi có thể khóc trong lòng ông không?

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

[Không thích cô giáo đó, vì vậy không học giờ của cô, thành tích kém, kết quả có thể trách ai?

Trong mắt người lớn, trẻ con phản kháng có lẽ là chuyện vừa buồn cười vừa ngây thơ, nhưng đó là cách duy nhất chúng tôi biết, phản kháng bi tráng mà vô nghĩa.]

Tôi trở thành “Gấu trúc bốn mắt”

Tuy mẹ dặn tôi phải đến giải thích và xin lỗi cô Triệu, nhưng tôi không đi, đối với bà phù thủy độc ác đó tôi không có lời xin lỗi nào.

Qua chuyện tôi lên mặt phản kháng, sợ hãi cực độ của tôi với cô ấy đã trở thành chán ghét cực độ, giờ dạy của cô ấy tôi ngang nhiên ngủ gục trên bàn, không thì sẽ

đọc tiểu thuyết. Nếu cô ấy ném phần vào đầu tôi, tôi liền ngẩng cao đầu, hung tợn trừng mắt nhìn cô ấy, không phải cô muốn em nghe cô giảng bài sao? Bây giờ em liền “Hết sức chăm chú” nghe đây. Bài tập tôi không tự làm nữa, nếu cô ấy nói tôi chép bài, thì tôi đây cũng không thể ngậm ngùi gánh chịu hư danh được, thế nên tôi không làm bài tập toán nữa, mà tất cả bài tập tôi đều đi chép.

Có lẽ trên đời mọi chuyện đều là: mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ không muốn sống. Tuy lúc đó tôi còn nhỏ, nhưng nổi hận với cô Triệu tuyệt không nhỏ, lại luôn mang bộ dáng không muốn sống, dần dần, cô ấy bắt đầu không quản tôi nữa.

Chuyện đáng buồn là, lần đầu tiên tôi thực sự muốn chép bài tập, nhưng lại không mượn được bài tập mà chép, trong lớp này, tôi không có một người bạn nào, người tôi có thể mượn bài tập là những người ngồi gần tôi, nhưng họ lại không chịu cho tôi xem, đang lúc tôi thăm cười lạnh cô Triệu đã quá xem trọng mình thì Trương Tuấn nghênh ngang đi tới, cậu ấy không nói tiếng nào mà chỉ ném vở bài tập lên bàn tôi.

Nhất thời tôi không có phản ứng gì, cứ ngẩn người nhìn vở bài tập của cậu ấy, cậu ấy nhìn tôi ngồi không nhúc nhích, cho rằng tôi không muốn chép bài tập của mình, tức giận nói: “Tôi chép bài tập của Trần Kính.” Trần Kính là thần đồng trong khối của chúng tôi, điểm toán từ trước đến giờ luôn là tối đa, nhắm mắt cũng vượt qua các cuộc thi, kết quả bỏ xa người đứng thứ hai.

Tôi lập tức mở vở bài tập ra chép, không biết vì sao, trong lòng tôi thực cảm kích, nhưng lại không nói nên lời được một tiếng “Cảm ơn”, mà chỉ vui đầu xuống vở bài tập, nhỏ giọng nói: “Cậu làm, tớ cũng sẽ chép.”

Cậu cười lạnh, hừ một tiếng, cũng không biết cậu còn đứng đó không.

Tôi nghĩ cậu đã đi rồi, nhưng thật lâu sau, giọng cậu đột nhiên vang lên trên đầu tôi, “Có ai chép bài như cậu không? Chẳng lẽ cậu không biết cải biến gia công một chút à?” Tôi lập tức luống cuống tay chân xóa xóa sửa sửa, đến khi sửa xong, tôi ngẩng đầu muốn hỏi cậu như vậy đã được chưa, thì bên cạnh đã sớm không còn bóng người.

Theo cải cách kinh tế thị trường của Đặng Tiểu Bình, Trung Quốc mở cửa thị trường phía nam, bắt đầu một cuộc biến đổi mà trước nay chưa từng có. Văn hóa lưu hành ở Hongkong và Đài Loan, tài chính và kỹ thuật ở đó cũng ảnh hưởng đến Trung Quốc.

Lứa tuổi chúng tôi thời đó đều từng mê phim “Sở Lưu Hương”, Trịnh Thiếu Thu diễn Sở Lưu Hương rất đẹp trai phóng khoáng; nhà nhà đều xem “Anh Hùng Xạ Điêu”, Ông Mỹ Linh gần như đã trở thành Dung Nhi duy nhất trong những năm tám mươi; vì phim “Bến Thượng Hải”, mà rất nhiều nữ sinh định nghĩa xã hội đen chính là Chu Nhuận Phát. [1]

(Tiểu Dương: Chu Nhuận Phát hay Châu Nhuận Phát đều đúng.)

Chúng tôi đều từng vì những bộ phim đó mà tranh giành TV, đấu trí so đũa, cò kè mặc cả với bố mẹ. Vì xem “Anh Hùng Xạ Điêu” mà tôi còn giả vờ đi ngủ, chờ bố mẹ đi ngủ hết lại lò dò ngồi dậy, rón rén đến phòng

khách xem phim, tôi bật âm thanh rất nhỏ, gần như phải dán lỗ tai vào TV mới nghe được.

Khi đó xem TV, cảm giác không phải là chuyện cá nhân, mà là hành vi tập thể, tối nào cũng xem phim, ngày hôm sau sẽ bàn luận cùng các bạn, bàn về ca khúc chủ đề, không chỉ nghe hát mà còn ghi lại lời bài hát đó, sau đó truyền ra ngoài, lớp nào có lời bài hát nhanh nhất, thì chính là chuyện đáng kiêu ngạo, các học sinh trong cả khối sẽ vây quanh bạn đó để xin lời bài hát. Rất nhiều nữ sinh có sổ hát, dùng bút máy chép lại rất nhiều lời bài hát, bên cạnh còn dán thêm ảnh ngôi sao Hongkong vào, trang trí nó thật đẹp.

Trong các ca sĩ ở Hongkong và Đài Loan, Tiểu Hồ là nhóm nhạc được yêu thích nhất. Poster của họ được lưu truyền rộng rãi, nhóm nữ sinh nào cũng nói về Tiểu Hồ, trong ba chàng trai của nhóm Tiểu Hồ, anh nào đẹp trai nhất chính là đề tài trọng tâm được nữ sinh tranh luận không ngớt. Băng nhạc của Tiểu Hồ được truyền nghe trong cả khối, cả nam sinh và nữ sinh đều ngâm nga “Thanh bình quả lạc viên”, “Cuộc hẹn các vì sao”, “Yêu”. [2]

Cuộc sống của tôi không có bạn bè, tất cả những lạc thú đó, tôi đều thưởng thức cách họ một khoảng cách.

Người bạn duy nhất của tôi chính là những cuốn sách, đủ loại sách, chỉ cần có thể cầm chúng trên tay, mặc kệ có thể hiểu hay không, tôi vẫn đọc hết từ đầu đến cuối. Khi thời tiết ấm áp, tôi có thể tìm một chỗ trong trường để ngồi đọc, khi thời tiết rét lạnh, tôi không có chỗ để đi.

Tôi có một ham mê kì quái, đó là thường đến quán game lần trước đọc tiểu thuyết. Chỉ tiền mua một ly nước cam và ngồi một góc trong đó đọc sách, cách một chương tôi lại uống một ngụm, đảm bảo trước khi rời đi sẽ uống đến ngụm cuối cùng. Thực ra tôi cũng chẳng thích loại nước cam đó, nhưng trong lòng tôi, có một tiêu chuẩn trao đổi kì lạ. Tôi mua một ly nước trái cây, thì sẽ cảm thấy mình không chiếm không chỗ của người ta, tôi có trả tiền, vì thế tôi đây có thể đúng lý hợp tình mà ngồi ở đó đọc tiểu thuyết.

Một thời gian dài, dần dần, tôi cũng quen ba người chơi bi-a lần trước, người đứng xem là ông chủ, họ Lí,

mọi người đều gọi anh ấy là anh Lí, thiếu niên gọi tôi là em gái tên Hứa Tiểu Ba, đang học ở trường cấp hai tốt nhất của thành phố, mọi người đều gọi anh ấy là Tiểu Ba, một người nữa lớn tuổi hơn Tiểu Ba, họ Địch, bọn họ đều gọi anh ấy là Ô Tặc (Ô Tặc có nghĩa là Con Mực) , học ở trường kỹ thuật (như trường dạy nghề). Trường kỹ thuật ở Trung Quốc theo nghĩa nào đó có thể gọi là “Trại tập trung sức khỏe”, học sinh nơi đó có thể không đỗ vào cấp ba, hoặc là những học sinh học không vào đầu.

Lúc đầu, khi tôi đến quán đó đọc sách, Tiểu Ba thiếu chút nữa cười đến vỡ bụng, Ô Tặc nhìn tôi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, biểu tình cứ như “não cô bé này bị rồi”, còn tiến hành một loạt biểu hiện đả kích và trào phúng điên cuồng với tôi. Tôi thì mặc kệ họ nói gì, cứ làm như không nghe không thấy, đối với một người không muốn về nhà, lại không muốn la cà trong trường học, thì một phòng có không khí ấm áp thế này không thể nghi ngờ gì, chính là nơi tốt nhất, dù ở đây có rất nhiều người, nhưng những người đó không hề nhìn tôi với ánh mắt kì thị, tất cả mọi thứ đều làm tôi an tâm.

Tính tình anh Lí rất thoải mái phóng khoáng, không thấy phiền khi tôi mượn không khí ấm áp và ngọn đèn của mình, chỉ mỉm cười nói với Tiểu Ba: “Cô bạn nhỏ này của em rất có phong cách đấy.”

Được ông chủ ngầm đồng ý, tôi lại càng yên tâm thoải mái ngồi trong quán game.

Ngồi trong quán game, tôi gần như đã xem hết những cuốn sách trong nhà: “Truyền kì kim cổ”, “Hồng Lâu Mộng”, “Thư kiếm ân cừ lục”, “Bát tiên quá hải”, “Tiết Nhân Quý chinh đông”, “Tiết Đình Sơn chinh tây”, “Tiết Cương phản đường”, “Dương gia tướng”, “Hô gia tướng”,..., trong đó tôi thích nhất một bộ tiểu thuyết chưa kết thúc của Cổ Long, vì vậy mà tôi nhớ kĩ tên tác giả này.

Khi tôi đọc sách, thường thường mất ăn mất ngủ, cứ đọc sách tôi thật sự không bỏ xuống được, có thể bật đèn pin nằm trong chăn thức đêm đọc. Đọc càng nhiều sách, tôi nhìn bảng đen trên lớp ngày càng mờ hơn, đến lúc bố phát hiện ra tôi xem TV đã phải ngồi ở cái ghế nhỏ, chỉ muốn ngồi sát TV để xem, thì mới biết tôi đã bị

cận thị, bố đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra mắt và mua một cái kính cận.

Khi tôi đeo kính cận bước vào phòng game, Tiểu Ba đang trông quán sừng sốt một chút, rồi lại tiếp tục bận rộn như không có chuyện gì, vội vội vàng vàng một lúc, không nhìn nổi, ghé vào quầy cười rộ lên, sau khi cười đã, lại đứng thẳng dậy, tiếp tục bận rộn như không có chuyện gì.

Khi Ô Tặc nhìn thấy tôi, không khách khí chút nào, trực tiếp cười ha hả, quay sang nói với Tiểu Ba: “Vậy là em gái bốn mắt này sẽ không chế nhạo em bị cận thị nữa nhé.”

Những người ở đó không ai bị cận hết, tôi trở thành động vật quý hiếm, dùng câu cười nhạo của Ô Tặc thì chính là, “Phần tử trí thức nha! Quốc bảo! Quốc bảo!” Từ quốc bảo trở thành gấu trúc, sau đó Ô Tặc trực tiếp gọi tôi là “Gấu trúc bốn mắt”, cho đến khi tôi trở thành một cô gái hai mươi tám tuổi trưởng thành, anh ấy vẫn có thể gọi tôi là “Gấu trúc bốn mắt” trước một đám người.

Ở tiểu học, cảm giác của các học si đeo kính cận đều là khổ sở, trớ trêu thay, học sinh xếp thứ nhất đếm ngược từ dưới lên trong lớp là tôi đây, cũng là đứa “bốn mắt” sớm nhất trong khối. Có một lần chuyển chỗ ngồi, tôi ngồi cùng bàn với thần đồng Trần Kính, khi đó cậu ấy vừa đeo kính cận, không nhìn được hỏi tôi:”Vì sao cậu bị cận thị?”

Tôi cười ha ha nói, “Xem TV.”

~~~~~

Bởi vì tôi cứ cầm sách lên là hồn nhiên quên luôn thế giới bên ngoài, trong mắt Tiểu Ba và Ô Tặc tôi chính là một cô ngốc đọc sách đến ngớ ngẩn.

Trong quán game thường mở một số ca khúc được yêu thích, có một lần, mở tới bài “Thanh bình quả lạc viên”, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên từ trang sách, nghiêng đầu chuyên chú lắng nghe, Tiểu Ba hỏi tôi: “Em thích nhóm Tiểu Hồ à?”

Tôi lắc đầu, lại gật gật đầu, rồi lại lắc đầu, ngay cả

băng đĩa của họ tôi cũng chưa thật sự được nghe, nào biết bản thân mình có thích họ hay không?

Ô Tặc cười: “Gấu trúc bốn mắt đọc sách nhiều đến choáng váng đầu óc rồi, mình thích hay không thích mà cũng không biết.”

Tôi trừng mắt liếc anh ta, không hé răng.

Lúc tôi muốn đi, Tiểu Ba đưa cho tôi một cuộn băng cũ, “Cho em.”

Trên mặt cuộn băng có hình nhóm Tiểu Hồ, tôi cầm lấy, vui sướng nhìn một lúc, lại buông tay xuống, trầm mặc nhìn anh ấy, anh ấy cười nói: “Cái này chỉ dành cho học sinh tiểu học nghe thôi, bọn anh sao có thể nghe chứ. Cũng cũ rồi, cho dù em không cần, vài ngày nữa không biết nó sẽ bị bọn anh vứt đi nơi nào.”

Tôi cầm cuộn băng trong tay, cũng không nói tiếng “Cảm ơn”, bỏ chạy khỏi quán game, tối hôm đó, tôi ôm máy ghi âm cũ của nhà mình nghe Tiểu Hồ hát, nghe đi nghe lại những bài hát mà các bạn trong trường thường

ngâm nga, nghe rõ tất cả những lời ca mà tôi chưa nghe rõ. Trong tiếng hát của nhóm Tiểu Hồ, tôi có cảm giác hoảng hốt, tựa như mình không phải đũa bị các bạn bài xích.

Em gái nghe thấy tiếng hát của Tiểu Hồ, lần đầu tiên chủ động đến gần tôi, hăm mộ hỏi tôi làm sao có.

Tôi mỉm cười, kiêu ngạo mà nói với nó, là một người bạn cho tôi. Khi tôi nói ra chữ “bạn”, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên một cảm giác ảm áp, không hiểu đó là cảm giác gì, trong tiềm thức, tôi chỉ biết, nó rất quý giá, vô cùng quý giá.

Chú thích:

[1] Trịnh Thiếu Thu trong vai Sở Lưu Hương:

Ông Mỹ Linh trong vai Dung Nhi, phim “Anh Hùng Xạ Điêu”:

Chu Nhuận Phát vai Hứa Văn Cường trong phim “Bến Thượng Hải” (Huỳnh Hiểu Minh đóng vai này trong “Tân bến Thượng Hải”)

[2] Nhóm Tiểu Hồ: hay Tiểu Hồ Đội (小虎隊), gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90. Không chỉ thành công trên sân khấu ca nhạc, cả 3 thành viên của nhóm đều gặt hái không ít giải thưởng ở lĩnh vực phim ảnh và trở thành những nghệ sĩ thành danh của Đài Loan.

Họ chính là “Phích lịch hồ” Ngô Kỳ Long, “Tiểu Soái Hồ” Trần Chí Bằng “Quái Quái Hồ” Tô Hữu Bằng. Không ai ngờ ba chú hồ này có sức hút lớn đối với thanh thiếu niên, vượt qua cả những người dẫn chương trình, thậm chí họ còn được cả người già và trẻ nhỏ yêu thích. Những bài hát của họ cũng nhanh chóng được đón nhận, họ trở thành ban nhạc thiếu niên đầu tiên, và cũng chỉ vài tháng sau trở thành thần tượng của thanh thiếu niên. Những bài hát của Tiểu Hồ Đội không chỉ được đón nhận ở Đài Loan và Hồng Kông mà còn rất được yêu thích ở Đại Lục. Ca khúc “Chuồn chuồn đỏ” của họ cũng lọt vào “Thập đại Kim khúc Long Hồ Bảng thập niên 90” của Đài Loan. Sức hút của Tiểu Hồ Đội vẫn còn rất lớn, nhưng các thành viên của Tiểu Hồ Đội,

người cần tập trung vào việc học, người phải nhập ngũ dẫn đến việc ban nhạc tan rã. Tiểu Hồ Đội cho ra đời album thứ sáu, “Tạm biệt”, sau đó tạm thời ngừng biểu diễn. Trong tiếng hát, họ gửi gắm đến những người hâm mộ “Hãy tin tưởng rằng ngày mai chúng tôi nhất định có thể gặp lại...” Nhưng sau này, doanh số album được thực hiện khi tái hợp “Ánh sao vẫn tỏa sáng” không được tốt, cơ bản từ đây tan rã.

Thành viên của nhóm Tiểu Hồ khi mới thành lập:

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

[Chị em: chính là hôm nay âm ỉ, ngày mai lại cười, gần thì thấy phiền, xa thì thấy nhớ, không gặp thì thắc thỏm lo âu, khi gặp lại chán ghét, bản thân có thể bắt nạt, nhưng người khác thì không thể bắt nạt.]

Lần đầu tiên trong đời bị thương

Một buổi chiều, tôi ngồi đọc sách trong quán game, xung quanh chỉ có âm thanh của máy chơi game đang vận hành, cùng với tiếng mắng mỏ oán giận đôi khi lại vang lên của n

gười chơi bị thua.

Tôi thích ý nâng cốc nước cam lên uống, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng khóc. Tiếng la khóc như rung chuyển cả trời đất, kinh động quỷ thần kia quá mức

quen thuộc, mỗi khi nó vang lên là lại làm cho bố mẹ tôi mặt mày biến sắc, một mềm lòng, hai tha thứ, ba không chỗ nào không đáp ứng.

Không phải là cô em gái yếu ớt kia của tôi, thì còn có thể là ai?

Tôi trấn định bụng cái cốc xuống, làm như không nghe không thấy, cúi đầu, tiếp tục đọc sách. Tuy nhiên, thế giới bên ngoài, tiếng la khóc của em gái không thể gọi được bố mẹ, không ai chiều chuộng thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nó, vì vậy mà vài phút sau, cô em tôi vẫn đang khóc thút thít, hơn nữa lại còn khóc rất khí thế dường như không kịp thở, bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu.

Ô Tặc thật sự không chịu nổi tiếng khóc lóc đinh tai nhức óc đó, xốc rèm cửa lên, nhìn ra bên ngoài. Tuy đầu tôi vẫn cúi xuống trang sách, nhưng tầm mắt lại không nhìn được mà hướng về phía bên ngoài.

Hai nữ sinh mặc đồng phục cấp hai, nữ sinh để tóc mái đẩy em tôi xuống bên đường. Có lẽ đang trấn tiền

tiêu vật của em gái, có lẽ là em gái đặc tội với bạn học nào đó, bạn học đó mới mời “Chị cả” đến giáo huấn. Bạn của em gái tôi run rẩy đứng sang một bên, một câu cũng không dám nói. Hai nữ sinh kia thì đang hung tợn “hỏi chuyện” em tôi, nhưng nó lại không chút để ý đến lời bọn chúng nói, chỉ ngửa đầu nhìn trời, mở miệng khóc lớn, tình cảnh cực kỳ quái thú.

Theo phong cách của em tôi, mấy cô nàng kia chắc còn chưa nói xong ý đồ của mình, vừa lộ ra một chút hung tợn với nó, thì nó đã bắt đầu ngửa mặt lên trời khóc lớn rồi. Hai cô nàng kia còn chưa chiếm được cái gì ngon ngọt, thì cũng đã khiến cả đám người đến vây xem. Chúng hét lớn ra lệnh lần nữa, bắt em gái tôi im miệng, không được khóc, nhưng chúng không thể hiểu nổi em gái tôi, nó chẳng những không nghe chúng, mà ngược lại khóc càng lớn tiếng hơn.

Trong đó có một nữ sinh hơi béo phỉ chừng cảm thấy ngay cả một con nhóc mà cũng không quản được, thì mặt mũi của bản thân sẽ bị đả kích nghiêm trọng, xấu hổ nhục nhã, thế nên cô ta giương tay tát em tôi một cái.

Tôi vẫn tự nói với mình “Không quan hệ gì đến tôi hết”, nhưng khi nhìn thấy cái tát của cô nàng kia, tôi đã bùng tỉnh, tôi tức giận giống như con trâu đực xông thẳng ra ngoài. Dựa vào lời của Ô Tặc sau đó, anh ấy chỉ cảm thấy có một luồng sát khí thổi vù vù bên cạnh mình, chờ đến khi anh thấy rõ ràng, thì tôi đã đánh ngã một nữ sinh.

Tôi trực tiếp cúi đầu hướng về phía nữ sinh béo kia, đụng trúng bộ ngực của cô nàng, nữ sinh lứa tuổi này, bộ ngực đang trong thời kỳ phát triển, lần này bị đụng phải, đau đến mức cô nàng phải lập tức ngồi xổm xuống. Nữ sinh còn lại sững sốt trong chốc lát rồi mới có phản ứng, vốn đang đánh giá tôi là thần thánh phương nào, nhưng vừa thấy vóc dáng tôi nhỏ bé hơn mình, thì khí thế lại bùng bùng, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, giương tay muốn đâm tôi, nhưng tôi đã nhanh nhẹn né tránh rồi tiếp tục đánh, vừa dùng đầu đâm cô ta, vừa dùng đầu gối hích cô ta. Vóc dáng cô ta cao hơn tôi, nên thuận tiện túm tóc tôi, giật mạnh lên trên, lần đầu tiên tôi đánh nhau cũng lập tức học tập thực tế, túm tóc cô ta, dùng sức kéo xuống dưới.

Ngay lúc đó tôi có cảm giác đau đớn toàn thân, tâm tính quật cường không sợ hãi lại nổi lên, thử mọi cách để đánh cô ta, cô ta túm tóc tôi, tôi đây cũng dùng sức túm tóc cô ta, cô ta bóp cổ tôi, thì tôi đây sẽ càng ra sức bóp cổ cô ta, khi hai đứa lăn xuống đất, cô ta có ý đồ dùng móng tay cào mặt tôi, tôi cũng không chút yếu thế cào lại cô ta, thậm chí còn dùng hàm răng, hung tợn cắn xuống, mặc kệ cô ta đánh thế nào, giãy giụa thế nào, tôi cũng không nhả ra, mùi máu trong miệng ngày càng đậm, mà tôi vẫn không buông tha, tiếp tục dùng sức cắn.

Đột nhiên, lúc đó cô ta bắt đầu lên tiếng khóc lớn, tiếng kêu khóc còn lớn hơn em gái tôi.

Ô Tặc và Tiểu Ba mỗi người bắt lấy một đứa, tách hai đứa tôi ra, tôi bị Tiểu Ba lôi ra, hai chân vẫn không ngừng đá loạn, đá vào nữ sinh đã bị tôi đánh đến khóc lớn đó.

Ô Tặc và Tiểu Ba đều ngây ngốc nhìn tôi, cứ như đang nhìn một con quái vật nhỏ bé vậy.

Trên mặt, trên cổ tôi đều có vết máu, kính mắt đã bị đánh nát, tóc gần tai cũng bị túm giật ra một mảng, mà trên cổ tay cô nàng kia thì có một miếng thịt lớn suýt nữa bị cắn đứt, máu không ngừng chảy, bạn cô ta sợ đến nổi sắc mặt trắng bệch, cũng đã bật khóc, tôi thần nhiên lau vết máu tươi ở khóe miệng, nhìn chúng cười lạnh.

Anh Lí nhìn thoáng qua vết thương của cô gái kia, thần sắc biến đổi mạnh mẽ, lập tức ngồi lên xe máy của mình đưa cô ta đến bệnh viện.

Em gái tôi lúc này đã ngừng khóc, si ngốc đứng một bên. Tiểu Ba đưa tôi vào quán game, vừa dùng cùn i-ốt đồ lên miệng vết thương của tôi, vừa nhìn cô em cùng đi vào, hỏi: “Cô bé này là gì của em thế?”

Tôi hừ lạnh, không tình nguyện nói: “Em gái em.”

“Em có em gái? !”

“Mày có chị gái? !”

Tiếng Tiểu Ba sợ hãi than và tiếng bạn học của em gái

sợ hãi than đồng thời buột ra khỏi miệng, tôi nghếch đầu lên, em gái cúi đầu xuống. Bởi vì thành tích học tập của tôi không tốt, ngoại hiệu lại là "Kẻ cắp", cô em yếu ớt và sĩ diện này tuy học cùng trường với tôi, nhưng cũng không nói với người khác là mình có chị gái, đôi khi gặp tôi ở sân trường, cũng luôn quay đầu chạy vội đi nơi khác, giả vờ không nhìn thấy tôi, tôi cũng vui vẻ không tiếp nhận cô em gái này, dù sao tôi cũng không thích nó.

Tôi bảo em gái về nhà trước, còn mình thì ngồi trong quán game ngăn người, họa lần này không hề nhỏ, tôi còn chưa nghĩ ra phải đối mặt với bố mẹ như thế nào.

Ô Tặc đột nhiên đem một con dao đến, cổ tay run run mở lưỡi dao ra, "Phương pháp em đánh nhau không đúng."

Anh ấy múa với dao vài tư thế cho tôi xem, đang muốn lên lớp giảng giải thì Tiểu Ba đã túm lấy cổ tay anh ấy, nhẹ nhàng lật lại, liền đoạt lấy con dao trong tay anh. Ngón tay khẽ dùng lực, con dao đã khép lại. Hiển nhiên, nếu đây là đánh nhau, cho dù Ô Tặc có dao, cũng không đánh lại Tiểu Ba.

Tiểu Ba quăng dao lại cho Ô Tặc, tức giận hỏi: “Anh bị thần kinh hả?”

Ô Tặc cười hắc hắc, “Còn hơn là dùng miệng đánh nhau như cô bé này.” Lại quay đầu chọc tôi: “Em nhận Tiểu Ba làm anh trai đi, để cậu ta dạy em đánh nhau, về sau khẳng định không ai dám động đến em đâu.”

Tôi làm bộ xem thường, không để ý tới anh ấy, bây giờ tôi đang sầu lo phải đối mặt với bố mẹ thế nào đây, chứ không phải là đánh nhau thế nào.

Chần chừ mãi đến lúc không thể chần chừ được nữa, tôi mới trở về nhà. Trong nhà đèn đuốc sáng trưng, bố mẹ cô nàng kia đang nổi giận đùng đùng ngồi trong phòng khách nhà tôi, mẹ cô nàng giống như con ếch bị dội nước sôi, một mặt đập bàn đập ghế, một mặt lớn giọng la hét mắng chửi bố mẹ tôi. Bố mẹ liên tiếp giải thích với họ.

Nhìn thấy tôi tiến vào, tiếng mẹ cô nàng kia chửi bậy càng to càng rõ, tựa như bố mẹ tôi mà không đem tôi đi chặt đầu, thì không đủ để phát tiết sự phẫn nộ của dân

chúng. Tôi không để ý đến bà ấy, mà lớn tiếng đem đầu đuôi gốc ngọn sự thật đều nói ra. Tôi phát triển đầy đủ tình tiết, đầu voi đuôi chuột, dùng sách lược tránh nặng tìm nhẹ, trọng điểm chính là cường điệu nói cô nàng kia đã bắt nạt em gái tôi như thế nào, đã đánh em gái tôi như thế nào, em gái đứng bên cạnh thì rung rung gật đầu, hơn nữa trên mặt còn có dấu ấn năm đầu ngón tay, có thể nói chứng cứ chắc chắn.

Tiếng của bà tao đi, nghiêng cổ nói: “Con gái của tôi sẽ không làm chuyện như vậy.”

Tôi không phản bác quan điểm của bà ấy, mà theo giọng điệu của bà ấy, bắt đầu trần thuật lại, ban đầu con gái bà ấy vẫn đứng bên cạnh, nhưng vì đồng bạn xúi giục, cuối cùng cũng có ý đồ đánh tôi, mà tôi thì hoàn toàn xuất phát từ hành động tự vệ, dù sao tôi là đúng, và con bà ấy cũng không có sai lầm gì lớn, tất cả đều đổ lỗi cho cô bạn của con bà ấy.

Khí thế của người phụ nữ kia đã yếu đi rất nhiều, ngồi trên sofa nhà tôi, vừa lau nước mắt vừa nói con gái mình bị thương đến động mạch, chảy rất nhiều máu, bác

sĩ nói chỉ đưa đến bệnh viện chậm một chút thôi, thì tính mạng cũng bị nguy hiểm.

Bố mẹ tôi lại bắt đầu giải thích, bố nói mọi chi phí phát sinh đều do nhà tôi gánh vác, mẹ cầm không ít thực phẩm dinh dưỡng đi ra, đưa cho bọn họ, nói là cho con gái họ bồi bổ thân mình, không khí dần dần dịu đi, cuối cùng cũng tiễn bước họ ra về.

Lần này thiếu chút nữa gây ra tai nạn chết người, bố và mẹ đều bị dọa một trận, họ nhất trí cho rằng tuy tôi dũng cảm bảo vệ em gái là đúng, nhưng đánh nhau vẫn là sai, vì vậy đã phạt tôi quỳ nửa buổi tối để giặt quần áo.

Vấn đề giữa người lớn với nhau vì bố mẹ nhân nhượng cho lợi ích toàn cục, nên đã giải quyết thuận lợi, nhưng vấn đề của bọn trẻ vẫn chưa được giải quyết. Cô gái hơi béo béo kia dựa trên tình nghĩa kim lan muốn báo thù cho bạn mình, thêm vào đó là muốn lấy lại thể diện, đi bên ngoài tìm hai đàn chị chân chính, muốn giáo huấn tôi một chút.

Ngày nào đó, tôi vừa tan học, liền phát giác có hai nữ

sinh yêu tinh xinh đẹp theo dõi mình. Chưa được ăn thịt lợn thì cũng từng nghe lợn kêu to, tôi lập tức hiểu hai cô nàng kia muốn tới đánh mình, thế là nhanh chân bỏ chạy, không dám về nhà, mà nhằm thẳng phía quán game. Ý tưởng ngay lúc đó của tôi rất đơn giản, đường về nhà càng chạy càng ít người, mà trong quán game lại có nhiều người, cho dù chúng muốn đánh tôi, thì cũng không dám nặng tay.

Tôi thở hồng hộc chạy vào quán game, Tiểu Ba và Ô Tặc đều kinh ngạc nhìn tôi. Họ còn chưa kịp hỏi tôi có chuyện gì xảy ra, thì hai cô nàng hot girl kia đã đi đến, một cô chặn phía trước tôi, một cô chặn phía sau tôi, hiển nhiên, lần này không muốn để tôi chạy trốn rồi. Tôi giống con sói nhỏ bị chó săn vây quanh, tuy sợ hãi, nhưng cũng không yếu thế, hai tay nắm chặt, ánh mắt to tròn trừng trừng nhìn hai đứa n

width="48" align="justify">Hai cô nàng đó đang muốn lên lớp về một bài học ân oán giang hồ cho tôi, thì Ô Tặc bò ra quỳ, cười đùa có chút khinh bỉ với một cô nàng, “Chị cả à, là người cùng một trường mà, nhắc nhở nhau một tiếng thôi, trước khi muốn đánh loạn thì cũng nên nghe

xem ai là ông chủ ở đây.”

Một nữ sinh dung mạo và dáng người đều phát triển lườm lườm Ô Tặc, biểu tình có chút hoang mang, hiển nhiên cũng không biết Ô Tặc, Ô Tặc lập tức báo cáo tên mình, và là học sinh ở trường kỹ thuật chuyên nghiệp.

Một cô nàng đứng sau tôi nói: “Anh chỉ là đàn em thôi!”

Cô nàng xinh đẹp cười, hỏi: “Ai là chủ quán?”

Ô Tặc báo đại danh của anh Lí, cô nàng xinh đẹp lập tức lấp bắp kinh hãi, một lúc lâu sau mới phục hồi tinh thần, chỉ chỉ vào tôi, cười nói: “Nhưng mà anh cũng có không quan hệ gì với con nhóc này chứ?”

Giọng điệu cô ta thực kiêu my, cuối cùng xúc động nói một tiếng “Đi”, Ô Tặc thiếu chút nữa lao ra khỏi quầy, lập tức chính nghĩa nói câu, “Cô bé gấu trúc bốn mắt này hoàn toàn không có quan hệ gì với anh.” Cô nàng xinh đẹp vừa cười vừa liếc nhìn tôi, Ô Tặc lại bỏ thêm câu, “Nhưng có quan hệ với cậu ta.”

Tầm mắt cô nàng nhìn theo ngón tay Ô Tặc, một nam sinh vừa mua trò chơi mười đồng, Tiểu Ba cúi đầu, chuyên chú giúp cậu ta mở trò chơi, cô nàng xinh đẹp nhìn một lúc, quay đầu cười cười làm bộ thật có lỗi với tôi: “Em gái, xin lỗi nhé, chị nhận nhầm người.” Nói xong, liền kéo cô nàng kia rời đi.

Ô Tặc lớn tiếng gọi: “Người đẹp, lần sau chúng ta cùng đi ăn nhé, địa điểm tùy em chọn.”

Cô nàng quay đầu, tà tà nhìn anh một cái, cười rồi bỏ đi, Ô Tặc cười như điên, tinh thần hưng phấn cả ngày.

Tôi biết họ đã giúp mình cản một nạn, tuy trong lòng hiểu được, nhưng mà lại không nói nên lời tiếng “Cảm ơn”, chỉ có thể áp dụng một cách báo ân khác —— chiều hôm đó, tôi đau lòng chịu đựng mua một lúc năm cốc nước cam, đi toilet vô số lần.

Ô Tặc khó hiểu hỏi tôi: “Em ăn đồ ăn bỏ nhiều muốn à? Sao uống nhiều nước thế?”
Tôi trừng mắt nhìn anh ấy, “Ai cần anh lo?”

Tiểu Ba cũng mỉm cười nhìn tôi, tôi biết anh ấy đã nhìn thấu tâm tư của mình, chỉ cảm thấy ngượng ngùng, đỏ mặt, làm bộ như không có chuyện gì, tiếp tục đọc sách.

Sau lần qua mặt “chiến dịch” của hai nữ sinh cấp hai, hơn nữa còn đánh một cô nàng trọng thương phải vào bệnh viện này, thanh danh của tôi đã lan truyền trong trường học.

Thế giới này có nhiều chuyện cũng thực cổ quái, ví dụ như: bạn nợ người ta năm ngàn tệ, bạn là con cháu của người nào, bạn phải cầu người đó, mà khi bạn nợ người ta năm trăm ngàn tệ, người đó chính là con cháu của bạn, thì người đó phải cầu bạn. Học trò làm chuyện xấu cũng dựa vào đạo lý này, nếu bạn là học sinh nghèo, bạn học sẽ coi thường bạn, thích ở trên cao nhìn bạn ở dưới thấp, nếu bạn vượt qua một cảnh giới nào đó, vậy thì mọi chuyện sẽ đột ngột thay đổi.

Bây giờ tôi chính là đang rơi vào tình huống này, trước đây có nữ sinh dám đứng trước mặt tôi lên giọng, nói hai từ “Kẻ cắp” để tôi nghe thấy, nhưng bây giờ thì

cho dù đứng sau lưng tôi, mấy cô nàng đó cũng phải thấp giọng mà nói. Trong lòng họ vẫn coi thường tôi nhưng lại không dám ra mặt, ngược lại còn rất lễ phép, rất khách khí với tôi. Có mấy nữ sinh thành tích học tập cũng không tốt còn tận lực tiếp cận tôi, tựa như muốn bái tôi làm chị cả, tôi thấy thật nực cười, cũng bắt đầu hiểu được vì sao Trương Tuấn không thiếu đồng bạn, cậu ấy đã sớm vượt qua cảnh giới của học sinh hư rồi.

Tiểu Dương: Chú thích thêm một chút: Ở Trung Quốc, cấp một từ lớp 1-6, cấp hai từ lớp 7-9, cấp ba từ lớp 10-12.

Bạn Kì Kì đang học lớp bốn, kém bạn Tiểu Ba ba tuổi, kém bạn Trương Tuấn hai tuổi vì Trương Tuấn đúp hai lớp. Bạn Kì Kì sinh năm 80 hay 81.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

[Mỗi tình đầu, là, một đóa hoa tên tình đầu chỉ nở rộ trong khoảnh khắc, không sớm một bước, cũng không chậm một bước, mà cậu ấy luôn ở nơi đó.

Tình đầu, là, bông hoa trắng nõn thuần khiết trong cuộc đời, cả cuộc đời chỉ nở một lần, khi nở thì thơm, khi tàn thì chua xót, nhưng không có kết quả.]

Mỗi tình đầu

Sau khi khai giảng năm học mới, chúng tôi bước vào lớp năm, trong lớp có điều chỉnh chỗ ngồi, tôi ngồi cùng bàn với thiếu niên thiên tài Trần Kính.

Theo thâ

n thể phát dục trưởng thành, chúng tôi cũng lặng lẽ

có sự thay đổi cảm giác với bạn khác phái, nữ sinh và nam sinh trong lớp đột nhiên có thêm một phần cảm xúc thần bí.

Khi học đại học, chị em cùng ký túc xá trao đổi với nhau, mới biết được rằng tuy chúng tôi ở trời nam đất bắc khác biệt trên đất nước, nhưng mỗi tình đầu thời tiểu học của chúng tôi cũng đáng kinh ngạc như nhau. Về cơ bản chính là trong một lớp, toàn bộ nam sinh sẽ thích hai ba nữ sinh xinh xắn, giỏi ca múa, được giáo viên quý, mà cũng không có gì ngạc nhiên khi cả đám nữ sinh trong lớp đều thích hai ba nam sinh học tập nổi trội xuất sắc, được giáo viên nâng niu trong lòng bàn tay. Thời tiểu học, thích và thậm chí mê đều có tính nhất quán tuyệt vời.

Trong lớp của chúng tôi, đối tượng nam sinh lựa chọn có hai ba bạn, nhưng gần như toàn bộ nữ sinh đều thích Trần Kính. Cũng chẳng có cách nào, cậu ấy nổi bật tài giỏi thế cơ mà. Gia thế tốt, bố là quan lớn trong bộ giáo dục mẹ là phó giám đốc đài truyền hình thành phố này; cậu ấy thông minh, giáo viên đứng trên kia giảng một câu đầu, cậu ấy ngồi dưới này giảng tiếp câu

sau; đa tài nghệ, có thể kéo đàn violon, hội diễn văn nghệ hàng năm, cậu ấy kéo violon khẳng định có thể giành được một cúp cho lớp tôi; nhưng tính tình cậu ấy cũng thực vênh vang, cô giáo Triệu gần như chỉ cầu mong cậu ấy là con trai mình, mà cậu lại rất lãnh đạm với cô ấy, chuyện này thật sự là hiếm thấy trong những học sinh tiểu học hay sùng bái giáo viên.

Khi đó, tuy tôi đọc một đồng sách linh tinh, thậm chí “Hồng Lâu Mộng” cũng đọc xong rồi, nhưng mà cũng thật là kỳ lạ, tôi vẫn không thông suốt về tình yêu nam nữ, mỗi lần nhìn thấy nữ sinh mượn cớ đến hỏi chuyện, chiếm chỗ ngồi của tôi không chịu đi, vậy mà tôi lại ngây thơ không nhìn ra chỗ nào kỳ quái, chỉ cảm thấy nữ sinh trong lớp tôi cũng thật ham học quá đi.

Trần Kính thực thông minh, cũng trưởng thành hiểu biết rất sớm, đối với tâm tư dè dặt, kỹ xảo đơn giản của nữ sinh, cậu ấy hiểu rõ rành rành, cậu ấy hưởng thụ sự ái mộ của nữ sinh trong lớp, nhưng trong lòng lại chẳng kiên nhẫn nổi với những nữ sinh đó. Có một lần, cậu ấy bị một nữ sinh đeo bám quấn quanh cả nửa ngày, cậu ấy vẫn phong độ nhẹ nhàng giải đáp vấn đề của cô bạn kia,

thẳng đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, cô bạn đó mới không thể không rời đi.

Chờ tôi trở lại chỗ ngồi, cậu ấy rất tức giận nói với tôi: “Chỗ ngồi của cậu không được để người khác ngồi lung tung, bằng không tâm tư tở hao tổn để cậu ngồi cùng bàn hoàn toàn uổng phí mất, cậu hãy nhìn vào lợi ích mỗi ngày gián tiếp chép bài tập của tở, lần sau phải giúp tở ngăn cản các bạn đó.”

Tôi tiêu phí non nửa tiết học để suy xét những lời này, rốt cục bưng tỉnh đại ngộ. Cái gì chứ! Lúc ấy tôi thấy thật kỳ quái, một khối vàng quý giá thế này mà có thể bị tôi chiếm riêng á? Thì ra là thế! Cậu ấy đứng nhất lớp, lại là lớp trưởng, luôn là học sinh giỏi, cán bộ ưu tú, nếu không giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc cho các bạn học, vậy thì khẳng định là không hợp với hình tượng vinh quang của cậu ấy rồi, mà nếu đi giải đáp nghi vấn giải thích nghi hoặc, thì lại không hợp với nội tâm ích kỷ của cậu ấy.

Truyền thống của trường chúng tôi đều là nam nữ ngồi cùng bàn. Tôi là nữ sinh, phù hợp với điều kiện ngồi

cùng bàn với cậu ấy; thành tích học tập của tôi kém cỏi nhất, là người không thích học, khẳng định sẽ không hỏi cậu ấy vấn đề gì. Một người vừa không quấy rầy cậu ấy, cũng sẽ không tổn hại hình tượng tốt đẹp của cậu ấy, một người ngồi cùng bàn sinh ra như vậy.

Khi đã hiểu rõ cậu nam sinh xuất sắc được giáo viên, phụ huynh và các bạn học đều yêu quý này, tôi không cảm thấy cậu ấy đáng ghét như trước nữa, cũng không cảm thấy cậu ấy tốt hơn trước. Cậu ấy chỉ là một người tên Trần Kính, là một thần đồng học tập vô cùng siêu, một người ở ngoài thế giới của tôi, lúc đó tôi có năm mơ cũng không nghĩ tới, cậu ấy không chỉ là bạn thời tiểu học của tôi, mà sau này còn là đàn anh khóa trên của tôi ở đại học Thanh Hoa.

Đại học Thanh Hoa: là một trường đại học ở Bắc Kinh, Trung Quốc. Trường này được xem là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc. Trường được thành lập năm 1911 như là một trường dự bị cho những người Trung Quốc đã tốt nghiệp trung học chuẩn bị học lên cao hơn ở các trường đại học tại Hoa Kỳ, sau đó trường mở rộng phạm vi và cung cấp các

chương trình sau đại học 4 năm vào năm 1925. Chương trình dự bị của trường tiếp tục đến năm 1949.

Ngày hôm đó, cũng giống y những ngày bình thường khác, mọi chuyện đều vận hành từng bước một. Điểm khác biệt chính là ở chỗ tôi thức dậy muộn, lại đúng kỳ kinh nguyệt nữa chứ. Tôi còn chưa quen “cô bạn” cứ mỗi tháng lại đến một lần này, đến khi tôi luống cuống chân tay chuẩn bị xong mọi việc, bắt đầu đến trường, thì cũng muộn mất rồi.

Tiểu Dương: Nguyên văn không gọi cái kỳ ấy là “cô bạn” đâu, mình chuyển thành vậy thôi, nguyên văn là “đại dì mụ”.

Rời khỏi nhà, thời tiết vẫn âm u lại càng âm đạm hơn, trời cao có những đám mây đen thật dày đang xếp chồng chéo lên nhau, tựa như sắp nện xuống đất đến nơi ấy, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng mặt trời đâu, tuy bây giờ là ban ngày ban mặt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy giống như lúc chạng vạng. Tâm tình của tôi vốn không được tốt lắm, nhìn thấy sắc trời như vậy, nghĩ mình đến muộn sẽ làm lớp bị trừ điểm thi đua,

ảnh hưởng đến được cờ đỏ của lớp, cô Triệu khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình, tâm tình lại càng tụt dốc hơn.

Vì bây giờ đã không phải là thời gian đến trường nữa, mà là thời gian đi làm rồi, đường tới đến trường cũng không phải con đường chính, vì vậy trên đoạn đường dài chẳng thấy nổi một bóng người, nếu có thì chỉ là mấy cây liễu ở hai bên đường đang nhảy múa điên cuồng trong cơn gió lớn kia thôi. Tôi đeo cặp sách trên lưng, gian nan đón gió mà đi.

Bước tiếp bước là gian nan nổi gian nan, ngay cả một tia sét một tiếng sấm cũng không có, vậy mà mưa đá lại bắt đầu rơi xuống chẳng hề báo trước, đập vào người sinh đau, nhưng tôi đã bị muộn rồi, không dám trú lại ở đâu, mà vẫn đang mạo hiểm chạy về phía trước, bất chấp cơn mưa đá.

Theo mưa đá, gió cũng càng thổi mạnh hơn, sức tôi còn yếu, cảm giác cứ đi được một bước, thì lại bị gió thổi về sau hơn nửa bước, đi cố một lúc lâu, mà cứ như mình vẫn còn giậm chân tại chỗ, khi tôi đang sốt ruột,

đột nhiên, có một người vượt qua tôi từ phía sau, nắm lấy tay tôi, kéo tôi chạy về phía trước.

Tôi kinh ngạc một chút, thấy rõ ràng đó là Trương Tuấn, muốn há mồm nói chuyện, nhưng khi hé miệng ra thì gió lạnh mang theo mưa đá lập tức tiến vào miệng, không nói được gì mà ngược lại còn bị ăn một miếng băng. Cậu ấy vừa chạy vừa mím chặt môi, hiển nhiên đây là nguyên nhân cậu ấy không nói lời nào.

Cậu ấy cao hơn tôi nhiều hơn một cái đầu, sức lại mạnh hơn tôi rất nhiều, tôi chỉ cảm thấy áp lực trên người mình đã được buông lỏng, gió trong trời đất tựa như cũng nhỏ đi nhiều. Cậu ấy kéo tôi đối mặt với cuồng phong, chạy trong mưa đá, tôi cũng không biết vì sao, tâm tình đột nhiên thấy tươi sáng, tựa như mỗi bước đều tràn đầy năng lượng, mưa đá nện trên mặt không đau một chút nào.

Đến cổng trường, cậu ấy tự nhiên buông tay tôi ra, cười chia chia hướng lớp học, ý bảo tôi vào lớp trước.

Dựa theo quy luật trừng phạt, lực chú ý của giáo viên

sẽ tập trung nhiều trên bạn học sinh nào đến muộn nhất, cậu ấy để tôi đi trước, tương đương với chuyện đem toàn bộ sự trừng phạt đều đổ lên người mình. Đột nhiên, không vì nguyên nhân gì, tôi cảm thấy trái tim mình đập mạnh hơn, mặt nóng lên, vội vàng cúi đầu, liều mạng chạy về hướng lớp học. Thực may mắn, bởi vì mưa đá nên cờ đỏ đã về lớp truy bài rồi, chúng tôi đi muộn cũng không bị trường bắt được, vì phạm nội quy lần này, chính là bị giáo viên đến lớp sớm bắt được

Giáo viên ngữ văn đang phê bình tôi, thì Trương Tuấn lại lười biếng đứng ở cửa nói “Báo cáo”. Quả nhiên, giáo viên ngữ văn nhanh chóng nói tôi hai câu rồi để tôi ngồi xuống, đi đến cửa lớp học răn dạy hành vi của Trương Tuấn.

Tôi vội vàng mở sách giáo khoa ra, cúi đầu làm bộ chuyên tâm đọc. Nghe thấy cậu ấy giải thích nguyên nhân đến muộn với cô giáo, đầu tôi cúi càng thấp hơn, chóp mũi gần như chạm vào trang sách, một lòng bối rối coi như đã chảy ra rồi, nhưng lại ngọt ngào muốn kìm hãm nó xuống, tựa như mới đây thôi, ăn sô cô la rượu nhiều quá đến say, nhất thời cảm thấy hạnh phúc vui

sưống muốn bay lên, nhất thời lại cảm thấy khổ sở muốn chết.

Trần Kính hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Tôi trầm mặc lắc đầu.

Trần Kính khinh thường hừ một tiếng, “Sách đề ngược rồi.”

Tôi bối rối, vội quay quyển sách lại, đến khi quay xong, Trần Kính ở bên cạnh lại đang nén cười không nổi, tôi tập trung nhìn vào, phát hiện lúc này mới thật sự bị ngược, thế là nhanh tay quay sách cho đúng, Trần Kính cười nhạo, “Lại còn nói dối à, ngay câu đầu tiên đã lộ rõ chân tướng rồi.”

Tôi cúi đầu, không hé răng.

Mưa đá đột nhiên ngừng, giống như khi nó đến, không hề có dấu hiệu nào, tựa như, nó đến chỉ vì tạo cho chúng tôi cơ hội dặt tay chạy trong mưa đá.

Trời vẫn âm u, gió lại nhỏ dần đi, mưa bắt đầu tí tách

rơi xuống mặt đất.

~~~~~

Buổi chiều, sắp đến giờ tan học, tôi phát hiện có gì đó khác lạ, cảm thấy quần có chút ẩm ướt, vụng trộm quệt tay qua dưới mông, trên ngón tay thấy có vết máu nhàn nhạt, tôi vừa lo lắng vừa quần bách, không biết nên làm gì bây giờ.

Nữ sinh dậy thì sớm ở trong lớp là từ năm trước rồi, nữ sinh dậy thì muộn, lại không biết con gái bị đổ máu hàng tháng, chuyện này vẫn còn duy trì tính thần bí trong giới nữ sinh. Bây giờ hồi tưởng lại, quá trình trưởng thành của chúng tôi thời đó thường kèm theo bối rối và thiếu hiểu biết. Không có tư vấn, con đường tìm kiếm tin tức còn hữu hạn, bố mẹ cũng ng trao đổi trực tiếp với con gái về đặc thù của tuổi dậy thì, giáo viên lại né tránh chuyện này, phần lớn kinh nghiệm của nữ sinh ở kỳ kinh nguyệt đầu tiên đều là rất không thoải mái. Kinh hoảng, xấu hổ, bối rối, hoang mang, sợ hãi, thậm chí có người còn nghĩ bản thân mình đã mắc phải bệnh nặng, sắp chết đến nơi rồi. Một cô bạn kể với tôi, trước

đây khi nhìn thấy mình bị ra máu, cô ấy đã nghĩ mình bị bệnh trầm trọng, thế là âm thầm đau khổ cắn chần khóc, nhưng ở ngoài mặt lại vô cùng dũng cảm, giống như nữ chính trong phim truyền hình, trước mặt người thân giấu giếm “Bệnh tình” của mình, không nói cho bố mẹ, mà chỉ bắt đầu lặng lẽ tự xử lý “Hậu sự”, đem tất cả tranh dán tường, băng đĩa vất vả tích góp từng tí một đều đưa cho cô em họ, dặn cô bé về sau hãy thường xuyên đến thăm bố mẹ mình. Đến khi mọi chuyện bại lộ, em họ không chịu trả lại tranh dán tường và băng đĩa, cô ấy vận dụng vũ lực cướp đoạt, em họ bị cô ấy đánh khóc, cô ấy bị mẹ đánh khóc.

Sau khi lớn lên, chúng tôi chia sẻ với nhau những kỷ niệm thời gian đó, cùng cười đến đau bụng, ngay lúc đó mê mang và chua xót cũng là trầm trọng.

“Cô bạn” này của tôi cũng tới chơi một lần rồi, nhưng tôi vẫn không thực sự hiểu nó là cái gì, chỉ là dựa vào thái độ mẹ túm tôi đến buồng vệ sinh, đê thấp giọng nói chuyện, tôi cảm thấy chuyện này là chuyện không thể gặp ánh sáng, nhất định phải lặng lẽ xử lý.

Bây giờ cái thứ không thể gặp ánh sáng đó lại dính đở quần tôi, tôi thật sự không biết phải làm sao. Nếu tôi có một người bạn tốt, có lẽ tôi có thể lặng lẽ nói chuyện với cô bạn ấy, nhưng mà tôi không có, vì vậy tôi chỉ có thể ngồi trên ghế, vẫn không nhúc nhích.

Dần dần, các bạn trong lớp đều ra về, chỉ có Trương Tuấn và hai ba nam sinh vẫn đang âm ỉ trong lớp, cũng không biết bọn họ đang âm ỉ cái gì nữa.

Cuối cùng, họ cũng mang cặp sách muốn rời đi, Trương Tuấn đi đến cạnh bàn tôi, “Cậu không trở về nhà sao?”

“Lát nữa tớ sẽ về.” Tôi khấn trương theo dõi cậu ấy, sợ cậu ấy phát hiện bí mật sau lưng mình. Nếu nói trước ngày hôm nay, cậu ấy cũng giống như những người khác, vậy thì từ hôm nay trở đi, tôi thực sự hãi khi bị lộ mặt xấu trước cậu ấy.

Cậu nhìn mưa ngoài cửa sổ, nói: “Tôi chờ cậu cùng về, buổi chiều tôi mới đến căng tin mua ô.”

Tôi lo lắng đến độ sắp khóc không cần, cậu về trước đi.”

“Không sao, dù sao tôi cũng không có việc gì.” Cậu ấy nói xong, lại còn ngồi xuống nữa.

Tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy nhìn tôi.

Tôi thật sự không nghĩ ra chuyện gì có thể làm, lấy sách vở ra làm bài tập ư? Đừng nói Trương Tuấn không tin, mà ngay cả bản thân tôi cũng không tin nổi ấy chứ. Hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, tôi càng không ngừng lấy tay túm quần áo, hận không thể bọc luôn cả cái ghế vào.

Thật lâu sau, cậu ấy dùng giọng điệu khẳng định mười phần nói: “Cậu không có chuyện gì phải làm, vậy thì đi thôi.”

Cậu ấy vừa nói vừa kéo cánh tay tôi, tôi kinh hoàng, dùng sức bỏ tay cậu ấy ra, lớn giọng nói vội: “Tôi không muốn đi cùng cậu.”

Cậu ấy lập tức bị tổn thương, lập tức mang cặp sách

ra khỏi lớp học, tôi nhìn thân ảnh cậu ấy biến mất ở hàng hiên, nghĩ rằng về sau khẳng định cậu ấy sẽ không nói chuyện với mình nữa rồi, lại còn “cô bạn” đáng giận này nữa chứ, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng thương tâm, nước mắt chậm rãi rơi xuống.

Ô ô khóc một lúc thì phát hiện có một bóng người xuất hiện trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu, thấy đó là Trương Tuấn.

Cậu ấy đặt tay lên đầu, giọng điệu rất dè dặt, cẩn trọng và dịu dàng, “Có phải xảy ra chuyện gì không, cậu không muốn về nhà?”

Tôi dùng sức lắc đầu, tôi chưa bao giờ mong mỗi được về nhà như lúc này.

“Có người uy hiếp cậu, đang chờ đánh cậu ở cổng trường?”

Trương Tuấn thật sự có vấn đề! Tôi ngây ra một lúc, tiếp tục lắc đầu.

“Cậu đừng sợ, nếu thực sự có người uy hiếp cậu, tôi

sẽ đến bảo vệ cậu, tôi đánh nhau rất lợi hại đó.” Cậu ấy nói chuyện, xóc cặp sách lên, cho tôi nhìn một chiếc vòng cổ gắn dao giấu trong đó.

Tôi đang rất lo lắng sâu não, nhưng cũng không nhìn được cười, cậu ấy đi đâu cũng mang vũ khí sao.

Cậu ấy nhìn tôi nở nụ cười, cũng cười rộ lên, giúp tôi cầm lấy cặp sách, “Vậy chúng ta đi thôi, mặc kệ ai muốn đánh cậu, tôi cam đoan nhất định cậu sẽ an toàn.”

Tôi lập tức liều mạng lắc đầu. Cậu ấy cau mày nhìn tôi, hoàn toàn không rõ rốt cuộc tôi bị làm sao.

Tôi nghĩ một chút, nói: “Tớ sợ lạnh, cậu có thể cho tớ mượn áo khoác thể thao của cậu không?”

“Hi, thế mà cậu không nói sớm!” Cậu ấy lập tức cởi áo khoác đưa cho tôi.

Tôi mặc vào, chậm rãi đứng lên, bàn tay vung về tùm tùm, vừa khéo che khuất móng rồi.

Cậu ấy trầm mặc đi bên cạnh tôi, giờ cái ô to màu

đen lên, che mưa cho tôi. Hai người đi dưới một cái ô, ở giữa phải cách ít nhất hai ba nắm tay, để tôi không bị ướt, cậu ấy chỉ có thể cố gắng nghiêng ô sang phía tôi.

Đi đến dưới tầng nhà tôi, tôi quay lưng vào tường, cởi áo ra đưa trả cậu ấy, hừ một tiếng giống tiếng muỗi kêu: “Cảm ơn.”

Mái tóc cậu ấy hơi dài, lại bị ướt, nên nó đang mềm mại phủ lên trán, dưới cơn mưa nó còn phát ra ánh sáng lấp lánh. Cậu ấy nhận áo, nhẹ giọng nói “Không cần khách khí”, rồi quay người chạy như đang ngại ngùng nhận lời “Cảm ơn” của tôi, ô còn chưa bật lên, mà đã trực tiếp chạy vào trong mưa.

Mãi đến khi không nhìn thấy thân ảnh cậu ấy nữa, tôi mới chạy nhanh vào nhà. Buổi tối, bụng bị đau một chút, mẹ cho tôi uống nước gừng với đường đỏ, tôi uống xong, nằm ở trên giường ngẩn người, trước mắt đều là Trương Tuấn. Nghĩ tới lời cậu ấy nói “Tôi sẽ bảo vệ cậu”, tôi liền không nhịn được cười, hương vị ngọt ngào lan tràn trong lòng, chỉ cảm thấy nó còn ngọt ngào hơn cả đường mình đã từng ăn.

Sáng hôm sau đi học, gặp Trương Tuấn ở cổng trường, cậu ấy lớn tiếng chào tôi, tim tôi cũng đập mạnh mấy nhịp, nhanh chóng cúi đầu, cứ như chỉ cần mình nâng đầu lên một chút, thì người ta sẽ nhìn thấy bí mật nhỏ của mình.

Những nữ sinh khác khi thích một nam sinh, có lẽ có thể nghĩ biện pháp tiếp cận cậu ấy, hấp dẫn sự chú ý của cậu ấy, ở bên cậu ấy nhiều hơn, nhưng tôi thì lại trái ngược. Bởi vì thích Trương Tuấn, nên tôi vừa thấy cậu ấy rồi, nói cũng không dám nói nhiều, mà chỉ âm thầm, giây phút nào cũng lưu ý nhất cử nhất động của cậu ấy.

Tôi thường nhìn cậu ấy chạy trên sân bóng, nhìn lên cậu ấy đùa giỡn cùng nhóm bạn học. Tôi vừa khát vọng cậu ấy chú ý đến mình, vừa sợ cậu ấy sẽ chú ý đến mình, khi cậu ấy không nhìn tôi, ánh mắt của tôi luôn đuổi theo cậu ấy, hy vọng cậu ấy có thể liếc nhìn tôi một cái, nhưng nếu cậu ấy nhìn tôi thật, thì trước khi cậu ấy phát hiện, tôi đã vội tránh thoát tầm mắt của cậu rồi.

Khi đó thích rất đơn thuần, không cần bất cứ hồi báo

gì, chỉ cần nhìn cậu ấy sẽ vui vẻ, nếu đôi khi cậu ấy nói với tôi vài câu, vậy thì tôi quả thực sẽ vụng trộm cười cả một ngày.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Trong thời gian

Bạn, tôi sẽ phải đối mặt với những thăng trầm trong cuộc đời

Đến chân trời, góc biển

Ngoài thời gian

Bạn, tôi đều không nhìn rõ đường

Sóng vai ngồi trên bậc thềm phủ đầy cánh hoa đào rơi ngoài lớp học.]

Vận mệnh xoay chuyển

Tôi và Trần Kính vốn là hai đường thẳng song song,

nhưng vì cậu ấy chọn ngồi cùng bàn với t vận mệnh của chúng tôi có giao nhau.

Tuy rằng nguyên nhân khác nhau, nhưng Trần Kính và tôi đều không nghe giảng trên lớp

. Có điều cậu ấy là học trò giỏi, chỉ có thể ngăn người trong khi vẽ mặt vẫn không đổi, mà học trò hư tôi đây lại có thể ngăn người, ngủ, đọc tiểu thuyết. Thời gian đó, thế giới truyện làm tôi trầm mê mà không thể tự kiềm chế, vì vậy phần lớn thời gian tôi đều đọc tiểu thuyết. Trần Kính rất hay ngăn người, đôi khi khóe mắt cậu cũng đảo qua phía tôi, chắc là đang hoang mang với chuyện tôi siêng năng rồi. Sau đó, khi chúng tôi quen nhau một chút, cậu ấy hỏi tôi đọc những sách gì, khi cậu nghe được “Tiết Nhân Quý chinh đông”, “Tiết Đình Sơn chinh tây”, “Tiết Cương phản đường”, [1] “Văn học dân gian”. . . v.v đủ tên sách, thì biểu tình cậu thật sự khó coi, bởi vì tất cả những tên đó cậu ấy đều chưa nghe thấy, thật sự hổ thẹn với cái danh thần đồng. Nghe tới “Hồng Lô Mộng”, sắc mặt cậu ấy mới bình thường một chút, nhưng mà ngay sau đó lại mang vẻ ngạc nhiên nói: ” ‘Trẻ không xem Hồng Lô, già không đọc tam

quốc’, bố cậu cho phép cậu đọc “Hồng Lâu Mộng” à?”

Chú thích:

[1]“Tiết Nhân Quý chinh đông”: Nội dung truyện nói về đời nhà Đường, lúc vua Đường Thái Tông đang trị vì. Có thể nói đây là thời kỳ oanh liệt nhất của nước Trung Hoa. Bờ dân tộc Hán hùng mạnh đã không những chiếm cứ cả Trung Nguyên mà còn mở mang bờ cõi ngày một rộng lớn.

Tiết Nhân Quý là một anh hùng áo vải, tài năng xuất chúng, sống trong giới tiểu thương, từ cuộc sống khá giả đi đến suy sụp nghèo khó, bị đời hắt hủi phải đem thân đi làm thuê làm mướn kiếm sống. Rồi từ đó mà tiến thân.

Tiết Nhân Quý đầu quân, giúp vua giúp nước. Chỉ vì sợ một lời dọa mà phải trốn trong bóng tối để Trương Sĩ Quý lợi dụng. Trương Sĩ Quý là kẻ bất tài vô dụng, gian nịnh, hám danh... Từ một chức vụ Tổng binh nhỏ nhoi mà ngai lên địa vị cao hơn nhờ khéo luồn lọt và cướp công kẻ khác.

Đọc Tiết Nhân Quý ta thấy được mong ước của người xưa là muốn có một minh quân như vua Đường, có những tôi thần xuất sắc như Từ Mậu Công... và châm biếm kẻ dốt nát như Huất Trì Cung.

Điểm tiên bộ của truyện là ít thần thánh hóa mà có nhiều tình tiết thực tế hơn. Một vài chi tiết có vẻ thần thoại, nhưng đó là lẽ đương nhiên của xã hội phong kiến Trung Hoa còn đề nặng và ước mơ của quần chúng thì bay bổng.

“Tiết Cương phản đường”: Tiết gia vốn được coi là rường cột của Đại Đường, liên tiếp 2 đời Đông chinh Tây phạt, công cán hiển hách. Nhưng trên đời có câu” Nhất tướng công thành vạn cốt khô”, Tiết Nhân Quý và Tiết Đình Sơn qua hai lần nhận lãnh ấn soái mở cuộc chinh đông và chinh tây tuy đem lại bình yên cho xã tắc nhưng quy ra thì cũng tạo ra bao vạn oan hồn oán khí bám theo nhà họ Tiết. Đại Nguyên soái Tây Liêu Dương Phàm, sau khi bị vợ chồng Tiết Đình Sơn và Phàn Lê Huê giết chết oán khí không dứt đã đầu thai vào thành con trai của hai người. Phàn Lê Huê thấu hiểu thiên cơ biết được con trai ruột của mình Tiết Cương chính là do

Dương Phàm đầu thai hồng mong tru diệt nhà họ Tiết. Lê Huê vì muốn trừ diệt tâm ma cho con cắt đi mối nguy cho nhà họ Tiết nào ngờ ý trời đã định khó thể khiến cưỡng cuối cùng bị con trai mình vô tình hại chết.

Tiết Cương trong hội hoa đăng, lỡ tay đánh chết con riêng của Thái Hậu Võ Tắc Thiên khiến cho họ Tiết bị tru di tam tộc, còn bản thân phải bỏ đầu. Nhờ sự giúp đỡ của Quán Chủ Vĩnh Thái, dần dần Tiết Cương đã trừ được tâm ma của mình, đứng lên chiêu binh chống lại Võ Tắc Thiên (lúc này đã lên ngôi hoàng đế) hồng báo thù nhà và chấn hưng Đại Đường....

Tiểu Dương: Chương 4 đã nói đến tên những tác phẩm này rồi, bây giờ mình chú thích thêm. Nhân vật Tiết Nhân Quý, bản truyện dịch ở Việt Nam là Tiết Nhơn Quý. Các bạn có thể vào đây để download ebook truyện: <http://www.e-thuvien.com/forums/showthread.php?t=3867>. Truyện này cũng được dựng phim, phim cũ rồi.

Lần đầu tiên tôi nghe thấy câu nói ấy, ngây ngốc đáp: “Tớ không biết, bố mặc kệ tớ xem sách gì, dù sao trên giá sách có, tớ liền đọc thôi.”

Cậu ấy suy nghĩ trong chốc lát rồi thương lượng với tôi: “Mang “*Hồng Lô Mộng*” ở nhà cậu cho tớ mượn đọc một chút, tớ cũng mượn một bộ sách cho cậu.”

Thế là tôi mang bộ “*Hồng Lô Mộng*” cho cậu ấy mượn, nhà xuất bản văn học Nhân Dân xuất bản năm bảy chỉ một bộ có bốn cuốn, cậu ấy thì cầm một cuốn sách cổ của nhà xuất bản Thượng Hải, “*Kinh Thi*” [2] đến cho tôi. Cậu ấy đọc bộ “*Hồng Lô Mộng*” rất nhanh, sau đó bấu môi trả lại cho tôi, biểu tình như kiểu nó chỉ có thể thôi sao. Cậu ấy lại lướt qua cuốn “*Tiết Nhân Quý chinh đông*”, còn chưa xem xong đã trả lại cho tôi rồi. Từ đó, toàn là tôi mượn sách của cậu ấy, còn cậu ấy thì chẳng có chút hứng thú gì với bộ sách của tôi, cậu ấy đã vô tình dẫn đường cho tôi đến với những tác phẩm văn học xuất sắc.

[2] *Kinh Thi* (tiếng Hán : 詩經 ; tiếng Anh : Classic of Poetry hoặc Book of Odes, The odes) là một bộ tổng tập thơ ca vô danh của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong *Kinh Thi* được sáng tác trong khoảng thời gian năm trăm năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ.

Kinh Thi chia làm ba bộ phận lớn là Phong, Nhã và Tụng. Nguồn gốc các bài thơ trong Kinh Thi khá phức tạp, gồm cả ca dao, dân ca và nhã nhạc triều đình, với các tác giả thuộc mọi tầng lớp trong xã hội đương thời. Từ lĩnh vực dân gian, âm nhạc được chuyển sang lĩnh vực thành văn rồi thành kinh tịch, Kinh Thi đã trải qua quá trình sưu tầm, chỉnh lý, biên soạn khá phức tạp.

Cậu ấy cho tôi mượn cuốn “Kinh thi” không có chút chú thích nào, tôi đọc thật sự vất vả, rất nhiều chỗ đọc không hiểu gì, nhưng cậu ấy lại không giải thích cho tôi, chỉ nói cho tôi, thơ văn không cần hiểu từng chữ từng câu, chỉ cần nhớ kỹ nó, đến một ngày nào đó, trong một thời khắc nào đó, dưới một cảnh tượng nào đó, ý nghĩa của nó có thể tự hiện ra. Tôi không biết lời này là do bố cậu ấy nói cho, hay chỉ là cậu ấy lười giải thích mà lấy đại một cớ.

Vì đọc vất vả lại không có chút thú vị gì, thế nên tôi sẽ không muốn đọc, nhưng khi bạn Trần Kính kia nhàm chán với kiếp sống thần đồng, thì lại đi tìm kiếm một thú tiêu khiển mới, đó chính là kiểm tra tôi. Cậu ấy thường tùy ý nói ra một câu, muốn tôi đối câu tiếp theo; hoặc là

cậu ấy tụng một nửa, tôi ngâm nốt nửa sau. Nếu tôi đối được, về mặt cậu ấy sẽ không sao c đương nhiên phải như vậy mới đúng, còn nếu tôi không đối được, cậu ấy lại khinh miệt nhìn tôi lắc lắc đầu. Trẻ con đều có tính hiếu thắng, hướng chỉ là so với một vị thần đồng thế này, vì thế dưới trò chơi khích lệ ấy của cậu, dần dần tôi đã đọc thuộc hết bản “Kinh thi”.

Lúc đầu, tôi chỉ là trò tiêu khiển cho sự nhàm chán của cậu ấy thôi, nhưng dần dần thấy sự quật cường của tôi, cậu ấy cũng hiểu ra, tôi không giống như những bạn học khác và giáo viên, đều yếu quý, sùng bái đối với thần đồng. Vì thế, hai đứa chúng tôi bắt đầu một cuộc so đo cố ý mà cũng vô tình.

Khóa học buổi sáng đại khái đều trải qua như thế này, yêu cầu đầu tiên là ngâm nga một bài văn, giáo viên sẽ cho chúng tôi hai mươi phút hoặc trên dưới nửa giờ, yêu cầu chúng tôi phải học thuộc lòng, khi hết thời gian có thể sẽ kiểm tra thí điểm vài bạn. Trong thời gian dự định đó, ai có thể học thuộc lòng trước, thì có thể giơ tay lên, ngâm nga cho cả lớp nghe, thời gian càng ngắn, chính xác càng cao, thì càng vinh quang hơn.

Từ trước tới giờ Trần Kính luôn khinh thường không tham gia vào trò so đo ấy, bởi vì trí nhớ của cậu thực sự rất kinh người, các bài văn thơ trong sách giáo khoa, cậu đều thuộc hết, cậu ấy từng nửa đùa nửa khoe với tôi, “Dem sách ngữ văn lại đây, tất cả bài trong đó tớ đều có thể đọc thuộc lòng cho cậu nghe.” Chính vì vậy, khi cô giáo yêu cầu chúng tôi ngâm nga bài khóa, cậu thật sự rất nhàm chán, các bạn trong lớp đều đang lẩm nhẩm nhẩm đọc, còn cậu thì cầm sách giáo khoa ngẩn người.

Tuy nhiên, có người ngồi cùng bàn không nghe giáo viên giảng là tôi, cậu ấy rất nhanh đã thoát khỏi nhàm chán và ngẩn người. Cậu ấy mang những bài thơ không biết sao chép từ đâu đến, muốn thi thố với tôi, đấu xem ai là người thuộc được bài thơ đó trong thời gian ngắn nhất.

Thơ văn cậu ấy tìm được thú vị hơn trong sách giáo khoa nhiều, tôi vừa tham đọc những bài thơ văn đó vừa có tính hiếu thắng, thế nên đồng ý ngay. Từ đó, giờ học buổi sáng, hai đứa sẽ vội vàng thi đua. Không có gì ngạc nhiên, kết quả trận đấu thường là tôi mới lẩm nhẩm được vào đoạn thì cậu ấy đã nói cho tôi biết, mình có thể đọc

thuộc cho tôi nghe rồi.

Tôi nghĩ mãi không ra, vì sao cậu ấy có thể đọc nhanh như vậy được. Không nghĩ ra, tôi liền học hỏi mà không chút ngại ngùng.

Trần Kính không trực tiếp trả lời vấn đề của tôi, mà là dùng giọng điệu khinh thường của riêng mình nói ra một thành ngữ:

Trong miệng giáo viên, đọc nhanh như gió vẫn là nghĩa xấu, bị dùng để trách móc học sinh lười học hành cho có lệ, nhưng Trần Kính nói đọc nhanh như gió có từ “Bắc Tề thư • Hà Nam Khang Thư Vương Hiếu Du”, nguyên văn là “Yêu thích văn học, đọc nhanh như gió, liếc mắt là xong”, đó rõ ràng không có nghĩa xấu, mà là lời ca ngợi từ đầu đến đuôi, câu này đã truyền lại một phương pháp đọc rất nhanh. [3]

[3] Bắc Tề thư là một sách lịch sử theo thể kỷ truyện trong 24 sách lịch sử Trung Quốc (Nhị thập tứ sử) do Lý Bách Dục đời Đường viết và biên soạn vào năm Trinh Quán thứ 3 (năm 629), đến năm Trinh Quán thứ

10 (năm 636) thì hoàn thành.

Tổng cộng có 50 quyển, bao gồm Bản kỷ 8 quyển, Liệt truyện 42 quyển, không có Chí, Biểu, sách ghi chép lịch sử hưng thịnh và suy vong của Bắc Tề và Đông Ngụy thời Nam Bắc Triều.

Cha Lý Bách Dục là Lý Đức Lâm, có viết bộ sử với tên gọi Bắc Tề sử gồm 27 quyển, đến thời Tùy viết được 38 thiên thì không may lâm bệnh qua đời, Lý Bách Dục căn cứ theo sách của cha và tham khảo thêm cuốn Bắc Tề chí của Vương Thiệu mà hoàn thành bộ chính sử Bắc Tề thư, sách không có phần truyện về các nước ở bên ngoài Trung Quốc.

Số lượng văn bản trong sách của Lý Bách Dục hiện chỉ còn 18 quyển, các quyển 4, 13, 16-25, 41-45, 50 đến nay đều bị thất lạc, người đời sau lấy từ bộ Bắc sử mà bổ sung thêm vào, tên gốc ban đầu của sách là Tề thư sau đến đời Tống nhằm phân biệt bộ Nam Tề thư của Tiêu Tử Hiên nên đổi tên thành Bắc Tề thư.

Theo Lưu Tri Kỷ trong Sử thông, thì ông cho rằng

Bắc Tề thư có phần kém cỏi hơn Bắc Tề chí của Vương Thiệu và Quan Đông phong tục truyện của Tống Hiếu Vương, bộ chính sử này đa phần không được giới sử học đánh giá cao.

Về mặt tôi mờ mịt, không biết cậu ấy có ý gì. Cậu khinh bỉ nhìn vài lần, khinh thường tôi ngốc nghếch chẳng hiểu gì. Lúc ấy đúng là mười ph nghỉ giữa giờ, cậu cho tôi một ví dụ, “Bây giờ, không những cậu nghe tớ nói chuyện, mà đồng thời còn có thể nghe được Chu Tiểu Văn ở đầu lớp đang nói chuyện về cái váy, nghe thấy tiếng cười của Trương Tuấn ở cuối lớp và còn nghe được cả tiếng nam sinh kêu to ngoài lớp học.”

Tôi khờ ngốc gật đầu, cố gắng chú ý nghe, nhưng nhiều âm thanh thế làm sao nghe được.

Cậu nói: “Tai người đồng thời có thể nghe được bốn, năm tiếng nói, hơn nữa còn có thể nghe hiểu được họ đang nói gì, đôi mắt cũng như vậy, mắt chúng ta có thể nhìn mấy dòng chữ cùng một lúc, hơn nữa còn nhớ kỹ được mấy nội dung của nó. Thực ra dung lượng của não người vô cùng lớn, não của mỗi người không hề thua

kém một vũ trụ. Nhiều người đồng thời nói chuyện, ý thức của con người cảm thấy những tiếng nói đó đồng thời cất lên, nhưng thật ra đối với đầu óc mà nói, nó có thể tự động phân ra trước sau, tiến hành nắm giữ và xử lý. Não bộ sẽ phân tích rất nhanh, nhanh đến mức gần như không đáng kể. Khi đầu óc được huấn luyện có ý thức, thì tốc độ xử lý thông tin của nó sẽ vượt xa sức tưởng tượng của con người, vì vậy, đọc nhanh như gió, đối với đầu óc mà nói là có trước có sau, chẳng qua đối với con người thì tốc độ đó nhanh đến mức không thể nhận ra thôi.”

Cậu nhấc tay búng một cái trước mặt tôi, nói với tôi: “Một cái búng tay, ở trong kinh Phật đã là sáu mươi khoảnh khắc, nhưng đối với đầu óc mà nói, không chừng nó đã bị phân chia thành hơn ngàn cái và rất nhiều giai đoạn thời gian.

Bố tớ nói, “Trên thế giới này chỉ có hai thực thể vô hạn, thứ nhất là não người, thứ hai mới là vũ trụ. Chỉ cần con tin tưởng nó...” Cậu ấy chỉ chỉ lên đầu tôi, “Dụng tâm rèn luyện nó, nó có thể làm được đấy.”

Tôi thực khiếp sợ, có điều nguyên nhân làm tôi khiếp sợ không phải nội dung giảng thuật của bạn Trần Kính này, mà là cậu ấy đã đánh vỡ tính thần thánh trong lời nói của giáo viên, cũng dám phản bác hoàn toàn định nghĩa đọc nhanh như gió của giáo viên.

Khiếp sợ xong rồi, tôi âm thầm nhớ kỹ lời cậu nói. Khi đọc tiểu thuyết, tôi bắt đầu có ý thức buộc bản thân mình phải đọc một lúc hai hàng, từ hai hàng đến ba hàng, rồi lại từ ba hàng đến bốn hàng... Quá trình ấy rất gian khổ, nhưng có lòng hiếu thắng dẫn đường, mặc kệ có bao nhiêu gian khổ, tôi vẫn đang bắt buộc đầu óc mình vận hành tới cực hạn.

Bất tri bất giác, khả năng đọc và ghi nhớ của tôi đều tăng lên nhanh chóng. Trận đấu gi tôi và Trần Kính, ban đầu là nghiêng về một bên, nhưng giờ đã biến thành đôi khi tôi cũng sẽ thắng. Mỗi lần Trần Kính bị tôi làm khó, biểu tình sẽ cực kỳ phong phú, ra vẻ trấn tĩnh, chẳng hề để ý, âm thầm thở dài, nhíu mày suy tư, vụng trộm trừng mắt với tôi... Dù sao thì loại nào cũng hay hơn cái vẻ lão thành bình thường của cậu.

Học kỳ một của lớp năm, tôi đã rất vui vẻ, đầu tiên là cô giáo Triệu đã mặc kệ tôi, tiếp theo là tôi được nếm thử cảm giác vui sướng khi thích một người, rồi, tôi nhận ra Trần Kính là một bạn ngồi cùng bàn rất có ý nghĩa. Vì những điều đó, thậm chí tôi đã bắt đầu cảm thấy trường học cũng không hề buồn chán.

Khi học kỳ một của lớp năm sắp kết thúc, trong một giờ tự học, Trần Kính đột nhiên nói với tôi: “Ngày mai tớ không đến lớp.”

Tôi nghĩ cậu ấy bị bệnh, hoặc là có chuyện gì đó, cô Triệu đang ngồi trên bàn giáo viên chữa bài tập, vì vậy tôi chỉ khẽ ừ một tiếng.

Cậu ấy kéo sách bài tập của tôi về bên mình một chút, ý bảo tôi quay đầu sang.

Tay cậu ấy cầm bút, viết xuống giấy nháp, giống như đang giảng bài cho tôi vậy, “Mẹ tớ đã sớm nghĩ đến chuyện nhảy lớp cho tớ rồi, nhưng bố tớ vẫn không đồng ý. Mấy ngày hôm trước mẹ cuối cùng cũng thuyết phục được bố cho tớ nhảy lớp. Tuần trước tớ đã đến

Nhất Trung làm bài thi của trung học cơ sở, môn toán tớ được điểm tối đa, nhưng thi tiếng Anh không tốt lắm, chỉ được hơn tám mươi điểm, sau khi nói chuyện với hiệu trưởng, bố tớ đã để tớ theo học từ kỳ sau ở trung học cơ sở, mẹ cho tớ nghỉ học ở trường, tận dụng khoảng thời gian này để tớ xem trước sách vở của chương trình học khác.”

“Ý cậu là cậu sẽ không đến lớp nữa?”

“Đúng vậy, nói để cậu biết trước, cô Triệu vẫn chưa biết đâu, ngày mai mẹ tớ sẽ đến trường trực tiếp nói chuyện với hiệu trưởng.”

Đối với những người khác, họ đều yêu thích và ngưỡng mộ chuyện được nhảy lớp, nhưng dường như giọng điệu Trần Kính không hề vui vẻ. Dù sao cậu ấy đến trường đã sớm rồi, bây giờ còn nhảy h nữa, so với những bạn cùng lớp sau này thì nhỏ hơn những bốn tuổi. Bốn năm của thiếu niên có chênh lệch tâm lý rất lớn. Người ba mươi tư tuổi có lẽ sẽ không thấy mình có nhiều điểm khác biệt gì so với người ba mươi tuổi, nhưng một học sinh trung học cơ sở mười bốn tuổi nhất

định sẽ cảm thấy mình là người không cùng thế giới với một đứa học sinh tiểu học mười tuổi.

Theo một quan điểm nào đó, xưng “Thần đồng” có nghĩa là “Khác loại”, cũng là người ngoài bị mọi người xa lánh. Sau này lớn lên, đôi khi tôi nghĩ rằng, có phải lúc đó sự kiêu hãnh của Trần Kính cũng giống như sự lạnh lùng của tôi, đều là một loại mặt nạ tự bảo vệ bản thân mình?

Đối với chuyện cậu ấy rời đi, tôi có một chút lưu luyến, nhưng không mãnh liệt, dù sao Trần Kính và tôi vốn không phải người cùng một thế giới.

Tan học, cậu đeo cặp trên vai, đứng trên bục giảng nhìn xuống một lúc lâu, trầm mặc nhìn các bạn đang đuôi bắt, đùa nghịch trong lớp học, không thấy kiêu hãnh trên khuôn mặt cậu, mà chỉ thấy sự thâm trầm trước tuổi.

Trước khi về, cậu ấy nói tạm biệt tôi, tôi tùy ý vẫy vẫy tay.

Tôi đến gần cửa sổ, nhìn thấy cặp sách trên lưng cậu, cậu đang chậm rãi đi qua vườn trường, vừa đi vừa nhìn xung quanh, có vẻ như còn rất nhiều lưu luyến. Nam sinh xung quanh đó đều túm năm tụm ba, kẻ vai sát cánh bước đi, vóc dáng ai cũng cao hơn cậu, khiến hình ảnh cậu càng nhỏ bé hơn.

Tôi vội ôm lấy cặp, chạy nhanh xuống tầng, đuổi tới bên cạnh cậu, “Tớ. . . Tớ cũng về nhà, cùng đi nhé.”

Mắt cậu sáng lên, nhưng vẻ mặt thì lại kiêu hãnh như không có chuyện gì.

Tôi và cậu chậm rãi ra khỏi trường học, đi đến chỗ không thể không chia tay, cậu vẫy tay với tôi, “Tạm biệt.” Nói xong, liền chạy vụt đi.

Tôi hướng về phía bóng dáng cậu, vẫy vẫy tay, rồi lại tiếp tục bước đi.

Mỗi người chúng ta đều giống như một hành tinh, khởi đầu là lúc sinh ra, kết thúc là lúc chết đi, đây là quy luật mà trời cao đã sớm sắp đặt từ lâu, tuy nhiên, quỹ

đạo vận hành khi sinh ra và chết đi lại quyết định bởi nhiều nhân tố.

Chúng ta chuyển động quanh biển vũ trụ, đầu tiên va chạm với hai hành tinh có tên bố, mẹ, tiếp đó sẽ là thầy cô giáo, bạn bè, người yêu, thủ trưởng... Chúng ta gặp những hành tinh khác, va chạm, không thể tránh được ảnh hưởng của sự va chạm đó đến quỹ đạo chuyển động của chúng ta, có ảnh hưởng là tích cực, cũng có ảnh hưởng là tiêu cực. Ví dụ như ta yêu một người không đáng yêu, gặp phải một giáo viên không tâm lý, đụng tới một thủ trưởng không tốt, đại khái đó chính là những tiêu cực điển hình mà ta thường gặp. Nhưng khi gặp được giáo viên tốt, gặp được một thủ trưởng coi trọng mình, có được một người bạn hiểu mình, giúp mình tiến bộ, trong phong thủy học thường nói những người đó là quý nhân, thật sự là quý nhân, đó chính là những cuộc gặp gỡ tích cực điển hình.

Trần Kính bước vào con đường của tôi, là người đầu tiên tạo ra ảnh hưởng tích cực cho tôi, quãng thời gian ngồi cùng bàn đó, cậu ấy đã đưa tôi bước vào một thế giới trước nay tôi chưa từng hay biết, tuy rằng vẫn chỉ

đứng ở cửa thôi, nhưng vì được cậu ấy chỉ điểm, tôi đã vô thức bước sang một con đường khác.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, tôi cũng không hiểu được những điều này, cậu ấy dạy tôi phương pháp học tập, kể cho tôi những câu chuyện xưa trong giờ học, kiểm tra thơ văn của tôi, đề cử những bản nhạc cho tôi nghe, lúc ấy, đối với nhân vật kiệt xuất như cậu, tất cả những thứ này chỉ là trò chơi của trẻ con thôi, sẽ không có ý nghĩa gì hơn chơi nhảy dây hay đánh bao cát, nhưng trên thực tế, cậu ấy lại không biết được những điều mình mang đến cho tôi đã làm xoay chuyển quỹ đạo cuộc sống của tôi.

Trần Kính đột nhiên rời đi, tạo ra hiệu ứng lớn trong lớp tôi, thời gian đó, rất nhiều nữ sinh thường gục mặt trên bàn khóc, thật sự cứ như thất tình tập thể.

Sau đó, không biết nữ sinh nào đã hỏi thăm được địa chỉ nhà Trần Kính, đám nữ sinh trong lớp mừng rỡ, bắt đầu tiết kiệm tiền, theo kế hoạch là mỗi người sẽ góp năm tệ, rồi mua quà lưu niệm cho Trần Kính, tôi không tham gia, gia đình tôi cũng không giàu có, tiền tiêu vật

của tôi có hạn, chúng còn có việc quan trọng hơn cần dùng, ví dụ như mua nước cam.

Nhưng dù tôi không giàu có, cũng tuyệt đối không phải nghèo hèn, rất nhiều nữ sinh gia cảnh không tốt cũng có khả năng, dốc túi quyên góp, thế nên hành vi của tôi là cực kỳ không thể tha thứ trong mắt đám nữ sinh. Vì chuyện này, lại một lần nữa tôi trở thành trường hợp đặc biệt trong lớp, các bạn trong lớp đều biết tôi không thích Trần Kính. Trong lòng những nữ sinh lớp tôi, nếu nói thẳng mặt thì sẽ là: mày, cũng dám không thích Trần Kính? ! Bởi vì Trần Kính, tôi đã bị cô lập trước nay chưa từng có, gần như tất cả nữ sinh trong lớp đều hận thù tôi.

Lúc ấy tôi cảm thấy những cô bạn đó thật phiền nhiễu, nhưng bây giờ ngẫm lại, tôi mới cảm nhận được đó chính là thứ tình cảm rất thuần khiết, rất mộc mạc, có yêu thích nhưng không có tâm muốn sở hữu, thậm chí vì thích cùng một người nên họ càng thân thiết với nhau hơn, cũng chỉ có thời tiểu học mới có thể có loại tình cảm yêu thích này thôi.

Không lâu sau khi Trần Kính rời đi, học kỳ một của lớp năm cũng kết thúc, cuối cùng nhóm nữ sinh mua quà gì tặng Trần Kính, tôi không rõ ràng lắm, bởi vì ở trong mắt các bạn ấy tôi không có tư cách cùng thích Trần Kính, tôi chỉ biết là vào kỳ nghỉ đông, các bạn ấy đã đem quà đến nhà Trần Kính, thế nên một thời gian dài trong học kỳ hai, đề tài trọng tâm được nữ sinh trong lớp bàn luận vẫn là Trần Kính, mẹ Trần Kính xinh đẹp cỡ nào, bố Trần Kính cơ trí đến đâu, nhà Trần Kính cao quý thế nào, Trần Kính ưu tú ra sao.

Học kỳ hai bắt đầu, tiểu hành tinh nhỏ là tôi đã đụng phải một hành tinh khác, có ảnh hưởng rất quan trọng đối với cuộc đời tôi.

Vì lí do sức khỏe, nên học kỳ này cô Triệu không thể đi dạy, giáo viên mới đến là cô giáo Cao, một giáo viên vừa tốt nghiệp trường sư phạm. Có lẽ vì cô là sinh viên mới tốt nghiệp, nên cô có rất nhiều sáng ý và nhiều chuyện kích thích chúng tôi, khi lên lớp có thể kể chuyện cười và hát với chúng tôi, nếu có bạn nào đó thất thần, thậm chí cô ấy còn diễn bộ mặt đáng thương, nói với chúng tôi rằng: “Cô biết toán học rất buồn tẻ, không

có ý nghĩa gì, nhưng cô đang cố gắng hết mình để giảng nó cho thú vị hơn, các em có thể góp ý với cô, tuy nhiên không được không nghe giảng.”

Cô giáo Cao rất thích cười, cô ấy không bao giờ quở trách học trò, cũng không bao giờ đối xử phân biệt với học trò ngoan, giỏi và học trò hư, thậm chí tôi còn cảm thấy cô thiên vị học trò hư quá rồi, khi nói chuyện với chúng tôi, cô càng dịu dàng, càng kiên nhẫn hơn, cứ như sợ xúc phạm đến chúng tôi vậy.

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy – Phần 01 –
Chương 07 part 2

Vì cô giáo Cao, tôi không đối phó qua loa với những bài tập về nhà nữa, nhưng gốc rễ của tôi lại quá kém, thế nên dù có làm, cũng vô cùng thâm hiểm. Tuy nhiên, tôi phát hiện lần nào cô Cao cũng cẩn thận phê chữa bài tập của tôi, viết rõ ràng cách giải đúng và lời bình vào vở bài tập của tôi, có rất nhiều bài tôi làm sai, cô ấy vẫn viết lời biểu dương, khen ngợi tôi có phương thức tư duy độc đáo, lần đầu tiên tôi biết làm sai mà còn được khen ngợi, giật mình kinh ngạc, không khỏi có thêm vài phần tình

cảm không hiểu với cô ấy.

Tiết nào lên lớp cô ấy cũng đặt câu hỏi cho tôi, nếu tôi trả lời đúng, cô sẽ nhiệt liệt khen ngợi tôi, nếu tôi không trả lời được, cô luôn mỉm cười nói: “Em cần thận suy nghĩ một chút đi, với năng lực của em thì có thể trả lời câu hỏi này đấy.” Sau đó cô cho tôi ngồi xuống.

Trong mắt người lớn, bọn nhỏ dường như không hiểu chuyện, nhưng chúng tôi lại nhạy cảm vượt qua sức tưởng tượng của họ, những điều tốt cô Cao làm, tôi đều nhìn ra. Tôi giống như cây hoa hướng dương sinh trưởng ở nơi âm u, đã khao khát ánh sáng mặt trời một thời gian rất dài rồi, đang lúc tôi nghĩ thế giới này chỉ toàn là bóng tối, tất cả những người lớn trong mắt tôi đều là những người không đúng, bất công, không người lớn nào có thể mang đến cho tôi chút ấm áp, thì cô giáo Cao lại xuất hiện, cô dùng ánh mắt tin tưởng, chờ mong nhìn tôi, mà tôi lại chần chờ, chần chờ không muốn nhận sự tin tưởng và thân mật của cô. Trong sự chần chờ đó, tôi không có phương hướng nỗ lực, ngược lại làm mọi chuyện càng trầm trọng càng xuống dốc hơn, trong giờ cô ấy dạy, tôi cố ý đọc tiểu thuyết, cố ý không

nghe giảng, cô ý làm bừa bài tập. Cô ấy nói đông, tôi đi chéch về tây, cô ấy nói tây, tôi liền hướng về đông, tôi muốn dùng những cái gai khắp người mình để bức cô ấy lộ ra “bộ mặt thật”.

Đến nay tôi cũng không hiểu lúc đó mình đã nghĩ gì nữa, chỉ có thể phỏng đoán tôi làm vậy để muốn có chứng cứ thuyết phục, thế giới của tôi không có ánh mặt trời, làm cho bản thân hết hy vọng, không có hy vọng thì vốn không có thất vọng, có lẽ tôi chỉ dùng một bộ mặt khác, một phương thức khác để bảo vệ bản thân thôi.

Nhưng cô Cao vẫn không bị tôi bức ra “bộ mặt thật”, cô ấy dùng một trái tim của người làm cha làm mẹ, bao dung tất cả những hành vi của tôi.

Giữa lúc ấy đã xảy ra một chuyện, hoàn toàn đánh mất hoài nghi của tôi với cô ấy. Trường học yêu cầu cô Cao nhanh chóng tìm hiểu tình hình của học sinh trong lớp, thời gian cô Triệu dưỡng bệnh sau khi phẫu thuật, đã cố ý để cô Triệu gặp cô Cao, để giúp cô Cao hiểu hơn về tình hình của mỗi học sinh trong lớp.

Khi tôi nghe được tin tức này, thì cũng đã muộn rồi, cô Triệu đã ngồi trong văn phòng cô Cao. Lúc đó tôi có cảm giác như một thùng nước đá dội thẳng lên người mình, ngọn lửa nhỏ đang yếu ớt cháy sáng trong lòng bỗng bị dập tắt hoàn toàn. Văn phòng cô Cao ngay tại tầng một, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại vụng trộm đến khu ký túc xá, ngồi xỏm dưới cửa sổ nghe lén, tôi đến chậm, không nghe được lời cô Triệu nói, mà thấy cô Cao đang khách khí nói với cô Triệu: “... Ai cũng có lúc phạm sai lầm, phạm sai lầm chẳng phải là chuyện không thể tha thứ, La Kỳ Kỳ và Trương Tuấn đều là những học trò vô cùng thông minh...”

Câu nói kế tiếp, tôi hoàn toàn không nghe được, tôi chỉ cảm thấy trời đất đang xoay chuyển trên đầu mình, có âm thanh nào đó vang lên âm âm trong đầu tôi. Từ ngày tôi đến trường tới giờ, không có ai từng nói tôi thông minh, chỉ coi tôi là đứa cứng đầu, ngu ngốc. Tôi khẳng định mình đã nghe nhầm rồi, khẳng định! Đến khi tôi thoáng tỉnh táo một chút, vội vàng muốn nghe lại một lần nữa, thì đã nghe thấy tiếng cô Cao tiễn cô Triệu ra về. Vì thế, tôi lại “khẳng định mình nghe nhầm” một lần

nữa, tôi đi về lớp học như kẻ uống say.

Lý trí của tôi vụng trộm nói với bản thân rằng, có lẽ tôi không nghe nhầm, đó là thật, tôi không phải một đứa ngu ngốc. Nhưng tâm hồn tự ti quá lâu đã không chịu chấp nhận điều đó, vẫn đang nói đi nói lại với mình, nghe nhầm, khẳng định là nghe nhầm.

Tuy nhiên, mặc kệ kết quả có phải là nghe nhầm hay không, tôi vẫn quyết định muốn giữ lại ánh sáng của mình trong mắt cô giáo Cao. Tôi rất sợ mình làm cô ấy thất vọng, sợ sau khi cô ấy thất vọng thì ánh mắt cô sẽ dờn khỏi tôi, vì vậy, giờ lên lớp tôi không đọc tiểu thuyết nữa, mà bắt đầu chăm chú nghe giảng, ngoài giờ học trên lớp, mỗi một bài tập tôi đều cẩn thận suy nghĩ và hoàn thành, cho dù không làm được, tôi cũng viết rõ suy nghĩ của mình vào bên cạnh, tôi muốn cô ấy cảm nhận được sự nỗ lực của tôi, muốn cô ấy cho tôi một chút thời gian.

Thành tích môn toán của tôi tăng lên cực nhanh, cuối lớp năm, thành tích môn toán của tôi lần đầu tiên đạt đến tám, chín mươi điểm, Trương Tuấn cũng giống

tôi, nhưng vì điểm ngữ văn của chúng tôi quá kém, nên tổng thành tích vẫn là không tốt.

Dù thành tích chỉ có vậy nhưng bố mẹ tôi đã rất vui mừng, sau khi bố đi họp phụ huynh về, cao hứng phần chân nói với tôi: “Hết buổi họp phụ huynh, cô giáo Cao cố ý giữ bố lại và nói với bố rằng, ‘Con gái La Kì Kì của anh cực kỳ thông minh’, đúng rồi, cô Cao còn muốn chọn con tham gia cuộc thi toán tiểu học của thành phố đấy, kỳ nghỉ hè con vẫn phải đến trường học.”

Khoảnh khắc đó, tôi mới có thể khẳng định lúc ấy tôi không nghe nhầm.

Người cùng được cô Cao dạy thêm môn toán vào những ngày nghỉ còn có Trương Tuấn.

Những ngày nghỉ hè đó, những ngày vui sướng nhất thời thơ ấu của tôi, mỗi ngày mở to mắt ra, sẽ cảm thấy trong lòng tràn ngập ánh sáng mặt trời.

Mỗi sáng tôi đến trường học, cùng Trương Tuấn nghe cô Cao giảng bài, tuy chúng tôi không bàn luận gì

với nhau, nhưng chúng tôi lại ngồi rất gần nhau, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy cậu ấy mỉm cười.

Cô Cao không đứng trên bục giảng, mà cô ngồi ngay trước mặt chúng tôi, vừa giảng bài vừa viết lên giấy nháp. Lúc một mỗi, ba người chúng tôi có thể nói chuyện phiếm, cô Cao có thể kể những chuyện khi mình còn học ở Bắc Kinh, tôi và Trương Tuấn lắng lắng nghe. Đôi khi, Trương Tuấn lại nói về những hiểu biết của mình khi đi du lịch ở nhiều nơi, cậu ấy cũng thật biết ăn nói, cậu ấy kể chuyện gì cũng sống động hấp dẫn. Cậu kể mình ở Vũ Hán ăn toàn ngư yến, nói hay đến mức tôi và cô Cao đều nuốt nước miếng, khi kể đến chuyện cậu ăn hải sản sống ở Yên Đài, tôm tươi chỉ tắm rượu rồi bỏ vào mồm, con tôm vẫn còn giãy giụa trong miệng, cảm giác tuyệt không thể tả, tôi và cô Cao nghe vậy đều kinh ngạc lắc đầu.

Ở trước mặt cô giáo, Trương Tuấn chưa từng có ý thức mình là học trò, khi cậu ấy nói hăng say, có thể ngồi ngay lên bàn, vung tay nói cười, thần thái bay lên, mà tôi và cô Cao thì ngồi dưới ghế, ngửa đầu nhìn cậu, nghe cậu nói chuyện.

Những tia nắng mặt trời của ngày hè lướt qua khung cửa sổ rồi chiếu lên người cậu ấy, làm cả người cậu ấy rạng rỡ hơn, trong lòng tôi cũng bừng sáng, lần đầu tiên tôi biết được hạnh phúc và niềm vui lại có thể giản đơn như vậy, chỉ cần ngồi ở chỗ đó, im lặng nhìn cậu ấy.

Trừ khi trả lời câu hỏi ra thì phần lớn thời gian tôi đều trầm mặc, dù trầm mặc nhưng tôi đang rất vui, tôi thích nghe họ nói chuyện.

Hết giờ học, tôi và Trương Tuấn kết bạn về nhà.

Chúng tôi đi dọc bờ sông, nói là sông, nhưng thực ra cũng không phải là sông, mà nghe nói ở thời nhà Thanh nó đã từng là một con mương, nhưng chúng tôi đều quen gọi nó là sông.

Vì có thể đi một đoạn cùng cậu, tôi đã nói mình thích nhìn nước, tôi thường đi dọc con đê cùng cậu, đi đến cây cầu thì chúng tôi chia tay.

Tôi vất vả sáng tạo cơ hội để có thể ở bên cậu, nhưng khi ở bên cậu rồi, thì một câu tôi cũng không nói

nổi, chỉ biết trầm mặc, bình thường đều là Trương Tuấn nói chuyện, chuyên chú lắng nghe, cậu nói rất nhiều chuyện thú vị làm tôi cười vui vẻ.

Có đôi khi, cậu cũng không nói chuyện, chúng tôi chỉ có thể trầm mặc, tôi rất sợ cậu sẽ cảm thấy mình nhàm chán, sợ về sau tan học cậu không muốn đi cùng mình nữa, vì vậy khi cậu trầm mặc, tôi liền làm liều nghĩ một đề tài nào đó, nhưng cũng không biết có thể nói cái gì, chỉ có thể hỏi cậu: “Cậu thấy bài tập buổi sáng có cách giải nào hay không?” Hoặc là, “Bài ngày hôm qua tớ lại phát hiện ra một cách làm khác rồi đấy.” Chính vì vậy, hai đứa tôi đều mang danh học trò hư trong trường, nhưng lại giống như những học trò giỏi ham học, siêng năng thảo luận về bài tập toán. Rất nhiều năm sau, tôi mới phản ứng lại mà tự hỏi bản thân, nhàm chán là do chúng tôi trầm mặc không nói lời nào, hay là do thảo luận chuyện toán học buồn tẻ?

Tuy nhiên, cũng sẽ có ngoại lệ, khi nước sông tương đối nông, chúng tôi có thể lội xuống chơi, hai đứa cúi gập người, mò đi mò lại dưới sông, cùng tìm kiếm những hòn đá nhỏ đẹp.

Khi mệt, chúng tôi lại sóng vai ngồi trên tảng đá lớn, ngâm chân dưới nước sông, vừa nghịch những hòn đá vừa nghỉ ngơi. Nước sông làm cho người ta thả lỏng, cho dù trăm mặc, tôi cũng không cố gắng nói gì nữa, chúng tôi thường không nói câu nào, mà chỉ phơi nắng dưới ánh mặt trời dịu dịu, hưởng thụ làn gió nhẹ.

Thời gian trôi đi thật nhanh quá, cuối cùng tôi đột nhiên nâng tay cậu lên nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ ăn trưa rồi, vội vã nhảy dựng lên đeo giày, “Tớ muốn về nhà, tạm biệt cậu.”

Cậu lười biếng đứng lên, vừa đeo giày vừa nói: “Ngày mai gặp.”

Nghĩ đến ngày mai còn có thể gặp, chúng tôi còn có thể đi cùng nhau, cùng nghịch nước sông, tôi liền cảm thấy hạnh phúc vô hạn, đi trên đường mà cứ như đang bay.

Sáng sớm mỗi ngày, tôi gần như không thể chờ đợi nổi, muốn đến lớp thật nhanh, vội vàng muốn nhìn thấy cậu, cùng học, cùng chơi với cậu.

Có một lần, cậu nằm ngủ trên tảng đá, tôi ngồi chơi một mình bên tảng đá gần sông, vụng trộm nhìn đồng hồ của cậu, thấy đã qua giờ ăn trưa rồi mà cậu vẫn chưa tỉnh, tôi do dự một chút, quyết định không đánh thức cậu, tôi cầm cái mũ của mình giúp cậu che ánh nắng mặt trời.

Tôi giờ mũ che nắng, ngồi bên cạnh cậu, nhìn bộ dáng cậu khi ngủ, tay này giờ mới thò sang tay kia. Tôi cảm thấy trái tim mình cũng sáng ngời như ánh nắng mùa hè này, nó cũng dịu dàng giống như dòng sông trước mặt, chỉ cần cậu ở đây, tôi nguyện bảo vệ cậu.

Cậu ấy ngủ rất lâu sau mới tỉnh lại, chống tay ngồi dậy, tôi lập tức đội cái mũ lên đầu, ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Cậu nhìn tôi, mỉm cười nói: “Cậu lỡ mất bữa trưa rồi.”

Tôi cúi đầu đeo dép nói: “Không có gì đâu.” Làm bộ như đang rất vội muốn về nhà, nhưng thật ra, là tôi không dám nhìn cậu.

Tôi vội vã muốn đi, cậu ấy hỏi tôi: “Cậu về nhà muốn có bị bố mẹ mắng không?”

Tôi thành thật trả lời: “Đại khái sẽ nói tở vài câu, nhưng tở không cần, đôi khi họ còn hơi sợ tở, không dám nói lời nặng nề với tở.”

Lời tôi nói có chút không thể tưởng tượng nổi, nhưng hình như cậu ấy vẫn hiểu được, không có biểu tình kinh ngạc nào, mà chỉ cười cười.

Khi tôi đã đi rồi, đột nhiên nghĩ cậu ấy lại không nóng vội muốn về nhà. Tôi quay đầu, phát hiện cậu vẫn ngồi ở trên tầng đá, không nhìn được chạy lại, đứng trên cầu nói: “Cậu không trở về nhà à?”

Cậu ấy ngẩng đầu, “Nhà tôi không có ai, tôi có về hay không cũng không sao cả.”

Tôi kinh ngạc, tôi nghe nói cậu ấy có bốn chị gái mà, cậu ấy là đứa con bố mẹ vất vả mới có được, thế mà ở nhà lại không được coi như bảo bối sao?

“Không phải cậu có bốn chị gái à? Bố mẹ cậu đâu?”

Cậu ấy cười giải thích: “Bố tôi là kỹ sư, công trình ở nơi nào, người sẽ ở nơi đó, mẹ tôi hàng năm ở Thành Đô, giúp chị cả chăm sóc con nhỏ, chị hai công tác ở Thâm Quyển, chị ba sống ở ký túc xá của đơn vị truyền hình, còn đang bận yêu đương, chị tư vừa đỗ đại học, giờ đang học ở Thượng Hải rồi, bây giờ trong nhà chỉ có tôi thôi.”

“Ai nấu cơm cho cậu ăn?”

“Có một cô đến chăm sóc tôi, nhưng cô ấy cũng không quản giáo tôi. width=”48” align=”justify”>Tôi đứng ở đầu cầu, trầm mặc đứng đó.

Cậu ngẩng đầu nhìn tôi một lát, ôn hòa nói: “Về nhà đi thôi, bố mẹ cậu đang lo lắng sốt ruột đó.” Nói xong, cậu đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Tôi hỏi: “Cậu đi đâu đấy?”

Cậu tựa vào lan can của cây cầu, “Đi tìm bạn bè chơi.”

Trong lòng tôi thực luyến tiếc cậu rời đi, rất muốn

nói, chúng mình cùng đi chơi nhé, nhưng ngoài miệng lại không nói nổi lời nào, chỉ có thể đi từng bước một về nhà.

~~~~~

Những ngày không đi học thêm, tôi sẽ đến quán game của anh Lí đọc tiểu thuyết.

Một người bạn làm ở Tân Cương chở một gốc cây nho đến cho anh ấy, Tiểu Ba để nó ở góc tường, lại dùng thanh sắt và gậy trúc làm thành một cái giàn, cái giàn ấy ngày càng được phủ xanh tốt, tôi thích ngồi ở chỗ đó đọc sách.

Anh Lí bận rộn với việc kinh doanh mới, nên giao toàn bộ quán này cho Tiểu Ba và Ô Tặc trông coi. Khi có người đến mua, Tiểu Ba liền ra ngoài một chút, khi không có ai đến, Tiểu Ba sẽ đánh bi a, vừa chơi vừa nhìn về phía tôi đang ngồi dưới gốc cây nho nói chuyện vài câu.

Cách năm, ba ngày lại có người đến đánh bạc, lúc thì

cược nhỏ, nhưng đôi lúc cũng cược lớn, khi họ cược lớn, anh Lí sẽ khóa cửa sên vào, phái người canh giữ quán, không cho ai khác tiến vào. Có một lần họ đánh cược, tôi đúng lúc ở đó, Tiểu Ba không đuổi tôi đi, anh Lí và Ô Tặc cũng không quản tôi, tôi tự do ra vào. Tôi đứng một bên nhìn, dần dần nhìn ra vài phần môn đạo, đến đánh bạc cũng có người xăm mình, miệng đầy lời thô tục, nhưng cũng có người bình thường, khách khí lễ phép, dùng câu tam giáo cửu lưu [4] để nói về nơi này thì hẳn là rất chuẩn xác.

[4] Tam giáo cửu lưu : Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là : Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoàn gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

Khi họ cược nhỏ, đôi khi tôi cũng tham gia, bạn Tiểu Ba này cũng thật tốt quá, chưa bao giờ để tôi thua phải trả tiền, dựa vào anh ấy, từ chút tiền ít ỏi gầy còm chỉ đủ mua nước cam của tôi, giờ đã có thể mua một ít sách tôi thích và đến quán thuê thêm sách để đọc. Từ khi có thể thuê sách, tôi đã thuê được cả bộ truyện Cổ Long mà

mình thích từ lâu, thích nhất là bộ “Hoan nhạc anh hùng”, tôi đọc đi đọc lại, đơn giản là ở đó không có cô độc.

Lúc đọc sách nhiều mệt mỏi, nếu không có ai, Tiểu Ba sẽ dạy tôi đánh bi a, sửa đúng từng tư thế cho tôi. Bộ não nhỏ này của tôi không được thông minh lắm, thành tích môn thể dục luôn luôn không tốt, nhưng đối với loại cần nửa động tác nửa tĩnh trí này thì tôi cũng có chút thiên phú, rất nhanh đã chơi được có khuôn có dạng.

Thỉnh thoảng, anh Lí và Ô Tặc đều ở đó, chúng tôi đứng dưới gốc nho đầu đôi. Lúc đầu anh Lí và Ô Tặc đều chê tôi nhỏ con không biết gì, không muốn cùng một nhà với tôi, chỉ có Tiểu Ba hiền lành, không so đo thắng thua, chịu ở một nhà với tôi, chơi cùng tôi.

Người thua, sẽ bị dán giấy điều trắng lên mặt, hai anh em tôi thường thua thảm hại, bị dán giấy đầy mặt.

Đến khi nắm được các quy tắc, tôi chơi bài đã có chút phong độ, dùng lời anh Lí mà nói thì là trầm đặc trụ khí [5], dùng lời Ô Tặc thì là, đủ âm độc. Tiểu Ba vốn

đã đánh bài rất khá rồi, hơn nữa lại có tôi phối hợp, thế là hai đứa đánh cho anh Lí và Ô Tặc răng rơi đầy đất. Họ muốn tách tôi với Tiểu Ba ra, nhưng tôi mặc kệ, ai bảo trước đây họ xem thường tôi, bây giờ không thềm ở cùng nhà với các anh đâu!

[5] Trầm đặc trụ khí: là người đối mặt khó khăn sẽ biểu hiện lạnh nhạt, đối mặt hiểu lầm thì biểu hiện hồ hững và sẽ không nông nổi.

Anh Lí và Ô Tặc đều cười tôi mang thù, tôi nhe răng nhếch miệng nói: “Người không mang thù cũng không biết nhớ ân.” Mặc họ có giễu cợt thế nào, dù sao tôi cũng chỉ ở một nhà với Tiểu Ba.

Đôi khi, bốn người chúng tôi chơi trò quan binh bắt trộm, tôi thích làm đả thủ nhất, cầm cái thước muốn đánh ai thì đánh, Ô Tặc luôn xấu lắm, tôi liền đuổi theo đánh anh ta, chúng tôi thường chơi đùa vui vẻ dưới giàn nho như thế.

Tôi đã không trầm mặc nhu thuận như trước nữa, cười thích đùa, giương nanh múa vuốt. Ô Tặc lúc nào

cũng oán giận Tiểu Ba, nói anh ấy đã nhận nuôi mèo, nhưng không ngờ con mèo đó lại chính là con báo nhỏ. Tiểu Ba cười nhạo: “Ai bảo anh thích chọc cô bé?”

Lúc đánh bài, bọn họ uống bia, cho tôi uống Kiệt Lực Bảo [6], khi đó Coca Cola, Pepsi, Fanta, Wahaha còn chưa xuất hiện, đồ uống vị cam có ga đó chính là loại tôi nhớ nhất trong lòng.

Sau này, mỗi khi tôi hồi tưởng lại kỳ nghỉ hè ấy, không thể không nghĩ tới bốn chữ “du trường giả kỳ” (kỳ nghỉ hè dài). Tôi biết những ngày hè của mình không hề giống bộ phim truyền hình Nhật Bản “du trường giả kì” [7], năm tháng không ngừng trôi theo dòng, mỗi lần nhớ tới kỳ nghỉ hè này, trước mắt tôi luôn hiện lên những tia sáng mặt trời rực rỡ, nước sông trong xanh, giàn nho xanh biếc, tiếng cười vui vẻ, hương cam thanh mát trong miệng, vài người bạn tốt, còn có một nam sinh tôi thích.

[6] Kiệt Lực Bảo:

[7] “Du trường giả kì” là một phim truyền hình Nhật

Bản, sản xuất năm 1996, tên tiếng anh là “Long
Vacation”

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

[Thời gian là khoảnh khắc, rất ngắn ngủi, vì vậy, tình yêu và sự ấm áp, luôn hết sức vội vàng, chưa kịp quý trọng, đảo mắt đã qua đời.

Thời gian lại là vĩnh hằng, dài dòng, vì thế, tình yêu và sự ấm áp, luôn khắc sâu trong đáy lòng, suốt đời suốt kiếp, không thể quên.]

Ông ngoại qua đời

Không biết bắt đầu lưu hành từ lúc nào, nhưng đến khi tôi biết được, thì thấy cả nam và nữ trong lớp đều đang chơi trượt patin. Vừa đến giờ hoạt động ngoại khóa, các bạn ấy đã chạy vội ra sân bê tông trước lớp trượt patin. Vào thời đó giày trượt patin còn rất đơn giản, chỉ có bốn bánh xe và một tấm sắt bên trên, không có lớp

da mềm và dây đai. Tấm sắt có thể co duỗi điều chỉnh kích thước lớn nhỏ, không cần cởi giày, chỉ cần cố định giày trượt patin bên ngoài giày của mình là có thể trượt.

Những bạn có giày trượt patin trong lớp không nhiều, vì vậy mà mọi người đều vây quanh vài bạn học, sắp xếp thành đội thay nhau chơi. Những trò chơi thời thượng này, Trương Tuấn không bao giờ bị tụt hậu, khi các nam sinh khác còn run rẩy trượt trên đôi giày patin, thì cậu ấy đã biết trượt rất giỏi rồi. Cậu ấy lập tức trở thành nam sinh được nữ sinh hoan nghênh nhất, bởi vì các bạn ấy vừa muốn mượn giày trượt của cậu, vừa muốn cậu dạy mình chơi.

Tôi đứng từ xa nhìn họ nhanh nhẹn trượt nhảy trên sân bê tông, trong chỗ sâu nhất nơi đáy lòng tôi có khát vọng, nhưng biểu hiện bên ngoài lại là không có một chút hứng thú nào, tôi không muốn vì một đôi giày trượt patin mà lấy lòng bất luận kẻ nào, cho dù người đó là Trương Tuấn, hoặc người đó thật sự là Trương Tuấn.

Sau khi mẹ nhận được một bức điện báo, đột nhiên nói muốn về nhà, dặn tôi và em gái phải nghe lời bố, tôi

hỏi mẹ có thể cho tôi cùng về không, nhưng mẹ nói tôi phải đi học, không thể trốn học được. Tối đó tôi thức khuya viết một bức thư rất dài, kể cho ông ngoại nghe rằng mọi chuyện của tôi đều rất tốt, tôi có cô giáo Cao đối xử rất tốt với tôi, khích lệ tôi thông minh, các bạn học đều yêu quý tôi, tôi có rất nhiều bạn bè, tôi đã đọc được rất nhiều cuốn sách, tôi sẽ lớn nhanh thôi, chờ đến khi trưởng thành, tôi sẽ đi thăm ông, cùng đi câu cá với ông. . . Ngày hôm sau, mẹ liền vội vàng rời đi. Tôi mong ngóng mẹ trở về, tưởng tượng những gì ông ngoại sẽ gửi cho tôi, có lẽ là một đôi giày trượt patin chẳng, vậy thì tôi sẽ cố gắng tập chơi thật giỏi, làm cho Trương Tuấn bất ngờ.

Hơn một tuần sau, mẹ tiêu tụy trở về, cả người gầy rộc đi, tôi quần quýt lấy mẹ hỏi: “Ông ngoại có đọc thư của con không ạ? Ông có cho con quà gì không? Ông có nói gì không mẹ. . .” Bố tóm tôi sang một bên, nói cho tôi biết: “Ông ngoại con bị ung thư thực quản, đã qua đời rồi, mẹ con rất thương tâm, đừng quần quýt bên mẹ nói về ông ngoại nữa.” Tôi chờ đợi nhìn bố, bố cho tôi năm đồng tiền, “Con đi chơi

đi, đói bụng thì mua cái gì đấy mà ăn.”

Tôi nắm chặt tiền bước ra khỏi cửa nhà, giữa trời đất vắng vẻ lạnh lẽo, tôi không biết có thể đi nơi nào. Ông ngoại qua đời? Qua đời chính là người đó biến mất khỏi thế giới ư? Rốt cuộc về sau tôi không thể nhìn thấy ông tôi nữa sao. Tôi khát vọng mình nhanh chóng lớn lên, bởi vì sau khi lớn lên tôi có thể trở lại bên cạnh ông, còn bây giờ, tôi nên làm cái gì đây? Sau khi lớn lên tôi nên làm cái gì? Tôi có thể đi nơi nào?

Tiểu Ba đang quét rác trước cửa phòng game, nhìn thấy tôi, cười hỏi: “Em làm sao vậy? Sao ánh mắt cứ nhìn thẳng thế?”

Tôi nói: “Em mời anh đi ăn thịt dê nướng.”

Thịt dê nướng:

Anh ấy sửng sốt một chút, tôi và anh ấy đều là quý họ hẹp hòi, rất ít khi tiêu tiền bừa bãi, gần như cũng không ăn đồ ăn vặt bao giờ, tôi dành tiền để thuê sách đọc, còn anh ấy thì dường như có thói quen tiết kiệm, thế mà hôm

nay tôi bỗng dở chứng, hào phóng khác thường. Anh ấy quăng ngay cái chổi vào góc tường, “Được!”

Chúng tôi đến quán thịt dê nướng ở góc đường, tôi đưa năm đồng tiền cho chủ quán, “Hai mươi xiên thịt dê nướng, mười xiên ít hạt tiêu, mười xiên bỏ thật nhiều hạt tiêu ạ.”

“Thêm chút hạt tiêu vào, lại thêm chút hạt tiêu vào đi ạ. . .” Vì tôi cứ lớn tiếng muốn thêm hạt tiêu như vậy, thế nên món thịt dê nướng của tôi gần như biến thành món hạt tiêu nướng mất rồi.

Chúng tôi cầm xiên thịt dê vừa đi vừa ăn, miếng thịt vừa vào mồm, tôi đã bị cay đến run cả miệng, nhưng vẫn ăn hết miếng này đến miếng khác. Tiểu Ba cầm xiên thịt dê của mình, trầm mặc nhìn tôi.

Ăn xong thịt dê nướng, tôi vừa lau nước mắt, vừa nói: “Thực cay nha!”

Có lau thế nào thì mặt tôi vẫn không hết nước mắt, nó cứ chảy ra như vỡ đê, chảy ra toàn bộ, hơn nữa càng

lau càng chảy nhiều, tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhấc chân muốn chạy trốn, nhưng Tiểu Ba lại bắt được cánh tay tôi, đưa tôi đến khoảng sân sau quán.

Tôi đứng dưới giàn nho, mặt hướng vào tường, nước mắt rào rào rào rào chảy xuống, anh ấy ngồi trên bàn bìa, trầm mặc nhìn tôi.

Tôi không biết mình khóc bao lâu, chắc là cũng rất lâu, bởi vì giữa lúc đó có Ô Tặc đi vào, bị Tiểu Ba đuổi ra ngoài, còn có mấy người muốn chơi bạc, cũng bị Tiểu Ba từ chối.

Mãi đến khi nước mắt ngừng chảy, tôi dùng tay áo lau mặt, quay người lại, Tiểu Ba hỏi: “Đói chưa? Anh mời em đi ăn mì thịt bò.”

Tôi gật gật đầu, thế là hai người cùng đi ăn mì thịt bò. Ở quán mì thịt bò, tôi cúi đầu nói cho anh ấy, “Ông ngoại em qua đời.”

Anh ấy trầm mặc, tôi còn nói: “Bố mẹ nghĩ em tuổi nhỏ, không nhớ rõ cái gì, nhưng thật ra cái gì em cũng

nhớ, tất cả những chuyện có liên quan đến ông ngoại, em đều nhớ rõ, bởi vì ngày nào em cũng nghĩ về ông.” Nước mắt lại đảo quanh hốc mắt tôi, tôi không dám nói nữa, bắt đầu vội vàng ăn mì.

Ăn xong, Tiểu Ba đưa tôi đến quầy bán quà vặt, “Anh muốn mua một ít quà vặt về nhà ăn, em cảm thấy cái gì ăn ngon?”

Tôi chỉ ngay về phía sô cô la không hề do dự, “Sô cô la rượu ăn rất ngon.”

“Có sô cô la rượu không ạ? Bán cho cháu nửa cân.”

Tiểu Ba mua nửa cân sô cô la rượu, ăn thử một miếng và cũng mời tôi ăn. Tôi bóc vỏ, bỏ vào trong miệng, trong lòng vẫn chua sót như trước, nhưng miệng đã tràn đầy vị thơm ngọt.

Buổi tối về nhà, mẹ đưa bản viết tay của bộ “Ý Thiên Đồ Long Ký” cho tôi, “Đây là sách ông ngoại con chép, ông cũng để lại cho con mấy vụn. . .” Mẹ khẽ thở dài, “Mẹ đưa cho con cái này, con hãy giữ gìn cẩn thận.”

Tiêu tụy và mệt mỏi khiến mẹ vừa đen vừa gầy đi, mẹ không biết nổi bi thương của tôi, những tôi lại có thể nổi bi thương của mẹ, tôi nhẹ giọng nói: “Mẹ ngủ sớm đi ạ.”

Mẹ sờ sờ đầu tôi, ra khỏi phòng.

Tôi mở cuốn “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” ra, bắt đầu xem, tuy đã đọc “Thư kiếm ân cừ lục”, đã xem phim truyền hình “Anh hùng xạ điêu”, nhưng Kim Dung đối với tôi mà nói, vẫn rất xa lạ, “Thần điêu hiệp lữ” tôi còn chưa đọc, vì vậy khi đọc đến đoạn Quách Tương cười lừa lưu lạc giang hồ, mặc dù cảm thấy trong lòng có lưu luyến nhưng lại mơ hồ, khi đọc đến chương 3, câu đầu tiên là “Hoa nở rồi hoa tàn, hoa tàn hoa lại nở, người thiếu niên năm nào nay đã già, cô gái hồng nhan kia tóc mai cũng đã bạc. . .”

Tim đôi bỗng đau nhói, chữ viết còn đây, nhưng người thì đã không còn nữa rồi! Chưa bao giờ tôi cảm nhận được rõ sự tàn khốc vô tình của thời gian như lúc ấy.

Tôi lập tức đóng cuốn sách lại, không dám xem tiếp. Mỗi đến khi vào đại học, tôi mới dám đọc hết truyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký”, khi đó tôi mới chính thức biết được, một cô gái tôi yêu quý rất nhiều năm —— Quách Tương, thế nhưng trong câu chuyện đó, ngay cả một vai diễn phụ cô cũng không có.

Tôi vẫn đến trường rồi lại tan học như trước, nhưng ánh mắt tôi nhìn thế giới luôn có điểm gì đó không giống trước đây. Tôi thường bừng tỉnh vào giữa đêm, trốn trong chăn khóc, tôi nhớ ông ngoại da diết, nhớ khi ông mua sô cô la rượu cho tôi, nhớ tới mùi mực nhàn nhạt trên người ông, còn có ánh mắt ôn hòa và chiều chuộng của ông dành cho tôi nữa. Tôi biết, trên đời này, sẽ không có ai cưng chiều tôi như ông.

Các bạn học của tôi vẫn còn đang vô ưu vô lo, mà tôi đã hiểu được thế nào là mất đi. Trên đời này, hóa ra càng hạnh phúc bao nhiêu thì khi mất đi sẽ càng đau khổ bấy nhiêu. Ông trời cho bạn bao nhiêu thì cũng sẽ lấy đi của bạn bấy nhiêu.

Trượt patin

Cuối tuần, tôi cầm cuốn “Ngõng trời ở rừng sao” của Quỳnh Dao đến quán game đọc, Tiểu Ba, Ô Tặc và vài người anh em đang đồ xi măng trước quán game.

Tôi hỏi họ làm cái gì, Ô Tặc nói đây là chủ ý của Tiểu Ba, đồ xi măng trước cửa sẽ dễ dàng quét tước hơn, lại dễ giữ sạch sẽ, đến mùa hè, chỉ cần làm một cái mái che nắng, là có thể kiêm bán đồ uống lạnh luôn.

Đứng cạnh nhìn một lúc

rồi tôi chạy vào sân sau đọc sách. Đọc xong truyện “Ngõng trời ở rừng sao”, tôi ngẩng đầu nhìn giàn nho ngẩn người. Chàng trai trong tiểu thuyết thật sự tồn tại sao? Liệu có thể có một người yêu tôi như vậy không? Nghĩ đến Trương Tuấn, tôi có niềm vui cũng có phiền muộn, còn có cả ảo tưởng và chờ mong giấu kín nữa. Có lẽ tương lai sẽ có một ngày, cậu ấy có thể yêu tôi, cũng giống như nam chính yêu nữ chính trong tiểu thuyết.

Ngày hôm sau tôi lại đến quán game, xi măng trước cửa cũng đã khô. Ô Tặc và Tiểu Ba đang trượt patin, hai

người cũng trượt đến trình độ cao rồi, tôi giật mình
trừng mắt nhìn họ.

Có người đến chơi game, Ô Tặc cưỡi giày trượt patin,
bảo tôi: “Gấu trúc bốn mắt, anh đi trông quán đây, cho
em chơi.”

Tôi nhìn đôi giày patin hơi cũ trước mặt, trong niềm
vui sướng vô hạn cũng có cả cảm giác luống cuống
chân tay. Tiểu Ba ngồi xuống cạnh tôi, giúp tôi điều
chỉnh giày cho vừa chân, “Thử một chút xem.”

Tôi cẩn thận như đeo đôi giày thủy tinh, dè dặt cẩn
trọng đeo giày trượt patin vào, cảm giác bánh xe dưới
lòng bàn chân cứ trơn trượt đi, sợ đến mức không dám
đứng lên. Tiểu Ba giơ tay ra, tôi bám vào tay anh ấy, run
rẩy đứng lên, anh truyền dạy kinh nghiệm cho tôi, “Đầu
tiên học trượt ngón chân, một chân cố gắng giữ thẳng
bằng để trượt, chân kia đẩy người về phía trước, mới
đầu không giữ được thẳng bằng tốt đâu, hai chân phải
hơi cong, cố gắng đè thấp trọng tâm xuống, nhớ là thân
mình phải nghiêng về phía trước, như vậy cho dù ngã
sấp xuống, cũng có cánh tay chống đỡ, sẽ không bị

thương ở đâu. . .”

Được anh ấy đỡ, tôi bắt đầu học cách trượt patin, khổ nỗi cái bộ não nhỏ này của tôi lại ngốc nghếch cực độ, không học được kỹ thuật cơ bản, thường xuyên chao đảo. Có lúc, Tiểu Ba có thể đỡ tôi, nhưng cũng có lúc anh ấy chẳng những không đỡ được tôi mà còn bị tôi kéo ngã sấp xuống. Ô Tặc ngồi ở cửa cười to, “Gấu trúc bốn mắt sao lại ngốc như vậy? Anh chỉ trượt ba lượt là đã biết trượt rồi, em cứ như thế này thì còn muốn học tới khi nào?”

Tôi lườm anh ta, thế mà anh ta vẫn cười giễu tôi như trước. Tiểu Ba an ủi tôi, “Từ từ sẽ được thôi.”
width="48" align="justify">Trong tiếng cười nhạo của Ô Tặc, chúng tôi hết ngã trái rồi lại ngã phải, tôi bị ngã đến xanh tím cả cánh tay, Tiểu Ba bị tôi làm liên lụy cũng bị thương theo. Ô Tặc lắc đầu cười, “Đáng sợ quá a! Lúc Tiểu Ba học cũng chỉ ngã hai lần là học được, bây giờ đi dạy cô bé ngốc như em còn bị ngã nhiều hơn khi tự học nữa chứ, anh thì có đánh chết cũng không đi dạy con gái trượt patin.”

Trượt hơn một giờ, ngay cả đứng dậy tôi cũng thấy khiếp đảm. Ô Tặc nhe răng, càng không ngừng đả kích tôi, trêu chọc tôi, “Quá ngu ngốc, thế mà anh Lí còn nói em thông minh, thông minh cái rắm ấy!”

Tôi không hé răng, cởi giày ra, yên lặng ngồi trong sân đọc sách, ánh mắt nhìn chăm chăm quyển sách, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh Trương Tuấn nắm tay nữ sinh khác nhanh nhẹn trượt patin.

Tiểu Ba đi vào nhìn tôi, “Giận Ô Tặc à?” Ô Tặc đứng ở cửa, nhìn tôi.

Tôi hừ một tiếng, khinh thường bĩu môi, “Em có thể nhớ toàn bộ “Xuân giang hoa nguyệt dạ”, anh ấy có thể chứ?”

(Xuân giang hoa nguyệt dạ là một thi phẩm của Trương Nhược Hư.)

Ô Tặc “xì” một tiếng, giơ nắm đấm về phía tôi, xoay người đi vào phòng, Tiểu Ba cười, hỏi tôi: “Em còn can đảm học trượt patin tiếp không?”

Tôi cũng cười, “Sao lại không chứ? Einstein cũng phải làm đến cái ghế thứ ba, mới miễn cưỡng có thể coi là được, người khác học ba lần thì được, em cùng lắm thì học mười lần, trăm lần!”

“Được, ngày mai anh tiếp tục dạy em.”

“Không cần anh dạy.”

Tiểu Ba hoang mang khó hiểu, tôi nói: “Những gì có thể nói anh đều nói cho em rồi, bây giờ chỉ cần sự luyện tập của em thôi.”

Tiểu Ba yên lặng nhìn tôi, cười nói: “Vây cũng được, giày trượt patin dễ trong sân, lúc nào em muốn trượt thì cứ đến lấy nhé.”

Tôi không nhớ rõ rốt cuộc mình đã bị ngã bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ khoảng thời gian ấy, khi đi trên đường tôi luôn phải xoa xoa chà xát bàn tay, trên bàn tay đều là vết thương, có một lần bị ngã, ngón tay cái bị thương, rất lâu sau, cũng không đứng thẳng được, nhưng tôi vẫn không ngừng luyện tập.

Sự cứng cỏi và chấp nhất của tôi, làm cho Ô Tặc rất là giật mình, nhìn tôi ngã thảm quá, anh ta còn cố ý nói với Tiểu Ba, muốn Tiểu Ba khuyên nhủ tôi. Thực ra, chẳng phải tôi rất thích trượt patin, chỉ là vì trong đầu tôi có một loạt hình ảnh, những hình ảnh đó chính là Trương Tuấn nắm tay tôi nhanh nhẹn lướt đi.

Dưới những vát vả khi học trượt patin, đau buồn vì ông ngoại qua đời dần dần lắng đọng xuống chỗ sâu nhất trong lòng tôi, thân thể mệt mỏi làm cho tôi vừa nằm lên giường đã ngủ li bì, không tỉnh lại rồi khóc vào lúc nửa đêm nữa.

Mấy tháng sau, vì tài năng có hạn, tôi vẫn không thể trượt patin một cách điêu luyện, nhưng cũng gọi là biết trượt rồi. Đang lúc tôi quyết định bắt đầu tập trượt, đang lúc tôi quyết định chọn một thời điểm thích hợp, khoe khoang một chút ở trường học, thì đột nhiên phát hiện, các bạn học sinh đã không trượt patin nữa. Nó chỉ như một cơn gió, đột nhiên tới, cũng đột nhiên đi, phản ứng của tôi luôn chậm hơn rất nhiều so với những người khác, khi người ta đã chơi giỏi lắm rồi, tôi mới chú ý đến, mà chờ đến khi tôi học được, thì mọi người đã chán

không chơi nữa.

Tôi vốn có một lòng nhiệt huyết, nhưng lại không có chỗ để dùng, mờ mịt từ bỏ đôi giày trượt patin, học Tiểu Ba trượt patin tự nhiên lại không giải quyết được gì.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

[Tôi có thể đóng cuốn nhật kí lại

Nhưng không thể đóng cửa trái tim mình

Tôi có thể đóng cửa trái tim mình

Nhưng không thể đóng lại tình yêu và nỗi buồn

Tôi có thể đóng lại tình yêu và nỗi buồn

Nhưng lại không đóng được ánh mắt luôn dõi theo
cậu.

Nhiều năm sau

Tôi có thể

Thanh thản như mây gió

Mỉm cười và bắt tay cậu nhẹ nhàng nói lời từ biệt

Nhưng từ còn chưa ra khỏi miệng

Cậu vĩnh viễn sẽ không biết

Nó bị khóa sâu dưới đáy của con sông thời gian.]

Còn chưa có tình yêu, đã thất tình

Được chủ quán thuê sách giới thiệu, tôi bắt đầu biết đến Quỳnh Dao, rúc mình vào thế giới tiểu thuyết tình cảm (nguyên văn: ngôn tình tiểu thuyết). Thời gian đó, trong tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan, khi miêu tả nhân vật nữ chính, không lưu hành kể về cô ấy xinh đẹp bao nhiêu, mà lại thích hình dung cô ấy có khí chất như thế nào, không giống người thường như thế nào. Tôi biết diện mạo của mình không xuất chúng, vì vậy mà tôi thường suy xét xem cái gì là khí chất, trong lòng cũng th khát vọng có được loại khí chất đó, có thể giống như nữ chính trong tiểu thuyết, tướng mạo bình thường, gia thế bình thường, nhưng lại dựa vào khí chất khó nói nên lời để có được sự chú ý của nam chính. Dù vậy, hai chữ

“khí chất” này thật sự rất trừu tượng, quan sát tất cả những nữ sinh được nam sinh để ý xung quanh mình, tuy thấy được diện mạo của họ không giống nhau, nhưng đều có một điểm chung, đó chính là họ thật sự rất xinh đẹp. Không thấy nữ sinh nào có vẻ ngoài bình thường cả, đơn giản vì nụ cười tươi sáng như trong truyện tranh của những nữ sinh ấy đã khiến cho tất cả nam sinh đều yêu thích.

Đang lúc tôi nghĩ mãi không ra hai chữ “khí chất” đó, ông trời lại đem đáp án và sự đả kích đến trước mặt tôi.

Tôi nghĩ mình vẫn tự ti, nhưng, khi cô giáo Cao xuất hiện, làm cho thế giới của tôi đột nhiên được nhìn thấy ánh mặt trời, thân thiết hơn với Trương Tuấn, làm cho tôi không nhìn được khát vọng càng nhiều, thậm chí tình nguyện cứ ảo tưởng sự an bài của vận mệnh. Tại sao chỉ có cậu ấy và tôi được cô giáo Cao nhìn trúng? Tại sao chỉ có cậu ấy và tôi học lớp bồi dưỡng? Tại sao cậu ấy có thể tìm đá dưới sông cùng tôi? Tại sao hôm nay cậu ấy nói chuyện với tôi? Tại sao cậu ấy không mượn cục tẩy của bạn ngồi cùng bàn, mà lại tới hỏi mượn tôi? Tại

sao hôm nay khi đi qua bàn tôi ngồi, cậu ấy lại quay đầu liếc tôi một cái? Tại sao. . . giữa vô số câu hỏi tại sao ấy, tất cả những việc nhỏ nhất hàng ngày tôi đều phân tích trái phân tích phải một hồi, chuyện không có ý nghĩa cũng bị tôi phân tích ra thành có ý nghĩa, cuối cùng tôi cảm thấy đó đều là một loại dấu hiệu, đều ngầm có ý tương lai, tựa như vận mệnh đang nói cho tôi cái gì đó, đáy lòng tôi ần ần có khát vọng ảo tưởng biến thành sự thật. Tôi thích dùng bài bói tướng số, bói vận mệnh của tôi và Trương Tuấn không biết bao nhiêu lần, nếu là tốt, tôi cũng rất vui vẻ, nếu không tốt, tôi liền xếp bài vào bói lại một lần nữa, một lòng khẳng định rằng vừa rồi là do mình trộn bài chưa kỹ, coi như không tính.

Có lẽ đáp án của vô số câu hỏi tại sao ấy lại vô cùng đơn giản, cậu đi qua bàn tôi rồi quay đầu liếc tôi một cái, là vì trên mặt tôi bị dính mực, cậu hỏi mượn tẩy của tôi là vì bạn cùng bàn của cậu không có tẩy. . . Nhưng năm đó tôi lại không nghĩ như vậy, vì thế, tôi tình nguyện hãm mình vào giữa ảo tưởng, coi nó là dấu hiệu tốt, cho bản thân mình thêm chút kỳ vọng.

Trong khi tôi nuôi dưỡng một trái tim bất an không

yên, dè dặt quan sát, dè dặt trông ngóng, dè dặt tiếp cận cậu ấy, thì một nữ sinh chuyển đến trường tôi đã làm thay đổi mọi thứ.

Bạn ấy đi theo giáo viên ngữ văn vào lớp đứng ở bục giảng rất tự nhiên, hào phóng nở nụ cười, khi ấy tôi rất cuộc cũng hiểu được hai chữ “khí chất” trong tiểu thuyết tình cảm. Cô giáo nói bạn ấy tên là Quan Hà, thật sự là người cũng như tên, một đóa hoa sen. Sau này, tôi đã đi qua rất nhiều thành phố, đã được đến rất nhiều quốc gia, gặp qua rất nhiều mỹ nữ, nhưng mỗi lần hồi tưởng tới mỹ nữ, thì tiểu Quan Hà này luôn là người đầu tiên nhảy vào trong tâm trí tôi.

(Chữ Hà trong tên của Quan Hà có nghĩa là hoa sen.)

Bạn ấy mặc một chiếc áo khoác màu tím, trên đầu kẹp một chiếc kẹp tóc nhựa có con bướm màu tím, mái tóc đen thẳng xõa trên đầu vai. Ngũ quan của bạn ấy cũng không đẹp hơn nhiều lắm so với những nữ sinh xinh đẹp khác, nhưng trên người bạn ấy có một cảm giác mà tôi chưa từng biết đến, nó thu hút sự chú ý của tôi. Đối mặt với một lớp học xa lạ, bạn ấy không hề xấu

hổ hay lẫn trốn, cũng không nóng lòng hòa nhập lấy lòng, chỉ duyên dáng yêu kiều giữa làn nước.

Những ngày sau đó, Quan Hà bày ra mị lực khó có thể nói nên lời, bạn ấy học tập nổi trội xuất sắc, lần kiểm tra đầu tiên đã đứng nhất lớp; bạn ấy đa tài đa nghệ, hôm lớp liên hoan năm mới đã kéo một khúc “Thảo nguyên chi dạ” bằng đàn nhị, làm cho cô giáo và các bạn trong lớp đều kinh ngạc, cũng không còn lo chúng tôi sẽ thua thảm các lớp khác trong kỳ thi văn nghệ như mọi năm nữa.

Thảo nguyên chi dạ: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Thao-Nguyen-Chi-Da-Huang-Jiang-Qin/ZWZA6DAE.html>

Nhưng bạn ấy không hề kiêu ngạo như những nữ sinh khác, mà luôn tươi cười thân thiện, giọng nói nhẹ nhàng, đối với giáo viên bạn ấy không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, đối với bạn học thì khiêm tốn có lễ, dù là nam sinh hay nữ sinh, học trò giỏi hay học trò hư, đều bị khuynh đảo vì phong thái của bạn ấy.

Người ta thường nói là nữ sinh rất khó hòa hợp, nữ

sinh lớp tôi đã kiểm nghiệm câu nói này một lần nữa, lúc thì thân mật như hình với bóng, thế mà chỉ chốc lát sau đã nói xấu sau lưng đối phương, nhưng Quan Hà lại thành một ngoại lệ, chẳng những tất cả nam sinh trong lớp đều thích bạn ấy, mà ngay cả nữ sinh trong lớp cũng thích bạn ấy, thậm chí nếu có nữ sinh nào nói xấu Quan Hà, thì những nữ sinh còn lại sẽ cùng tuyệt giao với cô bạn ấy. Dần dần, cho dù là nữ sinh kiêu ngạo đến đâu, hay ghen tị đến đâu cũng bắt đầu lấy lòng Quan Hà, mà của Quan Hà đối với mọi người đều giống nhau, bạn ấy đối tốt với tất cả mọi người, chỉ cần mọi người cần giúp đỡ, bạn ấy nhất định sẽ giúp, nhưng Quan Hà lại không chơi thân với ai, không có một người “bạn tốt” chân chính nào. Dù vậy, thái độ không thân cận cũng chẳng xa cách ấy làm cho đám nữ sinh điên cuồng, tranh nhau đối tốt với Quan Hà, đều muốn mình trở thành bạn tốt của Quan Hà, thậm chí còn đi khoe khoang với người khác rằng mình là bạn rất thân với Quan Hà, tựa như được Quan Hà ưu ái chính là người tài trí hơn người.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng nhìn Quan Hà dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai,

đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, chinh phục cả trai lẫn gái trong lớp. Bình tĩnh mà xem xét, tôi cũng thích bạn ấy, bởi vì tôi tin tưởng dựa vào sức lan tỏa của những tin đồn từ miệng nữ sinh lớp tôi, tất cả những gì họ gièm pha về tôi đều không thoát khỏi lỗ tai Quan Hà, nhưng thái độ của bạn ấy với tôi vẫn bình thường như những bạn học khác, vừa không thân cận, vừa không bài xích. Có một lần tôi đem cái áo bị dính mực tói, bạn ấy nhìn thấy, chủ động nói cho tôi biết chỉ cần nghiền hạt com lên vết mực rồi vò áo, như vậy sẽ rất dễ sạch.

Quan Hà đúng là một nữ sinh làm cho người ta vô cùng thoải mái, bạn ấy có ánh sáng rực rỡ, nhưng ánh sáng rực rỡ này cũng rất ôn hòa, sẽ không làm người khác bị thương như thần đồng, hơn nữa bạn ấy làm cho mọi người cảm thấy sự chân thành khoan dung, sẽ làm mọi người yêu quý mình lúc nào không hay, muốn tiếp cận bạn ấy. Khi vô cùng nhàm chán tôi còn nghĩ, nếu Trần Kính chưa nhảy lớp, không biết họ “Vua” đối “Vua” thì ai sẽ thắng, hay là giữa họ sẽ toát ra tia lửa?

Giữa cơn lốc của “phong trào yêu Hà” ấy, Trương Tuấn nào có thể may mắn thoát khỏi, tôi thường thấy

cậu và vài anh em của mình đi tìm Quan Hà, thường thấy cậu chủ động giúp Quan Hà trực nhật, thường thấy cậu vừa nói vừa cười với Quan Hà. Sau khi cẩn thận đánh giá Quan Hà, tiếp tục tự nhìn bản thân, tôi lặng yên không một tiếng động lùi về cái vỏ của mình.

Có một lần, sau khi chúng tôi học xong giờ bồi dưỡng toán, cậu ấy hỏi tôi: “Nếu nam sinh muốn theo đuổi nữ sinh, nên tặng bạn ấy cái gì? Nữ sinh các cậu đều thích cái gì?”

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy, trái tim trong ngực tôi, đau đến mức tựa như sắp chết đi, nhưng vẫn giãy giụa kêu, thùng thùng, thùng thùng, thùng thùng. . . Thanh âm càng lúc càng lớn, ngực tôi dường như sắp nổ tung, nhưng cậu ấy lại không nghe được tiếng gì, vẫn buồn rầu xoa đầu, “Trong TV thì nữ sinh đều thích hoa, cậu thấy tặng hoa thì thế nào”>Tôi cúi đầu, ôm sách vở, chạy nhanh ra khỏi phòng học, “Tôi không biết.”

Không lâu sau đó, tôi chợt nghe nói Trương Tuấn đã thổ lộ với Quan Hà, Quan Hà lịch sự từ chối cậu ấy. Nữ

sinh trong lớp bàn tán cứ như lúc đó họ ở ngay trước mặt hai người ấy, thấy hết mọi chuyện. Quan Hà được miêu tả là phong thái nhẹ nhàng, cao quý như thiên nga, Trương Tuấn thì bị nói là không biết lượng sức, mặc dù không đến mức như con cóc, nhưng ở trong miệng những nữ sinh ấy, Trương Tuấn bị từ chối quả thực là chuyện đương nhiên.

Tôi không cao hứng chút nào, mà ngược lại, lòng tôi tràn đầy bi thương, đau buồn cho cậu ấy, cũng đau buồn cho bản thân mình. Khoảng thời gian đó, tôi thường rúc mình ở một góc trong quán game, ngẩn người, nghĩ đến sự tao nhã của Quan Hà, cái mũi lại thấy cay cay. Nếu bạn ấy là bông sen đẹp nhất giữa đầm sen kia, thì tôi chính là một cây cỏ nhỏ bé sinh trưởng trên đồng bùn gần cái đầm ấy, dù có so sánh về điểm gì đi nữa, tôi đều không thể sánh được với bạn ấy.

Bọn Ô Tặc đều quen nhìn tôi cầm sách đọc, bây giờ tôi đột nhiên không đọc sách nữa, thậm chí Ô Tặc còn thấy không quen, anh ấy hỏi tôi ba bốn lần: “Gấu trúc bốn mắt ơi, em làm sao thế? Có phải em không có tiền không?”

Có muốn anh trai trợ giúp em không?”

Tôi chẳng buồn để ý đến anh ấy, anh ấy vẫn lui tới nói đùa không hề cố kỵ như trước, nhưng lần này lại như con mèo mù vớ được chuột chết, chạm đúng chỗ đau của tôi, “Gấu trúc bốn mắt đang tương tư? Gấu trúc bốn mắt thất tình?”

Tôi cầm cặp sách lên, chạy khỏi quán game, cũng chỉ được nửa năm thôi, ánh mặt trời vẫn đang xán lạn, nhưng tôi nghĩ rằng kỳ nghỉ dài vui vẻ của tôi vừa mới bắt đầu mà đã chấm dứt rồi.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

[Tối nay

mưa phùn bay lất phất ngoài cửa sổ

ở dưới ánh đèn nhẹ nhàng mở ra cuốn sổ ghi chép về
bạn học

cho rằng vĩnh sẽ không quên khuôn mặt ấy

nhưng nó cũng mờ đi rồi

cho rằng đã sớm vứt bỏ tờ giấy kia

nhưng lại kẹp nó vào trang sách

tối nay

mưa phùn bay lất phất ngoài cửa sổ

cũng giống như năm đó

chúng ta vẫy tay từ biệt

mưa bụi đầy trời hát một bài hát

năm đó chúng ta nghe không hiểu

vội vàng rất vội vàng.]

Thi đua toán học

Trong thành phố có rất nhiều học, trường chúng tôi chỉ có năm học sinh được tham gia cuộc thi toán học, tôi và Trương Tuấn đã chiếm hai chỗ rồi, không ít giáo viên có những ý kiến khác. Vì để tôi và Trương Tuấn tham gia cuộc thi này, cô giáo Cao phải chịu áp lực rất lớn, gần như đã lấy sự nghiệp của mình ra để đặt cược, nhưng cô chỉ nói với chúng tôi, cố gắng hết sức là tốt rồi, thi đua chính là một phần trong quá trình học tập, chỉ cần cảm thấy bản thân đã cố gắng hết sức, thì có đoạt giải hay không cũng không quan trọng.

Kẻ sĩ có thể chết vì tri kỉ!

Tôi không ngại làm học sinh hư, cũng hoàn toàn không cần cuộc thi toán học gì hết, nhưng tôi vô cùng, vô cùng sợ hãi mình sẽ làm cô Cao thất vọng, càng sợ vì mình không có khả năng, nên để cho người khác xúc phạm cô, vì vậy tâm lý của tôi bị mắc nghẹn ở một chỗ, cảm thấy chỉ có đoạt giải mới có thể báo đáp ơn dạy dỗ của cô Cao.

Một tháng trước kỳ thi, mỗi một ngày, tôi đều phải học tập cùng một nam sinh tôi thích nhưng cậu ấy lại không thích tôi, cô Cao còn muốn chúng tôi tham khảo ý kiến của nhau, cố gắng phát huy tư duy của mình.

Cách đó không lâu, đây vẫn là chuyện ngọt ngào nhất trong lòng tôi, nhưng hiện tại, đau đớn và tuyệt vọng lúc nào cũng cửa rách, cắn nát trái tim tôi, mà tôi vẫn cắn răng, nỗ lực lắng nghe từng chữ cậu ấy nói, tôi nói với bản thân rằng mình nhất định phải đoạt giải!

Mỗi một ngày, tôi đều làm bài tập như phát điên, tôi từ bỏ tất cả những chuyện khác trong cuộc sống, mỗi sáng, tôi vừa mở mắt ra, chính là cuộc thi, buổi tối khi nhắm mắt lại, vẫn là cuộc thi. Khoảng thời gian đó, cho

dù tôi nằm mơ cũng không an ổn, trong giấc mơ không phải là những bài tập toán ùn ùn kéo tới, mà chính là Trương Tuấn và Quan Hà, trong giấc mơ của tôi, họ luôn nói nói cười cười, còn thân ảnh của tôi thì không thấy đâu.

Thời gian đó tôi đã dốc toàn sức lực, thời gian đó tôi không có chút niềm tin nào với chính bản thân mình, hoàn toàn không biết mình có thể đoạt giải hay không, ba ngày trước cuộc thi tôi đều mơ thấy mình thi trượt, người trên toàn thế giới này đều cười nh tôi và cô giáo Cao. Tôi thường hoảng sợ tội độ rồi tỉnh lại từ trong mơ, đối với tôi mà nói, cuộc thi này hoàn toàn không phải chỉ là một cuộc thi. Nó hàm chứa tâm tư báo ân của tôi, còn hàm chứa sự so đo và chứng minh của tôi với bản thân mình, nếu thi không đoạt giải thì chính là một tận thế. Áp lực của tôi người ngoài khó có thể tưởng tượng được.

Có một ngày tôi cảm thấy mình thật sự không chống đỡ được nữa, chạy tới phòng game, Ô Tặc đang trông quán, Tiểu Ba sắc mặt tái nhợt đang chơi trò chơi, anh ấy đang chuẩn bị thi trung kết, hiển nhiên cũng không dễ

dàng rồi.

Ô Tặc cười ha ha, “Hai đứa đúng là anh em, không hợp ý nhau cũng không đến, thế mà gần đây lại cùng đến.”

Tôi nói với Ô Tặc: “Cho em một chai bia, bây giờ em không có tiền, ghi nợ.”

Ô Tặc ngậy người một chút, hai lời chưa nói đã cầm chai bia ra, mở nắp chai rồi đưa cho tôi, tôi nhận lấy liền đưa ngay lên miệng uống mấy ngụm lớn, Tiểu Ba bảo tôi qua chỗ mình, “Ra đây chơi cùng anh.”

Tôi cầm chai bia, đi tới đó. Nói là ngồi giúp anh ấy, nhưng thực tế là anh ấy dạy tôi chơi, trước đây tôi thấy mấy trò này không có chút thú vị gì, nhưng hôm nay lại thấy có hứng thú với nó, theo mỗi thao tác gõ nút trên ngón tay, lại giết được một tên quái vật, nhìn máu tươi trên màn hình văng ra khắp nơi, trong người dường như cũng thoải mái hơn, đánh xong một trận, tâm trạng kìm nén tựa như cũng vui đi không ít, Tiểu Ba cầm chai bia của tôi lên, một hơi uống hết nửa chai, hỏi tôi, “Em làm

sao vậy?”

Tôi nhìn hình ảnh nhấp nháy trên màn hình máy chơi game, nói ra sợ hãi trong lòng, “Ngày nào em cũng mơ thấy ác mộng, mơ thấy em thi trượt.”

“Giấc mơ là ngược đấy.”

“Thật ư?”

“Lừa em làm gì? Giấc mơ đều là ngược, mơ càng tồi tệ, thì sự thật càng tốt đẹp!”

Tôi nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc đó đột nhiên cả người lại tràn đầy ý chí chiến đấu, nắm chặt tay, xoay người chạy ra ngoài, Ô Tặc ở phía sau kêu: “Sao em vừa tới đã đi thế? Không uống bia nữa à?”

“Không uống, em trở về làm bài tập toán đây.”

“Đừng quên trả lại tiền đấy.”

Ngày thi, khi tôi và Trương Tuấn ra khỏi trường thi, cô Cao không hỏi chúng tôi thi như thế nào, chỉ nói mời

hai đưa chúng tôi đi ăn cơm, tôi rất muốn từ chối, nhưng người mời là cô Cao, vì thế tôi không thể không đi, lúc ăn cơm, tôi nghĩ mình rốt cuộc cũng sống đến bây giờ, cái thứ ghen trong ngực cuối cùng cũng tan ra, đầu trầm trọng vô cùng, đột nhiên bắt đầu chảy máu mũi.

Trương Tuấn luống cuống tay chân cuốn tờ giấy ăn lại rồi đưa cho tôi, nhưng tôi hoàn toàn không khồng chế được bản thân, dùng sức đẩy tay cậu ấy ra, động tác rất quyết tuyệt, rất kịch liệt, không cần nói đến cậu ấy mà ngay cả cô Cao cũng ngây ngẩn cả người. Tôi lại ngửa đầu như không có việc gì, tự lấy giấy ăn cuộn lại rồi đút vào mũi.

Sau khi cuộc thi kết thúc, tôi bất hòa với Trương Tuấn, cố tình lảng tránh cậu ấy.

Trương Tuấn cũng không phải tên ngốc, đương nhiên cảm nhận được tôi không để ý đến mình, nhưng cậu ấy vẫn thường xuyên tới tìm tôi nói chuyện, đôi khi chờ tôi lúc tan học, muốn về cùng tôi, tôi lại luôn từ chối cậu ấy.

Trương Tuấn cũng rất nam tính, mỗi lần tôi không để ý đến cậu, đừng nói là dỗ tôi, mà ngay cả một câu cậu cũng không nói, luôn nổi giận ùng ùng quay đầu bước đi, cứ như cậu không muốn nói chuyện với tôi, thì tôi cũng chẳng cần cậu. Nhưng không quá hai ngày, cậu liền xuất hiện trước mặt tôi, một lúc sau lại nổi giận ùng ùng quay đầu bước đi.

Cứ như vậy một thời gian, không biết bắt đầu từ khi nào, Trương Tuấn không còn nói chuyện với tôi nữa, đột nhiên biến mất trong cuộc sống của tôi. Mỗi ngày lên lớp, cậu đều đến đúng lúc tiếng chuông vào lớp vang lên, vừa tan học, liền vội vàng rời khỏi trường, rất ít đứng ở trường học. Có đôi khi, tình cờ nhìn thấy cậu ấy trên đường, cậu ấy luôn đi cùng một nhóm nam sinh học trường kỹ thuật lớn hơn chúng tôi, dù chúng tôi học cùng một lớp, nhưng lại giống như đang ở hai thế giới khác nhau.

Sau đó, tôi mới nghe nói, qua tết âm lịch, Trương Tuấn mang theo hai bạn học vào một cửa hàng tạp hóa, trộm rất nhiều thuốc lá. Chuyện đó bị lộ, bố mẹ họ phải bồi thường cho chủ quán, cố gắng che giấu chuyện này.

Trương Tuấn vẫn làm theo ý mình, nhưng hai cậu bạn kia thì bị bố mẹ nghiêm khắc cảnh cáo, không cho phép chơi với Trương Tuấn nữa, họ cho rằng Trương Tuấn làm hỏng con trai nhà họ. Một thời gian sau, chuyện đó bị truyền rộng ra, gần như tất cả các bậc cha mẹ có con trai đều cấm chúng chơi với Trương Tuấn.

Lúc đầu Trương Tuấn còn không biết, vẫn chạy đến nhà người ta, nhưng các vị phụ huynh lại đóng cửa không cho cậu vào, sau đó, cậu bạn chơi tốt nhất với Trương Tuấn, Cao Phi đã nói nguyên nhân cho cậu. Trương Tuấn hiểu được, lập tức không trở lại chơi với các bạn trong lớp tôi nữa, bắt đầu chơi bời với những bạn không ghét bỏ mình.

Tôi đoán cậu khẳng định vì nguyên nhân này, nên tôi mới bất hòa với cậu, thế nên, cũng không đến tìm tôi nữa.

Giữa học kỳ hai lớp sáu, có kết quả cuộc thi toán học. Thành tích của tôi kém người được giải nhất hai điểm, giành giải nhì, thành tích của Trương Tuấn thấp hơn tôi, nhưng vẫn được giải nhì. Sau nghi thức chào

cờ, hiệu trưởng tuyên bố những học sinh ưu tú của trường chúng tôi trong cuộc thi toán học, nhưng không hề nhắc đến tên Trương Tuấn mà chỉ khen ngợi

Tâm trạng chơi vơi của tôi rất cuộc cũng buông xuống, toàn thành phố tổng cộng có năm người đoạt giải, trường chúng tôi đã chiếm hai vị trí rồi, cô giáo Cao vừa tham gia công tác, đã giành được vinh dự lớn như vậy cho trường, đối với những thầy cô dùng thành tích để nói chuyện, thì thành tích này đủ để họ không thể bàn tán lời nào.

Vì cuộc thi toán ấy, tôi có được tám giấy khen đầu tiên trong cuộc đời, đó chính là tờ giấy mỏng manh in màu sắc rực rỡ, dùng bút lông viết La Kì Kì đạt được giải nhì cuộc thi toán học, nhưng đối với tôi mà nói, tám giấy khen này còn quý giá hơn vàng.

Về nhà, tôi khấn trương và ngượng ngùng đưa giấy khen cho bố mẹ xem, bố dán giấy khen của tôi lên tường, vừa dán giấy khen vừa cổ vũ tôi hãy tiếp tục cố gắng, em gái bữu môi ở bên cạnh nhìn.

Trong lòng tôi có rất nhiều kích động và chờ mong, tôi thích bố giờ phút này, ánh mắt vẫn nhìn tôi, nếu có thể, tôi hy vọng ngày nào cũng có thể cầm giấy khen về nhà, ngày nào cũng cho bố dán giấy khen.

Buổi tối trước khi ngủ, tôi còn nhìn giấy khen và vụng trộm vui mừng.

Sáng hôm sau rời giường, tôi lại phát hiện giấy khen đã bị ai đó dùng bút chì màu vẽ loạn đủ màu sắc, tên của tôi và giải nhì đều bị xóa sạch.

Tôi giận tím mặt, chạy vọt vào phòng em gái mà không màng thay quần áo, nhảy lên giường của nó, đến gần nó rồi đánh nó, nó bắt đầu khóc lớn kêu to.

Bố mẹ vội vàng vọt vào, kéo tôi ra. Đến khi hiểu được chuyện gì đã xảy ra, họ vừa buồn cười vừa tức giận.

Cô em tôi ôm cổ mẹ khóc không ngừng, bố mẹ cũng không trách nó, bố nói: “Kì Kì, chỉ là tờ giấy khen thôi mà! Cho dù em con làm sai cũng có thể nói rõ với em,

làm sao có thể động tay động chân đánh người? Nhanh đi mặc quần áo vào, chuẩn bị đến trường. . .”

Tôi nhìn họ chăm chăm, đó không chỉ là tờ giấy khen! Không chỉ là tờ giấy khen! Nhưng bố đã vội vàng đi làm bữa sáng, mẹ vội vàng trấn an em gái, đồ nó mặc quần áo.

Nặng nề bước chân về phòng ngủ của mình, dùng sức giật giấy khen trên tường xuống, xé rách dập nát nó, ném vào thùng rác. Dù sao cũng không ai để ý, tôi cần gì phải để ý chứ?

Tôi không cần, tôi không cần!

Tạm biệt thời thơ ấu

Định nghĩa về thời thơ ấu của tôi vẫn rất hoang mang, bao nhiêu tuổi thì tính là nhi đồng? Sau đó tôi quyết định căn cứ vào ngày quốc tế thiếu nhi để phân chia. Ngày quốc tế thiếu nhi thành phố chúng tôi luôn tổ chức hội diễn văn nghệ, ngày 1-6 chúng tôi đều được nghỉ, bạn

nào giỏi ca múa thì tham gia hội diễn văn nghệ, lên đài cũng là vinh dự cho trường cho lớp, các bạn khác ngồi dưới xem và vỗ tay cổ vũ. Ngày 1-6 hàng năm, giáo viên phát cho mỗi bạn một cái hộp, bên trong là kẹo hoa quả cứng, thế nên tôi cứ nghĩ đến ngày 1-6, là lại nhớ đến hương vị của loại kẹo hoa quả giá rẻ đó.

Đây là ngày quốc tế thiếu nhi cuối cùng của chúng tôi, cuộc thi từ tiểu học lên trung học cơ sở dần tới rồi, sau cuộc thi đó, ai học tốt sẽ được vào trường trung học trọng điểm, ai học kém sẽ bị đào thải xuống trường trung học bình thường. Phân biệt ngay trước mắt, các bạn trong lớp đều lo buồn, cảm xúc lưu luyến và sợ hãi tràn ngập, nhưng tôi lại không có cảm giác gì, ngày nào cũng xem lịch, xem còn bao nhiêu ngày nữa thì tốt nghiệp.

Tôi là đứa không có đối mặt với đau khổ và tự ti, con đường tôi lựa chọn chính là lẩn trốn và tránh né, tôi coi trường trung học cơ sở là một thế giới mới tôi có thể bắt đầu một lần nữa.

Các bạn trong lớp dùng một cuốn sổ viết cho nhau

những lời nhắn, lời nhắn trong sổ có lý tưởng trong tương lai, những việc mình muốn làm, những nơi mình muốn đi, tôi một mực viết “Không”.

Tôi mua một cuốn sổ rất đẹp, nhưng lại chậm chậm không mời ai viết, cuối cùng, tôi cũng không biết trong tiềm thức mình nghĩ gì nữa, tôi đã để Quan Hà viết lời nhắn cho mình, Quan Hà mở sổ lưu niệm của tôi ra, ngạc nhiên cười nói: “Tớ là người đầu tiên rồi!”

Tôi mỉm cười không nói chuyện, bạn ấy không biết rằng mình cũng là người cuối cùng.

Rốt cuộc, buổi liên hoan tốt nghiệp đã đến!

Rất nhiều bạn biểu diễn các tiết mục, có hát, có múa. Bởi vì gần tới ngày tốt nghiệp, nên các bạn ấy đều chuẩn bị rất kỹ cho buổi biểu diễn này, nam sinh mặc quần ống hẹp, hay quần thụng ống dài rộng màu đen, đeo găng tay da đen nhảy peakdance. Ba cậu bạn chơi khá thân với Trương Tuấn không biết làm thế nào mượn được đồng phục màu trắng, hát bài bát của nhóm Tiểu Hồ:

“Sâu trái tim bạn thành một chuỗi cuốn quanh trái
tim tôi

sâu một cây cỏ may mắn

sâu một vòng tròn đồng tâm

kêu gọi tất cả chờ mong trong tương lai làm bạn với
tuổi xuân

đừng để tuổi tr cô đơn

gửi may mắn của tôi đến ước mơ của bạn

làm cho vòng tròn đồng tâm của chúng ta chuyển
động cùng trái đất

vĩnh viễn không ngừng xoay. . .” [1]

Tôi hốt hoảng thất thần, nữ sinh trong lớp đều khóc,
còn có nam sinh cầm khăn quàng đỏ lau nước mắt.
Lòng tôi vô cùng khó chịu, nhưng lại không khóc được,
bi thương của tôi khắc dưới đáy lòng, nước mắt không
thể phát tiết hết.

Hiệu trưởng, giáo viên phát biểu xong, chụp ảnh tốt nghiệp xong, các nhóm học sinh lục tục tan tác, tôi vẫn ngồi dựa vào cửa sổ, ngẩn người nhìn ra ngoài lớp học. Tôi vẫn thấy mình ghét nhất ngôi trường này, hận nhất là không thể rời khỏi ngôi trường này, thế nhưng kỷ niệm về nó lại có được ở những giờ phút cuối cùng.

“La Kì Kì.”

Là giọng của Trương Tuấn, tôi cần võ trang bản thân một chút mới dám quay đầu, “Chuyện gì thế?”

Cậu đứng trước mặt tôi không nói lời nào, rèm cửa sổ màu xanh da trời bay phấp phật sau lưng cậu, như con sóng màu xanh, ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, chiếu vào bộ quần áo trắng của cậu thật chói mắt, giống như phát ra ánh sáng nhạt. Trên bục giảng có mấy bạn đang nói chuyện, ngoài hàng hiên có tiếng cười đùa của vài bạn, nhưng tất cả những âm thanh đó đều bị gió mát ngày hè thổi tán, tôi và cậu tựa như đang ở một không gian khác, yên tĩnh làm cho người ta sợ hãi và bất an.

Mũi tôi không hiểu sao lại thấy cay cay, hỏi lại một

lần nữa

Cậu ấy nhìn tôi, “Có chuyện này, tôi muốn nói với cậu.”

Dưới tầm mắt chuyên chú của cậu ấy, tôi cảm thấy tim mình đập càng loạn.

“Trương Tuấn.” Quan Hà và một nữ sinh lớp khác đứng ở cửa gọi.

Trương Tuấn nhìn thấy họ, thần sắc đột nhiên trở nên co quắp bất an, sau đó lui từng bước dài. Tôi nhìn bộ dáng của cậu, lại nhìn đóa hoa sen mới nở ở cửa, Quan Hà kia, đột nhiên không muốn nghe thêm cái gì nữa, bối rối, cúi đầu đi ra khỏi phòng học, khi đi qua Quan Hà, bạn ấy rất lịch sự chúc phúc cho tôi: “Chúc cậu thuận lợi đỗ vào trường trung học trọng điểm.”

Tôi lại cứ bước đi không thể nói lên tiếng nào, có thể đỗ vào trường trung học trọng điểm hay không là do nỗ lực của bản thân tôi, không phải là do người khác chúc phúc mới được. Vừa ra phòng học, tôi liền chạy thật

nhANH, vội vàng muón tất cả những chuyện không vui về của thời thơ ấu đều vĩnh viễn chôn ở sau lưng. Gió mát ngày hè lướt nhẹ qua mặt tôi, có lẽ nó thật sự có thể mang theo rất nhiều chuyện thổi đến sau lưng tôi, nhưng hình ảnh cậu thiếu niên nắm tay tôi đi về phía trước trong cơn gió lạnh vẫn im lặng khắc vào chỗ sâu nhất dưới đáy lòng tôi.

Tôi vội vàng tránh né quá khứ, khát vọng chạy về phía trước, ngay cả dũng khí vẫy tay tạm biệt quá khứ tôi cũng không có, cứ như vậy vội vàng lại vội vàng tiến bước thời thơ ấu của tôi.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

[Hồi nhỏ biết rất nhiều ngạn ngữ, chờ sau khi lớn lên, mới hiểu được đó chỉ là lời nói dối đẹp đẽ mà thôi, ví dụ như: một phần cày cấy một phần thu hoạch.

Câu ngạn ngữ này nói lên bác nông dân chỉ vất vả lo biến đổi lượng, lại quên lo lắng đến thời tiết tốt xấu ra sao, giá cả hàng hóa thăng trầm thế nào, trên thực tế, thu hoạch là một hàm số nhiều biến, không phải hàm số một biến.

Tôi thích dùng ịnh nghĩa chặt chẽ của toán học: cày cấy là điều kiện cần cho thu hoạch, nhưng không phải điều kiện đủ. Tức là: muốn thu hoạch được, thì phải có cày cấy, nhưng cày cấy lại không nhất định có thể suy luận ra thu hoạch.]

Thứ tư

Lớp sáu của tôi có hơn ba mươi bạn thì một nửa vào trường trung học cơ sở trọng điểm, một nửa vào trường trung học cơ sở bình thường. Tôi được vào trường trung học cơ sở trọng điểm —— trường Nhất Trung, trường đứng đầu của thành phố, Trương Tuấn, Quan Hà cũng đều trúng tuyển vào trường Nhất Trung. Chuyện đó cũng không làm tôi giật mình, mà chuyện làm tôi giật mình chính là Tiểu Ba đã trúng tuyển vào trường trung học phổ thông Nhất Trung với điểm số rất cao.

Trường trung học cơ sở Nhất Trung tuyển học sinh cũng thực qua loa, đề thi cũng không khó hơn những trường trọng điểm khác, chất lượng dạy học cũng tương tự, thậm chí còn kém một ít. Nhưng trường trung học phổ thông thì hoàn toàn khác, kết quả kỳ thi đại học hàng năm đều đứng trong top ba của toàn tỉnh, trong mắt rất nhiều vị phụ huynh, có thể đỗ vào trường Nhất Tr

ung thì gần như đã thành công được một bước, sẽ thuận lợi bước chân vào đại học hơn, vì vậy các vị phụ

huynh đều đau đầu muốn gửi con mình vào trường Nhật Trung, làm cho cuộc cạnh tranh vào trường trung học phổ thông lại càng kịch liệt, những học sinh học trường trung học cơ sở trọng điểm, bình thường có nổi trội xuất sắc đến đâu cũng phải trải qua một lần đấu tranh sinh tồn, một trò chơi tàn khốc khôn sống mỏng chết. (khôn sống mỏng chết : nghĩa là khôn ngoan thì sống, dại dột đần độn thì chết.)

Vì chúc mừng Tiểu Ba, anh Lí đã cho mọi người ăn mừng một bữa ở quán karaoke mới mở của mình, cho hai cái ghế lô, rượu, nước ngọt và đồ ăn không giới hạn, miễn phí toàn bộ.

Những năm đó, “カラオケ” được truyền lưu từ Nhật Bản vào Trung Quốc, vừa mới phổ biến ở thành phố của chúng tôi, thế hệ của bố mẹ còn chưa biết đến cái gì gọi là karaoke, thì người trẻ tuổi đã coi nó là trò giải trí thời thượng, là thú tiêu khiển rất có mặt mũi. Quán karaoke của anh Lí không phải là hàng đầu, nhưng cũng là quán được trang hoàng tốt nhất. Ngày đó tập hợp tam giáo cửu lưu, Ô Tặc mời đám bạn của mình tới, cảm thấy được nở mày nở mặt, hơn nữa cô gái Yêu Nhiều anh ấy

điên cuồng theo đuổi cũng đến đây, anh ấy lại không biết phân rõ trời nam đất bắc gì cả, giữ cái microphone hò hét võ cổ hòng, đã sớm quên nhân vật chính tối nay là ai.

(Tiểu Dương: Từ trong “...” có nghĩa là karaoke, tiếng Nhật. Yêu Nhiêu có nghĩa là xinh đẹp.)

Tam giáo cứu lưu : Ba giáo phái là Nho giáo, Phật giáo, Đạo giáo và 9 học phái lớn thời Chiến quốc là : Nho gia, Đạo gia, âm Dương gia, Phật gia, Danh gia và Mặc gia, Tung Hoành gia, Tạp gia, Nông gia. Từ này dùng chỉ đủ mọi hạng người trong xã hội.

Không gian ở ghế lô cũng nhỏ, người lại nhiều, mùi rượu mùi thuốc hỗn tạp cùng một chỗ, ngồi lâu cảm thấy không thở nổi, tôi vụng trộm đi ra ngoài, chạy đến ban công hít thở không khí, Tiểu Ba bụng chén rượu, mang theo một điều thuốc cũng lão đảo đi ra từ cái ghế lô khác. Tối nay anh ấy bị chúc không ít rượu, tuy đã ép buộc mình nôn ra hai lần, nhưng vẫn có thể đi được. Tôi cười gọi anh ấy là “con vịt”. (năm đó con vịt còn có một ý nghĩa khác)

Tôi ghé vào lan can hít thở không khí trong lành, anh ấy đứng một lúc, lại mềm cả người, ngồi xuống dựa vào lan can, vừa hút thuốc vừa nói chuyện với tôi, hai đứa chúng tôi nói chuyện câu có câu không, tôi hỏi anh ấy làm thế nào thi đỗ vào Nhất Trung, anh ấy cầm điếu thuốc cười, “Em thi như thế nào, thì anh cũng thi như thế thôi.”

Tôi nghĩ thời gian đó mình trải qua khổ sở quá nhiều, buồn bực thở dài, “Thiên hạ không có đường tắt sao? Tại sao phải một phần cày cấy một phần thu hoạch?”

Anh ấy đang uống rượu, nghe thấy câu ấy thì phun ra cả ngụm rượu, ho khan nói: “Chuyện trên đời này có thể một phần cày cấy một phần thu hoạch cũng là rất may mắn rồi

Hai người đều trầm mặc, khuôn mặt bày ra đủ loại cảm xúc.

Anh Lí dẫn theo vài người đi lên từ đại sảnh, đang muốn tiến vào ghé lô, trong đó có một người nhìn thấy tôi, nói với người bên cạnh vài câu rồi mở cửa kính ra,

vội vàng chạy đến chỗ tôi, bởi vì không nhìn thấy Tiểu Ba đang ngồi dưới đất, cậu ta lại chạy vội, bị vấp vào chân Tiểu Ba, ngã sấp xuống sàn. Tiểu Ba đã hơi say, cũng không nói câu xin lỗi, mà còn cười ha hả. Tôi cũng không nhìn được cười, vừa cười vừa cúi người muốn đỡ cậu ta lên.

Vì hôm đó tôi trang điểm một chút, nên không đeo kính cận, ánh sáng lại mờ ảo, mãi đến khi cúi người xuống đỡ cậu ta lên, mới nhìn rõ đó là Trương Tuấn, tiếng cười của tôi lập tức tắc nghẹn trong cổ họng, chỉ có bàn tay cứng ngắc ở giữa không khí.

Cậu ấy không vịn vào tay tôi, tự mình đứng lên, không nói được một lời đã xoay người bước đi, Tiểu Ba càng thấy thích thú, “Kì Kì, cậu ta là ai thế?”

Đầu tôi vẫn đang mông mị, một lúc lâu vẫn không trả lời, Tiểu Ba túm tay tôi, “Nó là ai vậy?”

“Bạn cùng lớp với em.”

Tiểu Ba lắc lư đứng lên, say khướt nói: “Đừng đến

gần cậu ta, cậu ta không phải người tốt đâu.”

Tôi cười rộ lên, một nửa phiên muộn tràn ngập trong lòng lập tức tan thành mây khói, ánh mắt của con người đúng là phát triển trên đầu, chỉ nhìn thấy mặt tối của người khác. Tôi tức giận nói: “Anh không phải người tốt, em cũng không phải người tốt, người tốt này hẳn là phải ngồi ở nhà, chứ không phải đứng đây uống rượu hút thuốc.”

Tiểu Ba vừa định nói chuyện, thì có một người đi ra từ ghế lô, cứ như phát ra chứng động kinh, nửa thân trên để trần chạy qua chạy lại như điên ở ngoài hàng hiên, lại còn kêu to “Tiểu Ba”, phát hiện ra Tiểu Ba đứng ở đây, lập tức muốn chạy tới, Tiểu Ba thì thảo mắng, nghênh đón.

Một mình tôi đi ra khỏi quán, khi đi qua quán thuê sách, đi vào đó thuê hai quyển truyện của Quỳnh Dao, tính thức đêm đọc.

Ra khỏi quán thuê sách, bất ngờ nhìn thấy Trương Tuấn đứng ở ven đường.

Tôi không để ý đến cậu ta, lập tức bước đi. Cậu ta chạy đến trước mặt tôi, “Cậu đừng chơi với Ô Tặc và Hứa Tiểu Ba, bọn họ không phải người tốt.”

Tôi nay làm sao thế? Tại sao tất cả đều biến thành kẻ xấu?

Tôi giương cằm lên, “Không cần cậu xem vào! Tôi thích chơi với ai thì chơi.”

Trương Tuấn thế nhưng bắt đầu học được cách không chế tính khí của mình, không quay đầu bước đi giống như trước nữa, ngược lại còn kiên nhẫn khuyên bảo tôi: “Là tôi muốn tốt cho cậu thôi, cậu là con gái, tốt nhất đừng ra ngoài chơi, nếu cậu không có bạn chơi, có thể đi tìm Quan Hà, bạn ấy là người rất tốt.”

Đau buồn và tức giận của tôi đan xen với nhau, tôi trừng mắt hỏi cậu ta: “Cậu là gì của tôi? Ai cần cậu tốt với tôi? Cậu như vậy mà còn giáo huấn tôi?”

Ngôn ngữ chanh chua đó của tôi đã làm cậu ấy quay đầu bước đi.

Tôi cũng chạy đi thật nhanh, nhưng càng chạy càng bức mình, ném mạnh sách trong tay ra ngoài, rồi lại đá mạnh một cú.

Găng tay màu xanh

Tiểu thuyết của Quỳnh Dao không làm tâm tình tôi tốt lên, ngược lại còn sa sút hơn. Ngày hôm sau, không đọc vào đầu cuốn sách nào hết, mà tôi lại không có bạn bè, chỉ có thể đi tìm Tiểu Ba chơi. Từ chỗ Ô Tặc, tôi biết được địa chỉ nhà Tiểu Ba, trực tiếp tìm đến nhà Tiểu Ba.

Khi Tiểu Ba mở cửa ra, tôi thấy anh ấy đang cởi trần, trên người chảy đầy mồ hôi, thấy là tôi, có chút choáng váng ngạc nhiên, tôi thấy anh ấy không mặc áo, cũng rất xấu hổ, đứng ở cửa không biết nói cái gì, anh ấy lập tức quay người vào phòng, mặc cái áo vào rồi lại đi ra.

Lúc anh ấy xoay người, tôi nhìn thấy trên người anh không có hình xăm giống như Ô Tặc và anh Lí ca,

không biết vì sao, tôi liền cảm thấy trong lòng bình an nhẹ nhõm, cảm giác này giống như khi đánh bài, anh cùng một nhà với tôi.

Chúng tôi đứng ở cửa nói chuyện, tôi hỏi anh ấy ngoài với tôi một chút được không, anh nói anh muốn làm việc, tôi nghĩ đó chỉ là vài việc vặt, nên nói tôi có thể chờ, anh mở cửa ra, để tôi đi vào. Hình ảnh đó, đến nay vẫn còn rõ ràng sống động trước mắt tôi.

Trong phòng khách trống rỗng, có thể nói là nhà chỉ có bốn bức tường, phòng khách vừa rộng vừa trống rỗng, trong phòng khách trống trải có hai đồng gắng tay màu xanh. Giữa hai đồng đó, đặt một băng ghế, hiển nhiên, vừa rồi Tiểu Ba đã ngồi ở chỗ đó.

Ai sinh vào những năm tám mươi hẳn là đều từng nhìn thấy loại gắng tay màu xanh bằng vải nhung này, trong nhà tôi có rất nhiều, là bảo hiểm lao động đơn vị của bố tôi phát cho, hình như năm đó rất nhiều đơn vị lao động phát loại bảo hiểm này, khi thay bình ga bố tôi sẽ đeo nó.

Tiểu Ba giới thiệu, làm găng tay loại này chia làm hai quá trình chính, đầu tiên máy móc sẽ cắt vải nhưng thành hình găng tay, say đó dùng máy may may các phần lại với nhau, lúc này mẹ Tiểu Ba đang ngồi ở ban công, đeo khẩu trang, vùi đầu vào làm găng tay.

Găng tay được khâu từ bên trong, công việc của Tiểu Ba là lộn phải cái găng tay ra, xếp chồng chúng lên.

Vì găng tay bằng vải nhưng có rất nhiều lông tơ, gió thổi qua sẽ làm chúng bay tứ tung, nên trời có nóng bức đến đâu cũng không được bật quạt điện, trong phòng vô cùng oi bức. (lúc đó, gần như không nhà ai có điều hòa nhiệt độ) trong mắt tôi khẳng định có vài tia khiếp sợ, nhưng vẻ mặt Tiểu Ba lại rất thản nhiên, không có chút co quắp bất an nào, cũng không có ý xấu hổ muốn che giấu, tùy tay lấy một cái ghế nhỏ cho tôi ngồi, còn mình thì lại ngồi vào giữa hai đống găng tay để lộn phải chúng ra, tôi cầm cái ghế lên ngồi đối diện anh ấy, học cách của anh, cùng lộn găng tay ra với anh.

Hai người vừa lộn găng tay vừa nói chuyện phiếm. Tôi hỏi anh một đôi găng tay có thể được bao nhiêu tiền,

Tiểu Ba nói cho tôi biết, một đôi găng tay mẹ anh có thể được một mao tám phân, mấy năm trước, một đôi găng tay chỉ được một mao hai phân.

(mao và phân là đơn vị tiền Trung Quốc. Mao còn gọi là giác, theo đơn vị đếm tiền ở Trung Quốc, 1 nguyên bằng mười giác, 1 giác bằng mười phân.)

Những câu hỏi về loại găng tay này trong lòng tôi đều hỏi xong rồi, không biết nên nói cái gì, nên cũng không nói nữa, Tiểu Ba cũng không nói, hai người trầm mặc lộn găng tay, cho đến khi lộn xong đồng găng tay đó. Người tôi dính đầy mồ hôi, cái váy liền dán sát vào lưng, Tiểu Ba cũng đỏ

Tôi nhìn phòng khách chỉ còn một đồng găng tay, cảm thấy có chút thành tựu, vui vẻ nhìn anh ấy, anh ấy cũng cười, nói với tôi: “Anh mời em ăn kem.” Tôi gật đầu.

Ra cửa, gió thổi đến người, cảm giác vô cùng thoải mái, lần đầu tiên cảm thấy thì ra gió cũng đáng yêu như thế. Chúng tôi mỗi người cầm một que kem loại rẻ nhất,

ngồi cạnh bờ sông, vừa ăn kem vừa hưởng thụ cơn gió mát lúc hoàng hôn.

Ngồi cả nửa ngày, người tôi dính đầy mồ hôi, thế nhưng không hiểu sao tâm tình của tôi lại tốt lên rất nhiều. Dù Tiểu Ba nói cái gì, tôi cũng không nhịn được muốn cười, Tiểu Ba thấy tôi cười nên cũng cười theo. Hai người dùng chân đập nước, xem ai tạo ra bọt nước lớn hơn, đều nỗ lực muốn làm ướt người kia trước, đập đến khi mất hết sức lực, cười nằm trên tảng đá, nhìn trời cao ngẩn người.

Tảng đá bị ánh mặt trời phơi nắng một ngày, vẫn còn nóng, quần áo của chúng tôi lại ẩm ướt, ẩm áp giữa cái lạnh, chỉ cảm thấy vô cùng thích ý. Hai tay Tiểu Ba đan vào nhau rồi đặt dưới đầu, huýt sáo, tôi lắng nghe mãi, mới nghe ra anh ấy đang thổi bài "Khang Định tình ca" [1], giữa tiếng nước chảy ào ào, giữa làn gió nhẹ ẩm áp, tất cả thật hài hòa, khóe miệng tôi bất giác cong cong tạo thành một nụ cười. Tiểu Ba cũng cười, tiếng huýt sáo mang theo ý cười, theo tiếng huýt sáo của anh ấy, tôi ngâm nga: "Một con ngựa phi nước đại, nhanh nhẹn lướt sang bên kia ngọn núi, mặt trăng bán nguyệt soi sáng

tường thành Khang Định...”

Sau này, Ô Tặc nói cho tôi biết, bố của Tiểu Ba là thợ điện, khi Tiểu Ba học lớp ba, có một lần sửa điện xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bị điện ở đường dây cao thế giật chết. Mẹ của Tiểu Ba chỉ làm nội trợ, không có công việc, từ đó phải làm công nuôi sống Tiểu Ba, đã từng bán kem, bán bánh rán, đến công trường sàng cát, làm găng tay chính là công việc mẹ anh ấy làm lâu nhất. Ô Tặc còn nói, mẹ Tiểu Ba thần kinh không bình thường, hoặc là vài ngày không nói lời nào, ngay cả con mình cũng không nói một câu, hoặc là đã nói thì không ngừng được, lời kéo người lạ vừa khóc vừa kể về bố Tiểu Ba, lúc Ô Tặc nói chuyện, lòng còn sợ hãi, hiển nhiên anh ấy cũng từng bị giữ chặt rồi.

Tôi nhớ lại cảnh tượng ngày đó, đúng là như vậy, mẹ Tiểu Ba không nói câu nào, trước khi ra khỏi nhà, Tiểu Ba chào mẹ mình, ngay cả đầu mẹ anh ấy cũng không nâng lên.

Sau khi lộn những cái găng tay ấy, trong một thời gian rất dài, tôi cứ mua cái gì, theo bản năng đều đem

giá của thứ đó đổi thành một đôi găng tay, ví dụ như mua một bát mì lạnh năm mao, tôi nghĩ sẽ mua được hai một bát mì thịt bò là hai nguyên, sẽ mua được mười một đôi găng tay, mà sau mỗi lần đổi, tôi lại càng biết tính toán khi tiêu tiền hơn, luôn suy nghĩ cẩn thận xem mình có thật sự nên mua cái đó không, thói quen tiêu tiền của tôi càng ngày càng đơn giản, bắt đầu có thể lý giải vài phần đối với sự coi trọng tiền tài của Tiểu Ba.

Kì nghỉ hè của tôi vô cùng thanh nhàn, còn kì nghỉ hè của Tiểu Ba lại vô cùng bận rộn, anh ấy học cách kinh doanh quán karaoke từ anh Lí. Người bên cạnh anh Lí rất nhiều, bất kể tuổi tác hay lai lịch, thậm chí thời gian đều thích hợp hơn Tiểu Ba rất nhiều, dù sao Tiểu Ba còn đang đến trường, nhưng anh Lí vẫn đối xử rất đặc biệt với Tiểu Ba, khi nói chuyện với người khác anh ấy thường không kiên nhẫn, có khi còn chửi ầm lên mắng người đó đúng là tên đầu heo, nhưng đối với vấn đề của Tiểu Ba anh ấy luôn kiên nhẫn trả lời, Tiểu Ba cũng rất thông minh, dù ở bất cứ trường hợp nào, chỉ cần anh Lí nói qua, Tiểu Ba sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ.

Ô Tặc đã tốt nghiệp trường kỹ thuật, không đến báo

đang ở các đơn vị quốc doanh, mà đi theo anh Lí bắt đầu chính thức tham gia vào việc buôn bán, anh Lí để Tiểu Ba và Ô Tặc trông coi một quán karaoke. Tuy Ô Tặc lớn tuổi hơn Tiểu Ba, bình thường cũng luôn bày ra bộ dáng đại ca, nhưng khi có chuyện gì, đều là Tiểu Ba quyết định. Theo bọn họ, chỗ hoạt động chủ yếu của tôi, bắt tri bắt giác cũng chuyển đến quán karaoke. Điều kiện tiên tiến không ít, ít nhất khi mọi người còn không biết Từ Khắc [2] là ai, thì tôi đã được xem rất nhiều phim điện ảnh ông ấy quay, cộng thêm vô số bộ phim gangster của Đài Loan. Phong thái của Tiểu Mã Ca Châu Nhuận Phát [3] đã làm khuynh đảo vô số nhóm tiểu lưu manh như Ô Tặc, bọn họ thường mặc cả cây đen, đeo kính râm, miệng ngậm một cái tăm, giả bộ lạnh lùng thâm trầm, sợ rằng khi đi trên đường cái, người ta sẽ tưởng họ bị thần kinh mất.

Thật ra anh Lí ăn mặc rất bình thường không thể bình thường hơn nữa, sợ người ta sẽ nhìn ra anh ấy là đại ca của một lũ thần kinh. Anh Lí nhìn đám đàn em của mình, thường thường bắt đắc dĩ cười, tung ra một câu: “Đừng tưởng rằng mới xem hai bộ phim điện ảnh xã

hội đen của Hongkong, mà đã nghĩ mình có thể chui vào giới xã hội đen.”

Cô gái xinh đẹp chính thức làm bạn gái của Ô Tặc, chị ấy lớn hơn Ô Tặc ba tuổi, Ô Tặc rất đặc ý. Coi như lúc đó, nếu nam sinh nào có thể tìm được bạn gái nhiều tuổi hơn mình, thì sẽ đặc biệt có mặt mũi trước mặt người khác. Lúc ấy không rõ vì sao, nhưng bây giờ lại có thể hiểu được sơ lược, đại khái là ở thời thanh xuân, nam sinh vội vàng muốn chứng minh mình đã trưởng thành, ôm một cô bạn gái lớn tuổi hơn mình, làm cho họ cảm thấy mình giỏi hơn đám bạn cùng tuổi kia.

Có một lần, tôi nói thăm với Tiểu Ba về cô gái xinh đẹp đó, Ô Tặc nghe được danh hiệu ấy, không chỉ không tức giận, mà ngược lại còn rất đặc ý, cảm thấy bạn gái mình quả thực rất xinh đẹp, thế nên bỏ luôn tên thật của chị ấy, thật sự gọi chị ấy là “Xinh Đẹp”. (Tiểu Dương: Phiên âm Hán Việt là Yêu Nhiêu, có nghĩa là xinh đẹp, đây là danh hiệu của cô ấy nên mình để là Xinh Đẹp.)

Tôi và Xinh Đẹp cúi đầu không thấy, ngẩng đầu thấy, thường xuyên qua lại cũng tán gẫu vài câu. Theo miệng

chị ấy tôi mới biết được anh Lí từng bị vào tù, nghe nói năm đó ở trên đường cũng từng rất nổi trội, các đại ca giang hồ đều tính khi anh ấy ra tù, sẽ nghĩ biện pháp thu phục anh ấy, không ai có thể nghĩ tới mấy năm nay, anh ấy làm ăn buôn bán rất có quy củ, hơn nữa còn làm rất sinh động. Tôi rất ngạc nhiên làm thế nào Tiểu Ba có thể ở cùng một chỗ với họ, trong lòng tôi nghĩ người có thể đổ vào trường Nhất Trung, không nên ở trên một đường với Ô Tặc và anh Lí, Xinh Đẹp cũng không biết, chỉ nói Tiểu Ba đánh nhau đặc biệt lợi hại, ra tay đặc biệt mạnh, năm đó rất nhiều người đều biết có một cậu tên Tiểu Ba đánh đấm rất khá.

Bây giờ nhìn bộ dáng Tiểu Ba thật đúng là hiền lành, tôi nghe mà ngẩn cả người, Xinh Đẹp nhìn tôi cười, “Chị nghe Ô Tặc nói, em đánh nhau cũng rất gầu, lần trước nếu không có anh Lí thì trên tay em đã mất một mạng người rồi.”

Thực ra không phải ngoan độc, mà là làm việc nghĩa không được chùn bước, không còn đường lui, một nửa là tình thế bắt buộc, một nửa là tính cách cá nhân, chẳng qua trong mắt người khác, mọi chuyện sẽ dần bị

biến dạng thôi. Đột nhiên hiểu được Tiểu Ba cũng ngoan độc, từ năm lớp ba anh ấy đã không còn bố nữa, mẹ lại tinh thần không bình thường, căn bản anh ấy không có đường lui, cũng không thể không làm việc nghĩa không được chùn bước.

Hồi ức về kì nghỉ hè năm lớp sáu thật xán lạn, vì kết thúc một đoạn cuộc sống cũ, bắt đầu một đoạn cuộc sống mới, nghỉ hè không có bài tập, không có áp lực học tập, cái có chính là khát vọng tốt đẹp trong tương lai, có chơi, chơi và chơi!

Tôi nhớ lại thời gian đó rất bình thản, nhớ rõ tôi và Trương Tuấn chỉ gặp nhau một lần duy nhất, lộn găng tay màu xanh cùng Tiểu Ba, hát theo tiếng huýt sáo của anh ấy.

Rất nhiều năm sau, tôi đi hát karaoke với một đám bạn, bị đám bạn bắt hát “Khang Định tình ca”, tôi vừa cười ha hả vừa hát, trước mắt hiện ra hai đồng găng tay màu xanh và cả tiếng huýt sáo, thanh âm đột nhiên nghẹn ngào. Lúc đó, tôi mới biết được, trước đây cho rằng bình thản cũng không phải

[1] Bài Khang Định tình ca, nhạc không lời :

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Khang-dinh-tinh-ca-Various-Artists/IW6EZZ80.html>)

<http://www.youtube.com/watch?v=0h8BhjDI3no>

[2] Từ Khắc: đạo diễn điện ảnh HongKong, phim nổi bật: Thuận dòng ngược dòng, Lão phu tử, Hoàng đế làm thuê, Bản sắc anh hùng, Hồn thanh nữ, Đêm Thượng Hải, Thất kiếm, Dao.

[3] Châu Nhuận Phát đóng vai Tiểu Mã Ca trong phim Bản sắc anh hùng (hay Anh hùng bản sắc).

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

[Tình bạn của những người phụ nữ hay nữ sinh cũng đều rất phức tạp.

Tình bạn của con trai có thể ví như chơi đá bóng, những giới hạn và quy tắc họ đều hiểu rõ trong lòng, hợp tác và cạnh tranh rõ ràng, tranh đấu hò hét, mồ hôi hòa quyện; tình bạn của con gái có thể ví như nấu thức ăn, không có hình thái, không có quy củ, chua cay mặn ngọt, đều có thể có trong món ăn, có thể chế biến phức tạp cũng có thể chế biến qua loa, nhưng không ai biết bên trong kết quả đó thật sự chứa những gì.]

Tình bạn của tôi

Tôi, Quan Hà và Trương Tuấn đều được phân đến lớp khác nhau, tôi học lớp 7-1, không cùng lớp với bất cứ

bạn học nào ở tiểu học, tôi thật cảm tạ trời đất.

Trường trung học cơ sở được xây ba tầng, tầng một là khối lớp 7, tầng hai là khối lớp 8, còn tầng ba đương nhiên là dành cho khối lớp 9 rồi. Cả khu phòng học được xây theo kết cấu của chữ cái tiếng Anh, chữ Z, có điều ở giữa chữ Z được xây vuông góc. Lớp 7-1 đến lớp 7-3 có cùng một hành lang, cũng chính là phần ngang của chữ Z, đi đến chỗ rẽ đầu tiên chính là văn phòng của giáo viên, sau đó lại tiếp tục quẹo vào, có năm phòng học gần nhau, theo thứ tự từ lớp 7-4 đến lớp 7-8. Từng chỗ quẹo vào đó đều có một cầu thang, Quan Hà học lớp 7-5, Trương Tuấn học lớp 7-8, bọn họ ở cùng một hành lang, tôi lại ở một hành lang khác, cơ hội gặp mặt của chúng tôi cơ bản là vô cùng ít ỏi.

Hành lang lớp 7-1 của tôi gần cầu thang nhất, thông với một khu vườn được thiết kế theo kiến trúc giả cổ điển, có đình đài và một cái ao nhỏ, hành lang của Quan Hà và Trương Tuấn có hai cái ao, cầu thang cũng thông đến khu vườn cổ điển này, đằng sau có một sân vận động nhỏ, có tám bàn đánh bóng bàn xây bằng bê tông [1], bên ngoài là rừng cây bạch dương, qua rừng cây

bạch dương, có sân đánh bóng chuyền, phòng khoa học kỹ thuật, khu phòng thí nghiệm, khu ký túc xá, căn tin.

[1] Có thể là kiểu bàn chơi bóng đơn giản thế này:

Tôi mang theo lòng kích động, khát khao bắt đầu một đoạn cuộc sống mới, kỳ vọng không gian hoàn toàn mới mẻ này có thể mang đến cho mình một cuộc sống hoàn toàn khác với thời tiểu học.

Chủ nhiệm lớp chúng tôi là một giáo viên tiếng Anh, một thầy giáo có đôi mắt nhỏ, họ Thôi. Thầy ấy đại học ra, được phân đến trường chúng tôi giảng dạy, ban lãnh đạo tin tưởng để thầy làm chủ nhiệm lớp tôi, vì thế thầy vô cùng nghiêm túc, bất cứ động tác nhỏ nào trong lớp tôi đều không thể thoát khỏi ánh mắt của thầy.

Trong một giờ ngữ âm, nhóm bạn trong lớp đã đặt cho thầy một biệt danh, nói thầy ấy có đôi mắt nhỏ, nên đặt cho thầy một mỹ danh là “Chậu châu báu”.

(tiểu nhân tự quang: mắt nhỏ, nên đặt cho thầy một mỹ danh là “tự bảo bồn” (nghĩa là chậu châu báu), cùng

có chữ tự.)

Thầy châu châu báu này có ảnh hưởng rất lớn đối với cuộc đời tôi, không thể không kể đến cống hiến của thầy ấy tạo nên tính cách mạnh mẽ ngang ngược của tôi, nhưng câu chuyện đó chúng ta sẽ nhắc lại sau.

Giáo viên đầu tiên có ảnh hưởng tới tôi ở trường trung học là cô giáo dạy ngữ văn, cô ấy tên Tùng Hồng, bộ dạng cô thật giống con trai đội lốt con gái, tóc ngắn, thích hút thuốc, cô ấy là cô giáo hút thuốc duy nhất mà tôi biết.

Tháng chín hàng năm, học sinh vừa khai giảng, sẽ tham gia một đại hội các học sinh, theo trình tự là hiệu trưởng phát biểu, tuyên bố năm học mới bắt đầu, tiếp theo, trong khối lớp 9 tốt nghiệp vào tháng ba sẽ chọn ra một học sinh đại diện lên phát biểu cảm tưởng, nói lên quyết tâm của tất cả học sinh cùng khối, cố gắng hết sức trong kỳ thi lên trung học phổ thông; sau đó sẽ có một bạn đại diện cho những học sinh mới bước vào trường đi lên phát biểu, cuối cùng là trao giải cho những bạn học tốt, cán bộ lớp ưu tú trong học kỳ trước. Dù là

học trò nào được lên phát biểu, chỉ cần lên đài là đã đại diện cho học trò tốt, có vinh dự rất lớn, vì vậy nếu không có thành tích nổi trội xuất sắc thì sẽ không có khả năng nhận vinh dự ấy.

Năm đó, nhiệm vụ chọn một học sinh mới lên phát biểu được hiệu trưởng giao cho cô giáo Tùng, cô Tùng hoàn toàn không coi nó là chuyện quan trọng gì, ngay trong giờ tự học, cô ấy gọi vài bạn nữ nhìn thuận mắt lên đọc bài khóa, sau đó đầu cũng chưa nâng mà chấm ngay tờ

Lúc ấy tôi vô cùng nghi ngờ đầu cô giáo này đã bị đụng trúng cửa, sau khi tan học, tôi đi tìm cô ấy, cô đang bắt chéo chân hút thuốc lá.

Tôi nói: “Cô giáo Tùng, em không có khả năng đại diện cho những học sinh mới lên phát biểu đâu ạ.”

Cô ấy hỏi tôi: “Tại sao em lại không được?”

Tôi nói: “Bởi vì em học tập không tốt ạ.”

Cô ấy văng điều thuốc đi, hỏi một thầy giáo đang hút

thuốc ngồi đối diện mình: “Trường có quy định phải là học sinh giỏi nhất mới được đại diện cho học sinh mới lên phát biểu à?”

Thầy giáo kia cười nói: “Không có.”

Cô giáo Tùng nhún vai, nói với tôi: “Nghe thấy chưa? Không có quy định này.”

Tôi xúc động tròn tròn mắt, kiên nhẫn nói: “Từ trước tới giờ em chưa lần nào nói chuyện trước mặt nhiều người như thế.”

Cô ấy nói: “Ai cũng có lần đầu tiên, lần này không phải đúng lúc sao, bắt đầu lần đầu tiên của em.” Nói xong, liền không kiên nhẫn đuổi khéo tôi đi, “Sẽ là em! Đừng có dong dài nữa, mau về viết bản thảo đi, đừng phiền chúng cô soạn bài.”

Tôi tròn mắt xem thường, soạn bài ư? Hút thuốc thì có!

Gặp phải cô giáo có cái đầu bị đụng trúng cửa như thế, không có cách nào, tôi chỉ có thể trở về viết bản

thảo. Viết xong bản thảo, cô Tùng nhìn thoáng qua, tùy tiện sửa lại vài lỗi chính tả đã nói là được rồi, nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của tôi, rốt cuộc cô ấy cũng mở miệng vàng: “Đừng lo lắng, không có gì đáng lo hết, em chỉ cần đứng trên đài nhìn xuống dưới đài cười ngây ngô một lúc là được, đến khi cười mệt mỏi, thì cũng nói xong thôi.”

Khóe miệng tôi run rẩy, cười, tôi cười!

Lúc ấy, trường trung học cơ sở của chúng tôi có ba khối, từ lớp 7 đến lớp 9, mỗi khối có tám lớp, mỗi lớp có khoảng hơn bốn mươi học sinh. Trong giảng đường lớn, đối mặt với hơn một ngàn người, hơn nữa trên đầu lại có biết bao bóng đèn, tôi cảm thấy ngay cả bắp chân mình cũng đang run run.

Ban đầu, tôi còn nhớ rõ lời cô Tùng nói, cứ cười với họ là được, nhưng sau đó, càng ngày đầu tôi càng cúi thấp, thấp đến mức chỉ thiếu chút nữa thôi là chui luôn vào trong quần áo, trong đầu toàn một mớ hỗn loạn, cũng không biết mình đang nói cái gì.

Lần diễn thuyết ấy, tôi vô cùng vô cùng, cực kỳ cực kỳ dọa người, bởi vì nghe nói tất cả mọi người đều có thể nghe được âm thanh run rẩy của tôi, run run một chút, đọc vài câu, giọng nói vừa lớn một chút, lại xuống thấp, chỉ có thể nhìn thấy môi tôi đang rung động, mà lại không nghe ra tôi đang nói cái gì.

Tuy nhiên, chuyện này, phải mãi sau đó tôi mới biết được, lúc ấy tôi không biết một chút nào, mặc dù ở trên đài, hai bắp chân của tôi còn đang đánh nhau, nhưng sau khi xuống đài, trong lòng tôi còn rất đặc ý, dù sao tôi lớn như vậy rồi mà đây mới là lần đầu tiên nói chuyện trước nhiều người như thế, có một loại cảm giác mình cũng được coi trọng. Cô Từng cũng tùm tùm nói không tệ, có lời khẳng định của cô ấy, lòng tự tin của tôi lại bành trướng hơn, lúc ấy tôi còn nghĩ không biết Trương Tuấn và Quan Hà ở dưới đài có nhìn thấy tôi lên phát biểu không, không biết họ có tâm tình gì, trước đó chỉ có tôi nhìn họ, giờ đây cũng có một lần họ nhìn đến tôi. Tôi càng nghĩ càng đặc ý, lòng tham hư vinh lại bạo phát một phen. Nếu lúc ấy tôi biết mình có biểu hiện dọa người như vậy, thì khẳng định là tôi sẽ lao đầu vào cô

Tùng, cho hai người cùng chết v

Sau khi đại diện học sinh mới lên phát biểu, các bạn học đều cảm thấy cô Tùng thích tôi, mà địa vị của cô Tùng ở trường rất đặc biệt, bởi vì tính cách mạnh mẽ của cô, lại là chỗ thân quen với một vị lãnh đạo nào đó, nên giáo viên trưởng bộ môn ngữ văn của chúng tôi cũng nể cô ấy vài phần, vì vậy có được sự coi trọng của cô, tôi coi như cũng trở thành nhân vật nổi bật trong lớp.

Tôi quen ba bạn nữ, một bạn là lớp trưởng xinh đẹp nhất lớp tôi tên Lí Sân, thành tích học tập không tệ; một bạn chẳng những xinh đẹp mà còn học giỏi nhất lớp, lại giỏi ca múa, tên Lâm Lam; và một bạn nữ thành tích học tập không tốt, nhưng nhà rất giàu, tên Nghê Khanh. Vừa nhìn tổ hợp này của chúng tôi, là có thể đoán được, chúng tôi là bốn cô gái phong cách nhất lớp.

Khi đó tôi đã trải qua thời tiểu học bị cô lập, vô cùng khát vọng có bạn có bè, thực ra tính cách của tôi và ba bạn ấy cũng không hợp nhau cho lắm, nhưng tôi giấu đi suy nghĩ thật của mình, hòa mình với họ. Tôi và ba cô bạn hay bàn luận về những nữ sinh khác, đánh giá xem

nam sinh nào lạnh lùng bảnh trai nhất, là dư luận chủ đạo của lớp, có thể nói như vậy, nam sinh trong lớp đều giúp đỡ chúng tôi, nữ sinh không dám đắc tội với chúng tôi.

Phim truyền hình của Mỹ hiện nay lưu hành loại phim vườn trường, chính là xoay quanh những câu chuyện về popular girl, tôi thường cười vui vẻ khi xem những phim ấy, bạn bè tôi cười nhạo tôi sao lại nông cạn thế, nhưng họ không biết tôi nhìn sự xinh đẹp và kiêu ngạo, đùa giỡn tình cảm, cách ăn mặc, cách nam sinh theo đuổi nữ sinh đó, đã thấy được tuổi thanh xuân đã từng nông cạn và kiêu ngạo của mình.

Chậu chậu bầu chọn một bạn nữ hơi béo làm lớp trưởng, thành tích học tập của bạn ấy không tốt như Lâm Lam, nhưng tính cách ôn trọng và cũng có trách nhiệm, ở tiểu học cũng đã làm lớp trưởng. Nhưng Lâm Lam hiển nhiên không phục, vì thế luôn tìm cơ hội chèn ép bạn lớp trưởng này.

Ví dụ như, nữ lớp trưởng mặc một cái quần màu tím, một cái áo màu hồng nhạt, Lâm Lam sẽ cười, nói với chúng tôi: “Hồng với tím chính là cứt chó!”

Hay như, nữ lớp trưởng mặc quần áo sọc ngang, Lâm Lam sẽ cười giễu: “Ngựa vằn mặc đồ sọc ngang, vì nó gầy, từ bao giờ mà voi cũng dám mặc đồ sọc ngang thế? Còn sợ thân hình mình không đủ lớn, người ta không thấy được sao?”

Về chuyện ăn mặc, ba cô gái này đều rất chuyên nghiệp, thật ra tôi cũng không hiểu cái gì, chỉ có thể cùng đi cùng cười với họ thôi.

Nữ lớp trưởng lúc đầu còn nhường nhịn, sau đó rốt cuộc bị Lâm Lam chọc giận nhiều quá nên không nhịn được nữa, lợi dụng quyền uy lớp trưởng để phản kích, nhưng một mình bạn ấy chống lại bốn người chúng tôi, hơn nữa nam sinh trong lớp thích Lâm Lam và Lí Sơn cũng không ít, sự phản kích của bạn ấy cũng chỉ tự rước lấy nhục thôi. Bạn ấy bị tất cả nữ sinh trong lớp cô lập, đều cảm thấy bạn ấy vừa béo, vừa ngốc vừa xấu, chơi cùng bạn ấy chính là chuyện hổ thẹn.

Bạn ấy dần trở nên trầm mặc, không đề ý tới bốn người chúng tôi nữa, mặc kệ chúng tôi nói chuyện trong giờ tự học, hay truyền giấy trong lớp, thì cũng làm như

không biết. Lí Sơn và Nghê Khanh càng thêm khí thế, nhưng nhìn ánh mắt bi thương trầm mặc của nữ lớp trưởng, tôi như thấy được cái gì đó rất quen.

Không biết tại sao, trong toàn thành phố từ cô bé sáu tuổi đến những bà sáu mươi tuổi, đều bắt đầu mặc quần côn, nữ sinh trong trường cũng không ngoại lệ, ai cũng mặc quần côn, mẹ của nữ lớp trưởng cũng mua loại quần này cho con gái.

Ai cũng mặc, vốn không có gì, nhưng Lí Sơn lại châm biếm nữ lớp trưởng: “Chân thô như voi mà cũng bắt chước người ta mặc quần côn, cũng không biết đi nhìn gương à.”

Giữa tiếng cười của mọi người, dường như tôi nhìn thấy có gì đó long lanh khi nữ lớp trưởng nhanh chóng cúi mặt xuống. Trong nháy mắt, bỗng nhiên tôi cảm thấy người xấu xí không phải nữ lớp trưởng, mà là chúng tôi. Lí Sơn vẫn muốn châm chọc, tôi nói: “Bạn ấy đã nhượng bộ rồi, không cần nói nhiều nữa, để lại cho người ta ba phần đường sống, cũng là giữ lại cho mình một phần đường lui.”

Lí Sân bất mãn với tôi, Lâm Lam cũng liếc nhìn tôi một cái, nói với Lí Sân: “Sau này nó không chọc chúng ta, chúng ta cũng không cần chỉnh nó.”

Tranh đấu với nữ lớp trưởng đã tuyên bố chấm dứt, toàn thắng thuộc về chúng tôi, nữ sinh trong lớp vừa kính sợ vừa muốn lấy lòng chúng tôi.

Tuy chúng tôi vẫn là trẻ con, phương thức đấu tranh có lẽ không tàn khốc như thế giới của người lớn, nhưng kết quả cũng tàn khốc không thua gì thế giới của họ. Tôi tin nữ lớp trưởng vốn là một cô bé tự tin vui vẻ, có lẽ chỉ mới đây thôi, phụ huynh và giáo viên còn khen ngợi bạn ấy nghiêm túc cẩn thận, nhưng vì bốn đứa chúng tôi vô tình đã kích và cười nhạo, vì lời bàn tán của đám bạn, đã làm bạn ấy dần dần tự ti, có lẽ mỗi ngày bạn ấy mặc quần áo rồi nhìn vào gương, đều có cảm giác sợ hãi, không biết hôm nay các bạn trong lớp sẽ nói mình thế nào, bạn ấy sẽ sinh ra mặc cảm và tự ti về bản thân mình. Bởi vì tự ti, nên khi làm bất cứ chuyện gì bạn ấy đều không tin tưởng chính mình, bắt đầu sợ đầu sợ đuôi. Loại tổn thương tâm lí này, tàn khốc đến nỗi có thể thay đổi hoàn toàn quỹ đạo cuộc đời của một người, thậm chí

hủy diệt một người, chỉ sợ là cũng sẽ lưu lại một đoạn thời thiếu niên ám ảnh.

Khi tôi hiểu được và cảm thấy hổ thẹn vì những gì mình làm, thì nữ lớp trưởng đã biến mất trong dòng sông của thời gian, tôi không thể nói lời xin lỗi với bạn ấy, chỉ có thể biến thành áy náy không thể biến mất mỗi khi nhớ lại.

~~~~~

Tranh đấu bên trong vòng luẩn quẩn

Hình như giữa vòng luẩn quẩn của các cô gái đều có một nhân vật trung tâm, vòng luẩn quẩn này của chúng tôi, tuy rằng không nói rõ, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, người xinh đẹp, thông minh, mạnh mẽ, thành tích nổi trội xuất sắc nhất, Lâm Lam, chính là trung tâm, rất nghe lời bạn ấy, Lí Sân thậm chí còn nghe lời đến trình độ nịnh bợ và lấy lòng Lâm Lam, cứ như e sợ Lâm Lam sẽ không cho mình chơi cùng.

Đến bây giờ tôi cũng không rõ vì sao có thể như vậy,

rõ ràng là thân thể độc lập, lại không có quan hệ lợi ích cấp trên cấp dưới như trong xã hội của người lớn, giữa những đứa trẻ mới hơn mười tuổi, vì sao có thể rõ ràng quan hệ mạnh mẽ và yếu thế như vậy?

Nhưng giữa những cô gái chính là như vậy, tuy rằng trang điểm, ăn mặc không giống nhau, nhưng dù là ở Trung Quốc hay ở nước ngoài, chuyện đó cứ được lặp đi lặp lại hết thế hệ này đến thế hệ khác.

Nghê Khanh không xinh, thành tích học tập không tốt, nhưng có tiền, thường xuyên mời chúng tôi ăn kem, uống đồ uống lạnh hoặc cái gì đó, có lẽ trong lòng Lí Sân cho rằng cô bạn này thật ngốc, nhưng ở ngoài mặt thì lại rất tốt với bạn ấy, mà cái tôi có thể cho Lí Sân rất ít, vì vậy mà tôi thành “kẻ thù tưởng tượng” của Lí Sân, luôn muốn xa lánh tôi khỏi cái vòng nhỏ hẹp này, nhưng Lâm Lam vẫn rất tốt với tôi, cho nên cô bạn ấy không thể không nể hà, chỉ có thể càng đối tốt với Lâm Lam, hy vọng Lâm Lam có thể xa lánh tôi.

(Tiểu Dương: “kẻ thù tưởng tượng” nguyên văn là giả tưởng địch, gần như quân xanh, quân xanh là từ dùng

nhiều trong kinh doanh, chính trị... nghĩa là quân giả.)

Ban đầu có nữ lớp trưởng, tranh đấu giữa chúng tôi chỉ là âm ỉ cháy thôi, mọi người đều giả như không có chuyện gì.

Khi không còn ngoại đấu với nữ lớp trưởng nữa, thì tranh đấu nội bộ giữa chúng tôi dần dần thăng cấp, Lí Sân không biết liên hợp với Nghê Khanh từ bao giờ, hai người càng ngày càng xa lánh tôi hơn, câu nào câu nấy đều châm biếm chế nhạo, tôi không phải là đứa mồm miệng lanh lợi, thế nên, tôi chỉ có thể làm như nghe không hiểu những câu chế nhạo đó. Cái gì Lâm Lam cũng để trong mắt, nhưng cô bạn này lại cao cao tại thượng quan sát ba đứa chúng tôi, làm như không nhận ra cái gì hết, chỉ khi nào Lí Sân và Nghê Khanh làm gì đó quá mức, thì bạn ấy sẽ duy trì cân bằng, giúp tôi một chút.

Bốn đứa chúng tôi trong mắt người ngoài thì là đám bạn vô cùng thân thiết, trong giờ cứ truyền nhau giấy to giấy nhỏ, ngoài giờ học thì chơi cùng nhau, ngay cả khi đi toilet cũng là cậu chờ tớ, tớ chờ cậu, cùng nhau nghe

những bài hát phổ biến nhất, cùng nhau chơi đùa với nam sinh đẹp trai nhất lớp, một người bị bắt nạt, bốn người sẽ cùng phản kháng lại, không ít nữ sinh hâm mộ cái vòng tròn nhỏ hẹp đó của chúng tôi, khát vọng có thể chơi cùng chúng tôi, nhưng trong lòng mỗi người chúng tôi mới thật sự hiểu, trong tình bạn xán lạn đó đang cất giấu cái gì.

Tôi dè dặt và vất vả để giữ lấy “tình bạn” của mình, khi ở bên các bạn ấy, tôi cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng nếu không ở bên các bạn ấy, thì tôi sẽ rất cô đơn.

Tôi vẫn hy vọng cuộc sống ở trường trung học cơ sở này sẽ hoàn toàn khác với cuộc sống ở trường tiểu học, tôi thật sự đã làm được. Bây giờ tôi có thể được coi là một trong những nữ sinh năng động nổi bật nhất, có thể lực nhất trong lớp, cô giáo ngữ văn thích tôi, các bạn nữ trong lớp lấy lòng tôi, nhưng tôi lại không cảm thấy mình vui vẻ gì.

Lớp tôi có một nam sinh tên Trần Tùng Thanh, cậu ấy chỉ học cùng tôi hai năm, nhưng cho tới giờ tôi vẫn nhớ kỹ cậu ấy, đơn giản là vì cậu ấy đã nói với tôi mấy

câu.

Có một lần, trong lớp có một nam sinh trên mặt có bớt viết thư tình cho Lí Sân, bạn ấy xem xong rồi cười hì hì, đưa thư tình cho Lâm Lam, Lâm Lam vừa xem vừa đọc to lên, các bạn trong lớp cười nghiêng cười ngả, sắc mặt bạn nam kia thì chuyển từ đỏ sang trắng, rồi từ trắng lại chuyển sang đỏ, đầu cúi thấp như dính luôn vào mặt bàn.

Nhìn bộ dáng của cậu ấy, ngoài mặt thì tôi cũng cười như mọi người, nhưng trong lòng lại có cảm giác bị thương mờ mịt, đây là kết quả của người thích ai đó mà không biết lượng sức mình sao? !

Trần Tùng Thanh đột nhiên hỏi tôi, “Cậu cảm thấy chuyện này thật sự rất buồn cười à?”

Tôi ngây người, cậu ấy vẫn ngồi sau tôi, nhưng chúng tôi gần như không nói câu nào với nhau, tôi chỉ biết cậu ấy học cực giỏi.

Cậu ấy lại hỏi tôi: “Cậu cảm thấy ở cùng mấy người

như Lâm Lam, Lí Sân, cả ngày trêu cợt cười nhạo người khác, tự thấy mình thật ưu việt, là rất thú vị à? Một người ưu tú cần phải chà đạp lên sự tôn nghiêm của người khác mới có được sao? Chẳng lẽ cậu không thấy bản thân mình rất ngây thơ, rất nông cạn à?”

Tôi không thể trả lời, cậu ấy nói tiếp: “Đem sự thông minh và sức lực của cậu dùng vào việc có ý nghĩa ấy.” Nói xong, cậu liền cúi đầu đọc sách, coi như vừa rồi không hề xảy ra chuyện gì.

Lâm Lam vẫn đang rêu rao đọc bức thư tình, các bạn trong lớp vẫn đang cười, nhưng cậu ấy chỉ chuyên tâm xem sách giáo khoa của mình, yên lặng đọc các từ tiếng Anh

Mãi đến khi tiếng chuông giờ tự học vang lên, lời nói của cậu ấy vẫn không ngừng âm vang trong đầu tôi, trong giờ tự học, tôi đột nhiên quay đầu hỏi cậu, “Chuyện gì là chuyện có ý nghĩa?”

Cậu ấy nói: “Nếu cậu không biết đáp án, thì đến thư viện trường tìm đi.”

Trường chúng tôi có thư viện ư? Xem ra tôi đúng là đũa hiểu biết nông cạn.

Giờ ra chơi ngày hôm sau, lần đầu tiên tôi không chơi cùng đám Lâm Lam nữa, tôi đến thư viện. Theo giới thiệu, thư viện của trường tôi chính là thư viện tốt nhất trong các trường trung học cơ sở của tỉnh, phòng đẹp, hiện đại, rộng rãi sáng sủa, bàn ghế thoải mái, nhưng lại chỉ có vài học sinh đến đó, Trần Tùng Thanh đang đọc sách ở một góc. Tôi không đến quấy rầy cậu ấy, tự đi một mình trong thư viện, ngửa đầu nhìn một loạt giá sách xếp cao cao, chứa chi chít đầu sách, lần đầu tiên tôi biết thế nào gọi là biển sách, tôi không đọc sách, cũng không mượn sách, mà chỉ đi một vòng quanh thư viện rồi ra khỏi đó.

Có lẽ tôi đã mệt mỏi vì phải ứng phó với sự xa lánh của Lí Sân, có lẽ là bản thân tôi hiểu được đây chẳng phải là điều tôi muốn, có lẽ là vì mấy câu Trần Tùng Thanh nói kia, tôi bắt đầu bất hòa với đám Lâm Lam, giờ giải lao tôi thường xuyên đến thư viện đọc sách, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, tôi vẫn không hoàn toàn dứt khỏi họ, trái tim tôi không đủ mạnh mẽ, không đủ

khả năng đối mặt với cô độc, lòng hư vinh của tôi khiến tôi lưu luyến sự náo nhiệt khi ở cạnh họ, vì thế, giờ giải lao, đôi khi tôi vẫn chơi cùng mấy cô bạn đó.

Lí Sân rất thích kể cho chúng tôi nghe nam sinh nào đang theo đuổi mình, đem thư tình của nam sinh viết cho mình cho chúng tôi xem. Trong mắt Lâm Lam có khinh miệt, nhưng biểu hiện thì lại rất nhiệt tình, hướng dẫn Lí Sân nói ra càng nhiều.

Tôi không biết tâm tính của nữ sinh trung học là thế nào, có lẽ là có thiên tính ngưỡng mộ quyền uy, họ không để ý nhiều đến nam sinh cùng khối, mà lại thích nam sinh lớn tuổi hơn, mỗi lần Lí Sân nhắc đến chuyện nam sinh cùng khối viết thư tình cho mình, luôn khinh thường thành kiến, nhưng lại rất thích khoe khoang lời mời của nam sinh lớp lớn, muốn mời mình ra ngoài uống nước đá bào, hẹn mình đi hát Karaoke.

Một ngày nọ, bốn đứa chúng tôi vừa ăn kem, vừa ngồi ở cái đình trong khu vườn trường tán gẫu về nam sinh, một nam sinh mặc quần áo trắng cưỡi xe đạp từ cổng vòm vào, Lí Sân lập tức trầm mặc. Nam sinh đó

dùng xe, cười đánh đấm chào hỏi bạn của mình rồi đi vào khu phòng học. Nam sinh ấy rất cao, mái tóc đen thui hơi xoắn, hốc mắt hơi thâm, cái mũi thẳng, đeo kính mắt, nụ cười xán lạn như ánh mặt trời.

Nếu để tôi dùng từ hình dung, tôi sẽ lập tức nghĩ đến thiếu nữ trong truyện tranh “Bạch mã vương tử”, tôi biết như vậy rất buồn cười, nhưng đó thật sự là ấn tượng đầu tiên trong mắt tôi.

Ba cô bạn kia đều đang nhìn chăm chăm vào người ta, tôi không nhịn được hỏi: “Ai thế?”

Lí Sơn hung hăng lờm tôi, vô cùng bất mãn vì tôi chả biết gì, nhưng lại lập tức đắc ý giải thích: “Thẩm Viễn Triết, bạn hồi tiểu học của tớ, chúng tớ cũng có quan hệ rất tốt.” Bộ dáng của cô bạn này không phải là xem thường như khi nhắc đến những nam sinh cùng khối, mà trong giọng nói còn thấy được cảm giác sùng bái.

Nghê Khanh cười nói: “Giờ đang là lớp trưởng lớp 7-6 đấy, nghe nói nữ sinh trong lớp 7-6 phải có ít nhất một

nửa thích cậu ấy.”

Lí Sân không hé răng, hình như không vui.

Lâm Lam cười, nháy mắt với tôi, trêu Lí Sân, “Không phải cậu thích người ta đấy chứ?”

Lí Sân mất hứng nói: “Làm gì có! Tớ chỉ chơi thân với em gái cậu ấy thôi.”

Nghê Khanh lập tức thân thiết hỏi: “Nghe nói Thẩm Viễn Tư ở lớp 7-2 là em gái cậu ấy, sao cậu ấy lại bằng tuổi em gái thế? Họ là anh em sinh đôi à?”

Lí Sân lắc đầu, “Không phải, Thẩm Viễn Triết hơn Thẩm Viễn Tư hai tuổi.”

“Sao? Hơn hai tuổi á? Cậu ấy đúp à?”

Lí Sân cứ như sợ người ta coi thường Thẩm Viễn Triết, lập tức nói: “Không phải đâu! Từ lớp một hai người đó đã học cùng khối rồi, thành tích học tập của họ rất tốt. Hình như là trước đây cậu ấy bị bệnh, phải làm rất nhiều cuộc phẫu thuật, đến khi khỏi bệnh mới đi

học, thế nên mới học chậm một chút.”

Khó trách cậu nam sinh này hoàn toàn khác so với nam sinh cùng khối, hóa ra là hơn chúng tôi vài tuổi. Sau đó mấy cô bạn ấy nói gì, tôi đều không nghe được, bởi vì tôi nhìn thấy Trương Tuấn.

Trương Tuấn vừa đi vừa nói chuyện với một nữ sinh lớp 9, đi đến bên hồ nước, nữ sinh kia ngồi xuống, Trương Tuấn đứng trước cô gái đó. Hai người đều cười vui vẻ, Trương Tuấn lộ ra trưởng thành không hợp tuổi, đi cạnh nữ sinh lớp 9, không hề cảm thấy cậu ấy ít tuổi, nữ sinh kia thỉnh thoảng lại vừa cười vừa giận giơ tay đánh cậu ấy mấy cái, hoặc dùng khuỷu tay huých cậu ấy một cái, Trương Tuấn vẫn luôn mỉm cười, động tác chân tay của hai người đó lộ ra ái muội.

Nghê Khanh khẽ kêu: “Trương Tuấn!” Ba cô bạn không ai bảo ai, cùng đưa mắt chăm chú nhìn giống tôi, lúc này tôi mới muộn màng nhận ra, thì ra Trương Tuấn là người nổi tiếng trong khối chúng tôi.

Nam sinh lớn lên dường như chỉ trong nháy mắt,

không lâu trước kia, cậu ấy còn đội mớ tóc con nhím, cao cao gầy gầy, tay dài chân to, đáng vẻ hơi giống quái thú, thế mà trong nháy mắt, liền biến thành vóc dáng thon dài, phong cách xuất chúng.

Thật ra trong mắt tôi cậu ấy vẫn là cậu ấy thôi, nhưng còn đám Lâm Lam, tôi biết trong mắt họ Trương Tuấn không còn giống Trương Tuấn của thời tiểu học nữa.

Nghê Khanh thở dài, “Đáng tiếc nghe nói cậu ấy không thích nữ sinh bé, chỉ chơi với nữ sinh trường khác thôi.”

Lâm Lam hỏi: “La Kì Kì, cậu tốt nghiệp Tứ Tiểu đúng không? Chẳng phải Trương Tuấn cũng tốt nghiệp Tứ Tiểu à?”

Tôi lập tức nói: “Chúng tớ không quen, không nói chuyện nhiều.”

Lí Sân và Nghê Khanh đều có biểu tình vốn phải như thế, chỉ còn thiếu há mồm nói: “Người như con bé La Kì

Kì này, mà cũng xứng nói chuyện với Trương Tuấn sao?”

Nhìn bộ dạng của họ, cũng không biết tôi xuất phát từ tâm lí gì, thế nhưng nói: “Ở tiểu học cậu ấy đã bị đúp, còn chơi bời ở bên ngoài, thích hút thuốc đánh nhau.”

Vốn tưởng rằng ánh mắt mấy cô gái kia có thể lập tức thay đổi, nhưng không ngờ họ lại càng nhiệt tình hơn, “A? Cậu còn biết gì nữa hả? Cậu ấy có bạn gái không? Cậu ấy thích nữ sinh như thế nào?”

Tôi bị kết quả ngoài dự đoán ấy dọa, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn họ.

Trung học và tiểu học tựa như là hai thời đại hoàn toàn khác nhau. Ở tiểu học, mọi người đều thích nam sinh thành tích học tập nổi trội xuất sắc, được giáo viên quý mến, vì vậy gần như tất cả nữ sinh trong lớp đều thích Trần Kính. Nhưng ở trung học, đối với nam sinh có thành tích tốt như Trần Tùng Thanh thì nữ sinh lại không hề quan tâm, thậm chí còn gọi cậu ấy là con mọt sách, mọi người bắt đầu theo đuổi tiêu chuẩn “Nam sinh

không xấu nữ sinh không thương”, Trương Tuấn hiển nhiên vô cùng phù hợp tiêu chuẩn này.

Trương Tuấn nhìn về phía cái đình nơi chúng tôi ngồi, chúng tôi đều lập tức chột dạ ngậm miệng, tầm mắt cậu ấy ngừng một chút trên người chúng tôi, cười quay đầu lại, Nghê Khanh lập tức hưng phấn mà nói: “Lí Sân, Lâm Lam, nhất định cậu ấy đã nhìn các cậu.”

Lí Sân và Lâm Lam liếc nhìn nhau, hai má ửng đỏ, trong mắt lại có ý khinh thường đối phương.

Tôi nghĩ đến Quan Hà, nghĩ đến sự xinh đẹp hào phóng của bạn ấy, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bỗng nhiên cảm thấy bản thân thực xấu xí, thậm chí nghĩ chạy nhanh khỏi chỗ này.

Lúc gần đến hành lang, tôi thoáng nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp, trong lòng chấn động mạnh mẽ, nhưng lại không biết chấn động cái gì, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, cứ đi tiếp đi tiếp, cuối cùng không nhìn được dừng bước, quay đầu nhìn, không ngờ cô gái kia cũng chần chờ dừng chân, quay đầu nhìn tôi, hai đứa chúng

tôi đều nhìn nhau chăm chăm, trong mắt đều có mê hoặc.

Đột nhiên, cô gái hét to một tiếng: “Kì Kì!”, chạy vọt tới chỗ tôi.

“Hiếu Phi!” Tôi cũng phóng nhanh đến chỗ cậu ấy.

Sau đó, chúng tôi đứng ngay dưới tầng trường trung học, giữa vô số ánh mắt của mọi người, ôm chăm lấy nhau, chúng tôi cứ thét chói tai không để ý tới ai, vừa kéo vừa ôm, vừa cười lại vừa nhảy, hai người cười cười, rồi lại ôm mặt khóc rống lên, như là nước mắt chia tay của nhiều năm trước vẫn chưa chảy hết.

Khi hai đứa dần nguôi xúc động, phát hiện tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm mình, Hiếu Phi nhìn tôi le lưỡi, tôi thật xấu hổ quẩn bách, nhưng vẫn không nhìn được muốn cười.

Hai người tương thông tâm hồn, nắm tay nhau, chạy ra ngoài, chạy một hơi khỏi tầm mắt mọi người, chạy đến rừng cây nhỏ.

Cậu ấy hỏi: “Cậu học lớp nào?”

“Lớp 7-1, còn cậu

Về mặt cậu ấy không thể tin, “Tớ học lớp 7-2, cách vách lớp cậu đấy.”

Thật không thể tin được!

Đã khai giảng được mấy tháng rồi, hai lớp chỉ cách nhau một bức tường, giáo viên đều giống nhau, tôi còn là đại biểu cho học sinh mới bước vào trường, phát biểu trước mặt tất cả học sinh trong trường, thế mà hôm nay chúng tôi mới tìm thấy nhau. Cậu ấy nói với tôi, lúc khai giảng, cậu ấy ngồi phía dưới, nghe thấy tôi nói, nhưng lại không nhìn kỹ tôi trông thế nào, cậu ấy lại không chuyên tâm nghe, cũng không nghe thấy tên tôi là gì.

Rất nhiều năm sau, tôi đọc truyện tranh “Rẽ trái, rẽ phải” của Cơ Mễ, có bạn thấy nó quá lãng mạn không thật, nhưng tôi lại vô cùng tin tưởng, bởi vì vận mệnh thật sự rất thần kỳ, nếu nó không để chúng tôi gặp nhau, thì tôi và cậu ấy sẽ bị ngăn cách bởi một bức tường, dù

tôi đứng ngay dưới ánh đèn, đứng trước mặt cậu ấy, thậm chí còn có thể có ai đó đứng gần cậu ấy gọi to tên tôi, cậu ấy cũng sẽ không gặp được tôi.

“Rẽ trái, rẽ phải”: là truyện của tác giả Cơ Mễ (Đài Loan). Truyện đã được dựng thành phim điện ảnh, nếu bạn chưa đọc thì thử đọc xem nhé, bản dịch của chị Trang Hạ:

<http://trangha.wordpress.com/2005/10/28/re-trai-re-phai/>

Xa nhau bốn năm, nhưng giữa tôi và cậu ấy vẫn không có gì ngăn cách, chúng tôi thân thiết giống như chỉ vừa mới chia tay nhau ngày hôm qua thôi, cậu ấy cũng giống trước đây, rất hay nói chuyện, vội vàng muốn kể hết cho tôi nghe về cuộc sống của mình trong bốn năm vắng bóng tôi, tôi thì cũng giống trước, trầm mặc lắng nghe, chia xẻ hỉ nộ ái ố của cậu ấy. (hỉ nộ ái ố: vui giận yêu ghét)

Rất nhanh, giờ giải lao đã hết, tiếng chuông vào lớp vang lên, chúng tôi nắm tay nhau chạy về lớp, cậu ấy

dẫn đi dẫn lại, tan học tôi phải nhớ chờ mình, tôi vô cùng vui vẻ gật đầu.

Trở lại phòng học, Lâm Lam hỏi tôi, “Cậu rất thân với Cát Hiểu Phi à?”

Tôi cười, nói rõ ràng: “Cậu ấy là người bạn tốt nhất của tớ, cậu biết cậu ấy sao?”

Lâm Lam cười cười, “Thành tích học tập của cậu ấy là nhất lớp 7-2 đó, vừa khai giảng, giáo viên chủ nhiệm lớp 7-2 đã cho cậu ấy làm lớp trưởng, thế mà cậu ấy lại từ chối, cậu ấy nói ở tiểu học đã làm lớp trưởng mãi rồi, làm suốt sáu năm, thật sự đã ngấy làm lớp trưởng.”

Tôi không nhịn được cười, Hiểu Phi chính là như vậy.

Từ khi gặp lại Hiểu Phi, tôi hoàn toàn bất hòa với đám Lâm Lam.

Chiều nào tôi và Hiểu Phi cũng ngồi cùng một chỗ, mười phút giữa giờ nào chúng tôi cũng nói chuyện với nhau.

Nếu lớp cậu ấy tan học trước, nhưng lớp chúng tôi vẫn còn học, thì cậu ấy sẽ thò đầu ngó vào lớp của tôi, giáo viên nhìn thấy cậu ấy, cậu ấy lại lập tức rút đầu lại, cứ như vậy một lúc, cậu ấy lại thò đầu vào lớp tôi, nhìn xung quanh tôi. Giáo viên của hai lớp chúng tôi giống nhau, nên đều biết cậu ấy. Cậu ấy xinh đẹp, thành tích học tập tốt, tính cách cũng vui vẻ hòa đồng, nên giáo viên không tức giận, mà ngược lại còn bật cười vì bộ dáng thò đầu rút cổ, lén lút của cậu ấy, thế là giáo viên của chúng tôi vẫy vẫy tay, cho chúng tôi tan học.

Thế nên chẳng bao lâu sau đó, không chỉ lớp 7-1 và lớp 7-2, mà ngay cả các giáo viên cũng biết Cát Hiểu Phi có cô bạn cực tốt tên là La Kỳ Kỳ.

Tôi và Hiểu Phi cả ngày dính cùng một chỗ, thậm chí to nhỏ. Nói hết chuyện quá khứ, chúng tôi lại bắt đầu kể đến chuyện hiện tại, khi nói đến chuyện mối tình đầu, đề tài này đương nhiên không tránh khỏi những cậu nam sinh. Hiểu Phi đưa thư tình mình nhận được cho tôi xem, thật là rất đồ sộ nhá!

Tôi đọc, cậu ấy nghe, có đoạn thật sự viết rất buồn

nôn, cậu ấy làm bộ nôn mửa, còn khi đọc đến câu hái sao, cậu ấy có thể vô tình châm chọc, nếu những cô gái khác như vậy, có lẽ tôi sẽ không thích, nhưng dù cậu ấy làm gì, thì trong mắt tôi đều là xinh đẹp đáng yêu.

Hai đứa vừa đọc thư tình vừa cười vui trong rừng cây, Hiểu Phỉ hỏi tôi: “Có nam sinh nào thích cậu không?”

Tôi lắc đầu.

Cậu ấy hỏi: “Cậu thấy khó chịu không?”

Tôi lắc đầu.

Cậu ấy hỏi: “Cậu có người trong lòng không

Tôi nghĩ nghĩ một chút, lắc đầu, tôi đã sớm quyết định không thích Trương Tuấn.

Nhìn thần sắc của cậu ấy, tôi phỏng đoán tâm ý, “Cậu có người trong lòng?”

Cậu ấy mỉm cười không nói lời nào.

“Là ai thế?”

“Một nam sinh học lớp 9. Trước đây là hàng xóm với nhà tớ, còn nhớ mấy hôm trước tớ kể với cậu là khi tớ học tiểu học, thường ngồi sau xe đạp của một anh hàng xóm không?”

“Ừ, nhớ, cậu đắc tội với một nữ sinh cùng lớp, nàng ta gọi anh trai đến đánh cậu, không ngờ lại bị anh hàng xóm ấy dọa chạy mất, anh trai hàng xóm này là thân họ mệnh của bạn Cát Hiểu Phi đó nha!”

Hiểu Phi cười ha ha, “Anh ấy, tên là Vương Chinh.”

Hai mắt Hiểu Phi vụt sáng lên, mong chờ phản ứng của tôi, tôi lại không có chút phản ứng gì, cậu ấy nhụt chí, đánh lên đầu tôi, “Sao cậu lại thế hả, cứ như là không quan tâm chút nào ấy, là Vương Chinh đó nha! Anh ấy là tay trống trong đội âm nhạc của trường ta đó, trời ạ! Tất cả nữ sinh trường này đều biết anh ấy đấy, thế mà cậu không biết gì sao? Cậu biết không, lúc anh ấy đánh trống trông rất cool nha? Quả thực vô cùng cool!”

Năm đó, từ “Cool” vừa mới lưu hành, khi chúng tôi nói cool, cũng thường cảm thấy bản thân mình thực cool.

(Tiểu Dương: nguyên văn Hán Việt là “khốc”, mình đã tìm kiếm qua mạng Trung Quốc và thấy nó được dùng như từ cool trong tiếng Anh, nên mình chuyển thành cool. Từ cool không chỉ có nghĩa là mát mẻ, lạnh mà còn có rất nhiều nghĩa, ví dụ như tuyệt, rất tuyệt, đẹp, phong cách...)

“Thế bản thân anh ấy có cool không?”

Hiếu Phi ra vẻ thực bì thông ngã vào người tôi, “Cực cool! Phi thường cool! Từ hồi học lớp bốn tớ đã thầm mến anh ấy rồi, nhưng người ta căn bản không để ý đến tớ, trước kia là hàng xóm, còn có thể lấy cớ mà tiếp xúc, bây giờ chuyển đến thành phố này rồi, chúng tớ không là hàng xóm nữa, ngay cả cái cớ tớ cũng không có.”

Tôi không cho là đúng nói: “Cậu xinh đẹp đáng yêu như vậy, khẳng định anh ấy sẽ thích cậu.” Trong lòng tôi, Hiếu Phi gần như hoàn mỹ, tôi không nghĩ lại có nam

sinh nào từ chồi cậu ấy.

Hiếu Phỉ lập tức hi hi ha ha nói: “Đúng thế, đúng thế, tớ cũng biết mà. Không chừng anh ấy đã sớm có tình cảm với tớ rồi, chẳng qua thấy tớ vẫn còn là đóa hoa của tổ quốc, (ý chỉ vẫn còn là cô bé, còn nhỏ) nên mới không nỡ tàn phá, bây giờ tớ đã lớn rồi, anh ấy có thể không cần khách khí.” Hiếu Phỉ giương tay, kêu lên với trời cao: “Hoan nghênh tàn phá!” Tôi cười đến đau cả bụng, tròn mắt cậu ấy chuyển nhanh như chớp, dùng sức nắm chặt tay, “Không được, tớ phải cố lên! Đối thủ cạnh tranh của tớ nhiều lắm đó, quả thực chính là cướp miếng thịt từ trong miệng đàn sói đấy.” Cậu ấy lại nói lời thâm thía với tôi: “Kì Kì à, đừng nên thích nam sinh xuất chúng nhé, cậu có thể sẽ rất vất vả đó, cậu ta còn không biết quý trọng sự vất vả của cậu đâu, mà lại càng không muốn động tâm trước, ai động tâm trước thì người ấy thua.”

Tôi cười to, đạo lí cậu ấy nói tôi hiểu hơn bất cứ ai, nhưng kết quả của hành động thì hoàn toàn trái với đạo lí.

Thành tích thi giữa kì được công bố, lớp có hơn bốn mươi học sinh, tôi đứng thứ hai mươi mấy, bố mẹ cũng rất vừa lòng với thành tích này của tôi, nhưng bản thân tôi lại không thấy hài lòng chút nào. Trần Tùng Thanh đứng đầu lớp tôi, Lâm Lam đứng thứ hai, Hiểu Phi có thành tích cao nhất lớp, tôi đi hỏi thăm một chút về thành tích của Quan Hà, không có gì bất ngờ, bạn ấy đứng nhất lớp, lại không nhịn được đi hỏi thăm thành tích của Trương Tuấn, đứng thứ hai mươi mấy của lớp, cũng gần như thành tích của tôi, đây mới là bắt đầu của một năm học thôi, kết quả ai thắng ai thua không ai biết.

Bởi vì Hiểu Phi và Quan Hà là hai người nổi trội xuất sắc, thành tích học tập cao nhất lớp lại vô cùng xinh đẹp, hai bạn ấy đã trở thành “Song ba” trong khối chúng tôi, ban đầu chỉ là từ do một cô giáo ngữ văn dùng, sau đó lại được mọi người nhất trí tán thành, giáo viên và học sinh đều thích nhắc đến hai cô gái này, dùng họ để so sánh đến so sánh đi với chúng tôi.

Từ ba ở đây có nghĩa là hoa lệ, đẹp đẽ, song là hai,

song ba: chỉ hai cô gái này giỏi và đẹp.

Nhân tiện chú thích thêm nhé: từ Ba trong tên của Tiểu Ba không giống từ ba trong song ba này đâu, dù cùng có phiên âm là ba. Mà nó có nhiều nghĩa có thể là sóng, sông, dòng nước... tùy vào từ đi kèm, Tiểu Ba, có thể là con sóng nhỏ, dòng sông nhỏ...)

Theo lẽ thường mà nói, hai cô gái xuất sắc được nhiều người chú ý như vậy, khó tránh khỏi có khúc mắc, nhưng Quan Hà lạnh nhạt bình thản, giữ mình trong sạch, cũng không chế tạo tin tức, Hiểu Phi tùy tiện, hi hi ha ha, ngoài học tập ra thì trong đầu toàn là Vương Chính, ngày nào cũng lên tầng ba rình coi xem có cô gái nào đang để ý đến Vương Chính của mình không, cho nên dù hai người nổi bật ngang nhau, nhưng lại hoàn toàn mâu thuẫn, cũng không xuất hiện cùng lúc bao giờ.

Sau khi tôi và Hiểu Phi gặp lại nhau, “Tình yêu cuồng nhiệt”, dần dần cũng khôi phục bình thường, không còn dính lấy nhau nhiều như trước nữa, cậu ấy thích đi cùng nữ sinh và nam sinh lớp 9, mượn cơ hội hỏi thăm tin tức của Vương Chính. Tôi thích đến thư viện, gần như giờ ra

chơi hôm nào cũng vào đó, tôi rất hay gặp Trần Tùng Thanh, cậu ấy và tôi ngồi cùng một cái bàn lớn, cùng đọc sách, nhưng không nói chuyện với nhau.

Cuộc sống của tôi trở nên đơn giản và vui vẻ, khi Hiểu Phi có thời gian, tôi liền chơi cùng cậu ấy, khi Hiểu Phi không có thời gian, tôi sẽ đi thư viện. Qua sự chỉ đường của Trần Kính, tốc độ đọc sách của tôi đã rất nhanh, cuốn “Bá tước Monte Cristo” dày như vậy mà tôi chỉ đọc vài giờ đã xong, vì thế, tôi cần rất nhiều nhu cầu về số lượng sách, những sách đọc ngày càng tạp nham, đọc từ Plato cho đến Tịch Mộ Dung, mặc kệ đọc có hiểu hay không.

Bá tước Monte Cristo (tiếng Pháp: Le Comte de Monte-Cristo) là một tiểu thuyết phiêu lưu của Alexandre Dumas cha. Cùng với một tác phẩm khác của ông là Ba chàng lính ngự lâm, tác phẩm thường được xem là tác phẩm văn học nổi tiếng nhất của Dumas. Cuốn sách này đã được viết xong năm 1844. Giống như nhiều tiểu thuyết khác của ông, tiểu thuyết này đã được mở rộng từ cốt truyện do người giúp việc cho nhà văn Auguste Maquet cộng tác.

Plato là triết gia Hy Lạp.

Bà Tịch Mộ Dung là người dân tộc Mông Cổ Trung Quốc, bà sinh năm 1943 tại thành phố Trùng Khánh miền tây nam Trung Quốc, sau theo gia đình đi Hồng Công, tuổi thơ của bà lớn lên tại Hồng Công , sau đó bà lại theo gia đình đi Đài Loan định cư. Sau khi tốt nghiệp chuyên ngành mỹ thuật Trường Sư Phạm Đài Loan, bà liê châu u du học, năm 1966 bà tốt nghiệp tại Học viện Nghệ thuật Hoàng Gia púc-xen Bỉ với thành tích xếp đầu bảng.

Tịch Mộ Dung là nhà văn sáng tác nhiều tác phẩm văn học, những tập thơ “Thất lý hương”, “Tuổi xuân không oán hận”, những tập tản văn “Dấu vết trong trưởng thành”, “Tập đồng tâm” v v ...

Tôi vẫn không thích về nhà, tan học, tôi thường đi lang thang bên ngoài, cũng không muốn về nhà, bố mẹ thấy thành tích của tôi không có gì đáng ngại nên cũng cảm thấy yên tâm, dùng phương pháp chặn dê để quản giáo tôi.

Hiếu Phi cũng giống trước đây, không thích về nhà, tuy nhiên, bây giờ cậu ấy đã có rất nhiều bạn bè khác, vì vậy, cậu ấy không phải thường xuyên ở cạnh tôi nữa.

Sau khi tan học, phần lớn thời gian của Tiểu Ba là ở quán karaoke, nếu tôi không thích về nhà, đương nhiên cũng thường ngâm mình trong quán karaoke đó.

Thông qua tôi, Hiếu Phi quen biết Tiểu Ba và Ô Tặc, tôi không có nhiều hứng thú với chuyện ca hát, nhưng Hiếu Phi thì vô cùng yêu thích, thời gian đó, vào quán karaoke với đám học trò mà nói là một khoản chi không nhỏ, nhưng tôi lại có thể dẫn Hiếu Phi đến đó ca hát miễn phí.

Mỗi lần Hiếu Phi đi, Tiểu Ba luôn cung cấp miễn phí đồ uống và đồ ăn vặt, Hiếu Phi được ăn mặt mày hớn hở, vụng trộm nói với tôi: “Hay là cậu làm bạn gái của anh Tiểu Ba, như vậy tốt lắm đó, tớ sẽ được ăn uống thoải mái mà lại không cảm thấy ngại.”

Tôi đuổi theo đánh cậu ấy, “Vì mấy miếng mơ khô mà cậu muốn bán tớ hả, sao tớ lại có cô bạn như cậu

nhỉ, thật là gian ác.”

Hiếu Phỉ trốn đông trốn tây quanh phòng, còn không quên đút nho khô vào miệng. Tôi đuổi theo cậu ấy, không khách khí vung tay vung chân về phía đó, cậu ấy ăn đau, bắt đầu gọi bậy: “Vương Chính, Vương Chính, Vương Chính. . .”

Tôi giờ hai tay lên, làm bộ gấu đen hung ác chộp mồi, hắc hắc cười lạnh, “Vương Chính không ở trong này đâu nhé, hơn nữa, anh ấy cũng không phải bạn trai của cậu, ở đây không ai giúp cậu đâu.”

Cậu ấy cắn môi cười, tôi véo cậu ấy, hai người đánh nhau loạn lên, cậu ấy cười giải thích, “Tớ gọi Vương Chính không phải là muốn ương Chính giúp tớ đánh cậu, mà là khi tớ thật sự đau, kêu một tiếng Vương Chính, trong lòng sẽ hạnh phúc, sẽ không đau nữa.”

Tôi nửa tin nửa ngờ, “Thật hay giả?”

Cậu ấy cười, có ý định xông lên véo tôi, “Không tin, cậu cứ để tớ véo một cái, rồi kêu một tiếng thử xem.”

“Cậu tưởng tớ là đồ ngốc à?” Tôi bắt lấy tay cậu ấy, ngăn không cho cậu ấy véo mình, hai người nằm lăn trên sofa, thậm chí cười nói vui vẻ.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

[Trái tim của thiếu niên non nớt mềm mại

Vì vậy tổn thương và ấm áp

Đều khắc ghi sâu đậm

Đến giây phút cuối cùng

Giao hòa cùng thời gian

Trở thành tính cách của chúng ta.]

Ác mộng t

Gần đến kỳ thi cuối kỳ của tôi, đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

Có một ngày nọ, đến phiên tôi trực nhật, quét lớp

xong, tôi và vài bạn cùng lớp xách nước lau sàn, vừa nói chuyện phiếm vừa không kiêng nể gì gọi thẳng biệt danh của thầy giáo, bình luận từng động tác nhỏ của thầy khi lên lớp, đúng lúc tôi nói biệt danh của thầy chủ nhiệm lớp “Chậu châu báu, đôi mắt nhỏ”, thì thầy chậu châu báu ấy bước vào, thầy cũng không có phản ứng gì, chỉ kiểm tra xem phòng họp có được quét tước sạch sẽ không rồi rời đi. Mấy bạn kia kinh hãi, đến khi thầy đi rồi, mới vỗ ngực nói: “May là thầy không nghe thấy.”

Đôi khi, tôi có thể cảm nhận được cảm xúc của người khác, tôi đã cảm thấy thầy chậu châu báu mất hứng, khẳng định thầy ấy đã nghe thấy tôi gọi biệt danh của mình, đem từng động tác nhỏ của thầy khi lên lớp ra để trêu đùa, nhưng tôi cũng không biết sợ hãi, ý nghĩ của tôi rất đơn giản, không phải chỉ là một biệt danh thôi sao! Thầy là đàn ông, chắc không đến mức nhỏ nhen tính toán như v

y, Ô Tặc cả ngày gọi tôi là gấu trúc bốn mắt, tôi cũng không giận anh ấy.

Tuy nhiên, ý nghĩ đó của tôi đã sai lầm rồi. Thầy

chậu chậu bấu chằng những rất tức giận, mà hơn nữa còn vô cùng đê ý, lúc ấy chỉ là thầy bảo trì phong độ thôi, không phát tác ra, nhưng ngay ngày hôm sau, thầy ấy liền chọn ra một cái sai của tôi, trước mặt cả lớp, phê bình tôi thậm tệ, tôi và thầy đều biết, thầy trách móc tôi không phải vì tôi thất thân trên lớp. Trên mặt tôi hiện rõ ý xem thường, thầy ấy lại càng tức giận, ra lệnh cho tôi đổi chỗ ngồi, chỉ vào góc trong cùng của lớp, nói với tôi: “Em chỉ hợp ngồi chỗ kia thôi, chuyển bàn của em lại đó, khi nào biết mình sai ở đâu, thì khi ấy lại cho em trở về chỗ ngồi của mình.”

Cái góc đó của lớp chứa một đồng chổi quét, chổi lau, bình tưới cây, thùng nước, còn cả thùng rác nữa, rất nhiều nam sinh lười đứng lên vứt rác, thường chơi trò ném bóng rổ, vô số rác rưởi rơi bên ngoài cái thùng rác ấy, thế nên chỗ đó trông càng giống bãi rác của lớp hơn.

Tôi không kêu rên một tiếng, chuyển ngay cái bàn của mình đến chỗ “bãi rác” đấy, ngồi sau đồng rác, tôi mới phát hiện ra bản thân mình còn cách bạn ngồi cuối cùng của lớp một khoảng cách rất xa.

Sắc mặt thầy chầu chầu bấu xanh mét, đám học sinh trong lớp câm như hến, trong m cô nàng Lí Sân kia có niềm vui sướng khi người khác gặp họa, quãng thời gian khủng hoảng ở tiểu học tràn ngập đầu tôi, một lần nữa tôi lại lâm vào hoàn cảnh bị cả lớp vứt bỏ.

Tôi yên lặng ngồi, tan học, chầu chầu bấu tập hợp cả lớp đi đánh bóng chuyền, còn chia tổ rất đầy đủ, chỉ duy nhất tên tôi là không có trong số đó. Nhóm bạn trong lớp đều cười cười đùa đùa rồi đi, trong lớp chỉ còn lại mình tôi. Tôi nhìn phòng học trống rỗng, đột nhiên lúc ấy tất cả che giấu và kiên cường đều sụp đổ, nước mắt rơi xuống không chịu nghe tôi khống chế, tôi cũng không biết mình khóc cái gì nữa, là vì hối hận đã đắc tội với chủ nhiệm lớp ư, hay là đang sợ hãi ác mộng trong tương lai.

Rất lâu rồi tôi không khóc, nhưng lúc này đây, tôi gục mặt xuống bàn, càng khóc càng thương tâm, chỉ cảm thấy mình lại bị đẩy sâu vào nơi tăm tối mịt mù, tựa như ác mộng mới đây thôi lại sắp tái diễn.

Bất tri bất giác, tôi đã quên đè nén tiếng khóc của

mình, bật khóc thành tiếng.

Bỗng nhiên, một giọng nói rất dễ nghe hỏi tôi: “Cậu làm sao vậy? Ai bắt nạt cậu?”

Tôi ngẩng đầu, một thiếu niên cao ngất đứng ngay trước mặt tôi, thân thiết nhìn tôi, không ngờ đó là Thẩm Viễn Triết!

Cậu ấy mặc quần màu đen, áo len trắng cổ cao, tóc hơi quăn màu đen, đeo kính mắt màu vàng, ánh mắt ôn hòa thân thiết, theo góc độ tôi ngẩng đầu nhìn, ánh mặt trời xuyên qua lớp kính trắng trên cửa sổ chiếu rọi lên người cậu ấy, toàn thân cậu ấy như được phủ thêm lớp ánh sáng màu bạc, giống như chàng bạch mã hoàng tử bước ra từ truyện tranh, chứ không phải nàng công chúa.

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy chỉ trong chớp mắt, rồi lại cúi đầu, tiếp tục khóc.

Cậu ấy kéo một cái ghế lại gần, ngồi vào trước bàn của tôi, ôn hòa kiên nhẫn nói: “Dù có chuyện gì thì cứ

nói ra, có lẽ sẽ có phương pháp giải quyết.”

Tôi vẫn đang lau nước mắt và khóc nức nở, cậu ấy không buồn nhắc lại, liền kiên nhẫn ngồi đó, im lặng cùng tôi. Rốt cuộc, có lẽ bởi vì sự dịu dàng và kiên nhẫn của cậu ấy, làm cho tôi cảm thấy cái gì cậu ấy cũng có thể hiểu được, có lẽ bởi vì ánh nắng chiều hôm đó, chiếu lên người cậu ấy, làm cho cậu ấy có vẻ thực ấm áp, mà thế giới của tôi lại hoàn toàn khuyết thiếu hơi ấm này. Tôi bắt đầu vừa khóc vừa kể hết ra, tôi buồn rầu nói mãi không xong, nhưng tựa như cậu ấy có kiên nhẫn vô hạn, vẫn nghiêm túc lắng nghe tôi kể.

Khi kể xong, tôi cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, tuy vẫn còn khóc nức lên, nhưng tất cả sợ hãi dường như đã biến mất.

Cậu ấy càng không ngừng an ủi tôi, vẫn kiên nhẫn dỗ tôi, mãi đến khi tôi hoàn toàn ngừng khóc, cậu ấy mới đứng lên, “Sắp vào lớp rồi, tớ đi đây. Không cần lo lắng, vài ngày nữa thầy hết giận, nhất định sẽ để cậu ngồi chỗ cũ thôi.”

Cậu ấy đi tới cửa, tôi mới nhớ ra mình còn chưa nói lời cảm ơn, tôi gọi cậu ấy, “Này!”

Cậu ấy dừng chân, quay đầu nhìn tôi, tôi nói: “Cảm ơn cậu.”

Cậu ấy nâng mắt kính, mỉm cười nói: “Không cần khách khí, tớ cũng chưa giúp được gì cho cậu.”

Sau khi cậu ấy rời đi, nhóm bạn trong lớp mới lục tục trở về, phòng học lại ồn ào náo nhiệt, mọi người sợ chủ nhiệm lớp tức giận nên không ai quan tâm đến tôi, nhưng tôi không thấy khó chịu nhiều như trước nữa, tôi bắt đầu hoảng hốt, chuyện xảy ra ban nãy là thật sao? Chàng bạch mã hoàng tử Thẩm Viễn Triết trong mộng của bao nữ sinh kia thật sự đã xuất hiện ư? Rất giống một giấc mơ, cứ như bản thân tôi tự tưởng tượng ra để an ủi chính mình ấy.

Vì cảm thấy chuyện này không chân thật, nên ngay cả Hiểu Phi tôi cũng không nói, chỉ nói cho cậu ấy, tôi bị thầy giáo đuổi xuống ngồi dưới xó lớp. Khi tôi nói, cậu ấy lại cười hì hì, từ nhỏ đến lớn Hiểu Phi đã có thành

tích nổi trội, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị sự tra tấn thống khổ của giáo viên, vì vậy, cậu ấy cũng không để ý, không coi đó là chuyện gì quan trọng, còn nói đùa với tôi, ngồi một mình ở đằng sau thật là tự do tự tại, muốn làm cái gì thì làm cái ấy.

~~~~~

Trận chiến với thầy chậu châu báu

Thầy chậu châu báu không những đuổi tôi xuống xó lớp, mà còn thường xuyên điểm danh phê bình tôi, có ý muốn dùng hết quyền uy của giáo viên để làm tôi phải cúi đầu, nhưng với tính cách bạn tôn trọng tôi một, tôi tôn trọng bạn ba của tôi, sẽ tuyệt đối không vì sự áp bức của thầy ấy, mà tôi liền cúi đầu, ngược lại, tôi càng quật cường hơn, càng tỏa sáng càng dũng mãnh, hoàn toàn không để mắt đến thầy ấy, thầy dạy môn tiếng Anh, tôi hoàn toàn không nghe, trong giờ tiếng Anh thì vừa đọc tiểu thuyết Quỳnh Dao vừa thổi bong bóng kẹo cao s

Mà thầy chậu châu báu, vừa tham gia công tác đã được phân đến dạy học tại một tỉnh trọng điểm, lại được

lãnh đạo giao cho trọng trách chủ nhiệm lớp, khẳng định có nhiều chí khí trong ngực, lo âu tham vọng. Nếu coi tất cả đám học trò là ngựa non, thì thầy ấy chính là một con tuấn mã, mà tôi đây chính là con ngựa hoang non nót đầu tiên trong kiếp sống tuấn mã của thầy ấy, đối với thầy mà nói, tôi còn chưa phục tùng, thì không chỉ có nghĩa là thầy không giữ được uy nghiêm trước mặt cả lớp, mà còn ảnh hưởng đến cảm giác thành tựu nghề nghiệp ở sâu trong lòng thầy, vì vậy hai người chúng tôi liền đối kháng nhau.

Ban đầu phương pháp thầy áp dụng còn rất đơn giản, không có gì ngoài răn dạy, phạt quét tước vệ sinh, phạt đứng, nhưng khi thấy tôi đứng sau lớp học lại còn thoải mái hơn khi ngồi, thầy ấy bắt đầu hiểu được phương pháp đối phó với những nữ sinh bình thường không hề có tác dụng với tôi.

Có một lần, tôi ăn cơm trưa xong liền chạy đến trường chơi, bị thầy ấy bắt gặp, ngày đó lại thật không may, tôi làm vỡ mất một miếng kính cửa sổ, thầy giận dữ, buộc tôi phải mời phụ huynh đến trường. Tôi vô cùng lo lắng, về nhà ấp a ấp úng nói với mẹ, chủ nhiệm

lớp muốn gặp mẹ.

Mẹ đi gặp chậu châu báu, chậu châu báu bê hết lỗi lầm của tôi ra nói với mẹ, hy vọng phụ huynh có thể kết hợp với giáo viên giáo dục tôi, khi mẹ trở về, mẹ nói hết những lời thầy ấy phê bình cho bố nghe.

Chắc là hồi tiểu học tôi đã bị mang danh đánh nhau trộm cắp, lên lớp không nghe giảng, nên chuyện phá hoại của công này thật sự rất lông gà vỏ tỏi (ý là quá tầm thường), bố tôi không để ý lắm, không chùng trong lòng còn cảm thấy chậu châu báu đúng là chuyện bé xé ra to.

Mẹ tôi tuy hơi sầu lo, nhưng cũng không thể không nề hà, khi ấy tôi và họ có cảm giác xa cách lạnh lùng, trong lòng mẹ hiểu, vì thế, mẹ cũng không dám nói nặng lời với tôi, sợ tôi biến từ lạnh lùng sang phản nghịch, chỉ có thể uyển chuyển khuyên tôi cần tôn trọng giáo viên hơn.

Chậu châu báu lại không biết tình huống cụ thể của nhà tôi, thầy ấy thấy mẹ tôi là người có tri thức, hiểu lẽ

nghĩa, đặc ý nghĩ rất cuộc cũng tìm ra phương pháp trị tôi, nhưng thầy lại không thể ngờ rằng vừa cao hứng được hai ngày, liền phát hiện tôi vẫn làm theo ý mình như cũ, thậm chí bắt đầu ngày một nghiêm trọng hơn, ngoài giờ ngữ văn của cô Tùng Hồng tôi luôn nghiêm túc nghe giảng ra, thì tất cả giáo viên còn lại đều nói tôi lên lớp không nghe giảng, đều nói để học trò ngồi sau lớp không phải một cách hay.

Chậu châu báu cũng thấy ngại những lời đề nghị của các giáo viên khác, nên cho tôi đổi chỗ ngồi, từ cực đoan này chuyển đến một cực đoan khác, để tôi ngồi hàng đầu tiên ngay chính giữa lớp, bàn tựa vào bục giảng, ngay dưới mí mắt thầy ấy. Về mặt của thầy ấy thật kiêu ngạo, ra vẻ như ở trước mắt tôi đây xem em có thể giờ trò gì.

Kết quả là không đến một tuần sau, các giáo viên đều đi tìm thầy ấy cáo trạng, giáo viên toán nói trong giờ của mình tôi làm bài tập vật lý, cô giáo vật lý nói trong giờ của mình tôi làm bài tập toán, chậu châu báu đau đầu, đi tìm tôi nói chuyện, hỏi tôi vì sao phải làm như vậy, tôi thành thành thật thật nói: “Bởi vì tan học em muốn đi

chơi, không có thời gian làm bài tập về nhà, thế nên em phải làm xong bài tập trước khi tan học.” Chậu chậu bấu tức giận đến mức trong đôi mắt nhỏ đã chứa đầy ánh lửa, vì không cho tôi làm bài tập về nhà trong lớp, nên phạt tôi đứng bên ngoài lớp học.

Đứng ngoài lớp học và đứng trong lớp học, nhìn qua thì đều là phạt đứng mà thôi, nhưng thật ra lại khác nhau rất lớn, trong lớp học, giống như chuyện nhà mình, mặc kệ tốt xấu gì thì cũng ở bên trong cửa nhà, nhưng bên ngoài lớp học, lại giống như đem chuyện riêng của mình ra cho người ta gièm pha. Mới đầu, tôi thật sự rất khó chịu, xấu hổ đến nỗi đầu cũng không dám nâng, những học sinh đi qua đó, ai cũng nhìn tôi, tôi hận không thể tìm cái lỗ nào để chui xuống, nhưng xấu hổ là chuyện của xấu hổ, muốn làm tôi khuất phục sao, không có cửa đâu!

Vì vậy khi bị chậu chậu bấu phạt đứng, tôi như cà tím bị dính sương muối, ủ rũ héo hoắt, trên cổ như đang phải đeo cái gông nặng ngàn cân, đầu cúi thật thấp chỉ hận không thể chui luôn vào trong áo. Nhưng một khi thầy ấy đã bỏ tôi ngoài phòng học, tôi liền làm bài tập

toán trong giờ vật lý, làm bài tập vật lý trong giờ toán, giờ tiếng Anh thì đọc tiểu thuyết, lúc nào cũng thật nghiêm túc, thầy ấy tức không chịu được, chỉ có thể tiếp tục đấu với tôi.

Khi tôi và chậu châu báu bận rộn tính kế so chiêu, thì kỳ thi cuối kỳ cũng đến, đấu thì vẫn đấu cùng chậu châu báu, nhưng tổng thành tích thì không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn tiến bộ vài bậc, chút lo lắng duy nhất của bố mẹ tôi đã tan thành mây khói, họ nghĩ rất đơn giản, chỉ cần tôi không trốn học, làm đủ bài tập, thành tích không có gì trở ngại, thì liền chứng minh tôi vẫn một lòng hướng về học tập, còn tất cả những cái khác, dù là làm vỡ kính, lên lớp nghịch ngợm, thậm chí tranh luận với giáo viên, đều rất bình thường, thậm chí bố thấy tôi nghịch ngợm hiếu động, gây ra chút tai họa mới giống trẻ con bình thường, bố vẫn còn cảm thấy sợ tôi ít lời, âm khí dày đặc giống hồi tiểu học, đương nhiên, họ cũng không dám để chậu châu báu biết họ nghĩ như vậy.

Đối với chuyện tôi bị phạt đứng ngoài hành lang, Hiểu Phỉ chẳng những không thấy xấu hổ, mà còn rất sùng bái tôi, cậu ấy cảm thấy tôi thực cool, dám đối đầu với

giáo viên, học sinh trung học cơ sở tuy không sùng bái giáo viên như học sinh tiểu học, nhưng cũng không dám đối đầu với họ, hơn nữa còn là nữ sinh.

Với ý nghĩ của cậu ấy, tôi chỉ có thể cười khỏ, sao tôi có thể cool chứ? Là tôi bị buộc thôi!

Kỳ nghỉ đông, cuộc sống của tôi vô cùng thích ý, không cần lên lớp, không cần làm bài tập, không cần đấu với chấu chấu bấu, cả ngày có thể đọc tiểu thuyết mình thích. Ngày mừng ba, tôi đi chúc tết cô giáo Cao, cô hỏi tình hình học tập của tôi, tôi báo cáo chi tiết cho cô nghe, cô cười hỏi tôi: “Em rớt cuộc đã dùng hết mấy phần sức lực?”

Tôi nghiêm túc suy tư, nói với cô ấy, “Cũng không nhiều lắm ạ, học tập thật sự không có ý nghĩa gì.”

Cô Cao cười mãi không thôi, “Sao em và Trương Tuấn vẫn còn tâm tính trẻ con thế? Cả ngày chỉ nghĩ đi chơi thôi.”

Tôi lặng lẽ hỏi cô: “Trương Tuấn cũng đến đây ạ?”

Cô Cao nói: “Đúng vậy! Hôm qua em ấy đến chúc tết cô, cô hỏi em ấy có thật sự nghiêm túc học tập không, em ấy chỉ cười không nói lời nào, tuy nhiên chơi gì thì chơi, đừng để quá xa đà là được, dù sao các em tuổi còn nhỏ, còn cách kỳ thi đại học một thời gian!”

Cô Cao thật tâm thích tôi và Trương Tuấn, hai đứa chúng tôi ở trong mắt giáo viên khác thì hư hỏng không chịu nổi, âm trầm quái dị, nhưng trong mắt cô ấy chúng tôi chẳng qua chỉ là những đứa trẻ chưa lớn, nghịch ngợm xảo quyệt mà thôi, tuy nhiên cô ấy lại không biết rằng, thật ra tôi với Trương Tuấn đều có sự trưởng thành, có tâm lý phức tạp hơn các bạn cùng lứa tuổi nhiều.

Cô Cao bóc vỏ cam rồi đặt vào tay tôi, cười nói: “Em và Trương Tuấn về sau có thể cùng đến thăm cô, mọi người còn có thể cùng nhau nói chuyện phiếm.”

Tôi mỉm cười ăn cam, không hé răng.

Sau khi ra khỏi nhà cô Cao, tôi vừa đi vừa hồi hận, nếu ngày hôm qua đến chúc tết cô thì thật tốt. Tâm tình

đang trùng xuống, thì chợt nghe thấy trong một quán truyền ra tiếng hát của nhóm Tiểu Hồ

“Sâu trái tim bạn thành một chuỗi cuốn quanh trái tim tôi

sâu một cây cỏ may mắn

sâu một vòng tròn đồng tâm

kêu gọi tất cả chờ mong trong tương lai làm bạn với tuổi xuân

đừng để tuổi trẻ cô đơn...”

(Tiểu Dương : bài này có nhắc đến trong phần I – chương 10.)

Bây giờ bắt đầu lưu hành Lâm Chí Dĩnh, trên những hộp đồ dùng của nữ sinh trong lớp đều dán ảnh của Lâm Chí Dĩnh, thế mà quán này vẫn bán băng đĩa của nhóm Tiểu Hồ sao?

Tôi kinh ngạc đứng bên ngoài lắng nghe, sau đó

bước nhanh rời đi.

Kỳ nghỉ đông này thật bình bình đạm đạm, trừ mấy ngày tết theo bố mẹ đi chúc tết ra, thì gần như ngày nào tôi cũng ngâm mình trong quán karaoke của Tiểu Ba, nằm trên sofa đọc sách mượn ở thư viện, đọc hết quyển này đến quyển khác, Ô Tặc thường xuyên giễu cợt tôi, “Còn chê cái kinh trên mũi em không đủ dày à?”

Tôi mặc kệ anh ấy. Bây giờ anh ấy cũng rất đặc ý, dù sao Tiểu Ba vẫn còn ít tuổi, rất nhiều trường hợp không tiện ra mặt, nên chỉ có Ô Tặc mới có thể ứng phó, nhiều người không biết, đều nghĩ Ô Tặc là ông chủ của quán karaoke này, đi đâu cũng có đàn em kính rượu, rất phong cách, lại có cô gái xinh đẹp ôm trong ngực, quả thực là thu hoạch được cả tình trường và thương trường.

Quán karaoke chủ yếu kinh doanh vào buổi tối, Tiểu Ba rất chăm chỉ, thường hay ôm việc vào người, nhiều khi bận rộn đến hai ba giờ đêm. Ban ngày, anh ấy thường nằm ngủ trên sofa, tôi thì ngồi đọc sách trên một cái sofa khác, đôi khi anh ấy tỉnh ngủ, có thể nhờ tôi lấy cho

mình cốc nước, uống mấy ngụm, xoay người một cái rồi lại ngủ tiếp, tôi cũng tiếp tục đọc sách.

Khi không ngủ được, anh ấy cũng đọc sách, có điều không đọc loại sách giống tôi, tôi thích đọc tiểu thuyết, còn anh ấy phần lớn đọc sách chiến tranh anh hùng, tiểu sử của những người thành công, hoặc là loại sách như nghệ thuật quản lý kinh doanh, thị trường kinh tế, còn nghiêm túc ghi chép nữa.

Vì đang là kỳ nghỉ đông, không mượn được sách trong thư viện anh ấy đưa tôi đến thư viện thành phố, nhân viên ở thư viện vừa nhìn thấy anh ấy đã thân thiết chào hỏi: “Đến mượn sách hả? Mấy hôm trước quản lý nhập rất nhiều sách về marketing đấy, sách ở đây này.”

Lúc ấy tôi mới biết anh là khách quen của thư viện. Tôi cũng mượn sách, bắt đầu đến thư viện thành phố mượn sách từ đó.

Hai người chúng tôi thường cả ngày ở cùng một chỗ, tựa như nơi nào có tôi nơi đó có anh ấy, nơi nào có anh ấy nơi đó có tôi. Thật ra, dù chúng tôi ở cạnh nhau,

nhưng sách của ai người ấy đọc, chuyện của ai người ấy làm, hai bên độc lập không ảnh hưởng gì đến nhau.

Bên ngoài bắt đầu có tin đồn tôi là bạn gái của Tiểu Ba, họ giáp mặt tới hỏi chúng tôi, chúng tôi đương nhiên phủ nhận, nhưng chúng tôi cũng không thể chạy đông chạy tây cầm tay người ta giải thích này nọ, hơn nữa tôi thấy Tiểu Ba còn rất cao hứng vì có tôi làm tấm gỗ chắn cho mình.

Tiểu Ba có bộ dạng nhã nhặn tuấn tú, đối với con gái luôn khách khí có lễ, cũng không nói năng thô tục, không giống như người giang hồ, rất nhiều cô gái thích anh ấy, trong đám con gái đó cũng có không ít người mạnh bạo nóng lòng, để truy đuổi nam sinh thì biện pháp nào cũng dám dùng, từ thổ lộ trước mặt mọi người đến cắt cổ tay tự sát, Tiểu Ba vô cùng phiền não, nhưng từ khi có tôi chống đỡ, tình hình cũng tốt lên ít nhiều.

Trương Tuấn thường đến quán này ca hát, tôi dần dần biết được người cậu ấy đi theo có ngoại hiệu là “Tiểu Lục”, nhưng không ai dám gọi “Tiểu Lục” ngay trước mặt hắn ta, ngay cả anh Lí cũng tôn trọng gọi một tiếng

“Anh Lục”, mặc dù tên Tiểu Lục này nhìn qua rõ ràng ít tuổi hơn anh Lí. Theo lời Ô Tặc nói, Tiểu Lục là tên vô cùng giao hoạt tàn nhẫn, có thể nói hắn là đại ca xã hội đen của thành phố này, bị giam giữ rất nhiều lần rồi, những hắn cũng thật may mắn, mỗi lần vào cục công an đều có thể bình an đi ra.

Tôi không thể hiểu nổi tại sao Trương Tuấn lại có thể đi cùng người như Tiểu Lục, tuy nhiên, chắc rằng cậu ấy cũng không thể hiểu nổi tại sao tôi lại ở cùng một chỗ với đám anh Lí, Tiểu Ba, Ô Tặc.

Tôi và cậu ấy thường lui tới quán karaoke, thỉnh thoảng cũng có cơ hội chạm mặt nhau, nhưng hai bên đều làm như không quen biết, cho dù gặp thoáng qua, cũng không chào hỏi, hoàn toàn không nhìn đối phương. Nhưng tôi biết, thật ra, ánh mắt của tôi không có lúc nào không dừng trên người cậu ấy.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

Tôi ngẩng cao đầu, dùng ánh mắt khiêu khích ngắm nhìn thế giới xung quanh, nhìn như thật quật cường thật kiên cường, nhưng thực ra trong lòng lại đang cất giấu sợ hãi và mê man.

Những người lớn ạ, chúng con có thể hiểu được khát vọng của mọi người muốn vun đắp cho chúng con ngày một ưu tú hơn, nhưng xin mọi người hãy hiểu: chẳng phải lưỡi dao sắc bén rét lạnh có thể khắc ra được một bức tượng đẹp đẽ, mà là một đôi mắt biết nhìn, biết thưởng thức cái đẹp, một trái tim tràn ngập tình yêu thương, một vòng tay ấm áp mới khắc nên được bức tượng đẹp đẽ nhất.]

Làm thế nào để luyện thành cực phẩm

(Cực phẩm là số một, là tuyệt vời nhất.)

Kỳ nghỉ đông qua đi, một học kỳ mới lại bắt đầu, tôi thờ dãi, những ngày thoải mái đã hết mất rồi.

Mâu thuẫn giữa tôi và chậu châu báu bắt đầu từ năm mới này, lại càng thăng cấp, phạt đứng ngoài hành lang với tôi mà nói thì đã trở thành bữa ăn sáng rồi, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm tình của tôi, tôi cũng quen biết thêm mấy bạn lớp 7-2 và lớp 7-3, mười phút giữa giờ chúng tôi thường trò chuyện vui vẻ với nhau. Vòng quan hệ xã giao luẩn quẩn của tôi đột nhiên mở rộng đến một phạm trù mới, đương nhiên, độ dày của da mặt tôi cũng đạt được một trình độ mới.

Tôi rất hiểu, cuộc sống của tôi càng dễ chịu, thì tâm tình của chậu châu báu càng không tốt, vì vậy, để thầy ấy tức chết, tôi thả lỏng tâm tình, làm cho mình ngày càng thích ý hơn. Tận hưởng gió xuân, ngắm hoa rơi, nghịch hồ nước, lắng nghe tiếng chim sẻ. . . Vô cùng vui vẻ! Vừa hay trước mặt hành lang của lớp tôi là m

ột khu vườn nhỏ có kiến trúc cổ điển, đình đài lầu

các đẹp như tranh, đầy đủ mọi thứ.

Có một lần sau khi hết giờ, cô Tùng Hồng hút thuốc, đứng nói chuyện với tôi ở hành lang, “Em còn chưa đứng mệt hả? Chỉ cần nhận sai một câu là có thể yên ổn sung sướng mà ngồi trong lớp rồi, trong lòng em nghĩ kết quả như thế nào, người khác lại không biết được.”

Tôi thực kiêu ngạo trả lời: “đấu với Trời là vui vô cùng, đấu với Đất là vui vô cùng, đấu với Người là vui vô cùng”.

(Câu nói trên là của Mao Trạch Đông.)

Tiếng chuông vào lớp vang lên, cô Tùng Hồng ném điều thuốc qua cửa sổ, một tay vỗ vỗ bả vai tôi, giống như muốn tôi tự giải quyết tốt chuyện của mình, sau đó cô đi vào phòng học.

Chậu châu báu thấy phật đứng ngoài cửa không thể tra tấn tôi, nên lại lệnh cho tôi mời phụ huynh đến, mới có một tháng ngắn ngủi mà đã bắt tôi mời phụ huynh ba lần rồi, lại phát hiện không có hiệu quả gì, thầy ấy bắt

đầu hiệu, chiêu phụ huynh kết hợp giáo dục với giáo viên này cũng thất bại.

Tuy nhiên, thầy ấy phạt tôi đứng ngoài hành lang còn không quên quan sát tôi rất để ý đến người khác nghĩ gì, thầy bắt đầu gọi tôi đến đứng ở cửa văn phòng mình, bởi vì nơi đó càng có nhiều học sinh và giáo viên lui tới, chỗ này không có những bạn lớp 7-1, lớp 7-2, lớp 7-3 mà tôi quen nữa, đối mặt với hoàn cảnh mới này, tôi hiển nhiên không thích ứng được, lại bị tra tấn, đầu cúi thấp cứ như mình là phạm nhân mang trọng tội, nhưng dần dần, theo số lần phạt đứng, đầu của tôi cũng chậm rãi nâng lên, tư thái càng ngày càng thanh thản, khí sắc càng ngày càng bay lên, tươi cười càng ngày càng xán lạn, chầu chầu bấu phát hiện ra tôi lại một lần nữa dùng sự quật cường của mình để chống lại sự tra tấn của thầy ấy, lại một lần nữa dùng thói hư tật xấu của sinh vật để cạnh tranh thích ứng với hoàn cảnh, thầy ấy hận tôi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra biện pháp nào tra tấn tôi.

Lúc trước tôi đã từng nói khu dạy học của trường trung học cơ sở này được xây theo hình chữ Z, chẳng

qua ở giữa chữ Z là đường thẳng. Ở mặt phải của chữ Z là một khu vườn nhỏ giả cổ điển, mặt phải còn có một sân vận động, có tám bàn đánh bóng bàn xây bằng bê tông, và cạnh đó còn có sân bóng rổ. Lớp 7-1 đến lớp 7-3 nằm ở chiều ngang của chữ Z, không nhìn thấy sân vận động. Nhưng văn phòng của giáo viên lại nằm ở chiều thẳng đứng của chữ Z, hành lang bên ngoài văn phòng vừa đúng đối mặt với sân vận động, có thể nhìn thấy bàn đánh bóng bàn, làm cho tôi không thể không cảm thấy thẹn mà cúi thấp đầu, đến khi học được cách thưởng thức phong cảnh bốn phía, thì tôi nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở ngay cái bàn đánh bóng gần nhất — thần đồng Trần Kính.

Hình như cậu ấy rất thích chơi bóng bàn, cứ giờ ra chơi là lại đi đến mấy cái bàn đánh bóng, mà chơi cũng tốt lắm, gần như không có đối thủ, chỉ cần cậu ấy muốn, thì cậu ấy vẫn đứng ở bàn chơi bóng, chỉ có người khác tới tới lui lui thay phiên nhau.

Dù là đánh bóng bàn, dáng vẻ của Trần Kính cũng không có gì khác so với học sinh trung học, tôi không thể hiểu được, cậu thần đồng tỏa sáng rực rỡ chói mắt,

kiêu ngạo tự tin đã chạy đi đâu mất rồi? Nếu cậu ấy vẫn tỏa sáng lộng lẫy như hồi tiểu học, thì chắc hẳn vừa bước chân vào trường tôi đã nghe danh của cậu ấy rồi, nhưng chỉ khi đứng ở chỗ này, đột nhiên nhìn thấy cậu ấy, thì tôi mới chợt nhớ ra có một người như vậy.

Tôi thừa nhận mình là người tương đối nhàm chán, rồi việc, vì thế tôi đã nhờ Hiếu Phỉ hỏi thăm một chút về Trần Kính, sự thật chứng minh, cậu ấy thật sự bình thường. Thành tích học tập của cậu ấy đứng trong top 10, đương nhiên cũng coi như là thành tích tốt, nhưng còn cách nổi tiếng rất xa xôi, cậu ấy vô cùng bình thường, tính cách lại bình thản không hòa đồng lắm, bạn trong lớp nhắc đến cậu ấy, đều dùng giọng điệu lạnh nhạt thờ ơ, tựa như trong lớp có thêm cậu ấy cũng không nhiều lên, mà thiếu cậu ấy thì cũng chẳng ít đi.

Hiếu Phỉ thấy tôi chú ý đến Trần Kính thì cực kỳ khản trương, đặt việc hỏi thăm Trần Kính lên hàng đầu, nhưng sau khi nghe xong, càng không ngừng nói với tôi: “Tuy thích nam sinh xuất chúng thì rất phiền toái, nhưng tiêu chuẩn của cậu cũng không đến mức thấp như vậy chứ, nếu không cứ để tớ giới thiệu cho, tớ quen rất nhiều

anh lớp 9 đấy.” Bởi vì Trần Kính nhỏ hơn các bạn cùng lớp bốn tuổi, vóc dáng của cậu ấy lại không phát triển nhanh, đứng giữa một đồng nam sinh lớp 9 cao ngồng kia, trông cậu ấy lại càng nhỏ bé, trường tôi rất phổ biến những môn thể thao như bóng rổ, bóng đá, và cả bóng chuyền nữa. Vào lứa tuổi này, ngoại hình chủ yếu của đám nam sinh thường là lạnh lùng, hay nói mấy câu thô tục, nhưng Trần Kính lại được bố mẹ dạy dỗ quá tốt, hôm nào cũng ăn mặc gọn gàng, rửa tay sạch sẽ, rửa mặt sạch sẽ, nói chuyện cũng lịch sự, hơn nữa cậu ấy còn dùng khăn tay.

Lúc Hiểu Phi nói đến đoạn “Trần Kính thật sự là lúc nào cũng mang khăn tay theo đây”, thì biểu tình của cậu ấy vô cùng kinh dị. Nhìn vẻ mặt kinh dị nhăn nhó của Hiểu Phi, tôi nghĩ nếu mình nói cậu ấy rằng, năm đó gần như tất cả con gái lớp tôi đều thích Trần Kính, thì cậu ấy có thể kinh ngạc đến ngất xỉu đi không?

Mỗi lần bị phạt đứng, tôi liền thấy Trần Kính. Mỗi giờ ra chơi, cậu ấy đều đánh bóng bàn, tôi nghĩ mình có thể hiểu vì sao cậu ấy chỉ chơi bóng bàn, nhưng tôi không

thể hiểu được, điều gì đã làm ánh sáng thần đồng rực rỡ của cậu ấy biến mất? Điều gì đã làm cậu ấy không còn nổi bật nữa? Chẳng lẽ cậu ấy lại thành “Thương Trọng Vĩnh” thứ hai?

“Thương Trọng Vĩnh” là tên một bài văn xuôi của Vương An Thạch, nhà chính trị, nhà văn của Trung Quốc thế kỉ XI.

Bài văn kể rằng, tác giả gặp một thần đồng tên là Thương Trọng Vĩnh, Năm 5 tuổi, Thương Trọng Vĩnh đã có thể sáng tác ra bài thơ rất hay, bố Vĩnh rất vui mừng, thường dẫn Vĩnh tham gia các hoạt động xã giao để kiếm lợi. Sau đó, vì không được tiếp tục giáo dục, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường. Bài này hình như là tác giả viết để động viên bản thân mình, thông qua học tập chăm chỉ, Vương An Thạch cuối cùng đã trở thành một nhân vật vĩ đại. Bài “Thương Trọng Vĩnh” cũng được người đời sau coi là bài mẫu để động viên khuyến khích mọi người học tập chăm chỉ, cho đến nay vẫn là bài kinh điển trong sách giáo khoa trung học Trung Quốc.

Tuy nhiên, tò mò thì tò mò, dù tôi có nhàm chán đến đâu, cũng không nhàm chán đến mức chạy vọt ra trước mặt Trần Kính hỏi cậu ấy này này nọ nọ, huống chi cũng đã ba năm rồi, ai biết cậu ấy còn nhớ tôi không?

Hành vi tôi coi phạt đứng là một cách thưởng thức phong cảnh hiển nhiên đã chọc giận chậu châu báu, thế nên có một ngày thầy ấy bắt lấy một lỗi nhỏ của tôi, rồi cuộc cũng ra chiêu bí truyền cuối cùng.

Chậu châu báu ra lệnh cho tôi đứng ngay trên bàn đánh bóng để tự suy nghĩ về bản thân, đến khi nào nghĩ thông suốt, giải thích và nhận sai với thầy, thì khi ấy tôi mới có thể được vào lớp ngồi

Lúc này đây, xem như thầy ấy đã thật sự đánh trúng chỗ đau của tôi, đứng trên bàn đánh bóng cũng không có gì đáng sợ cả, mà điều đáng sợ là ở sau lưng tôi, Trương Tuấn và Quan Hà đều có thể đang nhìn tôi. Nhưng, ai bảo chậu châu báu là thầy, còn tôi lại là trò chứ? Mà tôi thì quật cường đến mức thà chết cũng tuyệt không chịu nhận sai. Chính vì vậy, tôi chỉ có thể đứng trên cái bàn đánh bóng đó.

Ngày đầu tiên, sau khi chạy xong bài thể dục buổi sáng, tất cả học sinh trường trung học này đều nhìn thấy một cô bé mặc áo khoác đỏ đứng lên cái bàn đánh bóng ngay giữa sân, họ đều vô cùng kinh ngạc, lúc đầu họ chỉ nghĩ tôi đang đùa thôi, nên họ chỉ đứng nhìn rồi cười cười nói nói vài câu, sau đó thấy chuông vào lớp đã vang lên mà tôi vẫn không nhúc nhích, thì họ lại càng choáng váng.

Ngày hôm đó, từ hành lang đến cửa sổ tầng hai, tầng ba dãy phòng học của trường tôi đều chỉ chít những cái đầu. Tôi biết họ đang nhìn thẳng vào mình, trong số đó khẳng định có Trương Tuấn và Quan Hà, thế nên, tuy trong lòng đã xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhưng trên mặt tôi lại giả như mình không cần gì mình không sợ gì hết, cứng rắn ép buộc mình phải cười. Tôi mỉm cười đứng trên bàn đánh bóng, mặc kệ mọi người đến gần thăm quan nhìn nhìn ngó ngó, chỉ còn thiếu hòa ái nói câu: “Cảm ơn đã ghé thăm nha, vô cùng cảm ơn, nhưng hãy giữ gìn môi trường một chút, chớ leo lên chụp ảnh.”

Nghe nói giáo viên tất cả các bộ môn đều được truyền tin, họ còn đến xem tôi là thánh nữ phương nào,

mà lại có thể đứng cao cao hiên ngang như pho tượng Lưu Hồ Lan thế.

Lưu Hồ Lan (1932 -1947) là một nữ chiến sĩ giải phóng quân anh hùng trong lịch sử Trung Quốc.

Ngày nào chạy thể dục xong tôi cũng phải đứng ở đó, cứ đứng mãi cho đến buổi chiều khi tan học.

Ngày đầu tiên, tất cả mọi người không chơi bóng bàn nữa, khi họ đi qua chỗ tôi đứng, có người tò mò nhìn xung quanh, có người muốn nhìn nhưng lại ngại nhìn kĩ, tôi thì vẫn trơ trọi đứng trên cái bàn bê tông ấy.

Ngày hôm sau, Trần Kính cầm vợt bóng bàn đi đến đó, đứng ở bàn đánh bóng bên cạnh nhìn tôi một lúc, sau đó thật không thể ngờ, cậu ấy lại đứng đó luyện phát bóng, hoàn toàn coi tôi như cây cột bê tông. width="48" align="justi"> Vì có Trần Kính, dần dần bắt đầu có người đến chơi bóng bàn, sân thể dục nhỏ bé lại khôi phục không khí ồn ào náo nhiệt như xưa, ngoại trừ —— một người đứng chính giữa là tôi.

Lúc đó cảm giác của tôi chính là hận không thể giết cậu ấy, nhưng lại có cả lòng cảm kích muốn nói lời cảm ơn. Hận cậu ấy, là vì người chung quanh đều đang chơi bóng bàn, mà tôi thì cao cao tại thượng, càng thấy tôi có vẻ kì quái hơn; cảm kích cậu ấy, là vì cái sân thể dục nhỏ bé này rốt cuộc cũng khôi phục như bình thường, mọi người đều vội vàng đánh bóng bàn, cho dù họ nhìn tôi, cũng chỉ là đảo mắt thoáng qua thôi.

Ngày thứ ba, tin tức rốt cuộc lan đến tai trường trung học phổ thông, Tiểu Ba nghe thấy vậy nên đến nhìn tôi, đứng ở xa xa, ánh mắt dừng trên người tôi, tôi vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy anh ấy, anh ấy liền lập tức xoay người rời đi. Tôi thầm cảm ơn anh ấy, bởi vì tôi chỉ có thể mỉm cười cho người lạ xem thôi, còn khi đứng trước mặt những người thân quen, lớp vỏ bọc và sự kiên cường của tôi cực kỳ yếu ớt.

Vào giờ ra chơi, Hiểu Phỉ mang đến cho tôi mười xiên thịt dê nướng nóng hôi hổi, cười hì hì nói: “Cho cậu này, cậu thích ăn thịt dê nướng nhất mà, anh Tiểu Ba mua cho cậu đấy.”

Tôi không khách khí, nhận lấy mấy xiên thịt dê đó liền ăn ngay, khi ăn đến xiên thứ sáu, chậu chậu bấu đứng trước cửa sổ, hỏn hỏn hét to, “La Kì Kì!” Tôi lập tức nhét mấy xiên thịt dê còn lại vào tay Hiểu Phi, lau lau miệng rồi nghiêm túc đứng thẳng. Tất cả mọi người trên sân thể dục đều nhìn tôi, sau đó tiếp tục đưa mắt nhìn nhìn chậu chậu bấu, muốn cười mà không dám cười.

Ngày thứ tư, giữa đám người xung quanh, ánh mắt tôi không cẩn thận lướt qua bóng dáng Quan Hà, tôi càng cười ra sức hơn, sợ rằng người khác sẽ nhìn ra tôi không vui, quả thật là hận không thể giơ cao hai tay lên, cầm biểu ngữ và hô to, “Phạt đứng không hề xấu hổ”, nhưng trong lòng tôi lại là khoảng không mờ mịt chết lặng, hận mình không thể bị nuốt sâu trong hố đen vũ trụ, may mắn, vẫn không nhìn thấy Trương Tuấn, nếu không, tôi thật nghi ngờ cái vỏ bọc kiên cường này của mình sẽ bị phá vỡ.

Ngày thứ năm, tôi đã hoàn thành bước tiến hóa cuối cùng của sinh vật, coi việc đứng trên bàn đánh bóng nhẹ nhàng như mây trôi gió thoảng, hơn nữa tôi còn rất hòa thuận vui vẻ. Giờ ra chơi, có một nam sinh lớp 9 đến

trêu tôi, nói chuyện phiếm với tôi, hoạt động ngoại khóa, các cặp đánh bóng bàn bên cạnh còn tiện thể nhờ tôi làm trọng tài, tôi lại đứng cao như vậy, nênường bóng nào cũng có thể thấy rõ ràng.

Dù sao đứng cũng chỉ là đứng thôi, tôi đã được trò chuyện nhiều hơn, từ khi làm trọng tài, tôi cũng cảm thấy dễ thở hơn.

Chuyện này, đã trở thành tin tức siêu hot lúc bấy giờ, từ cấp trung học cơ sở đến trung học phổ thông, tất cả mọi người đều biết có một nữ sinh lớp 7 bị chủ nhiệm lớp phạt đứng trên bàn đánh bóng, đã đứng đó liên tục trong một tuần. Sau đấy, chuyện không thể không kinh động đến thầy hiệu trưởng, thầy đặc biệt đến nhìn tôi, nhẹ nhàng nói chuyện với chậu châu báu, lấy cảm hóa giáo dục làm chủ, ngụ ý chính là không tán thành cách phạt về thể xác trắng trợn như thế, tuy rằng cách xử phạt về thể xác trong giáo dục vào những năm đó được cả giáo viên và phụ huynh cho phép.

(Tiểu Dương: bạn Kì Kì học cấp II vào đầu thập niên 90, khi ấy nhiều tư tưởng khác bây giờ.)

Vào ngày thứ bảy bị phạt đứng, tôi được chầu chầu báu phóng thích, cho phép về lớp học. Tuy chầu chầu báu nghiêm khắc rắn dạy tôi trong lớp học, nói là vì không muốn ảnh hưởng đến việc học tập bình thường của tôi nên mới cho phép tôi vào lớp học. Nhưng thật ra tôi và thầy ấy đều hiểu, từ đầu đến cuối tôi không giải thích lời nào với thầy ấy hết, cũng không thừa nhận sai lầm, chiến dịch này của tôi và thầy ấy, thầy ấy đã thất bại, người thắng cuộc chính là tôi!

Làm một con tuấn mã như chầu chầu báu thực thất bại, thầy chẳng những không thu phục được con ngựa non hoang dã là tôi, mà ngược lại còn kích phát tiềm năng vô hạn của tôi, ở trên người tôi, thầy ấy đã ném qua cái gì gọi là suy sụp. Nhưng đối với tôi mà nói, thầy ấy thật sự là người thầy hiền lương! Thầy khiến tôi từ nhục nhã phải đứng trên đồng rác, đi bước một thăng hoa, đứng thẳng trước mắt mấy ngàn người, làm cho tôi đứng một tuần trên bàn đánh bóng, hơn nữa trong mấy ngàn người đó còn có hai người, một người tên là Trương Tuấn, một người tên là Quan Hà. Sau chuyện này, tôi không thể nghĩ ra trên đời còn có thể có chuyện

gì đáng xấu hổ hơn không.

Có sao? Đã không có!

Vì vậy, tính mạnh mẽ không chỗ nào sợ hãi của tôi
rốt cuộc đã thành công tuyệt mỹ!

Vào những năm đó, có một câu mắng chửi rất phổ
biến, “Mặt mày còn dày hơn cả tường thành uốn cong.”
Tôi cảm thấy câu này dùng để hình dung mình thì vô
cùng đúng mức, tuyệt đối đừng trách móc tôi, da mặt
của tôi thật sự rất dày, vô cùng dày, cũng không phải chỉ
là tường thành uốn cong, mà là tường thành uốn cong
rồi lại uốn cong.

(Tường thành uốn cong là hai lớp tường thành, kiểu
như gấp đôi một tờ giấy thành hai lớp ấy.)

Chậu chậu báu vừa phóng thích tôi về lớp, có lẽ từng
có lo lắng và phần uất, nhưng thầy ấy rất nhanh đã phát
hiện tôi là người như con nhím, người khác không chọc
tôi, tôi cũng sẽ không để những cái gai của mình chọc
phải họ, chẳng những không lộ gai ra, mà tôi còn trầm

mặc im lặng tựa như không tồn tại.

Tôi và chậu chậu bấu dần dần cũng chung sống hòa bình, thầy ấy không để ý tới tôi, coi như tôi không tồn tại, tôi cũng không đi quấy rối thầy ấy, cho dù lên lớp đọc tiểu thuyết, thì nhất định sẽ giấu dưới ngăn bàn, làm một chút tôn trọng ở ngoài mặt.

Tuy nhiên, vì trận đấu giữa tôi và chậu chậu bấu, trong lòng tôi cảm thấy thật chán ghét thầy ấy. Vừa vào giờ của thầy, nhìn thấy mặt thầy tôi liền không muốn nghe giảng, bình thường cũng đã ghét môn tiếng Anh rồi, vì thế môn tiếng Anh của tôi không thể tránh được ảnh hưởng, thành tích trượt dốc rất nhiều, nhưng do một học kỳ có tổng cộng rất nhiều môn, nên trong thời gian ngắn nó cũng không lộ ra ảnh hưởng rõ ràng.

Hiếu Phỉ ngưỡng mộ tôi không thôi, tôi thì thật nghi ngờ câu tạo đầu óc của cậu ấy, tôi không rõ bản thân mình có cái gì đáng ngưỡng mộ?

Hiếu Phỉ nói: “Bởi vì cậu rất cool! Cậu mặc áo khoác đỏ, đội mũ trắng, cười tủm tỉm đứng trên bàn đánh bóng

bằng bê tông, vẽ mặt chẳng hề để ý, quả thực muốn bao nhiêu cool thì có bấy nhiêu cool! Cậu biết không, ngay cả Vương Chinh cũng chạy đến cửa sổ nhìn cậu đấy, tớ đã kích động nói với anh ấy cậu là bạn tốt của tớ.”

Tôi chỉ có thể cười khỏ, thật ra trong lòng tôi, người cool chính là cậu ấy. Tôi chỉ giả cool mà thôi, còn cậu ấy mới thật sự cool. Tôi dùng vẽ mặt không sao cả và nụ cười kia để che giấu sự nhút nhát xấu hổ và để ý của mình, tất cả những gì tôi biểu hiện ra ngoài đều là giả thôi, mà khi cậu ấy vui vẻ, liền cất tiếng cười to, khi đau buồn, lại bật ra tiếng khóc lớn, cậu ấy đúng cảm biểu hiện nội tâm chân thật của mình.

Có một buổi chiều, cậu ấy nói với tôi rằng Vương Chinh dạy mình chơi trống, cậu ấy nói chuyện rất cao hứng, cậu ấy ngồi ngay trên lan can, để tôi bắt chước động tác giữ trống. Cậu ấy nhắm mắt lại, say sưa làm động tác đập lên cái trống ảo tôi cầm, đập bên phải một cái rồi lại đập bên trái một cái, thân thể còn nghiêng nghiêng nhún nhảy phối hợp, những học sinh đi qua đều kinh ngạc nhìn, trong mắt họ Cát Hiểu Phỉ như con bé lên cơn điên, cứ đánh đập không khí mãi làm gì chứ. Nếu là

tôi, khẳng định sẽ rất ngại để cho mọi người nhìn ra tôi vì một nam sinh mà điên điên khùng khùng, nhưng Hiểu Phỉ không thèm quan tâm, bởi vì cậu ấy thích, cho nên cậu ấy làm, cậu ấy không biết thiên hạ còn có một việc là cần quan tâm đến người khác nghĩ gì, cậu ấy nghe theo tiếng nói của trái tim mình, sống một cách vô cùng nhàn nhuỷễn, sống động, như vậy mới thật sự là cool!

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15

Trưởng thành, giống như tham gia một cuộc thi chạy. Nhìn thấy người ta chạy nhanh hơn mình thì mình cũng không chắc sẽ sót ruột bị thương, chỉ đến khi mình càng ngày càng cách xa người dẫn đầu, mới có thể sót ruột bị thương. Có lẽ tôi sẽ không nhớ rõ người chạy phía sau tôi là ai, nhưng tôi vĩnh viễn nhớ rõ người chạy phía trước tôi.

Thời gian như ngọn lửa cháy mãnh liệt rút cuộc cũng rèn luyện nên sự trưởng thành.

Trên ngã tư đường, có lẽ các bạn sẽ vầy vầy tay, có lẽ ngay cả một cái vầy tay các bạn cũng không làm, cứ như vậy đều tự bước đi về những hướng khác nhau, bạn thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng trận đấu rút cuộc cũng chấm dứt, nhưng bạn lại không biết rằng mình đã bắt

đầu đứng trên một con đường khác, một trận đấu mới lại bắt đầu rồi.

Bạn bắn khoản sao nó không chấm dứt đi? Khi nào mới có thể nghỉ ngơi?

Vĩnh viễn không chấm dứt đâu! Đó là sinh mệnh!]

Hội diễn văn nghệ

Trong chương trình TV “Tuổi mười sáu là mùa hoa nở”, có một cô gái rất xinh đẹp tên là Trần Phi Nhi, rất nhiều người cảm thấy Hiểu Phi giống Trần Phi Nhi, hơn nữa tên cô gái kia cũng có chữ “Phi”, chính vì vậy mà đám bạn bắt đầu thân thiết gọi cậu ấy là “Phi Nhi”.

Theo sức hút của chương trình “Tuổi mười sáu là mùa hoa nở”, cái tên Hiểu Phi ngày càng nổi hơn, không ít nam sinh lớp trên, nam sinh trường khác đến tìm hiểu về Hiểu Phi, viết thư cho cậu ấy, hẹn cậu ấy đi chơi, Hiểu Phi trở thành cô gái trong mộng của rất nhiều nam sinh.

Nếu là cô gái khác, khẳng định sẽ rất hư vinh, có

lòng tham vô bờ, nhưng Hiếu Phỉ lại không thấy vui vẻ chút nào, cảm tôi không được gọi mình là “Phỉ Nhi”, cậu ấy chẳng quan tâm ai thích mình, cậu ấy chỉ quan tâm Vương Chinh gần đây làm cái gì, có nữ sinh nào dám đến gần anh chàng của mình không.

Thật ra, đến lúc đó tôi cũng chưa được nhìn rõ bộ dạng của Vương Chinh, tuy nhiên, hàng năm cứ gần hết học kỳ hai là trường tôi lại tổ chức hội diễn văn nghệ, khẳng định có thể nhìn thấy Vương Chinh, tôi cũng có ch

t hứng thú muốn chiêm ngưỡng xem tay trống có thể chinh phục trái tim của vô số cô gái kia có bộ dáng gì.

Hội diễn văn nghệ, là một sự kiện rất có ý nghĩa, nói chính xác hơn, đó là cơ hội để các tuần nam, mỹ nữ của các khối, các lớp tranh nhau khoe sắc.

Tiết mục của lớp tôi do Lâm Lam phụ trách, về mảng này bạn ấy cũng là người có tài, làm người ta không thể không phục. Bạn ấy lo từ việc bố trí vũ đạo đến trang phục diễn, và đã nghĩ ra hai điệu nhảy. Điều nực cười

nhất là, điệu nhảy đầu tiên, bạn ấy có thể mượn trang phục may sẵn, nhưng còn điệu múa Thái, [1] lại không có trang phục may sẵn, nếu như đi đặt may theo yêu cầu thì cũng cần số tiền không nhỏ. Châu châu bấu lo lắng đến sắp bốc hỏa mà vẫn không có cách nào, rồi một ngày nọ, sau khi Lâm Lam nhìn chằm chằm lá cờ tổ quốc ở trường học cả buổi, ý tưởng bất ngờ ập tới, nói với châu châu bấu đi mượn cờ màu của trường học. (Mỗi lần trường có hoạt động quan trọng, ngoài cờ tổ quốc ra, còn treo những lá cờ màu ở hai bên)

[1] Dân tộc Thái: là một dân tộc ít người ở một vùng của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Một hình ảnh múa Thái:

Lâm Lam cuốn lá cờ màu lên người từng bạn nữ một, dùng kim băng và dây kim tuyến cố định chúng, mặc thêm áo ghi lê vào, tóc dài chải sang một bên, gắn một đóa hoa hồng lên tóc, dưới ánh sáng của bóng đèn, nhìn từ xa, thật sự rất giống những cô gái dân tộc Thái.

Không biết Lâm Lam xuất phát từ ý nghĩ nào mà biết rõ cái não nhỏ của tôi không phát triển gì, còn mời tôi tham gia đội múa, tôi nhẹ nhàng xin miễn tham gia với

bạn ấy, nhưng tôi sẵn sàng trợ giúp. Tôi thích nhìn các bạn ấy múa, nhìn những cô gái mới lớn duyên dáng múa những điệu múa thướt tha, xinh đẹp động lòng người.

Cứ hết giờ học, tôi liền giúp Lâm Lam xếp gọn bàn ghế xuống cuối lớp, tạo ra một khoảng trống để các bạn nữ tập múa. Khi họ tập múa, tôi ngồi trên bục giảng, giúp họ để ý bên ngoài, để phòng người của lớp khác đến nhìn lén.

Hiếu Phi có tham gia tiết mục văn nghệ của lớp 7-2, nhưng cụ thể diễn cái gì thì tôi không biết, đây là bí mật của các lớp, tôi không muốn làm kẻ phản bội, Hiếu Phi cũng không muốn, thế nên hai đứa đều bận rộn việc của riêng mình.

Vất vả luyện tập hơn nửa học kỳ sau, nhóm mỹ nữ lớp chúng tôi rốt cuộc cũng đợi đến ngày tranh đua khoe sắc ở hội diễn văn nghệ, vì hai điệu múa của lớp tôi đều do những bạn trong một đội múa nên thời gian trang điểm thay quần áo rất gấp gáp, vì thế tôi phụ trách việc giữ quần áo và hộp trang điểm cho đám mỹ nữ trong lớp, chính là nhân vật nha hoàn điển hình đó.

Thứ tự biểu diễn sẽ được bốc thăm để quyết định, điệu nhảy đầu tiên của lớp chúng tôi biểu diễn trước, điệu nhảy thứ hai cũng có thứ tự rất tốt, nhưng tiết mục Hiếu Phi tham gia thật không may, phải biểu diễn khai mạc hội diễn.

Vì tôi vẫn theo đuôi đám Lâm Lam, giúp lấy quần áo, lấy đồ trang điểm, nên không thể chuyên tâm ngồi dưới đài xem biểu diễn, màn múa của Hiếu Phi cũng chỉ được xem một nửa, mấy cô gái đó múa cũng khá đẹp, nhưng trang phục thì thật không thể khen nổi, ngọn đèn chiếu rọi xuống, không có một chút sắc thái biểu cảm nào, thực rõ ràng, những cô gái kia có thể múa, nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm chuẩn bị, kinh nghiệm biểu diễn.

Điệu múa đầu tiên của lớp tôi tên là “Tiên nữ phóng hoa”, múa với trang phục kimono trông rất đẹp, nhưng trong lúc múa có một bạn nữ làm rơi lãng hoa, chắc cũng bị mất không ít điểm. Tuy Lâm Lam mất hứng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện chút bức bối nào, mà còn an ủi cô bạn kia, “Không sao đâu, mọi người đều không trách cậu, chúng tớ đều biết cậu đã cố hết sức

rồi.” Còn Lí Sân thì lại nghiêm mặt liếc cô bạn đó mấy cái.

Tôi đứng cạnh nhìn, cảm thấy lại phục Lâm Lam thêm vài phần. Những lớp khác, chủ nhiệm lớp đều phải tự tay lo liệu nhiều chuyện, thậm chí còn vận dụng mối quan hệ của mình, mời thầy cô dạy múa đến, nhưng châu châu báu báu mới tốt nghiệp đại học đã được phân công đến dạy ở trường tôi, không có nhiều mối quan hệ, tất cả đều dựa vào Lâm Lam. Quần áo và kiểu tóc của mấy cô gái trong đội múa đều là Lâm Lam thiết kế, còn biết điều tiết quan hệ của cả đội, bạn ấy thật sự không đơn giản đâu!

Khi mấy cô gái thay trang phục, tôi tương đối nhàm chán, cầm tờ ghi trình tự biểu diễn, tiết mục của lớp 7-5 rất đơn giản, một tiết mục hát tam ca, một tiết mục độc tấu đàn nhị. Tiết mục độc tấu đàn nhị sắp diễn rồi. Nhìn thấy tên tiết mục độc tấu đó, lòng tôi khẽ động, lớp tôi đang chuẩn bị tiết mục kế tiếp, tôi nhờ Nghê Khanh và mấy bạn khác làm giúp việc của mình rồi chạy ra trước đài xem.

Quả nhiên là Quan Hà, bạn ấy mặc một bộ quần áo đơn giản, chiếc quần lụa màu tím khi bước đi cứ nhẹ nhàng lay động, như cơn gió thổi qua đóa sen. Bạn ấy nhìn mọi người rồi cúi đầu chào, ngồi trên ghế, trang điểm rất nhạt mà lại duyên dáng yêu kiều như đóa sen.

Người dẫn chương trình nói: “Sau đây là tiết mục của lớp 7-5: Độc tấu đàn nhị “Đua ngựa”, [2] biểu diễn Quan Hà.”

[2] Nghe: <http://mp3.zing.vn/bai-hat/Dua-Ngua-Huang-Jiang-Qin/ZWZD0Z8U.html>

Chờ ánh đèn trên đài dần tối đi, chùm tia sáng chỉ tập trung trên người bạn ấy, bạn ấy mới bắt đầu kéo đàn, lúc đầu là hàng vạn con ngựa hung mãnh phi như bay, toàn bộ khán đài như biến thành khung cảnh thảo nguyên bao la, mặc cho những chú ngựa thỏa sức rong ruổi.

Một đoạn giữa bài, bạn ấy lấy tay vỗ vào đàn, bắt chước âm thanh của vó ngựa, hiển nhiên kỹ thuật rất tốt, làm cho nữ nghệ sĩ đặc biệt được mời đến làm giám khảo cũng rung động.

Biểu diễn xong, một tràng vỗ tay như sấm dậy vang lên, nam sinh lớp 7-5 gọi to tên bạn ấy, Quan Hà cười nhẹ, cúi đầu chào mọi người xong liền nhanh nhẹn rời đi. Giáo viên âm nhạc của trường và nữ nghệ sĩ trong đoàn văn nghệ kia đều cho bạn ấy điểm a.

Tôi nghe thấy tiếng huýt gió ở phía góc đài, rất kinh ngạc, giáo viên chủ nhiệm các lớp đều ngồi tất ở dưới, là ai có lá gan lớn như vậy nhỉ?

Vì tôi không có chỗ ngồi, đứng trên một cái bàn, nên tôi có thể nhìn rất rõ phía bức rèm trên đài. Một thiếu niên rất bảnh trai mặc áo choàng Mông Cổ, đội mũ Mông Cổ, vẻ mặt hiện rõ ý cười, ngón cái và ngón trỏ đặt trong miệng, huýt gió ăn mừng thay Quan Hà. Hóa ra là Trương Tuấn! Khi Quan Hà đi qua người cậu ta, cười gật đầu, tỏ vẻ biết ơn.

Tôi cảm thấy lòng mình như bị chôn vùi trong hố băng vào ngày đông giá lạnh nhất, tôi và Trương Tuấn đã sớm là người xa lạ, từ khi Trương Tuấn lên trung học cơ sở, ngay cả nam sinh cùng khối cũng ít chơi, càng không cần phải nói đến nữ sinh, nhưng cậu ta lại đối xử

với Quan Hà không giống những người khác.

Tiết mục của lớp 7-8 là một màn múa Mông Cổ, tôi không ngờ Trương Tuấn cũng tham gia, nhưng nghĩ lại thì có cái gì kì lạ chứ? Hội diễn văn nghệ vốn là trò chơi của đám tuấn nam, mỹ nữ, Trương Tuấn bây giờ được rất nhiều nữ sinh bình chọn là nam sinh đẹp trai nhất khối 7, đã sớm không phải là cậu nhóc với mái tóc con nhím trên đầu mà năm đó tôi nhìn thấy nữa rồi, giờ cậu ta đã rất nổi tiếng.

Muốn đi, nhưng lại muốn xem, muốn đứng im ở đó, nhưng lại muốn chạy đi.

Trong lúc do dự, bốn nam sinh và bốn nữ sinh của lớp 7-8 đã chạy lên đài từ lúc nào. Giữa những lời ca tiếng nhạc Mông Cổ, họ vừa múa vừa hát. Con trai mạnh mẽ, con gái dịu dàng nhiệt tình.

Thế mà trước giờ tôi không biết Trương Tuấn cũng có tế bào văn nghệ, cậu còn múa đầu trong đám con trai, nhảy rất ăn ý với một bạn gái xinh đẹp đầu gấn đầy châu ngọc, khi thì là con tuấn mã ngông cuồng bay nhảy

trên thảo nguyên, khi thì là con đại bàng hung mãnh bay lượn trên trời cao trong xanh.

Cậu ngồi xõm xuống, thân mình hơi nghiêng về trước, hai chân thay phiên nhau bắt chước tư thế nhảy chồm lên của con ngựa, cứ thế tiến về phía trước, thấy cậu sắp đến gần chỗ mình đứng, tôi lập tức xoay người bước đi, vội vàng nhảy lên góc đài, vén màn lên, đi vào trong tìm đám Lâm Lam.

Lâm Lam thấy tôi, lập tức hỏi: “Cậu thấy màn múa Mông Cổ của lớp 7-8 không? Múa thế nào?”

Tôi nhàn nhạt trả lời: “Chúng mình vẫn múa đẹp nhất, trời nóng thế này mà còn cố mặc cái áo choàng dày cộp.”

Lâm Lam cười: “Nghe nói người biên đạo múa của lớp 7-8 là Đồng Vân Châu, là người Mông Cổ, múa điệu Mông Cổ rất đẹp, nếu không phải biểu diễn thì tớ thật rất muốn đi xem họ múa như thế nào.”

Nghê Khanh vội vàng chạy đến, thở hỏn hển nói:

“Trời ạ! Lớp 7-8 kia múa đẹp quá! Trương Tuấn thực quá cool! Cô nàng Đồng Vân Châu đó không hổ là người Mông Cổ, còn múa đẹp hơn trên TV đây!”

Lâm Lam liếc Nghe Khanh một cái, làm bộ không nghe thấy gì hết, giục các cô gái trong đội kiểm tra trang phục lần cuối. Nghe Khanh còn chưa hiểu ý cứ xán quanh Lâm Lam, Lâm Lam cũng chẳng buồn để ý.

Đến khi tiết mục múa Thái của chúng tôi lên đài, tôi và Nghe Khanh chạy ra trước đài nhìn. Tiết mục của lớp 7-5 và lớp 7-8 đều tương đối sống động, hai lớp vừa rồi còn nhảy hiện đại, người xem có cảm xúc dâng trào theo một đường dài, nên khi chúng tôi biểu diễn tiết mục “Bình minh trên đất Thái” này cũng được chiếm vài phần thiên thời địa lợi.

âm nhạc tươi mát dịu dàng, những cô gái duyên dáng thướt tha, như con chim non giữa núi rừng, như dòng suối nhỏ trong mát, làm cho tinh thần của mọi người đều thay đổi.

Ánh đèn chiếu rọi xuống đài, chiếc váy trên người

những cô gái trở nên xinh đẹp lạ thường, nếu không nói thì tuyệt đối không ai nghĩ tới đó lại là những lá cờ màu. Khi họ múa xong, tôi và Nghê Khanh lại quay về hậu trường, cầm quần áo chờ họ thay.

Lâm Lam còn không vội thay quần áo đã kéo tay tôi, cùng tôi chen chúc ra trước đài chờ xem kết quả, giáo viên chủ nhiệm và giáo viên âm nhạc cho điểm rất cao, hai giám khảo khác cũng cho điểm không thấp, nhưng nữ nghệ sĩ trong đoàn văn nghệ lại cho điểm rất chênh lệch, Lâm Lam dậm chân, than thở nói: “Mẹ tớ thật ác quá!”

Tôi kinh ngạc, “Đó là mẹ cậu?” Khó trách Lâm Lam có thiên phú văn nghệ như vậy, thì ra là con nhà nòi.

“Đúng vậy!”

Tôi an ủi bạn ấy, “Không sao đâu, giám khảo khác cho điểm rất cao mà, khẳng định có thể đoạt giải. Mẹ cậu làm như vậy, cũng là vì chứng minh cậu dựa vào năng lực của chính mình, không vì quan hệ mà thiên vị.

Lâm Lam cười cười, cuối cùng cũng có vài phần cao hứng.

Những tiết mục sau đó rất cuộc là gì, tôi đều không còn tâm trạng xem nữa, chờ đến lúc nhớ tới Vương Chinh mới vội vã đi hỏi, kết quả người ta nói cho tôi, năm nay Vương Chinh không thể đại diện lớp tham gia biểu diễn, bởi vì khi diễn tập, giáo viên chủ nhiệm không thích tiết mục của anh ấy, nói rằng chủ đề đó không lành mạnh, nên đã bị rút.

Kết quả cuộc thi được công bố, giải nhất của khối 7 thuộc về tiết mục độc tấu đàn nhị do Quan Hà biểu diễn, giải nhì thuộc về màn múa Mông Cổ của lớp 7-8 và điệu múa Thái của lớp tôi, vũ đạo của lớp 7-2 không được giải gì, Hiểu Phi có chút uể oải, có điều cậu ấy còn bất bình thay cho Vương Chinh nhiều hơn, mắng to giáo viên chủ nhiệm đó đúng là không có con mắt thẩm mỹ.

Tan cuộc, đám học sinh xung quanh còn đang bàn luận về hội diễn văn nghệ vừa kết thúc, con gái nói về Trương Tuấn, con trai nói về Quan Hà. Tôi hoảng hốt, trước mắt lần lượt hiện lên hình ảnh Quan Hà và Trương

Tuấn, cô gái tao nhã uyển chuyển hàm xúc, nét anh tuấn không thể che giấu của chàng trai, tôi bắt đầu cảm thấy khoảng cách giữa mình và họ ngày một xa hơn, họ như hai ngọn đèn càng cháy càng sáng, ánh sáng tỏa ra càng ngày càng động lòng người, mà tôi đây chẳng những không có ánh sáng, mà còn tăm tối không chịu nổi, tiếng xấu lan xa.

Tôi hiểu được chênh lệch giữa mình và họ, tôi có một chút bi thương, có một chút phiền muộn không cam lòng với vận mệnh, và nhiều nhất chính là không thể không chấp nhận. Có lẽ chỗ sâu nhất trong lòng đã sớm hiểu bản thân mình vốn là một người chỉ có thể nhìn không chớp mắt, vốn nên đứng đó mà ngưỡng mộ, khát vọng nhìn về phía ánh sáng của người khác, cho dù hăm mộ đến đâu, tôi cũng không thể trở thành họ được.

~~~~~

Tất cả trường trung học đều có chủ tịch hội học sinh.

Sau khi hội diễn văn nghệ kết thúc không lâu, trường

bắt đầu thay đổi các thành viên trong hội học sinh, Thẩm Viễn Triết được nhận chức chủ tịch mới của hội học sinh.

Làm lớp trưởng lớp 7-6, lớp đó được cậu dẫn dắt, đã giành danh hiệu lớp xuất sắc nhất năm, tên của cậu ai ai cũng biết, vì vậy, cậu đảm nhiệm chức chủ tịch hội học sinh này cũng rất xứng đáng

Thời gian trôi qua, đám học sinh mới vào trường chúng tôi đầu tiên là nghe tin đồn từ sư huynh sư tỷ, rồi không biết bắt đầu từ khi nào đã trở thành nhân vật chính của tin đồn.

Sau “Song ba” Hiếu Phi và Quan Hà, “Song vương” cũng được đề cử ra. Bạch mã vương tử là Thẩm Viễn Triết, tướng mạo nhã nhặn, học tập tốt, tính tình cũng tốt, nhiệt tình lương thiện, vui vẻ giúp đỡ các bạn và thầy cô giáo, luôn thân thiện với các bạn, có nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, rất nhiều nữ sinh thích cậu, nhưng cậu không hề có lời đồn xấu, với nữ sinh nào cậu cũng đối xử bình đẳng. Cậu ôn hòa lương thiện nên dù nữ sinh thổ lộ với cậu bị từ chối, cũng không cảm thấy bị tổn thương, mà còn coi cậu là bạn.

Hắc mã vương tử là Trương Tuấn, diện mạo anh tuấn, học tập bình thường, tính cách trầm mặc ít lời, không có tinh thần tập thể, cũng không đoàn kết với các bạn học, không nhiệt tình giúp đỡ người khác, nhưng cũng không bắt nạt kẻ yếu, con gái thích cậu nhiều và cũng phức tạp, có đàn chị lớp trên, có nữ sinh học trường kỹ thuật, có cả cô bé lớp dưới, lời đồn về cậu rất nhiều, nhưng do không chơi với nữ sinh cùng khối, nên không nghe nói cậu có chuyện tình cảm với nữ sinh cùng khối, cũng không nghe nói có nữ sinh nào khối tôi thổ lộ với cậu, tuy nhiên có thể thường xuyên nghe nói rất nhiều chuyện từ yêu thành hận của những nữ sinh lớp trên với cậu, tìm người quen biết đánh cậu, kết quả có đánh hay không, không ai biết.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16

Vết thương đau đớn nhất thế gian chính là vết thương không đổ máu, không có thuốc hay, cũng không thể chữa khỏi, cho dù bình phục, cũng như ánh trăng trên mặt nước, nhìn thì thật tròn vẹn, yên bình, nhưng mỗi khi gió thổi qua, nó sẽ dễ dàng lộ ra vết rách, âm thầm đau đớn.]

H

Cuộc thi cuối kỳ chấm dứt, thành tích của mọi người đều không có thay đổi gì lớn, Trần Tùng Thanh vẫn đứng đầu lớp tôi, Lâm Lam đứng thứ hai, lớp 7-2 Cát Hiểu Phi đứng thứ nhất, lớp 7-5 Quan Hà đứng thứ nhất, Trương Tuấn và tôi vẫn lắc lư ở vị trí thứ hai mươi mảy của lớp.

Tôi yêu nhất là kỳ nghỉ hè dài. Tôi giấu mình trên ghế sofa ở quán karaoke, vừa đọc sách vừa ăn quà vặt, tiêu dao tự tại cứ như thần tiên. Tiểu Ba bây giờ đâu còn giống trước nữa, không cần chờ đến khi đánh thắng ván bi-a mới mời tôi uống nước, bây giờ, dù là lúc nào bên cạnh ghế sofa cũng bày đầy đồ ăn vặt và đồ uống, tùy tôi muốn ăn gì thì ăn, muốn uống gì thì uống.

Tôi cũng không cần khách khí gì với anh ấy, đôi khi nhớ đến vấn đề kinh tế, lương tâm cũng thấy bất an nên hỏi: “Em có cần trả tiền không? Mẹ em cũng cho em tiền tiêu vặt mà.”

Tiểu Ba cười: “Em có thể ăn bao nhiêu? Máy chuyện này anh vẫn đủ khả năng.”

Miệng tôi nhai mứt, không do dự hỏi: “Mẹ anh còn may găng tay à?”

Anh thản nhiên trả lời: “Đúng vậy, đối với mẹ anh mà nói, chút bận rộn trong cuộc s

ng có thể quên đi những chuyện không vui.”

Ô Tặc nghe được đoạn đối thoại của chúng tôi, hoàn toàn không thể hiểu nổi, la hét nói: “Nhưng bây giờ em có thể nuôi sống bản thân mình rồi, sao còn để mẹ em phải kiếm tiền vất vả như thế? Cô ấy may găng tay cả ngày cũng không đủ tiền hát một bài hát.”

Tiểu Ba và tôi đều cười nhìn Ô Tặc, anh chàng này sống thật đơn giản hạnh phúc!

Một buổi tối cuối tuần, tôi rúc mình trong phòng hát đọc sách nhiều quá đến mệt mỏi cả người, chuẩn bị đi ra ngoài một chút. Vừa đi ra đã nhìn thấy ngọn đèn mờ ảo, tiếng người ồn ào, không khí có vẻ khác lạ, ngay cả cầu thang cũng đứng trật người, tôi cảm thấy buồn bực, tối nay sao lại kinh doanh khác thường vậy nhỉ?

Bắt lấy một chị đang đưa rượu, hỏi: “Tối nay có hoạt động à chị?”

Chị ấy gật đầu, “Có người tổ chức sinh nhật.”

Tôi lách qua đám người, muốn đi lấy chút đột nhiên, ở giữa ngọn đèn mờ ảo, tôi nhìn thấy một cô gái có mái

tóc dài đen nhánh, quần áo trắng tinh ngồi bên cạnh Trương Tuấn, cầm microphone hát “Như sương như mưa lại như gió”.

“Tình cảm em dành cho anh vĩnh viễn không thể rõ

Em trao trái tim mình cho anh nhưng em luôn bị dày vò

Trong đêm tối tĩnh mịch em bất lực tìm kiếm

Muốn tìm một ai đó có thể dựa vào

Nhưng em lại nhận được cái ôm sâu đậm nhất

Em cảm nhận được trái tim nồng cháy của anh đang đập mạnh mẽ

Anh có biết không, em không quan tâm

Trái tim yêu anh vĩnh viễn không già

A . . A . .

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Đến rồi lại đi chỉ để lại công dã tràng

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Mặc cho tim em luôn dõi theo anh

A . . A . .”

Lúc đó, bài hát này và cô gái Lương Nhạn Linh xinh đẹp đã nổi tiếng khắp trong nam ngoài bắc, gần như cứ đến quán karaoke là sẽ hát bài này, tôi đã sớm nghe đến tên người, nhưng lúc này, tại nơi đây, tôi như bị sét đánh trúng.

Người bên cạnh cứ không ngừng xô đẩy, tôi bị đâm vào khi thì bị đẩy lên phía trước, khi thì bị xô xuống dưới, nhưng tôi lại không có chút cảm giác đau đớn nào, chỉ cảm thấy linh hồn mình như bị hút ra khỏi cơ thể, nó vừa chết lặng vừa bị thương nhìn thân thể tôi.

Những người xung quanh Trương Tuấn vỗ tay, huýt sáo, cười hét lên: “Nghe thấy chưa? Muốn cậu cho cô ấy một cái ôm sâu đậm đó!”

Trương Tuấn uống rượu cười, vẫn ngồi im không nhúc nhích.

Bạn bè của Trương Tuấn ồn ào: “Trương Tuấn, sao cậu nhảm chá thế hả, con gái nhà người ta đã chủ động thế mà!”

Một cô gái không biết có phải em gái của cô kia không, dẫn đầu nói, “Trương Tuấn, hôn chị ấy đi!” Tất cả mọi người đều vỗ tay cổ vũ, reo hò, “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi! . . .” Tiếng kêu càng lúc càng lớn, tiếng vỗ tay càng lúc càng vang, dường như độ ẩm trong phòng hát được đẩy lên rất cao, linh hồn của tôi thấy bản thân mình đang chen chúc trong đám người, sắc mặt trắng bệch, ngơ ngác nhìn chằm chằm Trương Tuấn, hai tay gắt gao nắm thành quyền.

Trương Tuấn không nhịn được trước tiếng reo hò của mọi người, rót cuộc cũng buông chén rượu xuống, nắm tay cô gái kia, hôn lên mu bàn tay cô.

Mọi người không hài lòng ôi ôi a a chê cậu ta, tiếng chê càng lúc càng lớn, rất có xu thế bật tung nóc nhà.

Cô gái kia đột nhiên nâng một tay lên ôm cổ Trương Tuấn, nhìn về phía trước rồi hôn một cái trên mặt cậu, cuối cùng cũng thay Trương Tuấn giải vây trong cuộc biểu tình.

Mọi người lại huýt sáo, lại cười vang, vừa cười vừa chen lấn, vóc dáng tôi cũng không cao to gì, vô tình bị đám đông đẩy về phía trước, không biết cánh tay ai đụng phải một chút, cái kính cận bị rơi xuống sàn, tôi luống cuống đi tìm, miệng còn nói: “Đừng giẫm lên kính của tôi.”

Nhưng ở đây thật sự rất nhiều người, mọi người đều chen nhau lao về phía trước. Tôi chẳng những không nhặt được kính, mà còn suýt bị đám người làm bị thương, kính bị đá đến dưới chân một người, tôi đang muốn đi nhặt nó thì lại bị một đôi giày cao gót giẫm lên, nát bét, chủ nhân của đôi giày cao gót đó kinh hãi kêu lên một tiếng, “Ai nha, đây là cái gì?” Mọi người nghe thấy tiếng kêu đều hạ tầm mắt xuống thấp, thấy tôi chật vật trên sàn.

Hóa ra, trong lúc lần tìm kính tôi đã tình cờ đến cái

sofa mà bọn Trương Tuấn ngồi. Vừa rồi nhìn chăm chăm vào Trương Tuấn, nên không phát hiện ra Tiểu Ba cũng ngồi trong này. Anh ấy kéo tôi từ dưới sàn lên, cố gắng nén nhịn mới không chửi ầm lên, “Em có biết vừa rồi nguy hiểm thế nào không? Nhiều người như vậy, tiếng nhạc lại to, nếu em bị ngã thì chả có ai chú ý đến em cả.”

Tôi ảm ức nói: “Em muốn tìm kính.”

Bạn gái Trương Tuấn thật có lỗi nói: “Xin lỗi nhé, em gái, chị không nhìn thấy, chị sẽ mua cho em một cái kính mới.”

Tiểu Lục nói: “Tiểu Ba, cái bộ của mày Vì chịu ảnh hưởng của những bộ phim điện ảnh xã hội đen HongKong, nên hồi đó lưu hành gọi bạn gái là cái bộ, nhưng tôi lại rất rất ghét cách gọi này.”

Tiểu Ba vội nói: “Không phải, bạn bình thường của em thôi.”

“Bảo con bé lại đây, mọi người cùng nhau uống vài

chén, kết bạn kết bè một chút.”

Tiểu Ba cười theo nói: “Em ấy vẫn còn nhỏ, không uống được rượu.”

Tiểu Lục cười không nói lời nào, bên cạnh hắn tự nhiên có người nói thay, “Tiểu Ba bây giờ là ông chủ, tính khí cũng bạo hơn trước quá nhỉ, ngay cả lời anh Lục nói cũng không nghe.”

Sợ Tiểu Ba khó xử, tôi túm áo anh ấy, ý bảo anh là không sao, chủ động ngồi xuống cạnh anh.

Tiểu Lục đưa cho tôi một chén rượu vang nhỏ, “Học trường nào?”

“Trường Nhất Trung ạ.”

“Trường tốt đấy, cùng trường với thằng em Trương Tuấn của anh đúng không? Trương Tuấn?”

Trương Tuấn chỉ lạnh lùng gật gật đầu.

Tôi đang định uống chén rượu cho xong chuyện,

Tiểu Ba lại cầm lấy chén rượu trong tay tôi, cười nói: “Anh Lục, cô bé này thật sự không biết uống rượu đâu, bỏ qua cho em ấy nhé, em sẽ uống thay.”

Tiểu Lục không cười, nhìn chằm chằm Tiểu Ba, Tiểu Ba cũng không lùi bước, đón tầm mắt của hắn. Tất cả những người xung quanh đều không nhìn được ngừng thở, một lúc lâu sau, Tiểu Lục cười gật gật đầu, “Được! Mà đã nói vậy thì anh cũng không thể miễn cưỡng, mà muốn uống thay thì phải uống nhiều đó!”

Tiểu Ba lập tức uống một hơi cạn sạch, “Cảm ơn anh Lục.”

Một thanh niên bên cạnh Tiểu Lục giờ chai rượu chưa mở nắp ra trước mặt Tiểu Ba, “Không phải một chén đó, mà là một chai này.”

Tôi tức đến xì khói, nhưng tôi biết, đây là quy củ của vòng quan hệ lẩn quẩn này, nếu muốn ra mặt thay người khác, thì sẽ phải chấp nhận yêu cầu của đối phương, nếu không làm được thì đúng là hèn.

Tiểu Ba cầm lấy chai rượu, ngay cả cái bát nắp chai cũng không dùng, mà trực tiếp dùng răng cắn nắp chai ra, đặt miệng chai lên môi, nuốt từng ngụm rượu vào cổ họng.

Giữa những tiếng “ực ực” “ực ực”, Tiểu Ba đã uống hết chai rượu một lít, đặt vỏ chai rượu lên bàn, cười nói: “Cảm ơn anh Lục.”

Tiểu Lục không để ý đến Tiểu Ba, cười tủm tỉm hỏi người khác, “Này, sao em không hát? Hát đi nào!”

Cô gái ngồi cạnh hần lập tức cầm cuốn sách hát lên, chọn bài, sau đó chị ta và hần cùng đứng lên hát bài “bình tụ”.

Tiểu Ba chào Tiểu Lục, Tiểu Lục cứ như đang đuổi ruồi bọ, không kiên nhẫn xua xua tay, tôi chạy nhanh về phía toilet cùng Tiểu Ba, anh ấy thọc tay vào cổ họng, ép mình nôn ra, tôi cảm thấy áy náy vô cùng, nhưng lại không biết mình có thể làm cái gì, chỉ có thể vỗ nhẹ nhẹ lên lưng anh.

Nôn xong, anh xúc miệng, rửa mặt, cười nói với tôi: “Không sao đâu, thế này thì coi như chưa uống tí rượu nào rồi.”

Tôi nhẹ giọng hỏi: “Sao anh lại đỡ rượu thay em? Đó chỉ là một chén rượu vang nhỏ thôi mà, uống cũng chẳng sao hết, vào lễ mừng năm mới bố mẹ cũng cho em uống rượu vang.”

Anh mỉm cười giải thích, “Trong vòng luẩn quẩn này, lũ đàn ông con trai muốn chuốc say các cô gái đều bắt đầu dây dưa từ chén đầu tiên, có chén thứ nhất, sẽ không có cách nào từ chối chén thứ hai, bọn họ sẽ dùng đủ mọi cách để mời rượu em, muốn từ chối thì phải từ chối từ chén đầu tiên. Vừa nãy anh chỉ uống một chai, nhưng lại có thể đỡ rượu thay em cho cả sau này nữa, mọi người ở đây hôm nay đều hiểu rồi, dù là dưới trường hợp nào em cũng không uống rượu, tuyệt đối sẽ không có ai để em uống nữa.”

Lúc đó tôi mới thật sự hiểu ác ý của Tiểu Lục, giọng điệu của Tiểu Ba ngày càng nghiêm túc hơn, “Kì Kì, đối với con gái, thứ nhất là thuốc phiện, mặc kệ nó có phải

thật sự là thuốc phiện hay không, dù người ta có nói không độc, không gây nghiện, cũng tuyệt không thể dính vào, thứ hai là rượu, một giọt cũng không thể uống.”

“Em biết rồi, có thể uống ở nhà với bố mẹ, không thể uống cùng những người này.”

Tiểu Ba vỗ vỗ đầu tôi, giống như đang vỗ đầu con chó nhỏ.

Tiểu Ba mới nôn xong, tuy thân thể không thoải mái, nhưng vẫn muốn ở lại làm việc, tôi đi tìm Ô Tặc, muốn anh ấy đôn đốc Tiểu Ba ăn chút gì đó, nhưng Ô Tặc lại làm bộ xa lánh, tôi đoán là vì Tiểu Ba giúp tôi đỡ rượu nên anh ấy mới mất hứng, nhưng mà, ai thêm đề ý anh ấy mất hứng hay không chứ? Tôi nói xong điều muốn nói rồi quay người bước đi.

Cầm sách trên tay, chen qua đám người đông đúc đi ra ngoài, thái độ của họ không giống trước nữa, nhìn thấy tôi, họ đều chủ động đứng dịch ra tạo cho tôi một lối đi, trong đại sảnh, lại vang lên lời ca của bài “Như

mưa như sương lại như gió”.

“A . . A . .

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Đến rồi lại đi chỉ để lại công dã tràng

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Mặc cho tim em luôn dõi theo anh

... ”

Tôi chạy rất nhanh ra khỏi quán karaoke, đứng ngây người trước dòng xe cộ đi lại đông nghìn nghịt, có cảm giác hoang mang bị thương, đột nhiên, tôi bắt đầu chạy, chạy dọc theo ngã tư đường, hơn hai mươi phút sau, tôi thở hồng hộc chạy đến bờ sông.

Tôi đứng ở bờ sông, nghe tiếng nước sông chảy rào rào, ánh trăng chiếu xuống mặt nước phập phồng, toát ra tia sáng lung linh.

Tôi yên lặng đứng đó rất lâu, trong đầu tựa như suy

ngĩ rất nhiều, nhưng lại giống như không nghĩ được gì. Mãi đến khi có một người đạp xe đạp qua cầu, tôi mới bừng tỉnh, nên trở về nhà thôi, nếu không biện pháp chẵn dê sẽ không còn nữa, bố mẹ sẽ nổi giận mất.

Chạy một mạch về nhà, cũng đã là mười một giờ rồi, sắc mặt mẹ rất khó coi, tôi không đợi mẹ hỏi đã chủ động giải thích, “Con ở nhà bạn Hiếu Phỉ mãi xem Doraemon quá nên không để ý giờ mẹ ạ.” May mắn là vào những năm đó, không có mấy nhà lắp điện thoại bàn.

Sắc mặt của mẹ và bố cũng dịu đi không ít: “Nhanh đi ngủ đi, lần sau chú ý giờ giấc đấy.”

Tôi gật gật đầu, lập tức đi đánh răng rửa mặt.

Sau đó, tôi thường xuyên thấy Trương Tuấn và cô gái kia ở cạnh nhau trong quán karaoke, ai cũng nói cô ấy là bạn gái Trương Tuấn, tôi được nghe nói cô ấy đã đi làm rồi, là giáo viên mầm non, còn có thể nghe rất nhiều chuyện, nhưng tôi không muốn biết thêm điều gì nữa, thậm chí tên cô ấy, tôi cũng chẳng buồn nghe, cho dù

nghe thấy, cũng không muốn nhớ kỹ, dường như, chỉ cần tôi không biết tên cô thì tôi có thể làm như cô không tồn tại.

Kỳ nghỉ hè vốn vui vẻ tựa thần tiên của tôi bỗng trời lên một đám mây âm u, lần đầu tiên tôi biết, khi ngóng trông ai đó, trái tim mình có thể đau nhói lên, khi nghe những lời ca u buồn, có thể rơi lệ, thật ra, từ trước tới giờ tôi cũng không ôm hy vọng gì với Trương Tuấn, nhưng có lẽ tình cảm của tôi bị đè nén xuống chỗ sâu kín nhất trong lòng, ngay cả bản thân tôi cũng không phát hiện ra nó, vì thế khi tận mắt chứng kiến mới cảm thấy thương tâm đến vậy. Thậm chí tôi còn có ý nghĩ ác, vì sao cô gái đó không giống Quan Hà, không đề ý đến Trương Tuấn chứ? Tốt nhất là cô ấy có thể đá bay Trương Tuấn đi.

Cô gái đó rất thích hát bài “Nhu mưa như sương lại như gió”, lần nào đến quán karaoke cũng hát bài này.

Mà mỗi khi nghe thấy bài ấy, tôi liền chẳng còn tâm tình làm việc mình đang làm dở nữa, “Nhu mưa như sương lại như gió” bị tôi liệt vào danh sách những ca

khúc ghét nhất, tôi trẻ con đem giấu hết những tờ mã số có bài hát đó trong quán karaoke, không khách nào hát được bài đó nữa, nhưng chuyện còn chưa yên, cái cô nàng kia cũng thật quá cố chấp, nhất định muốn hát bài đó. Tiểu Ba sút đầu mề trán vì phải đi tìm quanh, lại còn không ngừng nói “xin lỗi” với cô ta, tôi không thể nhìn nổi nữa, chỉ có thể giả bộ tìm tìm cái gì đó dưới sofa, rồi may mắn tìm thấy mấy tờ giấy ấy, làm như không có chuyện gì đưa chúng cho họ.

Cô nàng đó vui sướng nhận lấy, liên tục nói “Cảm ơn”, lại còn thân thiết mời tôi chơi cùng bọn họ, tôi lạnh lùng, cực kỳ không nể mặt cô ta, nói: “Em không thích hát.”

Cô ta xấu hổ cười, “Chị thấy em cả ngày chơi trong quán karaoke mà, sao lại không thích hát?”

Tiểu Ba sợ tôi lại nói gì đó không hay, vội đẩy tôi xuống ghế lô. Từ đầu đến cuối Trương Tuấn đều lạnh lùng ngồi trên ghế sofa, coi như đây là chuyện của người khác, chẳng thèm đếm xỉa đến.

Cửa phòng bị đóng lại, tôi bực mình nghĩ, chẳng lẽ sau khi đóng cửa lại, vẫn phải đối mặt với chuyện này

Chị đưa đồ uống cho bọn họ hỏi tôi và Tiểu Ba, “Cái cậu Trương Tuấn thật sự học cùng khối với Kì Kì à?”

Tôi không để ý đến chị ấy, Tiểu Ba hiền lành trả lời: “Là cùng một khối.”

Chị kia vô cùng kinh ngạc nói: “Nhìn cậu ta không giống trẻ con chút nào, so với người lớn còn người lớn hơn.”

Tôi lập tức nói: “Tuy cậu ta học cùng khối với em, nhưng cậu ta đã từng bị đúp, lớn hơn em hai tuổi, là học sinh lớp lớn bị lưu ban.”

Có lẽ vì Tiểu Ba chưa từng thấy tôi nói xấu ai như vậy, liếc tôi một cái, mỉm cười nói với chị kia: “Tuổi ở trong lòng, không ở ngoài mặt. Năm nay em mới mười lăm tuổi, bạn bè bằng tuổi em cũng chỉ vừa học xong trung học cơ sở, còn ngồi trong lớp cãi nhau âm ỉ, nhưng em đã ra ngoài làm công kiếm tiền, chẳng những

nuôi được bản thân mình, mà còn mang tiền về nhà cho anh trai mua sách, nếu họ nhìn thấy em, cũng nhất định không thể tin em là bạn cùng lứa với họ.”

Chị ấy cầm cái khay rời đi, “Mỗi người có một số mệnh, họ sinh ra ở thành phố, em sinh ra ở nông thôn, không giống nhau.”

~~~~~

Kết quả thi trung học phổ thông của Vương Chinh

Nghỉ hè hàng năm, đều có hai kỳ thi khiến nhiều học sinh phải đau đầu, một là kỳ thi vào trung học phổ thông, một là kỳ thi vào trường đại học.

Sau kỳ thi lên trung học phổ thông, ở ngoài cổng của trường trung học cơ sở Nhất Trung sẽ dán thông báo công bố thành tích. Trên bảng tin của trường trung học cơ sở Nhất Trung, bên phải là thành tích thi trung học phổ thông của các học sinh, bên phải là tên những thí sinh đỗ vào trường trung học phổ thông Nhất Trung, vì thế ngoài cổng trường có rất nhiều phụ huynh và thí sinh

đang lo lắng chen chúc để xem kết quả, có học sinh và phụ huynh của trường Nhất Trung, cũng có những học sinh của trường khác nữa.

Vì năm nay có Vương Chinh tham gia cuộc thi, nên Hiểu Phi vô cùng chú ý, sáng sớm tinh mơ đã kéo tôi dậy vào trường xem kết quả. Tuy so với các bạn cùng lứa, vóc dáng của tôi và Hiểu Phi đều tính là cao, nhưng đứng cùng nhiều người lớn thế này, dù sao cũng vẫn là thấp bé, vì thế dù đến rất sớm nhưng chúng tôi lại là những người cuối cùng xem được kết quả, khi đám người đầu xem gần xong rồi, rốt cuộc chúng tôi mới chen được vào mà xem.

Hiểu Phi bắt đầu nhìn từ những cái tên đầu bảng, tôi không hé răng, lén lút xem từ những cái tên cuối bảng, rất nhanh tôi đã thấy thành tích của Vương Chinh, xem từ đầu bảng đúng là chỉ lãng phí thời gian và sức lực, tuy nhiên, câu này tuyệt đối không thể nói với Hiểu Phi được.

Khi nhìn được tên của Vương Chinh rồi, tôi liếc sang cột thành tích, thật rõ ràng, với thành tích này của anh

ấy, không chỉ không vào được trường trung học phổ thông trọng điểm, mà ngay cả trường bình thường cũng đừng có mơ, anh ấy chỉ có thể đi ghi danh vào trường kỹ thuật thôi.

Hiếu Phi vẫn đang chuyên chú tìm tên từ trên xuống, dù sao thì tôi vẫn đợi cậu ấy, nên cũng xem từ trên xuống giống cậu, sau khi xem qua bốn mươi năm mươi cái tên, phát hiện một cái tên quen thuộc, Trần Kính. Tôi ngây người nhìn chằm chằm cái tên ấy vài giây, cái tên của cậu thật sự chỉ bình thường đứng giữa một đồng tên khác.

Có gần bốn trăm thí sinh của trường tôi thi vào trung học phổ thông, tôi nhìn lên nhìn xuống một lúc lâu, nhìn đến nổi hoa cả mắt, rốt cuộc, Hiếu Phi cũng nhìn thấy tên Vương Chính.

Cậu ấy yên lặng đứng đó, nhìn đi nhìn lại, dường như không tin chỗ mà mình vừa nhìn thấy. Tôi không phải là người giỏi an ủi người khác, nên chỉ có thể trầm mặc đứng.

Bỗng nhiên, cậu ấy bắt đầu gào khóc, khóc long trời lở đất, khóc khàn cả giọng.

Trời ạ! Tất cả thí sinh thi trượt đều không khóc, thế mà cô bạn tôi lại khóc cứ như mình thi trượt. Phụ huynh và các học sinh khác đều nhìn về phía chúng tôi. Hiểu Phi khóc giàn giụa như mưa, mặc kệ người khác nghĩ gì, trên mặt tôi thì vẫn trấn tĩnh lắm, nhưng trong lòng thì chỉ hận không thể giấu cái mặt mình trong quần áo.

Có phụ huynh vì đưa con của mình không thi đỗ nên rất bức, nhìn thấy Hiểu Phi khóc thương tâm như vậy, liền chỉ vào con mình trách móc: “Con xem con đi, thi không đỗ mà lại chẳng có chút phản ứng nào, người ta không đỗ ít nhất còn biết khóc, biết hối hận trước kia không học hành chăm chỉ.”

Con của cô ấy buồn bức, tôi cũng rất buồn bức!

Tôi không biết khuyên nhủ thế nào, chỉ có thể trầm mặc nhìn Hiểu Phi khóc, Hiểu Phi như được tạo ra từ nước ấy, khóc ước chừng nửa giờ rồi mà vẫn không thấy. Tôi nhìn cũng thấy đau lòng, giọng buồn buồn nói:

“Đừng khóc nữa!”

Hiếu Phỉ vừa lau nước mắt vừa thê lương hỏi: “Làm thế nào bây giờ? Anh ấy không đỗ trung học phổ thông, sau này tớ còn muốn học đại học nữa, có phải chúng tớ sẽ không được ở cùng một chỗ không?”

“Thì cậu không chê anh ấy là được thôi!”

“Thế nếu anh ấy ghét bỏ tớ thì sao?”

Tôi thật nghi ngờ cái đầu của Hiếu Phỉ có cấu tạo không giống người thường, bắt đắ dĩ nói: “Sao anh ấy có thể ghét bỏ cậu chứ? Tương lai cậu là sinh viên cơ mà!”

Hiếu Phỉ nửa tin nửa ngờ, cuối cùng nước mắt cũng dần ngừng chảy, tôi vốn muốn mời cậu ấy đi ăn kem, ăn chút kem lạnh vào để bồi bổ lại sức lực mà cậu vừa tiêu tốn, thật không ngờ trong mắt cô bạn này chỉ có trai đẹp, không có bạn bè, “Kì Kì, tớ không đi chơi cùng cậu được đâu, tớ muốn đi tìm Vương Chính, lúc này khẳng định anh ấy rất buồn, tớ muốn gặp anh ấy.”

Không phải Vương Chính thi trượt kỳ thi này, mà là thành tích quá kém, đối với thành tích của mình chắc hẳn trong lòng anh ta cũng sớm đoán được rồi, nếu có bị buồn lòng thì phải đợi đến hôm nay sao? Nhưng tôi cũng chỉ có thể nói với Hiếu Phi rằng: “Cũng được, vậy cậu đi tìm anh ấy đi.”

Hiếu Phi hấp tấp cưỡi chiếc xe đạp của mình rời đi, tôi nhàn rỗi không có việc gì, đi đến bảng thành tích, đi xem những ai đỗ vào trường trung học phổ thông Nhất Trung. Trường Nhất Trung tuyển chọn khoảng bốn, năm trăm học sinh, tên Trần Kính đứng ở thứ hai, ba trăm, thật sự không dễ tìm chút nào. Bên cạnh có hai cô gái cũng đi xem náo nhiệt giống tôi, thấp giọng bàn tán, “Trần Kính này có phải là con phó giám đốc đài truyền hình của chúng ta không nhỉ?”

“Chính là cậu ta đó!”

“Không phải nghe nói con cô ấy rất thông minh sao?”

“Trước đây hình như đúng là vậy, phó giám đốc đài truyền hình còn liên hệ với giới báo chí trong tỉnh, muốn

cho tên con mình vào một trăm thiếu niên ưu tú nhất Trung Quốc, sau đó cậu ta lại học tập không xuất sắc nữa, dù cô ấy có tâm cao đến đâu cũng phải từ bỏ.”

Tôi nhìn chăm chăm vào tên Trần Kính, nghĩ đến Thương Trọng Vĩnh không biết mẹ cậu có hối hận vì đã để cậu nhảy lớp không, còn Trần Kính. . . Nghĩ tới dáng vẻ của cậu, tôi lại cảm thấy cậu không giống Trọng Vĩnh, Trọng Vĩnh chính là một con mọt sách, còn xa mới gian xảo dối được như Trần Kính.

[1]“Thương Trọng Vĩnh“ là tên một bài văn xuôi của Vương An Thạch, nhà chính trị, nhà văn của Trung Quốc thế kỉ XI.

Bài văn kể rằng, tác giả gặp một thần đồng tên là Thương Trọng Vĩnh, Năm 5 tuổi, Thương Trọng Vĩnh đã có thể sáng tác ra bài thơ rất hay, bố Vĩnh rất vui mừng, thường dẫn Vĩnh tham gia các hoạt động xã giao để kiếm lợi. Sau đó, vì không được tiếp tục giáo dục, Vĩnh dần dần trở thành một đứa trẻ rất bình thường. Bài này hình như là tác giả viết để động viên bản thân mình, thông qua học tập chăm chỉ, Vương An Thạch cuối cùng đã

trở thành một nhân vật vĩ đại. Bài “Thương Trọng Vĩnh” cũng được người đời sau coi là bài mẫu để động viên khuyến khích mọi người học tập chăm chỉ, cho đến nay vẫn là bài kinh điển trong sách giáo khoa trung học Trung Quốc.

Tiểu Dương: Mình đã từng chú thích về Thương Trọng Vĩnh rồi, chú thích lại vì có thể có bạn quên.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17

Có người rất thích những vì sao, giơ tay lên trời muốn hái chúng xuống, nỗ lực lâu ngày, nhưng vẫn không thể hái được. Người ta cười rằng: đúng là không biết lượng sức.

Anh ta đáp: giơ tay hái sao, dù không hái được, nhưng lại được ngắm cảnh đẹp, tay cũng không bị bỏng.]

Cuộc thi diễn thuyết width="48" align="justify"> Kỳ nghỉ hè dài, phiên muộn, ưu tư cuối cùng cũng chấm dứt, lại bắt đầu một năm học mới, chúng tôi chuyển từ tầng một lên tầng hai, bắt đầu làm học trò lớp 8.

Vừa khai giảng, Cô Tùng Hồng đã bảo tôi tham gia cuộc thi diễn thuyết dành cho học sinh trung học của thành phố, cô bảo tôi chuẩn bị bài diễn thuyết, đề tài

không giới hạn, chỉ cần có chủ đề lành mạnh tích cực. Khi nói đến chủ đề phải lành mạnh tích cực, cô không nhìn được cười, tôi cũng không nhìn được cười. Thật kỳ lạ, từ chuyện ám ảnh với cô giáo Triệu hồi tiểu học, giáo viên đối với tôi chẳng khác gì ác quỷ, không muốn tiếp xúc với giáo viên, nhưng cũng không hiểu sao tôi lại có cảm giác rất thân thiết, hòa hợp với cô Tùng Hồng.

Tôi nói: “Tại sao lại là em ạ? Nếu không được giải thì làm sao bây giờ?” Cô ấy không kiên nhẫn, “Sao trong đầu em lúc nào cũng toàn dấu chấm hỏi thế? Cho em tham gia thì em cứ tham gia đi.”

“Em cảm thấy mình không được, thật ra lần trước ở trên đài phát biểu, ngay cả bắp chân của em cũng run rẩy, dù chỉ là cười ngây ngô mà cũng không làm được.”

Cô Tùng Hồng có vẻ không quan tâm, cười nói: “Em đã đứng trên bàn đánh bóng rồi đó, cô thấy em cười rất tốt, còn sợ đứng trên sân khấu sao?” Tôi nghĩ thấy cũng đúng là vậy, giờ đây da mặt tôi còn dày hơn hai lớp tường thành cơ mà, còn có cái gì phải sợ nữa chứ?

Viết xong bản thảo, cô Tùng Hồng chỉnh sửa cho tôi, rồi để tôi viết lại, tôi viết xong, cô lại chỉnh sửa, hai người cứ viết viết sửa sửa như vậy, cho đến khi sửa lại đến lần thứ năm, mới định ra được bài diễn thuyết. Đồng thời, cô ấy bắt đầu huấn luyện cách diễn thuyết cho tôi, ban đầu, chỉ vào đầu giờ ngữ văn, cô để tôi đứng tại chỗ đọc bài khóa, đợi đến khi tôi thích ứng, cô để tôi đứng trên bục giảng ngâm nga thơ ca, nội dung không giới hạn, chỉ cần là thơ ca cổ đại.

Chuyện này thật sự rất dễ dàng, được sự dẫn đường đúng đắn của thần đồng Trần Kính, từ Kinh Thi đến Đường Thi Tống Từ Nguyên Khúc [1], tôi đều đọc lướt qua rồi. Nhưng tôi cũng không nghĩ tới ngay ngày đầu tiên đã bị cô Tùng Hồng răn dạy, “Em có biết tại sao thơ của Trung Quốc được gọi là thơ ca không? Ngâm nga thành như vậy thật sự là nhục nhã cho hai từ ‘Thơ ca’.”

[1] Đường Thi, Tống Từ, Nguyên Khúc: Các thể loại văn học nổi bật

Đường Thi là toàn bộ thơ ca đời Đường được các nhà thơ người Trung Quốc sáng tác trong khoảng từ thế

kỉ 7 – 10 (618 – 907). Các sáng tác của hàng nghìn nhà thơ đời Đường được bảo tồn trong cuốn Toàn Đường thi gồm 48.900 bài.

Từ là một thể loại văn học, hình thành vào đời Đường, và phát triển mạnh vào đời Tống ở Trung Quốc.

Nguyên Khúc: Thể loại thơ Khúc phát triển vào thời Nguyên ở Trung Quốc.

Tôi phụng phịu đi xuống bậc giảng, trong đầu suy tư về câu hỏi tại sao thơ lại được gọi là thơ ca.

Tan học về rồi về nhà, tôi mở đài, tìm được một kênh văn nghệ, cẩn thận nghe người ta đọc diễn cảm thơ ca. Giờ nghỉ trưa mỗi ngày và giờ ra chơi giữa giờ, tôi đều ôm cái đài nghe thơ Bình, đàn từ, văn xuôi giám thưởng, tôi tìm một góc yên lặng, ngồi một mình luyện tập với rừng cây hoặc đám mây trắng. Cô Tùng Hồng không để ý tôi làm gì, chỉ là ngày nào cũng gọi tôi lên ngâm nga thơ ca như trước, khi thì trách móc tôi đôi câu, khi thì không nói tiếng nào, dù sao tôi ngâm nga xong, cô ấy lại cho tôi về chỗ. Dần dần, mặc kệ các bạn ngồi dưới có

để ý đến tôi trên bục giảng hay không, tôi đều coi như không ai nhìn mình, mình chẳng nhìn ai.

Vũ trường của anh Lí đã được chuẩn bị tốt, sẵn sàng khai trương, nhưng tên của nó thì vẫn chưa chọn được, mấy cái tên như “Vũ trường Lệ Lệ”, “Vũ trường Đêm Hoa Hồng”, “Vũ trường Ngân Hà”, anh Lí đều ngại nó tục quá, anh ấy nói với Tiểu Ba: “Mày giúp anh nghĩ một cái tên đi.” Tiểu Ba cười mãi một lúc, anh Lí còn nói thêm vài cái tên nữa, nhưng chính anh đã tự phủ định nó rồi, anh vò nát tờ giấy bên cạnh, quay người nói với tôi đang ngồi trên ghế sofa, “Kì Kì, cho anh cái tên đi. “

Lúc bấy giờ đầu tôi toàn thơ ca, thuận miệng nói: “Bên Dòng Nước”.

“Cái con bé này! Mấy năm trước miệng còn hơi sữa, lúc nào cũng một câu anh Lí hai câu anh Lí, nếu không có anh, thì em đã cắn chết người ta rồi đó, thế mà giờ còn dám trừng mắt nhìn anh hả. “

“Bên Dòng Nước” là một tiểu thuyết của Quỳnh Dao, được chuyển thể thành phim vào cuối thập niên tám

mười. Ở phần một, có chương bạn Kì Kì thấy em gái bị bắt nạt, bạn ấy đã cắn vào tay cô gái đó, suýt mất máu chết, anh Lí đưa cô gái kia đến bệnh viện kị

Tôi vùng tay muốn đánh anh ấy vài phát, nhưng mà không với tới, anh Lí nói: “Gọi anh một tiếng đại ca đi, anh tạm tha cho em. “

Mọi người trong đại sảnh đều nhìn chúng tôi cười, Ô Tặc hòa theo, “Gấu trúc bốn mắt gọi đại ca đi nào.”

Tiểu Ba ôm hai tay, dựa vào cửa cười.

Tôi đuổi theo anh Lí hết sang phải rồi lại sang trái, mà vẫn không lấy lại được cái kính, tuy tôi vừa chạy vừa cười, nhưng vẫn không chịu gọi anh ấy là đại ca, anh ấy cũng không chịu trả kính cho tôi, tôi bắt đầu nóng nảy, túm lấy cái áo vest của anh, muốn đoạt lại cái kính của mình.

Ô Tặc kêu to, “Gấu trúc bốn mắt của chúng ta tức rồi đấy, anh Lí, anh đừng để phòng tay của cô bé nhé, miệng của của cô bé này còn độc hơn cả tay đó.”

Đánh người không vẽ mặt, mắng chửi người không nói rõ chỗ yếu! Ô Tặc kia không mở bình ra thì sao biết trong bình có gì. Tôi tức giận không thêm đòi kính nữa, thuận tay cầm lấy cái khay nhựa đặt tảo làm đồ trang trí trên hành lang, chạy đến đánh Ô Tặc. Tôi nhìn xuống từ trên cao, đánh cho anh ta không còn sức chạy trốn nữa.

Anh Lí và Tiểu Ba đều đứng dựa vào cầu thang nhìn, vừa nhìn vừa nói mát, Ô Tặc tức giận chửi ầm lên, vừa mắng hai người họ vừa chạy trốn.

Mấy người chúng tôi, trước đây thường vui đùa cùng nhau, đuổi đánh và cười đùa, nhưng theo việc kinh doanh của anh Lí ngày càng mở rộng hơn, mọi người đều bận rộn với công việc, cho dù gặp mặt, cũng luôn có chuyện công việc để nói, lâu lắm rồi mới có một lần vui đùa như vậy, vì thế, chúng tôi vừa cười vừa bảo, nửa đùa nửa điên, một phần là để vui vẻ, một phần chính là lưu luyến những giờ phút yên bình này.

Ô Tặc ôm đầu trốn trái trốn phải, không ngờ có vài người mới tiến vào, quả tảo tôi ném bay vòng về phía họ, mắt thấy quả tảo sắp rơi trúng mặt một người, thì bỗng

có một người trong đám đó chạy lên trước, nhảy lên, bắt được quả táo.

Tuy không đeo kính, nhưng độ cận của tôi không cao lắm, thân ảnh cậu ta lại quen thuộc như vậy, nên tôi nhận ra ngay người bắt được quả táo là Trương Tuấn, cũng nghĩ tới người suýt bị tôi ném táo trúng mặt, không khỏi ngây người.

Anh Lí chụp một cái lên lưng tôi, tay không nắm thành quyền mà chỉ khép năm ngón tay lại, lòng bàn tay khum cao về phía sau, vì có rãnh khí ở kẽ tay nên khi vỗ xuống tạo ra tiếng vang rất lớn, nghe thì có vẻ đau lắm, nhưng thật ra không đau chút nào.

“Gặp rắc rối rồi? Còn không mau giải thích với anh Lục đi, phải cảm ơn Tiểu Tuấn nữa.”

Anh Lí vừa nói xong đã đi xuống cầu thang, mời Tiểu Lục ngồi, nhiệt tình kính rượu hân.

Tiểu Ba kéo tôi vào phòng, đeo kính cận vào cho tôi, “Đứng ngây ra ở ngoài đó làm gì, nếu em muốn về nhà

nhưng bọn họ còn chưa đi thì cứ nhảy xuống ban công cũng được.”

Anh ấy định đi, tôi vội túm lấy cánh tay anh, “Anh đừng đi ra ngoài, Tiểu Lục khẳng định sẽ chuốc rượu anh đấy.”

Anh cười, “Không sao, tửu lượng của anh tốt lắm.”

Tôi buông tay anh ấy ra, một mình ngồi trong phòng, muốn đọc sách nhưng lại không vào đầu được chữ nào, quyết định rời đi, tôi trèo xuống từ ban công, tay bám chặt vào lan can, thân mình nhẹ nhàng, lúc ẩn lúc hiện, cân nhắc xem nên trực tiếp nhảy xuống bằng bất cứ giá nào, hay là nỗ lực trượt theo ống nước trên tường để xuống.

Ven đường có ai đó không ngừng bấm chuông xe đạp, tôi quay đầu nhìn, đúng là thần đồng Trần Kính, cậu ấy đang ngồi trên xe đạp, một chân chống xuống đất, một chân còn đặt trên bàn đạp, mở to mắt nhìn tôi. Tôi bỗng thất thần, sức lực trên tay biến đi đâu hết, ngã bịch một phát xuống đất, cái mông đáng thương bị tiếp

xúc với mặt đất, thiếu chút nữa nó đã nở ra tám cánh hoa, đau đến cắn răng bặm môi, liên tục hít không khí.

Trần Kính mừng rỡ cười to, suýt nữa ngã sấp xuống thành một đồng với chiếc xe đạp của mình. Tôi lạnh lùng nhìn cậu một cái, làm bộ như không biết, đứng lên bước đi.

Cậu ấy đạp xe đuổi theo tôi, “La Kì Kì, cậu còn nhớ tớ không?” Tôi giả ngây, mê mang nhìn cậu, cậu nhứt chí, “Tớ là Trần Kính, hồi tiểu học từng ngồi cùng bàn với cậu đó.”

Tôi vẫn không để ý tới cậu, cậu không cam lòng, dường như không tin được chuyện mình bị người ta quên mất, muốn nhắc nhở tôi, nhưng cũng không muốn giới thiệu nhiều quá đến mức tự khen ngợi mình, đó chính là điều cậu khinh thường nhất, vì vậy cậu ấy chỉ rầu rĩ dắt xe, không nói lời nào, cũng không rời đi.

Tôi thân nhiên hỏi cậu, “V Cậu hỏi lại: “Cái gì vì sao?” “Vì sao cậu không phải Trần Kính?”

Cậu ấy nghe vậy, bên môi lập tức nở nụ cười, “Làm Trần Kính rất vất vả, bố tớ cho phép tớ lười mấy năm, bằng không, ai biết mẹ tớ còn có thể nghĩ ra cách hay gì? Bố bảo không cho phép tớ đi làm thiếu niên sinh viên, chế tạo tin tức oanh động, thật ra mẹ tớ cũng thích tiếng tăm mà, tớ phải học cùng một đám bạn già, đừng nói bóng rổ bóng đá, mà ngay cả bạn bè chơi bóng bàn cũng khó bằng. “

Tôi hiểu được, “Vậy cậu muốn là Trần Kính . “

Cậu ấy thở dài, “Đúng vậy, lên trung học, muốn nỗ lực thi đỗ đại học, nhưng không biểu hiện quá tốt, nếu không bố tớ sẽ không hài lòng. “

Tôi mỉm cười, “Vậy chúc cậu được phát cờ chiến thắng! “

Cậu ấy cũng cười: “Còn cậu thì sao? Cậu tính khi nào thì dốc toàn lực để học tập?”

Tôi hỏi: “Nghĩa là sao?”

Cậu cười nói: “Tớ nghe nói ở tiểu học cậu thi toán

được giải thưởng, hẳn là các bạn trong lớp đều rất kinh ngạc, tớ thì không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, khi ngồi cùng bàn với cậu, tớ đã phát hiện thật ra cậu rất thông minh. “

Tôi không cho là đúng nói: “Tớ và cậu không phải người cùng một đường, tạm biệt nhé! Thần đồng!” Nói xong, liền chạy vụt đi.

Kết quả cuộc thi giữa kỳ một ở trường trung học phổ thông, từ vị trí hơn hai trăm khi mới nhập trường, Trần Kính đã nhảy lên vị trí đầu tiên, tạo nên kỳ tích lớn nhất từ trước đến nay, tất cả giáo viên đều trợn mắt há hốc mồm, giáo viên trung học phổ thông vội vàng hỏi thăm giáo viên trung học cơ sở, có phải bình thường thành tích của cậu rất tốt, kỳ thi vừa rồi chỉ là gặp phải vài điều không may không, giáo viên trung học cơ sở đương nhiên lắc đầu phủ nhận, thành tích của cậu tăng vọt như thế thật không thể tưởng tượng được, tin tức giữa hai cấp của trường vốn không được liên thông nhiều, nhưng chúng tôi vẫn có thể nghe đại danh của cậu, hơn nữa cậu ấy còn kém các bạn cùng khối bốn tuổi, chỉ trong nháy mắt, ánh hào quang của thần đồng lại tỏa ra trên

người cậu, ngay cả lớp tôi cũng bị ảnh hưởng, đám Lâm Lam thường chạy đến khu trường trung học phổ thông để ngắm thần đồng. Hiểu Phi cũng không cho là đúng, sợ tôi thấy ánh hào quang chói mắt của thần đồng, lại động tâm tư, nên cậu ấy cảnh cáo tôi một lần nữa, không được thích Trần Kính. Câu cửa miệng cậu ấy giáo huấn tôi l đang tìm bạn trai, chứ không phải đang tìm thư viện. “

Tôi nghe mà cười đau bụng, Hiểu Phi lúc nào cũng nguy hiểm cho mình. Có lẽ bởi vì từ nhỏ đến lớn cậu ấy đều xếp thứ nhất trong bảng thành tích học tập của lớp, coi điều đó là đương nhiên, nên cũng không thấy lạ lùng hay thán phục chuyện của Trần Kính.

Sau kỳ thi giữa kỳ, dưới sự đôn đốc của cô Tùng Hồng, tôi lại tiếp tục chuẩn bị cho cuộc thi diễn thuyết, sau khi nghiền ngẫm vô số danh gia đọc diễn cảm các bài diễn thuyết trên đài, tôi dần dần rút ra kinh nghiệm riêng cho mình.

Một ngày, tôi chọn bài “Vịnh lão đầu bạc” của Lưu Hi Di.

“Lạc Dương thành đông đào lý bay

Dập dìu qua lại, rụng nhà ai?

Cô gái Lạc Dương xinh biết mấy

Gặp những hoa rơi cứ tiếc hoài.

Năm nay hoa rụng, dung nhan đổi

Năm sau hoa nở còn ai đợi?

Mấy độ ruộng dâu hóa biển xanh

Bao lần từng bách khô thành củi.

Thành đông người cũ vắng xa rồi

Người nay trong gió ngấm hoa rơi

Năm năm tháng tháng hoa còn đó

Tháng tháng năm năm khách đổi dời

Nhắn kẻ trẻ trung tươi má thắm

Thương lão già nua tóc bạc thôi.

Ông lão thương thay tóc trắng ngần

Vốn má đào xưa lúc tuổi xuân

Cây thơm công tử vương tôn hội

Hoa rơi múa hát đẹp quây quần

Ao đài gấm vóc dinh quang lộc

Lầu gác thần tiên phủ tướng quân

Ai biết bệnh nằm trong một sớm

Còn đâu vui thú những ba xuân?

Mây ngài mềm mại dễ bao thời?

Tóc rơi như tơ một thoát thôi

Chôn xưa múa hát nay nhìn lại

Chỉ còn chim liệng bóng chiều rơi..”

(Tiểu Dương : Đoạn dịch thơ trên là của Nhất Tri Mai.)

Dù trước đó đã nghe và luyện đọc nhiều lần rồi, biết đây là bài thơ cảm thán thời gian vô tình, nhưng khi chân chính đọc diễn cảm nó, không biết vì sao, ngâm đến câu ” Năm năm tháng tháng hoa còn đó. Tháng tháng năm năm khách đổi dời “, tôi vẫn có cảm giác bi thương.

Hôm nay, chúng tôi đều ngồi trong cùng một phòng học, ngày mai, chúng tôi có thể ở nơi nào? Tôi ở nơi nào? Hiểu Phi ở nơi nào? Trương Tuấn ở nơi nào? Tiểu Ba lại ở nơi nào? Người xưa cũng đặt ra vấn đề của ngày hôm nay, vì vậy mới chất vấn “Ngày mai mềm mại dễ bao thời ?” Đáp án của nó cũng là “Vốn má đào xưa lúc tuổi xuân, cây thơm công tử vương tôn hội.” Chúng tôi đều muốn thoát khỏi trói buộc của cha mẹ, của giáo viên, nhưng có phải khi đã lớn lên, chúng tôi mới hiểu được thời gian của ngày hôm nay quý giá nhường nào?

Khiêm xong bài thơ đó, cô Tùng Hồng ra sức vỗ tay, các bạn trong lớp đều ngẩng ngốc nhìn chúng tôi, họ cũng không rõ trong giây phút ngắn ngủi này giờ tôi nghĩ

tới điều gì, nhưng chắn hẳn cô Tùng Hồng hiểu được.

Cô ấy để tôi về chỗ, nói với tôi rằng, có thể không cần đọc diễn cảm thơ cổ nữa, bắt đầu từ ngày mai, vào giờ nghỉ giữa giờ hãy đến văn phòng tìm cô.

Cô đưa tôi đến giảng đường lớn, cho tôi đứng trên bục giảng đường, từ trên cao nhìn xuống những hàng ghế trống.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính thức luyện tập diễn thuyết, diễn thuyết không giống ngâm thơ và đọc diễn cảm, nó còn phải dựa vào ngôn ngữ cơ thể để làm rung động người nghe, chúng ta phải học cách biểu đạt bằng ánh mắt mình, học cách mỉm cười, học những cử chỉ để kích thích cảm xúc của người nghe.”

Dưới sự hướng dẫn của cô Tùng Hồng, tôi bắt đầu buồn tẻ luyện tập diễn thuyết, cô sửa đúng cho tôi từng động tác nhỏ, làm cho tôi học được cái gì gọi là tự nhiên hào phóng, cái gì gọi là đồng dạng, cái gì gọi là đau mà không thương, thậm chí cô ấy còn mời giáo viên dạy vũ đạo ở trường trung học phổ thông, huấn luyện tôi phải đi

ra sân khấu như thế nào, cách cầm micro ra sao, sau khi diễn thuyết xong, lại phải tao nhã cúi đầu rời đi.

Tôi học cử chỉ tao nhã duyên dáng từ cô giáo dạy võ đạo, đi tới đi lui trên đài, cô Tùng Hồng hút thuốc, xoa thắt lưng, động tác thô tục ở bên dưới.

Cô dạy võ đạo là bạn hồi trung học với cô Tùng Hồng, sau đó họ lại tốt nghiệp ngành sư phạm trong cùng một trường đại học, tình cảm sâu đậm, cô ấy thường vừa dạy tôi vừa trách móc cô Tùng Hồng, “Tùng Hồng, bộ dạng cậu thế này thì làm sao gả ra ngoài được đây!”

Cô Tùng Hồng nhả khói thuốc, không chú ý tới cô ấy, nhưng sau đó lại bất ngờ chỉ vào người tôi trách móc: “La Kì Kì, sao em lại vụng về như lợn thế hả? Vừa dạy em mà em đã quên rồi! Trong lòng không vui là em chỉ cười một hai cái thôi hả, em cười tươi lên cho tôi! “

Được thầy chầu chầu bấu ban tặng, tôi không hề cảm thấy run sợ trước mặt giáo viên, cô dạy võ đạo chú ý thần sắc của tôi, lại thấy tôi toàn không thêm đề ý, cô

cũng có chút kinh ngạc, cảm thấy tôi hoàn toàn không giống những lời đồn, con mắt nhìn người lớn hoàn toàn không có kính sợ, lúc nghỉ ngơi cô ấy nói với cô Tùng Hồng: “Cô bé này cũng có cá tính đấy, khó trách đồ lười như cậu lại chịu bỏ thời gian và công sức, hợp!”

Bây giờ tôi cũng không phải trẻ con ba tuổi, nên cũng sớm biết rằng những lời trách móc và khen ngợi cũng có những ẩn ý riêng, có người có thể đem ác ý giấu trong lời khen, cũng có người có thể đem nỗi lòng căt giấu trong tiếng mắng mỏ. Người tốt không nhất thiết phải vô cùng tốt, người xấu cũng không phải thật sự xấu.

Cả khối không phải chỉ có mình tôi tham gia cuộc thi này, những giáo viên ngữ văn khác cũng chọn ra học sinh tốt nhất trong lớp mình, những học sinh đó chỉ cần luyện tập vài lần, được giáo viên sửa đúng những lỗi sai là xong, nhưng cô Tùng Hồng lại cố ý chọn người kém cỏi như tôi, lại không từ khổ luyện phiên toái, nhờ cả người khác đến dạy thêm cho tôi, vì vậy, dù cô có trách tôi cả trăm câu đầu heo, tôi cũng nghe được.

Toàn thành phố có năm trường trung học cơ sở trọng

điểm, tề tụ tại hội trường lớn của trường Nhất Trung, chia thành từng khối tiến hành cuộc thi diễn thuyết, đài truyền hình cũng đến quay một đoạn video để truyền tin tức. Cuối cùng tôi cũng không phụ sự dạy bảo tâm huyết của cô Tùng Hồng, tôi đoạt được giải nhì, thấy cô dạy võ đạo có chút tiếc nuối, cô ấy nói cô bé đạt giải nhất kia là vì có giọng nói ngọt ngào, hình tượng như ánh mặt trời, mang hơi thở thanh xuân tươi vui, nhưng thật ra tôi còn lão thành hơn. Dù vậy tôi và cô Tùng Hồng đều rất vừa lòng với thành tích này, đối với tôi mà nói, có thể bình tĩnh đứng trên sân khấu, phát huy hết tất cả những gì học được và tiềm năng của mình, đã là thành công rồi. Mà cô Tùng Hồng tự tay đem cô gái từng đứng run rẩy trên đài phát biểu, ánh mắt cũng không dám nâng lên, không dám nhìn người ta mỉm cười, trở thành một cô gái tự tin nói năng lưu loát, đó thật sự là thành công mà cô đã nhận được.

Tôi phát hiện mình và cô ấy cũng có điểm giống nhau, hai người chúng tôi đều là người mà trong quá trình thì cố gắng dốc toàn sức lực, nhưng khi có kết quả cuối cùng, chỉ cần cơ bản đạt yêu cầu thì chúng tôi sẽ

vừa lòng, chúng tôi cũng không để tâm vào những chuyện vụn vặt, khi tôi đi lên đài lĩnh thưởng, khoe mắt đột nhiên lướt qua một thân ảnh quen thuộc, Trương Tuấn đang đi ra ngoài. Tôi thất thần trong khoảnh khắc. Hội trường chỉ có thể chứa hai ngàn người, trường cũng không yêu cầu tất cả học sinh phải đến, những học sinh đến đây phần lớn là học sinh ngoan giỏi trong mắt giáo viên, nhiệt tình tham gia các hoạt động, quan tâm đến vinh dự tập thể. Những học sinh cá biệt thì chẳng đến đây làm gì, hôm nay trở thành ngày nghỉ của họ, họ đi ra ngoài tiêu dao. Tuy thành tích của Trương Tuấn cũng không kém, nhưng tôi không tin vì suy nghĩ giáo viên và các bạn, mà Trương Tuấn lại tới nghe mấy bài diễn thuyết dài dòng nhàm chán này.

Tại sao cậu ta lại đến?

Suy nghĩ vừa mở ra, lại lập tức kêu ngừng, tại sao cậu ta đến thì có liên quan gì tới tôi chứ?

Từ khi đoạt giải trong cuộc thi diễn thuyết, dù có cuộc thi ngâm thơ, diễn thuyết lớn nhỏ gì, các giáo viên đều cho tôi tham gia, tôi cũng không từ chối, từ trường

học đến thành phố, tất cả hoạt động tôi đều tham gia. Vì tôi muốn đoạt giải và cũng là vì muốn luyện tập nhiều hơn, để nâng cao tài nghệ.

Qua cuộc thi diễn thuyết ấy, các giáo viên đều cho rằng tôi mồm miệng lanh lợi, nên thi biện luận cũng dễ tôi tham gia.

Thật ra, sau khi vượt qua được sự lo lắng và e lệ, cuộc thi diễn thuyết không còn kích thích nữa, thi biện luận lại rất kích thích, đòi hỏi phải có tri thức và tốc độ phản ứng cực cao, thật sự rất hợp ý tôi. Tôi thích tìm kiếm những thiết sót trong lời nói của đối phương, hoặc dùng ngôn ngữ khôn khéo để đưa đối phương vào cạm bẫy đã được bố trí sẵn, phương thức đa dạng, biến đổi thất thường, chỉ cần có thể đóng đinh đối phương.

Tôi thích hưởng thụ khoảnh khắc đối phương bị tôi dồn hỏi vào góc tường.

Tôi bắt đầu liên tiếp đoạt giải trong các cuộc thi biện luận, thậm chí còn vượt qua đàn anh đàn chị ở trường Nhất Trung, đại diện cho trường tham gia cuộc thi cấp

tỉnh.

Từ khi “Xuất đầu lộ diện”, tôi coi như cũng có chút tiếng thơm trước các giáo viên, phụ huynh và các bạn học, ngay cả đồng nghiệp của bố cũng nghe nói tôi “Giỏi ăn nói”. Ngoài mặt tôi cũng làm như không hề để ý, nhưng trong lòng lại vì chút “Thành tựu” của mình mà âm thầm đắc ý. Mỗi một lần đi lĩnh thưởng, chỉ cần nghĩ tới dưới đài kia có Quan Hà và Trương Tuấn đang ngồi nhìn mình, tôi liền cảm thấy vô cùng phấn khích, tựa như tôi đã đánh bại được đối thủ vậy, mà đối thủ lại là Quan Hà, dường như thắng lợi của tôi không phải vì lớp vì trường, mà là vì Trương Tuấn.

Tôi đã âm thầm đắc ý, tưởng rằng mình đã rút ngắn được khoảng cách xa xôi, nhưng lại quên rằng, khi tôi đang phăng phăng tiến về phía trước, Quan Hà cũng không giậm chân tại chỗ.

Quan Hà viết một bài báo được giáo viên ngữ văn lớp 8-5 đăng trên tờ “Văn nghệ thiếu niên”, “Văn nghệ thiếu niên” không chỉ thuê người, mà còn phát hành báo theo kỳ, giáo viên ngữ văn ở trường trung học đều nhắc đến

những bài viết trong đó vào giờ ngữ văn, cô Tùng Hồng để tôi đọc diễn cảm cho cả lớp nghe bài viết có cách hành văn của Quan Hà. Có lẽ bây giờ rất ít người đọc “Văn nghệ thiếu niên”, tuy nhiên, vào những năm 9X, gần như phòng đọc nào của các trường trung học đều có tạp chí này, năm đó báo chí rất được yêu thích, nó được phát hành rộng khắp Trung Quốc, sức ảnh hưởng to lớn hơn một quyển tạp chí thanh xuân bây giờ nhiều. Chính vì vậy, giải nhì trong cuộc thi diễn thuyết của tôi, được có mặt trong ba giây tin tức của đài truyền hình thật sự không đáng nhắc tới.

Nhìn thấy cái tên Quan Hà được in rõ nét trên trang giấy mới tinh. Tôi không thể nói rõ được cảm giác của mình, dù sao ngọt, đắng, chua, cay đều có cả, phải vừa đọc vừa cười, nếu không thật sự là phụ sự huấn luyện ma quỷ và thiên sứ của thầy chầu chầu báu và cô Tùng Hồng, mà giờ đây công phu mỉm cười của tôi cũng luyện được đến xuất thần nhập hóa rồi, ít nhất ngay cả sự phụ Tùng Hồng của tôi cũng không nhìn ra nụ cười của tôi là thật hay giả.

Tôi nghĩ bản thân đã gắng sức chạy hết mình rồi,

nhưng không thể ngờ Quan Hà còn chạy nhanh hơn. Tôi vừa mới nghĩ mình đã đuổi gần đến Quan Hà rồi, nhưng thật ra lại còn bị đá xa hơn về phía sau, chút kiêu ngạo còn chưa kịp bành trướng đã bị giã dập nát.

Nghĩ đến giáo viên ngữ văn của lớp 8-8 khẳng định cũng khen sự tài hoa của Quan Hà trước mặt cả lớp, không chừng cũng sẽ gọi một bạn đọc diễn cảm bài viết của bạn ấy, để cho cả lớp thưởng thức, tôi không nhận được nghĩ Trương Tuấn có thể có cảm giác gì, chắc chắn sẽ có nhiều cảm xúc vô cùng phức tạp, nhưng khẳng định sẽ không mang chua xót và ghen tị đầy mình như tôi.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18

Trái tim của cô gái giống như bông hoa, sẽ vì người trong lòng mà nở rộ, cũng sẽ vì người trong lòng mà héo rũ.

Có những người dù nở tươi hay héo tàn thì vẫn như bông hoa hồng trước ánh mặt trời, dù nở hay tàn cũng đều lừng lẫy khắp chốn, trở thành truyền kỳ được người người ghi nhớ và truyền tụng; có những người dù nở tươi hay héo tàn t cũng như bông bách hợp mọc giữa núi rừng, dù nở hay tàn cũng không ai hay biết, trở thành bí mật bị thời gian vùi lấp.]

Người yêu của Vương Chinh

Tôi đã quá để tâm đến những chuyện của mình, phải rất lâu sau khi cuộc thi diễn thuyết kết thúc, tôi mới biết

Vương Chính không đi học ở trường kỹ thuật.

Vào những năm đó, ở thành phố của chúng tôi, cho dù thành tích học tập kém đến đâu, thì cũng có thể học ở trường kỹ thuật, bởi vì trường kỹ thuật hợp tác giáo dục với một vài xí nghiệp nhà nước (bây giờ được gọi là các ngành công nghiệp độc quyền). Sau khi tốt nghiệp trường kỹ thuật, căn cứ vào trình độ sẽ được điều đến những xí nghiệp khác nhau, chắc chắn sẽ có một công việc ổn định, tiền lương không thấp, phúc lợi cũng khá tốt. Vì vậy, những bậc cha mẹ có yêu cầu thấp cũng không quá lo chuyện con mình có thành tích thấp kém, bởi vì thành tích kém đến mấy cũng còn đường ra. Nhưng Vương Chính thật sự rất có cá tính, anh ta không để ý đến sự uy hiếp hay khóc xin của cha mẹ, tự quyết định con đường tương lai của mình, không theo học trường kỹ thuật, hành vi như thế lúc bấy giờ quả thực chẳng khác tự sát là bao.

Vương Chính mang theo cái trống của mình, đi tới “Bên Dòng Nước”, lại tìm vài anh bạn cùng chung chí hướng rồi thành lập một ban nhạc, bắt đầu biểu diễn. Lúc ấy, đa số những vũ trường ở thành phố của tôi đều

đệm nhạc từ đĩa, giống như anh Lí vậy, trên sân khấu không có một ban nhạc nào, hơn nữa Vương Chinh có bộ dạng anh tuấn, dưới hàng chục ngọn đèn, hăng say chơi trống, lại mang theo hơi thở phóng khoáng không kèm chế được, nhóm con gái ở đó đều ý loạn tình mê trước anh ta.

Anh Lí tìm vài cô gái xinh đẹp, n mặc mát mẻ như những cô diễn viên trong phim, ca hát trên sân khấu. Rất nhanh, vũ trường “Bên Dòng Nước” đã có tiếng tăm vang xa trong thành phố, dù là nam hay nữ đều kéo nhau tới “Bên Dòng Nước” chơi. Nghe nói những cửa hàng tạp hóa bên cạnh cũng buôn bán thuận lợi hơn, có thể thấy được “Bên Dòng Nước” có sức mạnh tiếp thị thế nào.

Tuy nhiên, mọi người không thể nghĩ cứ vào vũ trường là người không tốt, những năm đó có không khí xã hội tốt hơn bây giờ rất nhiều, đến vũ trường chính là để xem nhảy xem hát, bố mẹ của một bạn cùng lớp với tôi cũng thường xuyên đi khiêu vũ, cuối tuần còn dhai chị em bạn ấy đi chơi cùng, hai chị em bạn ấy cũng học khá tốt.

Nhưng, cũng không phải tất cả vũ trường đều lành mạnh, không có mấy chuyện tiêu cực, vớ vẩn, vớ vớ, giới trẻ, khiêu dâm, cờ bạc đều có cả, nhưng khẳng định nó được ẩn sâu dưới mặt bàn.

Vì Vương Chinh biểu diễn ở vũ trường, nên Hiểu Phi cũng bắt đầu thường xuyên ra vào vũ trường.

Những cô gái trong nhóm nhảy đều có vòng eo thon, ăn mặc rất thời trang, phong cách hoàn toàn khác với đám học sinh, chỉ nói vài câu với con trai thôi mà cũng uyển chuyển xoay eo, múa chân múa tay rất nhiều lần.

Vương Chinh ngày càng lãnh đạm với Hiểu Phi, thậm chí còn đặt biệt ghét Hiểu Phi đi theo anh ta đến các sàn nhảy, lòng Hiểu Phi rất rối loạn, sự tự tin trước đây không còn nữa, cậu ấy không ghét bị mọi người gọi mình là “Phi Nhi” nữa, dần dần đã bắt chước dáng vẻ của cô gái Trần Phi Nhi trong chương trình “Tuổi mười sáu là mùa hoa nở”, tựa như chỉ khi mượn dáng vẻ của ngôi sao, cậu ấy mới có thể áp đảo người khác. Mà những chuyện đó, tôi hoàn toàn không biết gì cả, tôi còn bận tranh thủ luyện tập để đoạt giải trong các cuộc thi

diễn thuyết, bận dỗi theo bóng dáng trong lòng mình. Mãi đến khi Tiểu Ba nói với tôi, tôi mới biết, “Kì Kì, đêm qua Cát Hiểu Phi uống say rồi đánh nhau với người ta, anh Lí nể mặt em nên cũng không nói gì cả, nhưng tốt nhất em nên khuyên cô ấy một chút đi, bảo cô ấy đừng trở lại Bên Dòng Nước nữa.

Cậu ấy còn ít tuổi, nên có người lớn đi cùng, không hợp ra vào sàn nhảy.

Tôi mờ mịt, một ngày sống trong núi, đã là ngàn năm bên ngoài rồi ư?

Buổi tối, tôi cũng đến Bên Dòng Nước. Tuy trường học nghiêm cấm học sinh không được vào vũ trường, nhưng thực rõ ràng, học sinh trung học ra ra vào vào vũ trường thật sự không ít, tôi còn quen mặt vài người, lớp tôi có bạn Lí Tụy, lớp 8-8 có bạn Đồng Vân Châu, họ đều là những cô gái tốt, là con nhà gia giáo. Nhóm mỹ nữ nhỏ tuổi sẽ có rất nhiều nam sinh theo đuổi, không phải ai cũng có tâm trong sạch, không ham muốn gì như Quan Hà, phần lớn mỹ nữ đều không chọn những nam sinh một sách, họ thích những nam sinh năng động, có

thể là cá biệt nhưng rất bảnh trai.

Trên đài, một cô gái có mái tóc dài mặc quần lụa mỏng và áo trắng đang hát bài “Ánh trăng nói hộ lòng tôi” [1], những đôi nam nữ đang khiêu vũ dưới sàn, ngọn đèn mờ ảo uyển chuyển dường như có thể bộc lộ cảm xúc, tỏa sáng dịu dàng như những vì sao, chiếu rọi từng bước nhảy

Mỗi cái bàn cạnh sàn nhảy đều đốt nến, chợt nhìn thấy, có cảm giác như đang ở Bên Dòng Nước, lãng mạn không giống nhân gian.

Lần đầu tiên tôi vào phòng khiêu vũ, tay chân cũng không biết nên đặt đâu, vẻ mặt cũng rất rụt rè, cố gắng trấn tĩnh đi qua từng bàn một, cẩn thận tìm Hiểu Phi, khi nhìn rõ ràng mọi thứ ở đây, tôi mới biết nó không phải là “Bên Dòng Nước” trong Kinh Thi, ánh nến lấp lánh không phải lãng mạn, mà là dục vọng.

Tìm một vòng mà vẫn không thấy Hiểu Phi, khi đi qua ghế lô, tôi nhìn thấy hàng ghế ở gần cửa có một cô gái tết bím tóc, anh chàng bên cạnh mời rượu cô ấy, cô

cúi đầu, bả vai run run, có lẽ đang khóc thút thít.

Tôi lập tức chạy vọt vào, đột nhiên có một bàn tay vươn ra, một tay cầm cổ tay của tôi, một tay đè nặng vai tôi, buộc tôi phải lui về phía sau. Khi tôi đã lui ra sau thì cô gái ngồi trên sofa kia ngẩng đầu lên, cô ấy khoảng trên dưới hai mươi tuổi, đang cười hi hi ha ha, cười đến run rẩy cả người, mà anh chàng cùng đùa với cô chính là Tiểu Lục.

Suýt nữa thì tôi gặp rắc rối.

Người nắm tay tôi, kéo mạnh tôi xuống ghế lô là Trương Tuấn, bên cạnh cậu ta là cô bạn gái dạy ở trường mầm non.

Tuy cậu ta cứu tôi một lần, nhưng tôi lại không cảm kích, trừng mắt nhìn tôi một cái rồi cậu buông tay tôi ra.

Trương Tuấn lạnh lùng hỏi: “Cậu muốn làm gì?” Tôi hỏi: “Cát Hiểu Phi ở đâu?” Trương Tuấn nói: “Không ở trong này.”

Bạn gái cậu lại nói: “Cát Hiểu Phi à? Chính là cô bé tự

cho mình là Trần Phi Nhi sao?” Tôi nhìn chăm chăm cô ta, cô ta cười chỉ vào một hàng ghế khác, “Ở bên kia. “

Tôi nhanh chóng chạy tới đó, nhìn thấy Hiểu Phi đang ngồi quanh một đám cả trai lẫn gái, nói “loạn” thật sự cũng không khoa trương chút nào, một ghế sofa vốn chỉ ngồi được tám người, mà bây giờ lại có mười mấy người chen chúc ngồi ở đó, cả trai lẫn gái ngồi cùng một chỗ ôm người này kéo người kia. Có người đang uống rượu, có người đang hút thuốc, dưới ánh đèn mờ mịt nhấp nháy, những cô gái trang điểm ở đó nhìn qua đều giống nhau như đúc.

Tôi không thể tin vào mắt mình, đau lòng đến cực điểm, tôi đến gần đám hỗn loạn đó, kéo Hiểu Phi ra, không biết vì Hiểu Phi uống rượu hay ăn cái gì đó không nên ăn, mà cứ cười mơ màng, tôi túm lấy cậu ấy, cậu ấy lại không vui giật tay tôi ra.

Người bên cạnh cậu ấy đều cười, rất nhiều người không kiên nhẫn, trực tiếp trách móc: “Cút ngay!”, “Không thì ăn đánh đấy.” Tôi không hé răng, gắng sức kéo Hiểu Phi đứng lên, một đứa con trai ngồi cạnh Hiểu

Phỉ tức giận, đứng lên muốn giơ tay đánh tôi, Trương Tuấn ở phía sau tôi nói: “Để cho cô ấy đi.” Đứa con trai đó lại ngồi xuống, tôi nửa kéo nửa ôm Hiểu Phỉ ra ngoài, cậu ấy gục trong lòng tôi hét lên không chịu đi, gây không ít chú ý cho những người xung quanh, may mắn có một chị quản lý từng gặp tôi, nên đi ra giải quyết mấy chuyện xung đột với đám người kia, chị ấy giúp tôi đỡ Hiểu Phỉ sang một bên, Hiểu Phỉ nằm trên sofa, ngây ngô cười ha ha.

Tôi nhìn cậu ấy, không biết nên làm cái gì bây giờ. Sao cậu ấy có thể biến thành cái dạng này? Bím tóc như vậy, kiểu tóc như vậy, thật sự rất giống Trần Phỉ Nhi, nhưng làm sao có khí chất thanh thuần như Trần Phỉ Nhi được? Làm sao có tinh thần tiến thoái lưỡng nan vẫn tích cực như Trần Phỉ Nhi chứ?

Tôi hỏi chị quản lý, “Cậu ấy chỉ say thôi, hay là. . .”

Chị ấy đến gần kiểm tra kĩ càng, nói cho tôi biết, “Chỉ say thôi, có thể còn ăn phải cái gì nữa.”

Lúc đó tôi mới bớt lo, hỏi, “Vương Chính đâu ạ?” Chị

ấy nhìn qua lịch chương trình rồi nói: “Chưa đến giờ cậu ấy biểu diễn, nhưng cũng nhanh thôi.”

“Vương Chính có bạn gái không?”

“Khách nữ đến đây đều thích Vương Chính đây.”

Chị quản lý trả lời rất thông minh, nhưng tôi không muốn Hiểu Phi có cơ hội, chỉ vào Hiểu Phi hỏi: “Anh ta đối với cô gái này thế nào? Có bắt nạt cô ấy không?” Chị ấy chần chừ, tôi nói: “Nếu Tiểu Ba đứng đây hỏi chị, chị cũng áp a áp ứng như thế này sao?” Chị ấy lập tức nói: “Cũng bình thường thôi, thậm chí còn có chút không kiên nhẫn, đối xử tệ hơn so với những người khác.”

Tôi nghịch ngọn nến trên bàn, sáp nến chảy xuống tay tôi, tôi chẳng những không lau, mà còn nghiêng cây nến đi, tập trung tinh thần nhìn từng giọt từng giọt sáp nến chảy xuống tay mình.

Chị quản lý ngồi cạnh tôi, cẩn thận nói: “Vương Chính không phải người xấu, rất nhiều cô gái thích cậu ấy, nhưng cậu ấy cũng không lợi dụng tình cảm của họ

để đoạt lấy cái gì. Chị cảm thấy. . . Chị cảm thấy cậu ấy không tốt với cô bé đó, là vì cô bé quá tốt. Chị nghe người trong ban nhạc nói, Vương Chinh đang dành tiền, sau này cậu ấy muốn đi Quảng Châu, ở đó có rất nhiều người đam mê âm nhạc như cậu, sẽ có công ty tìm họ để làm đĩa nhạc.

Tôi giật mình, ngo ngác nhìn giọt sấp nền rơi xuống lòng bàn tay, chị quản lý thấp giọng nói: “Chị có việc phải làm, vài phút nữa Vương Chinh sẽ lên sân khấu, em muốn uống gì không?”. “Không cần đâu ạ.”

Một cô gái tết tóc hai bên đứng trên sân khấu hát bài “Không nên hái hoa dại ven đường”[2], động tác của cô ấy rất sinh động, làm cho mọi người bên dưới đều cười đùa cùng cô. Khi hát xong, không khí trong phòng khiêu vũ lại im lặng lạ kì, những người trung tuổi nhanh chóng rời khỏi sàn nhảy, càng ngày càng nhiều thanh niên nam nữ trẻ tuổi tiến vào sàn nhảy. Tôi không chớp mắt nhìn đám nam nữ đang nhảy, đột nhiên, tiếng đàn ghi-ta điện tử vang lên giữa tiếng trống binh binh bang bang, tràn ngập cảm xúc của Rock ‘N’ Roll, hoàn toàn khác với tiếng nhạc tươi vui mềm mại này giờ, toàn bộ sàn nhảy

từ không khí ngội lạnh của những người trung niên đột nhiên biến thành không khí trào dâng sôi sục của những thanh thiếu niên.

” Uoh . . . Uoh . . . ” Biển người ở kia có những người gặp được bạn mình rồi cười vui vẻ với nhau, họ không cần rõ mình muốn cái gì, chỉ làm những gì họ thấy vui thích, khi đứng trong đám đông hỗn loạn đó, có lẽ họ không còn chú ý tâm lý nữa. Đứng giữa không khí này, có lẽ sẽ không cảm thấy mình từng bị xa lánh, từng cô đơn một mình. Nam nữ trên sàn nhảy đều rất kích động, vừa nhảy múa vừa hát theo ban nhạc, tựa như tất cả áp lực đều được giải tỏa. Tôi nhìn vào tay trống trong ban nhạc, một chàng trai anh tuấn mặc quần da đen bó sát và áo trắng đang say mê đánh trống. Ánh mắt buông xuống, biểu tình lãnh đạm, không hòa theo không khí dưới sàn nhảy, mà chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, theo động tác thân thể mạnh mẽ, mái tóc dài cũng tung bay, vẻ mặt bình tĩnh khác người của anh ta, tạo ra một ma lực hết sức đặc biệt. Bờ bãi, đặc biệt, nhiệt liệt, thiêu đốt như vậy, lại không để tâm đến thế giới bên ngoài, gần như lạnh lùng khắc nghiệt,

thật sự làm cho người ta không thể dời mắt, khó trách nhiều cô gái phát cuồng vì anh ta. Chỉ trong nháy mắt, ngay trong tiếng nhạc này, dường như tôi đã hiểu được Vương Chính, trừ bản thân mình ra, thì đối với anh ta tất cả những thứ khác đều không tồn tại. Khó trách Hiểu Phi thích anh ta, anh ta không để tâm đến người khác cũng giống Hiểu Phi vậy, chỉ sống vì bản thân mình, nhưng Hiểu Phi lại để ý đến anh ta, còn anh ta lại để ý đến âm nhạc của mình.

Tôi quay đầu, phát hiện Hiểu Phi không nằm trên sofa nữa, tôi vội vàng chen vào sàn nhảy tìm cậu ấy. Nh Vương Chính trên sân khấu, lòng tôi bất an, rốt cuộc Hiểu Phi thích Vương Chính đến mức nào?

Bốn phía cả trai lẫn gái đều la hét ồn ào, chưa từng biết đến Rock and Roll, đây là lần đầu tiên tôi biết được ma lực của nó.

Tôi cố gắng xuyên qua đám người để tìm Hiểu Phi, cuối cùng cũng thấy cậu ấy. Cậu ấy đang nghiêng ngả chao đảo đi về phía sân khấu, giống như muốn đi bắt lấy Vương Chính, tên con trai vừa rồi ôm cậu ấy xuất hiện,

hắn ôm Hiểu Phi, Hiểu Phi muốn đẩy hắn ra, đẩy vài lần cũng thành công, đang muốn đi thì lại bị hắn ta kéo vào lòng. Hiểu Phi xoa người liền cho hắn một bạt tai, hắn cũng không khách khí tát lại cậu ấy một phát.

Giữa tiếng nhạc đình tai nhức óc, mọi người còn đang cuồng loạn, không ai để ý đến sự hỗn loạn bên góc sàn nhảy. Vương Chính ở trên cao nhìn thấy mọi chuyện, nhưng lại thờ ơ, chỉ lạnh lùng đánh trống.

Rốt cuộc tôi cũng đến trước đài, người nọ còn muốn ôm Hiểu Phi, lần này không đợi Hiểu Phi ra tay, tôi đã tát mạnh một cái lên mặt hắn, hắn ngậy người ngẩn ngơ, giận tím mặt, muốn đánh tôi, tôi vớ đại được một ống đèn tuýp trên bàn, đang phân vân xem có nên đập vào đầu hắn không, thì hắn đã nhìn thấy trong tay tôi có cái đèn, ngừng lại, vài thằng bạn của hắn đi đến, cười xấu xa nhìn tôi.

Bởi vì chỗ này là góc sàn nhảy, rất gần những cái bàn, trên bàn còn có mấy ly rượu khách đang uống dở, trong phút chốc, tôi bỗng có ý nghĩ ác độc, nếu đột nhiên tôi hất rượu vào người họ, cắm dây điện của cái

đèn này vào ổ, ném đèn về phía họ, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, không biết trong sách nói những chất lỏng không thuần sẽ dẫn diện có phải là thật không.

Nhưng, Trương Tuấn và Tiểu Ba đều đi đến đã không cho tôi cơ hội được xác minh ý tưởng này, một người ngăn cản lũ con trai kia, một người đứng trước tôi, sắc mặt Tiểu Ba xanh mét, cầm lấy cái đèn trong tay tôi, kéo tôi đi ra ngoài, người bên cạnh anh ấy cũng kéo Hiếu Phi đi.

Anh Lí đang chờ chúng tôi trong phòng, nhìn thấy tôi, cười tủm tỉm hỏi: “Nữ thổ phỉ, một mình em tính đối phó với mấy thằng con trai kia thế nào?”

Tôi không mở miệng, anh ấy liếc tôi một cái, nhìn Hiếu Phi giờ đã tỉnh táo, nói: “Lại là vì Vương Chính sao, thực phiền phức, đi gọi Vương Chính tới!”

Khi Vương Chính tiến vào, nhìn thấy những người trong phòng, vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong giây lát, vẻ mặt anh tabình tĩnh, lạnh lùng như trước.

Anh Lí nói: “Cô bé kia là bạn của em gái bọn anh, hôm nay vì mày mà thiếu chút nữa em gái đánh nhau với người của anh Lục, hôm nay ở đây mày hãy nói rõ với cô bé ấy đi, anh không muốn nhìn thấy cô bé ở vũ trường này nữa.”

Tôi muốn ngăn cản, nhưng lại nghĩ, biện pháp này của anh Lí tuy có tàn nhẫn nhưng cũng rất dứt khoát.

Hiếu Phi nhìn thấy Vương Chính, lập tức sửa sang lại đầu tóc, lau nước mắt, vừa mừng vừa lo.

Wang Zheng đi đến trước mặt Hiếu Phi, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cậu ấy, nói vô cùng rõ ràng: “Anh biết em thích anh, nhưng anh không thích em. Trước đây anh không nói ra, là vì cảm thấy em còn nhỏ, anh chỉ coi em là em gái, hy vọng em có thể hiểu, nhưng bây giờ em làm vậy anh không thể chuyên tâm làm việc được, em làm cho anh ngày càng ghét em hơn, em có thể biến khỏi tầm mắt anh được không, để cho anh chuyên tâm làm việc của mình?” Nói xong, anh ta đi về phía anh Lí, “Vậy đã được chưa?”. Anh Lí gật gật đầu, Vương Chính xoay người rời đi.

Sắc mặt Hiểu Phi trắng bệch, không thể tin nổi những gì mình vừa nghe, nhìn chằm chằm bóng dáng Vương Chinh, hét lớn: “Vương Chinh, anh Vương Chinh. . . “

Vương Chinh không thèm để ý đến cậu ấy, rất nhanh đã biến mất ở cuối hành lang.

Hiểu Phi ngốc nghếch càng khóc lớn tiếng, nhưng tôi lại có thể an tâm một chút, cậu ấy ngỡ ngác nhìn chằm chằm ra bên ngoài, giống như mất đi hồn phách, tôi chưa bao giờ thấy Hiểu Phi như vậy, đau lòng, gọi: “Hiểu Phi”.

Hiểu Phi đau đớn kêu to: “Đều tại cậu đấy, sao cậu lại nhiều chuyện thế hả? Ai muốn cậu xen vào chuyện của người khác?” Cậu ấy vừa nói vừa chạy ra ngoài, tôi đang muốn đuổi theo, thì Tiểu Ba nhéo tôi, nói với người đứng gần cửa: “Đi theo cô bé, đưa cô bé ấy về nhà.”

Từ nhỏ đến lớn Hiểu Phi chưa bao giờ thất bại, hôm nay lại bị nam sinh cậu ấy thích đứng trước mặt mọi người nói lời từ chối tình cảm của mình, tâm trạng của cậu ấy lúc này, tôi hoàn toàn hiểu rõ, nghe thấy Tiểu Ba

bảo người đi theo cậu ấy, tôi cũng quyết định không đi làm phiền cậu ấy nữa, nên để cậu ấy yên tĩnh một chút.

Anh Lí thấy trong phòng chỉ còn lại ba người chúng tôi, đứng dậy đóng cửa lại, thực đau đầu hỏi Tiểu Ba:

“Sao tính tình con bé này lại như thế chứ? Năm đó anh thấy mày đánh nhau cũng đủ liều lắm rồi, thế mà con bé này lại còn liều hơn mày nữa!”. “Vừa rồi em định đánh nhau với bọn chúng sao?”. “Không đánh thì em phải đứng chịu à.”

“Anh thấy em không hề sợ hãi chút nào, trong lòng hẳn là có chút máu côn đồ, thế em không sợ chúng sẽ gọi người đến đánh sao?”. “Trong tay em có đèn tuýp, trên bàn có nước không thuần.”

Anh Lí không hiểu ý tôi lắm, nhưng Tiểu Ba lại hoàn toàn hiểu rõ, anh ấy vùng mạnh tay lên, muốn đánh tôi, nhưng khi bàn tay gần chạm đến mặt tôi, lại thay đổi ý định, cố gắng kìm lực, muốn thu bàn tay lại, nhưng cũng không kịp nữa, vừa lúc tôi nghiêng người né tránh theo bản năng, cái tát của anh đã đập lên vai tôi, tôi bị anh đánh loạn choạng lù ra sau mấy bước, suýt thì té

ngã.

Anh Lí kinh ngạc, sắc mặt biến đổi, vội đẩy Tiểu Ba ra, “Kì Kì, nhiều năm rồi Tiểu Ba không tức giận như thế, cậu ta chỉ nhất thời xúc động thôi, em đừng giận đấy. . . “

Tiểu Ba lại lạnh lùng nói: “Không phải em xúc động, mà là thật sự muốn đánh.”

Thật kì lạ, Tiểu Ba muốn đánh tôi, nhưng lòng tôi lại vừa thấy giận vừa thấy ảm áp, tôi bắt đầu cảm thấy cấu tạo đầu óc của mình chẳng giống người thường chút nào. Có người ở bên ngoài gõ cửa, “Anh Lí, bên ngoài có người hút thuốc phiện.”

Mặt anh Lí lập tức xanh mét, chạy nhanh ra ngoài, còn không quên nói với Tiểu Ba: “Con bé này để mày giáo dục đó.”

Trong phòng chỉ còn tôi và Tiểu Ba, hai người đều không nói lời nào.

Thật lâu sau, Tiểu Ba nói: “Kì Kì, em còn muốn nói

chuyện với anh không?”. Tôi cúi đầu không hé răng. Anh ấy bỗng chỉ lên khuôn mặt mang biểu tình buồn buồn của mình, muốn nói cái gì nhưng lại thôi, tôi cắn cắn môi, tước vũ khí đầu hàng, “Anh thật ngốc, nếu em trả lời anh, thì không phải là đã nói chuyện với anh sao? Em đang giận anh đó, anh không biết à. Tiểu Ba, anh ngốc như thế thì sau này làm sao dỗ bạn gái được?”

“Em còn giận không?”.

Tôi trừng mắt nhìn anh, “Vô nghĩa! Thử nghĩ xem nếu anh bị người ta đánh một cái thì sao, em đương nhiên rất giận rồi! Nhưng nếu em có anh trai, anh trai đánh em, em giận thì có giận, dù sao cũng không thể giận cả đời được.”

Anh nở nụ cười, xoa xoa bả vai tôi, “Đau

“Có.” Tôi ngồi xuống ghế da của anh Lí, để anh ấy bóp vai cho mình.

Anh ấy vừa bóp vai cho tôi vừa nói: “Trước đây tính tình anh cũng rất giống em, hay đánh nhau với người ta,

chỉ cần tức giận thì sẽ ra tay không xem nặng nhẹ gì, cứ nhằm vào đầu đối phương mà đánh, thiếu chút nữa gây tai nạn chết người, may mắn gặp được anh Lí, anh ấy chi không ít tiền mới giúp anh giải quyết xong mọi chuyện.”

“Vì sao?”. “Xúc động thời niên thiếu, vì những chuyện mà lúc đấy cảm thấy rất quan trọng, nhưng thật ra đó là những chuyện không đáng, em có thể tưởng tượng được, nếu trước đây anh thật sự gây tai nạn chết người thì sẽ thế nào không?”.

“Em sẽ không thể quên anh.”

Anh ấy cười rộ lên, biết tôi đang tránh nặng tìm nhẹ, cũng không nói ra, chỉ nói: “Kì Kì, tuổi trẻ thường mắc rất nhiều sai lầm, nhưng vẫn còn cơ hội sửa đúng, có điều có những sai lầm không thể mắc phải, nếu phạm vào, sẽ không còn đường lui nữa đâu.”

Tôi không nói gì, Tiểu Ba ngồi xuống bàn làm việc của anh Lí, hai tay chống lên thành ghế dựa, hơi nghiêng người về trước, nhìn tôi, “Chúng ta từ nhỏ đã không

giống những người khác, cuộc sống của những đứa trẻ khác có tiếng cười, có tình yêu thương, họ có sợ hãi, có nhớ nhung, nhưng chúng ta không có, đối với thế giới này và ngay cả bản thân mình chúng ta đều mang nỗi tuyệt vọng, trong tiềm thức của chúng ta có thể cảm thấy sống là chuyện vất vả nhất, nhưng, điều đó không đúng, nguyên nhân chỉ vì vận mệnh cho chúng ta quá ít, chúng ta càng phải học cách yêu thương, quý trọng bản thân mình hơn. Em cho rằng anh tức giận là vì em muốn giết ba thằng kia sao? Nếu không có pháp luật, em muốn giết chúng, thì anh sẽ tìm dao giúp em.”

“VẬY. . . VẬY anh tức giận cái gì?”. “Anh tức giận là, chỉ vì ba đồng rác rưởi đó mà em muốn hủy diệt bản thân, chẳng lẽ em không coi trọng chính mình sao?”

Nước mắt tôi trào tới hốc mắt, cũng không muốn để anh ấy nhìn thấy, tôi vội quay mặt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh ấy, “Mới trước đây thôi, chúng ta đều rất yếu ớt, vì không muốn thế giới bên ngoài bắt nạt mình, nên chúng ta liều mạng bằng bất cứ giá nào, nhưng bây giờ chúng ta đã trưởng thành rồi, phải học được cách xử lý mâu thuẫn trong cuộc sống.”

Tôi vụng trộm lau nước mắt, cười nói: “Lần sau em sẽ học được cách khống chế cảm xúc

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Thế giới bên ngoài rất lớn, phải cố gắng bay ra nhìn một lần mới không uổng công cả đời, vì vậy không thể làm đôi cánh của mình bị thương quá sớm.”

Tôi nghe ý hiểu ý không, bay đi đâu? Muốn nhìn cái gì?

Tiểu Ba hỏi: “Kì Kì, sau này em muốn làm gì?” Ngoài đề bài văn trên lớp “Lý tưởng của em” ra, dường như tới giờ vẫn không ai hỏi tôi vấn đề này, tôi cau mày suy tư, nói: “Em cũng không biết, trước đây em nghĩ khi trưởng thành sẽ đến ở cùng ông ngoại, nhưng ông ngoại đã không còn nữa rồi.”

“Vậy đại học thì sao?”. “Đỗ hay không cũng không sao, em không nghĩ nhiều đến chuyện vào đại học, học trường kỹ thuật cũng rất tốt, gần nhà em có chị Đan Nguyên đi làm thủy điện, mỗi ngày nhìn máy móc ngân người cũng kiếm được tiền, mười bảy tuổi đã có thể nuôi

sống bản thân rồi, nếu em có thể giống chị ấy thì cũng rất tốt.

Tiểu Ba không ngờ tôi lại có ý muốn đi làm ở ngành thủy điện để kiếm tiền sớm, nên cười hỏi: “Ngày nào cũng làm một việc như vậy, em không sợ nhàm chán à? Em có việc gì rất thích làm không?”.

“Có. . . có. . . Em thích đọc sách, có thể mở một hiệu sách nhỏ, như thế ngày nào cũng được đọc sách mà lại còn kiếm được tiền nữa.” Tôi càng nói càng hưng phấn, “Anh làm việc buôn bán, Hiểu Phi đi làm, chúng ta cuối tuần tụ tập lại, cùng nhau chơi poker, ăn thịt dê nướng, uống bia.” Tôi chỉ vào người anh ấy, “Anh cũng có tướng đầy, tương lai khẳng định là kẻ có tiền, không được ghét kẻ nghèo hèn yêu kẻ giàu sang đâu đấy”. Tiểu Ba cười to, “Được, anh mời khách.”

(poker là trò chơi bằng bài tây... nói về trò này chắc tốn cả ngày ^^.)

Tôi cũng cười rộ lên, có một chút vui vẻ, cũng có một chút an tâm.

Tiểu Ba nhìn đồng hồ, nói: “Anh đưa em về nhà.”

Hai người sóng vai bước ra ngoài, mặc dù gần khuya rồi, nhưng sàn nhảy lại càng sôi động hơn, tôi hỏi anh: “Cách bố trí ở đây là ý tưởng của anh à?”. “Ừ.”

Trương Tuấn và bạn gái của cậu ta đang ngồi cạnh nhau, có vẻ đang có tâm sự, người ta nói năm câu, cậu chỉ đáp lại một câu. Cô ta kéo cánh tay cậu, vừa nói vừa nhìn sàn nhảy, giống như đang năn nỉ cậu ta lên

Tim tôi chợt đau nhức, nhưng tầm mắt lại không thể dời đi được, thật là chỉ thích tự ngược đãi mình. Trương Tuấn đột nhiên đứng lên, tim tôi cũng nhảy dựng, lại lập tức phát hiện ra cậu ta nhìn Tiểu Ba, Tiểu Ba chào hỏi cậu ta, “Vừa rồi thật sự cảm ơn em.”

Cậu khách khí nói: “Là người của bọn em gây chuyện trước mà, mong anh Lí và anh Tiểu Ba bỏ qua cho.”

Tiểu Ba ngoắc tay gọi chị quản lý lại đây, cười nói: “Tiền của bàn này tối nay anh trả.”

Trương Tuấn không từ chối, chỉ nói: “Cảm ơn anh Tiểu Ba.”

Bạn gái Trương Tuấn nói: “Anh Tiểu Ba có việc à? Nếu không có việc gì thì mọi người cùng nhau chơi đi!”

Tôi không nhịn được lạnh lùng châm chọc, “Anh Tiểu Ba còn nhỏ hơn chị một tuổi đấy, anh ấy nên gọi chị là chị mới đúng, sao chị lại gọi anh ấy là anh?” Mặt cô ta đỏ bừng, nước mắt sắp chảy ra đến nơi, xem ra trong lòng cô ta vẫn rất để ý chuyện mình hơn tuổi Trương Tuấn.

Tiểu Ba liếc nhìn tôi, đang muốn nói mấy câu làm dịu đi không khí, nhưng Trương Tuấn vẫn nhàn nhạt lại cười nói trước: “Cô ấy là bạn gái của tôi, tôi gọi anh Tiểu Ba là anh, đương nhiên cô ấy cũng gọi là anh Tiểu Ba rồi.”

Cô ta lập tức mỉm cười tươi tỉnh, đèn lợt tôi bị ghen lời, có điều, đầu óc tôi cũng được thầy chậu chậu bấu và cô Từng Hồng huấn luyện mà ra, trong lòng đã chứa cả mấy thùng giấm chua Sơn Tây, hơn nữa giấm chua Sơn Tây còn được bỏ thêm hoàng liên [3], nhưng

trên mặt lại cười tươi như gió xuân, thân mật ôm cánh tay Tiểu Ba, “Chúng ta đi thôi.” Tiểu Ba chào Trương Tuấn một câu: “Không quấy rầy hai người nữa, anh đi trước nhé.”

Ra khỏi vũ trường, tôi hỏi Tiểu Ba: “Anh thấy cô gái đó xinh đẹp không?” Tiểu Ba hỏi: “Ai? Trong sàn nhảy đâu đâu cũng có các cô gái.”

“Chính là bạn gái Trương Tuấn ấy.”

“Em rất để ý đến cô ấy, rất ghét cô ấy à? Vừa rồi sao lại nói như thế? Tuy Trương Tuấn đi theo bọn Tiểu Lục, nhưng tính tình cũng không giống Tiểu Lục, chuyện tối nay em cũng phải cảm ơn cậu ta.”

Tôi nhụt chí, quên đi! Hỏi ra có xinh đẹp hay không thì có tác dụng gì chứ, dù sao người ta cũng xinh đẹp hơn tôi, tôi nửa thật nửa giả nói: “Chị ta từng nói xấu Hiếu Phi, em không thích chị ta, bản thân chị ta cũng không phải hình mẫu đạo đức, có tư cách gì mà chê bai Hiếu Phi?”. Tiểu Ba thở dài cười.

Rất nhanh đã đi đến dưới lầu nhà tôi, tôi vẫy vẫy tay với anh ấy, “Anh không cần tiến nữa đâu, quanh nhà em toàn các bà các cô lưỡi dài nhiều lời thôi.”

Anh dừng bước, tôi thùng thùng chạy về nhà.

Buổi tối, nằm trên giường, nghĩ đến Hiếu Phi, lại nghĩ về bản thân mình, thấy vận mệnh khác biệt, nhưng vẫn có điểm tương đồng, người chúng tôi yêu đều không yêu chúng tôi, người cậu ấy yêu chỉ yêu âm nhạc tịch mịch lạnh lẽo của mình, người tôi yêu lại dụ hoặc chốn hồng trần phồn hoa, ai may mắn hơn ai đây?

Chú thích:

[1] Ánh trăng nói hộ lòng tôi:

<http://www.youtube.com/watch?v=dsSaweKz09E>

[2] Không nên hái hoa dại ven đường:

<http://www.youtube.com/watch?v=Av1C3g-9nIY>

[3] Giám chùa ở Sơn Tây, Trung Quốc rất nổi tiếng.

Hoàng liên là một vị thuốc, có vị đắng.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19

Trong truyền thuyết, nếu cá chép muốn hóa rồng, thì phải rút đi toàn bộ vây cá trên người mình, chặt đứt vây cá, mới có thể hóa thành rồng; trong truyền thuyết, con chim phải tự đốt cháy mình, trải qua cơn đau thiêu đốt của ngọn lửa, mới có thể hóa thành phượng hoàng. Chẳng lẽ thanh xuân tất yếu phải trải qua ngu muội đau khổ, mới có thể đạt được sự khôn ngoan trưởng thành?]

Đau lòng cũng là chuyện rất phức tạp

Từ khi Vương Chính nói thẳng rằng mình không thích Hiếu Phi, Hiếu Phi không đến phòng khiêu vũ nữa.

Nhìn cậu ấy thật giống trước đây, cũng cười lớn, nói to, tựa như không nhớ rõ Vương Chính là ai, nhưng cậu ấy đã không còn là chính mình nữa, mặc xong quần áo,

chải xong đầu tóc, Hiểu Phi luôn hỏi tôi: “Có đẹp không?”

Hết lần này đến lần khác, giống như cậu ấy xinh hay xấu, hoàn toàn do người khác quyết định.

Hiểu Phi không từ chối lời mời đi chơi cùng những nam sinh khác nữa, mà thích đi chơi cùng nam sinh nào nghịch ngợm năng động nhất trường, nhưng chỉ đi vài lần, lại chán ngấy, không hề để ý đến đối phương nữa, cậu ấy lại đổi một người khác. Cậu ấy trở thành nữ sinh thích chơi đùa nhất trong khối chúng tôi, trong mắt những nữ sinh khác, tốc độ cậu ấy đổi “Bạn trai” chẳng khác gì thay quần áo, đối với nam sinh như thế, rất nhiều nữ sinh nghĩ “Nam sinh không xấu nữ sinh không thương”, nhưng đối với Hiểu Phi, các cô nàng đó lại dùng những từ ngữ độc ác nhất để công kích sau lưng. Nữ sinh muốn đối địch với những nữ sinh xinh đẹp hơn mình, thường dùng từ buông thả, lăng lợ, huồng chi bây giờ Hiểu Phi đã chơi đến điên khùng rồi.

Tôi dõi ánh mắt lạnh lẽo nhìn sự biến hóa của Hiểu Phi, mặc dù đau lòng, nhưng cũng không thể làm gì, bởi

vì tôi biết mình không thể ngăn cản được, nếu tôi nói nhiều, cậu ấy sẽ không nghe tôi, có thể còn rời xa tôi nữa.

Tôi chỉ có thể coi cậu ấy như đứa trẻ nổi loạn, nhẫn nại dõi theo, hy vọng đoạn thời gian mê loạn bị thương này chóng qua đi, chờ đến khi Hiểu Phi ổn định tâm trạng, cậu ấy sẽ nhận ra rằng lời phủ định của Vương Chính không phải là lời phủ định cho cả cuộc đời, cậu ấy có xinh đẹp hay không chính là ở trong trái tim cậu ấy, không phải từ ngôn ngữ của người khác.

Tôi dùng bản thân và tình cảm bạn bè giữa chúng tôi để cố gắng làm ảnh hưởng đến quyết định của Hiểu Phi, hẳn là nam sinh học trường kỹ thuật và đám con trai lêu lổng đều ra sức bài trừ, tận lực muốn cậu ấy kết bạn với những nam sinh học trung học. Tôi nghĩ rằng, những người này dù sao cũng thanh thuần, Hiểu Phi chơi với họ, sẽ chơi những trò đơn giản mà thiếu nam thiếu nữ biết đến, sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng cũng phải xin lỗi họ, vì đã để họ làm vật hi sinh khi Hiểu Phi đang thất tình.

Khoảng thời gian ấy, thế giới xung quanh tôi thật sự rất hỗn loạn, một bên là thế giới tình yêu đẹp đẽ trong tiểu thuyết tình cảm, một bên là hiện thực tàn nhẫn, nếu hỏi vì sao tôi không nhận được sự ưu ái của chàng hoàng tử trong mộng, thì còn có thể lí giải, nhưng Hiểu Phi thì sao? Cậu ấy xinh đẹp, có trí tuệ, có nhiệt tình, có lòng lương thiện, nhưng tại sao hoàng tử lại không thèm liếc nhìn cậu đến một lần, tôi bắt đầu hoang mang, trên thế giới này thật sự có một loại tình cảm tên là tình yêu sao? Cô gái thật sự có thể ao ước một thế giới có một chàng trai toàn tâm toàn ý thương mình, yêu mình sao?

Hoang mang vẫn là hoang mang, tôi vẫn thích đọc tiểu thuyết tình cảm, tiếp tục siêng năng đọc tiểu thuyết tình cảm, giấc mộng này vừa hiện ra, thì một giấc mộng khác lại tiến vào. Cuộc sống hiện thực có rất nhiều điều ngờ vực, chỉ trong tiểu thuyết mới có thể dệt nên giấc mộng làm cho cuộc sống tăng thêm một chút sắc thái.

Trưởng thành giữa nỗi đau xót và hoang mang, học kỳ một năm lớp 8 đã chấm dứt, thành tích thi cuối kỳ cũng đã công bố, mỗi người đều có những thay đổi khác nhau, Hiểu Phi chỉ đứng thứ tư trong bảng thành tích

của lớp. Ở trong mắt những người khác, đây vẫn là thành tích tốt, nhưng đối với Hiểu Phi mà nói, đây chính là thành tích thấp kém nhất trong lịch sử.

Hiểu Phi không thèm quan tâm, chẳng những không tự trách mình, mà ngược lại, kỳ nghỉ đông đã đến, cậu ấy hoàn toàn buông thả, càng chơi đùa điên cuồng hơn, cậu ấy cố ý tránh đến những nơi có liên quan đến tôi, cũng là trốn tránh Vương Chính, tôi không quản cậu ấy, nhưng sao tôi có thể mặc kệ được đây?

Có một lần Hiểu Phi uống say, nháo loạn trong phòng hát của người ta, tôi đến đón cậu ấy, cậu ấy đã nhào vào lòng tôi khóc lớn.

Hiểu Phi vô cùng đau lòng, nhưng tôi lại không thể làm gì, chỉ có thể vỗ lưng cậu ấy, liên tục nói: “Rồi sẽ qua thôi, tất cả nỗi đau đều không thể chiến thắng thời gian, sẽ có một ngày, cậu có thể quên anh ta.” Dù tôi nói được như vậy nhưng bản thân lại không thể khẳng định, điều đó có đúng không? Chúng tôi thật sự có thể quên người mình thích ư?

Đang muốn đỡ Hiếu Phi về nhà, thì lại nghe thấy góc phòng hát có người đang khóc, thanh âm đó rất quen, nhìn lại, đúng là bạn gái Trương Tuấn, Hiếu Phi đau lòng vì Vương Chinh, còn cô ấy lúc này lại đau lòng vì ai?

Tôi muốn rời đi, nhưng thấy cô ấy là con gái mà bị say ở đây thế này, dù sao tôi cũng lo lắng, chỉ có thể đưa cô ấy ra.

Hiếu Phi đã thế này rồi, tôi không dám trực tiếp đưa cậu ấy về nhà, bạn gái Trương Tuấn, tôi lại không biết nhà cô ấy ở đâu, chỉ có thể gọi một chiếc xe kéo, trước đến quán karaoke của Tiểu Ba đã rồi tính. Ô Tặc bảo người đi tìm Trương Tuấn tới đón người, tôi rót cốc trà nóng cho Hiếu Phi.

Lúc Trương Tuấn đến, bạn gái cậu ta say rượu vẫn chưa tỉnh, Ô Tặc ra chào cậu ta, Trương Tuấn khách khí nói: “Phiền anh rồi.”

Ô Tặc chỉ tôi, “Là gấu trúc bốn mắt thích làm việc thiện thôi, không liên quan gì đến anh hết.”

Trương Tuấn quét mắt nhìn tôi, không hé răng, nâng bạn gái dậy rồi rời đi. Tôi dõi theo bóng dáng cậu ta, bức mình chỉ muốn ném mạnh quả táo trong tay cho cậu ta choáng váng. Ô Tặc rùng mình một cái, “Gấu trúc bốn mắt, nếu em ghét Trương Tuấn như vậy, thì còn đi giúp bạn gái nó làm chi?”

Tôi cười ngọt ngào, “Ai nói em ghét cậu ta?”, đứng dậy nhìn Hiểu Phi.

Ô Tặc hừ hừ tức giận sau lưng tôi, “Không ghét thì sao em lại nắm chặt quả táo như thế?”

Khi Hiểu Phi tỉnh rượu, tôi đưa cậu ấy về tận nhà, nhìn cậu ấy lên lầu, tôi biết, ngày mai cậu ấy lại đi chơi cùng một nam sinh nào đó. Theo thường lệ nam sinh đó sẽ là nam sinh học không giỏi, chỉ giỏi chơi bời, chuyện tình thông chỉ là hút thuốc, uống rượu, đánh nhau.

Thật ra, nói theo cách nào đó, tôi cũng đang bị vây trong cảm giác thất tình, chỉ có điều tôi nhút nhát che giấu cảm xúc, chuyện gì cũng giấu tận đáy lòng, vì vậy dù có đau lòng cũng không dám biểu lộ.

Vì ghen tị nên kỳ nghỉ đông đó tôi đã báo danh vào một lớp học vẽ, bắt đầu nghiêm túc học vẽ tranh, Tiểu Ba muốn được phân vào lớp tốt nhất, nên bắt đầu ôn sách giáo khoa, vừa ôn bài vừa làm bài tập. Tiểu Ba thấy tôi cả ngày chiến đấu với đồng màu sắc, biến bản thân mình thành một con mèo hoa, không khỏi tò mò hỏi tôi: “Sao tự nhiên em lại có hứng thú vẽ tranh thế?”

Tôi đột nhiên quyết định nói ra bí mật của mình cho anh ấy: ởi vì em ghen tị với một nữ sinh, bạn ấy rất ưu tú, thông minh xinh đẹp, thành tích học tập cực tốt, biết kéo đàn nhị, biết ca hát, biết viết chữ, còn là một cây viết văn nữa, quả thực là cái gì cũng giỏi.” (biết viết chữ là biết viết thư pháp đẹp, cái này không phải ai cũng giỏi.)

Tiểu Ba không hiểu lắm, “Chuyện đó với chuyện em học vẽ tranh thì có liên quan gì đến nhau?”

“Em đã tìm hiểu rất lâu rồi, nghe nói bạn ấy không vẽ tranh, thế nên em quyết định học vẽ tranh.”

Tiểu Ba nghe xong ngẩn người, tiện đà cười to, “Em

mà cũng có lúc ghen tị với người ta sao? Cô bé ấy tên gì? Anh đang rất muốn đi xem cô bạn này rốt cuộc có mấy mắt mấy tay đây.”

Tôi trừng mắt nhìn anh ấy, “Không được! Tất cả nam sinh gặp bạn ấy đều thích bạn ấy, em không cho phép anh thích bạn ấy, vì thế anh không thể gặp được!”

Tiểu Ba kinh dị nói: “Em thật sự ghen tị với cô bạn đó sao?”

Tôi gật đầu, phiên muộn vô hạn nói: “Lúc trước thậm chí còn hận không thể biến thành bạn ấy, rất ghét làm bản thân mình, mà lúc này, em đã hiểu, dù có thích mình hay không, em cũng chỉ có thể là em thôi, nên em không ghét mình nữa, mà thấy vừa hâm mộ vừa ghen tị bạn ấy, bạn ấy là nữ sinh hoàn mỹ nhất trong mắt em, ngoài mặt thì em chẳng hề để ý đâu, nhưng thực ra trong lòng luôn thầm so sánh hai người, cũng luôn luôn âm thầm cố gắng nỗ lực, mỗi khi cảm thấy bản thân tốt hơn một chút, ưu tú hơn một chút so với trước đây, chỉ cần nhìn thấy bạn ấy, thì lại lập tức phát hiện mình vẫn cách bạn ấy một khoảng thật xa xôi. Em cảm thấy đời

này, dù mình có nỗ lực thế nào, cũng tuyệt đối không thể đuổi theo bạn ấy, ngay cả ghen tị với bạn ấy cũng là chuyện thật buồn cười, bởi vì ghen tị chỉ thích hợp với những người chênh lệch nhau, với những kẻ tiểu nhân, ví dụ như Lí Tụy có thể ghen tị Hiều Phi có bộ dạng xinh đẹp hơn mình, cũng tuyệt đối không ghen tị Lâm Thanh Hà xinh hơn mình, là thế đó, anh hiểu chưa? Thực ra em cũng chẳng có tư cách ghen tị.” Tôi nặng nề thở dài một tiếng, “Em chỉ có thể tìm những gì mà người ta không biết để cố gắng học, vụng trộm tạo cho mình một chút niềm tin, dù sao có một ít còn hơn không!”

Tiểu Ba ôn hòa nói: “Em chính là em, độc nhất vô nhị, không phải so sánh với người khác.”

Tôi không nói gì, vui đầu pha loãng màu nước. Anh ấy sẽ không hiểu, loại ghen tị này sẽ khiến mình khát vọng có được tất cả những gì thuộc về người t

Ngày mừng ba của năm mới tôi vẫn đi chúc tết cô giáo Cao như trước, cô Cao cảm khái nói, “Năm trước còn có không ít học sinh đến chúc tết, năm nay đã ít

hơn phân nửa rồi, chắc là sang năm chỉ còn lại em và Trương Tuấn thôi.”

Cô hỏi thành tích học tập của tôi, tôi báo cáo chi tiết, cô Cao cười thờ dài, hỏi tôi: “Đến khi nào em mới tập trung học tập?”

Tôi thành thật nói: “Thật ra, em cảm thấy hứng thú với những môn khoa học, cũng nghiêm túc đọc sách, nhưng vẫn không chăm chỉ, em cũng muốn chăm chỉ, nhưng cứ lúc nào chơi là sẽ không muốn học nữa, thật không biết những học sinh giỏi làm thế nào để nén nhịn.”

Đang nói chuyện phiếm với cô Cao, thì Trương Tuấn đến chúc tết. Cách cậu ta đến chúc tết hoàn toàn khác với tôi, tôi mang hai tay không tới, chỉ mang theo cái miệng nói chuyện thôi, còn cậu ta thì hai tay cầm đầy quà cáp, quả nhiên là người có tiền.

Cô Cao nhìn thấy cậu ta cũng rất cao hứng, vừa đứng lên đón cậu ta vào, vừa nói: “Tới thực khéo, Kì Kì cũng đang ở đây.”

Tôi đứng lên nói: “Cô ạ, em đã hẹn đến nhà một bạn chơi rồi, em xin phép về trước.”

Cô Cao thật đáng tiếc hỏi: “Không thể ngồi lại một lúc à? Lâu lắm rồi ba người chúng ta mới cùng gặp nhau nói chuyện.”

Tôi thật có lỗi nói: “Em đã hẹn với bạn ấy từ sáng rồi cô ạ.”

Trương Tuấn đứng một bên, vẻ mặt nhàn nhạt, không rên một tiếng, tôi và cô Cao nói lời “tạm biệt”, rồi tôi liền rời khỏi nhà cô ấy.

Hai tay cầm chặt đút trong túi áo, chậm chạp bước đi trong gió lạnh, tôi đang muốn phân tích rõ trái tim mình.

Cứ nhìn thấy Trương Tuấn là tôi lại nghĩ đến cậu ta, thậm chí đoán cậu đang làm cái gì, thậm chí còn trông ngóng tình cờ gặp được cậu; chỉ khi nào cậu xuất hiện trước mắt, tôi lại vội vàng muốn chạy trốn. Rốt cuộc là tôi muốn gặp cậu, hay không muốn gặp cậu chứ?

Mâu thuẫn thật phức tạp, không thể nói lý. Phân tích

cũng không được rõ ràng lắm, dứt khoát không thêm phân tích cái gì nữa, trở về luyện tập vẽ tranh.

Lòng người rất phức tạp, không có con đường nào đến lòng người, còn chuyện vẽ tranh, chỉ có thể chăm chỉ luyện tập.

Qua tết âm lịch, trong túi của ai cũng có không ít tiền, thời tiết lại rét lạnh hơn, mọi người đều thích rúc mình trong phòng, vì vậy việc kinh doanh ở quán karaoke càng thuận lợi hơn, toàn bộ tiền mừng tuổi của tôi năm nay đều cống hiến cho sự nghiệp hội họa rồi, có xót xa nhưng cũng thấy ngọt ngào, xót xa là vì trong túi tiền của mình giờ chẳng còn một xu, thấy cái gì thích thích thì cũng chỉ có thể nhìn ngắm thêm thôi, ngọt ngào là vì nhìn một đồng tranh và bút màu vẽ, làm tôi có cảm giác thành tựu.

Em gái tôi bắt đầu học chơi đàn điện tử, những năm ấy cha mẹ đều muốn con mình biết một chút nghệ thuật, nhưng ngoài gia đình Trần Kính ra, rất ít phụ huynh có khả năng cho con mình theo học violon, đàn dương cầm, mà đa số đều lựa chọn đàn điện tử, thế nên gần

như tất cả nữ sinh trong lớp đều đi tìm giáo viên dạy đàn, ngay cả giáo viên dạy đàn điện tử nghiệp dư thôi cũng có rất nhiều lời mời dạy thêm.

Cô em tôi cả ngày ở nhà chế tạo tạp âm, nên tôi chuyển hết công cụ hội họa của mình đến văn phòng Tiểu Ba, bố mẹ thấy tôi cứ vẽ vờ hết bức tranh này đến bức tranh khác, cảm thấy tôi vẫn đang cố gắng học tập, có chí hướng về con đường thên thang trước mắt, nên cũng rất yên tâm về tôi, tiếp tục áp dụng chính sách giáo dục mở cửa.

Tôi thật cao hứng vì cách giáo dục rất khoan dung của họ, làm cho tôi có thể tự do tự tại vụng trộm kết giao với “thanh niên bất lương” như bọn Ô Tặc, nhưng, mỗi khi nhìn thấy em gái nhàn hạ không luyện đàn, bị bố phê bình, thậm chí phạt con bé buổi tối không được xem TV, phải đi luyện đàn, tôi lại cảm thấy tâm tình phức tạp, giống như hy vọng bố mẹ trách móc mình, trừng phạt mình một chút.

Haiz, lòng người mà, thật sự quá phức tạp!

Món quà tốt đẹp nhất đầu năm mới

Một ngày nọ, tôi đang cầm bảng vẽ, ngồi trên ban công, quan sát những thăng trầm của cuộc sống, học bộ dáng của họa sĩ vẽ vật thực, nhìn thấy Trương Tuấn và bạn gái của cậu ta sóng vai tiến vào. Chỉ chốc lát, trong phòng đã truyền đến tiếng nhạc. Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Đến rồi lại đi chỉ để lại công dã tràng

Đối với em, anh như sương như mưa lại như gió

Mặc cho tim em luôn dõi theo anh... ”

Tôi bực bội nhúu mày, thu đồ vẽ lại chuẩn bị về nhà. Bỗng nghe thấy tiếng nắc nghẹn giữa tiếng hát, tôi không khỏi dừng bước, lên nhìn vào phòng hát. Tôi biết rình coi là không đúng, nhưng tôi lại không không chế được bản thân.

Cô gái đó vừa khóc vừa hát, Trương Tuấn vài lần muốn giằng micro từ tay cô, nhưng đều không thành công, mà còn làm nước mắt cô rơi càng nhiều hơn.

Trương Tuấn không lấy micro nữa, ngồi im ở đó, mặt mày không chút thay đổi. Cô ấy rót cuộc cũng hát xong, vừa khóc vừa nói với Trương Tuấn, Trương Tuấn lại không nói câu nào, chỉ thỉnh thoảng gật đầu. Thật lâu sau, cũng vẫn là cảnh đó. Tôi xem đến mệt mỏi rồi, bọn họ còn không mệt sao?

Cô ấy lau nước mắt, miễn cưỡng cười cười với Trương Tuấn rồi chạy ra khỏi quán karaoke. Trương Tuấn vẫn ngồi chỗ đó, giống như đang ngẩn người, lại giống như đang suy tư. Cậu ta không nhúc nhích, tôi cũng lui vào một góc, cách cánh cửa kính, nhìn thân ảnh cậu.

Ngày hôm sau, tin cậu chia tay với cô gái đó được truyền ra.

Mọi người đều thật đồng tình với Trương Tuấn, trong vòng lẩn quẩn này, bị con gái đá là chuyện cực kỳ, cực kỳ mất mặt, Tâm tình Trương Tuấn nhất định rất kém. Tôi cũng không để ý tâm tình cậu ta tốt xấu thế nào, vọt vào văn phòng của Tiểu Ba, “Tiểu Ba, chúng ta đi hát nhé, được không?”

Tiểu Ba kinh ngạc, “Không phải em không thích hát sao?”

“Vẫn đang là năm mới mà, chúng ta phải chúc mừng năm mới chứ. Đừng đọc sách nữa, đi hát thôi.” Kéo anh ấy ra ngoài, đến một dãy ghế, nhìn TV hát điên cuồng, bọn Ô Tặc đều đến góp vui, tôi vô cùng cao hứng, ôm cái micro hát hết bài này đến bài khác, vừa múa vừa hát, Ô Tặc cười trêu tôi: “Gấu trúc bốn mắt điên rồi.”

Tôi nói: “Em cao hứng đến điên rồi.” Đây quả thực chính là món quà tốt đẹp nhất đầu năm mới.

Có người gõ cửa phòng, Ô Tặc mở cửa, thấp giọng nói chuyện với

Nhạc bài “Tâm vũ” mà tôi chọn đã vang lên, tôi lập tức nhét một cái micro vào trong tay Tiểu Ba, cùng hát với Tiểu Ba:

“Em nhớ nhung da diết mà lại không thể chạm vào

Nỗi nhớ của em sâu rộng như biển

Tại sao luôn là những ngày mưa

Anh nhớ đến em vào tháng sáu

Tình yêu chảy róc rách như cơn mưa phùn

Anh nhớ em nhớ em nhớ em nhớ em

Nhớ em một lần cuối cùng

Bởi vì ngày mai em sẽ trở thành cô dâu của người khác

Hãy để anh nhớ về em lần cuối...”

Tôi nhìn màn hình vừa hát vừa cười, Tiểu Ba cũng là vừa cười vừa hát, hai người đều hát những lời buồn nôn, rùng mình, nhưng lại hát rất thâm tình, vì mục đích người chết không đền mạng.

Tiểu Ba hát đến đoạn ” Anh nhớ em nhớ em nhớ em nhớ em, nhớ em một lần cuối cùng... ” còn cố ý nhìn tôi đầy thâm tình bi thương, bình thường anh ấy đều mang vẻ mặt lão thành ôn trọng, hiếm khi mới lộ ra một mặt lỗ

mãng thế này, làm cho chị Xinh Đẹp ôm bụng cười nghiêng ngả.

(Tiểu Dương: Chị Xinh Đẹp này là bạn gái của Ô Tặc, có nhắc qua ở chương trước, tên thật của chị không phải Xinh Đẹp, chỉ là biệt danh thôi, tiếng Hán là Yêu Nhiêu.)

“Hát hay đấy!” Ô Tặc vỗ tay, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, lại vui đùa nói: “Ai dám cướp người với em hả? Để anh đây đi tìm mấy thằng bạn biến hôn lễ của nó thành tang lễ.”

Tôi cười cười cầm khay để cốc đánh Ô Tặc, nghiêng đầu, lại thấy một người đứng dựa vào cửa, đúng là Trương Tuấn. Mặt cậu ta không chút thay đổi nhìn chăm chăm màn hình, Tiểu Ba cũng thấy cậu ta, vội thả micro xuống, mời cậu ngồi, cậu cười nói: “Định tìm anh uống vài chén, nhưng anh và bạn bè đang tụ hội, em không quấy rầy nữa.”

Tiểu Ba khách khí nói: “Không có gì đâu, muốn uống gì để anh bảo người maChúng ta vừa chơi vừa uống.”

Trương Tuấn cười mở cửa, “Không cần, lần sau sẽ tìm anh uống rượu.” Nói xong liền đóng cửa đi ra.

Ánh mắt Tiểu Ba chứa đầy nghi hoặc, Ô Tặc nhấn giọng, nói: “Bị con gái đá, đột nhiên tinh thần không được bình thường.”

“Từ bao giờ thế?”

“Mới hôm qua thôi.”

Những bài hát sau đó vẫn là hát đôi, tôi kéo chị Xinh Đẹp lên hát cùng: “Trái tim em rõ ràng, khát vọng một phần cảm tình chân thật...”

“Để anh hát, để anh hát...” Ô Tặc đoạt lấy micro trong tay tôi, cùng hát với Xinh Đẹp, hai người không hổ là dân mọc rễ trong quán karaoke, hoàn toàn không cần nhìn màn hình, chỉ nhìn nhau, nắm tay, thâm tình biểu diễn.

“Em có một đôi mắt dịu dàng

Em có một trái tim biết lắng nghe và thấu hiểu

Nếu em cho phép anh tới gần

Anh nghĩ em sẽ hiểu trái tim anh...”

Tôi cắn răng nhếch miệng, xoa xoa cánh tay nhìn Tiểu Ba, tỏ ý lời bài hát khiến mình nổi cả da gà, Tiểu Ba lắc lắc đầu cười.

Món quà tốt đẹp nhất đầu năm mới là Trương Tuấn bị bạn gái đá, tôi thật vui vẻ, tôi phi thường vui vẻ.

Thình thoảng tôi cũng tự kiểm điểm một chút, có phải lòng dạ tôi rất đen tối không, sao mình lại có thể vui vẻ dựa trên nỗi đau của người khác chứ, chờ đến khi tôi thật sự tỉnh lại, liền phát hiện cảm giác không an tâm của mình chỉ là dư thừa.

Có một ngày, khi tôi tìm Tiểu Ba, thấy anh ấy không ở đó, Ô Tắc cũng không thấy đâu, bắt lấy một người hỏi, mới biết được bọn họ đi chơi cờ bạc cùng ai đó rồi.

Tôi cảm thấy buồn bực, rất lâu rồi Tiểu Ba không chơi cờ bạc, tại sao đột nhiên lại chơi với người ta thế? Xem tình hình này, chắc là cược lớn lắm đây.

Vội vàng tiến đến quán game, phát giác thật lâu rồi mình không đến nơi này, nó đã thay đổi rất nhiều rồi, anh Lí đã mua mặt tiền của cta hàng cách vách, hai gian thông nhau, bây giờ quán rộng rãi hơn trước nhiều, máy chơi game cũng tiên tiến hơn trước.

Tôi không biết người trông quán, nhưng anh ta lại biết tôi, cười nói: “Tìm anh Tiểu Ba à? Anh ấy đang chơi bóng ở bên trong.”

“Cảm ơn.”

Tôi lập tức chạy vào trong sân.

Bên cạnh bàn bi-a, có rất nhiều người đứng quanh, tôi tìm kiếm Tiểu Ba, ánh mắt nhìn thấy Trương Tuấn đầu tiên, đứng cạnh cậu là một cô gái có dung mạo mỹ lệ, để tóc ngắn, bông bông như sóng biển.

Cô gái ôm cánh tay cậu, xem người ta đánh bi-a, hình như xem không hiểu, nhỏ giọng hỏi Trương Tuấn, Trương Tuấn thường thường giải thích vài câu.

Tôi yên lặng nhìn bọn họ, quên mất mình vốn muốn

làm gì, chỉ cảm thấy ngực mình đang đập mạnh đau đớn.

Trương Tuấn nghiêng đầu nhìn thấy tôi, mặt không chút thay đổi, tôi ngơ ngác theo dõi cậu, không rõ vì sao cậu lại như vậy? !

Cô gái kia tò mò đánh giá tôi, lại túm túm cánh tay Trương Tuấn, cậu ta quay đầu, mỉm cười hôn lên gò má cô gái, ôm lấy thắt lưng cô, chỉ vào bàn bi-a giải thích. Tôi cảm thấy nước mắt đang đảo quanh hốc mắt mình, muốn xoay người bỏ chạy, lại cảm thấy vì sao mình phải chạy trốn? Vì sao tôi lại để ý cậu ta? Tôi không cần cậu ta! Cậu ta có bạn gái hay không, có bao nhiêu bạn gái, thì liên quan gì đến tôi? Một chút liên quan cũng chẳng có!

Tôi mỉm cười nuốt nước mắt vào trong, đi đến bên cạnh anh Lí, “Anh Lí.”

Anh Lí vỗ lên đầu tôi, “Lâu lắm rồi không gặp em, lại cao lên rồi.”

Tôi bĩu môi nói: “So với lần trước anh gặp em, em chẳng cao lên được phân nào, có sổ kiểm tra sức khỏe ở trường làm chứng, em vẫn cao 163 cm như trước thôi, sao tự nhiên Tiểu Ba lại cá cược với người ta?”

Anh Lí ra vẻ thoải mái: “Cược cái gì chứ, anh và bạn bè có một số việc cần giải quyết, thương lượng trên chiếu bạc luôn là cách hay nhất, thắng thua quyết định rõ ràng.”

Tiểu Lục đứng một bên lạnh lùng cười, Tiểu Ba đánh xong một đường bóng, đứng thẳng dậy nhìn tôi cười, tôi không dám mở miệng quấy rầy, đứng bên cạnh anh Lí, Nhìn thế cục trên bàn, Tiểu Ba đang chiếm ưu thế, nhưng vị trí bóng của anh không tốt lắm, đối phương lại có vị trí bóng rất tốt, dễ dàng đánh vào lỗ hơn.

Tôi lặng lẽ đi đến gần Ô Tặc, thấp giọng hỏi: “Cược cái gì thế?” Ô Tặc ghé sát vào tai tôi nói: “Bên Dòng Nước.”

Tôi không hiểu lắm, nghi hoặc nhìn anh, anh giải thích: “Người của họ dùng chasing the dragon ở vũ

trường của chúng ta, anh Lí và anh Lục cũng nói chuyện vài lần rồi, nhưng chưa bàn được, vì vậy lấy vũ trường Bên Dòng Nước làm tiền đặt cược, nếu chúng ta thắng, sau này bọn họ không được dùng thuốc bừa bãi nữa, nếu bọn họ thắng, anh Lí phải để Bên Dòng Nước lại cho họ.”

Chasing the dragon là một loại thuốc gây nghiện, nguyên tắc của anh Lí là kiên quyết không chạm vào thuốc phiện, dù là loại mềm hay cứng, đều tuyệt đối không chạm vào, chẳng những không chạm vào, thậm chí còn không cho phép nó xuất hiện bừa bãi quanh mình. Lần này không ngờ anh ấy lại lấy “Bên Dòng Nước” làm tiền đặt cược, có lẽ anh ấy đã bị tên Tiểu Lục kia ép vào đường cùng.

(Tiểu Dương: Chasing the dragon tên Hán Việt là truy long, mình tìm thấy ảnh người ta dùng loại thuốc này, nhưng không hay ho gì nên không đưa vào.)

Anh Lí sẵn sàng làm bất cứ giá nào, còn chuyện thắng thua thì cũng rõ ràng, không bức ép, nhưng tâm tư của Tiểu Ba hẳn nhui sâu nặng, anh ấy vì anh Lí,

không thể không thắng được, nếu để thua, anh ấy sẽ đem hết trách nhiệm đổ lên lưng mình.

Lòng bàn tay tôi bắt đầu ướt mồ hôi, cũng không dám nhìn vào bàn bi-a nữa, nhắm mắt lại, trong lòng thầm cầu nguyện “Cầu xin các vị thần tiên phù hộ cho Tiểu Ba thắng, năm nay và sang năm con cũng không cầu cho mình điều gì, chỉ cầu cho Tiểu Ba thắng”, cứ lặp đi lặp lại lời cầu nguyện đó, Ô Tặc cũng rất lo lắng, tiếng thở ngày càng nặng.

Không biết qua bao lâu, nghe thấy tiếng hoan hô của mọi người, tôi mở choàng mắt ra, đầu tiên nhìn thấy Ô Tặc, nhìn thấy khuôn mặt mừng như điên của anh ấy, tôi đã hiểu rằng Tiểu Ba thắng, lập tức tiến lên, ôm cánh tay Tiểu Ba vừa vung lắc vừa bảo, “Mời em ăn cơm, mời em ăn cơm, vừa rồi em luôn cầu nguyện cho anh, đem tất cả may mắn của mình tặng cho anh đấy.”

Tiểu Ba cười nói: “Được, tìm xem chỗ nào có tổ yến, anh sẽ mời em ăn.” Anh ấy vẫn cười như mọi ngày, ôn hòa lạnh nhạt, có thể đếm được chín ngày lạnh, nhưng bàn tay nắm tay tôi lại nóng bỏng khác thường, đứng

bên cạnh anh, có thể nhìn thấy cổ anh lấm tấm mồ hôi.

Anh Lí vui mừng không thôi, cười nói với Tiểu Lục:
“Đa tạ, đa tạ. Buổi tối chúng ta cùng ăn cơm nhé, em mời.”

Về mặt Tiểu Lục vô cùng lạnh lùng, không để ý tới anh Lí, trực tiếp dẫn đám người của mình rời đi.

Tôi đứng cạnh Tiểu Ba, nét mặt tươi cười như hoa, đặc ý đảo mắt nhìn về phía Trương Tuấn, giống như muốn khôi phục lại ngại ngùng lúc thấy bạn gái cậu ta, lại giống như nỗ lực chứng minh với bản thân mình, cậu ta chẳng được tính là gì hết, cũng không thể ảnh hưởng tới cảm xúc của tôi.

Trương Tuấn nắm tay bạn gái, đi lướt qua chúng tôi, không thèm liếc nhìn tôi lấy một cái.

Diễn trò nỗ lực như vậy, lại không có ai xem, tôi dường như dùng hết khí lực của mình đánh ra một quyền, lại đánh vào giữa không khí, không làm bị thương bất luận kẻ nào, ngược lại làm cho bản thân chật vật

không chịu nổi.

Anh Lí cao hứng thu xếp bữa ăn tối, hỏi Tiểu Ba muốn ăn cái gì, Tiểu Ba cúi đầu hỏi tôi muốn ăn cái gì, anh Lí cười nói: “Quên không hỏi trước thần may mắn của chúng ta là tiểu thư La Kỳ Kỳ đây, Kỳ Kỳ muốn ăn gì?”. Tôi nhìn anh Lí nói: “Sao anh có thể đồng ý việc này chứ? Anh biết rõ Tiểu Ba...” “

Anh Lí có chút xấu hổ, Tiểu Ba dúi gáy tôi, dúi tôi cúi cong người, tôi đánh lại anh ấy, anh ấy vừa bắt nạt tôi vừa cười nói với anh Lí: “Hỏi xem họ có tổ yến không nào.”

Anh Lí lập tức nói: “Được”, gọi người đến nhà hàng đặt thực đơn.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20

Thời niên thiếu, vì chưa từng bị tổn thương, nên không biết thế nào là nhân từ, vì chưa từng sợ hãi, nên không biết thế nào là thoái nhượng, chúng ta luôn tùy hứng, không quan tâm hay thương hại người khác.

Cho đến một ngày, chúng ta bị tổn thương, hiểu rằng phải trải qua đau đớn và sợ hãi, mới có thể hiểu rõ nhân từ và thoái nhượng.

Nhưng khi ấy, tuổi xuân vô tư không biết kềm chế cũng dần dần bay mất, cách chúng ta ngày một xa hơn.

Chúng ta trưởng thành, nhưng trong lòng ngực là một trái tim, đã bị tổn thương.]

Thanh xuân có hối hận

Khai giảng học kỳ mới, Lí Sân và Nghê Khanh vẫn chuyển động quanh Lâm Lam như trước, vẫn thích bàn tán hoạt động của nhóm tuần nam mỹ nữ các lớp.

Trong khối chúng tôi, nữ sinh có nhiều lời đồn xấu nhất chính là Hiếu Phi, nam sinh là Trương Tuấn. Bây giờ Lí Sân cũng chơi cùng mấy người bạn ở ngoài trường trung học, không biết có phải cô ấy nghe thấy quan hệ của tôi và Tiểu Ba không, mà cô ấy bắt đầu nịnh bợ tôi suốt ngày, biết Hiếu Phi thân với tôi, nên cũng không bàn luận chuyện xấu về cậu ấy.

Tuy mấy cô bạn đó không bàn chuyện của Hiếu Phi, nhưng đương nhiên có thể tán chuyện về Trương Tuấn.

Bạn gái mới của Trương Tuấn có tính cách khác cậu ta một trời một vực, một cô gái nhỏ nhắn yên tĩnh, nhưng nhiều khi lại rất phô trương, không hề để ý đến chuyện mình lớn tuổi hơn Trương Tuấn, có đôi khi, còn đến trường chờ Trương Tuấn tan học.

Cô ấy có phong cách rất thời trang, trang điểm kỹ càng, để tóc xoăn, đứng giữa sân chơi của trường, trông

thật giống ngôi sao điện ảnh, hoàn toàn khác với đám nữ sinh tóc ngắn giản dị như chúng tôi.

Những câu chuyện về Trương Tuấn trở thành đề tài bàn tán hot nhất của đám nữ sinh trường tôi, ngay cả cô bạn ngoan hiền nhất lớp cũng đứng ngó qua cửa sổ, tò mò lén nhìn bạn gái Trương Tuấn một lần. Lí Sân và Nghệ Khanh ríu ra ríu rít bàn tán, tôi muốn đi chỗ khác, nhưng lại không nhịn được muốn nghe.

Lí Sân hỏi Lâm Lam: “Nghe nói cô gái kia làm cùng đơn vị với mẹ cậu?”

“Ừ, năm trước vừa được phân đến đoàn nghệ thuật, chuyên về nhảy hiện đại, tính cách cũng rất mạnh mẽ khôn ngoan.” Lâm Lam giao hoạt tươi cười, “Chỉ sợ lần này Trương Tuấn gặp phải khắc tinh rồi.”

Nghệ Khanh hỏi: “Có phải không ai thích cô ấy không?”

“Làm sao có thể? Ở đơn vị của mẹ tớ toàn là mỹ nữ thôi, ai cũng được cả đống người theo đuổi, tính tình cô

ta lại hoạt bát, nên được rất nhiều người theo đuổi đấy.”

Nghê Khanh thật hoang mang, “Vậy cô ta thích Trương Tuấn thật sao? Già như vậy mà lại đi thích nam sinh ít tuổi hơn mình?”

Chỉ là một câu nói rất bình thường, nhưng lại khiến Lâm Lam đột nhiên mất hứng, nói với giọng lạnh lùng: “Cô ấy thích ai là tự do của cô ấy, cậu quản được sao, Trương Tuấn thì chỉ thấy cậu chướng mắt mà thôi!”

Nước mắt của Nghê Khanh tí nữa đã chảy ra, Lí Sân vui sướng khi người ta gặp họa, Lâm Lam không thèm để ý đến hai người đó, xoay người bước đi.

Một thời gian sau, theo tin tức từ miệng của đám nhân sĩ buôn dưa, bố mẹ Lâm Lam đang muốn ly hôn.

Những năm đó, ly hôn là chuyện tương đối hiếm, nhưng càng hiếm thấy là, mẹ Lâm Lam ly hôn vì một anh chàng trẻ tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học đến sống ở thành phố của chúng tôi chưa được mấy năm, tính ra thì anh ta cũng chỉ hơn chúng tôi trên dưới mười tuổi. Lúc

ấy chuyện này vô cùng ồn ào huyền ảo, gần như ai cũng biết đoàn văn công của thành phố có một phụ nữ ngoại tình với anh chàng kém mình đến bảy, tám tuổi, ngay cả bố mẹ tôi cũng nghe thấy chuyện này.

Mẹ và bố nói chuyện với nhau về chuyện đó trên bàn cơm, hai người đều không thể hiểu nổi, không rõ người phụ nữ này là người thế nào.

Mẹ hỏi tôi trong lớp có bạn nào tên Lâm Lam không, tôi không vui gật đầu, cho rằng mẹ lại giống các cô các bác ngoài kia, nghe nói tôi học cùng lớp với bạn có bố mẹ ly hôn, liền thân thiết hỏi thăm tất cả tình hình về Lâm Lam, cứ làm như Lâm Lam bị dị dạng vậy, nhưng không ngờ mẹ hỏi tôi là muốn bảo tôi không được nói linh tinh, không nên hỏi chuyện về bố mẹ Lâm Lam, lại càng không được cố ý xa lánh hay cố ý tiếp cận Lâm Lam, trước kia xử sự thế nào thì sau này vẫn phải xử sự như thế.

Tôi thật không ngờ, nhưng nghĩ đến ông ngoại và bà ngoại cũng từng ly hôn, có lẽ vì mẹ hiểu nên mới từ bi như vậy.

Lâm Lam vẫn kiêu ngạo, vẫn xinh đẹp, vẫn cười đùa với Lí Sơn và Nghê Khanh như trước, nhưng trong mắt cô ấy có sự đề phòng không hợp tuổi. Nếu để ý quan sát, có thể phát hiện thấy khi cô ấy ở một mình, thường hay ngẩn người, nhưng chỉ cần có ai đó nhìn cô ấy, cô ấy có thể lập tức dùng nụ cười làm vũ khí, bảo vệ bản thân.

Quan hệ của tôi và Lâm Lam ngày càng “Quân tử chi giao đàm như nước” [1], bình thường chúng tôi cũng không thân thiện lắm, nhưng tôi có thể cảm giác được cô ấy tin tưởng mình, khi ở cạnh tôi, cô ấy có thể nói vài câu, hoặc không cười không đùa, chỉ lẳng lặng ngồi. Có lẽ bởi vì cô ấy biết tôi không bàn tán chuyện thị phi, cũng không thấy hứng thú với chuyện thị phi của người khác, vì vậy khi ở bên cạnh tôi, cô ấy có cảm giác an tâm, thoải mái.

[1] Quân tử chi giao đàm như nước: sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau trong như nước.

Một buổi sáng, tôi vừa đến lớp học, cô ấy hỏi tôi, “Có thể ra ngoài chơi với tớ không?”

Tôi thấy trong mắt cô ấy chứa đầy tơ máu, lập tức đồng ý.

Hai đứa chúng tôi không xin phép giáo viên, cũng không nói cho bất cứ ai, mà đã cưỡi chiếc xe đạp của mình bắt đầu xuất phát, đạp xe vùn vụt cả buổi sáng, mới đến một thành cổ để chụp ảnh, cô ấy chỉ ra rất nhiều tiền, chúng tôi thuê vô số trang phục cổ trang và đạo cụ, chụp vô số bức ảnh.

Lâm Lam phải trả một khoản tiền rất lớn, thuê hai bộ trang phục công chúa nhà Đường, lại dùng bàn tay khéo léo của mình, tạo kiểu tóc xinh đẹp cho tôi và cô ấy, chúng tôi mặt váy của công chúa nhà Đường, đi dạo trong thành cổ, đi tới đi lui, đột nhiên Lâm Lam nói: “Bố mẹ tớ ly hôn.”

Tôi không biết nên phản ứng thế nào, càng không biết nên an ủi cô ấy thế nào, chỉ có thể trầm mặc, dường như cô ấy cũng rất cảm kích sự trầm mặc của tôi, nắm tay tôi, vô cùng vui vẻ làm nàng công chúa, dạo quanh thành cổ.

Ngày hôm đó, chúng tôi ăn rất nhiều đồ ăn vặt, uống đủ loại đồ uống đắt tiền, nhìn thấy cái gì hay, dù tôi có ấy thích, cô ấy đều lập tức mua nó.

Từ nhỏ đến lớn, đó lần đầu tiên tôi tiêu tiền mà không kiêng nể gì, nhưng vào ngày hôm đó, tôi đã hiểu, trên thế giới này tiền tài không mua được niềm vui!

Tôi và Lâm Lam trốn học một ngày, nhưng thầy chầu chầu báu không phê bình chúng tôi, chắc là vì thầy cũng nghe tin bố mẹ Lâm Lam chính thức ly hôn, thầy ấy thấy tiếc cho trí tuệ và khả năng của Lâm Lam, sau đó, thầy còn cho Lâm Lam vào đội tuyển tiếng Anh, và cũng rất thiên vị Lâm Lam.

Thời gian đó, Lâm Chí Dĩnh đang rất được yêu thích, ai cũng ngâm nga hát “mùa mưa tuổi mười bảy” [2]

“Khi tôi còn là đứa trẻ

Trước cửa có rất nhiều hoa nhài

Tản ra hương thơm ngát nhàn nhạt

Khi tôi dần dần khôn lớn

Hoa nhài trước cửa này

Đã chậm rãi héo rũ không nở tươi nữa

Tâm trạng gì thì tuổi ấy

Vui cười thế nào thì tiếng khóc cũng vậy

...”

Gần như tất cả nữ sinh trong lớp đều dán ảnh Lâm Chí Dĩnh lên đồ dùng của mình, mọi người đều vội vàng thu thập băng đĩa và áp phích của Lâm Chí Dĩnh, vì điều kiện gia đình Lâm Lam tương đối tốt, đã từng lưu hành văn hóa theo đuổi thời trang, thần tượng, nhưng bây giờ thái độ lại khác thường, đem tất cả áp phích của mình cho Lí Sơn và Nghê Khanh. Tôi nghĩ vì bố mẹ Lâm Lam ly hôn, cộng thêm sự kỳ thị của người ngoài đã khiến cô ấy trưởng thành nhanh chóng.

Nếu người lớn cũng tùy hứng như trẻ con, không chịu gánh vác trách nhiệm nuôi nấng con cái, thì đứa

con của họ cũng chỉ có thể nhanh chóng khôn lớn, tự bảo vệ mình giống như người lớn.

Nói vậy, chuyện bố mẹ ly hôn thường rất ảnh hưởng đến con cái, huống chi chuyện bố mẹ Lâm Lam ly hôn lại oanh động như vậy, nhưng thành tích học tập của Lâm Lam không hề chịu chút ảnh hưởng nào từ gia đình, cô ấy vẫn đứng ra tổ chức cho lớp tham gia hội diễn văn nghệ, cô ấy kiên cường, hoạt bát, phô trương, không thay đổi để dập nát những ánh mắt kì thị của mọi người, nhưng hiển nhiên cô ấy không còn là Lâm Lam mà tôi từng quen biết nữa.

Có một lần, chúng tôi ngồi bên hồ nhân tạo của trường, đột nhiên cô ấy nói: “Cậu còn nhớ nữ lớp trưởng đã chuyển trường không?”

“Nhớ.”

Cô ấy cười cười, “Chúng ta đều không quên cậu ấy, chúng ta nợ cậu ấy không chỉ một câu ‘xin lỗi’.”

Mọi người thường nói thanh xuân không có hối hận,

thực ra thanh xuân sao có thể không có hối hận được?

Trong lòng thiếu niên có dịu dàng cũng có tàn khốc, chúng tôi rất dễ bị tổn thương, cũng dễ dàng thương hại người khác. Theo thời gian trôi đi, chúng tôi có thể quên rất nhiều người, nhưng những người làm chúng tôi tổn thương và những người chúng tôi thương hại, lại có thể vĩnh viễn khắc sâu trong sự hối hận của tuổi thanh xuân.

Nếu bạn đang sống trong những năm tháng thanh xuân, thì hãy đối xử nhẹ nhàng với những người bạn gặp, không phải vì họ làm bạn cảm kích, mà chỉ vì nhiều năm sau, khi bạn bỗng quay đầu lại, trong sự hối hận của tuổi thanh xuân sẽ ít đi một chút.

Mọi người đều thay đổi

Qua những mối quan hệ của mình, anh Lí mua được một chiếc xe Jeep cũ từ cục cảnh sát, mặc dù chiếc xe đó có rất nhiều chỗ đã bong sơn, nhưng anh ấy cũng trở thành một trong số rất ít người trong thành phố sở hữu loại xe đó.

Nghe nói anh ấy trở thành bạn bè với con trai cảnh sát trưởng, có đôi tác đầu tư là một tay đại ca có tiền, có tiếng, huynh đệ trong vòng luẩn quẩn của anh ấy ngày càng ít đi, mà thay vào đó là những giám đốc, thư ký và cục trưởng. Mọi người không gọi anh ấy là anh Lí nữa, thay đổi phong cách, gọi anh là Lí tiên sinh, cũng có người gọi là ông chủ Lí.

Từ những năm 80 đến 90, là giai đoạn xã hội Trung Quốc biến đổi mạnh mẽ nhất, chỉ sau mười năm ngắn ngủi, đã phát triển từ bần cùng lạc hậu đến khá giả giàu có, Trung Quốc đã tạo nên kỳ tích lớn. Cuộc sống của mọi người bây giờ thì coi nó là đương nhiên, nhưng vào những đây chúng tôi mới lần đầu biết đến, ví dụ như lần đầu tiên dùng bình tắm nóng lạnh, lần đầu tiên đi thang máy, lần đầu tiên uống Coca Cola, lần đầu tiên ăn mì ăn liền Khang Sư Phụ, [3] lần đầu tiên dùng Rejoice, Pantene, lần đầu tiên ăn KFC...

Thành phố của chúng tôi cũng biến đổi rất nhanh, vì đuổi theo tốc độ biến đổi của nó, con người cũng phải cập tốc thay đổi, hay vì con người thay đổi quá nhanh, nên tốc độ biến đổi của thành phố mới nhanh như vậy?

Tôi cũng không rõ nữa, tôi chỉ thấy toàn bộ thành phố đều đang biến đổi từng ngày, may mắn, còn có những điều không thay đổi.

Anh Lí mua xe cũ cho mình, nhưng lại mua chiếc xe máy hàng Nhật chính hãng cho Tiểu Ba, lúc đó nó là hàng hóa xa xỉ một trăm phần trăm, nhưng Tiểu Ba rất ít khi dùng, vẫn thường cưỡi chiếc xe đạp của mình đi qua hết ngõ lớn đến ngõ nhỏ trong thành phố, tôi thường ngồi sau xe của Tiểu Ba, cùng đi đến những ngõ nhỏ tìm kiếm đồ ăn vặt với anh ấy.

Chúng tôi ngồi cạnh cánh cửa gỗ màu đen cũ kĩ, nhìn người đi đường và ông già ngồi ở góc đường vẽ tranh.

Một cái đòn gánh, một cái bếp than, một cái nồi, và cả những vật dụng khác nữa. Đi đến những nơi trẻ con tụ tập, ông già liền đặt đòn gánh xuống, mở nắp nồi ra, trong nồi là nước đường màu nâu, ông múc lên một muôi đầy, từ con rồng lớn rong chơi trên trời, đến con chuột nhỏ lấm la lấm lét cũng phải chạy lại.

Một cái la bàn, bốn phía vẽ các loại động vật, năm đồng một lần quay, quay trúng con gì, ông già sẽ cho bạn con đó.

Lần nào tôi cũng muốn quay trúng con phượng hoàng, nhưng đều không được, càng muốn thì lại càng không quay trúng, Tiểu Ba luôn đứng cạnh trầm mặc nhìn tôi cười. Thực ra tôi và anh ấy đều biết cái la bàn này có điểm khác thường, muốn phá kỹ thuật của nó cũng không khó, nhưng điều đó không quan trọng, thành phố này đột ngột mọc lên những tòa nhà cao tầng, đã đẩy không gian sinh tồn của những người này đến một góc khuất.

Có lẽ vì đọc rất nhiều sách người lớn viết, tôi dần phát hiện mình trở thành người tách rời với thời đại, tôi muốn lưu lại tất cả những gì đã trôi qua. Tôi cũng nghe Tứ Đại Thiên Vương [4] hát, nhưng không thật sự thích. Đầu tiên tôi thích Đặng Lệ Quân, [5] từ Đặng Lệ Quân tôi biết đến Chu Tuyền, rồi lại nghe từ Chu Tuyền đến Hàn Bảo Nghi, do đó đắm chìm trong âm nhạc không thể tự kèm chế.

Đơn vị của bố tôi đào thải một chiếc máy quay đĩa và một ống đĩa nhạc cũ màu đen, có bài hát của Đặng Lê Quân, còn có rất nhiều ca khúc cách mạng, năm đó, người người đều vội vàng thực hiện “hiện đại hóa”, không ai thích mấy thứ đồ cổ như thế, nhưng tôi nhặt nó về, đặt nó trong văn phòng của Tiểu Ba, vừa đọc tiểu thuyết vừa nghe, hoặc vừa làm bài tập vừa nghe.

“Chân trời góc bể, tìm kiếm người tri âm, em gái ca hát theo tiếng nhạc, chúng tôi luôn một lòng...” Hoặc là “Đưa hồng quân xuống núi, đi trong mưa, trong gió thu lành lạnh, vắt nỗi nhớ trên cây ngô đồng, u sầu cách ngàn vạn dặm nén trong trái tim...”

(Tiểu Dương: Đoạn này mình dịch sai chắc rồi :>.
Các bạn thông cảm!!!)

Có một lần anh Lí đẩy cửa vào, nghe thấy tôi đang ngâm nga hát bài của hồng quân, lập tức đóng cửa, chỉ chớp mắt sau, lại mở cửa, vuốt đầu nói: “Anh không vào nhầm chỗ nhé!”

Ô Tặc và Xinh Đẹp ôm bụng cười, Tiểu Ba và tôi

cũng cười.

Anh Lí đi vào, gập quyển sách giáo khoa trước mặt Tiểu Ba lại, cười nói: “Đừng xem sách nữa, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Xinh Đẹp cười nói: “Khắc định là chuyện làm ăn của anh Lí lại phát đạt rồi.”

Ba người họ đi trước, Tiểu Ba đưa tôi về nhà, tôi nói dối bố mẹ một chút, rồi mới đi.

Năm người vừa ăn vừa nói chuyện, quả nhiên chuyện làm ăn của anh Lí lại mở rộng, anh Lí thỏa thuê mãn nguyện lại không ngừng thở dài, cảm thán mình không có người nào đáng tin, không có trợ thủ đắc lực, mọi người đều hiểu anh ấy đang nghĩ về Tiểu Ba, Tiểu Ba muốn học đại học, sau này sẽ không thể giúp anh Lí nữa. Nhưng anh ấy cũng chỉ thở dài vài lần thôi, không phải muốn Tiểu Ba bỏ chuyện học hành để giúp mình kinh doanh, anh trân trọng Tiểu Ba và Ô Tặc như em trai ruột thịt của mình, Tiểu Ba có thể học đại học, anh cũng thấy rất vui.

Đang nói chuyện thì đột nhiên anh Lí hỏi Ô Tặc: “Mày và Xinh Đẹp khi nào thì tính đến chuyện sau này?”

Xinh Đẹp cúi đầu, nhưng cũng đang chú ý lắng nghe, chị ấy hơn Ô Tặc ba tuổi, tất nhiên có suy nghĩ trưởng thành hơn, Ô Tặc lại cười nói: “Anh còn chưa tính thì em sốt ruột cái gì? Em cũng chưa muốn kết hôn, yêu đương thật tốt, phải không, Xinh Đẹp?”

Xinh Đẹp chỉ có thể gạt của chị thật miễn cưỡng, nhưng anh Ô Tặc ngốc kia lại không nhận ra điểm gì, nghĩ Xinh Đẹp đương nhiên là của mình.

Anh Lí cười nhìn chị ấy nói: “Vậy cũng được, chờ hai năm nữa, chuyện làm ăn của anh ổn định, anh sẽ tổ chức cho hai đứa một đám cưới xa hoa.”

Tiểu Ba cũng cười nói: “Tiếng chị dâu của em khẳng định là chỉ dành cho chị Xinh Đẹp rồi.”

Tiểu Ba và anh Lí đều tỏ rõ thái độ, tôi cũng nhanh nhẹn tỏ thái độ, “Chị yên tâm, anh Ô Tặc này ngốc lắm,

chỉ có chị mới đã được anh ấy thôi, anh ấy sao dám làm gì chị.” Anh Lí và Tiểu Ba đều vỗ một cái lên vai tôi, tôi lập tức sửa miệng, “Ý em là, chị rất xinh đẹp, Ô Tặc đi đâu mà tìm được người xinh đẹp như chị chứ.”

Xinh Đẹp cười rộ lên, bố mẹ Ô Tặc không thích chị ấy, nhưng lại được anh Lí và Tiểu Ba tán thành, điều đó rất quan trọng với chị, làm cho chị yên tâm hơn. Ô Tặc vẫn ngốc nghếch, nâng đũa gấp đồ ăn, nói: “Món này rất ngon, mọi người đừng có nói chuyện mãi thế!”

Tôi thấp giọng nói với Tiểu Ba: “Ngốc cũng có cái phúc của ngốc, thật không biết chị Xinh Đẹp coi trọng anh ấy điểm gì?”

Xinh Đẹp nghe thấy, nhìn Ô Tặc cười, trong mắt chứa toàn dịu dàng yêu thương. Anh Lí châm một điếu thuốc, cười nhìn chúng tôi, trong mắt cũng có cái gì đó rất dịu dàng.

Cơm nước xong, anh Lí có việc phải đi, Xinh Đẹp muốn khiêu vũ, vì thế bốn người cùng đi tới Bên Dòng Nước. Vừa mới vào phòng khiêu vũ, liền phát hiện có

điều khác thường, sàn nhảy thường chật kín người mà giờ không có một ai, họ đều đứng xung quanh sàn nhảy.

Tiểu Ba và Ô Tặc cho rằng đã xảy ra chuyện, vội vàng tiến tới, bỗng nhiên âm nhạc vang lên, là bài hát đoạt giải Golden Melody Awards của Trần Tiểu Vân – “Tình yêu đích thực”, bởi vì nó là tiếng Mân Nam, [6] nên không lưu hành trong giới học sinh, nhưng nó là loại nhạc nông cuồng mà tôi thích, cũng là ca khúc rất hợp với phong khiêu vũ, dùng để nhảy Cha Cha Cha quả là rất hợp.

“Dưới ngọn đèn đêm ở chốn phồn hoa nhộn nhịp

Tiếng nhạc Nguyễn mê người vang lên làm em nhớ anh

Chỉ cần tình yêu trong đêm đông lạnh lẽo

Trái tim đang yêu có thể 1 chuyện

Muốn nhắm nháp anh muốn nhắm nháp anh

Đến khi nhảy hết điệu Cha Cha Cha

Không biết anh không biết anh

Đi đến lắm lắm trăm nhịp

...”

Một cô gái có dáng người nóng bỏng, mặc chiếc váy đỏ (mỹ nữ), đang nhảy theo nhạc, kỹ thuật nhảy của cô ấy có vẻ rất chuyên nghiệp, khó trách mọi người đều ngừng lại, chỉ nhìn cô ấy nhảy.

Ô Tặc cười nói: “Cái bộ mới của Trương Tuấn còn chất lượng hơn cái bộ cũ, xem ra tìm cô gái nhảy giỏi làm cái bộ cũng là ý kiến hay.”(cái bộ ý chỉ người tình.)

Xinh Đẹp véo tay anh ấy, hỏi: “Anh có ý gì? Có muốn em giới thiệu cho anh một đứa không?”

Ô Tặc nhìn bạn bè bốn phía, xem có ai thấy mình đang bị mất mặt không, mới thấp giọng cầu xin tha thứ.

Bạn gái Trương Tuấn ở đây, còn Trương Tuấn ở đâu?

Tôi tìm kiếm trong đám người, nhìn thấy cậu đứng

trước đám người, cười nhìn bạn gái. Bạn gái cậu nhảy đến bên cạnh, đột nhiên kéo cậu vào sàn nhảy, mọi người đều cười rộ lên, có người còn huýt sáo, Ô Tặc cũng hú lên một tiếng, Xinh Đẹp tức giận lại véo anh ấy cái nữa.

Cha Cha Cha là điệu nhảy mà vũ công nữ có tính chủ đạo cao, đòi hỏi vũ công nữ phải có nhiều tài nghệ, toàn bộ vũ đạo đều chi phối bởi bên nữ, nhưng dù sao cũng là vũ đạo của hai người, nếu nam tử phối hợp không tốt, cũng sẽ không thể đẹp mắt.

Trương Tuấn lẳng lặng đứng nhìn một lúc, sau đó cười cười, cũng bắt đầu nhảy, dưới ánh đèn mờ ảo nhấp nháy, họ nhảy rất ăn ý, lúc tiến lúc lùi, lúc ôm lúc xoay, chàng trai anh tuấn nam tính, cô gái xinh đẹp yếu điệu rung động lòng người.

Ngực tôi đau nhức, trong giây lát tôi đã hiểu, nếu đây là một câu chuyện tình yêu cổ đại, bọn họ mới là nam chính và nữ chính, ngay cả nhân vật nữ phụ tôi cũng không có được, tôi chỉ là người qua đường Giáp mà thôi, nhưng vẫn mang hy vọng xa vời, cướp đoạt đất diễn của

nữ chính

Ô Tặc kéo Xinh Đẹp vào sàn nhảy, hai người đều là cao thủ sống phóng túng, lại vì lời nói vừa rồi của Ô Tặc, trong lòng Xinh Đẹp cũng đang mắc nghẹn, nâng tay nhắc chân, xoay eo lắc hông, thật sự là muốn bao nhiêu xinh đẹp thì có bấy nhiêu xinh đẹp. Nhìn trình độ của họ người khác lại càng không dám ra nhảy. Sàn nhảy rộng như vậy, mà chỉ có hai đôi nhảy disco.

Tiểu Ba biết tôi không biết nhảy, anh tìm một góc, ngồi xuống cùng tôi.

Tầm mắt tôi đuổi theo bóng dáng Trương Tuấn, ánh mắt vô cùng khô ráp, nhưng trong lòng lại mưa to giàn giụa. Tôi hy vọng cậu ấy vẫn là nam sinh có mái tóc con nhím, không có nữ sinh nào để ý, không có nữ sinh nào thích, chỉ có tôi nhìn thấy điểm tốt của cậu, cảm nhận sự dịu dàng của cậu, nhưng cậu cố tình biến thành như vậy, như một ngôi sao tỏa sáng, càng ngày càng bay cao, càng ngày càng sáng rõ, và cũng cách tôi ngày một xa, dù tôi có cố gắng với tay thế nào, cũng không đủ thu hẹp khoảng cách với cậu.

[2] Mùa mưa tuổi mười bảy:

<http://www.youtube.com/watch?v=ehGPTOVXV10>

<http://www.youtube.com/watch?v=k7nLg1COKbE>

[3] Mi Khang Sư Phụ:

[4] Tứ Đại Thiên Vương hồi ấy là: Lê Minh, Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa.

[5] Đặng Lệ Quân: (29 tháng 1 năm 1953 – 8 tháng 5 năm 1995) là một trong những ca sĩ nổi tiếng nhất Đông Á, cô là người Đài Bắc, Đài Loan. Được coi là “diva Châu Á”, cô nổi danh trên toàn thế giới, đặc biệt là tại Nhật Bản, Trung Quốc, Hồng Kông, Đông Nam Á với các ca khúc Nguyệt lượng đại biểu ngã đích tâm, Hà nhật quân tái lai bằng tiếng Nhật, Quan thoại, Quảng Đông. Cô qua đời năm 1995 tại Thái Lan sau một cơn hen suyễn. Một số bài hát gắn với sự nghiệp: Ánh trăng nói hộ lòng tôi, Mùa thu lá bay, Ngọt như mật, Người yêu dấu, Sân bay...

[6] Tiếng Mân Nam là một ngôn ngữ thuộc hệ ngôn

ngữ Hán-Tạng được nói như tiếng mẹ đẻ ở miền nam của Phúc Kiến, một tỉnh thuộc miền đông nam của Trung Quốc. Có người nói tiếng Mân Nam trong dân nhập cư ở Đài Loan, Quảng Đông (vùng Triều Châu-Sán Đầu và bán đảo Lôi Châu), Hải Nam, hai quận ở vùng nam của Triết Giang, và quần đảo Chu San gần Ninh Ba. Cũng có nhiều người biết nói tiếng Mân Nam thuộc dân Hoa ở Đông Nam Á và khắp nơi.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21

Thời niên thiếu, chúng ta thích nói về lý tưởng, thích lập nên những kế hoạch, cho rằng chỉ cần bản thân mình đủ thông minh, đủ nỗ lực, là có thể thực hiện được, nhưng chúng ta lại không biết không gian quanh ta chính là đường kẻ dọc, thời gian của ta chính là đường kẻ ngang, chúng tạo nên vận mệnh, mà chúng ta chỉ là một quân cờ nhỏ trên bàn cờ vận mệnh ấy, chỉ cần bàn cờ kia rung nhẹ thôi, chúng ta cũng sẽ bị lệch quỹ đạo kế hoạch.]

Lần đầu tiên bàn cờ bị rung

Thành tích học tập của Hiểu Phi tiếp tục trượt dốc, thi giữa kỳ, đứng trên mười bạn trong lớp, chỉ cần cậu ấy “nỗ lực” một chút, là có thể làm chuẩn giống tôi rồi.

Tôi đã vài lần nói bóng gió, ám chỉ với cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn không nghe, trầm mặc không để ý tới tôi, có lẽ cũng là bỏ lại những niềm vui. Thái độ của cậu ấy với con trai cũng ngày càng ác liệt, có đôi khi, nhìn thấy bộ dáng cậu mắng lũ con trai, tôi thật sự sợ bọn họ xấu hổ quá thành giận, nhưng không, họ tham luyện sự xinh đẹp của Hiếu Phi, cho dù hôm nay đi rồi, ngày mai sẽ lại đến.

Tôi buồn bực khó hiểu, không rõ vì sao tinh thần Hiếu Phi ngày càng xa xút. Chị Xinh Đẹp nói với tôi, vài tuần trước Vương Chinh đã mang theo trống của mình rời khỏi thành phố này, đến Quảng Châu, thậm chí anh ta còn không nói một lời tạm biệt với Hiếu Phi, cứ như vậy, đột nhiên biến mất giữa biển người,

biến mất khỏi sinh mệnh của Hiếu Phi.

Tôi không biết nên vui hay buồn, Vương Chinh ra đi mà không nói tiếng nào, có lẽ lại một lần nữa làm tổn thương Hiếu Phi, nhưng vết thương nặng đã qua đi, có lẽ đó chính là cơ hội thừa lành vết thương của cậu ấy.

Tôi suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng quyết định nói

chuyện rõ ràng với Hiếu Phỉ, tôi muốn nói với cậu ấy, người thất tình không phải chỉ có mình cậu, nhưng chúng tôi không thể vì đôi phương không thích mình, mà mình lại bỏ mặc chính mình.

Đang muốn tìm cậu ấy, thì đột nhiên cậu ấy lại mất tích khỏi trường học, tôi hỏi lớp trưởng lớp cậu, lớp trưởng nói cho tôi biết, mẹ cậu xin phép trường học cho cậu nghỉ bệnh dài ngày.

Hiếu Phỉ bị bệnh ư?

T

Tôi tìm đến nhà cậu ấy, rất muốn gặp cậu, mẹ cậu đứng ngoài cửa, khách khí nói: “Hiếu Phỉ đang dưỡng bệnh, không tiện gặp bạn bè.”

Lòng tôi tràn đầy buồn bực khó hiểu, không rõ bệnh gì, mà cậu lại không thể gặp ai, tôi lo lắng hỏi: “Cô ơi, bệnh của Hiếu Phỉ có nghiêm trọng không ạ?”

Mẹ cậu ấy rất gầy, cũng rất tiêu tụy, nhưng giọng điệu lại vô cùng khẳng định, “Không nghiêm trọng, một

thời gian nữa sẽ đến trường.”

Người ta không cho tôi vào cửa, tôi chỉ có thể rời đi. Mà tôi lại không cam lòng, vì vậy tôi chọn kẻ sách “đánh chết cũng không buông”, cứ cách năm, ba ngày lại đến nhà Hiếu Phi, thái độ của mẹ cậu ấy biến hóa mà cũng rất có ý tứ, lúc đầu, tôi đến thường xuyên quá, cô ấy cũng không kiên nhẫn, nói hai ba câu, liền đóng cửa, nhưng dần dần, cô lại hòa ái hơn, buồn bực hỏi: “Sắp đến kỳ thi cuối kỳ rồi đúng không? Cháu không bận rộn học hành à?”

Tôi nhu thuận cười: “Bận rộn là chuyện của bận rộn, nhưng thời gian đến thăm Hiếu Phi là không thể không có được cô ạ.”

Mẹ Hiếu Phi hỏi: “Hiếu Phi chơi rất thân với cháu sao?”

Tôi lôi kéo tình cảm, “Cô, cô đã quên rồi ư? Hồi nhỏ Hiếu Phi từng ngủ lại nhà cháu đấy ạ, lần đó, cô và chú tìm thấy nhà cháu vào lúc nửa đêm, đã gặp bố mẹ cháu.”

“À? Là cháu! Sau đó cháu phải chuyển nhà, Hiếu Phi khóc rất lâu, không ngờ hai đứa lại học cùng trường, thế mà Hiếu Phi không nói gì với cô.”

Tôi trầm mặc không nói lời nào, cô cũng trầm mặc, tựa như đang suy xét điều gì đó, thật lâu sau, cô ấy nói: “Cháu thi cuối kỳ xong lại đến thăm

Tôi vội nói: “Cháu cảm ơn cô ạ.” Có ngày xác định, tôi liền yên lòng.

Trở lại trường học, tinh thần vẫn đang hoảng hốt, rất nhanh nữa thôi, chúng tôi sẽ tốt nghiệp trung học cơ sở.

Đừng nghĩ hai năm là ngắn ngủi, đối với học sinh trung học, hai năm cũng đủ tạo nên vô vàn biến đổi. Hồi tiểu học, chúng tôi kính sợ quyền uy của giáo viên và phụ huynh, tương đối nghe lời, lên trung học cơ sở, chúng tôi đột nhiên có thái độ kinh thị với họ, bản thân lại không nắm chắc được mình, chúng tôi không hề sợ hãi, dũng cảm ném thử tất cả sự vật non tươi, từ yêu đương, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, karaoke đến vào phòng khiêu vũ trong vũ trường, xã hội hỗn loạn, cái

gì chúng tôi cũng dám làm.

Những người từng biết đến thế giới hỗn loạn bên ngoài sẽ hiểu, khi đánh nhau, thực ra người ra tay vô cùng tàn nhẫn, không phải là lưu manh chưa trưởng thành, mà là những thiếu niên không hiểu biết như chúng tôi. Họ biết thế nào là sợ hãi, mà chúng tôi lại không biết, vì vậy cũng không sợ cái gì, thậm chí chỉ vì vài câu nói không thuận tai, đã có thể ném gạch lên đầu đối phương.

Người may mắn, có lẽ sẽ tìm được con đường trưởng thành trên đoạn thời gian mê mang phản nghịch này, mang theo vài phần chua xót thú vị khi nhớ lại, còn người không may, có thể sẽ phải trả một giá rất đắt mà chính bản thân họ cũng không đoán trước được.

Trải qua hai năm học tập, có những bạn ngày một nâng cao thành tích học tập, có những bạn vốn học tập tốt lại bị xuống dốc, tuy là trường trung học cơ sở trọng điểm, nhưng tâm lý học sinh cũng không có gì khác biệt so với trường trung học bình thường.

Vì chuẩn bị cho kỳ thi quan trọng vào năm tới,

trường học có thể căn cứ vào thành tích của học sinh lớp 8 để phân lớp một lần nữa, chia làm lớp xuất sắc, hoặc gọi là lớp trọng điểm, lớp bình thường.

Bạn bè xung quanh tôi đều rất lo lắng, người người vui đầu ôn tập, rất sợ chỉ cần mình không chăm chỉ sẽ bị phân vào lớp kém.

Những ngày vô ưu vô lo của chúng tôi dường như đã chấm dứt, gánh nặng học tập bắt đầu chậm rãi đè nặng lên bờ vai mỗi người. Ngay cả khi ăn cơm, bố mẹ cũng cố ý gấp nhiều thức ăn cho tôi, ngụ ý là: “Con ăn nhiều một chút, càng ngày càng phải học tập vất vả rồi.”

Thành tích học tập của tôi thật đặc biệt khả năng sẽ được vào lớp chọn, cũng có khả năng bị vào lớp kém. Lòng người cũng thật kỳ lạ, dù được vào lớp chọn rồi chỉ học trường kỹ thuật, cũng vẫn muốn vào lớp đó, bố mẹ cũng nghĩ như vậy, họ nghĩ chỉ cần tôi có thể vào lớp chọn, thì tôi nhất định sẽ thi đỗ trung học phổ thông.

Tôi không hề cảm thấy lo sợ, những lúc rảnh rỗi, các bạn học khác đều ôn tập bài vở, còn tôi lại đọc tiểu

thuyết, luyện tập vẽ tranh. Tôi thích vẽ hoa sen, giờ ra chơi tôi thường đến bên hồ sen của trường, vừa ngắm hoa vừa vẽ hoa, đối với tôi hoa sen chính là loài hoa đẹp nhất trên đời, tất cả ngôn từ hoa mỹ đều không thể nói lên vẻ đẹp của chúng.

Một ngày nọ, sau giờ tiếng Anh, thầy chậu châu báu tìm Lâm Lam, vô cùng khổ sở nói với cô ấy, Trần Tùng Thanh sẽ không tham gia kỳ thi cuối kỳ, cậu sắp rời xa chúng tôi, thầy ấy hy vọng Lâm Lam sẽ tổ chức một buổi chia tay vui vẻ cho cậu.

Tôi rất kinh ngạc, vánh tai nghe lén, nghe thấy tiếng Lâm Lam ngạc nhiên: “Vì sao ạ?”

“Trò ấy muốn thi vào trường kỹ thuật.”

“Tại sao cậu ấy không học trung học ạ? Không phải là sau khi học xong trung học cơ sở mới thi vào trường kỹ thuật?”

Liên quan tới hoàn cảnh gia đình của học sinh, thầy chậu châu báu không muốn giải thích nhiều, chỉ nói:

“Hình như kinh tế nhà trò ấy khó khăn, bố trò ấy hy vọng con mình đi làm sớm một chút. Với thành tích của Tùng Thanh, bây giờ thi khẳng định sẽ đỗ thôi.”

Lâm Lam khiếp sợ trừng lớn mắt, tựa như lần đầu tiên ý thức được, trên thế giới này còn có những người không thể kham nổi tiền học phí, tuy rằng tiền học phí ấy có lẽ chỉ đủ để cô mua hai chiếc váy.

Tin Trần Tùng Thanh sắp nghỉ học lan đi rất nhanh, ai ai cũng biết. Tuy mọi người đều rất bất ngờ, nhưng những người thật sự buồn lòng lại chẳng có mấy ai, dù sao Trần Tùng Thanh cũng không thích giao du, thường thường cô đọc một mình, hiểu biết của mọi người về cậu, có lẽ cũng chỉ là người có thành tích học tập đứng đầu lớp.

Nhưng Lâm Lam lại rất để bụng, coi chuyện này là chuyện rất quan trọng, không tiếc thời gian ôn bài, thật lòng chuẩn bị một buổi tiệc chia tay vui vẻ cho Trần Tùng Thanh, thơ từ ca múa tất cả đều có, cô ấy còn lợi dụng sức ảnh hưởng của mình, vận động các bạn trong lớp góp tiền mua cho Trần Tùng Thanh một chiếc bút

máy đất tiền, một quyển nhật kí xinh đẹp, coi như quà chia tay.

Năm đó tôi không góp tiền mua quà tặng Trần Tùng Thanh, lúc này đây, lại đem toàn bộ tiền tiêu vặt của mình cúng ra ngoài.

Ở ngoài mặt, Trần Tùng Thanh vẫn trầm mặc tựa như khúc gỗ, nhưng tôi nghĩ trong lòng cậu cũng có lòng cảm kích đối với Lâm Lam, thời niên thiếu của cậu đã đến ngày chung kết, nhưng Lâm Lam lại cố gắng hết sức để dấu chấm tròn của cậu tuy chỉ có lớp màu nhạt nhạt nhưng lại là dấu chấm đáng nhớ và đẹp nhất.

Tôi ra về hờ hững nhìn tất cả mọi chuyện, nhưng trong lòng lại đang nổi sóng không yên, cũng không biết là vì Trần Tùng Thanh, hay chỉ là vì cuộc sống cá nhân, mà một lần nữa tôi lại cảm nhận được sự tàn khốc và bất đắc dĩ của cuộc sống. Rất nhiều người không thích học, ngày nào cũng hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, trộm tiền bố mẹ để đi chơi, nhuộm tóc, lấy trò phản nghịch làm tự hào, bố mẹ lại mong con mình học hành đến nơi đến chốn, nhưng Trần Tùng Thanh đam mê đọc sách,

nghiêm túc và cố gắng hết sức mình, nhiều lần đứng nhất lớp, mà cuộc sống lại cố tình không cho cậu tiếp tục đọc sách.

Đây là cuộc sống, tựa như vĩnh viễn đều là bạn muốn cái gì, nó sẽ không cho bạn cái đó.

Ngày Trần Tùng Thanh rời trường học, trời lất phất mưa.

Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn thích trời mưa, khi có mưa, tôi cũng rất ít mang ô, tôi thích cảm giác bị những giọt nước mưa hắt vào mặt.

Tôi ngồi trên băng ghế đá trong sân trường, ngẩn người nhìn những hạt mưa nhỏ bé, không thể nói rõ mình đang mất hứng hay cao hứng nữa, tâm tình của tôi thường bị vây quanh trạng thái trống rỗng.

Một nam sinh đi đến trước mặt tôi, đứng lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn, là Trần Tùng Thanh, trên lưng cậu là chiếc túi sách vải thô màu xanh quân đội, tay cầm chiếc ô đen đã bạc màu, trầm mặc đứng đó.

Chúng tôi không phải người yêu, không phải bạn thân, không có chuyện gì để nói, trầm mặc mãi một lúc vẫn không ai nói gì.

Cậu bỗng nói: “Ngày mai tớ không đến trường học nữa.”

“Tớ biết.”

Dưới chân cậu, vừa đúng là một vũng nước, nước mưa tụ lại thành một vũng nước nhỏ, cậu liền thuận chân đá nước mưa.

Thật kỳ lạ! Đó đã là chuyện của mười mấy năm trước rồi, nhưng cảm giác tươi mới của cơn mưa nhẹ hôm đó dường như mới xảy ra ngày hôm qua thôi, thậm chí tôi còn nhớ rất rõ vẻ mặt kiên cường không hề để ý bất cứ điều gì của cậu, còn nhớ rất rõ hình ảnh đôi giày chơi bóng cũ của cậu có một vết bẩn và dây giày buộc rất lỏng.

Cậu ấy hỏi: “Cậu ôn tập bài vở thế nào rồi?”

“Không được tốt lắm.”

Cậu liên tục đá nước mưa trên mặt đất, giọt nước mưa bắn tung tóe làm ướt cả quần cậu, nhưng cậu lại hoàn toàn không để ý.

“Tớ vốn nghĩ thi xong kỳ thi cuối kỳ này mới rời trường, nhưng bố tớ lại không đồng ý, bố nói tốt nhất nên chuẩn bị trước cuộc thi vào trường kỹ thuật, tranh thủ thi đỗ vào một ngành có triển vọng, tương lai được một đơn vị tốt nhận, tiền lương có thể cao hơn.”

Tôi trầm mặc, không biết có thể nói cái gì, bỗng nhiên cậu nói: “Tớ có thể xin cậu làm một việc không?”

“Không thành vấn đề.” Tôi không hỏi một tiếng cậu ấy muốn mình làm cái gì, mà đã đồng ý ngay.

Cậu cười cười nói: “Cậu có thể nghiêm túc, chăm chỉ ôn tập, dùng hết sức mình trong cuộc thi cuối kỳ này không?”

Tôi khó hiểu nhìn cậu, không ngờ cậu lại đưa ra yêu cầu kỳ lạ như vậy, nhưng tôi cũng đồng ý với cậu rồi, vì vậy tôi sẽ tuân thủ lời hứa.

Thực ra, mãi đến hôm nay, tôi cũng chưa hiểu tại sao Trần Tùng Thanh lại đưa ra yêu cầu này.

“Được, tớ sẽ chăm chỉ ôn tập, cố gắng thi tốt.”

Cậu cười, vẫn đá nước mưa, tôi im lặng nhìn cậu đá nước mưa tạo ra vô số bọt nước.

Giày của cậu đã ướt đẫm, cậu đứng yên rất lâu, sau đó nói: “Tớ đi đây, tạm biệt!”

Tôi ngồi trên chiếc ghế đá, không hề động, “Tạm biệt nhé!”

Đeo túi sách trên lưng, cậu xoay người rời đi, thân ảnh cao gầy của cậu biến mất trong cơn mưa phùn.

Tôi ngồi một mình ở đó rất lâu, ngồi đến khi lạnh cả mông, cả người ướt đẫm, mới đeo cặp sách về nhà.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp Trần Tùng Thanh trong cuộc đời, từ đó trở đi, tôi không gặp lại cậu nữa, thậm chí không nghe được tin tức nào của cậu. Cậu có thi đỗ vào trường kỹ thuật không, thi vào ngành nghề gì, tôi

đều không biết.

Có điều, tôi biết cậu sẽ biết thành tích thi cuối kì của mình, vì thế, tôi tuân thủ ước định, nghiêm túc ôn tập, cố gắng thi tốt, hơn hai tuần, tôi không đi chơi bất cứ đâu, chỉ đọc sách, từ buổi sáng rời giường đến buổi tối lên giường đi ngủ. Cậu nói muốn tôi dùng hết sức mình để học tập, thực ra tôi cũng không hiểu thế nào là dùng hết sức, nhưng tôi lại học lâu lâu quyển sách giáo khoa địa lí, lịch sử, chính trị, ngay cả môn tiếng Anh tôi ghét nhất cũng buộc mình phải học thuộc đủ loại từ vựng, đủ loại cấu trúc câu.

Kết quả thi cuối kỳ, tôi trở thành người đứng đầu lớp. Ngoài môn tiếng Anh thành tích không tốt lắm ra, thì điểm đại số và vật lý đều gần tối đa, những môn phải dựa hoàn toàn vào học thuộc lòng như địa lí cũng được điểm cao nhất lớp, vì vậy mọi người không thể nói tôi gian lận, mọi người chỉ có thể kinh ngạc đối mặt với sự thật bất ngờ này.

Bố mẹ tôi cũng vô cùng kích động, trong buổi họp phụ huynh, thiếu chút nữa là đập đầu tạ ơn thầy chầu

châu báu, nhưng thầy ấy lại vô cùng lạnh nhạt, bình tĩnh nói: “Tôi dạy tiếng Anh, trò ấy lại thi kém môn đây nhất, nên trò ấy tiến bộ cũng không liên quan gì tới tôi.”

Sắp phải tạm biệt, giữa tôi và thầy châu châu báu cũng tương đối hòa hợp, tuy tôi và thầy từng tranh đấu gay gắt, tuy thầy thiên vị học sinh có thành tích tốt, tính cách hoạt bát, nhưng nếu bình tĩnh mà xem xét, thầy và cô Triệu hoàn toàn không giống nhau, thầy có sự quan tâm và che giấu chuyện gia đình của Lâm Lam, thầy nỗ lực muốn giữ Trần Tùng Thanh tiếp tục theo học, thầy cố gắng giảng dạy, vì tất cả những điều đó mà tôi đã nhìn thấy, nên tôi tha thứ thầy đã từng gây nên những nỗi đau cho tôi.

Thực ra, thầy châu châu báu cũng là sinh viên mới tốt nghiệp đại học không lâu, hơn chúng tôi chín tuổi, chính thầy cũng là một người chưa hoàn toàn trưởng thành. Tôi tin rằng, chúng tôi là những lớp học trò đầu tiên trong cuộc đời giảng dạy của thầy, khẳng định thầy sẽ vĩnh viễn không quên chúng tôi, cũng như chúng tôi sẽ vĩnh viễn không quên thầy từng là chủ nhiệm lớp của mình. Bởi vì, thầy đã để lại dấu vết trong quãng thời gian

chúng tôi dần dần lớn, chúng tôi đã để lại dấu vết trong
quãng thời gian thầy dần dần trưởng thành.

~~~~~

Lần thứ hai bàn cờ bị rung

Sau khi kết thúc kỳ thi cuối kỳ ấy, tôi đến thăm Hiểu
Phỉ, mẹ cậu cũng tuân thủ hứa hẹn, cho tôi vào gặp cậu.

Khi tôi nhìn thấy Hiểu Phỉ, cậu đang nằm trên giường
đọc sách, thì ra mái tóc ngang vai đã bị cắt đi rất ngắn,
giống như con trai.

Nhìn thấy tôi, cậu ấy buông sách vở, cười với tôi.

Tôi có cảm giác rất kỳ lạ, tôi không rõ lắm, chỉ cảm
thấy cậu ấy có gì đó khác thường, cậu ấy thật sự có
điều khác thường, mặt mày vẫn xinh đẹp, nhưng sức
sống vui tươi trên khuôn mặt ấy không còn nữa, chỉ có
ánh mắt mờ nhạt, nụ cười mờ nhạt, giống như cuộc
sống của cậu... cuộc sống của cậu... Đột nhiên chuyển
từ mùa xuân tươi đẹp đến mùa thu ảm đạm.

Tôi thấy Hiếu Phỉ đang đọc sách tiếng Anh, yên lòng, ngồi cạnh cậu, “Cậu khỏi bệnh rồi sao?”

Cậu ấy gật gật đầu, “Tốt rồi, cậu thi cuối kỳ thế nào?”

“Đứng đầu lớp, còn theo khối thì chưa biết, chắc là sang học kỳ sau phân lớp mới biết được.”

Cậu ấy rất ngạc nhiên, cũng rất vui vẻ, “Tớ phải nỗ lực thôi, nếu không sẽ bị cậu bỏ xa ở đằng sau mất.”

Tôi không thấy vui sướng nhiều vì thành tích trong kỳ thi này của mình, bởi vì tôi luôn thấy hốt hoảng, sợ nó không chân thực, nhưng lúc này, tôi bỗng thấy rất hưng phấn, kích động nói: “Tốt, bắt đầu từ học kỳ sau nhé, chúng ta sẽ đấu xem ai lợi hại hơn ai.”

Hiếu Phỉ cười, “Được”

Tôi vươn ngón tay ra, “Một lời đã định?”

“Một lời đã định!”

Chúng tôi ngoắc tay, ước định một lời hứa. Đường như mẹ cậu ấy luôn đứng ngoài nghe lén, nghe thấy tôi đứng nhất lớp, lại nghe thấy chúng tôi ước định sẽ thi đua trong học tập, cô cũng yên lòng, mang cho chúng tôi một đĩa nho và còn nói ám chỉ với Hiếu Phi: “Sau này con phải chơi với những bạn như Kì Kì đấy.” Sau đó lại dịu dàng nói với tôi: “Hoan nghênh cháu đến chơi nhiều hơn với Hiếu Phi.”

Tôi cố gắng cười thật dễ thương, nếu mẹ cậu ấy mà biết tôi thật sự là người thế nào, không biết còn có thể nói như vậy không. Tuy nhiên, lần đầu tiên tôi hiểu được, hóa ra thành tích học tập tốt lại có nhiều ưu việt như vậy, trở thành người được các bậc phụ huynh tin tưởng.

Hiếu Phi trầm mặc cúi đầu, có vẻ như mẹ cậu lại có điểm bất an, vội vàng đi ra ngoài, “Các con nói chuyện học tập đi, mẹ đi ra ngoài.”

Chờ cô ấy đi, Hiếu Phi nháy mắt với tôi, tôi chạy tới cửa nhìn thoáng qua, lắc đầu với cậu ấy.

Hiếu Phỉ ý bảo tôi ngồi cạnh mình, trầm mặc một lúc mới nói: “Thực ra tớ không bị bệnh, mà tớ mang thai.”

Tôi là một người có biểu tình trên mặt không được phong phú lắm, vì thế, tôi chỉ ngơ ngác nhìn cậu ấy. Người ngoài nhìn vào sẽ thấy tôi cực kỳ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng tôi đã sớm khiếp sợ đến mức không biết nên phản ứng thế nào.

Cậu ấy nở nụ cười, “Kì Kì, có chuyện gì có thể dọa được cậu? Sao lúc nào cậu cũng bình tĩnh như vậy?”

Tôi không biết giải thích ra sao, chỉ có thể hỏi: “Cậu phải làm sao bây giờ?”

Cậu ấy nhàn nhạt nói: “Tớ đã đến bệnh viện phá thai rồi, khai giảng học kỳ sau, tớ sẽ làm như mọi chuyện đều chưa xảy ra, một lần nữa bắt đầu.”

Tôi lắp bắp hỏi: “Cậu... cậu... Sao lại thế này? Có kẻ bắt nạt cậu à?”

Cậu ấy thật bình tĩnh nói: “Quá trình của chuyện này không quan trọng, quan trọng là nó đã xảy ra, bây giờ lại

đi truy cứu nguyên nhân, cũng không có ý nghĩa gì. Một ngày đầu, lúc nào đó cũng khóc, căm ghét mình ngu xuẩn, nhưng nước mắt cũng không thể làm thời gian quay trở lại, cũng không thể làm biến mất lỗi lầm của tớ, Kì Kì, đây là lần đầu tiên tớ nói với cậu chuyện này, cũng là lần cuối cùng, về sau, tớ vĩnh viễn không muốn nhắc tới nó nữa, tớ muốn quên đi, cậu giúp tớ quên nó đi được không?”

Tôi gật đầu, “Được!”

Chúng tôi không nhắc đến chuyện cậu ấy mang thai rồi phá thai nữa, mà nhắc đến chuyện ở trường lớp, Hiểu Phi hỏi khoảng thời gian mình rời đi, trong trường học đã xảy ra chuyện gì, tôi kể mọi tin đồn mình biết.

Học sinh trung học mang thai rồi phá thai hẳn là chuyện rất lớn, nhưng có lẽ vì thái độ quá bình tĩnh của Hiểu Phi, nên tất cả hoảng hốt của tôi đều gần như biến mất, coi đó là chuyện không đáng ngại, tựa như nó chỉ là một lần cảm nặng, chỉ cần trôi qua, tất cả sẽ coi như chưa từng xảy ra.

Sau đó chúng tôi bàn đến kế hoạch trong học kỳ tới, chúng tôi nên làm cái gì, đến khi được phân vào cùng một lớp, chúng tôi sẽ ngồi cùng bàn, cùng lên lớp, cùng làm bài tập, cùng tan học, thậm chí chúng tôi còn bàn đến chuyện sau khi học xong trung học phổ thông, nên thi vào ngành xã hội hay ngành khoa học, xem hai đứa có thể học cùng trường đại học không, cậu ấy cười nói mình thích Bắc Kinh, muốn đến Bắc Kinh học đại học, không phải Bắc Kinh, thì sẽ là Thanh Hoa.

Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh Hoa là hai trường đại học lâu đời, nổi tiếng ở Trung Quốc.

Cậu ấy còn vỗ đầu tôi, nói: “Nếu cậu muốn học cùng trường đại học với tớ, thì phải nỗ lực đấy nhé, không được ham chơi, lúc nào cũng đọc tiểu thuyết.” Thấy vẻ mặt không tự tin của tôi, cậu ấy lại vội an ủi: “Đừng sợ, tớ sẽ giám sát cậu học tập chăm chỉ.”

Hiểu Phỉ tràn đầy tự tin với tương lai, tôi không hề nghi ngờ cậu ấy sẽ không thực hiện được giấc mộng của mình, bởi vì đoạn thời gian bàng hoàng mê loạn đã qua đi, cậu ấy đã chuẩn bị tốt để xuất phát một lần nữa, mà

lúc này đây, nhất định cậu ấy sẽ không tái phạm bất cứ sai lầm ngu ngốc nào.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22

Ở cổ đại, khi thiếu nữ đủ mười bốn tuổi, người cha sẽ làm lễ cài tóc [1] cho con gái, với ý nghĩa là con gái đã trưởng thành; ở phương Tây, trong hôn lễ của con gái, người cha sẽ nắm tay con mình, dắt con đi hết đoạn đường cuối cùng của thời thiếu nữ.

Cha, là người đàn ông quan trọng đầu tiên trong cuộc đời con gái.]

[1] Lễ cài tóc: Nguyên văn là kê lễ, kê là trâm cài đầu. Lệ ngày xưa con gái mười lăm tuổi thì cài trâm, biểu thị thành niên. Vì thế con gái đến tuổi lấy chồng gọi là cập kê. Ở đây tác giả Đồng Hoa ghi là mười bốn tuổi, không phải mười lăm.

Điệu nhảy đầu tiên của tôi

Đảng chi bộ ở đơn vị của bố tôi tổ chức lớp học khiêu vũ cho những cán bộ ở tuổi trung niên, chuẩn bị đón tết Nguyên đán, tham gia cuộc thi khiêu vũ cùng những đơn vị khác. Ban ngày bố luyện tập ở đơn vị, buổi tối lại kéo mẹ ra công viên khiêu vũ.

Trong kỳ nghỉ hè, tôi và em gái cũng chưa làm gì, chỉ thỉnh thoảng đến công viên xem mọi người khiêu vũ ngoài trời.

Có một lần, bố trách mẹ ngốc, dạy vài lần vẫn chưa học được, mẹ giận, vung tay một cái, anh chê tôi ngốc, tôi cũng chả thèm nhảy nữa. Những ông bà, cô chú đang khiêu vũ cạnh đó đều cười rộ lên.

Bố cười gượng vài tiếng, tìm một bậc thềm rồi ngồi xuống, nói với em gái: “Bà xã không chịu học, tôi sẽ dạy con gái nhảy.”

Em gái vô cùng cao hứng theo bố học khiêu vũ, bố nắm tay nó, vừa nhảy theo âm nhạc, vừa cười ha ha, cái nơ con bướm xinh đẹp trên lưng em gái cũng nhẹ nhàng bay bay.

Những người cao tuổi và trung tuổi xung quanh đều thấy hứng thú, không ngừng khen em gái tôi nhảy đẹp, mẹ ở bên cạnh nhìn vào cũng nở nụ cười, bố lại càng hãnh diện vì cô con gái xinh đẹp, tài giỏi của mình.

Nhảy xong một điệu, bố và em gái trở về nghỉ ngơi, thấy tôi luôn nhìn họ, thuận miệng cười hỏi: “Kì Kì có muốn bố dạy khiêu vũ không?”

Tôi kìm nén kích động trong lòng, cố gắng gật gật đầu không hề sợ hãi.

Không lâu sau, âm nhạc lại vang lên, tôi rất hồi hộp, bố lại vội vội vàng vàng buông cốc nước, nắm tay em gái đang ngồi cạnh rồi chạy ra ngoài.

Tôi tựa như một chiếc súng cao su đã kéo căng hết cỡ, vốn chuẩn bị dùng toàn lực để bắn ra, nhưng lại không có đạn, chỉ chậm rãi, chậm rãi tròng xuống, không muốn để mọi người hay biết.

Tôi cười nhìn một lúc rồi nói với mẹ: “Con đi tìm bạn chơi ạ.”, một mình rời khỏi công viên.

Có người nói con gái là người yêu kiếp trước của bố, nhưng nếu ông bố có những hai cô con gái, vậy có phải một trong hai cô gái sẽ không là người yêu? Người có hai tay, thế nhưng lại chỉ có một trái tim.

Vòng vo trên đường cái một lúc, đang nghĩ xem nên tìm ai chơi. Bây giờ mHiểu Phỉ quản rất chặt, không cho cậu ấy ra ngoài chơi, ban ngày tôi cũng đến tìm cậu ấy rồi, giờ mà đến nữa thì tất nhiên không thích hợp, nhớ ra từ khi được nghỉ đến giờ tôi còn chưa gặp Tiểu Ba, vì thế lắc lư đi tìm Tiểu Ba.

Bên ngoài vũ trường vô cùng ồn ào náo nhiệt, cửa phòng anh khép chặt, anh đang ngồi học dưới ánh đèn bàn.

Bảy giờ tôi mới nhớ, học xong cấp Ba, anh sẽ phải thực hiện một lần cá chép hóa rồng, phải trải qua một lần thay da vất vả, đau đớn.

Tôi hỏi Tiểu Ba cuối kỳ thi thế nào, anh cười nói mình đứng trong top 100, lại rất có tự tin nói cho tôi, thành tích của mình có thể tiếp tục tiến bộ, mục tiêu là

vào top 50.

Theo thành tích thi vào đại học, cao đẳng bao năm qua của trường Nhất Trung, nếu Tiểu Ba thật sự thực hiện được mục tiêu này, thì có nghĩa là sẽ có hy vọng thi đỗ một trường đại học danh tiếng.

Anh đột nhiên hỏi: “Học kỳ sau các em phải phân lại lớp, cuối kỳ này em thi thế nào?”

Tôi buồn bã ỉu xiu nói: “Anh đoán xem.”

Anh ấy cười nói: “Chắc là không tệ, khẳng định có thể vào lớp chọn, muốn anh thưởng quà gì cho em?”

Tôi khinh thường nói: “Có thể vào lớp chọn thì tính cái gì? Em đứng nhất lớp đó.”

Tiểu Ba không thể tin nhìn tôi chăm chăm, đột nhiên, anh nhảy lên từ chiếc ghế dựa, hai tay nắm dưới nách tôi, nhấc tôi lên thật cao, vừa cười to vừa xoay vòng.

Chỉ trong nháy mắt, những chuyện không vui của tôi đều tan thành mây khói, cũng cười rộ lên theo tiếng cười

của anh.

Cuối cùng anh cũng đặt tôi xuống, kinh ngạc hỏi: “Em làm thế nào vậy?”

Tôi đầu vầng mắt hoa, lớn tiếng nói: “Đây cũng không phải miếng bánh thịt từ trên trời rơi xuống, em đã thật sự cố gắng! Ngày nào em cũng học bài đến đêm khuya, học thuộc lòng từng nội dung nhỏ trong sách lịch sử, tất cả những bài tập đại số và vật lý, em đều cẩn thận tính toán hai lần, xác định tuyệt đối không sai một lỗi nào.”

Tiểu Ba cười hỏi: “Em vất vả như vậy, muốn được thưởng quà g

Tôi nghiêng đầu nghĩ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh bố và em gái khiêu vũ ban nãy.

“Em muốn học khiêu vũ.”

Tiểu Ba lập tức đồng ý: “Được, anh dạy cho em.” Anh ấy đánh giá tôi từ trên xuống dưới, “Đi mua cho em một chiếc váy.”

Tôi lập tức lắc đầu: “Vậy không được, mẹ em mà thấy nhất định sẽ hỏi nó từ đâu ra, em lại không biết giải thích thế nào cho rõ ràng.” Vừa nói khỏi miệng, tôi lại lập tức đổi ý, tại sao tôi phải để ý bố mẹ nghĩ thế nào chứ? Tôi càng muốn phóng túng bản thân một lần hơn, “À, vâng, em không mặc về nhà là được.”

Tiểu Ba nhìn thời gian, cười nói: “Bây giờ đến trung tâm mua sắm còn kịp.”

Tôi nhăn mặt nhìn anh, chạy đến chỗ điện thoại bàn, gọi cho anh Lí, anh Lí rất kinh ngạc, “Kì Kì, xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì đâu ạ, em chỉ muốn nói với anh một tiếng, cuối kỳ này em được đứng đầu lớp.”

Anh Lí vô cùng cao hứng, cười nói: “Xem ra chúng ta không chỉ có một cậu sinh viên là Tiểu Ba, về sau đũa nào dám nói anh đây không có văn hóa nữa, anh sẽ cho nó nhìn văn bằng của em trai em gái mình, cho nó sáng mắt ra. Em muốn thưởng gì nào?”

“Em và Tiểu Ba đến trung tâm mua sắm.”

Anh Lí vui vẻ nói: “Anh sẽ trả cho em, em không được tiết kiệm cho anh Lí đâu đấy, đừng học cái thằng Tiểu Ba kia, Tiểu Ba cái gì cũng tốt, chỉ có điều tính cách quá mạnh mẽ.”

Tôi cười hì hì nói: “Em chỉ chọn tốt, không chọn quý.”

Anh Lí vội nói: “Đúng, đúng, đúng!”

Đã đạt được mục đích, tôi vô cùng cao hứng buông điện thoại, Tiểu Ba cũng không hứng thú lắm, tuy anh không biểu hiện ra mặt mà vẫn mỉm cười như trước, nhưng tôi và anh ấy đã quen nhau năm năm rồi, từ lâu đã có thể phán đoán tâm tình của nhau mà không cần nhìn đến biểu hiện.

Tôi đứng cạnh chiếc xe đạp cũ của anh, thấp giọng nói: “Sau khi anh tốt nghiệp đại học, tháng lương đầu tiên sẽ mua quà cho em. Em để anh Lí thưởng cho mình, không đơn giản chỉ là món quà, mà em không

muốn biểu hiện mình là người quá ngay thẳng, không muốn anh Lí cảm thấy sự nỗ lực của chúng ta lại phân rõ giới hạn với anh ấy.”

Tiểu Ba đã ngồi lên yên xe đạp, chỉ chờ tôi lên xe, nghe thấy lời tôi nói, ngậy người trong chớp mắt, rồi lập tức xuống xe đạp, xoay người vào phòng lấy chìa khóa xe máy và mũ bảo hiểm.

Anh ấy đội mũ bảo hiểm cho tôi, ngồi lên xe máy, tư thế ngồi và cả cái áo khoác làm anh trông rất oách, cười nói: “Lên xe.”

Tôi lập tức ngồi lên xe, lo lắng nói: “Đây là lần đầu tiên em ngồi xe máy, anh đi chậm một chút nhé, đừng làm em ngã.”

Anh dùng khuỷu tay đánh tôi một cái, ý bảo tôi đừng dong dài, khởi động xe rồi chạy ra đường quốc lộ.

Ở những năm đó, thành phố của chúng tôi không hề ít những thiếu niên đi xe máy, mặc áo da quần da giày da, đua xe bài bạc tán gái, đôi khi, thấy một đội xe máy

của bọn họ chạy rầm rầm qua, làm người ta hoa mắt nhức đầu.

Xe máy của Tiểu Ba là hàng Nhật nhập khẩu, anh Lí cũng phải tốn chút công sức mới mua được, trong thành phố cũng chỉ có mấy chiếc, chạy chiếc xe máy này trên đường, thật là phong cách. Tiểu Ba rất ít dùng, nhưng thật ra Ô Tắc từng mượn xe hai lần để đi đua xe cá cược với người ta, sau khi bị Tiểu Ba mắng cho một trận, anh ấy cũng không chơi đùa thế nữa.

Lần đầu tiên tôi ngồi xe máy, hai tay nắm chặt vào yên xe, lo sợ gần chết, rất sợ mình bị ngã xuống.

Không ngờ Tiểu Ba đi xe máy với tốc độ của xe đạp, đi mãi mà không thấy tăng tốc, tôi buồn bực hỏi: “Anh có biết đi không?”

Tiếng của Tiểu Ba rầu rĩ truyền đến từ trong mũ bảo hiểm, “Lần đầu tiên anh lái ai đó, đột nhiên nhớ ra, người ngồi sau không có cái gì giữ, phải ôm eo người ngồi trước.”

Tôi cười, chẳng trách trên TV toàn thấy người ngồi sau ôm eo người lái xe, tôi còn tưởng rằng vì họ là người yêu, hóa ra ngồi xe máy là phải như vậy, vì thế tôi thoải mái ôm eo Tiểu Ba, anh lập tức tăng tốc.

Tốc độ tăng lên, rất cuộc, tôi đã hiểu vì sao con trai thích đi xe máy, không chỉ vì trông rất oách, mà thực sự còn có cảm giác rất thú vị khi đi trong gió.

Tốc độ quá nhanh, gió thổi mạnh qua người chúng tôi, tôi mặc quần áo đồng phục của trường, tuy Tiểu Ba đã chắn phần lớn cơn gió, nhưng tôi vẫn có cảm giác gió đang tạt mạnh vào mặt, tựa như nếu không nắm chặt, người sẽ bị thổi bay. Tôi ôm chặt thắt lưng Tiểu Ba, nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác gió cắt qua da thịt.

Tôi nghĩ mình và Tiểu Ba đều có bản tính thích mạo hiểm và truy tìm giải thoát, vừa lên xe, tôi còn nhắc anh không được chạy quá nhanh, dường như anh cũng tự nhủ phải lái cẩn thận, nhưng đến khi chúng tôi cảm nhận được cảm giác vô cùng kích thích đó, lại vứt bỏ lý trí, đắm chìm theo đuổi bản năng, đi hưởng thụ kích thích mang đến sự thư giãn.

Anh vượt qua hết chiếc xe này đến chiếc xe khác, phần lớn lái xe đều trách móc một tiếng, hoặc bấm còi inh ỏi, mà khi anh vượt qua một chiếc xe máy khác, không biết do chủ chiếc xe đấy bị chúng tôi kích cho tức giận hay do tính hiếu thắng của bản thân hẳn, hẳn bắt đầu đuổi theo Tiểu Ba.

Tiểu Ba gọi to tên tôi: “Kì Kì...”

Tốc độ quá nhanh, gió quá lớn, hoàn toàn nghe không được anh nói cái gì, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tên mình, có điều, tôi đã hiểu ý anh.

Tôi nhìn chiếc xe máy đang chạy song song với chúng tôi, chủ chiếc xe mặc áo da màu đen, cô gái ngồi sau có mái tóc xoăn dài, không thềm đội mũ bảo hiểm, mái tóc tung bay trong gió, kèm theo chiếc váy đỏ của cô ta, trông rất xinh đẹp.

Tôi thích cảm giác mê hoặc như được bay trong gió, bàn tay dùng sức ôm chặt Tiểu Ba, Tiểu Ba hiểu ý tôi, biết tôi đã chấp nhận trận khiêu chiến này. Anh bắt đầu tăng tốc, chuyên tâm tranh đấu với đối phương.

Đối phương hiển nhiên cũng là tay thường đua xe, rất quen đường phố, có ý dẫn Tiểu Ba tới đoạn đường vắng xe, theo dòng xe giảm bớt, tốc độ của hai người họ cũng càng nhanh hơn.

Tôi cảm thấy tốc độ của chúng tôi đã vượt qua 140 km, làm cho người ta có một loại ảo giác, chúng tôi thực sự đang bay trong gió, trong nháy mắt, tôi có xúc động muốn buông Tiểu Ba ra, để cho cuộc sống dừng lại tại khoảnh khắc nhẹ nhàng, tuyệt vời và tự do tự tại này.

Tôi hốt hoảng nghĩ, có phải những người xảy ra tai nạn xe cộ, chính là bởi vì loại ảo giác này?

Xe của Tiểu Ba tốt hơn xe đối phương, nhưng kỹ thuật của đối phương lại tốt hơn Tiểu Ba. Tính ngoan cường cất giấu trong con người Tiểu Ba bị kích động, không hề sợ hãi điều gì, tốc độ vẫn đang tăng lên, đối phương cũng không sợ hãi, tăng tốc theo Tiểu Ba, lợi dụng kỹ thuật và sự khôn khéo của mình, hẳn lại vượt qua Tiểu Ba.

Kỹ thuật của Tiểu Ba không bằng hẳn, ở tốc độ quá

cao, xe hơi chao đảo, nếu có điều gì ngoài ý muốn, khẳng định chúng tôi sẽ thành vong hồn nơi giao lộ, nhưng tôi lại không có cảm giác sợ hãi, tôi đã dần hiểu tính ngông cuồng của Tiểu Ba từ đâu mà có, cũng không hoàn toàn là do lực lượng bên ngoài bức bách, mà còn vì tính cách của anh.

Hai chiếc xe máy phóng như bay, một trước một sau, đua được một lúc, bỗng nhiên nghe được tiếng còi cảnh sát ở xa xa, chiếc xe kia đi chậm lại, Tiểu Ba cũng đi chậm theo hần, đi qua một tiệm sửa chữa xe, đổi phương queo vào, dừng xe, Tiểu Ba cũng đi vào đó và dừng xe, xem ra sau cuộc đua xe, họ muốn làm quen một chút, kết bạn kết bè.

Hần và Tiểu Ba cùng cởi mũ bảo hiểm ra, thấy rõ mặt nhau, sừng sốt một chút, rồi đều cười rộ lên.

Trương Tuấn cười nói: “Xe của anh Tiểu Ba tốt thật.”

Tiểu Ba cũng cười nói: “Xe không tốt nhưng kỹ thuật tốt.”

Bạn gái Trương Tuấn cầm lấy chiếc mũ bảo hiểm, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẻ mặt lại rất kích động, “Rất kích thích!” Giơ tay ra làm quen với Tiểu Ba, cao hứng phần chân tự giới thiệu: “Em là bạn gái Trương Tuấn, lần trước đã thấy anh chơi bóng, cảm thấy anh giống một chàng thư sinh, không ngờ anh cũng phóng xe liều như vậy.”

Tiểu Ba cười bắt tay cô ta, “Không giỏi bằng Trương Tuấn đâu.”

Bạn gái Trương Tuấn đảo mắt nhìn tôi, hỏi Tiểu Ba: “Bạn gái anh Tiểu Ba tên gì?”

Dường như cô ta rất tò mò bộ dáng bạn gái của Tiểu Ba như thế nào, tôi thật sự không muốn cởi mũ bảo hiểm ra, mà tôi lại càng không muốn cho người ta nhìn thấy mình khác thường, vì vậy, tôi chỉ có thể cởi mũ ra, miệng cười nhưng trong lòng không cười nhìn cô ta gật đầu, cô ta thất vọng ra mặt, không thềm che giấu, đại khái không ngờ tôi lại là con bé đeo kính cận, cột tóc đuôi ngựa, dung mạo chẳng lấy gì làm tự hào.

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Em ấy là Kì Kì, không phải bạn gái anh, là bạn.”

Có vẻ cô ta muốn nói, may mắn không phải! Cô ta nhiệt tình nói: “Đơn vị của bọn em có rất nhiều cô gái xinh đẹp, em giới thiệu cho anh Tiểu Ba một cô nàng nhé, đảm bảo anh sẽ vừa lòng. Anh thích những cô gái như thế nào?”

Tiểu Ba ngậy người ngẩn ngơ, chắc là không ngờ cô bạn gái mới này của Trương Tuấn lại khác cô bạn gái cũ nhiều như vậy. Trương Tuấn ôm eo bạn gái, mạnh mẽ kéo cô ta vào trong lòng, cười cười búng nhẹ lên mũi cô ta, “Em đừng nhiều chuyện, anh Tiểu Ba muốn có mỹ nữ nào mà chả được.”

Tôi nhắm mắt lại ngủ, khi nào các người bé mạp buổi tọa đàm này thì hãy gọi tôi dậy nhé!.

Tiểu Ba nói: “Bọn anh còn có một số việc, ngày khác lại tán gẫu.”

Tôi lập tức vô cùng cao hứng mở to mắt, vẫn là Tiểu

Ba hiểu ý tôi.

Anh ấy đội mũ lại cho tôi, cẩn thận điều chỉnh dây đai, thấp giọng hỏi tôi: “Có chặt quá không?”

Tôi lắc đầu, anh đội xong mũ cho tôi, mới đội mũ của mình.

Đến khi xe bắt đầu chạy trên đường, tôi nhìn vào gương chiếu hậu của xe, vẫn có thể nhìn thấy dáng chiếc váy đỏ nhỏ xinh, hai tay cô ta ôm chặt cổ cậu, thân thể kề sát thân thể cậu.

Đầu tôi nhẹ nhàng dựa lên lưng Tiểu Ba, Tiểu Ba muốn tăng tốc, tôi túm lấy áo anh, anh đi chậm lại một chút. Tôi sợ, khi cảm giác lâng lâng mê hoặc này trào lên quá mạnh, có lẽ tôi sẽ buông tay ra để mặc mọi chuyện.

Chỉ còn nửa tiếng nữa, trung tâm mua sắm sẽ đóng cửa, Tiểu Ba lo không đủ thời gian, tôi cũng quyết định rất nhanh, chọn một chiếc váy màu đỏ chấm trắng, phần eo có một chiếc nơ com bướm rất to. Tôi không chọn

nó dựa vào dáng người của mình, tuy nhiên, ở nơi sâu kín dưới đáy lòng, tôi biết vì sao mình lại chọn như vậy, có một số việc, không cần nhà tâm lý học Floyd giải thích. Màu đỏ, là vì bạn gái của Trương Tuấn, nơ con bướm, là vì em gái tôi.

Xoay một vòng trước mặt Tiểu Ba, làn váy xòe ra như bông hoa xinh xắn.

“Được không?”

Tiểu Ba gật đầu tỏ vẻ kinh ngạc, cảm thán, “Kì Kì thực sự trưởng thành rồi.”

Tôi phản bác: “Em chưa từng cảm thấy mình trẻ con.”

Anh ấy nhìn xuống chân tôi, nói: “Hửn là phải mua một đôi giày.

Tôi thật kích động, “Muốn mua giày cao gót!”

Anh cười, “Trước đây em từng đi giày cao gót sao? Có thể bước đi không? Nếu em mà ngã, anh cũng không

chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Tôi trừng mắt nhìn anh, anh cười chả thèm để ý.

Tôi chọn một đôi giày cao gót màu trắng, vụng về đeo vào, trong khoảng khắc mình đứng lên, tôi bỗng cảm thấy mình thật sự là một cô gái.

Không biết có phải mỗi cô bé đều chuyển thành cô gái bắt đầu từ khi đeo giày cao gót hay không, bởi vì khi đeo nó, chúng ta không thể nghênh ngang bước đi, không thể trèo tường trèo cây, chúng ta phải bước đi nhẹ nhàng, uyển chuyển, bất tri bất giác, chúng ta liền trở nên nữ tính hơn, yếu đuối, dịu dàng hơn.

~~~~~

Ngày hôm sau, tôi xin phép bố mẹ, nói rằng buổi tối có sinh nhật bạn cùng lớp, muốn chơi muộn một chút, bố mẹ cùng lập tức đồng ý. Cuối kỳ tôi đứng nhất lớp, trong lòng bố mẹ, đứa nhỏ đứng nhất lớp tuyệt đối không thể làm chuyện gì xấu.

Bố còn cố ý nói: “Lúc nào nên chơi thì chơi, nên học

thì học. Nghỉ hè, con có thể chơi thoải mái một chút, đến lúc khai giảng học kỳ mới, hãy cố gắng học tập thi cử cho tốt.”

Tôi theo lời Tiểu Ba đến “Bên Dòng Nước” tìm anh.

Sau khi đến phòng khiêu vũ, phát hiện phòng khiêu vũ không có khách khứa gì, thoáng buồn bực, rồi tôi lại hiểu ngay. Bởi vì phòng khiêu vũ thường có phụ huynh hay giáo viên ra vào, tôi sợ gặp phải người quen, khẳng định sẽ không thích học nhảy trong đại sảnh, có lẽ chỉ dám tìm chỗ nào yên ắng, vắng vẻ mà học, không ngờ anh Lí lại làm long trọng thế này, còn ngừng kinh doanh một đêm.

Đến khi nhìn thấy Tiểu Ba mặc bộ âu phục màu đen, tôi mới biết người long trọng không chỉ có mình anh Lí. Tôi bỗng thấy lo lắng, Tiểu Ba cười nói: “Quần áo và giày của em đều để ở văn phòng anh Lí, anh chờ em ở ngoài.”

Anh Lí cũng cười: “Kì Kì muốn trưởng thành rồi.”

Tuy Ô Tặc kèm chế được cái miệng thôi của mình, nhưng cũng không ngừng cười cợt nháy mắt với tôi.

Tôi bị bọn họ cười đến xấu hổ, chữa ngượng: “Các anh mà cười nữa thì em không nhảy.”

Tay trái anh Lí ôm Tiểu Ba, tay phải ôm Ô Tặc, đi ra ngoài, “Da mặt cũng mỏng đi rồi, có chút nữ tính đấy, cuối cùng cũng không học theo bọn anh đến nổi biến thành tomboy.”

Tôi phụng phịu đi vào văn phòng anh ấy, váy và giày đều đặt trên sofa. Tôi mặc váy, đeo giày vào, đứng trước gương xoay trái xoay phải, nghĩ đến cô gái xinh đẹp bên cạnh Trương Tuấn, lại chán nản thở dài, dù sao cũng là con khỉ, có mặc áo choàng vào cũng không thể biến thành thái tử.

Đột nhiên nghe thấy tiếng ai đó gõ cửa.

“Ai vậy?”

“Ông chủ đề chị giúp em chải tóc.”

Tôi mở cửa, một chị cầm theo chiếc hộp nhựa to.

Tôi để chị vào, chị hỏi tôi: “Em muốn để tóc thế nào?”

“Em không biết, tùy chị.”

Chị ấy cẩn thận nhìn tôi một lát, cười bảo tôi ngồi xuống, bắt đầu tạo kiểu tóc cho tôi, tôi bị chị ấy mân mê hơn nửa tiếng, đến khi không còn kiên nhẫn nữa, chị cười nói: “Xong rồi, em nhìn thử xem, nếu không hài lòng, chị lại sửa.”

Tôi đi đến trước gương, đeo kính vào, cô gái trong gương có mái tóc đen búi gọn gàng, có cái trán trơn bóng, cái cổ thon dài, mái tóc đen được cài một đóa hoa ngọc lan giả trắng muốt, rất hợp với màu đôi giày tôi đã đi mua cùng Tiểu Ba.

Chị ấy đứng sau tôi cười, nhẹ giọng nói: “Chị có bộ trang sức ngọc trai giả, nếu em không để ý, thì đeo vào trông càng đẹp.”

Tôi bị bàn tay kì diệu của chị chinh phục, lập tức vui

mừng nói: “Không để ý ạ.”

Chị lấy ra một đôi khuyên tai ngọc trai, đeo vào cho tôi, cẩn thận quan sát tôi một chút, lại tháo xuống, nói: “Nhìn em rất thuần khiết, như thế này mang thêm trang sức gì cũng là dư thừa, cứ vậy là được rồi.”

Tôi cũng không hiểu lắm, chị ấy nói thuần khiết là có ý gì, chỉ nói: “Vậy không đeo nữa.”

Chị ấy bắt đầu thu dọn đồ, “Vốn nghĩ hóa trang thì phải cần nhiều thứ lắm, nên chị mang theo một đồng đồ thế này, bây giờ thấy chúng đều không dùng được.”

Tôi nói: “Cảm ơn chị.”

Chị cười nói: “Không cần cảm ơn chị, cảm ơn chính em ấy. Tuổi trẻ thật tốt, ánh mắt sáng ngời, làn da mịn màng, chỉ cần một bông hoa là đủ, không cần thay đổi cái gì hết.”

Tôi đi ra ngoài, chị ấy đi theo sau tôi, hỏi: “Em cần nặng không?”

Tôi nói: “Ba đi ộp ạp.”

“Bỏ kính ra có thể nhìn rõ chứ?”

“Vâng, đi đường thì không sao, nhưng để nhận biết thì có chút khó khăn.”

Chị ấy tháo chiếc kính của tôi ra: “VẬY là đủ rồi.”

Ánh đèn trong phòng khiêu vũ vốn đã mờ ảo, tôi lại không còn kính cận nữa, thế giới trước mắt trở nên mờ lung, tất cả mọi thứ đều như phủ thêm một màn sương mù, đột nhiên tôi cảm thấy lo lắng, theo bản năng của con người, sợ hãi vì mình không nhìn rõ.

Tôi đi trên đôi giày cao gót, đi từng bước nhỏ một, nhìn thấy một bóng người, nhưng lại không phân biệt được ai với ai, đột nhiên, một người đứng ra trước mặt tôi, anh ấy lại không nói lời nào.

Tôi vô cùng bất an, bắt đầu hối hận vì đã để chị kia tháo kính của mình ra, chợt nghe thấy tiếng cười của anh Lí, “Trời ạ! Anh nhìn nhầm người sao? Đây là Kì Kì sao? Thật sự là người đẹp vì lụa, ngựa tốt vì

yên.”(Trong câu này là người và ngựa, không phải người và lúa như câu tục ngữ của nước ta.)

Bấy giờ tôi mới nhận ra người đứng trước mặt mình là Tiểu Ba, lập tức đi nhanh hơn, vươn tay về phía anh, anh cầm tay tôi, tôi an lòng, dù thế giới này có mờ mịt đến đâu, chỉ cần có anh ở bên cạnh, anh sẽ nhìn rõ mọi thứ giúp tôi.

Tôi ngượng ngùng nói: “Chị chải tóc cho em đã cầm kính của em đi, em không nhìn rõ lắm.”

Anh nói: “Không sao, anh sẽ d

Anh dẫn tôi ra sàn nhảy, vì lo lắng mà lòng bàn tay tôi đã ướt mồ hôi, anh nói: “Chúng ta nhảy những bước đơn giản nhất trước.”

“Có khó không? Anh biết đấy, em ngốc lắm.”

“Chỉ cần em có thể bước đi thì có thể nhảy được.”

Tiếng nhạc vang lên, là bản nhạc jazz, anh đỡ eo tôi, nhẹ giọng chỉ cho tôi bước từng bước một, nam tiến

chân trái, nữ lùi chân phải, nam tiến chân phải, nữ lùi chân trái, nam tiến chân trái, nữ lướt bước chân phải, quẹo phải đặt chân, nhảy ngược lại, lại nam lùi chân trái, nữ tiến chân phải, nam lùi chân phải, nữ tiến chân trái...

Tuy phương hướng khác nhau, nhưng thật ra chỉ là trò chơi tiến tiến lùi lùi, tôi cười nói: “Có vẻ cũng không khó!”

Tiểu Ba cũng cười: “Anh đã bảo mà, không khó.”

Lúc ấy tôi không biết, người nam chính là người có vai trò quan trọng, là linh hồn của điệu nhảy. Người nam dẫn dắt bước nhảy, quyết định tiết tấu và bước chân, nếu bên nam có kỹ thuật tốt, thì bên nữ sẽ nhảy rất thoải mái, tôi thật may mắn, điệu nhảy đầu tiên trong cuộc đời có được bạn nhảy giỏi.

Nhảy xong một đoạn, Tiểu Ba mỉm cười nói: “Bây giờ mới tính là chính thức.”

Chị Xinh Đẹp mặc chiếc váy dài màu đỏ, bước từng bước lên sân khấu, cười cười và nói, “Kì Kì có sở thích

thật kì quái, chỉ chỉ đột nhiên có cảm hứng thôi, hát không hay, nhưng đây đều là tấm lòng của mọi người đối với em.”

Tôi rất bất ngờ, tôi ghi nhớ rất rõ những khoảng thời gian đẹp đẽ, yên bình, trước đây cùng Tiểu Ba xem video ca nhạc của Chu Tuyền, từng thở dài nói: “Cái gì là ngọc trong vàng son? Đây mới là ngọc trong vàng son! Cái gì gọi là quanh co khúc khuỷu phong lưu? Thế này mới gọi là quanh co khúc khuỷu phong lưu!”

Không ngờ Tiểu Ba vẫn còn nhớ, càng không ngờ ca khúc mình yêu thích lại được Xinh Đẹp học để hát tặng.

Tiếng nhạc vang lên, Xinh Đẹp uyển chuyển xoay người, vô cùng yêu kiều bắt đầu hát:

“Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi

Thanh xuân thanh xuân mọi nơi

Không cản được gió xuân đang tràn đầy lòng ngực

Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi

Trời muốn hoa hồng nở khắp nơi

Cũng muốn mọi người hãy yêu hết mình

Gió xuân thoảng qua trái tim ta, đau đớn

Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi

Mùa xuân là một cô dâu xinh đẹp

Hoa hồng nở tươi chính là đồ cưới của cô

...” [1]

Giọng hát mềm mại, ánh đèn mờ ảo, tựa như đưa chúng tôi vào chốn Thượng Hải xưa, nhộn nhịp người nước ngoài.

Tôi vừa bước theo điệu nhảy, xoay tròn cùng Tiểu Ba trên sàn nhảy, vừa nhẹ nhàng hát theo tiếng nhạc: “Hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi, thanh xuân thanh xuân ở mọi nơi, không cản được gió xuân đang tràn đầy lòng ngực...”

Xinh Đẹp hát xong, đi xuống sàn nhảy, Ô Tặc dặt tay

chị, cùng nhảy với chúng tôi.

“Tâm trạng khi yêu”, “Dạ lai hương”...

Tiếng nhạc vang lên hết ca khúc này đến ca khúc khác, tôi nhảy đến chảy cả mồ hôi, chúng tôi như đang đeo đôi giày đỏ, [2] có thể nhảy mãi không ngừng.

Tuy rằng trên đời này có rất nhiều điều không như ý, tuy rằng những sắc màu tươi đẹp của cuộc sống rồi cũng đến lúc tàn phai, nhưng nó vẫn tràn ngập niềm vui và hy vọng, Hiểu Phi đã tỉnh lại, Tiểu Ba khẳng định có thể thi đỗ đại học, sau này có thể tôi sẽ chọn học cùng trường đại học với Tiểu Ba, cũng có thể chọn học cùng trường đại học với Hiểu Phi, chờ đến khi vào đại học, chờ đến khi chị Xinh Đẹp kết hôn với Ô Tặc, chúng tôi có thể ngày nào cũng khiêu vũ như hôm nay.

Ô Tặc và Tiểu Ba trao đổi một ánh mắt, Ô Tặc nắm tay Xinh Đẹp rồi sà nhảy, Xinh Đẹp cười nói: “Hai đứa nhảy tiếp đi nhé, bọn chị nghỉ ngơi một chút.”

Tôi hỏi: “Anh Lí chuẩn bị bao nhiêu bài hát vậy?”

Tiểu Ba cười: “Chỉ cần em luôn nhảy, tiếng hát sẽ luôn có.”

“Nhảy hết bản này rồi thôi nhé, em nhảy mệt rồi.”

Tiểu Ba nắm tay tôi đi ra sàn nhảy, miệng tôi vẫn đang ngâm nga hát.

Trên sofa có mấy bóng người, tôi không nhìn rõ ai với ai, chỉ nghe thấy một tiếng hỏi: “Kì Kì, vui không?”

Lúc ấy tôi mới biết đó là anh Lí, rung đùi đắc ý, cười trả lời anh: “Em thích bóng đêm mờ mịt thế này, cũng thích những tiếng hát như chim sơn ca này, càng thích giấc mơ hoa kia, ôm ấp dạ lai hương.”

Anh Lí cười to.

Tiểu Ba kéo tôi ngồi xuống, tôi dựa vào người anh, vẫn thấp giọng hát, “Dạ lai hương anh cho em hát, dạ lai hương anh cho em chọn lựa, dạ lai hương, dạ lai hương...” [3]

Anh Lí ngồi cạnh tôi, nói: “Bọn tôi chúc mừng em

gái, để anh Lục chê cười rồi.”

Tiếng hát trong miệng tôi lập tức ngừng hẳn, Tiểu Ba thật nhạy cảm, lập tức phát hiện, vỗ vỗ lưng tôi, ý bảo tôi không sao.

Tiểu Lục nói: “Chả trách hôm nay anh Lí không cho các huynh đệ vào chơi.”

Khẩu khí của tên Tiểu Lục có chút khác lạ, tựa như cái tiếng “anh Lí” không lỗ mãng như trước.

Anh Lí cười: “Thật có lỗi, như vậy đi, thời gian còn lại, tùy các anh chơi.” Người bên cạnh lấy ra một chai rượu, anh Lí đưa cho Tiểu Lục, “Chai rượu này là Vương Dũng mang từ Châu u về, vẫn để dành chưa uống, hôm nay là sinh nhật anh Lục, mọi người đều vui vẻ, chúng ta cùng uống thôi. Hôm nay mọi người đều vui, các anh vui, chúng tôi cũng vui, tất cả cùng vui.”

Tiểu Lục nói không nặng cũng không nhẹ: “Anh Lí và con trai cục trưởng Vương cũng thân thiết nhỉ, thật ra chỉ mượn chút mặt mũi của anh, bọn tôi mới có thể

uống một chén rượu của chàng công tử họ Vương này.”

Anh Lí cũng cười nói: “Mọi người đều là bạn bè, đều là bạn bè cả.” Anh vẫy tay, bảo người mở rượu, “Muốn uống rượu hay khiêu vũ cũng được.”

Ý trong lời nói của anh Lí đã, nhưng Tiểu Lục hiển nhiên không cảm kích, đột nhiên chỉ chỉ tôi, “Anh muốn mời em gái này cùng nhảy một điệu.”

Tiểu Ba vốn ngồi hơi rướn người về trước, nghe thấy câu đó của Tiểu Lục, anh đột nhiên cười rộ lên, vừa cười vừa lười biếng dựa vào sofa, nhàn nhạt nói: “Tối nay cô bé này là bạn nhảy của em, không thể nhảy với người khác được.”

Tiểu Lục cười hỏi anh Lí: “Những lời anh Lí vừa nói, không tính toán gì hết?”

Anh Lí thật có lỗi nói: “Xin lỗi anh Lục, huynh đệ của tôi không học hành cẩn thận, nói chuyện không văn hóa, lo lắng không chu toàn, anh Lục thông cảm!”

Tiểu Lục ha ha cười rộ lên, “Được, anh Lí quả nhiên

có tài vận, dùng khí cũng tăng lên, chúng ta cứ chờ xem!” Hấn đứng lên, bảo người bê khay rượu đi đến đây, hấn tùy tay vung lên, tất cả rượu và ly đều đổ xuống sàn.

Trong tiếng thủy tinh rơi vỡ, Tiểu Lục nổi giận dùng dùng, dẫn theo người của mình rời đi, lúc này tôi mới biết Trương Tuấn cũng ở đây, vừa rồi cậu không nói tiếng nào, nên tôi cũng không biết có cậu.

Có người đến quét tước thủy tinh, anh Lí vẫy tay, muốn họ lát nữa hãy quét dọn.

Tôi biết chuyện này không liên quan đến mình, tên Tiểu Lục này đã có ý xấu từ lâu, anh Lí đã quyết định không nhún nhường nữa, chẳng qua tôi chỉ có mặt đúng lúc, thành cái cớ của họ, nhưng cũng phải nói một tiếng, “Anh Lí, em xin lỗi.”

Anh Lí tức giận nói: “Em mà có lỗi thì cái chữ Lí tên anh sẽ bị viết ngược. Vừa rồi em không nhảy lên, đập chai rượu vào đầu hấn là đã nể mặt anh lắm rồi.”

Ô Tặc, Xinh Đẹp, Tiểu Ba và tôi đều cười, anh Lí thờ dài, “Cái thằng Tiểu Lục này rất tham lam, sớm hay muộn nó cũng trở mặt, bây giờ tuy chúng ta không sợ hắn, nhưng hắn cũng là cái phiền lớn đấy.”

Tiểu Ba mỉm cười nói, “Cách vài năm Chính phủ lại làm nghiêm một lần, tính toán năm thấy cũng đến lúc rồi, lần trước uống rượu cùng Vương Dũng, không phải anh ấy nói văn kiện của Đảng đã ra rồi sao?”

Anh Lí cười ha hả, “Chúng ta không cần quan tâm làm gì.” Nói xong anh đứng lên, muốn rời đi.

Ô Tặc sột ruột nói: “Đại ca, anh nói rõ ra xem, đối phó với Tiểu Lục nh thế này?”

“Anh còn phải đi gặp Mặc Kiệt, về sau sẽ giải thích cho mấy đứa. Tối hôm nay là của Kì Kì, đừng vì thằng Tiểu Lục mà mất hứng, muốn chơi gì thì cứ chơi đi.”

Ô Tặc và Xinh Đẹp lại ra nhảy, Tiểu Ba hỏi tôi: “Em còn muốn nhảy không?”

Tôi hỏi: “Tối nay em có xinh không?”

Anh gật đầu, “Xinh!”

Tôi do do dự dự muốn hỏi “Em với bạn gái Trương Tuấn, ai xinh hơn”, nhưng đáp án quả thật không cần nghĩ cũng biết, Tiểu Ba khẳng định nói là tôi, lời của anh ấy, không đáng làm tiêu chuẩn tham khảo.

Tôi mệt mỏi nói: “Không muốn nhảy.”

Tiểu Ba hỏi: “Có đi thay quần áo không?”

Tôi lưu luyến vuốt vuốt chiếc váy trên người, “Em mặc nó một lúc nữa.”

Tiểu Ba cười to, tôi không khách khí đấm anh một quả, “Có cái gì buồn cười? Em không được trang điểm một chút sao?”

“Không cần áo gấm đi đêm, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Anh kéo tôi ra khỏi phòng khiêu vũ, hai người dọc theo ngã tư đường tản bộ, tôi cảm thấy thế giới hôm nay không giống mọi hôm, đi được vài bước, rốt cuộc cũng

tìm ra điểm gì không bình thường, sốt ruột nói: “Kính của em.”

“Anh có bỏ em lại đâu, lúc nào về thì lấy.”

Tôi chỉ có thể đi theo anh, tiếp tục ngắm hoa trong sương.

Chúng tôi vừa đi vừa tán gẫu, nếu ai đó mà nghe thấy mấy câu đối thoại của chúng tôi, khẳng định có thể ngắt xiu, anh ấy đang hỏi tôi về phương pháp học tập, còn tôi cũng thật dào dạt đắc ý chậm rãi mà nói.

“Em học Anh văn không tốt, năm đó đấu với thầy chậu chậu bấu ác liệt quá, ngồi trong giờ thầy ấy không thềm nghe gì, cũng không thích làm bài tập, nên cái gốc quá yếu, mà Anh văn và ngữ văn là hai môn tốn nhiều thì giờ làm bài tập nhất, thông minh hay không thông minh không liên quan gì đến việc học, bây giờ em vẫn chưa tìm ra phương pháp học Anh văn, vì thế không có gì để nói. Đại số, hình học, vật lý, kỳ này em cũng điểm tối đa, thực ra tất cả những bài khó đều có một ý nghĩa, đó là kiểm tra suy nghĩ. Em cũng không hiểu tại sao giáo

viên lại ra những bài tập như thế, không vận dụng được nhiều kiến thức, khi làm được cũng loạn hết cả đầu, toàn vướng vào mấy chi tiết đánh lừa. Anh biết không? Em có thể chỉ cần nửa giờ để làm hết mười bài tập, nhưng lại mất đến hai giờ chỉ vì nghĩ một bài khó, trong đầu em cứ nghĩ đi nghĩ lại vì sao nó lại như vậy, mấu chốt không là giải pháp, mà ở chỗ vì sao phải giải như vậy, rất nhiều giáo viên không thích em, bởi vì ngồi trong giờ của họ em thường xuyên ngắt người, nhưng em thề với ông trời, thực ra trong giờ của họ em đang tập trung suy nghĩ, khi em ngắt người, phần lớn là đang nghĩ đi nghĩ lại bài ví dụ mẫu mà giáo viên giảng, bởi vì em phát hiện, trong tất cả chương trình học, cách luyện tư duy logic hiệu quả nhất chính là những chứng minh và luận đề, nếu có tư duy suy luận logic, thì cách học vật lý và cách nhớ lịch sử, địa lý, chính trị cũng không có gì khác nhau. Quá trình chứng minh rườm rà là một hướng làm mình thông minh hơn, tuy nhiên, anh nhất định không thể mất kiên nhẫn, cho dù liếc mắt một cái có thể nhìn thấy đáp án, vẫn phải dựa theo cách phức tạp nhất mà suy nghĩ nó, thậm chí phải buộc mình thật ngốc, vì quá trình ngốc ấy sẽ làm ta thông minh hơn, dù gặp phải bài

khó thể nào, cũng cứ tư duy về nó như những bài dễ thôi...”

Thực ra, ngay cả tôi cũng không biết mình nói cái gì, bởi vì chưa có ai từng hỏi tôi phương pháp học tập, tôi chỉ nói cách học của mình đối với từng môn học, chẳng những khác với phương pháp giáo viên thường nói, mà còn đi ngược lại, thế nhưng Tiểu Ba lại nghe rất chuyên chú.

Tôi lẩm nhẩm rất nhiều điều, cảm thấy rất nhiều điều nghĩ chưa thông đều đã thông suốt, ôm đầu, sốt ruột hỏi: “Anh có nghe nói đến Trần Kính không?”

“Là cậu thân đồng, nhận được vô số huy chương trong các cuộc thi, đương nhiên từng nghe nói rồi.”

“Trước đây em và cậu ấy là bạn tiểu học, nếu anh cần, em có thể đi tìm cậu ấy, cậu ấy sẽ nói với anh vài phương pháp học hiệu quả, chắc chắn cậu ấy đã xem qua tất cả sách giáo khoa cấp Ba, có lẽ sẽ giúp được anh rất nhiều.”

“Không cần, anh loáng thoáng có thể hiểu ý em, việc này cũng gần như chuyện kinh doanh, triết lý thành công trong kinh doanh là một ngọn đèn chỉ đường, cụ thể con đường nên đi như thế nào còn phải dựa vào người bước đi, hơn nữa không nhất thiết phải đi theo con đường người khác tạo nên, mấu chốt là nên mở một con đường có ánh sáng đèn như thế nào để hợp với bản thân mình nhất.”

Tôi vô cùng tán thành, “Chính là như vậy, trước đây hoàn toàn không quan tâm đến chuyện học, nhưng từ khi được cô giáo hướng dẫn hồi tiểu học, không biết vì sao, đối với các môn khoa học, em thấy rất giống nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp, bị người ta đả thông kinh mạch, đột nhiên sẽ tỉnh ngộ, rồi có ngày nhìn vào sách giáo khoa toán, có thể giống như đang đọc tiểu thuyết, đọc từ đầu bài đến cuối bài, những chữ trong sách và các ví dụ nó sẽ nói cho anh cách thức tư duy.”

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Kì Kì, em làm anh ngạc nhiên đây, anh thấy em có thể lấy đại học Thanh Hoa và đại học Bắc Kinh làm mục tiêu.”

Tôi nhàn nhạt nói: “Em muốn học cùng trường với anh, nếu không thì phải học cùng trường với Hiếu Phi, tốt nhất là ba người chúng ta học cùng một trường, em rất sợ cô đơn, em hy vọng tất cả cô đơn trong cuộc đời này đều dùng hết ở thời thơ ấu rồi.”

Tiểu Ba lần đầu tiên hỏi: “Không phải em có một cô em gái ư? Sao em không thân thiết với em gái? Sau khi bố anh mất, thỉnh thoảng mẹ anh lại không không chế được cảm xúc, có thể vừa khóc vừa đập phá mọi thứ, anh liền trốn dưới gầm giường, những lúc ấy anh luôn thầm mong mình có anh chị em, ít nhất có thể dựa vào nhau.”

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy – Phần 02 –
Chương 12 part 3

Ngữ khí của Tiểu Ba rất bình tĩnh, không nghe ra anh đang để tâm điều gì, chỉ là vài lời trần thuật lạnh nhạt. Tôi đứng thẳng, nắm tay anh, ngửa đầu hỏi: “Vì sao anh thân cận với em?”

Anh cười nhìn tôi, lấy tay giúp tôi chỉnh lại cây hoa

tôi làm nghề, đang muốn nói chuyện, thì có một âm thanh quen thuộc truyền tới từ ngã tư đường, “Anh Tiểu Ba.”

Tôi nhú mày, sao ở đâu cũng gặp cô ta thế? Đúng là âm hồn không tiêu tan!

Cô ta nắm tay Trương Tuấn cao hứng phấn chấn chạy băng qua đường cái, “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Anh đang hỏi Kì Kì phương pháp học tập.”

Cô ta cười đến run rẩy cả người, cho rằng Tiểu Ba đang nói đùa với mình.

“Bọn em muốn đi hát, thấy ít người không vui lắm, muốn Trương Tuấn tìm vài người bạn, anh ấy ngại phiền toái, anh Tiểu Ba đi cùng bọn em nhé.” Cô ta lại nhìn sang tôi, kinh ngạc nói: “La Kì Kì, tối nay em cũng xinh lắm, mua váy ở đâu thế?”

Lòng hư vinh của tôi cũng được thỏa mãn vô cùng,

không nhìn được muốn nhìn biểu tình của , nhưng lại chẳng nhìn thấy rõ cái gì.

Tiểu Ba khách khí nói: “Tối nay anh còn có việc, ngày khác mọi người cùng nhau chơi.”

Trương Tuấn lập tức nói: “Vậy để ngày khác chúng ta cùng chơi.” Cậu ta kéo bạn gái đi, bạn gái cậu còn cẩn thận nhắc lại, “Anh Tiểu Ba, lần sau cùng chơi nhé, em có người chị em muốn giới thiệu cho anh.”

Chờ cô ta đi rồi, tôi mới nghĩ thông, cô ta khen tôi chỗ nào chứ? Khen quần áo thì có.

Tiểu Ba nhìn đồng hồ, nói: “Cũng mười giờ rồi, chúng ta trở về thay quần áo, anh đưa em về nhà.”

Tôi kinh ngạc, “Tối nay anh thật sự có việc à?”

Anh nói: “Chúng ta chính thức đấu với Tiểu Lục, anh lo cho vũ trường, muốn về xem một chút, tiện thể dặn Ô Tắc vài điều, bảo anh ấy phải biết kềm chế.”

Tôi lắc lắc đầu nói: “Anh có biết Gia Cát Lượng chết

như thế nào không? Một mà chết! Có nhiều việc, không làm hết được thì đừng làm, ngay cả Gia Cát Lượng cũng có điều không chu toàn, huống chi là những người phạm phu tục tử chúng ta?”

Tiểu Ba cười kéo tôi về.

Tôi thay quần áo xong, nói với anh tôi tự về nhà, không cần anh đưa.

Nhìn thời gian còn sớm, tôi đạp xe về, đến bờ sông, ném chiếc xe vào bụi cỏ, đi đến dưới cây cầu, ngồi cạnh hòn đá, nghe tiếng dòng nước chảy ào ào.

Trong bóng đêm, chỉ thỉnh thoảng mới có người đi ngang qua. Tôi yên lặng giấu mình trong bóng đêm, có cảm giác rất an tâm. Tôi là người thật dễ suy nghĩ miên man, nhưng ở bên dòng nước, nghe tiếng nước chảy, tôi lại có thể không suy nghĩ điều gì, thường thường cứ ngồi xuống, tôi liền quên thời gian, đến khi đột nhiên nhớ ra, thì đã trôi qua nửa ngày rồi. Loại trạng thái tinh thần như vậy, tôi cảm thấy có điểm giống Phật ngồi thiền, nhưng tôi không thật sự ngồi xuống làm cái tư thế ấy, nên cũng

không biết có giống thật hay không.

Ngồi rất lâu trong bóng đêm, đang chuẩn bị về nhà, lại nghe thấy tiếng bước chân thong thả trong bóng đêm yên tĩnh, ngày càng đến gần hơn, cuối cùng đứng lại trên cầu.

Một người dựa vào đầu cầu hút thuốc, là Trương Tuấn, tôi choáng váng không dám làm một cử động nhỏ nào. Thân ảnh tôi dưới này cũng gần giống hòn đá ven sông, cậu lại đang ngắm nhìn nước sông đến thất thần, nên không để ý đến người đang ngồi dưới chân cầu.

Hút xong một điếu thuốc, cậu lại hút điếu khác, vừa hút thuốc vừa liệng đá xuống nước, dù đá không to, nhưng tôi lại đang ngồi dưới bờ sông, thỉnh thoảng cũng có hòn đá rơi gần người, làm nước bắn tung lên đầy mặt.

Trong lòng tôi có rất nhiều điều không rõ, tại sao cái cậu này nửa đêm còn đến đây liệng đá? Cậu ta không đi hát, hay là hát xong rồi?

Không ai có thể cho tôi đáp án, chỉ có những viên đá

cứ rơi xuống lại rơi xuống. Ném gần một giờ, mới dừng lại, chắc cậu ta cũng hút hết nửa bao thuốc.

Cậu lại dựa vào cầu, hút thuốc, ném đầu điều thuốc xuống sông, xoay người rời đi. Cả người tôi gần ướt hết, lên bờ, đạp xe về nhà.

Tôi về muộn, đương nhiên bố mẹ rất tức giận, nhưng tôi được đứng đầu lớp, cũng gần như một kim bài miễn tội chết, họ không nói gì nhiều, chỉ nói với tôi, về sau không được đi chơi muộn thế này nữa.

Tôi chạy vội đi rửa mặt rồi lên giường ngủ.

Buổi tối, ở trong mơ, tôi mơ thấy mình mặc váy, đeo giày cao gót, đi gần về phía Trương Tuấn, nhưng cậu vẫn không để ý đến tôi, cậu chỉ nhìn và mỉm cười với cô gái xinh đẹp bên cạnh. Họ không ngừng khiêu vũ trên sàn nhảy, một bài lại một bài, tôi đau lòng chạy về nhà, nhưng trong nhà không có ai, bố mẹ đã đưa em gái rời đi, tôi bắt đầu gào khóc dữ dội.

[1] Bài hát hoa hồng hoa hồng nở khắp mọi nơi:

<http://www.youtube.com/watch?v=t2qpVvIM7jU>

[2] Đôi giày đỏ: là một câu chuyện cổ tích

Đôi giày đỏ

Hans Christian Andersen

Karen là một cô gái nhỏ rất xinh xắn và rất ngoan. Mẹ cô nghèo nên cô chẳng có giày dép gì, mùa hè đi chân đất, mùa đông đi guốc gỗ, chân không chịu được rét, đỏ ửng lên.

Trong làng có một bà thợ giày già. Thương cô bé, bà nhặt những mẩu da đỏ chắp vá cho cô bé một đôi giày. Đôi giày ấy chẳng lầy gì làm đẹp lắm vì bà lão phúc hậu ấy mắt đã kém, tay lại run, nhưng bà lão đã tặng vật ấy cho Karen với tấm lòng trìu mến. Cô bé thích quá.

Ngay ngày hôm ấy mẹ cô qua đời. Đúng ra, nhà có tang không được đi giày đỏ. Nhưng vì không có đôi giày nào khác nên cô bé đành phải đi giày đỏ vậy. Cô bé vừa đi vừa khóc rũ rượi. Chợt có một cỗ xe ngựa lớn và cũ đi qua, trên có một bà quý phái già. Trông thấy cô bé

mồ côi đang nức nở, bà động lòng thương, nói với cụ đạo hỏi xin cô bé. Bà nói:

– Cụ cho tôi xin cô bé này, tôi sẽ đem về nuôi nấng và chăm sóc cẩn thận.

Lúc đầu Karen cứ tưởng bà già lưu ý đến em vì em có đôi giày đẹp, nhưng bà lại bảo đôi giày xấu lắm phải vứt đi. Rồi bà cho em ăn mặc đẹp đẽ sạch sẽ, lại cho em học viết, học đọc, học may vá. Mọi người khen em đẹp và ngoan. Nhìn vào gương, gương cũng bảo em đẹp và ngoan.

Một hôm nhà vua, hoàng hậu và công chúa ngự giá đến thành phố gần đấy. Nhân dân nô nức kéo nhau đến chiêm ngưỡng long nhan. Cô bé Karen cũng theo người lớn đến xem. Cô trông thấy công chúa bận toàn xatanh trắng đứng trên bao lơn để cho mọi người dân trông thấy. Dưới chân công chúa đi đôi giày da dê màu đỏ rất đẹp, khác hẳn đôi giày bà cụ thợ giày nghèo phúc hậu đã tặng Karen.

Đến ngày Karen chịu lễ thêm sức, bà quý phái may

cho cô quần áo đẹp và dẫn cô đến nhà người thợ giày giỏi nhất thành phố thuê đóng cho cô một đôi giày. Đến nơi, Karen chia đôi chân bé nhỏ cho bác thợ giày đo. Cô nhìn chung quanh thấy trong tủ có một đôi giày đỏ cũng đẹp như đôi giày công chúa đi hôm trước. Karen reo lên: Đôi giày mới đẹp làm sao! Cháu thích đôi giày ấy lắm! Bác cho cháu đi thử nếu vừa thì bán cho cháu. Bác thợ giày đưa cho bé thử và nói:

– Đôi giày này là của con gái vị bá tước đặt, nhưng nhỏ quá đi chật không vừa nên tôi còn để đây.

– Giày bằng da dê phải không, bà quý phái nói, trông bóng bẩy và đẹp quá!

– Thừa vâng, bằng da dê đấy ạ.

Đôi giày Karen đi rất vừa nên bà quý phái mua ngay cho em. Nhưng bà không biết là màu đỏ, vì bà kém mắt; nếu biết màu đỏ, bà đã không để cho Karen đi vào ngày chịu lễ thêm sức.

Thấy Karen đi giày đỏ vào nhà thờ mọi người lắc đầu.

Khi đi qua ngưỡng cửa tất cả các bức tranh treo trên tường chăm chăm nhìn cô. Karen không những không ngượng mà còn hãnh diện. Cụ đạo nhắc nhở Karen về bổn phận của cô gái đến tuổi biết suy nghĩ và bước vào hàng ngũ con chiên. Đại phong cầm vang lên điệu nhạc thánh ca. Dàn hợp xướng nhi đồng cũng nổi lên bài hát cầu ngắm nghĩa đôi giày đỏ đẹp như giày của công chúa.

Chiều hôm ấy nghe mọi người xì xào bà quý phái mới biết. Bà bảo cô bé:

– Vào nhà thờ dự lễ, lại đi giày đỏ như thế là ngạo nghễ. Từ nay đã bước chân đến nhà thờ phải đi giày đen, dù cũ dù rách cũng phải đi.

Chủ nhật sau Karen phải đi chịu lễ ban thánh thể. Nhớ lời bà quý phái dặn, Karen đã đi giày đen vào. Nhưng nhìn đi nhìn lại đôi giày đỏ, thấy đẹp hơn, cô bé lại tháo giày đen ra, đi giày đỏ.

Hôm ấy trời đẹp. Muốn tận hưởng ánh nắng ấm áp, bà cụ quý phái dẫn Karen đi qua các con đường nhỏ rồi

mới ra đường cái để đến nhà thờ. Họ phải đi qua con đường đầy bụi. Một ông cụ già thương binh chống gậy thấy hai người đi đến. Ông cụ xin bà già quý phái cho đánh giày. Bà già đồng ý, Karen chìa đôi giày nhỏ nhắn cho ông cụ chải bụi.

– Chà đôi giày khiêu vũ đẹp quá! Khi khiêu vũ cô phải cho giày bám chặt vào chân kéo rơi.

Bà quý phái cho ông lão tàn tật một đồng bạc rồi cùng Karen bước vào nhà thờ. Cả cử tọa tròn to mắt nhìn đôi giày đỏ. Các bức chân dung treo trên tường cũng dán mắt vào đôi giày. Còn Karen thì cứ mãi nhìn đôi giày quên cả cầu nguyện khi chịu ban lễ thánh thể, cô lơ đãng chỉ nghĩ đến đôi giày đỏ dưới chân. Cô cứ tưởng chung quanh người ta ghen tị với cô vì đôi giày đỏ.

Ở nhà thờ ra, bà quý phái lên chiếc xe đã chờ sẵn ngoài cửa. Karen cũng bước lên theo.

Ông già tàn tật lúc này vẫn đang còn đây. Trông thấy Karen, ông lại tấm t

– Đôi giày khiêu vũ đẹp thật!

Bỗng Karen thấy người như nhấc bổng lên, đôi chân nhún nhảy liên hồi, muốn ghìm không được.

Người đánh xe ôm vội lấy cô ấn vào xe. Vào xe rồi cô bé vẫn nhảy, đá cả vào bà già quý phái. Nhưng rồi xe cũng về đến nhà. Chị hầu phòng phải bế vội cô bé vào, tháo ngay đôi giày quá khổ ra, không thì còn nhảy nhót mãi. Bây giờ ai chân Karen mới được nghỉ ngơi.

Đôi giày được bỏ vào tủ, khoá chặt lại. Mỗi ngày Karen đến ngắm nghía hàng chục lần.

Được ít lâu bà già quý phái ốm, cần có người ở bên trong nom chăm sóc. Đây là nhiệm vụ của Karen. Cũng vào hôm ấy cô lại nhận được giấy mời đi dạ hội. Cô đã nghĩ mình phải ở nhà để chăm sóc ân nhân. Nhưng rồi cô lại nghĩ bà già chẳng còn sống được bao lâu, chăm sóc có ích gì! Thế là Karen mở tủ lấy giày, đôi giày đỏ vẫn cất đấy từ lâu. Sỏ chân vào giày cô nghĩ đi dạ hội mang giày này có sai sót gì.

Thế là cô ra đi. Nhưng vừa bước chân ra khỏi cửa hai chân đã lại nhảy nhót, hết đập vào nhau, lại nhảy sang phải, rồi nhảy sang trái. Thấy cô xinh đẹp, nhảy khéo, người đi đường dừng cả lại xem. Suốt dọc đường từ nhà nơi đến dạ hội, Karen cứ nhảy nhót như thế đến nỗi mệt lử không còn lê vào hội trường được nữa. Cô phó mặc cho đôi giày đưa khắp nơi qua các phố, rồi ra ngoại thành đến các khu rừng xa. Đến đây cô bé lại nhìn thấy ông lão tàn tật. Ông lão nói:

– Chào cô em xinh đẹp. Cô có đôi giày khiêu vũ khéo quá.

Đến lúc này Karen mới nhận ra lão già tàn tật là một tên phù thủy. Lão đến không phải xin đánh giày để kiếm tiền mà để phù phép. Cô bé phát hoảng lên, muốn trút bỏ đôi giày, nhưng không sao lôi ra được. Đôi giày cứ dính chặt vào chân và bắt cô bé phải cử động liên hồi, không sao ngồi xuống được.

Cô bé cứ nhảy nhót như thế, băng qua đồng cỏ, ruộng mương, rừng núi, chẳng được nghỉ ngơi lấy một giây, chẳng kịp lấy lại hơi thở. Hết ngày nọ qua ngày kia

cô bé không ngớt quay cuồng cả dưới ánh nắng như lửa đốt, cả trong giá lạnh và mưa rào.

Cô bị cuốn vào một nghĩa địa, cố bám lấy một ngôi mộ, nhưng lại bị bật ra ngay, không sao níu được. Cô lại bị lôi đến một nhà thờ, cô muốn ẩn vào thánh thất cầu xin thương để xá cho tội đã ngạo mạn người.

Nhưng một vị tiên cánh dài chấm đất, thái độ nghiêm khắc, vùng thanh gươm sáng loáng bảo cô:

– Con cứ nhảy đi, nhảy mãi với đôi giày đỏ mà con quý hơn mọi cái, nhảy cho đến lúc chỉ còn da bọc xương, cho đến thân tàn ma dại. Khi nào qua nhà những đứa trẻ hay sĩ diện và tự phụ, con hãy gõ cửa gọi chúng ra xem để chúng biết tính kiêu ngạo thiệt hại như thế nào. Nhảy đi! Nhảy mãi đi!

– Xin tha tội! Xin tha tội cho tôi.

Karen kêu van nhưng đôi chân đã kéo cô đi xa không nghe thấy tiếng trả lời của vị tiên nữa.

Hôm sau cô bé đến một ngôi nhà trông quen thuộc.

Một đám người mặc đồ tang đưa từ trong ra một cỗ quan tài trên trái đầy hoa. Đó là đám ma bà già quý phái, ân nhân của Karen. Karen đã bỏ mặc bà ở nhà để đi khiêu vũ. Karen cảm thấy có tội.

Đôi giày vẫn tiếp tục lôi cô bé đi qua núi non, rừng rậm, gai góc cào rách cả mặt, xước cả chân tay. Rồi cô đến trước cửa một nhà mà cô biết là đao phủ. Cô đập cửa gọi:

– Ông ơi! ông ra đây! Cháu van ông! Cháu không vào được. Đôi giày cứ bắt chân cháu quay cuồng liên tục, không sao ngừng được.

– Gọi ra làm gì? Cô biết ta là ai không? Ta là người chặt đầu những kẻ gian ác. Búa tạ đang reo lên đây hẳn là sắp có việc.

– Vâng! Karen nói – Nhưng xin ông đừng chặt đầu cháu, để cháu còn sám hối; ông chặt chân cháu thôi.

Nói thế rồi cô bé thu hết tội lỗi đã ngạo mạn. Đao phủ túm chặt cô chặt một nhát đứt phăng hai chân.

Hai chân vẫn tiếp tục quay cuồng mang theo đôi giày đỏ, biến thẳng vào rừng, sau đấy cô bé đi đến nhà thờ để mọi người thấy rằng cô đã được xá tội>

Nhưng vừa tới nhà thờ, cô đã thấy đôi chân đi giày đỏ của cô đã lại đang nhảy múa ở đấy rồi. Cô bé ù té chạy.

Cô lang thang khắp chốn, sống nhờ của bố thí. Cô buồn phiền, nước mắt tuôn rơi như suối.

Cô bé rời nhà thờ đến nhà ông mục sư xin ông được làm người giúp việc, xin nhận mọi công việc có thể làm được, miễn là ít phải đi lại và không hỏi công xá gì, chỉ cần có chỗ dung thân mà thôi.

Bà vợ ông mục sư thương tình giữ cô lại. Karen đã tỏ ra quyết tâm tiến bộ và chăm chỉ làm việc. Cô trở nên trầm tĩnh, lặng lẽ. Buổi tối khi ông mục sư đọc kinh, cô chú ý lắng nghe. Các em nhỏ rất quý cô, nhưng hễ thấy chúng khoe khoang với nhau, đứa nào xinh, đứa kia có quần áo đẹp là cô khuyên nhủ bảo rằng đó là những thói xấu cần phải tránh.

Đến một ngày lễ, mọi người đến nhà thờ dự lễ. Cô không đi được, thấy buồn, khóc thút thít. Cô leo lên gian phòng nhỏ của mình quỳ xuống đọc kinh. Giữa lúc đang tĩnh tâm cầu nguyện, tiếng đại phong cầm vọng đến. Cô ngược mắt nhìn lên trời cầu khẩn: “Xin thượng đế hãy cứu vớt con”.

Bỗng quanh mình cô ánh hào quang rực sáng. Trước mặt cô hiện ra một tiên cô đã trông thấy ở nhà thờ hôm trước. Những lúc này vị tiên không cầm gươm mà cầm một bông hồng rực rỡ. Người đẩy bông hồng lên trần nhà, tức thì các bức tường mở ra, Karen được đưa vào giữa nhà thờ. Tiếng đại phong cầm vang lên, khi bài hát chấm dứt, ông mục sư nhìn thấy cô và bảo:

– Con đã đến đây à? Tốt lắm!

Cô bé đáp:

– Thượng đế xá tội cho con rồi!

Tiếng đại phong cầm lại vang lên. Các em nhỏ cất tiếng hát bài cầu nguyện. Một tia nắng rực rỡ xuyên qua

cửa kính, rọi vào Karen. Tim cô tràn đầy sung sướng, hồn cô lao theo tia nắng lên thiên đường.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23

Hâm mộ là một chuyện rất huyền diệu, nếu tình cảm đó cứ tiếp tục nhen nhóm về phía trước, nó có thể biến thành khâm phục, coi người ấy là tấm gương sáng; nếu tình cảm đó lùi dần về phía sau, nó có thể biến thành ghen ghét, coi người ấy là kẻ địch, tuy nhiên, không có ai là một thiên thần hoàn hảo, cũng không có ai hoàn toàn là ác quỷ, chính vì vậy, hâm mộ biến thành đổ kỵ, thành ghen ghét, làm cho người ta giãy giụa giữa phía trước và phía sau.]

Nghỉ hè vui vẻ

Dù có không ít chuyện buồn, nhưng ở trong trí nhớ của tôi, kỳ nghỉ hè năm lớp 8 ấy vẫn là một kỳ nghỉ ấm áp và vui vẻ.

Mẹ Hiếu Phi không cho phép cậu ấy ra khỏi nhà, nhưng cực kỳ hoan nghênh tôi đến chơi, vì thế tôi thường xuyên đến nhà Hiếu Phi chơi vào buổi chiều, hai đứa lười nhác nằm trên sofa nhà Hiếu Phi xem TV, ăn đồ ăn vặt.

Chúng tôi tán gẫu chuyện tương lai, bàn xem sau này mình sẽ làm gì, cậu ấy không hứng thú với ý tưởng mở hiệu sách và quán thịt dê nướng của tôi, nhưng lại rất hứng thú nói: “Không sao, tớ sẽ lo kiếm tiền, cam đoan sau này cậu không phải chết đói.”

Cậu ấy sơn móng chân, móng tay cho tôi, cân nhắc xem sơn màu nhũ gì sẽ hợp với đôi dép của tôi nhất, tôi thì không cần mấy cái đó; cậu ấy lại chải đầu cho tôi, nghiên cứu mấy cuốn tạp chí trong nhà, xem những ngôi sao để kiểu tóc gì, rồi có thể thực hành ngay trên tóc tôi; thậm chí cậu ấy còn tặng chiếc váy đẹp nhất của mình cho tôi, cố gắng trang điểm cho tôi thật xinh đẹp, còn cậu ấy dường như đã bỏ hết tất cả nét nữ tính, giấu mình trong mái tóc ngắn ngắn như con trai.

Buổi sáng tôi thường ôn tập bài vở cùng Tiểu Ba, Tiểu

Ba cực kỳ cố gắng, sáng nào cũng rời giường đứng sáu giờ, chăm chỉ học tiếng Anh.

Chúng tôi thường đến hồ sen nhân tạo của trường, anh ấy ngồi trong cái đình nhỏ, đón gió và ánh mặt trời để học tiếng Anh, tôi ngồi ở tảng đá gần hồ sen, vừa ngắm hoa sen, vừa dùng bút vẽ phác họa vẻ đẹp yêu kiều duyên dáng của chúng.

Khi vẽ mệt mỏi, tôi liền xem Tiểu Ba học, đôi lúc chán chán, tôi còn cố ý quấy rầy anh. Định lực của Tiểu Ba đúng là vô cùng mạnh mẽ, nếu anh ấy muốn hôm nay học thuộc bao nhiêu, thì nhất định phải học thuộc được bấy nhiêu, dù tôi ở bên cạnh làm gì, cũng không thể quấy rầy anh được. Tôi không phục, không tin anh thật sự ung dung dễ tính đến thế, lúc nào cũng nghĩ trăm phương ngàn kế chọc phá anh.

Dù tôi nói gì, anh cũng không để ý, tôi bắt đầu hát thật to. Từ những bài của Đặng Lệ Quân, học các chị hát trong quán karaoke, xoay trái xoay

phải trước mặt anh, nháy nh mắt, nũng nịu hát: “Đưa

anh ra ngoài thôn nhỏ, có điều này cần phải nói rõ với anh, dù trăm hoa đã đua nở, nhưng anh đừng hái hoa dại ven đường, phải nhớ kỹ chuyện của em, nhớ kỹ tình yêu của em...” [1]

[1] Bài hát “Đừng hái hoa dại ven đường” của Đặng Lê Quân.

http://www.youtube.com/watch?v=TgMg9XrgvMU&feature=player_embedded

Không phản ứng à?

Tôi nhảy lên cái lan can gỗ trước mặt Tiểu Ba, làm như đang đứng trên sân khấu, cuộc một tờ giấy lại, làm micro, cắn đầu lưỡi, hát nhái theo tiếng Quảng Đông, lúc thì cúi đầu trầm tư, lúc lại nhìn xung quanh, làm ra vẻ vô cùng đau đớn, vô cùng ai oán, “Người đã say giấc đêm đã chìm sâu, thời khắc này đây chúng ta thật quá gần gũi, suy nghĩ của em dường như đang xao động, mâu thuẫn cứ lớn dần trong em, trái tim em từng bị tan vỡ, em lại dễ dãi để anh len lỏi vào cuộc đời mình...” [2]

[2] Bài hát “Người con gái dễ bị tổn thương”, ca sĩ Vương Phi hát bằng tiếng Quảng Đông nên bạn Kì Kì nhái theo. Bài hát này có trong album “Người con gái dễ bị tổn thương”, tên khác “Người tình mùa đông” của Vương Phi, năm 1992.

http://www.youtube.com/watch?v=-GS720QoYGw&feature=player_embedded

Tiếng phổ thông:

<http://www.youtube.com/watch?v=cxFe2eZziUU&feature=related>

Vẫn không có phản ứng hử

Tôi nhảy xuống lan can, đi vòng quanh người Tiểu Ba, vừa đi vừa hát khí thế ngất trời: ” Đứng lên! Những người không muốn làm nô lệ! Với máu thịt chúng ta, hãy cùng nhau xây dựng Trường Thành mới!...” [3]

[3] Bài quốc ca Trung Quốc.

<http://www.youtube.com/watch?>

Tiểu Ba cầm sách giáo khoa tiếng Anh, ánh mắt nhìn vào hư không, vẫn không có chút phản ứng nào, bên ngoài đình có đủ thứ tiếng, có một người bị ngã ngồi xuống đất, ngay sau đó truyền đến một trận cười vang.

Trường đang trong kỳ nghỉ, bây giờ mới bảy giờ sáng, tôi cho rằng bên cạnh hồ chỉ có mình và Tiểu Ba, nên cũng không phải cố kỵ điều gì, thoải mái bộc lộ bản chất. Thật không ngờ Trần Kính đang ngồi ở bụi hoa bên kia vẽ tranh, chắc đã nhìn đủ trò nực cười tôi vừa làm, mặt cậu ấy vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ, làm nghiêng cả giá vẽ, vì cứu tranh mà người bị ngã đau.

Tôi vô cùng xấu hổ, thật muốn tìm cái lỗ nứt nào để chui xuống, nhưng, tôi là ai nào? Đã sớm bị thầy chậu châu báu huấn luyện rồi, da mặt cực kỳ dày. Không có gì phải xấu hổ hết, mà tôi còn lớn tiếng dọa người, đi đến chỗ đó giáo huấn Trần Kính, “Sao cậu lại trốn ở đây nhìn lên hả?”

“Sáu giờ tứ đã đến đây rồi, còn đến trước cậu đấy,

nếu coi là nhìn lên thì chính cậu mới là đứa nhìn lên, đúng không?” Trần Kinh đứng lên, nâng bản vẽ, vẫn đang cười cười, bản vẽ đã bị dính bản sương ở ven hồ sen, dù cậu ấy mới phác họa thôi, nhưng còn sinh động hơn bức tranh màu mè của tôi nhiều.

Tôi nhìn chăm chăm vào bức tranh đó, không khỏi cảm thán, thiên tài đúng là thiên tài, ngay cả vẽ tranh cũng thắng người ta một bậc.

Khi cậu nhặt bút vẽ, tôi mới phát hiện dưới chân mình có một chiếc bút vẽ, nó đã bị tôi giẫm vỡ. Cậu cười nói: “Không sao, tớ có nhiều lắm.”

Tôi trừng mắt liếc cậu ấy một cái rồi xoay người bước đi.

Đi vào đình, thấy Tiểu Ba vẫn ung dung, yên lặng ngâm nga bài tiếng Anh, ngay cả tư thế cũng chưa thay đổi một xíu, còn sách thì đã dở sang trang khác.

Tôi thật phục anh ấy, thất bại ngời lại trên tảng đá, cầm lấy bút vẽ, ngăn người nhìn chăm chăm vào những

bông sen trong hồ nước.

Mãi đến khi Tiểu Ba hoàn thành mục tiêu học tập của hôm ấy, anh mới bảo tôi đi.

Sau đó, chúng tôi thường gặp Trần Kính gần hồ sen, cậu đã học vẽ tranh, chẳng qua vẫn đang luyện phác họa tĩnh vật. Tôi không nói chuyện với cậu ấy, cậu ấy cũng không quan tâm đến chúng tôi, mỗi người ngồi một góc riêng, làm việc của mình.

Một hôm, cậu nhìn Tiểu Ba một lúc lâu, đột nhiên đi đến gần Tiểu Ba, nói: “Học tiếng Anh không phải học như anh, tiếng Anh là một môn ngôn ngữ, công dụng chính của nó là nói, cả ngày anh chỉ im lặng học thuộc thể này, vừa tốn thời gian lại vừa kém hiệu quả. Anh phải đọc to lên, không cần cố gắng ép mình học hết, chỉ cần đọc đi đọc lại, lấy mục đích là đọc lanh lảnh để thuộc lòng là chính, lâu dần, anh tự nhiên có thể nảy sinh cảm giác ngôn ngữ, có được cảm giác ngôn ngữ đó, khi anh làm bài tập, nhiều khi hoàn toàn không cần đề ý ngữ pháp, chỉ cần đọc qua, đầu lưỡi anh có thể tự nói ra đáp án chính xác.”

Tiểu Ba vội nói: “Cảm ơn em.”

Trần Kính nhàn nhạt nói: “Không cần cảm ơn. Người Trung Quốc mới học nói tiếng Anh có thể thấy buồn cười, không cần ngại, cũng không cần quan tâm người ta nghĩ mình thế nào, mình cứ đọc to lên thôi.” Nói xong, cậu cầm bản vẽ trở về.

Tiểu Ba lập tức nghe theo lời khuyên bổ ích của Trần Kính, bắt đầu đọc chậm chậm bài tiếng Anh, quả nhiên có chút buồn cười, tôi bật cười ha ha, công phu không coi ai ra gì của Tiểu Ba cũng thật lợi hại, anh vẫn cứ đọc bài của mình, mặc kệ người khác cười thế nào.

Đến khi anh đọc mệt rồi, chúng tôi mới ra về, Tiểu Ba nói: “Không ngờ thần đồng lại nhàn hạ thoải mái như vậy, thường nghe nói thần đồng phải đọc sách máy móc lắm.”

Tôi nói: “Cậu ấy học vẽ tranh khẳng định không phải vì hứng thú nhất thời, chắc chắn có tính toán gì đấy cho mình. Thật ra cậu ấy cũng rất khôn ngoan, anh đừng vẽ ngoài của cậu ấy lừa, lúc còn nhỏ em từng ngồi cùng

bàn với cậu ấy, bị cậu ấy trêu chọc không ít đâu.”

Tiểu Ba cười, “Là một người rất thú vị.”

Tôi cũng cười, “Là người không ở cùng một thế giới với chúng ta.”

~~~~~

Học cùng lớp với Quan Hà

Kỳ nghỉ hè đã kết thúc, một năm học mới lại bắt đầu.

Vì Hiểu Phi không thi cuối kỳ, nên trường quyết định lấy thành tích trung bình hai năm của cậu ấy làm tiêu chuẩn đánh giá. Cậu ấy được phân vào lớp 9-2, một lớp trọng điểm; Trương Tuấn được phân vào lớp 9-7, lớp kém; tôi được phân vào lớp 9-4, đứng đầu lớp, người đứng thứ hai là Quan Hà.

Khi đi báo danh, nhìn thấy thứ tự và tên mình trên bảng thành tích đó, tôi thật không dám tin, tôi đứng trước Quan Hà ư? Trường có nhầm không vậy? Tôi đứng trước Quan Hà!

Tôi mơ màng bước vào lớp học, ngồi xuống góc cuối lớp.

Khi Quan Hà đi vào lớp, trong lớp đã kín hơn nửa chỗ, có vài bạn chào hỏi cô ấy, rủ cô ấy ngồi cùng mình, rất nhiều nam sinh nhìn chằm chằm cô ấy. Tôi nhàn nhã nghĩ, cô ấy vẫn được hoan nghênh như trước.

Tầm mắt Quan Hà đảo quanh một vòng trong lớp, mỉm cười xin miễn lời mời của mọi người, lập tức đi đến bên cạnh tôi, “Có ai ngồi đây nữa không?”

Tôi lắc đầu, cô ấy ngồi xuống, “Hi, lâu rồi không gặp cậu.”

Tôi giật giật khóe miệng, tạm coi là một nụ cười, “Ừ.” Đối với cậu, rất rất lâu rồi không gặp tớ, còn đối với tớ, tớ luôn luôn để ý tới cậu.

Không lâu s

au, chủ nhiệm lớp bước vào, là một cô giáo dạy toán mới được điều về trường tôi, nghe nói cô rất có kinh nghiệm giảng dạy. Sau khi vào lớp, đầu tiên cô tự giới

thiệu: “Cô họ Ngô, trong năm học này, chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua, cô và các em sẽ cùng cố gắng để tất cả các em đều thi đỗ vào trường trung học trọng điểm.” Ngay sau đó liền hỏi: “Bạn nào là La Kì Kì?”

Ánh mắt cô nhiệt tình tìm kiếm quanh lớp, các bạn trong lớp cũng tò mò nhìn quanh. Một lát sau, tôi mới tâm không cam tình không nguyện giơ tay lên, cô hơi ngạc nhiên vì thấy tôi ngồi ở góc cuối lớp, nhưng vẫn nhiệt tình cười với tôi, lại hỏi: “Ai là Quan Hà?”

“Là em ạ.” Quan Hà mỉm cười đứng lên.

Cô giáo Ngô càng kinh ngạc hơn, bạn đứng thứ hai trong lớp cũng rúc mình nơi xó lớp? Lại còn ngồi cùng bàn với người đứng nhất lớp? Thật ngoài hiểu biết của cô về những học sinh giỏi, cô cười gật đầu, “Ngồi đi!”

Quan Hà ngồi xuống, cô giáo Ngô nhìn hai đứa tôi, nói: “Trong năm học này, cô sẽ cố gắng hết sức, cô cũng hy vọng hai em có thể cùng cố gắng với cô, sáng tạo phong cách học tập hiệu quả nhất, giúp các bạn trong lớp cùng tiến bộ.”

Quan Hà mỉm cười gật đầu, tôi cúi đầu, ngẩn người nhìn chằm chằm cái bàn, tôi đã quen làm một học sinh bình thường, kém cỏi rồi, thật sự không quen được giáo viên chút ý như thế này.

Cô Ngô nói: “Cô muốn làm quen với các em một chút chúng ta làm tổng vệ sinh, tổng vệ sinh xong sẽ sắp chỗ ngồi, nếu bạn nào có nhu cầu đặc biệt, có thể nói với cô. La Kì Kì, em phụ trách nhóm bạn quét rác, Quan Hà, em phụ trách nhóm bạn lau kính.”

Tôi nhú mày, trước khi cô giáo này nhận lớp, có hỏi thăm tôi là học trò như thế nào không? Chưa gì đã dựa vào thành tích để luận rồi.

Cô cầm tờ danh sách lớp trong tay, điểm danh từng bạn một, đại khái chỉ làm quen với chúng tôi một lúc, rồi cô liền rời đi, để lại cho chúng tôi một phòng học không được quét dọn gì suốt một kỳ nghỉ.

Các bạn trong lớp đều nhìn tôi và Quan Hà, tôi đứng lên, mở cửa sau, mặt không hề thay đổi, đi ra khỏi phòng học, các bạn thích quét tước thế nào thì cứ quét

tước thế ấy đi, chẳng liên quan gì đến tôi hết.

Các lớp 9 đều ở tầng ba, lớp 9-1, 9-2 và 9-3 đều ở cùng một hành lang, nếu cứ đi theo hành lang tầng ba thì sẽ đi qua văn phòng giáo viên ở giữa, tôi không muốn đụng phải cô giáo Ngô, nên đi theo hướng khác xuống tầng, vòng vèo qua hành lang tầng hai một chút.

Còn chưa đi tới lớp 9-7, đã chợt nghe thấy tiếng Trương Tuấn nói chuyện, nhìn qua cửa sổ, tôi thấy cậu đứng trên bục giảng, vẻ mặt bất đắc dĩ. Biểu tình của những bạn học sinh ngồi dưới hoàn toàn khác với 9-4 của tôi vừa rồi, đây là lớp kém hơn, một nhóm học khá khá ngồi cùng nhau, một nhóm học kém ngồi cùng nhau, tạo nên sự khác biệt cấp bậc vô cùng lớn!

Những học sinh nghịch ngợm và kiêu ngạo nhất khối tôi đều được phân vào lớp 9-7 này, rất có cảm giác thổ phỉ tranh rừng đoạt biển. Tôi nghi trường cố ý sắp xếp như vậy, như lớp 9-6 là lớp giỏi nhất trong những lớp giỏi, lớp 9-7 là lớp kém nhất trong những lớp kém, có lẽ nhà trường đã tính không hy vọng gì nhiều ở lớp này, nên để cả một đám ngỗ ngược vào đây để họ cùng kéo

nhau xuống.

Trương Tuấn học lớp 9-7, được coi là một học sinh khá trong đám nghịch ngợm ấy, xem đáng về này, cậu đã bị giáo viên giao trọng trách làm lớp trưởng rồi, tôi không nhìn được cười, giáo viên lớp này cũng may mắn đấy, dùng mông nhìn người! Chọn một cậu nam sinh “ngoan ngoãn” đi quản lý một đồng ngỗ nghịch này, chỉ sợ cuối cùng ngoan ngoãn cũng biến thành ngỗ nghịch. Dù Trương Tuấn ở trong trường luôn ủ rũ, không nào loạn hay giở trò gì, dựa vào thái độ hời hợt và những chuyện xấu để nổi tiếng, chứ không dựa vào mấy chuyện hút thuốc, uống rượu, đánh nhau để nổi tiếng, nhưng nếu cậu ấy muốn, thì quản lý mấy tên côn đồ cũng không phải chuyện khó.

Khi tôi nhìn thấy Trương Tuấn, tất nhiên cậu cũng thấy tôi, có lẽ ý cười trên khóe miệng tôi đã làm cậu bất ngờ, cậu đang nói mà bỗng dừng lại, giống như quên mất câu từ, đám học sinh phía dưới lập tức cười vang, chế nhạo cậu, thậm chí mấy tên còn đập bàn đập ghế.

Trương Tuấn lại rất bình tĩnh, chỉ mỉm cười nhìn bọn

họ, nhẫn nại chờ họ gõ đập đến mệt, cậu mới nói, nhưng cô giáo chủ nhiệm lớp này lại không chịu nổi, không ngừng kêu to: “Yên tĩnh, yên tĩnh!” Cậu “yên tĩnh” của cô bị lấn áp bởi những tiếng cười nhạo.

Tôi cười đi xuống tầng, từ tầng hai vòng sang một cầu thang khác để đi lên tầng ba. Lớp 9-1 đang tụ tập, thầy châu châu báu đang nói, học sinh bên dưới đương nhiên không thể so sánh với lớp giỏi, nhưng cũng khá ngoan, xem ra trường vẫn còn coi trọng thầy ấy, để thầy dẫn dắt một lớp sắp tốt nghiệp ra trường, cũng coi như một đợt tập luyện.

Lớp 9-2 và lớp 9-3 đều đang quét dọn vệ sinh, Lâm Lam và Hiếu Phi đứng trên ghế lau kính, tôi đi đến đó, đứng trước mặt hai người, Hiếu Phi lập tức hỏi: “Sao cậu lại tới đây? Lớp cậu không cần lau dọn gì à?”

Lâm Lam cười: “Chắc cậu ấy lại trốn rồi, bây giờ lá gan cậu ấy càng lúc càng lớn, giáo viên chủ nhiệm lớp 9-4 cho rằng mình nhất được một kho báu, thật không ngờ mình lại vớ phải một tai họa.”

Tôi hỏi: “Lớp trưởng lớp cậu là là ai?”

“Thẩm Viễn Tư.”

“Em gái của Thẩm Viễn Triết à?” Tôi yên lòng, trước đây Thẩm Viễn Tư từng học lớp 8-2 cùng Hiếu Phi, quan hệ của hai người cũng không tệ, những ngày sau này của Hiếu Phi, chắc sẽ không có sóng gió gì.

Hiếu Phi nói: “Đúng là cậu ấy đấy, hai anh em cậu ấy đều làm lớp trưởng, thú vị nhỉ.”

Lâm Lam nói: “Hai anh em họ đều học tập giỏi, khả năng ứng xử cũng tốt, lại còn có vẻ ngoài đẹp nữa, sau này dù làm gì cũng có đôi có cặp, nhìn họ, đột nhiên cảm thấy con một như chúng ta thật đáng thương.”

Hiếu Phi dùng sức gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý. Tôi không hé răng, tôi thì tình nguyện nhà mình chỉ có một con.

Tôi đứng cạnh nói chuyện phiếm với Hiếu Phi và Lâm Lam, thấy họ đã lau xong cửa kính, tôi mới đi lại đường cũ, xuống tầng hai rồi vòng lên lớp mình, lớp học đã sáng sủa hẳn lên, ánh mắt mọi người trong lớp nhìn

tôi rất đặc biệt, tôi hoàn toàn không để ý, độ dày của da mặt tôi đã là số một rồi, còn lâu họ mới xuyên thủng được.

Đang tìm chỗ ngồi thì Quan Hà gọi tôi, không ngờ cô ấy cố ý dành chỗ cạnh mình cho tôi, những chỗ khác đều có bạn ngồi rồi, tôi chỉ có thể yên lặng ngồi cạnh cô ấy.

Cô giáo Ngô bước vào lớp, bắt đầu tuyên bố danh sách cán bộ lớp, lớp trưởng là một nam sinh mới chuyển từ Tây An đến, tên là Lí Sam, cô Ngô giới thiệu, trước đây cậu đã từng làm lớp trưởng, có kinh nghiệm quản lý lớp, Quan Hà là cán bộ học tập, kiêm đại diện về ngữ văn của lớp, tôi được làm đại diện về môn toán, thật đúng là một khóa đại biểu, những người làm đại biểu thế này thường có rất nhiều quyền lợi đặc biệt.

Đây là quan” đầu tiên trong cuộc đời của tôi. Hồi còn nhỏ, tôi đã từng vô cùng khát khao nó, nhưng bây giờ, lại chỉ cảm thấy bất đắc dĩ, tôi cũng đã hiểu tâm tình của Trương Tuấn khi bị làm lớp trưởng.

Cô Ngô sắp lại chỗ ngồi, tôi và Quan Hà vẫn ngồi cùng bàn, bị chuyển đến vị trí giữa lớp, Lời của cô ấy có rất nhiều hàm ý: “Hy vọng hai em sẽ giúp đỡ nhau, cùng nhau tiến bộ, làm tấm gương cho các bạn trong lớp, tạo nên phong cách học tập tốt cho lớp ta.”

Cứ như vậy, bức màn năm cuối cấp của tôi được kéo ra. Người ngồi cạnh tôi là người tôi ngưỡng mộ, là người tôi ghen tị, là người trong lòng của người trong lòng tôi, là người từng giây từng phút nhắc nhở tôi, mình không hề tài giỏi gì.

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy – Phần 02 –
Chương 13 part 2

~~~~~

Tiếng hát vui vẻ

Vẫn là vậy, khí chất và phong độ của Quan Hà rất nhanh đã chinh phục tất cả các bạn trong lớp, làm cả lớp đồng tâm học tập, lớp trưởng Lí Sam của lớp tôi cũng không phụ sự kỳ vọng của cô giáo Ngô, cậu học giỏi,

ôn hòa và hào phóng với mọi người, rất nhanh đã có được sự tin cậy của các bạn, cậu và Quan Hà, một cương một nhu, quản lý lớp tôi rất chu đáo, có tổ chức.

Lớp vô cùng hài hòa, điểm duy nhất không hài hòa chính là tôi.

Cứ hai tuần trường tôi lại tổ chức cuộc thi “viết báo trên bảng đen” một lần, những lớp xuất sắc sẽ được cộng thêm điểm, nghe nói nó sẽ ảnh hưởng đến thành tích của lớp, đặc biệt ảnh hưởng đến tiền thưởng của giáo viên chủ nhiệm, vì vậy giáo viên chủ nhiệm và ban cán bộ lớp đều rất quan tâm đến cuộc thi này.

Lí Sam nghe nói tôi biết, nên mời tôi góp sức cho cuộc thi viết báo này, tôi không nghĩ ngợi nhiều liền từ chối ngay. Từ nhỏ đến lớn, tinh thần tôi khuyết thiếu nhất chính là tinh thần tập thể.

Quan Hà lại mời tôi một lần nữa, tôi nói: “Tớ chỉ học được hơn một năm thôi, còn chưa đủ khả năng.”

Quan Hà mỉm cười nói: “Tổng Thân phụ trách các

bài viết, tớ phụ trách viết bảng, hy vọng cậu có thể vẽ bảng cho lớp mình, thật ra người biết vẽ không khó tìm, Lí Sam cũng biết vẽ, nhưng tớ cảm thấy cậu sẽ có ý tưởng đặc biệt, chúng ta cần trang trí thật nổi bật, thu hút. Cậu cứ thử trước xem, nếu thật sự không được thì thôi.”

Tôi âm thầm thở dài, cùng là một chuyện, nhưng từ miệng cô ấy nói ra, nghe thật thoải mái. Đối với cô ấy, tôi không nói nổi tiếng từ chối, vì thế, tôi đã đồng ý.

Nhiều năm trôi qua, những chi tiết trên tấm bảng đen tôi cũng quên gần hết. Tôi chỉ nhớ mình và Quan Hà đều theo chủ nghĩa cầu toàn. Quan Hà có thể chỉ vì chút khác biệt giữa màu xanh đậm và màu xanh nhạt mà đã xóa hết cái bảng vất vả viết bốn, năm giờ, viết lại từ đầu. Tôi cũng chỉ vì một bài văn mà vẽ bốn, năm bức tranh minh họa, để mọi người góp ý, sau đó sửa đi sửa lại đến khi mình vừa lòng mới thôi.

Dưới sự hợp tác của hai đứa hơi cố chấp chúng tôi, bảng tin của lớp tôi không bao giờ đứng thứ hai, mà luôn luôn đứng thứ nhất, Lí Sam trêu chọc tôi và Quan Hà là:

“Song kiểm hợp bích, thiên hạ vô địch”.

Thường thì khi các bạn trong lớp đã ra về, tôi, Quan Hà, Lí Sâm vẫn ở lại lớp làm việc. Khi tôi và Quan Hà tập trung làm việc, có thể quên ăn cơm, Lí Sam phải đi mua bánh mì và đồ uống cho chúng tôi.

Khi cậu mua về, sẽ mời chúng tôi ăn. Chúng tôi ngồi trên bàn học, vừa ăn vừa thưởng thức thành quả lao động của mình, đến lúc đó sẽ đến phiên Lí Sam làm việc, cậu ấy phụ trách kiểm tra, chỉnh

Tiếng hát của Quan Hà nghe rất êm tai, cũng rất thích hát, cô ấy thường ngồi trên bàn, vừa đong đưa chân vừa hát, gần như bài hát đang được thịnh hành nào cô ấy cũng hát được, Lí Sam nói bài nào, cô ấy lại hát bài ấy; mà tôi, hưởng thụ tiếng hát tuyệt vời đó, vừa uống nước, vừa nhìn Lí Sam bận rộn. Thỉnh thoảng, tôi cũng rung đùi đắc ý hát cùng Quan Hà, tuy nhiên, tôi cũng chỉ ngâm nga nhỏ nhỏ theo cô ấy thôi, giống như tiếng hát đệm.

Có một lần, chúng tôi đang vui vẻ hát, tôi đột nhiên

ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Tuấn đứng ngoài hành lang, nhìn chúng tôi qua lớp kính cửa sổ, ánh mắt vô cùng chăm chú, cho dù tôi phát hiện ra cậu, cậu cũng không rời mắt, thoáng chốc, tôi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ người cậu nhìn là mình, nhưng ngay sau đó tôi liền hiểu, sai rồi, cậu đang nhìn người bên cạnh tôi, Quan Hà.

Quan Hà cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay chào hỏi cậu, Trương Tuấn liền đi vào, dựa lưng trên vách tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bảng tin của lớp chúng tôi.

Quan Hà vẫn hát, tôi nhảy xuống bàn, vẽ nốt bức tranh minh họa cuối cùng với Lí Sam, cố gắng bỏ qua sự tồn tại của Trương Tuấn.

Không biết tại sao Trương Tuấn không đi, Lí Sam và Quan Hà không có ý kiến gì, nên tôi cũng không thể có ý kiến, cậu ấy luôn nhìn vào bảng tin.

Có lẽ vì tiếng hát vui vẻ của Quan Hà, có lẽ vì ánh mắt Trương Tuấn luôn nhìn bảng tin, nên tôi không nảy ra một tia ghen tị nào, thậm chí còn hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi có cậu ở bên, cố gắng vẽ thật đẹp, đôi khi

bất chợt quay đầu lại, đón lấy tầm mắt cậu, tôi vẫn vội vàng lảng tránh, nhưng không hề sắc bén như ngày xưa.

Chúng tôi đều không nói câu nào, nhưng ngày hôm đó, là lần ở chung lâu nhất của tôi và Trương Tuấn từ khi biết nhau, cũng là một kỷ niệm nho nhỏ bình thản và ấm áp nhất

Vì vậy, nhiều năm sau, tôi đã rất cố gắng muốn miêu tả lại khung cảnh năm đó. Khi ánh hoàng hôn len lỏi vào lớp học, ánh sáng nhu hòa ấm áp chiếu vào, một cô gái xinh đẹp ngồi trên bàn học, vui vẻ ca hát, một cô gái và một cậu thiếu niên đứng trước bảng tin, khi thì đứng lên, khi thì khom người, cẩn thận tô vẽ, một thiếu niên anh tuấn đứng dựa vào tường, chăm chú nhìn họ. Đáng tiếc, dù tôi có vẽ thế nào, cũng không thể vẽ ra hình ảnh đã lưu giữ trong trí nhớ.

~~~~~

Tâm lý sợ hãi giáo viên

Cô giáo chủ nhiệm lớp mới của tôi, cô Ngô, cực kỳ

nhiệt tình, cực kỳ tốt với tôi, lần đầu tiên tôi gặp được giáo viên nhiệt tình đến vậy.

Sau khi tan học, cô cố ý bảo tôi đến văn phòng cô, cho tôi sách tham khảo, dùng bút đánh dấu những ví dụ mẫu, mỗi lần dạy hết tiết, cô lại đến chỗ bàn tôi hỏi han, tiết này cô dạy có dễ hiểu không, thậm chí khi trời mưa gió, cô còn nhắc nhở tôi chú ý mặc quần áo.

Nhưng cô ấy không hề biết tôi có rào cản tâm lý với giáo viên, tôi đã quen duy trì khoảng cách với các giáo viên rồi, trên thế giới này, ngoài cô giáo Cao ra, không một giáo viên nào có thể đến gần tôi. Nếu cô ấy giống cô Tùng Hồng, ít nhất tôi còn có thể làm một học sinh bình thường, nhưng cô ấy nhiệt tình, cô ấy thiên vị khiến tôi cảm thấy sợ hãi, cô càng nhiệt tình, tôi càng lạnh lùng, cô càng muốn tiếp cận tôi, tôi càng muốn trốn tránh cô.

Tôi có thể cảm nhận được cô ấy đang thương hại, đại khái trong cuộc đời làm giáo viên, cô chưa từng gặp học sinh nào “không biết điều” như thế, cô muốn giơ tôi lên thật cao, mà tôi lại vô cùng muốn hòa nhập vào đám

người, chỉ mong cô vĩnh viễn không để ý tới tôi

Cô ấy vẫn nhiệt tình trước sự lạnh lùng của tôi, nhưng cô liên tiếp thất vọng, tôi trả lại quyển sách tham khảo còn nguyên vẹn cho cô, mỗi lần nói chuyện với nhau, tôi đều không mở miệng vàng, thậm chí trước mặt cả lớp, cô thấy sắc mặt tôi không tốt, quan tâm hỏi tôi có bị bệnh gì không, muốn sờ lên trán tôi kiểm tra, tôi lại né tránh bàn tay cô, lạnh lùng trả lời: “Em không phải trẻ con, em tự biết mình có bị bệnh hay không.”

Tôi còn cố gắng để cô ấy ghét mình, cố ý không làm bài tập toán, cố ý ngủ trong giờ của cô.

Rốt cuộc, cô cũng biết tôi là hòn đá mài, không phải hòn ngọc bích, cô bắt đầu buông tha tôi, đem sự nhiệt tình của mình chuyển sang Quan Hà, Quan Hà không phụ lòng cô, mang lòng cảm kích làm một học sinh ngoan giỏi

Ể báo đáp cô, cô Ngô vui vẻ hưởng thụ thành quả mình tạo nên.

Tôi bắt đầu an tâm, lặng lẽ làm chuyện của riêng mình.

Thằng thẩn mà nói, cô Ngô là một giáo viên chủ nhiệm rất có trách nhiệm, toàn tâm dạy dỗ lớp tôi, ngày nào cũng đến sớm về muộn, ngoài việc thiên vị rõ ràng những học sinh giỏi ra thì chuyện gì cô cũng tốt, có điều, có giáo viên nào không thích học sinh giỏi chứ?

Trong giờ toán, nhiệt tình thì cô có thừa, nhưng tính logic thì lại thiếu nhiều, giờ của cô ấy, tôi chỉ nghe vài lần đã phát hiện ra, chẳng thà mình tiết kiệm thời gian tự đọc sách còn hơn. Tuy nhiên, không phải đọc sách giáo khoa, mà là đọc truyện trinh thám, nguồn gốc là từ Quan Hà cho tôi mượn “Sherlock Holmes”, tôi thích so đo trí tuệ như thế này, bắt đầu yêu thích thể loại truyện trinh thám, bắt đầu điên cuồng đọc các câu chuyện, vì có Quan Hà yểm trợ cho tôi nên các giáo viên đều làm bộ như không phát hiện.

Bất tri bất giác, tôi bắt đầu nói chuyện với Quan Hà, cô ấy nói tiểu thuyết mình thích nhất cho tôi, nói với tôi vì sao mình thích, tôi cũng nói với cô ấy, tiểu thuyết tôi

thích nhất, nói với cô ấy vì sao lại thích. Chúng tôi trao đổi cái nhìn và lý giải về nhân vật, nhận thức về thế giới, càng trao đổi nhiều, tôi “ngẩng đầu nhìn núi cao” với cô ấy. Giữa những người bạn cùng trang lứa, tôi chưa gặp được cô gái nào có suy nghĩ trưởng thành, thâm thúy như vậy, ở ngoài mặt, cô ấy chỉ như một thiếu nữ mười sáu tuổi bình thường, nhưng suy nghĩ có lẽ đã vượt qua cô gái hai mươi sáu tuổi, tôi luôn cảm thấy bản thân trưởng thành sớm, nhưng tôi trưởng thành sớm mang theo cực đoan, phản nghịch và tà ác, còn cô ấy trưởng thành sớm, lại mang theo sự ẩn nhẫn trong cuộc sống, bao dung và trí tuệ.

Cô ấy làm tôi bị mê hoặc, và cũng vô cùng sùng bái, nhưng chính vì vậy mà càng thêm buồn khổ. Tôi cảm thấy cuộc đời mình, dù có cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua cô ấy. Cuộc sống của tôi gần như không có mục tiêu, mục tiêu duy nhất giấu sâu trong đáy lòng, lại làm người ta tuyệt vọng!

Thành tích thi giữa kỳ, Quan Hà đứng nhất lớp, tôi đứng thứ sáu, cô giáo Ngô rất vừa lòng, cô cảm thấy thứ hạng này mới là bình thường. Nói thật, tôi cũng cảm

thấy thế này mới bình thường.

Hiếu Phỉ lại đứng đầu lớp 9-2, cậu ấy cười hì hì bảo tôi đọc ít sách giải trí thôi, phải nỗ lực thật nhiều, đừng để cậu ấy thắng mà lại không có cảm giác thành tựu như vậy.

Tôi không hé răng, thật ra không phải vì tôi không nghiêm túc ôn tập, tôi cũng hạn chế đọc sách giải trí, lúc cần nghiêm túc tôi cũng không ngán người, thành tích này phản ánh rất thật trình độ bây giờ của tôi, lần trước được đứng đầu lớp cũng có phần nhiều của may mắn.

Điểm những môn khoa học của tôi và Quan Hà cũng gần như nhau, nhưng điểm tiếng Anh của Quan Hà vượt tôi rất xa. Từ khi vào lớp 9, tất cả các môn học đều bắt đầu tổng kết, bài thi không chỉ kiểm tra kiến thức của một học kỳ, mà còn kiểm tra tất cả kiến thức ở trung học cơ sở. Vì trận đấu với thầy chấu châu báu, môn tiếng Anh mãi đến năm lớp 8 tôi mới đề ý tới, nên kiến thức bị rỗng rất nhiều, bây giờ bắt đầu phải tự nhận lấy hậu quả.

Vì cái gốc tiếng Anh đã kém, nên tôi không nghe, có nghe cũng không hiểu, tôi liền không có hứng thú học, làm cho môn tiếng Anh càng ngày càng kém, thành tích cũng càng đương nhiên càng không hiểu, tôi càng không có hứng thú học. Tôi đã bị rơi vào chu kì kém đi đó.

Lòng tôi hiểu rõ, nhưng tôi không biết sửa như thế nào, cũng muốn nghiêm túc nghe giảng trong giờ tiếng Anh, nâng cao thành tích, những từ giáo viên tiếng Anh nói tôi không biết, ngữ pháp tôi cũng mơ hồ, không hiểu cô ấy nói gì, tôi bất giác lơ đãng, đến khi lấy lại tinh thần thì giờ tiếng Anh đã hết mất rồi, bài tập tất nhiên cũng không thể làm.

Ngày nào tôi cũng hạ quyết tâm phải học tốt tiếng Anh, nhưng ngày nào cũng để lãng phí thời gian.

Nâng cao thành tích môn tiếng Anh của mình, trở thành một nhiệm vụ không thể hoàn thành. Cái gốc lỏng lẻo, tựa như nhà không có nền móng, vĩnh viễn không thể đột ngột mọc lên một ngôi nhà.

Nhìn Quan Hà dễ dàng được hơn chín mươi điểm, tôi bắt đầu hối hận, vì sao lúc trước mình lại chỉ vì ghét thầy châu châu báu mà không chịu học tiếng Anh? Tôi ghét thầy ấy, không nghe giảng trong giờ của thầy, lúc ấy cảm thấy làm như vậy là hết giận, nhưng cuối cùng lại làm hại chính mình, thầy ấy không phải chịu chút ảnh hưởng gì, người ta vẫn tiếp tục làm công việc giáo viên tiếng Anh của mình.

~~~~~

Lớp 9-7

Vì có áp lực của kỳ thi vượt cấp, không khí trong khối lớp 9 trở nên vô cùng căng thẳng, riêng lớp 9-7 lại có thêm vài điều thú vị giữa bầu không khí căng thẳng ấy.

Mới khai giảng được một tuần, lớp 9-7 đã chia thành hai phái, trận đánh đầu tiên, bàn trong lớp học bị đập phá thành hai nửa, một học sinh bị đánh cho đầu rơi máu chảy, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu, hiệu trưởng đích thân ra mặt phê bình lớp ấy, cảnh cáo xử phạt vài đứa.

Tuy nhiên mấy người đó căn bản không nghĩ sẽ vào trung học phổ thông, cảnh cáo thì có tác dụng gì với họ? Chắc trường đã bắt đầu hối hận, không nên để một đồng ma vương hỗn loạn trong cùng một lớp thể này.

Trương Tuấn làm lớp trưởng vô cùng yếu đuối, không có tác dụng gì, nghe nói khi lớp ấy đang kéo bè kéo lũ đánh nhau, cậu ta sợ hãi trốn trong sân thể dục chạy bộ, chạy mười vòng mới trở về lớp, vừa lúc đang đưa cái đũa đánh nhau đến trọng thương vào bệnh viện, để tránh trường hợp đánh đấm chết người, vì ưu khuyết điểm triệt tiêu lẫn nhau, nên trường cũng không truy cứu cái gì. Thực ra, dù nhà trường muốn đuổi theo truy cứu cũng không được việc gì, bỏ Trương Tuấn đi, cũng chẳng có ai sẵn sàng làm lớp trưởng, chẳng những không được hưởng uy phong của lớp trưởng, mà ngược lại còn phải lo lắng không cẩn thận sẽ bị bọn côn đồ ấy đánh.

Ngày nào lớp 9-7 cũng bị bao trùm bởi không khí mù mịt, mỗi tuần có một tình hình, những nữ sinh ngoan hiền cố gắng không đi qua hành lang của lớp 9-7, bởi vì, nam sinh lớp ấy dám ngang nhiên trêu chọc nữ sinh trên

hành lang, nữ sinh nào có thành tích tốt, ngoan ngoãn càng bị bọn họ trêu cho khóc không thành tiếng, không dám nói với giáo viên, nếu không sau này tan học ngay cả trên đường về nhà cũng không yên ổn.

Mọi người đều chỉ có thể không động vào họ, lảng tránh là tốt nhất.

Giờ ra chơi của một ngày nọ, Quan Hà đi đưa bài tập ngữ văn cho giáo viên ngữ văn lớp 9-8 để cán bộ lớp ấy tham khảo. Khi đi, không xảy ra chuyện gì, nhưng khi trở về, trên hành lang có vài tên ma đầu của lớp 9-7 bắt đầu nói năng xằng bậy, Quan Hà cúi đầu, làm như không nghe thấy gì, nhưng vài tên ngăn cô ấy lại.

Tôi đứng ở hành lang bên kia, dựa vào tường, ôm cánh tay trần tĩnh nhìn mọi chuyện. Tôi rất tò mò, sự tao nhã, phong độ của Quan Hà có thể duy trì dưới tình huống như thế này không?

Quan Hà vài lần muốn thoát khỏi bọn họ, nhưng chúng không cho cô ấy đi, mà còn cười cợt hỏi cô ấy mặc đồ lót màu gì. Mặt Quan Hà đỏ bừng lên, mím môi

chức khóc, nhưng vẫn cố gắng nén nhịn không khóc.

Tôi vốn định đứng xem náo nhiệt, thậm chí còn muốn xem bộ mặt xấu của Quan Hà, nhưng khi nhìn thấy Quan Hà như vậy, tôi lại bắt đầu không đành lòng. Đang lúc cân nhắc có nên xông lên giải cứu Quan Hà hay không, thì vài nam sinh lớp tôi, vốn có lòng yêu mến Quan Hà, lúc này nhìn được nữa, bắt đầu đi về hướng đó, thậm chí nam sinh của lớp 9-5 và lớp 9-6 cũng đi ra.

Tôi cười khở lắc đầu, thì ra đây là kết quả, phong độ của cô ấy sẽ không bị phá hủy.

Nhóm ma vương của lớp 9-7 kia khẳng định sẽ không kiêng kị gì đám “thư sinh” này, bây giờ, chúng ta có thể được thưởng thức một trận đánh đấm giữa những nam sinh ngoan và nam sinh hư, đáng tiếc, trận đánh này đã không diễn ra.

Những giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi nhất định sẽ tức đến học máu, khối lớp 9 năm ngoái rất yên ắng, đến khóa chúng tôi, thành tích không mấy ưu tú hơn, mà chuyện phiền toái nhì lại nhiều vô kể.

Không ngờ, khi tôi đã chuẩn bị xong tư thế để nhìn một trận đánh đấm, thì Trương Tuấn đi ra từ cầu thang, nhìn thấy nam sinh lớp mình vây quanh Quan Hà, lập tức hiểu mọi chuyện, cậu đi nhanh vài bước, kéo Quan Hà ra khỏi đám nam sinh đó, đám nam sinh này chắc cũng không ưa gì Trương Tuấn, lúc này Trương Tuấn lại “xuất đầu lộ diện”, chúng đã có lý do ra tay, lập tức chuẩn bị đấu võ.

Mà khi Quan Hà được Trương Tuấn kéo ra, lớp trưởng Thẩm Viễn Triết của lớp 9-6 đã vội vàng ra khỏi lớp, đứng giữa lớp 9-6 và lớp 9-7, ngăn những nam sinh muốn qua đó, khuyên ngăn xong nhóm nam sinh lớp mình, cậu lại ra đứng chung một chỗ với Trương Tuấn.

Quyền uy của hội trưởng hội học sinh cũng không kém, ở sau cậu có rất nhiều nam sinh tự động đứng cùng phe, thật rõ ràng, họ mặc cho Thẩm Viễn Triết ép buộc.

Tôi lẳng lặng đi lên phía trước vài bước, yên lặng đứng ở một góc, không tính tham dự trận quần áo, nhưng nếu quả thực có đấm đánh Thẩm Viễn Triết, tôi sẽ

nhớ kĩ mặt hắn, rồi đi nhờ đàn em của Ô Tặc mời hắn vào bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày. Về phần Trương Tuấn, tôi cũng không lo lắng, năm lớp bốn cậu đã mang theo “hung khí” trong người, năm lớp sáu, học sinh thấy cậu đều đi đường vòng, mấy năm nay cậu lại luôn đi theo bọn Tiểu Lục, nếu cậu không giải quyết được đám hỗn loạn này, thì làm sao có tư cách để người trên đường gọi là “Anh Tiểu Tuấn”?

(Tiểu Dương: Lớp bốn bạn Trương Tuấn đã mang theo vòng cổ gắn con dao, bạn ấy rất phong độ, cho bạn Kì Kì mượn áo khoác khi bạn Kì Kì đang bị “đỏ quần”. Chi tiết này ở phần I – chương 6.2.)

Tình thế hết sức căng thẳng, Thẩm Viễn Triết có vẻ không hề để ý đến không khí này, còn cười tùm tùm đi vồ vồ bả vai mấy cậu ma vương, “Mọi người đều học chung một trường, chỉ còn một năm nữa thôi, tại sao phải khó chịu như vậy? Các cậu đều chơi bời ở ngoài kia, tương lai khẳng định sẽ có danh dự, có uy tín làm đại ca, nhưng nếu để mọi người biết các cậu đi bắt nạt một cô gái thì thật không hay chút nào.”

Không biết vì đám ma vương thấy đằng sau Thẩm Viễn Triết tụ tập ngày càng đông nam sinh, hay bị lời nói của Thẩm Viễn Triết tác động, dù sao không khí cũng trùng xuống. Trận đánh đám đang chuẩn bị nổi lên thì lại biến thành cuộc trò chuyện vui vẻ giữa Thẩm Viễn Triết với mấy tên ma vương ấy, họ lại kết bạn kết bè với nhau.

Tôi bị sốc nặng, không chỉ vì Thẩm Viễn Triết tốt số, mà còn vì mấy câu nói của cậu ấy, tôi luôn luôn cho rằng Thẩm Viễn Triết là người có tâm địa lương thiện, là học sinh có năng lực, nhưng hiển nhiên cậu chẳng phải học sinh ngoan giỏi theo nghĩa truyền thống.

Trương Tuấn hoàn toàn không để ý đến những chuyện xung quanh, chỉ thấp Quan Hà, Quan Hà luôn là người giỏi che giấu cảm xúc, đã sớm bình tĩnh lại, ít nhất ở ngoài mặt cũng đã bình thường, cô ấy mỉm cười nói với Trương Tuấn: “Cảm ơn.”

Trương Tuấn cười: “Cô bạn, có cần khách khí như vậy không?”

Tôi xoay người bước đi, bắt đầu ghét mình bị vào lớp

9-4, thà tôi bị phân vào lớp 9-1 hay 9-3 còn hơn, ít nhất cũng không ở cùng hành lang với họ.

Một lát sau, Quan Hà cũng trở lại, mấy nữ sinh vây quanh cô ấy, ríu ra ríu rít an ủi, có một nữ sinh rất thích tin đồn, nháy nháy mắt nói với Quan Hà: “Trương Tuấn từ trước đến giờ đều mặc kệ mọi chuyện, nhưng với cậu lại không như vậy nha!”

Có nữ sinh ghé vào bàn tôi, cười nói: “Tớ cảm thấy Trương Tuấn cũng chẳng có gì, hình như cậu ấy sợ đám côn đồ lớp mình, nghe nói vào giờ tự học, cậu ấy bảo lớp trật tự một chút, bọn chúng lại rống lên với cậu “Trật tự cái rắm ấy”, cậu không nói tiếng nào, thực ra Thẩm Viễn Triết mới chính là người cứu Quan Hà.”

Quan Hà mỉm cười, không nói chuyện, nguyên tắc của cô ấy mãi không thay đổi, không bao giờ bàn luận chuyện thị phi của bất kỳ ai, bao gồm cả bản thân mình.

Cô ấy như vậy làm tôi cảm thấy Trương Tuấn không đáng, tôi lấy sách vở ra, nói với đám nữ sinh: “Tớ muốn học bài, các cậu muốn nói chuyện phiếm thì ra chỗ khác

mà nói.”

Đám nữ sinh đang hứng thú buôn chuyện đều trừng mắt liếc tôi, sau đó tản đi hết, trở về chỗ của mình. Quan Hà như trút được gánh nặng thở sâu một hơi, xem ra cô ấy cũng đã nhịn lâu rồi.

Hai ngày liền, tôi không nói chuyện với Quan Hà, bởi vì tôi cảm thấy cô ấy rất đáng ghét, thật già mồm cãi láo, thật dối trá, giả vờ nũng nịu yếu đuối như tiểu thư, tranh thủ sự đồng tính và yêu thích của n

Tôi ghét cô ấy!

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24

Tiểu Dương: Chương này thiếu một đoạn so với bản tiếng Trung mình tìm được. Chắc do bản txt mà bạn converter down về bị thiếu. Mình đã tự convert những đoạn thiếu và bổ sung vào bản edit rồi (mới mò được cách convert, nhưng chỉ biết chút ít thôi :”>.)

Và từ chương 14 phần II này mình sẽ dựa theo bản tiếng Trung mình tìm được để edit, bản convert thiếu mất mấy câu đầu mỗi chương, các bạn sẽ thấy khác một chút so với bản convert của bạn armelia.

[Khi còn trẻ, chúng ta thường không biết quý trọng thời gian và cuộc sống, hành động có thể tùy hứng và không kiêng nể điều gì, cũng không e ngại hậu quả, vì vậy, khi còn trẻ, chúng ta thường chỉ cần có một chút lý trí, có một chút kèm chế là có thể tránh sai lầm. Thế

nhưng, đến khi chúng ta hiểu được nguyên tắc này, thì chúng ta thường đã phạm phải sai lầm mất rồi, khi còn chưa phạm sai lầm thì dù là ai tận tình khuyên bảo đạo lý, chúng ta cũng không nghe

Ngã bị thương ở tay

Thành tích thi giữa kỳ của Tiểu Ba cũng khá tốt, đã vào top 80 trong khối 12, nếu anh ấy có thể vào top 50, thì dựa vào kết quả thi đại học hàng năm của trường, nhất định anh có thể thi đỗ vào trường đại học danh tiếng, tuy rằng càng ngày, cạnh tranh càng khốc liệt, quãng đường càng gian khó, nhưng Tiểu Ba luôn tràn đầy niềm tin và quyết tâm.

Tôi và anh Lí đều rất vui vẻ, anh Lí dặn dò Ô Tặc và những nhân viên khác, có chuyện gì cũng phải cố gắng giải quyết, tránh đi quấy rầy Tiểu Ba, để cho Tiểu Ba có nhiều thời gian chuẩn bị thi vào đại học.

Một tuần sau khi thi giữa kỳ, anh Lí mời tôi, Tiểu Ba, Ô Tặc và Xinh Đẹp đi ăn cơm, nói là vì chúc mừng Tiểu Ba, nhưng thật ra anh chỉ muốn tạo một cơ hội để mọi

người tụ họp, bây giờ gặp Tiểu Ba cũng không dễ dàng, ngay cả tôi cũng phải chạy đến trường cấp Ba, mới có thể tìm được anh.

Anh ấy điên cuồng học tập, nhưng cũng chỉ như vậy mới có thể thi đỗ một trường đại học danh tiếng.

Mấy người chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, giữa bữa, tôi đứng dậy đi toilet, khi trở về, đi qua một phòng ăn nhỏ, mơ hồ nghe được tên “Cát Hiểu Phi”, không khỏi nghi hoặc dừng lại bước chân.

Giữa tiếng cười vang của mấy cô gái, tiếng nói chuyện khi rõ khi không truyền đến.

“Thật chứ? Mới mười năm tuổi mà đã phá thai?”

“Thật đấy! Nghe nói thành tích học tập của Cát Hiểu Phi rất t, là học sinh trường Nhất Trung.”

“Hả? Nhất Trung ư? Đó là trường trọng điểm của tỉnh mà, cậu còn nghe được chuyện gì nữa, nói nhanh lên nào, tại sao con bé đó lại mang thai?”

“Mang thai như thế nào à? Đương nhiên là ngủ cùng con trai nên mới có rồi!”

Tiếng cười to ồn ào vang lên.

“Nghe nói còn nhỏ mà nó đã từng đôi vô số bạn trai...”

Tay chân tôi lạnh ngắt, không phải tất cả đã trôi qua sao? Tại sao lại như vậy? Lỗi tại tôi vẫn nghe thấy tiếng nói chuyện không ngừng, tôi đột nhiên nổi giận, tại sao trên thế giới này lại có nhiều người thích bàn tán chuyện thị phi của người khác như vậy? Tại sao bọn họ lấy vết thương của người khác ra làm niềm vui cho mình? Tại sao họ không thể chỉ quan tâm đến chuyện của mình?

Tôi không hề nghĩ ngợi liền đi vào phòng đó, tát một cái thật mạnh vào mặt đứa con gái truyền bá tin đồn.

Đến khi đánh cô ta xong, tôi mới phát hiện cô ta là bạn gái Trương Tuấn.

Tất cả mọi người đều choáng váng, yên tĩnh trong vài giây, sau đó cô ta nổi giận, nhảy lên đánh tôi như con

mèo hoang, đám chị em của cô ta cũng xông lên, chửi ầm ĩ chạy đến đánh tôi.

Tôi bị vây quanh đám con gái đó, kính bị đập vỡ. Hình ảnh trước mắt tôi đều mơ hồ, cảm thấy tóc mình bị túm chặt đau đớn, chắc đã bị kéo đứt vài sợi, đùi cũng bị chiếc giày cao gót của bọn chúng đá mấy cái, nóng rát đau nhức.

Tôi giãy giụa, chạm phải một vỏ chai rượu trên mặt đất, trong khốn cảnh, theo bản năng, tôi đập chai rượu trong tay vào người đang đánh mình, sau một tiếng nổ lớn, tôi cảm thấy trên tay mình có chất lỏng nóng ẩm, sức lực đè nặng trên người được buông lỏng, tôi nắm chặt nửa chai rượu còn lại trong tay, chỉ cần thấy bóng đen nào đến gần tôi, tôi liền đâm về phía đó.

Lũ con gái ấy bắt đầu gọi bậy: “Giết người, có kẻ giết người...”

Tay tôi đột nhiên bị ai đó nắm lấy, đang muốn phản kháng đâm người đó, thì lại cảm thấy mình bị đánh vào khuỷu tay, nửa chai rượu trong tay lập tức bị lấy đi.

“Kì Kì!”

Là giọng của Tiểu Ba, giọng anh hơi run, lấy tay lau máu trên mặt tôi: “Em bị thương ở đâu?”

“Em không biết.”

Tiếng khóc, tiếng kêu la sợ hãi bên cạnh loạn hết cả lên, đến khi tôi thật sự tỉnh táo, thì đã thấy mình ở trong bệnh viện.

Nữ bác sĩ là bạn hồi trung học cơ sở của anh Lí, châm chọc anh Lí: “Sao lại có người bị thương thế? Có phải các cậu hai, ba ngày không đánh nhau, là lại cảm thấy xương cốt không thoải mái đúng không? Đừng có trông cậy tôi trị liệu nhẹ nhàng đây nhé, đối với hành động nhiều loạn trị an của xã hội của các cậu tôi không thể khách khí! Cậu nói xem, sao cảnh sát lại không hỏi tội các cậu nhỉ?”

Anh Lí cười khở: “Hôm nay là em gái mình, cậu xuống tay nhẹ chút.”

Nữ bác sĩ nhìn tôi, ồ lên một tiếng: “La Kì Kì? Chị đã

thấy em diễn thuyết trên TV rồi, nói năng cũng khá lắm, chị còn nghĩ em là học sinh ngoan, sao em cũng đánh nhau thế?” Chị ấy vừa nói chuyện, vừa dùng băng gạc lau sạch vết máu trên người tôi, tuy máu lây dính đầy người tôi, nhưng thực ra miệng vết thương của tôi ở trên cánh tay, chắc rằng rất nhiều máu đều là của người khác.

Bác sĩ giúp tôi gấp thủy tinh cắm trong da thịt, trách móc anh Lí: “Thấy không? Miếng thủy tinh này mà cắm sâu thêm chút nữa, cánh tay này của cô bé sẽ bị tàn phế đấy, cậu làm anh mà bản thân cũng không học giỏi giang gì, làm hư cả em gái.”

Anh Lí cười làm hòa, sắc mặt Tiểu Ba rất khó coi.

Bác sĩ lấy hết mảnh thủy tinh cắm vào tay tôi, khâu vết thương lại, sau đó cũng không quở trách chúng tôi nữa, dịu dàng hỏi tôi: “Em không đau à? Sao lại không kêu một tiếng? Đau thì cứ kêu ra đi.”

Tôi cắn răng không nói, anh Lí cười khỏ nói: “Nếu cô bé kêu rên vì đau đớn, thì cũng sẽ không đánh nhau

với người ta như vậy, chúng mình có một đồng người, thật sự muốn “sửa chữa” ai, thì cần gì cô bé phải ra tay?”

Nữ bác sĩ nổi giận, hung hăng liếc anh Lí một cái: “Cái người vô liêm sỉ như cậu mới dạy dỗ người ta thành như vậy, cô bé dù có chuyện gì cũng vẫn có bố mẹ, có thầy cô giáo, có cảnh sát, sao lại phải đánh nhau?”

Anh Lí cười gượng hai tiếng, lại không dám nhiều lời.

Xử lý xong miệng vết thương, anh Lí và Tiểu Ba đưa tôi ra ngoài, Ô Tặc chạy lại nói: “Đối phương không xảy ra chuyện gì lớn, một đứa bị đâm vào tay, một đứa bị thương ở đầu.” Ô Tặc búng tay lên trán tôi, “Hôm nay em uống nhầm thuốc hả? Tiểu Ba, phải quản giáo cô bé cho tốt vào, sao tính cách lại thành thế này? Anh vừa hỏi người ta xong, người ta nói mấy chị em đang ăn cơm với nhau, Kì Kì đột nhiên chạy người.”

Anh Lí dặn dò: “Tiền thuốc men, chúng ta trả, em bảo người đi mua chút thực phẩm dinh dưỡng, như vậy cũng tiện làm hòa...”

Tôi lập tức nói: “Không được, cô ta xứng đáng! Tại sao phải trả tiền thuốc men cho cô ta chứ?”

Anh Lí vội nói: “Được, được, được! Không trả, không trả!” Sau đó lại vụng trộm đưa mắt nhìn Ô Tặc.

Một thủ hạ của anh Lí nói: “Mọi người đều coi trọng mặt mũi, người đánh nhau là bạn gái Trương Tuấn, chỉ sợ thù này không dễ hóa giải.”

Đang nói, thì nhìn thấy Trương Tuấn và mấy anh bạn rất to khỏe của cậu tiến vào, bạn gái Trương Tuấn cũng không biết chui ra từ đâu, nhào vào lòng Trương Tuấn, nũng nịu: “Trương Tuấn, cô ta vô duyên vô cớ đánh em, hai cô bạn của em cũng bị đánh phải nằm trong bệnh viện, chuyện này nhất định không thể dễ dàng cho qua được.” Nói xong, cô ta hung tợn liếc mắt nhìn tôi.

Trương Tuấn nhìn thấy cánh tay bị treo cổ định trên cổ của tôi, sững sốt, đại khái lúc này mới biết bạn gái mình xung đột với tôi.

Anh Lí nhiệt tình đi qua đó, một tay giữ tay cậu, một

tay ôm bờ vai cậu, đi đến góc xó, không ngừng nói chuyện.

Bạn gái Trương Tuấn đang muốn đi tới, anh Lí ngắc đầu, không cứng không mềm bật ra một câu: “Đàn ông đang nói chuyện, phụ nữ không được tham gia.”

Mặt bạn gái Trương Tuấn bỗng đỏ bừng, nhưng cô ta cũng biết trong giới giang hồ này, quy củ thật sự là như vậy.

Không biết anh Lí nói những gì, dù sao thấy Trương Tuấn gật gật đầu. Anh Lí gọi Tiểu Ba đi qua, còn anh đứng sang một bên. Trương Tuấn nắm chặt tay mạnh mẽ đâm Tiểu Ba ba quyền vào bụng, Tiểu Ba đau đón cúi gập người, một lát sau, Tiểu Ba đứng thẳng dậy, Trương Tuấn lại hung hăng đâm anh ba quyền nữa, lần này Tiểu Ba không chống đỡ nổi, ngồi xồm xuống sàn.

Dù là huynh đệ của anh Lí hay bạn bè của Trương Tuấn đều hờ hững đứng nhìn, bọn họ đều làm việc theo quy củ.

Tôi muốn gọi thật to nhưng lại không thể nói ra tiếng gì, nước mắt dâng trào trong hốc mắt.

Anh Lí đi qua cười, nắm tay với Trương Tuấn, Trương Tuấn cười nâng Tiểu Ba dậy, Tiểu Ba cũng cười, họ nắm tay nhau, giống như vừa rồi họ không hề đánh nhau.

Ba người nói với nhau vài câu đơn giản, Trương Tuấn dẫn người rời đi, bạn gái cậu ngỡ ngác đứng nhìn, rồi cũng đuổi theo: “Thế là đã xong rồi ư? Bạn em bị thương thì tính sao đây? Anh bảo em phải ăn nói với họ thế nào? Anh không thấy mất mặt hả, ngay cả em còn cảm thấy mất mặt...”

Năm người ngồi trên chiếc xe hơi cũ không có tiếng còi của anh Lí.

Tôi, Xinh Đẹp, Ô Tặc ngồi ở hàng ghế sau, Tiểu Ba ngồi phía trước. Tôi trầm mặc, anh Lí trầm mặc, Tiểu Ba cũng trầm mặc.

Ô Tặc cảm thấy bức mình, hỏi Tiểu Ba: “Cái thằng

Trương Tuấn kia xuống tay quá ác đúng không?” Xinh Đẹp dùng khuỷu tay huých anh một cái, anh ấy vội ngậm miệng.

Tôi đột nhiên hỏi: “Ô Tặc, mấy đứa con gái hôm nay có thân phận gì?”

Xinh Đẹp nói: “Ngoài bạn gái Trương Tuấn ra, có một đứa trong đoàn nghệ thuật, một đứa làm về công nghệ, còn có đứa là giáo viên âm nhạc ở trường tiểu học, à, cái đứa bị em đập vào đầu thì làm thợ cắt tóc.”

Tôi ngơ ngác ngồi im trên ghế, toàn thân tràn ngập cảm giác vô lực. Có lẽ tôi có thể nghĩ cách bịt miệng năm đứa chúng nó, nhưng còn miệng những người khác thì sao đây?

Trở về nhà, bố mẹ nhìn thấy cánh tay tôi, đều hoảng hốt.

Tôi đã sớm có thể nói dối không chớp mắt, tôi nói với bố mẹ khi ngồi sau xe đạp của Quan Hà, không cẩn thận nên bị ngã, theo bản năng lấy tay chống xuống đất

bảo vệ mình, không ngờ trên mặt đất có rất nhiều miếng kính vỡ, nó làm tay tôi bị thương thành như vậy, Quan Hà không kịp báo với bố mẹ, vội vàng đưa tôi vào bệnh viện.

Quan Hà là học trò ngoan ngoãn, giỏi giang trong lòng giáo viên và các bậc phụ huynh, có cô ấy làm chứng, ở trước mặt bố mẹ tôi còn được tin tưởng hơn cả khi có tấm kim bài vàng.

Bố mẹ chắc chắn vết thương trên tay tôi không có gì trở ngại, liền yên lòng. Liên tục dặn dò tôi sau này phải cẩn thận hơn.

Ngày hôm sau, tôi vẫn treo cánh tay bị thương bằng băng trắng trên cổ để đến trường, Quan Hà thấy tôi, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi nói: “Tớ đã nói với bố mẹ là khi đi ra ngoài chơi với cậu, ngồi sau xe cậu không cẩn thận nên bị ngã, đè phải mảnh kính nên bị thương.”

Quan Hà chỉ sững sốt một chút, rồi nghiêm túc đáp:

“Được, tớ biết

Tôi không có tâm tình nghe bài giảng trong giờ học, cũng không có tâm tình đọc tiểu thuyết. Giờ ra chơi, tôi đi tìm Hiểu Phi, cậu ấy vẫn cười vui vẻ với tôi, đưa hạt dẻ cho tôi ăn.

Cậu ấy cắt tóc ngắn, mặc bộ đồ thể thao màu xanh trắng, đi giày thể thao màu trắng, rất giống một thiếu niên.

Tôi mỉm cười nói: “Hiểu Phi, cậu có thể đồng ý với tớ một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Tớ muốn cậu làm một người kiên cường.”

Hiểu Phi kinh ngạc nhìn tôi chằm chằm, một lát sau, cậu ấy cười gật đầu, “Tớ sẽ kiên cường.”

“Dù xảy ra chuyện gì, cậu cũng phải kiên cường đấy nhé.”

“Được.”

Tôi nói: “Cậu phải vĩnh viễn nhớ chuyện cậu đã đồng ý với tớ ngày hôm nay.”

Hiếu Phỉ chăm chú nhìn tôi, lo lắng hỏi: “Kì Kì, cậu mắc bệnh nan y sao?”

Tôi đánh vào tay cậu ấy một cái, “Cậu mới mắc bệnh nan y ấy.”

“Tớ cảm thấy lời cậu nói rất giống trên TV, những lời cuối cùng của người mắc bệnh nan y.”

“Dù sao cậu cũng phải nhớ kỹ mình đã từng đồng ý với tớ, cậu phải kiên cường.”

“Rút cuộc tay cậu bị làm sao thế? Có thật là ngã xe đạp không, bị ngã vào thủy tinh nên mới vậy?”

“Đúng là tớ bị ngã xe đạp đấy.”

Mấy ngày sau, tôi thấy bạn gái Trương Tuấn đứng dưới tầng của khu lớp học trong trường, cô ta đang đợi

Trương Tuấn, Trương Tuấn đi xuống gặp cô ta.

Chỉ trong chốc lát, ngoài hành lang và cạnh cửa sổ các lớp đã tụ tập đông đúc học sinh, họ muốn xem náo nhiệt.

Hai người đó nói chuyện rất lâu, phần lớn thời gian đều là cô ta nói, Trương Tuấn vẫn đút tay vào trong túi quần, cúi đầu nhìn mặt đất, vô cùng phù hợp với bộ dạng yên lặng của cậu ở trường học.

Đang lúc mọi người thấy buồn chán, thì đột nhiên, cô gái kia vung tay đánh Trương Tuấn, cậu tránh được, cô ta càng điên cuồng hơn, liên tiếp đánh Trương Tuấn, Trương Tuấn không hề né tránh, mặc kệ cô ta, cô ta vừa khóc vừa đánh vừa mắng, chỉ nghe thấy mấy câu “Hỗn đản”, “Vương bát đản”, “Bà đây đúng là mù mắt” của cô ta, Trương Tuấn vẫn cúi đầu, cô ta đánh đến mệt mỏi, rồi xoay người chạy vụt đi như một con sóc.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc nhìn chằm chằm, Trương Tuấn vẫn làm như không có chuyện gì, đứng một mình ở bìa rừng một lúc rồi mới đi lên tầng.

Người xem náo nhiệt dần tản ra. Tôi đứng bên cửa sổ, lười di chuyển. Cậu quét mắt nhìn tôi, cũng đứng bên cửa sổ, ngậy người nhìn ra bên ngoài.

Trên mặt cậu có vài vết thương do móng tay cào, cậu vẫn mang theo nó đi đi lại lại, hơn hai tuần sau những vết đó mới biến mất, tất cả học sinh trong trường đều biết cậu bị bạn gái đánh.

Ngay cả em gái tôi ở nhà, cũng vung tay vung chân, tả lại dáng vẻ cô gái kia đánh Trương Tuấn, bố mẹ tôi nghe thấy vậy thì kinh ngạc mở to mắt, và cho rằng cô con gái của mình rất hợp vào các lớp điện ảnh hay truyền hình.

Thời niên thiếu không thể quay lại ấy – Phần 02 –
Chương 14 part 2

Miệng người đáng sợ

Lời đồn về Hiếu Phỉ cuối cùng cũng truyền tới trường học, đám nữ sinh trong trường bắt đầu vụng trộm bàn tán xôn xao, các giáo viên cũng bàn tán trong phòng làm

việc.

Đề tài câu chuyện quá sốc! Nữ sinh trung học cơ sở mang thai rồi phá thai, ngay ngày hôm nay nó cũng có thể làm tin tức tiêu đề, hướng chi là hơn chục năm trước?

Hiếu Phi vẫn đang mê mê tỉnh tỉnh đến trường học, dường như người chủ của tin đồn lại là người biết cuối cùng.

Ngày nào tan học tôi cũng đi tìm Hiếu Phi, chiếm lấy thời gian của cậu ấy, tôi chỉ có thể sử dụng sức ảnh hưởng nhỏ bé của mình, ở bên cậu ấy đến khi lời đồn đãi chấm dứt.

Rốt cuộc, bố mẹ tôi cũng nghe nói chuyện về Cát Hiếu Phi, mẹ lo lắng hỏi tôi, “Không phải khi còn nhỏ cô bé ấy đã từng ngủ ở nhà mình sao? Bây giờ có phải là bạn thân của con không?”

Tôi lạnh lùng trả lời: “Con không biết.”

Lời đồn Hiếu Phi mang thai và phá thai càng tạo

ra những phiên bản thái quá, có kẻ nói cậu ấy chơi bời ở bên ngoài, bị bốn thằng luân phởng bức, bố của đứa con trong bụng là ai cũng không rõ.

Hiếu Phi rút cuộc cũng biết tất cả, ánh mắt của giáo viên và các bạn học nhìn cậu ấy vô cùng kì lạ, nữ sinh không nói chuyện với cậu ấy, nam sinh đều nhìn trộm cậu ấy. Cậu ấy trầm mặc đến trường học rồi tan học, giờ ra chơi nào tôi cũng đi tìm cậu ấy, cùng đọc sách, cùng ngồi với cậu ấy.

Một ngày nọ, hai chúng tôi đang ngồi trên băng ghế trong sân trường, thì một đám nữ sinh cấp ba dẫn nhau đến nhìn cậu ấy, tuy mấy cô nàng đó chỉ giả vờ như đi ngang qua, thế nhưng những ánh mắt kì thị ấy, tựa như ngọn lửa cháy rừng rực, đủ để đốt cháy lòng người.

Hiếu Phi đột nhiên vụt chạy ra khỏi trường, tôi đuổi theo cậu ấy, cậu ấy quay đầu nhìn tôi, hét to “Cậu về đi”, tôi trầm mặc đứng lại, nhìn bóng dáng cậu ấy biến mất ở cuối con đường.

Từ ngày đó trở đi, không thấy Hiếu Phi đến trường

nữa, tôi đến nhà cậu ấy, lần đầu tiên, mẹ cậu mở cửa, cũng không dúi dằng mời tôi vào nhà, mà cô ấy mời tôi về, không muốn tôi đến tìm Hiếu Phi nữa, sau đó, cánh cửa nhà cậu ấy luôn luôn đóng kín.

Lời đồn cường dân bị lan rộng, cục công an cũng tham gia, bắt đầu lập án điều tra.

Từ khi cục công an lập án điều tra, lời đồn đãi càng được truyền bá với tốc độ nhanh hơn, cả thành phố của chúng tôi, từ người già tám mươi tuổi, đến đứa nhóc tám tuổi, đều biết ở trường Nhất Trung có một nữ sinh học rất giỏi, vì lêu lổng cùng đám con trai bên ngoài nên bị chúng cường bức.

Dưới sự tham gia của cảnh sát, bốn thằng con trai gây ra chuyện ấy rất nhanh đã bị điều tra ra, có hai thằng cũng học ở một trường trung học trọng điểm khác trong thành phố —— học sinh trường trung học Thực Nghiệm, một thằng là học sinh lớp 9, một thằng đang học cấp Ba, hai thằng còn lại cũng đang là học sinh.

Phiên bản của lời đồn càng được nhân lên nhiều hơn

nữa, có kẻ nói bốn thằng đó bàn bạc với nhau, chuốc say Hiếu Phi, sau đó cưỡng bức; có kẻ nói chỉ là trùng hợp, bản thân Cát Hiếu Phi không có tự chủ, uống say, làm loạn cùng bốn nam sinh đó, bốn thằng đều xảy ra quan hệ với Hiếu Phi; có kẻ nói chỉ có hai thằng, còn hai thằng kia nhát gan, chỉ tham gia uống rượu.

Chỉ trong một thời gian ngắn, dư luận xôn xao, tất cả các bậc phụ huynh đều cẩn thận trông giữ con gái nhà mình, không cho con gái đi chơi với nam sinh, tôi cũng bị bố mẹ thúc ép hơn, bình thường không cho phép tôi ra khỏi cửa, cuối tuần phải về nhà trước giờ cơm tối.

Tôi là người ở gần Hiếu Phi nhất, nhưng tất cả những chuyện này, tôi cũng chỉ giống như mọi người, phải thông qua lời đồn mới có thể biết được.

Tôi tính toán thời gian cậu ấy gặp chuyện không may, vừa đúng là thời gian Vương Chính rời khỏi thành phố này, như vậy dù bốn thằng con trai kia cố ý, hay vô tình, thì nguyên nhân Hiếu Phi say rượu cũng không phải do bọn chúng. Nhưng, tôi tin, cho dù Hiếu Phi uống say, cũng sẽ không thể xằng bậy cùng bọn chúng, đại

khái bọn chúng xuất phát từ toan tính trả thù, nên mới liên hợp lại, hung hăng giáo dục một Cát Hiều Phi “kiêu ngạo vô lễ”.

Bởi vì bố mẹ Hiều Phi từ chối ra tòa buộc tội, kiên quyết không thừa nhận có sự việc ấy, nhà bốn thằng con trai kia cũng dùng vô số tiền bạc khơi thông quan hệ, cuối cùng, bốn thằng ấy đều không phải gánh vác trách nhiệm hình sự, nhưng trường học vì muốn giữ uy tín với phụ huynh và học sinh, vẫn có phản ứng riêng. Trường trung học Thực Nghiệm tổng cổ hai nam sinh, ngoài ra hai thằng học trung học cơ sở cũng bị tổng cổ khỏi trường, không chỉ có vậy, các trường trung học khác, gồm cả trường kỹ thuật, cũng tuyên bố không bao giờ nhận bốn thằng ấy.

Cuộc đời Hiều Phi bị bọn chúng hủy hoại, cuộc đời bọn chúng cũng vì Hiều Phi mà bị hủy hoại. Bố mẹ Hiều Phi ra khỏi nhà, đầu cũng không dám ngẩng lên, mà bố mẹ bọn chúng cũng bởi vì có thằng con phạm tội cưỡng dâm, thoáng chốc đã già đi, nghe nói trong đó có một bà mẹ bị bệnh tim tái phát, suýt chết.

Trong một đoạn thời gian, tôi vô cùng hận bọn chúng, nhưng sau đó tôi lại nghe nói, một nam sinh trong số chúng học trường trung học Thực Nghiệm bị bổ dùng dây lưng quật, đánh đến đứt cả ba chiếc thắt lưng da trâu, phải đưa vào bệnh viện chữa trị, vết thương còn chưa lành, hắn đã lặng lẽ rời khỏi thành phố này, gia nhập quân đội Tây Tạng. Không lâu sau đó, bố mẹ hắn ly dị.

Tiểu Ba nói với tôi: “Bọn chúng đều đã vì lỗi lầm của mình mà phải bồi thường khi còn sống, thậm chí bố mẹ chúng cũng phải bồi thường khi còn sống.”

Tôi biết anh ấy nói thật, nhưng, tôi vẫn căm hận bọn chúng.

Tôi im lặng khùng khiếp, cả ngày thường không nói câu nào, cuối tuần nào tôi cũng đi đi lại lại dưới nhà Hiếu Phi, không dám gõ cửa, chỉ hy vọng cậu ấy có thể thấy tôi, sẵn sàng ra ngoài gặp tôi, nhưng cậu ấy không bao giờ xuất hiện.

Dần dần, còn có lời đồn từ những người hàng xóm

với nhà Hiếu Phi, nghe nói trước đây bố Hiếu Phi từng là quân nhân (đây cũng là nguyên nhân tôi quen Hiếu Phi ở trường tiểu học của quân đội), đại khái hàng năm ở bộ đội nên tính cách rất táo bạo, sau khi chuyển nghề đến nơi khác sống, có chút buồn bực thất bại, thích uống rượu, cứ uống rượu vào là lại đánh mẹ Hiếu Phi.

Những người lớn tuổi thờ dài, Hiếu Phi là cô bé thông minh, hiểu biết, nhưng có ông bố thường xuyên đánh mẹ, nên cậu ấy không thích về nhà, con gái chơi nhiều ở bên ngoài, đương nhiên dễ dàng gặp chuyện không may.

Tôi cũng cẩn thận suy nghĩ mọi nguyên nhân và hậu quả, hóa ra là như vậy!

Hắn là không phải sau khi chuyển nghề bố Hiếu Phi mới đánh mẹ Hiếu Phi, mà khi còn là quân nhân, ông ấy đã đánh vợ rồi, vì thế khi học ở trường tiểu học của bộ binh, Hiếu Phi mới không thích về nhà, mới thích du đãng ở ngoài, mới có thể trở thành bạn tốt với một cô bé cũng không thích về nhà là tôi.

Đây đại khái cũng là nguyên nhân cậu ấy muốn ngủ

lại nhà tôi, sâu trong nội tâm cậu ấy nhất định tràn ngập sợ hãi, trốn tránh không muốn nhìn thấy cảnh bố mẹ đánh nhau.

Ở ngoài mặt, cậu ấy hoàn toàn khác tôi, hoạt bát vui vẻ, nhưng lại có một trái tim đang đè nén nỗi cô đơn giống tôi, chính vì vậy chúng tôi mới có thể ở bên nhau, sưởi ấm cho nhau.

Đằng sau những hành động không bình thường của ai đó nhất định có một nguyên nhân, tại sao tôi lại không sớm nghĩ ra chứ?

Hiếu Phi đã làm bố mình mất mặt, bố cậu ấy có thể lại uống say rồi đánh cậu ấy không?

Tôi bắt đầu sợ hãi, chạy tới đập cửa nhà Hiếu Phi, không ai đáp lại, tôi cứ đập cửa liên tục, mãi đến khi đằng sau cánh cửa truyền đến tiếng nói của mẹ cậu: “Hiếu Phi đi nơi khác rồi, cháu đừng đến tìm nó nữa.”

“Đi đâu vậy cô?”

“Cô đưa nó đến nhà dì ở một thời gian.”

Tôi nửa tin nửa ngờ, mà tôi cũng chỉ có khả năng làm như vậy, tôi cầu xin người đứng sau cửa: “Cô ơi, cháu xin cô chú đừng đánh Hiếu Phi, bây giờ cậu ấy chỉ còn cô chú

Tiếng khóc của mẹ cậu ấy truyền đến: “Cô biết, cháu đi đi!”

Tôi còn nói: “Cô, cháu nhờ cô nhắn lại cho Hiếu Phi, bảo cậu ấy đừng quên chuyện đã đồng ý với cháu.”

Đằng sau cánh cửa không phát ra tiếng nào, tôi chỉ có thể yên lặng rời đi.

Dưới cơn sóng gió đó, cuộc thi cuối kỳ cũng đến, thành tích của tôi vô cùng thê thảm, đứng thứ ba từ dưới lên.

Cô giáo Ngô rất thất vọng, không biết vì cô đang lo lắng cho một học sinh tốt sa đọa hay lo lắng thành tích và tiền thưởng của mình.

Mẹ tìm tôi nói chuyện, cực kỳ nghiêm khắc phê bình tôi, quyết định hạn chế thời gian đi chơi của tôi, tôi đột

nhiên không trầm mặc trước mặt bố mẹ nữa, nhìn mẹ nói: “Nếu hồi con còn nhỏ bố mẹ có thể vứt con cho ông ngoại, vậy thì bây giờ dù con biến thành bộ dạng gì đi nữa bố mẹ cũng không cần oán trách bất luận kẻ nào! Bố mẹ cứ chăm sóc cho tốt đứa con gái nhỏ bảo bối của mình đi, con sống hay chết, tự con chịu trách nhiệm! Không cần bố mẹ quản!”

Mẹ tức giận giơ tay lên, nhưng mẹ không dám đánh tôi, trong lòng mẹ hiểu rất rõ, chỉ cần đụng vào tôi một chút, thì dựa vào tính quật cường, cực đoan của tôi và mâu thuẫn giữa tôi với họ, rất có khả năng sẽ đẩy tôi trạch khỏi con đường của họ.

Học điều tốt có lẽ cần cả nghìn ngày, học cái xấu lại chỉ cần vài ngày.

Một ngày sau tết âm lịch, tôi đạp xe về nhà, bất ngờ nhìn thấy Hiểu Phi trên đường, cậu ấy mặc một chiếc áo nỉ đen đã cũ, nhìn tôi cười.

Tôi không thể tin vào đôi mắt của mình, vội tới trước mặt cậu ấy: “Hiểu Phi?”

Cậu ấy cười: “Còn nhận ra tớ à!”

Tôi ngây người không nói nên lời, chỉ biết nắm lấy tay cậu ấy, cười ngây ngô. Cậu ấy nói: “Chúng ta tìm một chỗ để nói chuyện đi.”

Tôi nói được, lập tức đạp xe lai cậu đến bờ sông, vì đang là mùa đông nên không xả nước, lòng sông lộ cả ra, chúng tôi ngồi trong lòng sông nói chuyện phiếm.

Cậu ấy hỏi tôi: “Thành tích thi cuối kỳ của thế nào?”

“Không tốt lắm.”

Cậu ấy thở dài: “Kì Kì, cậu phải học tập cho tốt vào, không được lãng phí cái đầu ông trời ban cho cậu, không phải ai cũng có cơ hội được đi học đâu.”

Tôi không hé răng.

Cậu ấy ngẩng đầu nhìn cây bạch dương đã rụng gần hết lá, nét mặt thật bi thương: “Đôi khi vào ban đêm, tớ đột nhiên bừng tỉnh, khóc lóc và hy vọng mọi chuyện chưa từng xảy ra, tất cả chỉ là ác mộng mà thôi, chỉ cần

tỉnh giấc, tớ vẫn có thể ngồi trong lớp học nghe thầy cô giảng bài, bây giờ tớ thấy những ngày được đến trường nghe giảng, được làm bài tập thật quý giá biết bao, nếu tớ có thể lại được làm bài tập, lại được nghe giảng, thì tớ tình nguyện đổi tất cả, nhưng, dù tớ biết cái sai của mình, có hối hận thế nào, cũng không ai cho tớ một cơ hội nữa, ai cũng không chịu cho tớ một cơ hội...” Nước mắt của Hiếu Phi, từng giọt từng giọt chảy xuống hai bên má.

Mặt tôi cũng ướt đẫm nước mắt, nhưng lại không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể không ngừng dùng tay áo quẹt đi.

Hiếu Phi yên lặng rất lâu, sau đó đột nhiên mỉm cười nói: “Kì Kì, cậu phải tin tớ, tớ sẽ luôn nhớ chuyện đã đồng ý với cậu, làm một người kiên cường.”

Tôi gật gật đầu.

Cậu ấy hỏi: “Trên người cậu có tiền không? Tớ muốn mượn cậu ít tiền.”

Tôi vội vàng tìm tìm bới bới trong túi, vì mới sang năm mới, trên người vừa may còn có tiền mừng tuổi, tổng cộng hai trăm hơn ba mươi đồng.

Cậu ấy nhận lấy, cẩn thận cất vào túi tiền, chúng tôi ngồi im lặng ở đó một lúc lâu, cậu ấy nói: “Lạnh quá, đi thôi!”

Tôi đạp xe, hỏi: “Có đủ tiền không?”

Hiếu Phi cười: “Nào có ai ghét bỏ tiền nhiều đâu?”

Tôi vội nói: “Nếu cậu còn cần, tớ có thể giúp cậu kiếm một ít.”

“Cậu muốn hỏi mượn bọn anh Lí à? Tớ không cần tiền của họ, dù họ có nhiều tiền thế nào, cho mượn tiền, họ cũng không phải người tốt, Kì Kì, cậu đừng chơi nhiều với họ.”

Nếu đổi thành người khác nói những lời này, có lẽ tôi đã sớm đánh cho nó một trận, nhưng đối với Hiếu Phi, tôi chỉ nhẹ nhàng nói: “Tớ cũng không phải người tốt gì.”

Đi qua một hiệu cầm đồ nhỏ, tôi đột nhiên nổi lên một ý nghĩ, nói với Hiểu Phi: “Cậu chờ tở một lát.”

Tôi dắt xe đạp vào hiệu đó, nói với bà chủ: “Cháu muốn bán chiếc xe đạp này, cô ra giá đi.”

Tôi biết hiệu cầm đồ này chuyên nhận những đồ ăn cắp, lớn là chiếc TV, nhỏ là bao thuốc lá. Con trai của một vị lãnh đạo ở cơ quan bố tôi thường xuyên ăn trộm thuốc lá của bố mình để đổi lấy tiền tiêu vặt.

Bà chủ đánh giá tôi: “Sáu mươi.”

“Một trăm ạ, chiếc xe này gần như còn mới nguyên, hơn nữa cũng không phải đồ cháu ăn trộm, cô có thể yên tâm để cho con gái dùng.”

Bà chủ lại nhìn tôi vài lần, dường như đang phán đoán lời nói của tôi là thật hay giả, cuối cùng, quyết định thành giao.

Tôi cầm một trăm đồng, đi ra hiệu cầm đồ, đưa cho Hiểu Phi, Hiểu Phi thấy chiếc xe của tôi đặt lại trong hiệu, đã hiểu tiền của tôi đến từ nơi nào, cậu ấy không từ

chôi, nhận tiền và cất vào túi, nói với tôi: “Tớ đi đây.”

“Bao giờ cậu lại đến tìm tớ?”

Cậu ấy mỉm cười: “Lần sau đến tớ sẽ mời cậu ăn thịt dê nướng.”

Tôi gật đầu.

Cậu ấy đi được vài bước, xoay người lại nhìn tôi, nói: “Kì Kì, tớ sẽ nhớ kỹ chuyện đã đồng ý với cậu, cậu cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt, nhớ kỹ, phải học thật giỏi.” Sau khi nói xong, cậu ấy kiên quyết bước đi.

Thân ảnh của Hiếu Phi càng ngày càng đi xa giữa cơn gió lạnh, tôi nhìn bóng dáng cậu ấy, tuy lòng nặng trĩu nhưng lại dần dần nảy sinh hy vọng.

Bởi vì, cậu ấy làm tôi cảm thấy tất cả mọi u ám này rồi sẽ có ngày tán đi, chúng tôi vẫn có thể ngồi trước bếp than, ăn thịt dê nướng, uống trà; chúng tôi vẫn có thể lười nhác nằm trên sofa, nói chuyện phiếm, sơn móng tay, bàn tán những kiểu tóc trên tờ tạp chí

Có điều, tôi không thể ngờ rằng, đây lại là lần cuối cùng tôi gặp Hiếu Phi.

(Tiểu Dương:)

Vài ngày sau, tin tức Hiếu Phi không để lại lời nào, rời nhà trốn đi được truyền ra ngoài.

Bố mẹ cậu ấy từng hận cậu ấy làm mình phải xấu hổ, có lẽ còn mong mình không sinh ra cậu ấy, nhưng đến khi Hiếu Phi biến mất theo mong muốn của họ, họ lại điên cuồng đi tìm con, nhưng không có tin tức gì về cậu ấy, có người nói nhìn thấy cậu ấy đi mua vé tàu hỏa đến Quảng Châu, có người nói cậu ấy đi mua vé tàu hỏa đến Bắc Kinh.

Vì tôi bán xe đạp đi nên bố mẹ hỏi tôi, tôi đã rất mệt mỏi, không muốn bịa ra lời nói dối, dứt khoát nói thật với họ. Không ngờ họ lại không hề tức giận, thậm chí bố tôi còn nhờ người bạn làm việc ở đường sắt giúp tìm Hiếu Phi.

Lòng tôi bắt đầu cảm thấy áy náy, bởi vì trong

khoảng thời gian này, tôi luôn lạnh nhạt với họ, họ có vẻ rất tiêu tụy.

Bố mẹ Hiểu Phi đi Bắc Kinh, sau đó lại đi Quảng Châu, nhưng họ vẫn không tìm được cậu ấy. Tinh thần của mẹ Hiểu Phi hoàn toàn sụp đổ, gần như người điên; bố Hiểu Phi thành con sâu rượu, nhưng không còn sức lực đánh ai nữa.

Sau khi xác nhận Hiểu Phi đã rời đi, hàng đêm tôi không thể ngủ yên, lúc lại thấy hối hận, mình không nên cho cậu ấy tiền; lúc lại thấy hối hận, tại sao mình không cho cậu ấy nhiều tiền hơn. Cứ ngủ là tôi lại mơ thấy ác mộng, mơ thấy Hiểu Phi gặp kẻ xấu, mơ thấy cậu ấy không có cái gì ăn, mơ thấy cậu ấy không có quần áo mặc.

Tôi không ăn được gì, ngủ không yên giấc, cơ thể và tinh thần của tôi đều suy sụp.

Nhìn tôi ngày một gầy gò hơn, bố mẹ không trừng phạt được cũng không trách móc được, chỉ có thể dặn dò em gái chơi với tôi nhiều hơn, thúc giục tôi đến lớp

học vẽ, hy vọng tôi có thể tán đi phần nào vương bận với Hiếu Phi.

Trong kỳ nghỉ đông, cấp Ba vẫn bình thường, Tiểu Ba bỏ dở bài vở đang ôn tập, cố gắng dành thời gian ở bên tôi, giảng cho tôi các loại đạo lí. Anh nói với tôi, cho dù không có tôi, Hiếu Phi cũng sẽ rời đi, tôi chẳng phải người thúc đẩy cậu ấy rời đi. Anh phân tích cho tôi, Hiếu Phi rời đi không nhất thiết là một chuyện xấu, cậu ấy rời khỏi nơi này, đi đến một nơi không ai quen biết mình, có thể bắt đầu lại một lần nữa, chắc chắn cậu ấy sẽ lại gặp được những niềm vui. Anh còn cầm băng đĩa phim truyền hình “Cô gái ngoại lai” từng tạo cơn sốt mấy năm trước, tuy Hiếu Phi chỉ có trình độ văn hóa trung học cơ sở, nhưng cậu ấy rất thông minh, sẽ không kém “cô gái ngoại lai” Trần Tiểu Nghệ, nếu Trần Tiểu Nghệ có thể làm lại từ đầu, thì Hiếu Phi cũng nhất định tìm được một công việc, tự chăm sóc tốt bản thân.

“Cô gái ngoại lai”: Phim truyền hình ăn khách vào năm 1991, do đài truyền hình Quảng Châu, Trung Quốc sản xuất.

Có một ngày, anh ấy không lên lớp mà đến tìm tôi.

Tôi ngồi trên băng ghế đá, nhìn anh xuyên qua ánh mặt trời rét lạnh, bóng cây loang lổ, bỗng phát hiện anh cũng rất gầy.

Đột nhiên, nước mắt của tôi chảy xuống như mưa, không thể ngừng lại được. Anh không khuyên tôi, yên lặng ngồi cạnh tôi.

Tôi khóc rất lâu, sau đó mới nói với anh: “Anh đừng trốn học, anh nhất định phải đỗ vào một trường đại học danh tiếng, về sau em còn có thể học cùng trường đại học với anh.”

Anh nói: “Được.”

Ở bên ngoài, tôi không hề nhắc đến Hiểu Phi nữa, nhưng trong lòng tôi vẫn luôn suy tư, tại sao mọi chuyện lại biến thành như vậy? Khi chúng tôi nghỉ hè, không phải đã nói với nhau rằng, chúng tôi sẽ chăm chỉ học hành, mọi chuyện đều tươi sáng sao? Chuyện Hiểu Phi mang thai, phá thai, chỉ có Hiểu Phi biết, bố mẹ Hiểu Phi

biết, tôi biết, ai có thể truyền tin tức ra chứ?

Mấy nam sinh kia tuy xâm phạm Hiếu Phỉ, nhưng chúng không biết chuyện Hiếu Phỉ mang thai và phá thai, cùng lắm bọn chúng cũng chỉ khoe ra, không thể bảo vệ bí mật, truyền lưu cho đám bạn biết, Cát Hiếu Phỉ đã không còn là xử nữ nữa, nhưng những tin đồn kiểu như thế, cho tới giờ ở trường học cũng không thiếu, những nữ sinh “không phải xử nữ” vẫn đang sống êm đẹp. (Không còn là xử nữ là cô gái không còn trinh.)

Tôi từng hỏi Tiểu Ba, Tiểu Ba nói anh ấy không biết

Vài năm sau, Trương Tuấn mới nói cho tôi nguyên do, lời đồn bị truyền ra từ bệnh viện. Bác sĩ và y tá phá thai cho Hiếu Phỉ, không tuân thủ y đức của họ, họ mang chuyện một cô gái phá thai trở thành chuyện vui bàn tán với bàn bè, với người thân của mình, người thân và bạn bè của họ lại bàn tán với bạn bè của mình, cuối cùng một truyền mười, mười truyền trăm, trở thành câu chuyện thú vị nhất trên bàn mặt chược, người biết chuyện ngày càng nhiều.

Mà bốn nam sinh kia, sau khi xảy ra quan hệ với Hiếu Phi, từng khoe ra với đám bạn của mình, nam sinh truyền miệng với nhau, không ít người biết trường Nhất Trung có nữ sinh “Phi Nhi” đã không còn là xử nữ nữa, ít nhất, Trương Tuấn cũng được nghe tin “Phi Nhi” bị kẻ phá thân vào học kỳ một năm lớp 9.

Khi lời đồn Hiếu Phi mang thai, phá thai truyền rộng ra, nghe nói hai người nghe tin đồn đã đối chiếu những lời đồn với nhau, nhận được tin đồn Cát Hiếu Phi bị bốn đứa cưỡng bức, thu lại các tin đồn mang thai và phá thai, trực tiếp để cảnh sát tham gia.

Trong sự việc này, Hiếu Phi và bốn nam sinh đó đều phạm phải sai lầm lớn, nhưng những người mắc sai lầm lớn nhất chính là đám bác sĩ và y tá kia, nếu không có bọn họ, cho dù đó là một sai lầm, thì cũng là một sai lầm có thể sửa, tuy nhiên, bọn họ không cho những thiếu niên này cơ hội quay đầu lại, do đó trực tiếp tạo nên vài bi kịch gia đình.

Năm đó, pháp luật ở Trung Quốc còn chưa hoàn hảo, với bằng không việc tiết lộ chuyện riêng tư của bệnh

nhân ấy, bọn họ sẽ bị đưa ra công lý. Tôi chỉ nguyện rửa lương tâm bọn họ có thể phát huy một chút tác dụng, khi bọn họ nhớ tới năm bị kịch gia đình, năm thiếu niên bị hủy hoại cuộc đời, bọn họ sẽ hàng đêm gặp phải ác mộng!

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25

Cô gái xinh đẹp làm người ta yêu thích, cô gái mạnh mẽ khiến người ta tôn trọng, còn cô gái vừa xinh đẹp vừa mạnh mẽ, cô ấy sẽ chiến thắng tất cả.

Bí mật của Quan Hà

Suốt kỳ nghỉ đông, cuộc sống của tôi hỗn loạn không chịu nổi, chuyện bình thường duy nhất là tôi đi chúc tết cô giáo Cao.

Cô giáo Cao biết Trương Tuấn bị phân vào lớp kém, cũng biết thành tích thi cuối kỳ của tôi xuống dốc thảm hại, cô rất buồn. Cô nói với tôi, tuy cô đã dạy rất nhiều học trò, nhưng cô vẫn thấy tôi và Trương Tuấn là hai học trò đặc biệt nhất của mình, làm một cô giáo, sợ nhất là thấy rõ học trò của mình có tài năng, mà lại lãng phí

tài năng đó.

Trương Tuấn bị phân vào lớp kém, cô cũng không lo lắng, cô nói Trương Tuấn có nghị lực kiên cường hơn nhiều so với những người khác, ngoài mặt thì làm như mọi chuyện đều không có gì, cứ như nước chảy bèo trôi, nhưng thực tế trong lòng cậu luôn có chủ ý, không muốn người khác can thiệp vào.

Cô ấy lại rất lo lắng về tôi, tôi ngoài mặt thì quật cường lạnh lùng, tựa như rất khó để người khác ảnh hưởng đến mình, nhưng thực ra lòng tôi lại vô cùng nhạy cảm, rất dễ bị người khác làm ảnh hưởng. Thành tích lúc lên lúc xuống của tôi, đủ để chứng minh phán đoán của cô, cô nói cô không trông mong tôi thi lên trung học phổ thông với thành tích nổi trội xuất sắc, nhưng cô cũng chắc chắn tôi có thể thi vào một trường trung học trọng

Ra khỏi nhà cô giáo Cao, thấy Trương Tuấn dừng xe máy ở dưới tầng, cậu hơi cúi cong thắt lưng, cúi đầu, không nhìn thấy tôi, tôi bước đi nhanh hơn, định lướt qua người cậu một cách nhanh nhất.

“Này!”

Bước chân của tôi vẫn chưa ngừng, chỉ dừng một chút, không chắc có phải cậu đang gọi mình hay không.

“Này!”

Lại là một tiếng gọi nữa, tôi không chắc chắn quay đầu.

“Cát Hiểu Phi rất thông minh, cũng rất kiên cường, cô ấy sẽ sống tốt.” Cậu đứng bên xe máy, nhìn tôi.

Lúc này tôi mới chắc chắn cậu ấy đang nói chuyện với mình, cảm thấy tất cả buồn khổ đều chảy vọt tới hốc mắt, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt tôi.

Dường như cậu muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng chỉ nói: “Cậu đừng quá đau buồn.”

Tôi sợ mình mở miệng, nước mắt sẽ chảy ào ra, chỉ gật gật đầu, xoay người bước đi.

Cảm giác phía sau luôn luôn có một đôi mắt nhìn tôi,

vì thế, tôi đi bước sau nhanh hơn bước trước, muốn chạy thoát thật nhanh.

Học kỳ mới bắt đầu, đây cũng là học kỳ cuối cùng ở trường trung học cơ sở của chúng tôi.

Chuyện của Hiểu Phi tuy rằng vang xa khắp nơi, nhưng từ khi cậu ấy biến mất, tất cả đều nhanh chóng trở lại bình thường. Trong một giờ ra chơi, khi ánh mặt trời xuyên thấu qua những chiếc lá xanh non, các nam sinh chạy chơi dưới sân thể dục đều có sắc mặt hồng hào, tinh thần phấn chấn bông bột, các nữ sinh vừa ăn kem vừa cười, khúc kha khúc khích trao đổi với nhau những tin đồn. Không cần nghe, tôi cũng biết họ đang nói cái gì. Bởi vì, hai năm trước, tôi đã ở bên mấy cô gái đó. Không phải cùng một người, nhưng đối với những cô gái mới lớn, luôn là những câu chuyện tương tự.

Đôi khi, tôi thấy rất khó tin rằng, một người cứ biến mất như vậy, nhưng thế giới lại vẫn xoay chuyển tràn đầy sức sống, chẳng lẽ nó không cảm thấy chúng tôi đang đau lòng sao?

Trái đất sẽ không ngừng chuyển động vì bất kỳ ai, đây là một câu nói trung thực nhất, cũng là một câu nói tàn nhẫn nhất.

Trương Tuấn lại có bạn gái mới, tên là Trần Diệc Nam, là một cô gái học trong trường chúng tôi, từng là phát thanh viên cho đài phát thanh của trường, chủ biên một tờ báo.

Chúng tôi coi như cũng có quen biết, tôi từng tham gia vài cuộc thi diễn thuyết, giành được vài giải thưởng, cô ấy từng mời tôi tham gia chương trình phát thanh của trường, nhưng tôi lại nhẹ nhàng từ chối.

Bây giờ cô ấy đang là học sinh lớp 12 của lớp chuyên văn, học ngữ văn cực giỏi, nghe đồn cô ấy là nữ sinh có chút giống Lâm muội muội, [1] là người có tài hoa và cao ngạo, đôi mắt trong sáng.

[1] Lâm muội muội là Lâm Đại Ngọc trong Hồng lâu mộng, là cô gái giỏi cầm kì thi họa, có tâm hồn thi phú.

Trần Diệc Nam gần như không có điểm nào giống hai

cô Trương Tuấn, điểm giống duy nhất chỉ là họ đều lớn tuổi hơn cậu. Mọi người đều kinh ngạc bởi cặp đôi này, không biết Trương Tuấn có điểm gì có thể thuận mắt tài nữ, chẳng lẽ cậu ấy ở bên Trần Diệc Nam để nói về thơ văn của Lý Bạch, Đỗ Phủ, Lý Thanh Chiêu, Chu Thục Chân? [2]

[2] Lý Thanh Chiêu (1084 – mất khoảng năm 1151), hiệu Di An cư sĩ, là nữ tác gia chuyên sáng tác từ nổi tiếng thời nhà Tống, (Trung Quốc). Theo đánh giá của nhà văn Lâm Ngữ Đường, thì bà là nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa là một nữ thi nhân bậc nhất Trung Hoa.

Chu Thục Chân: Nữ từ nhân nổi tiếng thời Tống, hiệu xưng U Thê Cư Sĩ, được biết là một tài nữ người ở Tiền Đường thời Tống, thi từ đều giỏi, đương thời chỉ có nàng mới xứng tề danh với Lý Thanh Chiêu. Tác phẩm tiêu biểu có “Đoạn Trường Tập” và “Đoạn Trường Từ” được lưu truyền, nổi tiếng nhất là “Điệp Luyến Hoa”.

Có lẽ bởi vì Hiếu Phi, có lẽ bởi vì lòng đã chết lặng, nên tôi không có chút cảm giác đau lòng nào, chỉ nghĩ đơn giản, Trương Tuấn là người không thể chịu đựng

được sự cô đơn, nữ sinh bên cạnh cậu luôn đến rồi đi, cô gái này không biết có thể kiên trì bao lâu đây?

Tôi bắt đầu cố gắng tìm đọc những truyện trinh thám của Agatha Christie, [3] trong những câu chuyện của bà, tôi cũng lần mò theo dấu vết, tìm kiếm hung thủ. Vì Tiểu Ba đang vất vả chuẩn bị cho kỳ thi vào đại học nên anh rất ít đến quán karaoke, vì vậy tôi cũng không đến đó nữa, mỗi ngày sau khi tan học, nếu không về nhà thì tôi sẽ vào thư viện.

[3] Agatha Mary Clarissa, Lady Mallowan, (15 tháng 9 năm 1890 – 12 tháng 1 năm 1976), thường được biết đến với tên Agatha Christie, là một nhà văn trinh thám người Anh còn viết tiểu thuyết lãng mạn với bút danh Mary Westmacott, nhưng vẫn được nhớ đến hơn cả với bút danh Agatha Christie và 66 tiểu thuyết trinh thám. Với hai nhân vật thám tử nổi tiếng, Hercule Poirot và Bà Marple (Miss Marple), Christie được coi là “Nữ hoàng trinh thám” (Queen of Crime) và là một trong những nhà văn quan trọng và sáng tạo nhất của thể loại này.

Cuộc sống vô cùng bình tĩnh, mà bình tĩnh của tôi ở

trong mắt Quan Hà lại là cam chịu, cô ấy nỗ lực đến gần tôi, nhưng vì Hiếu Phi, tôi đã khóa trái cánh cửa tình bạn dẫn đến trái tim mình, tôi từ chối đón nhận ý tốt của cô ấy.

Nhưng cô ấy vẫn làm những điều không cần thiết, vẫn không ngừng tiếp cận tôi, dù tôi có lãnh đạm thế nào cô ấy cũng không để ý. Đôn đốc tôi làm bài tập, đôn đốc tôi nghe giáo viên giảng bài, đôn đốc tôi học tập chăm chỉ, chủ động tìm tôi chơi cùng, tất cả những buổi tụ tập bè bạn, dù lớn hay nhỏ, chỉ cần cô ấy tham gia, thì nhất định sẽ kéo tôi theo. Cô ấy làm tôi nghĩ đến nữ tu sĩ của Thiên Chúa giáo, đang nỗ lực cứu vớt con người sắp đi theo đám ma quỷ là tôi.

Tôi bất đắc dĩ bị cô ấy kéo theo vào đám bạn, trong đám đó có bạn lớp trưởng – Lí Sam đại nhân, có bạn nhà thơ Tống Thần, có bạn sắc mặt tái nhợt, thân thể suy yếu Ngụy Vĩ, vì cậu đứng hàng thứ ba, nên chúng tôi gọi cậu là Lão Tam, còn có đại biểu môn tiếng Anh ở trường Vương Hào.

Quan Hà nỗ lực làm cho cuộc sống của tôi trở nên

muôn màu muôn vẻ, tôi nỗ lực lạnh lùng thờ ơ.

Tổng Thần đã sớm thấy không vừa mắt với tôi, rất khó chịu trước cái vẻ nghiêm túc, chẳng nói chẳng cười của tôi, cậu ta hỏi tôi: “Sao cậu không cười? Cậu nhìn những người phụ nữ vắt vả trong xã hội cũ ấy, cậu có biết là ‘Cười một tiếng, trẻ mười năm’ không?”

Tôi nói với cậu: “Biết vì sao ‘Cười một tiếng, trẻ mười năm’ chứ? Bởi vì cười nhiều hơn, sẽ dễ tạo ra nếp nhăn, dễ lão hóa, đến khi người ta hỏi tuổi thật của cậu, sẽ bị sốc, wow, hóa ra bạn trẻ như vậy ư.”

Tổng Thần không nói gì, mặc dù cậu ta có tài hoa, nhưng xét về mảng tư duy logic nói phét, thì cậu ta có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp tôi.

Tuy cậu ta không thích tôi lắm, nhưng Quan Hà quý tôi, nên cậu cũng chỉ có thể nhường tôi mấy phần.

Quan Hà không quá nhiệt tình muốn tôi hòa hợp với mình, nhưng cũng tuyệt đối không buông tay với tôi, dù sao cô ấy cũng rất cố gắng. Tôi có tám cửa đá bảo vệ,

ngàn năm không tính mở ra, Quan Hà lại tính tạo những giọt nước mưa, cho đến khi nước chảy đá mòn.

Có một ngày, tôi đã quên nguyên nhân là gì, dù sao Quan Hà cần về nhà đi lấy cái gì đó, muốn kéo tôi đi cùng. Đến nhà cô ấy, nhìn thấy chiếc đàn nhị, tôi muốn cô ấy kéo một khúc nhạc cho mình nghe, cô ấy đã kéo cho tôi nghe bài “Thảo nguyên chi dạ” [4]

[4] Thảo nguyên chi dạ: có nghĩa là đêm trên thảo nguyên hoặc đêm ở thảo nguyên.

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Thao-Nguyen-Chi-Da-Huang-Jiang-Qin/ZWZA6DAE.html>

“Tớ nhớ lúc cậu mới chuyển đến lớp tớ đã kéo bài này.”

Cô ấy rất kinh ngạc: “Cậu thật sự nhớ à? Đây là bài tớ thích nhất đấy.”

Ở phần I, chương 9 có nhắc đến Quan Hà, khi bạn ấy chuyển trường, vào học cùng lớp với Kì Kì và Trương Tuấn. Có Quan Hà, Kì Kì bắt đầu thấy ghen, ghen với tài

hoa, vẻ đẹp của Quan Hà và ghen vì Trương Tuấn thích Quan Hà.

Tất cả những chuyện về cô ấy tôi đều nhớ. Cổ Long từng nói gì? Người hiểu bạn nhất không phải là bạn thân của bạn, mà là kẻ địch, đáng tiếc Quan Hà là học sinh ngoan ngoãn chăm chỉ, không đọc truyện của Cổ Long. Bằng không, cô ấy sẽ đề phòng tôi rất cẩn thận.

Tôi hỏi cô ấy: “Cậu học kéo đàn nhị từ ai thế?” Giáo viên dạy đàn nhị không dễ tìm, ít nhất tôi cũng chưa từng thấy lớp học đàn nhị.

“Bố tớ dạy, bố thích nhất bài này và kéo bài này cũng rất hay.”

“Ồ!” Tôi nhàn nhạt gật đầu, xem bức ảnh gia đình cô ấy đặt trong phòng khách, bố cô ấy vừa già vừa béo, trên mặt có rất nhiều sẹo lồi, thật sự không nhìn ra ông là thiên tài.

Cô ấy ngồi im lặng, đột nhiên lấy ra một quyển album từ trong ngăn kéo, mở ra cho tôi xem: “Đây là ảnh của

bố tớ.”

Tôi nhìn lướt qua, ngần người, không thể không nhìn kỹ lại. Người đàn ông trong bức ảnh có mặt mày sáng sủa, nhả nhận nho nhã, đó là bức ảnh đen trắng, càng lộ rõ phong độ và trí thức của người đàn ông ấy.

Người này thay đổi quá lớn nhỉ? Tại sao lại khác bức ảnh chụp treo trong phòng khách đến vậy?

Tiếp tục lật xem những tấm ảnh khác, tôi thấy tất cả đều là những bức ảnh chụp khi còn trẻ, một bức ảnh hồi trung niên cũng không có, hơn nữa trong ảnh chỉ có bố, mẹ và Quan Hà, không có anh trai và chị gái của Quan Hà, tôi đang âm thầm buồn bực, bỗng, Quan Hà nói: “Người bố bây giờ của tớ là bố dượng.”

“Bố cậu mắc bệnh qua đời?

Quan Hà lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Có một năm bố đi công tác ở nơi khác, trên một đoạn đường hẹp, hai chiếc xe to đi ngược chiều nhau, đường quá chật, xe đi quá sát nhau, bố không cẩn thận thò đầu ra ngoài cửa sổ, hai lái

xe đều không nhìn thấy, đầu bị kẹp rơi xuống.

Tôi nổi da gà khắp người, đây là kiểu chết đáng sợ nhất mà tôi từng được nghe. Nếu không phải chính tai mình nghe thấy, thì tôi thật muốn bịa ra một cái chết thông thường hơn, cho dù là ung thư gan hay ung thư phổi.

Tôi chỉ nghe qua một lần, cũng đủ để rất nhiều năm ngồi trên xe không dám thò đầu ra ngoài cửa sổ, thậm chí lúc vươn tay ra ngoài cửa sổ cũng phải nhìn trước nhìn sau mấy lượt, Quan Hà bị bao nhiêu rào cản tâm lý, tôi không thể tưởng tượng được.

Dường như rất nhiều năm rồi, Quan Hà không thổ lộ nỗi lòng, nên một khi mở ra, sẽ không thể dễ dàng dừng lại: “Bố tớ họ Hà, vì bố thích hoa sen, nên đặt tên tớ là Hà Hà, (Hà là hoa sen) hy vọng con gái mình lớn lên sẽ xinh đẹp động lòng người như bông hoa sen, phẩm chất cũng cao thượng như bông hoa sen. Sau khi bố mất, vì mẹ tớ không có việc làm, muốn nuôi sống tớ, cho tớ một môi trường giáo dục tốt, nên mẹ đã gả cho bố dượng bây giờ, họ Hà của tớ sửa thành họ Quan.”

“Bố dưỡng bây giờ có tốt với cậu không?”

Quan Hà thờ ơ nói: “Ông ấy không ngược đãi tớ. Ông ấy hơn mẹ tớ nhiều tuổi, vợ trước đã qua đời, có một con trai, hai con gái, chỉ cần tớ nghe lời một chút, chịu khó một chút, ông ấy sẽ không làm gì khiến tớ khó xử, chỉ là mấy người anh chị không dễ ở chung lắm, có điều mấy năm nay tớ cũng quen rồi.”

Tôi bắt đầu hiểu sự trưởng thành và hiểu biết của Quan Hà từ đâu mà đến, ẩn nhẫn khép mình từ đâu mà đến, phong độ hoàn mỹ, ứng xử lịch sự từ đâu mà đến, đơn giản là cô ấy không có nhà, cô ấy luôn luôn ăn nhờ ở đậu, mẹ cô ấy hầu hạ một ông già để chi trả tiền ăn học cho cô ấy, vì thế, khi những đứa trẻ khác còn đang hồn nhiên nũng nịu với bố, cô ấy đã phải học cách lấy lòng bố dưỡng, lấy lòng các anh các chị.

Quan Hà mỉm cười: “Các bạn học nhìn bộ dáng của tớ, đều nghĩ gia đình tớ rất khá giả, thật ra, họ không biết, từ nhỏ tớ đã làm rất nhiều việc, tớ làm bánh sủi cảo, giặt quần áo, quét dọn vệ sinh, rất nhiều quần áo chị tớ không cần nữa, mẹ dùng bàn tay khéo léo của mình,

dùng máy may sửa lại cho tốt, chiếc quần chiếc áo đó trở nên xinh đẹp hơn, thực ra tốt chỉ có vài bộ quần áo là của chính mình.”

Vì mỉm cười nên khoe miệng Quan Hà cong cong, làm cho người ta thấy một loại kiên cường khác. Tôi nói: “Cậu là người có dáng vẻ xinh đẹp, có khí chất, những bộ quần áo đó là vì cậu mặc lên, nên các bạn học mới chú ý.”

Quan Hà cười, lại không nhìn ra đó là lớp mặt nạ hay là thật lòng. Cô ấy nhìn vào mắt tôi, nói: “Bởi vì từ nhỏ đã phải nhìn sắc mặt người ta để đoán biết ý nghĩ, nên tớ là người rất nhạy cảm. Từ khi chúng mình ngồi cùng bàn, tớ liền cảm thấy chúng mình có điểm giống nhau, chẳng qua tớ còn muốn chăm sóc mẹ, nên mới phải nhu thuận lấy lòng mọi người, làm tất cả mọi người đều thích tớ, còn cậu lại có thể chống đối một cách cực đoan, tùy hứng làm những việc mình muốn làm.”

Tôi ngơ ngác nhìn cô ấy, cô ấy cười cười, nắm tay tôi, dẫn tôi ra ngoài, nửa đùa nửa thật nói: “Đừng nói với người khác nhà tớ ở đâu và như thế nào nhé, tớ không

muốn người khác biết mình là cô bé Lọ Lem, tớ thích làm cô công chúa nhỏ.”

Tôi gật gật đầu, trịnh trọng nói: “Tớ sẽ không nói với bất cứ kẻ nào.”

Tuy ngoài mặt tôi biểu hiện rất thờ ơ, thậm chí ngay cả một lời an ủi Quan Hà cũng không nói, nhưng tất cả lạnh lùng của tôi đều đã dập nát hoàn toàn trước mặt Quan Hà, ngay cả cô giáo Ngô cũng nhận ra, trong lớp, người duy nhất tôi không nói từ “không” chính là Quan Hà. Nếu tôi là Tôn Ngô Không, thì Quan Hà chính là vòng kim cô của tôi, dù tôi có âm ỉ thế nào, cô ấy cũng luôn có cách làm tôi nghe

Tôi bắt đầu thật sự bước vào vòng xoáy bạn bè với Quan Hà, chơi cờ vua với Lí Sam, chơi chữ và đấu võ mồm với Tống Thần, chơi cờ tướng với Vương Hào, giúp bạn gái của Ngụy Lão Tam một tay để bắt nạt cậu ta, ép cậu ta ăn cà tím nướng tiêu, ăn một miếng xong, còn phải nói “Ngon thật đấy”, thứ sáu học xong, mọi người lại cùng đi hát karaoke... Bất tri bất giác, tôi đã không còn là “người ngoài” trong lớp nữa, mà đã dần trở

thành một thành viên trong đại gia đình lớp 9-4, tôi có thể cãi nhau ầm ĩ với mọi người, trêu đùa, đấu võ mồm với mọi người, mỗi ngày, mỗi tuần đều có hoạt động, nó lấy đi khoảng thời gian cô đơn của tôi.

~~~~~

Tiết học được vạn người chờ mong

Học sinh kém khẳng định là không thích lên lớp, học sinh giỏi có lẽ sẽ thích lên lớp, nhưng dù là học sinh giỏi thích lên lớp, chỉ sợ không phải tiết nào cũng hứng thú. Tuy nhiên, có một tiết học, dù là học sinh giỏi hay học sinh kém, dù là nam sinh hay nữ sinh, đều âm thầm chờ đợi từ lâu. Cho dù không hề đề cập tới, nhưng trong lòng khẳng định đều đang chờ mong được giáo viên giảng giải.

Tiết học được vạn người chờ mong này, chính là —— sức khỏe sinh sản.

Năm đó tư tấn rất không phát triển, không có sách, càng không có internet, phụ huynh lại không hề đề cập

đến vấn đề giới tính nam nữ, dường như cứ nhắc đến nó là sẽ xảy ra chuyện gì không tốt.

Trên TV cũng chỉ có hình ảnh mơ hồ, ngôn ngữ mơ hồ, đối với sự thay đổi của thân thể mình, chúng tôi đều có rất nhiều tò mò và hoang mang, hơn nữa lại chịu ảnh hưởng từ thái độ của người lớn, nên chúng tôi cũng cảm thấy chú ý đến vấn đề này là không có đạo đức, không lành mạnh, không tích cực, không hướng về phía trước; nhưng về phương diện khác, chúng tôi lại khát vọng gia nhập hàng ngũ người trưởng thành, làm rõ tất cả những vấn đề bố mẹ, giáo viên, thậm chí toàn bộ xã hội đều lảng tránh.

Sách sức khỏe sinh sản vừa được phát, đại khái từng học sinh đều lén lút giở đến trang cuối cùng, tìm đọc tất cả những chuyện về giới tính nam nữ, nhưng hình ảnh in đen trắng không rõ ràng, ngôn ngữ khoa học khô cằn không thể giải thích hết những băn khoăn của chúng tôi.

Thật vất vả mọi người mới đợi đến tiết học một chương có nội dung quan trọng nhất, chúng tôi nghĩ rằng giáo viên sức khỏe sinh sản sẽ giống giáo viên ngữ

vấn, phân tích giảng giải từng câu từng chữ một, giảng sao cho chúng tôi dễ hiểu nhất; và cũng giống bao giáo viên những môn học khác, hận không thể nhét kiến thức vào đầu chúng tôi, giải thích rõ ràng từng ý nhỏ. Nhưng cô giáo biết ăn nói và xinh đẹp dạy môn sức khỏe sinh sản lại nói với chúng tôi rằng, chương này chúng tôi phải tự học.

Chúng tôi hai mặt nhìn nhau, chúng tôi đã tự học từ lâu rồi! Nhưng vì tự học mà vẫn không hiểu, nên mới chờ nghe cô giảng! Cô giáo cũng không để ý nhiều như vậy, sau khi bảo lớp trưởng trông lớp, liền trở về văn phòng, thậm chí ngay cả những câu hỏi sau giờ tự học cũng không có ý trả lời.

Các bạn trong lớp người này nhìn người kia, người kia lại nhìn người này, học sinh ngoan giỏi liền giở sách vở toán, vật lý và tiếng Anh ra, bắt đầu nghiêm túc học tập, chuẩn bị cho kỳ thi vào trung học phổ thông sắp tới. Có mấy nam sinh cười hì hì, ném quyển sách sức khỏe sinh sản vào thùng rác, đây là môn học không thi, chương này không được giảng giải, vậy thì quyển sách cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi nhìn chăm chăm vào quyển sách sức khỏe sinh sản, yên lặng ngẩn người, có lẽ những bản khoản, nghi hoặc trong lòng tôi còn nhiều hơn bất cứ ai, tôi muốn biết rốt cuộc giữa nam và nữ sẽ xảy ra chuyện gì hơn bất cứ ai.

Thực ra, đến tận lúc đó, tôi cũng không thật sự hiểu tại sao Hiểu Phi lại mang thai, tại sao bọn họ đều nói là ngủ thì có thai? Nói là không hiểu chút nào, cũng không đúng, tôi đã xem những bộ phim Hong Kong và Đài Loan có cảnh nam nữ hôn môi, thân mật cởi quần áo, thực ra tôi cũng có mơ hồ, có điều, trong phim luôn diễn đến cảnh họ cởi quần áo, sờ tới sờ lui, sau đó hình ảnh liền cắt, cởi xong quần áo rồi thì sẽ thế nào? Sách giáo khoa nói tinh trùng kết hợp với trứng sẽ thụ thai, chẳng lẽ cứ cởi sạch quần áo sau đó ôm nhau, cùng nhau ngủ một giấc là tinh trùng sẽ kết hợp với trứng ư? Sẽ mang thai ư?

Tôi cảm thấy khát vọng muốn hiểu rõ chuyện này vì hai nguyên nhân: một là vì Hiểu Phi, cậu ấy không nói rõ đã xảy ra chuyện gì, tôi cũng không dám hỏi, nhưng tôi lại rất muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì; một

nguyên nhân nữa là vì sợ hãi, tôi sợ mình không hiểu biết thì làm sao có thể tự bảo vệ bản thân được. Nhưng, với một lòng chờ mong được cô giáo giải đáp tất cả băn khoăn, trấn an tất cả lo âu của tôi, chúng tôi lại bị một câu “tự học” làm mất hết hy vọng. Sự chờ mong với người lớn của tôi lại thất bại một lần nữa.

Quan Hà đã yên lặng ôn toán, cô ấy thấy tôi nhìn chằm chằm quyển sách sức khỏe sinh sản mà ngân người, nghiêng đầu nhìn tôi vài lần.

“Cậu nghĩ gì thế? Không vui à?”

“Không có gì.” Tôi trầm mặc một lúc, lại đột nhiên hỏi, “Cậu có biết làm thế nào để mang thai không? Nam sinh làm thế nào để nữ sinh mang thai?”

Quan Hà vốn trầm ổn lại lập tức đỏ mặt, tầm mắt cô ấy quét nhanh xung quanh chúng tôi, thấy không ai để ý, mới thấp giọng nói: “Không biết.”

Tôi nghĩ rằng, mình đã xem không ít phim Hong Kong và Đài Loan mà còn không biết, chỉ sợ mấy phim

đó Quan Hà còn chưa xem, làm sao cô ấy biết được? Những tác phẩm nổi tiếng thế giới cũng không có mấy chuyện này. Đương nhiên, tôi có thể đi hỏi chị Xinh Đẹp, nhưng nếu vậy nhất định Ô Tặc cũng biết tôi đang đề ý đến chuyện này, sau đó Tiểu Ba cũng sẽ biết. Trời ạ! Không bằng bảo tôi đi chết đi!

Dường như Quan Hà nhìn thấu tâm tư của tôi, trầm mặc một lát, lại nh giọng nói: “Dù sao dắt tay nhau, ôm một chút, hôn một chút, đều không có việc gì, đừng cởi quần áo là được.” Nói xong, cô ấy liền lập tức vùi đầu đọc sách, hiển nhiên, thảo luận về đề tài này, làm cô ấy rất bất an, cô ấy cũng không muốn bàn thêm gì nữa.

Tôi đứng lên, học bộ dáng của vài nam sinh, quăng quyển sách sức khỏe sinh sản vào thùng rác.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26

Người lớn dù có phạm phải sai lầm lớn thế nào, đó cũng chính là nhân quả mà họ phải chịu.

Nhưng thiếu niên, khi mắc sai lầm, một nửa nguyên nhân thường là do cha mẹ, một nửa nguyên nhân là do sự thiếu hiểu biết về cuộc sống.

Cuộc sống có rất nhiều lối rẽ, ý nghĩ sai lầm, có lẽ sẽ bước chân vào một lối rẽ. Đương nhiên, lối rẽ cũng là đường, cũng có người đi đến được con đường có bầu trời bao la bát ngát, tuy nhiên, nếu như thời gian có thể chảy ngược, đối mặt với dung nhan tang thương, nụ cười mệt mỏi, họ sẽ tình nguyện lựa chọn con đường đúng nhất, không muốn để lỡ mất một bước.

Tôi chỉ mong đó là một cơn ác mộng

Trong suốt một khoảng thời gian dài, tôi luôn nghi ngờ tính chân thật của chuyện này, nghĩ rằng vì mình xem nhiều phim gangster, nên sinh ra ảo giác. Nhưng sau một loạt sự kiện sau chuyện này, làm tôi bắt đầu nhận ra rằng, cần chỉnh đốn trật tự xã hội, nghiêm khắc đả kích phần tử phạm tội, không chỉ là những bản tin nghe được từ đài truyền hình trung ương, mà trên thực tế, nó cách chúng tôi cũng không xa.

Nguồn gốc của những cuộc đàn áp rất phức tạp. Vào thập niên 80, có rất đông thanh niên từ nông thôn ra thành phố, trở thành những người thất nghiệp; sang thập niên 90, sau cải cách mở cửa, thể chế kinh tế được chuyển đổi, sinh ra một lượng lớn lao động tự do; sau khi mở cửa biên giới, các loại trào lưu tư tưởng nhanh chóng dũng mãnh xâm nhập vào, vốn là muốn “Cải cách văn hóa” mà giá trị quan niệm đạo đức lại nhanh chóng bị ảnh hưởng, sụp đổ... Một trong rất nhiều lý do là trong thập niên 90, từ vùng đất liền xa xôi đến vùng duyên hải phồn hoa, các loại hình tội phạm ào ào, mạnh mẽ xuất hiện, vì vậy, chính phủ đã phát động cuộc đàn áp các loại tội phạm trên khắp cả nước.

Thập niên 90 có hai lần đàn áp mạnh mẽ nhất, những ai sinh vào thập niên 80 hẳn là vẫn còn chút ấn tượng mơ hồ, bởi vì vào những năm đó, gần như giờ ăn cơm tối của nhà nào cũng xem tin tức, mà ngày nào bản tin cũng có tin tức trọng điểm là các cuộc đàn áp.

Đài truyền hình thành phố muốn làm một chương trình về các lớp sắp tốt nghiệp, trường học chọn ra vài giáo viên và học sinh để trả lời phỏng vấn. Vì tôi đã từng tham gia các cuộc thi diễn thuyết và biện luận, nên giáo viên cho rằng tôi là đứa biết ăn nói, vì vậy tôi cũng trở thành đối tượng trả lời phỏng vấn.

Vấn đề là, câu hỏi đã được biết từ trước; các giáo viên trong tổ ngữ văn cũng đã chuẩn bị xong hết câu trả lời, chính vì vậy, mọi thứ đã được lên kế hoạch xong xuôi đâu ra đấy.

Đầu tiên, người của đài truyền hình dựng cảnh dưới tầng ở gần bàn đánh bóng, đối tượng phỏng vấn là Thẩm Viễn Triết, mà cảnh phỏng vấn tôi lại là hành lang của khối 9, thế nên tôi đang đứng ở hành lang chờ họ, và cũng đang âm thầm đọc thuộc những câu trả lời mà giáo

viên ngữ văn đã chuẩn bị s

Tôi nghĩ họ đã sắp phỏng vấn xong, liền chạy ra toilet một chuyến, phòng trường hợp chẳng may mình căng thẳng quá lại muốn đi toilet.

Toilet ở cuối hành lang, bên cạnh cầu thang. Khi đi ra từ toilet, tôi suýt va vào một người đang vội vã chạy lên dưới tầng, may tôi dừng chân kịp, người đó không dừng bước mà đi lướt qua tôi, nhưng cậu ta đi được vài bước, lại lập tức quay đầu, đó là Trương Tuấn.

Tôi cảm thấy dường như cậu nhảy dựng lên, đi đến trước mặt tôi, đưa cái gì đó màu đen cho tôi, thấp giọng nói: “Giúp tôi giấu đi.”

Là một khẩu súng! Tôi ngây người ngẩn ngơ, phản ứng đột nhiên nảy lên ngay lúc đó là tôi chạy lại về phía toilet, nhưng vừa đi đến cửa toilet nữ, tôi liền nghĩ ra, không được! Đó không phải chỗ cất giấu tốt, tôi suy nghĩ một chút rồi kéo áo lên, dán khẩu súng lục lên bụng mình, cầm nó bụng, thắt chặt dây lưng vào, cố định nó ở thắt lưng của mình, sau đó, tôi kéo lại áo trong, áo len,

áo khoác, giống như người vừa đi toilet xong, tôi đi ra, lập tức hướng thẳng đến địa điểm phỏng vấn.

Trương Tuấn ngồi trong lớp học, khi tôi đi qua lớp cậu, ánh mắt hai người bỗng gặp nhau, tựa như trao đổi rất nhiều, lại tựa như không biểu hiện điều gì.

Tôi vừa đi đến chỗ hành lang giữa văn phòng giáo viên và các lớp học, thì phóng viên, nhiếp ảnh gia, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi, và cả vài giáo viên nữa cũng đến.

Phóng viên nhắc nhở tôi vài điều cần chú ý, sau đó bắt đầu quay.

“Cháu có bị áp lực học tập không?”

Tôi mỉm cười nói: “Tương đối có áp lực ạ.”

“Áp lực này đến từ các giáo viên, hay từ bố mẹ cháu?”

“Cháu nghĩ mỗi bên đều có một chút, còn có cả kỳ vọng với chính bản thân mình nữa...”

Có vài người mặc cảnh phục đi lên từ cầu thang, nhìn thấy chúng tôi đang phỏng vấn thì có chút ngạc nhiên, dừng bước. Cô giáo chủ nhiệm lập tức tiếp đón, phóng viên và nhiếp ảnh gia đều tò mò nhìn họ. Không biết họ đang thấp giọng nói cái gì, sắc mặt cô giáo chủ nhiệm biến đổi mạnh, nói vài câu với giáo viên trưởng bộ môn ngữ văn, sau đó liền đi cùng c

Nhìn thấy mấy đồng chí cảnh sát đi vào các lớp, tôi đã thâm hiểu vì sao họ đến.

Tổ trưởng bộ môn ngữ văn cười, mời phóng viên và nhiếp ảnh gia xuống dưới tầng hoàn thành nốt buổi phỏng vấn, dù họ thấy tò mò, nhưng hơn mười năm trước, giới tin tức Trung Quốc tuyệt đối không thích theo đuổi những tin tức bạo động, mà họ thường quan tâm đến những tin tức ổn định xã hội, thúc đẩy sự phát triển, nên dù họ có thấy tò mò, thì vẫn đi theo giáo viên trưởng bộ môn ngữ văn xuống tầng.

Khi chúng tôi ra khỏi trường, bên ngoài đã có cảnh sát đứng gác, thần sắc nghiêm túc, nhưng nhìn thấy phóng viên và máy quay, họ đều rất khách khí, hơn nữa

chắc lãnh đạo đã nói qua với họ rồi, nên họ chỉ nói với nhau vài câu, sau đó cho chúng tôi rời đi. Cảnh sát thấy cô nữ sinh đeo kính gọng đen, buộc tóc đuôi ngựa, ăn mặc giản dị không hoa mỹ thì cũng chẳng nhìn lâu lấy một giây. (Tôi và em gái chỉ hơn kém nhau hơn một tuổi, trước đây còn có khác biệt, nhưng từ sau khi dậy thì, dáng hai đứa đều cao cao như nhau, lại thêm sự giáo dục “chị nhường em gái” ở nhà tôi, nên những quần áo đẹp đều là em gái tôi mặc, tôi chỉ mặc những bộ quần áo em tôi không chọn.)

Đi qua họ, đứng trên con đường chính dẫn vào trường, chọn lại cảnh một lần nữa rồi tiếp tục phỏng vấn, khí lạnh toát ra từ sống lưng tôi, nhưng cũng đã thấy yên lòng.

Tôi phối hợp rất ăn ý với họ, cố gắng tạo ra vẻ mặt chờ mong được tốt nghiệp cho người lớn thấy, phóng viên và giáo viên trưởng bộ môn đều rất hài lòng, nhiếp ảnh gia khích lệ tôi có cảm xúc trước ống kính, tổ trưởng bộ môn ngữ văn dùng giọng điệu kiêu ngạo giới thiệu: “Trường Nhất Trung rất chú trọng bồi dưỡng cho học sinh một cách toàn diện nhất, không chỉ lấy thành

tích học tập làm mục tiêu, mà trường còn cố gắng tạo điều kiện cho học sinh thể hiện khả năng sáng tạo, làm cho học sinh của trường ngày càng tiến bộ thông minh hơn, em La Kì Kì từng đại diện cho trường tôi tham gia rất nhiều cuộc thi diễn thuyết, và đã được rèn luyện rất tốt.”

Vì máy quay còn chưa tắt, nên nhiếp ảnh gia cũng thuận tiện quay luôn mấy lời ca tụng của giáo viên, phóng viên đứng bên cạnh nói: “Chuyện này chúng tôi hiểu, sau khi trở về sẽ bàn với lãnh đạo để thêm một vài cảnh nữa, để có thể thể hiện toàn diện hơn môi trường của các lớp sắp tốt nghiệp.”

Giáo viên trưởng bộ môn không ngờ mấy câu khoe mẽ của mình lại có hiệu quả, nên rất vui vẻ, lại tiếp tục đi cùng phóng viên và nhiếp ảnh gia đến khu cấp Ba: “Ồ bên kia là khu cấp Ba của trường chúng tôi.

Máy quay đã tắt, mọi người đều thực nhẹ nhàng, phóng viên tràn đầy chờ mong nói: “Nghe nói cậu Trần Kính, con của phó giám đốc đài truyền hình chúng tôi học ở trường Nhất Trung.”

Giáo viên trưởng bộ môn vội cười nói: “Đúng vậy, em Trần Kính là một học sinh cực kỳ ưu tú...” Vậy là cô giáo này đem tất cả thông tin mình biết về Trần Kính ra kể cho phóng viên và nhiếp ảnh gia nghe, hai người say sưa lắng nghe, hiển nhiên là họ hứng thú phỏng vấn học sinh cấp Ba hơn nhiều.

Thấy họ không để ý đến mình, tôi liền làm ra vẻ tò mò, hứng thú, đi theo họ, có điều, giáo viên của tôi cũng khá gian xảo, còn chưa tới khu cấp Ba đã phát hiện ra mưu kế của tôi, một giáo viên nói:

“La Kì Kì, em...”

Tôi không đợi thầy ấy nói xong, liền tiếp lời của giáo viên trưởng bộ môn: “Hồi tiểu học em cũng ngồi cùng bàn với bạn Trần Kính ạ.”

Trần Kính là thiên tài rất được chú ý trong những năm ấy, hơn nữa gia thế của cậu vô cùng tốt, sức hút không thể ngăn cản, những phiên bản kể về chuyện cậu ấy ngày xưa thông minh như thế nào có rất nhiều, các giáo viên cứ truyền lưu những câu chuyện về cậu không

biết mệt mỏi, người của đài truyền hình lại còn quan tâm đến cấp trên của mình nữa. Chính vì vậy mà giáo viên trưởng bộ môn, phóng viên, nhiếp ảnh gia, và cả mấy giáo viên khác đều cảm thấy hứng thú, lập tức nhìn sang tôi, quên mất câu nói quan trọng đang nói dở là tôi phải về lớp.

Tôi vừa đi vừa kể chuyện trước đây của Trần Kính, nào là cậu lên lớp không cần nghe giảng, nào là cậu thích chơi đoán chữ, nào là thật ra cậu có thể nhảy lớp sớm hơn, nào là cậu ghét giáo viên toán của chúng tôi, nào là mẹ Trần Kính muốn cậu nhảy lớp, nhưng bố Trần Kính lại không đồng ý, đương nhiên tôi cũng nửa thật nửa bịa ra những bí mật có một không hai khi cậu ấy và tôi ngồi cùng bàn.

Tin tức có một không hai đó của tôi, làm cho bên phóng viên và bên giáo viên đều nghe đến đã nghiên, chắc là sau khi mấy anh phóng viên này quay lại đài truyền hình, nói chuyện phiếm cùng đồng nghiệp, sẽ lấy tư thế quyền uy, buôn tin về cậu công tử của phó giám đốc đài truyền hình.

Lắm nhảm mãi đến khu cấp Ba, khi chuẩn bị phỏng vấn, mấy giáo viên cũng tạm quên mất chuyện đuổi tôi về lớp tiếp tục học tập, thế là tôi liền yên lặng đứng cạnh nhìn họ phỏng vấnnh phóng viên thực tập phụ trách mấy việc lật vặt hỏi tôi: “Em rất quan tâm đến cuộc phỏng vấn này à?”

Tôi tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời: “Phóng viên được xưng là ‘Vua không ngại’, em rất thích nữ phóng viên Oriana Fallaci của Ý, em cũng mơ ước được trở thành một nữ phóng viên, tốt nhất là có thể làm nữ phóng viên chiến tranh.”

Mấy giáo viên ở đó đều nở nụ cười, chắc trong lòng họ nghĩ tôi là cô nữ sinh hồn nhiên lãng mạn, nên cũng không dập tắt ý tưởng của tôi, vì vậy không ai giục tôi trở về, phóng viên thực tập còn nhiệt tình giới thiệu cho tôi vài công việc cần chú ý khi làm phóng viên.

Vì vừa nãy chưa quay nhiều cảnh học tập ở các lớp học, nên bây giờ bổ sung, những cảnh quay phần lớn là cảnh các học sinh đang vui đầu ôn tập bài vở, trước ống kính là đại diện của lớp 12 nói về cảm nhận của mình.

Tiểu Ba đang ngồi trong lớp đọc sách, không ngẩng đầu lên lấy một lần, không hề quan tâm xem ngoài hành lang đang có chuyện gì, người này cũng chịu khó quá đi!

Rốt cuộc, tựa như anh phát hiện ra điều gì, kỳ quái ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy tôi đang đứng cạnh nhiếp ảnh gia, nhắm mắt nhìn anh. Trong mắt anh có sự kinh ngạc rõ ràng, chúng tôi nhìn nhau vài giây, rồi mỉm cười, lại cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Tôi thấy mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào máy quay, không ai chú ý đến tôi, nên tôi vẫn tiếp tục đánh giá anh. Có vẻ anh biết tôi vẫn còn đang nhìn mình, thay đổi tư thế, nâng tay chống trán, dùng động tác ám hiệu bảo tôi hãy biết điều chút. Tôi cười, quyết định không nhìn anh nữa.

Trên bụng tôi có một khẩu súng, nhưng tôi không cảm thấy lo lắng chút nào, lúc đầu vì nó lạnh nên không thoải mái lắm, nhưng bây giờ, nó đã có cùng nhiệt độ với cơ thể tôi, nên tôi không có chút cảm giác khó chịu nào nữa, dường như tôi bẩm sinh đã có tư chất làm người

xấu ấy.

Đến khi phỏng vấn xong học sinh kia, họ lại chuẩn bị phỏng vấn một học sinh khác, và cũng cần đổi cảnh quay. Phóng viên thực tập hỏi tôi có muốn đi cùng không, tôi lắc đầu: “Hôm nay em đã nhìn no mắt lắm rồi, giờ trở về lớp học thôi.”

Phóng viên thực tập đó rất tốt, cười với tôi: “Học tập tốt nhé, chúc em trở thành một phóng viên ưu tú.”

Tôi cười nói tạm biệt với anh ấy.

Chờ họ đi ra cầu thang, tôi lập tức nhảy lên cửa sổ bên cạnh, nhỏ giọng gọi Tiểu Ba: “Đưa cho em chìa khóa xe của anh.”

Tiểu Ba không hỏi tôi nguyên nhân là gì, đã ném chìa khóa xe đập cho tôi: “Xe để ở trước dãy nhà này, gần rừng cây, không phải ở bãi để xe đâu.”

“Sau khi tan học, anh lấy cặp sách giúp em nhé.”

Tôi nhìn anh làm cái mặt quỷ, rồi lập tức chạy xuống

tàng từ cầu thang bên kia. Lấy xe đạp của Tiểu Ba, lao ra trường học, mãi đến khi đi ra khỏi trường, tôi mới dám chuyển khẩu súng sang túi áo khoác.

Tôi điên cuồng đạp xe, đạp đến hơn một giờ liền, chạy đến một chỗ không có bóng người. Trón trong một góc hẻo lánh, tôi lấy khẩu súng ra từ trong túi, cẩn thận ngắm nghía, nặng trịch, hoàn toàn không giống cảm giác cầm mấy món đồ chơi.

Ngắm nghía xong, tôi lấy găng tay len của mình ra, cẩn thận chà lau dầu vân tay trên khẩu súng, tuy tôi còn nghi ngờ kỹ thuật điều tra công nghệ phát hiện dầu vân tay của thành phố mình, nhưng những bộ phim truyền hình và tiểu thuyết trinh thám không phải chỉ đọc suông. Sau khi lau súng sạch sẽ, tôi đào một cái hố, cẩn thận chôn sâu nó xuống đất.

Ngụy trang chỗ đất đó sao cho thật giống xung quanh, đứng sang chỗ khác, cầm chiếc găng tay và xóa hết dầu chân của mình, tôi lại đi sang hướng khác, để lại mấy dấu chân, có lẽ tất cả hoàn toàn dư thừa, nhưng cẩn thận thì có bao giờ là thừa đâu.

Tôi ngồi lên xe đạp, đạp về, đang có gió lớn, đến khi gió ngừng thổi, bụi đất có thể che giấu tất cả dấu vết.

Còn chưa tới nhà, trời đã tối hẳn. Tôi đi trả lại xe đạp cho Tiểu Ba, cặp sách và xe đạp của tôi đều ở chỗ anh ấy. Tuy tôi chưa đưa chìa khóa cho anh, nhưng việc mở một cái khóa xe đạp, chắc hẳn không thể làm khó anh.

Anh nhìn tôi nói: “Hôm nay cảnh sát lật tung trường trung học cơ sở lên, nghe nói ngay cả toilet cũng không bỏ qua, Trương Tuấn, Hác Liêm bị mang đi, nghe nói đang bị cách ly để thẩm vấn.”

Tôi không hé răng, Tiểu Ba thấy tôi im lặng, biết tôi sẽ không nói, anh thờ ơ nói: “Năm nay là năm tập trung đàn áp, dù làm gì cũng cần xem xét đến hậu quả trước.” Anh đưa cặp sách cho tôi, “Về nhà nhanh lên, chắc mẹ em đang sốt ruột lắm

Tôi nhìn anh ấy cười cười ý xin lỗi, ngồi lên xe rồi đạp vội về nhà.

Tôi không biết người khác làm việc xấu sẽ có phản

ứng gì, dù sao tôi cũng không có phản ứng bất thường nào, vẫn ăn cơm như bình thường, vẫn xem TV như bình thường, thậm chí còn đọc truyện trinh thám của Agatha Christie như bình thường nữa, sau đó tôi mới lên giường ngủ.

Nằm trên giường, nghĩ đến Trương Tuấn, rồi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, lại đột nhiên bừng tỉnh, cả người ướt mồ hôi lạnh, trong mơ, Trương Tuấn bị nhốt trong ngục giam, vô số song sắt vây quanh, cái lạnh thấu xương len lỏi trong không khí.

Tôi túm chặt chiếc chăn, trợn tròn mắt ngăn người, không dám nhắm mắt, bởi vì cứ nhắm mắt là lại hiện lên hình ảnh đáng sợ trong giấc mơ.

~~~~~

Sáng sớm ngồi dậy, tôi vẫn đi đến trường học như bình thường, thần sắc của mọi người đều rất kỳ lạ, chắc rằng việc ngày hôm qua làm họ chấn động lắm.

Tuy đã từng thấy cảnh sát thực hiện nhiệm vụ trên TV nhiều lần, nhưng khi nó xuất hiện ngay bên cạnh mình, mọi người cũng không thể dễ dàng thích ứng.

Quan Hà hỏi tôi: “Hôm qua cậu đi đâu thế?”

“Cô bạn hàng tháng của tớ đến thăm, quần bị bẩn, nghĩ dù sao cũng không có tiết, nên tớ chạy về nhà luôn.”

Quan Hà đồng tình nói: “Làm nữ sinh thực phiền toái.”

Tôi gật đầu.

Quan Hà nhỏ giọng nói: “Cậu đã nghe thấy gì chưa? Trương Tuấn bị cục công an bắt đi rồi.”

“Sao? Thả nào thấy ai cũng kỳ lạ, tại sao thế?”

“Không biết. Giáo viên kiểm tra tất cả cặp sách, ngăn bàn của học sinh, còn gọi rất nhiều người thân quen với Trương Tuấn và Hác Liêm ra hỏi riêng.” Quan Hà ngơ ngác, có chút xuất thần, thật lâu sau, cô ấy mới thấp

giọng nói tiếp, “Đồng Vân Châu ở gần nhà tớ, thỉnh thoảng chúng tớ cũng đi về cùng nhau. Lúc tan học ngày hôm qua, tớ nhìn thấy Đồng Vân Châu khóc, trước đó tớ có...” Cô ấy muốn nói lại thôi, tôi lẳng lặng nhìn cô ấy, rốt cuộc cô ấy cũng quyết định tin tưởng tôi, “Tớ nghe nói Hác Liêm hút thuốc phiện. Đồng Vân Châu từng nhiều lần vứt thuốc của cậu ta, cậu ta cũng hứa với Đồng Vân Châu là sẽ bỏ thuốc, nhưng cứ một thời gian sau cậu ta lại hút.”

Đồng Vân Châu và một trong những mỹ nữ của khối chúng tôi, hơn nữa lại là người Mông Cổ, giỏi ca múa, các cuộc thi văn nghệ hàng năm của lớp đều do cô ấy phụ trách, vì thế cô ấy cũng khá nổi tiếng trong khối chúng tôi, nhưng còn cậu Hác Liêm kia, tôi chỉ nghe nói cậu ta là bạn trai của Đồng Vân Châu, từng bị đúp, dường như cậu ta cũng là người thành thật, không gây náo loạn bao giờ, có điều cậu ta cụ thể là người như thế nào thì tôi cũng không rõ lắm. Chuyện này thật đúng với câu nói —— chó sủa là chó không cắn, nam sinh giỏi hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, nổi danh là học sinh hư nhất trong trường thì thực ra cũng không phải là

người tệ nhất. (Tiểu Dương: chó sủa là chó không cắn: nghĩa đen thì rõ rồi, nghĩa bóng đại khái là những chuyện chỉ hô hào lớn tiếng, chứ thực ra chả làm được gì, cậu Hác Liêm kia không có tiếng tăm gì nhưng thật ra lại rất hư.)

“Trương Tuấn và Hác Liêm có quen nhau không?”

“Không quen, Trương Tuấn cũng thân quen với Đồng Vân Châu, nhưng không có quan hệ gì với Hác Liêm.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, vậy là tốt rồi.

Sau đó, cô giáo Ngô lại hỏi tôi, ngày hôm qua sau khi phỏng vấn xong, vì sao tôi không về lớp học giờ tự học, tôi cũng nói lý do như trên với cô ấy, gặp phải chuyện đặc biệt, hơn nữa tôi vẫn thường vô tổ chức, vô kỷ luật, nên lần này không xin phép mà đã biến mất, cô Ngô cũng cho rằng đó là chuyện hoàn toàn bình thường.

Tôi học trên lớp như không có chuyện gì, ngày hôm đó, tôi để ý tất cả những tin đồn nhảm, khát vọng nghe ngóng được chút tin tức về Trương Tuấn, nhưng mấy tin

tức của đám bạn càng ngày càng mờ hồ. Lúc thì nói Trương Tuấn hút thuốc phiện, lúc lại nói cậu ta buôn lậu thuốc phiện. Tuy tôi không biết rõ cuộc Trương Tuấn đi theo Tiểu Lục làm cái gì, nhưng tôi tin vào trực giác của mình và phán đoán của cô giáo Cao, cậu chẳng phải là người cứ để nước chảy bèo trôi, thuốc phiện là cái gì vậy, chắc chắn cậu hiểu rất rõ, tôi không tin cậu có thể dính vào.

Hết ngày này đến ngày khác, Trương Tuấn vẫn bị nhốt trong cục công an, tôi bắt đầu lo lắng, nhưng không dám tỏ thái độ gì về mặt nhất định phải bình thường như mọi khi, sau đó, tôi mới biết, năm ấy mình đứng trên bàn đánh bóng bàn, dưới những ánh mắt chăm chú của mọi người, mà vẫn phải buộc mình tươi cười thực ra cũng không có gì.

Mỗi tối xem tin tức luôn có những tin về các cuộc đàn áp trên cả nước, trước kia, nhìn thấy những tin đó, cảm thấy nó cách mình rất xa, mà lúc này, lại có cảm giác như tim mình bị một con dao mỏng và sắc đâm vào.

Hai tuần sau, bắt đầu thi giữa kỳ, Trương Tuấn vẫn chưa về. Thi giữa kỳ xong, trong khi đang chờ đợi kết quả, cậu mới trở về.

Ở trong hành lang, khoảnh khắc nhìn thấy cậu, rốt cuộc con dao đâm vào tim tôi cũng được lấy đi. Trong lòng có vui có buồn, gió nổi mây tan, nhưng trên mặt lại không có một chút biểu tình nào, vẫn bình thường như mọi ngày, đi lướt qua người cậu ấy, vào lớp học. Trương Tuấn chắc đã bị “giáo dục” rất nhiều ở cục công an, lộ rõ vẻ mặt tiêu tụy, dưới cằm còn mọc cả râu, dường như cậu cũng không để ý người ngoài nghĩ thế nào.

Tuy Trương Tuấn đã trở lại, nhưng vẫn không để ý đến tôi, tôi cũng không để ý đến cậu.

Thành tích thi giữa kỳ của tôi là thứ hai mươi, nhảy lên đứng giữa lớp. Yêu cầu của bố mẹ với tôi cũng không cao, nên thấy tôi tiến bộ họ cũng vui vẻ, có điều cô giáo Ngô vẫn buồn bực, đây là lớp 9 đầu tiên cô chủ nhiệm, khi cô nhận lớp này, tôi được nhắm là người sẽ mang lại vẻ vang cho cô, giúp cô có chỗ đứng vững chắc ở trường Nhất Trung này, mà giờ đây, tôi lại làm cô

ấy rất thất vọng.

Thành tích thi giữa kỳ của Tiểu Ba cũng không tệ, xếp theo thành tích của cả khối thì anh đứng thứ bốn mươi chín.

Lại một vài tuần trôi qua, có một ngày, tôi đang cưỡi xe đạp về nhà, đột nhiên có một người đi bên cạnh. Tôi nhìn sang, hóa ra là Trương Tuấn, không để ý. Muốn rẽ sang một con đường khác, cậu lại chặn xe tôi, không cho rẽ, tôi chỉ có thể tiếp tục đạp theo cậu.

Cậu dẫn tôi đến bờ sông, dừng xe đạp, hỏi: “Cái đó đâu?”

“Vứt rồi.” Tôi nói, tôi ngồi lên xe định đi, cậu túm tôi lại: “Tôi không nói đùa với cậu đâu, trả cái đó cho tôi.”

“Tôi nói vứt là vứt, cậu có bản lĩnh thì đi mà tìm ở nhà máy xử lý rác ấy.”

“Cái đó có chủ lấy về, người đó sẽ rất tức giận.”

Tôi cười lạnh: “Ôi! Tôi sợ quá! Cậu đi nói với hắn,

bảo hẩn đến chỗ tôi mà tìm!”

Cậu nhìn tôi chăm chăm, tôi hếch cằm, cũng nhìn cậu. Who sợ Who?

Cậu trầm mặc một lúc, hỏi: “Cậu muốn thế nào, có nhớ vút nó ở đâu không?”

Tôi nhìn cậu, không nói lời nào.

Giọng điệu của cậu nhẹ nhàng hơn: “Nếu không trả lại cái đó, tôi sẽ bị phiền toái.”

Tôi lạnh lùng nói: “Tôi thấy cậu cầm cái đó mới có phiền toái đấy, điều 125 của “Bộ luật hình sự nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa” quy định rất rõ ràng: lưu trữ vũ khí, đạn dược, chất nổ bất hợp pháp, sẽ bị 3-10 năm tù; các trường hợp nghiêm trọng, sẽ bị xử hơn mười năm tù, tù chung thân hoặc tử hình!”

Cậu trầm mặc nhìn tôi một lát, không nói gì, nhưng thật ra lại nở nụ cười, từ khi gặp chuyện không may tới nay, lần đầu tiên tôi thấy cậu cười.

Tôi có loại thất bại như đàn gảy tai trâu, mạnh mẽ gỡ tay cậu khỏi xe đạp rồi đạp đi, cậu vội vàng túm lấy yên sau xe đạp, kéo tôi lại.

Cậu suy nghĩ, nói: “Tôi bị giam ở cục công an hơn hai tuần, nên có nghĩ cũng không muốn nghĩ sau này phải vào đó lần nữa, đã vào đó một lần rồi, cảm giác ở đó rất tồi tệ, lúc ấy thực sợ hãi.”

“Ý của cậu là cậu hối hận về những chuyện đã làm trước đó?”

Cậu không hé răng. Tôi nhìn cậu một lúc, nói: “Lên xe.”

Cậu lập tức lấy xe đạp của mình, tôi dẫn cậu đến chỗ chôn khẩu súng, đào lên.

Cậu muốn lấy súng, tôi lại co tay vào, nắm chặt súng, hỏi: “Bên trong có đạn không?”

Cậu gật đầu.

“Cậu biết dùng không?”

Cậu lại gật đầu.

“Dùng như thế nào? Trên TV nói là có cái chốt gì đấy, chỗ

Cậu mỉm cười nói: “Súng này bấm hai lần vào cò súng, không có cái gọi là chốt mà cậu nghe trên TV, nên cậu mạnh tay bấm hai lần vào cò súng, đạn sẽ bắn ra.”

Tôi học tư thế ngắm bắn trên TV, nhắm hòng súng vào người cậu, cậu cười nói: “Cái này không phải trò đùa.”

Tôi hỏi: “Cậu thích ăn cái gì nhất?”

Cậu kinh ngạc nhìn tôi, tôi dùng ngón trỏ đè mạnh hơn vào cò súng, nghiêm túc nói: “Trả lời tôi!”

“Cá kho tộ.”

“Thích bố mẹ không?”

“Không thích.”

“Thích anh rể nào nhất?”

“Anh rể hai.”

Tốc độ hỏi của tôi càng lúc càng nhanh, cậu cũng trả lời càng lúc càng nhanh.

“Thích chị nào nhất?”

“Chị tư.”

“Người biết ơn nhất là ai?”

“Cô giáo Cao.”

“Người hận nhất là ai?”

“Bà.”

“Thích nhất người bạn gái nào?”

“Đều...” Ngừng lại một chút, “Bây giờ.”

Tôi làm bộ như không lưu ý, tiếp tục hỏi: “Thích nhất bạn học nào?”

“Đều giống nhau.”

“Cô gái cậu thích nhất là ai?”

Cậu cười, tôi tức giận quơ quơ khẩu súng: “Đừng cười! Không thấy tay tôi đang cầm súng à?”

“Không phải cậu vừa hỏi à? Là bạn gái bây giờ

Tôi lại hỏi mấy vấn đề linh tinh nữa, khi hỏi xong toàn bộ, tôi ném khẩu súng cho cậu: “Lau sạch dầu vân tay của tôi đi, cậu mà phải vào ngục giam thì đừng có kéo tôi vào, nếu không có biến thành quỷ tôi cũng trả thù cậu.” Đứng lên, xoay người bước đi, cậu đứng sau tôi gọi: “La Kì Kì.”

Tôi quay đầu, cậu đi đến trước mặt tôi, hai tay giơ súng lên, kéo khóa nòng, nghe thấy một tiếng vang nhỏ. Cậu chĩa súng vào huyệt thái dương của tôi, nói: “Vừa rồi tôi quên dạy cậu một động tác, bây giờ viên đạn mới tiến vào nòng súng, bấm hai lần mới bắn đạn ra được.”

Tôi hừ một tiếng trong lỗ mũi, khinh thường nói: “Cậu dám nổ súng thì có ma!”

Vừa nói xong, chợt nghe thấy cậu bấm nhẹ vào cò súng, thân thể tôi không chịu nghe không chế, run lên một chút, ánh mắt cậu lạnh như băng, mà nòng súng để ở huyết thái dương của tôi càng lạnh buốt hơn, lần đầu tiên tôi hiểu nhiều người gọi cậu là “anh Tiểu Tuấn” là hoàn toàn có lý do.

Nhiều khi, một việc nào đó xảy ra quá nhanh, rất nhiều người sẽ nổi lên lòng dũng cảm trong thoáng chốc, nhưng đôi lúc, gặp phải những việc có thể thông thả suy nghĩ, tính toán, sẽ có hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, dũng khí không phải được ngưng tụ theo thời gian, mà nó tiêu tan theo thời gian.

Bây giờ cảm giác của tôi chính là như vậy, nòng súng lạnh giá thấm từ huyết thái dương của tôi vào bên trong cơ thể, lúc đầu tôi còn cười nhạt, nhưng dần dần cũng tin cậu có thể nổ súng, thậm chí trong lòng còn nhanh chóng phân tích, cho dù cậu giết tôi, cũng không ai hay biết. Đầu tiên, tôi và cậu không thường đi cùng nhau, ba năm nay gần như chúng tôi không nói chuyện gì với nhau; tiếp theo, không có bất cứ ai biết tôi giúp cậu giấu súng, càng không ai biết tại sao tôi lại ở vùng ngoại ô

hoang vu này, cậu hoàn toàn không có động cơ giết tôi; còn nữa, chỉ cần cậu giết tôi, đem thi thể đến chỗ khác, có thể dễ dàng hướng cảnh sát điều tra theo hướng khác, mà tôi tin khả năng phá án của cảnh sát thành phố tôi không thể bằng được khả năng phá án trong truyện trinh thám dưới ngòi bút của Agatha Christie... “Đến lượt tôi hỏi cậu, tôi hỏi một câu, cậu lập tức trả lời một câu, không được do dự.” Tiếng nói của cậu cắt đứt đoạn phân tích logic của tôi, tôi chỉ có thể chăm chú lắng nghe câu hỏi của cậu.

“Cậu thích ăn cái gì nhất?”

“Thịt dê nướng.”

“Thích bố mẹ không?”

“Không thích.”

“Thích em gái không?”

“Không thích.”

“Người thích nhất là ai?”

“Ông ngoại.”

“Ông ấy ở đâu?”

“Đã mất rồi.”

“Người biết ơn nhất là ai?”

“Cô giáo Cao.”

“Người hận nhất là ai?”

“Cô giáo Triệu.”

“Hứa Tiểu Ba là bạn trai của cậu à?”

“Không phải.”

“Cậu yêu Hứa Tiểu Ba không?”

“Không yêu.”

“Người bạn tốt nhất của cậu là ai?”

“Hiệu Phi.”

Cậu nhìn tôi, không hỏi gì nữa. Giọng tôi khô ráp, hỏi: “Cậu hỏi xong chưa?”

Cậu hạ súng xuống, tôi lập tức chạy đến bên xe đạp của mình, ngồi lên xe, dùng toàn bộ sức lực đạp đi, thầm nghĩ mau chóng thoát khỏi cậu.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27

Vất vả trả giá không tính là gì

Chờ đợi mòn mỏi cũng không tính là gì

Chỉ cần mọi chuyện qua đi

Tất cả lại có thể như ý muốn của chúng ta.

Có điều

Cuộc sống vốn là một vở hài kịch

Cái giá chúng ta phải trả và những điều chúng ta nhận được thật sự không cân xứng.

Tình mới chớm mà đã sâu

Lại đến hội diễn văn nghệ hàng năm của trường, hai

tiết mục của lớp tôi là một tiểu phẩm do Tổng Thành phụ trách, một t khác là kéo đàn nhị của Quan Hà. Quan Hà mời tôi cùng tham gia với cô ấy, tôi sốc, cười cười: “Không được đâu, tớ không có tế bào văn nghệ.”

Quan Hà cười nói: “Cậu chỉ cần hát theo tiếng nhạc, cũng giống hát karaoke thôi mà.”

Tôi vẫn lắc đầu, cô ấy lại phân tích cho tôi những lý do sâu xa: “Sắp đến kỳ thi rồi, sau kỳ thi, không biết chúng ta có thể học cùng trường không, cho dù được học cùng một trường, cơ hội học cùng lớp của chúng ta cũng rất ít. Có l theo thời gian, tớ và cậu sẽ trở thành hai người xa lạ, tớ muốn để lại chút kỷ niệm trong một năm chúng ta ngồi cùng bàn này, có lẽ đến một ngày, khi cậu xem con gái mình biểu diễn ca múa ở trường, cậu sẽ chợt nhớ đến tớ, nhớ rằng mình đã từng hát với một cô bạn. Vào cấp Ba, tớ sẽ chuyên tâm học tập, không tham gia những hoạt động văn nghệ nữa, đây có thể coi là lần cuối cùng tớ biểu diễn ở thời học sinh, tớ muốn nó đặc biệt một chút, đây là món quà tớ tặng cho mình, cũng là món quà tốt nghiệp tớ tặng cậu.”

Lời của cô ấy thật sướt mướt chết người như văn Quỳnh Dao, nhưng trong khi giấy chết, không ngờ tôi đã bị rung động, tôi nói: “Đến lúc đó mà mắt mặt xấu hổ, cậu cũng đừng trách tớ đây.”

Quan Hà hiểu tôi đã đồng ý, cười nói: “Không sao, không tính đến chuyện giải thưởng.”

Trương Tuấn nhìn như buông thả, thường xuyên nghỉ học, các giáo viên đều thầm nghĩ sẽ có lúc cậu bị cảnh sát “hỏi chuyện”, vì thế ngay cả một tờ đơn xin nghỉ học cũng không cần.

Khi Trương Tuấn ở trường, vẻ mặt luôn buồn bã, bộ dáng như đang suy tư chuyện gì đó, tôi nghĩ cho dù cậu không ở đồn cảnh sát, cũng đã nghĩ đến mình phải trả lời câu hỏi của cảnh sát như thế nào. Bây giờ vấn đề cậu gặp phải cũng không dễ dàng hơn trước, có lẽ việc cậu làm không nhiều lắm, nhưng việc biết đến lại không ít, cuối cùng có nên nói đến chuyện nghĩa khí hay không, chẳng phải là một lựa chọn dễ dàng gì.

Trương Tuấn vẫn là Trương Tuấn trước đây, vẫn ủ ủ

rũ rữ, nhưng mấy tên ma vương ở lớp 9-7 đã nhìn cậu bằng con mắt khác, trong giờ tự học đều rất trật tự, trong giờ học chính đều ngoan ngoãn hơn, dù sao, đột nhiên, Trương Tuấn có được lực uy hiếp đặc biệt.

Hác Liêm vẫn chưa đến trường, tuy học sinh biết nhiều tin đồn nhất cũng không rõ tin tức về cậu ta, nhưng mọi người đều phán đoán ra, chuyện cậu ta phạm phải nghiêm trọng hơn Trương Tuấn rất nhiều.

Đồng Vân Châu thường đến tìm Trương Tuấn, không phải lúc Trương Tuấn đang suy từ gì đó, nhất định là đang ở cùng cô ấy.

Mọi người thường xuyên thấy Trương Tuấn và Đồng Vân Châu ở cạnh nhau, nhưng lại không thấy cậu và cô bạn gái Trần Diệc Nam ở bên nhau. Tôi có một loại cảm giác, Trương Tuấn hẳn là vừa bị cô ấy đá. Quả nhiên, không lâu sau, trường cấp Ba truyền đến tin tức, Trần Diệc Nam đã chia tay với Trương Tuấn, cách chia tay của cô nàng này cũng cực giống với hai cô nàng trước, vô cùng văn nghệ, cực kỳ phù hợp với chờ mong của đại chúng thanh thiếu niên mê văn nghệ.

Vào một ngày, bọn Tổng Thần đang thảo luận về lời kịch, tôi và Quan Hà đang bàn xem nên hát bài nào, tiếng ồn ào trong hành lang đột nhiên biến mất, mấy nữ sinh chạy vào, thật có lỗi hỏi: “Có thể nghe đài một lúc không?”

Chúng tôi đều buồn bực gật đầu, cho rằng trong trường có sự kiện đột xuất nào đó, ban lãnh đạo nhà trường muốn nói chuyện.

Mấy cô bạn ấy mở đài lên, lập tức nghe thấy giọng nói tràn ngập tình cảm, quanh quẩn trong phòng học của người chủ trì: “Sau đây là bài hát mà phát thanh viên tiên nhiệm Trần Diệc Nam của trường dành tặng cho người bạn tốt Trương Tuấn của mình, bạn ấy muốn nói với cậu ba câu. Câu đầu tiên ‘Cảm ơn cậu’, câu thứ hai ‘Tạm biệt’, câu thứ ba ‘Xin lỗi’. Tiếp theo chúng ta hãy cùng thưởng thức giọng ca của nữ ca sĩ HongKong Trần Thực Hoa với bài hát “cuồn cuộn hồng trần”.” [1]

“Ban đầu, anh vô tình

Không giống thiếu nữ như em

Giữa chốn hồng trần tình duyên

Chỉ vì sinh mệnh vội vàng không thể giằng co

Tưởng rằng đó là lỗi lầm trong kiếp này

Hay nhân quả truyền lưu từ kiếp trước
Cả cuộc đời

Cũng không có được dù chỉ một khoảnh khắc âm
dương trao đổi

Đến dễ dàng mà ra đi lại khó khăn

Nhiều thập kỉ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Nó là một phần trong trái tim anh

Nó vẫn thắt chặt trái tim em

Chỉ vì chuyển biến của trần thế, mây mưa thất

thường mà ta phải đổi mặt

Đến dễ dàng mà ra đi khó khăn

Nhiều thập kỉ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Vì vậy, anh không muốn ra đi

Khi anh muốn tạm biệt đã không gặp được em nữa

...”

Tôi thường ra vào quán karaoke, vậy mà đây mới là lần đầu tiên được nghe bài hát này. Lời ca tiếng hát thật dễ nghe, có thể tưởng tượng được “nó là một phần trong trái tim anh, nó vẫn thắt chặt trái tim em” là Trần Diệc Nam, “Vì vậy, anh không muốn ra đi, khi anh muốn tạm biệt đã không gặp được em nữa” là Trương Tuấn —— trong ca khúc tràn đầy tình cảm xót thương này, tôi còn nghe ra được cả niềm vui, vẫn đang cười không ngừng,

Quan Hà cũng cắn môi cười.

Có nữ sinh ở ngoài hành lang kêu lên: “Trương Tuấn ở ngay dưới tầng, cậu ấy cũng nghe được.”

Người trong phòng đều ào ào kéo nhau chạy ra hành lang, hoặc ngó đầu ra cửa sổ nhìn, Quan Hà cũng kéo tôi ra ngoài.

Dưới bóng cây bạch dương, trên sân trường lát xi măng, Trương Tuấn và Đồng Vân Châu đang sóng vai bước đi, chiếc loa to trong sân trường đang vọng ra tiếng hát, chiếc loa nhỏ trong phòng cũng đang vọng ra tiếng hát, nghiêm nhiên trở thành một bản hợp xướng.

“... Đến nay thế gian vẫn còn tiếng thì thầm mơ hồ, đi theo truyền thuyết đôi ta, đến dễ dàng mà ra đi lại khó khăn, nhiều thập kỉ qua đi, Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ, yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ...”

Không thấy rõ biểu tình của Trương Tuấn, chỉ thấy cậu và Đồng Vân Châu dừng bước một chút, xoay người đi theo hướng ra ngoài trường học, chắc rằng cậu cũng

đoán được trên hành lang của trường, đang có cả đồng người chờ nhìn thấy mình.

Các nữ sinh nghe thấy bài hát này, rất cảm động, miên man bất định, khe khẽ nói nhỏ, chỉ trong nháy mắt trong đầu đã diễn ra kịch bản tam giác tình yêu giữa Trương Tuấn, Trần Diệc Nam và Đồng Vân Châu, à, còn có cả nhân vật phụ bên ngoài là Hác Liêm nữa, tứ giác tình yêu lưu luyến.

Quan Hà khoát tay lên bờ vai tôi, cười đến run rẩy cả người, tôi vốn đã cười, nhưng đang cười thì đột nhiên nhớ ra, thực ra còn một nhân vật phụ bên ngoài nữa —— Quan Hà, và một nhân vật qua đường Giáp chính công —— La Kỳ Kỳ. (nhân vật qua đường Giáp: trong tiểu thuyết Trung Quốc, khi nói về nhân vật qua đường, thường đề là: người qua đường Giáp, rồi đến người qua đường Ất/Bính/Đinh.)

Trên mặt vẫn cười, trong lòng lại tràn ngập nỗi chua xót. Nữ sinh có thể nhẹ nhàng vẫy tay nói tạm biệt với Trương Tuấn là may mắn cỡ nào chứ, tại sao tôi không muốn nói lời tạm biệt?

Tình cảm ở tuổi này vốn là nên thay đổi thất thường như thời thanh xuân, thích, là trong nháy mắt; không thích, cũng là trong nháy mắt. Có thể vì một nụ cười bên khung cửa sổ của một anh chàng mà thích, cũng có thể vì một câu nói không thích của anh ta; có thể vì một ánh mắt của anh ta, cũng có thể vì một hành động của anh ta mà không thích... Các bạn học xung quanh thật sự là như vậy, học kỳ này thích A, sang học kỳ sau có lẽ sẽ thích B, một bên thất tình, một bên yêu say đắm, nhưng vì sao tôi lại không như vậy? Cũng đã mấy năm qua đi, tôi vừa quyết tuyệt mặc kệ Trương Tuấn, vừa luôn chú ý tới cậu, vì cậu mà đau lòng, vì cậu mà khổ sở.

“Tiếp theo sẽ là phần thơ ca, hôm nay, bài thơ được gửi đến các bạn là...”

Tôi đi vào phòng học, kéo chốt, tắt đèn, nói với Quan Hà: “Hay là chúng mình hát bài này đi, nghe giọng điệu cũng không cao lắm.”

“Đến khi cả hội trường cười ồ lên, Trương Tuấn sẽ đi tìm chúng ta tính sổ đó.”

“Sợ cậu ấy à? Chẳng lẽ cậu ấy còn không phải nhân vật giải trí cho mọi người? Năm nay quả thực cậu ấy còn có tính giải trí hơn cả ngôi sao ấy, phim gangster của HongKong, tiểu thuyết Đài Loan của Quỳnh Dao, tớ thấy chúng mình nên ban phát cho cậu ấy ‘Giải thưởng cao nhất của Lương Ngạn Tam Địa’.” (Lương Ngạn Tam Địa: Trung Quốc, Đài Loan, Hong Kong.)

Bọn Tổng Thần, Lí Sam đứng cạnh nghe thấy mấy câu của tôi, đều cười ha hả.

Quan Hà cười nói: “Không hổ là cao thủ thi biện luận! May là tính cách cậu không hiếu thắng, nếu không ai có thể cãi nhau âm ỉ với cậu mà thắng được? Bị cậu nói móc tức điên lên mà vẫn không nhịn được cười.”

“Chúng mình hát bài này nhé? Cho dù không thể cười, cũng có thể mượn uy của Trương Tuấn, làm cho cả hội trường đều cười vui.”

Quan Hà cười đến không thở nổi: “Không được, chủ nhiệm mà tổng duyệt, sẽ bị loại mất, chủ nhiệm của chúng ta ghét nhất là văn hóa Đài Loan và Hong Kong

lưu hành trong trường học, may mà hiệu trưởng trường Nhất Trung không phải là thầy ấy, nếu không trường ta sẽ chẳng khác gì cái trại tập trung.”

Tôi nghiêm túc nói với cô ấy: “Nhưng mà cậu đừng có chọn bài hát cách mạng cho tởm đấy, tởm không hát nổi đâu; cũng đừng là bài hát dân tộc, tởm lại càng không hát nổi.”

Quan Hà sầu lo gật đầu.

Tôi tạo niềm tin cho mình, với cách suy nghĩ của cô ấy, tốt nhất là không nghĩ ra được gì, buông tha

~~~~~

Sấm sét giữa trời quang

Vì đang là giai đoạn cấp tốc để Tiểu Ba chuẩn bị thi vào đại học, nên việc học vô cùng nặng nhọc, và vì tôi muốn chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ với Quan Hà, nên cũng lâu rồi tôi không đi tìm Tiểu Ba.

Thứ hai hàng tuần, trường học đều tổ chức nghi thức

chào cờ trang nghiêm. Trường trung học phổ thông ở bên trái hội trường, trường trung học cơ sở ở bên phải quảng trường, khi chào cờ, các học sinh hướng về mặt nghiêm túc nhìn quốc kỳ, sau khi kết thúc nghi thức, hai trường đều tự tổng kết những việc trong tuần qua.

Nhưng hôm nay, vô cùng khác thường, nhà trường tập trung khối cấp Ba và khối cấp Hai lại, hiệu trưởng bắt đầu nói chuyện.

“Trong tương lai, nhà trường nhất định phải tăng cường việc giáo dục phong cách học tập. Gần đây trường ta xảy ra một vài sự việc nghiêm trọng, nó nghiêm trọng đến mức đã ảnh hưởng đến danh dự của trường Nhất Trung chúng ta, nhà trường quyết định xử lý nghiêm túc, vì vậy tôi quyết định xử phạt những học sinh sau đây.”

Phó hiệu trưởng chịu trách nhiệm về kỷ luật đạo đức cầm một tờ danh sách, bắt đầu thông báo: “Quyết định xử phạt học sinh Hác Liêm ở lớp 9-3, hủy học bạ, cưỡng chế đuổi học; quyết định xử phạt học sinh Trương Tuấn ở lớp 9-7, chịu quản giáo nửa năm; quyết định xử phạt

học sinh xxx khối lớp 10, quyết định xử phạt học sinh xxx khối lớp 11...”

Tôi không muốn nghe chút nào, đột nhiên nghe thấy, “Quyết định xử phạt học sinh Hứa Tiểu Ba ở lớp 12-6, hủy học bạ, cưỡng chế đuổi học...”

Tôi ngây dại cả người, không thể tin lời mình vừa nghe thấy, nhất định tôi nghe nhầm rồi! Khẳng định đó là người có tên phát âm tương t anh ấy!

Hiệu trưởng lại bắt đầu phát biểu, tôi thầm nghĩ chạy lên giằng lấy tờ danh sách trong tay họ, đợi mãi mới kết thúc buổi lễ chào cờ dài dòng khác thường này, tôi lập tức chạy ra chỗ bảng thông báo của trường, chữ đen trên nền bảng trắng ghi rất rõ ràng.

Thật sự là Tiểu Ba!

Tôi không lên lớp, xoay người định rời đi, Quan Hà nhìn thấy hành động của tôi, nhắc nhở tôi: “Hiệu trưởng đã lên tiếng, các chủ nhiệm lớp cũng đều bắt đầu quản chặt kỉ luật, cậu đừng để ngã vào hang.”

Tôi không để ý đến cô ấy, chuồn ra khỏi trường từ cửa phụ, gọi ngay xe kéo, đến quán karaoke.

Cửa chính của quán đóng chặt, tôi gõ cửa mãi mà không có ai ra mở, tôi chỉ có thể đến “Bên Dòng Nước”, nhưng không ngờ ở “Bên Dòng Nước” cũng đóng kín cửa.

Tôi lo lắng đến mức gõ đập thật mạnh vào cánh cửa chính, rốt cuộc, cửa sổ bên cạnh có người mở ra, người ở bên trong thấy là tôi, bảo tôi: “La Kì Kì.”

Tôi tiến lên: “Anh Lí đâu? Tiểu Ba đâu?”

Anh ấy kéo tay tôi, đưa tôi vào: “Em đợi chút, anh đi gọi điện thoại cho anh Lí, bảo em ở đây.”

Tôi đi đi lại lại, anh ấy gọi điện thoại xong, quay lại nói: “Anh Lí nói sẽ đến đây ngay, em đợi anh ấy một lát.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh chỉ là đàn em, cụ thể thế nào anh không rõ lắm,

chỉ nghe nói anh Tiểu Ba bị người báo là có thuốc phiện trong vũ trường, anh Ô Tặc bị đưa đến đồn cảnh sát, hình như anh Tiểu Ba đánh thẳng kia thành tàn tật. trước mắt anh Lí ngừng tất cả việc kinh doanh.”

Tôi ngồi phịch trên sofa, không thể nhúc nhích.

Bên ngoài có tiếng còi ô tô, anh ấy vội ra mở cửa, bảo tôi: “Anh Lí đến.

Tôi vội vàng chạy ra, chui vào xe ngồi cạnh anh Lí, khản cập hỏi: “Tiểu Ba đâu?”

Trong mắt anh Lí tràn đầy tơ máu: “Anh phái người ép nó đến nơi khác rồi.”

“Anh ấy sẽ bị kết án sao?”

“Anh đang cố gắng sắp xếp mọi chuyện với người bị thương, hy vọng hắn có thể nói với cảnh sát rằng, không thấy rõ ai đánh mình.”

“Cơ hội thành công có cao không ạ?”

“Có cửa. Anh bảo người đến vừa đâm vừa xoa thẳng đó, bố mẹ nó đều lớn tuổi, nó tàn phế đã là sự thật, thay vì nói một câu đưa Tiểu Ba vào ngục giam, không bằng nhận lấy một khoản tiền, sống nốt nửa cuộc đời còn lại. Nếu nó không thuận theo chúng ta, bây giờ chúng ta cũng không có cách nào với nó, nhưng trừ khi nó đưa được cả đám chúng ta vào tù, nếu không, chờ qua cái năm quản chặt này, cả nhà nó sẽ phải nằm trong quan tài, anh đây chấp tất cả.”

“Vì sao Tiểu Ba phải làm như vậy? Trong vũ trường thật sự có thuốc phiện ư?”

“Em biết rõ quy củ của anh đây, tuyệt không dính đến thuốc phiện, thuốc phiện là thứ hãm hại vũ trường, chuyện này cũng phải trách anh, anh nghĩ mấy năm nay mình luôn làm ăn có quy củ, mọi chuyện giang hồ đều không liên quan đến mình, thấy Tiểu Lục làm ăn thuận lợi, không ngờ mình lại bị kẻ hãm hại, Tiểu Ba hết đường chối cãi, vì muốn bảo vệ anh và Tiểu Ba, Ô Tặc nhận tất cả tội lên đầu mình. Mấy ngày nay anh không không chế được cảm xúc, nói mấy câu không nên nói, nói quá nặng lời với Tiểu Ba, hơn nữa biết tin Ô Tặc khẳng định sẽ

phải ngồi tù, Tiểu Ba nhất thời xúc động, liền nảy sinh tính ác.”

Tôi mờ mịt nhìn chăm chăm phía trước. Tiểu Ba không phải là người biết khắc chế lý trí sao? Không phải anh đã nói với tôi rằng thế giới bên ngoài rất lớn, không thể làm đôi cánh của mình bị thương quá sớm sao? Không phải việc anh muốn làm bây giờ nhất chính là vào đại học sao?

Tôi thì thảo nói: “Tiểu Ba bị nhà trường đuổi học rồi.”

Anh Lí buồn bã, lại an ủi tôi: “Không có gì, chỉ cần chuyện này được giải quyết, anh sẽ nghĩ cách để nó có thể thi vào một trường đại học, sang năm thi cũng được, coi như chờ em một năm.”

Đầu tôi dựa vào cửa kính, không nói lời nào.

“Kì Kì, về lớp học đi.” Xe anh Lí dừng lại trước cổng trường Nhất Trung, “Nhiều khi nghĩa khí giang hồ là dựa trên mặt mũi, nhìn đàn em của Tiểu Lục phản bội, trốn tránh trách nhiệm, chỉ muốn giành điều tốt cho mình, rồi

sẽ có lúc, không còn ai nhận hắn là đại ca nữa. Tiểu Ba và Ô Tặc đều có thể lấy thân mình chấn đao cho anh, và anh cũng giống chúng, chính vì vậy, em yên tâm, anh nhất định sẽ không để chúng xảy ra chuyện gì.”

Tôi không hé răng, không có gì ư? Bây giờ một người trong ngục giam, một người phải trốn đến nơi khác, cái này gọi là không có gì?

Anh Lí còn nói: “Anh biết trong lòng em khó chịu, hận không thể gánh tội thay Tiểu Ba, nhưng em thật sự không làm được gì, em chỉ cần chăm chỉ học hành ở trường, đó mới chính là sự giúp đỡ lớn nhất với bọn anh.”

Anh Lí nói lời này, gân xanh trên tay cũng giật giật mạnh mẽ.

Tôi gật gật đầu, đẩy cửa xuống xe, lại quay đầu dặn dò: “Có tin tức gì anh cũng phải cho em biết, dù là tốt hay... xấu.”

“Anh biết rồi.”

Đến cửa lớp. Vốn tưởng cô giáo Ngô sẽ phạt tôi, nhưng không ngờ cô lại để tôi đi vào.

Tôi cũng không có tâm trạng nào để suy nghĩ, trầm mặc ngồi vào chỗ của mình.

Quan Hà thấp giọng nói: “Tớ xin phép cô giáo cho cậu, nói là cô bạn hàng tháng lại đến thăm cậu, lúc tan học cô giáo mà hỏi, cậu đừng để lòi đuôi nhé.”

Tôi gật gật đầu, thật ra cô ấy cũng quá lo lắng, cô giáo Ngô vô cùng tín nhiệm Quan Hà, lời của cô ấy, cô giáo tuyệt đối tin tưởng.

[1] “Cuồn cuộn hồng trần”: Có nhiều video về bài hát này, nhưng nó cũ rồi, nên mình chọn video này cho mới ^^ . Bài hát này cũng được đấy chứ!

Vất vả trả giá không tính là gì

Chờ đợi mòn mỏi cũng không tính là gì

Chỉ cần mọi chuyện qua đi

Tất cả lại có thể như ý muốn của chúng ta.

Có điều

Cuộc sống vốn là một vở hài kịch

Cái giá chúng ta phải trả và những điều chúng ta nhận được thật sự không cân xứng.

Tình mới chớm mà đã sâu

Lại đến hội diễn văn nghệ hàng năm của trường, hai tiết mục của lớp tôi là một tiểu phẩm do Tổng Thành phụ trách, một t khác là kéo đàn nhị của Quan Hà. Quan Hà mời tôi cùng tham gia với cô ấy, tôi sốc, cười cười: “Không được đâu, tớ không có tế bào văn nghệ.”

Quan Hà cười nói: “Cậu chỉ cần hát theo tiếng nhạc, cũng giống hát karaoke thôi mà.”

Tôi vẫn lắc đầu, cô ấy lại phân tích cho tôi những lý do sâu xa: “Sắp đến kỳ thi rồi, sau kỳ thi, không biết chúng ta có thể học cùng trường không, cho dù được học cùng một trường, cơ hội học cùng lớp của chúng ta

cũng rất ít. Có lẽ theo thời gian, tớ và cậu sẽ trở thành hai người xa lạ, tớ muốn để lại chút kỷ niệm trong một năm chúng ta ngồi cùng bàn này, có lẽ đến một ngày, khi cậu xem con gái mình biểu diễn ca múa ở trường, cậu sẽ chợt nhớ đến tớ, nhớ rằng mình đã từng hát với một cô bạn. Vào cấp Ba, tớ sẽ chuyên tâm học tập, không tham gia những hoạt động văn nghệ nữa, đây có thể coi là lần cuối cùng tớ biểu diễn ở thời học sinh, tớ muốn nó đặc biệt một chút, đây là món quà tớ tặng cho mình, cũng là món quà tốt nghiệp tớ tặng cậu.”

Lời của cô ấy thật suốt ruột chết người như văn Quỳnh Dao, nhưng trong khi giãyll chết, không ngờ tôi đã bị rung động, tôi nói: “Đến lúc đó mà mắt mắt xấu hổ, cậu cũng đừng trách tớ đấy.”

Quan Hà hiểu tôi đã đồng ý, cười nói: “Không sao, không tính đến chuyện giải thưởng.”

Trương Tuấn nhìn như buông thả, thường xuyên nghỉ học, các giáo viên đều thầm nghĩ sẽ có lúc cậu bị cảnh sát “hỏi chuyện”, vì thế ngay cả một tờ đơn xin nghỉ học cũng không cần.

Khi Trương Tuấn ở trường, vẻ mặt luôn buồn bã, bộ dáng như đang suy tư chuyện gì đó, tôi nghĩ cho dù cậu không ở đồn cảnh sát, cũng đã nghĩ đến mình phải trả lời câu hỏi của cảnh sát như thế nào. Bây giờ vấn đề cậu gặp phải cũng không dễ dàng hơn trước, có lẽ việc cậu làm không nhiều lắm, nhưng việc biết đến lại không ít, cuối cùng có nên nói đến chuyện nghĩa khí hay không, chẳng phải là một lựa chọn dễ dàng gì.

Trương Tuấn vẫn là Trương Tuấn trước đây, vẫn ủ ủ rũ rũ, nhưng mấy tên ma vương ở lớp 9-7 đã nhìn cậu bằng con mắt khác, trong giờ tự học đều rất trật tự, trong giờ học chính đều ngoan ngoãn hơn, dù sao, đột nhiên, Trương Tuấn có được lực uy hiếp đặc biệt.

Hác Liêm vẫn chưa đến trường, tuy học sinh biết nhiều tin đồn nhất cũng không rõ tin tức về cậu ta, nhưng mọi người đều phán đoán ra, chuyện cậu ta phạm phải nghiêm trọng hơn Trương Tuấn rất nhiều.

Đồng Vân Châu thường đến tìm Trương Tuấn, không phải lúc Trương Tuấn đang suy tư gì đó, nhất định là đang ở cùng cô ấy.

Mọi người thường xuyên thấy Trương Tuấn và Đồng Vân Châu ở cạnh nhau, nhưng lại không thấy cậu và cô bạn gái Trần Diệc Nam ở bên nhau. Tôi có một loại cảm giác, Trương Tuấn hẳn là vừa bị cô ấy đá. Quả nhiên, không lâu sau, trường cấp Ba truyền đến tin tức, Trần Diệc Nam đã chia tay với Trương Tuấn, cách chia tay của cô nàng này cũng cực giống với hai cô nàng trước, vô cùng văn nghệ, cực kỳ phù hợp với chờ mong của đại chúng thanh thiếu niên mê văn nghệ.

Vào một ngày, bọn Tống Thần đang thảo luận về lời kịch, tôi và Quan Hà đang bàn xem nên hát bài nào, tiếng ồn ào trong hành lang đột nhiên biến mất, mấy nữ sinh chạy vào, thật có lỗi hỏi: “Có thể nghe đài một lúc không?”

Chúng tôi đều buồn bực gật đầu, cho rằng trong trường có sự kiện đột xuất nào đó, ban lãnh đạo nhà trường muốn nói chuyện.

Mấy cô bạn ấy mở đài lên, lập tức nghe thấy giọng nói tràn ngập tình cảm, quanh quẩn trong phòng học của người chủ trì: “Sau đây là bài hát mà phát thanh viên tiền

nhệm Trần Diệc Nam của trường dành tặng cho người bạn tốt Trương Tuấn của mình, bạn ấy muốn nói với cậu ba câu. Câu đầu tiên ‘Cảm ơn cậu’, câu thứ hai ‘Tạm biệt’, câu thứ ba ‘Xin lỗi’. Tiếp theo chúng ta hãy cùng thưởng thức giọng ca của nữ ca sĩ HongKong Trần Thực Hoa với bài hát “cuồn cuộn hồng trần”.” [1]

“Ban đầu, anh vô tình

Không giống thiếu nữ như em

Giữa chốn hồng trần tình duyên

Chỉ vì sinh mệnh vội vàng không thể giằng co

Tưởng rằng đó là lỗi lầm trong kiếp này

Hay nhân quả truyền lưu từ kiếp trước

Cả cuộc đời

Cũng không có được dù chỉ một khoảnh khắc âm dương trao đổi

Đến dễ dàng mà ra đi khó khăn

Nhiều thập kỉ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Nó là một phần trong trái tim anh

Nó vẫn thắt chặt trái tim em

Chỉ vì chuyển biến của trần thế, mây mưa thất thường mà ta phải đổi mặt

Đến dễ dàng mà ra đi lại khó khăn

Nhiều thập kỉ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Vì vậy, anh không muốn ra đi

Khi anh muốn tạm biệt đã không gặp được em nữa

...”

Tôi thường ra vào quán karaoke, vậy mà đây mới là lần đầu tiên được nghe bài hát này. Lời ca tiếng hát thật dễ nghe, có thể tưởng tượng được “nó là một phần trong trái tim anh, nó vẫn thắt chặt trái tim em” là Trần Diệc Nam, “Vì vậy, anh không muốn ra đi, khi anh muốn tạm biệt đã không gặp được em nữa” là Trương Tuấn —— trong ca khúc tràn đầy tình cảm xót thương này, tôi còn nghe ra được cả niềm vui, vẫn đang cười không ngừng, Quan Hà cũng cắn môi cười.

Có nữ sinh ở ngoài hành lang kêu lên: “Trương Tuấn ở ngay dưới tầng, cậu ấy cũng nghe được.”

Người trong phòng đều ào ào kéo nhau chạy ra hành lang, hoặc ngó đầu ra cửa sổ nhìn, Quan Hà cũng kéo tôi ra ngoài.

Dưới bóng cây bạch dương, trên sân trường lát xi măng, Trương Tuấn và Đồng Vân Châu đang sóng vai bước đi, chiếc loa to trong sân trường đang vọng ra tiếng hát, chiếc loa nhỏ trong phòng cũng đang vọng ra

tiếng hát, nghiêm nhiên trở thành một bản hợp xướng.

“... Đến nay thế gian vẫn còn tiếng thì thầm mơ hồ, đi theo truyền thuyết đôi ta, đến dễ dàng mà ra đi lại khó khăn, nhiều thập kỉ qua đi, Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ, yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ...”

Không thấy rõ biểu tình của Trương Tuấn, chỉ thấy cậu và Đồng Vân Châu dừng bước một chút, xoay người đi theo hướng ra ngoài trường học, chắc rằng cậu cũng đoán được trên hành lang của trường, đang có cả đồng người chờ nhìn thấy mình.

Các nữ sinh nghe thấy bài hát này, rất cảm động, miên man bất định, khe khẽ nói nhỏ, chỉ trong nháy mắt trong đầu đã diễn ra kịch bản tam giác tình yêu giữa Trương Tuấn, Trần Diệc Nam và Đồng Vân Châu, à, còn có cả nhân vật phụ bên ngoài là Hác Liêm nữa, tứ giác tình yêu lưu luyến.

Quan Hà khoát tay lên bờ vai tôi, cười đến run rẩy cả người, tôi vốn đã cười, nhưng đang cười thì đột nhiên nhớ ra, thực ra còn một nhân vật phụ bên ngoài nữa

—— Quan Hà, và một nhân vật qua đường Giáp chính công —— La Kì Kì. (nhân vật qua đường Giáp: trong tiểu thuyết Trung Quốc, khi nói về nhân vật qua đường, thường để là: người qua đường Giáp, rồi đến người qua đường Ất/Bính/Đinh.)

Trên mặt vẫn cười, trong lòng lại tràn ngập nỗi chua xót. Nữ sinh có thể nhẹ nhàng vẫy tay nói tạm biệt với Trương Tuấn là may mắn cỡ nào chứ, tại sao tôi không muốn nói lời tạm biệt?

Tình cảm ở tuổi này vốn là nên thay đổi thất thường như thời thanh xuân, thích, là trong nháy mắt; không thích, cũng là trong nháy mắt. Có thể vì một nụ cười bên khung cửa sổ của một anh chàng mà thích, cũng có thể vì một câu nói không thích của anh ta; có thể vì một ánh mắt của anh ta, cũng có thể vì một hành động của anh ta mà không thích... Các bạn học xung quanh thật sự là như vậy, học kỳ này thích A, sang học kỳ sau có lẽ sẽ thích B, một bên thất tình, một bên yêu say đắm, nhưng vì sao tôi lại không như vậy? Cũng đã mấy năm qua đi, tôi vừa quyết tuyệt mặc kệ Trương Tuấn, vừa luôn chú ý tới cậu, vì cậu mà đau lòng, vì cậu mà khổ

sở.

“Tiếp theo sẽ là phần thơ ca, hôm nay, bài thơ được gửi đến các bạn là...”

Tôi đi vào phòng học, kéo chốt, tắt đèn, nói với Quan Hà: “Hay là chúng mình hát bài này đi, nghe giọng điệu cũng không cao lắm.”

“Đến khi cả hội trường cười ồ lên, Trương Tuấn sẽ đi tìm chúng ta tính sổ đó.”

“Sợ cậu ấy à? Chẳng lẽ cậu ấy còn không phải nhân vật giải trí cho mọi người? Năm nay quả thực cậu ấy còn có tính giải trí hơn cả ngôi sao ấy, phim gangster của HongKong, tiểu thuyết Đài Loan của Quỳnh Dao, tờ thấy chúng mình nên ban phát cho cậu ấy ‘Giải thưởng cao nhất của Lương Ngạn Tam Địa’.” (Lương Ngạn Tam Địa: Trung Quốc, Đài Loan, Hong Kong.)

Bọn Tống Thần, Lí Sam đứng cạnh nghe thấy mấy câu của tôi, đều cười ha hả.

Quan Hà cười nói: “Không hổ là cao thủ thi biện luận!

May là tính cách cậu không hiểu thắng, nếu không ai có thể cãi nhau âm ỉ với cậu mà thắng được? Bị cậu nói móc tức điên lên mà vẫn không nhin được cười.”

“Chúng mình hát bài này nhé? Cho dù không thể cười, cũng có thể mượn uy của Trương Tuấn, làm cho cả hội trường đều cười vui.”

Quan Hà cười đến không thở nổi: “Không được, chủ nhiệm mà tổng duyệt, sẽ bị loại mất, chủ nhiệm của chúng ta ghét nhất là văn hóa Đài Loan và Hong Kong lưu hành trong trường học, may mà hiệu trưởng trường Nhất Trung không phải là thầy ấy, nếu không trường ta sẽ chẳng khác gì cái trại tập trung.”

Tôi nghiêm túc nói với cô ấy: “Nhưng mà cậu đừng có chọn bài hát cách mạng cho tởm đấy, tởm không hát nổi đâu; cũng đừng là bài hát dân tộc, tởm lại càng không hát nổi.”

Quan Hà sầu lo gật đầu.

Tôi tạo niềm tin cho mình, với cách suy nghĩ của cô

ấy, tốt nhất là không nghĩ ra được gì, buông tha

~~~~~

Sấm sét giữa trời quang

Vì đang là giai đoạn cấp tốc để Tiểu Ba chuẩn bị thi vào đại học, nên việc học vô cùng nặng nhọc, và vì tôi muốn chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ với Quan Hà, nên cũng lâu rồi tôi không đi tìm Tiểu Ba.

Thứ hai hàng tuần, trường học đều tổ chức nghi thức chào cờ trang nghiêm. Trường trung học phổ thông ở bên trái hội trường, trường trung học cơ sở ở bên phải quảng trường, khi chào cờ, các học sinh hướng về mặt nghiêm túc nhìn quốc kỳ, sau khi kết thúc nghi thức, hai trường đều tự tổng kết những việc trong tuần qua.

Nhưng hôm nay, vô cùng khác thường, nhà trường tập trung khối cấp Ba và khối cấp Hai lại, hiệu trưởng bắt đầu nói chuyện.

“Trong tương lai, nhà trường nhất định phải tăng cường việc giáo dục phong cách học tập. Gần đây

trường ta xảy ra một vài sự việc nghiêm trọng, nó nghiêm trọng đến mức đã ảnh hưởng đến danh dự của trường Nhất Trung chúng ta, nhà trường quyết định xử lý nghiêm túc, vì vậy tôi quyết định xử phạt những học sinh sau đây.”

Phó hiệu trưởng chịu trách nhiệm về kỷ luật đạo đức cầm một tờ danh sách, bắt đầu thông báo: “Quyết định xử phạt học sinh Hác Liêm ở lớp 9-3, hủy học bạ, cưỡng chế đuổi học; quyết định xử phạt học sinh Trương Tuấn ở lớp 9-7, chịu quản giáo nửa năm; quyết định xử phạt học sinh xxx khối lớp 10, quyết định xử phạt học sinh xxx khối lớp 11...”

Tôi không muốn nghe chút nào, đột nhiên nghe thấy, “Quyết định xử phạt học sinh Hứa Tiểu Ba ở lớp 12-6, hủy học bạ, cưỡng chế đuổi học...”

Tôi ngây dại cả người, không thể tin lời mình vừa nghe thấy, nhất định tôi nghe nhầm rồi! Khẳng định đó là người có tên phát âm tương t anh ấy!

Hiệu trưởng lại bắt đầu phát biểu, tôi thầm nghĩ chạy

lên giăng lấy tờ danh sách trong tay họ, đợi mãi mới kết thúc buổi lễ chào cờ dài dòng khác thường này, tôi lập tức chạy ra chỗ bảng thông báo của trường, chữ đen trên nền bảng trắng ghi rất rõ ràng.

Thật sự là Tiểu Ba!

Tôi không lên lớp, xoay người định rời đi, Quan Hà nhìn thấy hành động của tôi, nhắc nhở tôi: “Hiệu trưởng đã lên tiếng, các chủ nhiệm lớp cũng đều bắt đầu quản chặt kỉ luật, cậu đừng để ngã vào hang.”

Tôi không để ý đến cô ấy, chuồn ra khỏi trường từ cửa phụ, gọi ngay xe kéo, đến quán karaoke.

Cửa chính của quán đóng chặt, tôi gõ cửa mãi mà không có ai ra mở, tôi chỉ có thể đến “Bên Dòng Nước”, nhưng không ngờ ở “Bên Dòng Nước” cũng đóng kín cửa.

Tôi lo lắng đến mức gõ đập thật mạnh vào cánh cửa chính, rốt cuộc, cửa sổ bên cạnh có người mở ra, người ở bên trong thấy là tôi, bảo tôi: “La Kì Kì.”

Tôi tiến lên: “Anh Lí đâu? Tiểu Ba đâu?”

Anh ấy kéo tay tôi, đưa tôi vào: “Em đợi chút, anh đi gọi điện thoại cho anh Lí, bảo em ở đây.”

Tôi đi đi lại lại, anh ấy gọi điện thoại xong, quay lại nói: “Anh Lí nói sẽ đến đây ngay, em đợi anh ấy một lát.”

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”

“Anh chỉ là đàn em, cụ thể thế nào anh không rõ lắm, chỉ nghe nói anh Tiểu Ba bị người báo là có thuốc phiện trong vũ trường, anh Ô Tặc bị đưa đến đồn cảnh sát, hình như anh Tiểu Ba đánh thẳng kia thành tàn tật. trước mắt anh Lí ngừng tất cả việc kinh doanh.”

Tôi ngồi phịch trên sofa, không thể nhúc nhích.

Bên ngoài có tiếng còi ô tô, anh ấy vội ra mở cửa, bảo tôi: “Anh Lí đến.

Tôi vội vàng chạy ra, chui vào xe ngồi cạnh anh Lí, khẩn cấp hỏi: “Tiểu Ba đâu?”

Trong mắt anh Lí trần đầy tơ máu: “Anh phái người ép nó đến nơi khác rồi.”

“Anh ấy sẽ bị kết án sao?”

“Anh đang cố gắng sắp xếp mọi chuyện với người bị thương, hy vọng hắn có thể nói với cảnh sát rằng, không thấy rõ ai đánh mình.”

“Cơ hội thành công có cao không ạ?”

“Có cửa. Anh bảo người đến vừa đâm vừa xoa thẳng đó, bố mẹ nó đều lớn tuổi, nó tàn phế đã là sự thật, thay vì nói một câu đưa Tiểu Ba vào ngục giam, không bằng nhận lấy một khoản tiền, sống nốt nửa cuộc đời còn lại. Nếu nó không thuận theo chúng ta, bây giờ chúng ta cũng không có cách nào với nó, nhưng trừ khi nó đưa được cả đám chúng ta vào tù, nếu không, chờ qua cái năm quản chặt này, cả nhà nó sẽ phải nằm trong quan tài, anh đây chấp tất cả.”

“Vì sao Tiểu Ba phải làm như vậy? Trong vũ trường thật sự có thuốc phiện ư?”

“Em biết rõ quy củ của anh đây, tuyệt không dính đến thuốc phiện, thuốc phiện là thứ hãm hại vũ trường, chuyện này cũng phải trách anh, anh nghĩ mấy năm nay mình luôn làm ăn có quy củ, mọi chuyện giang hồ đều không liên quan đến mình, thấy Tiểu Lục làm ăn thuận lợi, không ngờ mình lại bị kẻ hãm hại, Tiểu Ba hết đường chối cãi, vì muốn bảo vệ anh và Tiểu Ba, Ô Tặc nhận tất cả tội lên đầu mình. Mấy ngày nay anh không không chế được cảm xúc, nói mấy câu không nên nói, nói quá nặng lời với Tiểu Ba, hơn nữa biết tin Ô Tặc khẳng định sẽ phải ngồi tù, Tiểu Ba nhất thời xúc động, liền nảy sinh tính ác.”

Tôi mờ mịt nhìn chăm chăm phía trước. Tiểu Ba không phải là người biết khắc chế lý trí sao? Không phải anh đã nói với tôi rằng thế giới bên ngoài rất lớn, không thể làm đôi cánh của mình bị thương quá sớm sao? Không phải việc anh muốn làm bây giờ nhất chính là vào đại học sao?

Tôi thì thảo nói: “Tiểu Ba bị nhà trường đuổi học rồi.”

Anh Lí buồn bã, lại an ủi tôi: “Không có gì, chỉ cần

chuyện này được giải quyết, anh sẽ nghĩ cách để nó có thể thi vào một trường đại học, sang năm thi cũng được, coi như chờ em một năm.”

Đầu tôi dựa vào cửa kính, không nói lời nào.

“Kì Kì, về lớp học đi.” Xe anh Lí dừng lại trước cổng trường Nhất Trung, “Nhiều khi nghĩa khí giang hồ là dựa trên mặt mũi, nhìn đàn em của Tiểu Lục phản bội, trốn tránh trách nhiệm, chỉ muốn giành điều tốt cho mình, rồi sẽ có lúc, không còn ai nhận hấn là đại ca nữa. Tiểu Ba và Ô Tặc đều có thể lấy thân mình chấn đao cho anh, và anh cũng giống chúng, chính vì vậy, em yên tâm, anh nhất định sẽ không để chúng xảy ra chuyện gì.”

Tôi không hé răng, không có gì ư? Bây giờ một người trong ngục giam, một người phải trốn đến nơi khác, cái này gọi là không có gì?

Anh Lí còn nói: “Anh biết trong lòng em khó chịu, hận không thể gánh tội thay Tiểu Ba, nhưng em thật sự không làm được gì, em chỉ cần chăm chỉ học hành ở trường, đó mới chính là sự giúp đỡ lớn nhất với bọn

anh.”

Anh Lí nói lời này, gân xanh trên tay cũng giật giật mạnh mẽ.

Tôi gật gật đầu, đẩy cửa xuống xe, lại quay đầu dặn dò: “Có tin tức gì anh cũng phải cho em biết, dù là tốt hay... xấu.”

“Anh biết rồi.”

Đến cửa lớp. Vốn tưởng cô giáo Ngô sẽ phạt tôi, nhưng không ngờ cô lại để tôi đi vào.

Tôi cũng không có tâm trạng nào để suy nghĩ, trầm mặc ngồi vào chỗ của mình.

Quan Hà thấp giọng nói: “Tớ xin phép cô giáo cho cậu, nói là cô bạn hàng tháng lại đến thăm cậu, lúc tan học cô giáo mà hỏi, cậu đừng để lòi đuôi nhé.”

Tôi gật gật đầu, thật ra cô ấy cũng quá lo lắng, cô giáo Ngô vô cùng tin nhiệm Quan Hà, lời của cô ấy, cô giáo tuyệt đối tin tưởng.

[1] “Cuồn cuộn hồng trần”: Có nhiều video về bài hát này, nhưng nó cũ rồi, nên mình chọn video này cho mới ^^ . Bài hát này cũng được đấy chứ!

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28

Luôn có những khoảng thời gian, sau khi qua đi, mới phát hiện nó còn khắc sâu trong trí nhớ.

Nhiều năm sau, đứng dưới ngọn đèn trong đêm tối, bỗng nhiên nhớ lại, sẽ lặng lẽ mỉm cười.

Những người đó, đã ngồi trên chuyến tàu của thời gian, biến mất vĩnh viễn. Trong lòng, lại có một dòng sông ấm áp chảy vượt thời gian, vĩnh viễn không biến mất.

Hồi ức là mãi mãi

Tiểu Ba gặp chuyện không may làm tôi bỗng trầm tĩnh hẳn, những chuyện phản nghịch và nổi loạn trước giờ đều không còn, tôi trở nên ngoan ngoãn lạ thường, cuộc sống hàng ngày chỉ có hai địa điểm, một con

đường, trường học và nhà.

Tôi bắt đầu dùng toàn tâm trí cho việc học tập, bởi vì tôi biết điều Tiểu Ba hy vọng nhất chính là, ngày nào cũng nhìn thấy tôi có thành tích học tập tốt, anh sẽ rất vui vẻ. Bây giờ tôi không thể làm gì giúp anh, đây là điều duy nhất tôi có thể làm vì anh.

Từ Hiếu Phi gặp chuyện không may rồi lại đến Trương Tuấn, cuộc sống của tôi vẫn không có mục tiêu gì, đừng nói là ghét môn tiếng Anh, mà ngay cả những môn tự nhiên như toán, lý tôi cũng học suýt đi nhiều.

Tôi dùng thời gian vài ngày để xem lại tất cả những bài trong quyển sách giáo khoa toán, lý, học lại tất cả kiến thức, nghiên cứu thật kỹ những bài ví dụ mẫu, sau đó, tôi bắt đầu mượn vài quyển sách tham khảo của Quan Hà, xem kỹ hơn những bài khó cô ấy khoanh bút đỏ vào, càng khó lại càng hứng thú, vì khi gặp phải những bài khó, sẽ một lòng nghĩ đến vấn đề đó, những lo lắng khác trong lòng sẽ tạm quên đi.

Quan Hà lẳng lặng nhìn tôi cố gắng giải từng bài tập

khó, mỗi lần tôi giải ra một bài tập khó ấy, liền vứt ngay tờ nháp đi, chẳng buồn giữ lại để ghi nhớ phương pháp chứng minh, nhưng cô ấy lại cất những tờ nháp đó của tôi.

Ngày nào tôi cũng cực kỳ nghiêm túc, không đọc tiểu thuyết, không đi đâu chơi, lúc nào cũng làm bài tập. Quan Hà rất ngạc nhiên, không rõ vì sao tôi lại đột nhiên thay đổi tính khí như vậy.

~~~~~

Thời gian lên lớp tôi làm bài tập, giờ giải lao, tôi chuẩn bị cho hội diễn văn nghệ, làm nhiệm vụ của khán giả, xem Tống Thần, Lí Sam tập diễn tiểu phẩm. Kịch bản gốc của tiểu phẩm là do Tống Thần viết, nhưng lời kịch cuối cùng lại là kết tinh trí tuệ của tập thể chúng tôi.

Trong quá trình tập luyện, mọi người đều liên tục chỉnh sửa, đôi lúc lại quên từ, người diễn nói lung tung, nhưng không ngờ lại mang đến hiệu quả kinh người, mọi người nhất trí hô to: “Giữ lại, giữ lại!”

Sau khi tôi và Quan Hà chọn trái chọn phải, cuối cùng cũng chọn bài “Lại thấy khói bếp” [1] của Đặng Lê Quân, rất hợp với lứa không có giọng hát trời cho như tôi, cũng không có chữ “tình yêu” rõ ràng, không phạm vào điều kiêng kị của thầy hiệu trưởng. Lúc họ nghỉ ngơi sau khi tập xong tiểu phẩm, tôi và Quan Hà sẽ luyện hát.

Tổng Thân đặc biệt không khách khí với tôi, lúc tôi hát, cậu ta cứ tỏ vẻ kêu khóc đáng thương, làm như sợ hãi lắm ấy, năm lần bảy lượt nói với Quan Hà: “Tớ muốn lôi cậu ấy vào toilet, có ai giúp tớ không?”

Quan Hà cười nói: “Tớ sẽ giúp sức với ai đó để lôi cậu vào.”

Trong tiếng cười của mọi người, tôi có cảm giác hoảng hốt, tôi dường như không giống những nữ sinh cùng trang lứa. Đọc sách, học tập, ở bên những người bạn, vui chơi nô đùa. Những lúc cười vui qua đi, tôi biết mình không giống họ, họ có thể không ưu sầu mà theo đuổi những thú vui, còn tôi sẽ nhìn ra ngoài cửa sổ và nghĩ, bây giờ Tiểu Ba đang ở đâu? Khi nào anh trở về?

Đến khi ngay cả tôi cũng thuộc được lời kịch trong tiểu phẩm của Tổng Thần, hội diễn văn nghệ rốt cuộc cũng đến.

Tất cả dường như vẫn giống năm đầu tiên tôi vào trung học, nhóm tuần nam mỹ nữ của các lớp, lấy ca múa để tranh cao thấp, Lâm Lam vẫn dùng hai điệu nhảy uyển chuyển để tham gia cuộc thi, gần như có thể khẳng định lớp 9-2 sẽ giành được giải thưởng. Tuy nhiên, đối với tôi, tất cả lại không giống năm đầu tiên ấy, Đồng Vân Châu không tham gia, cũng không thấy bóng dáng của Hiểu Phi, Trương Tuấn dùng tâm sức đối phó với cảnh sát đã mệt lắm rồi, càng không thể tham gia cuộc thi

Năm năm tháng tháng, hội diễn văn nghệ vẫn diễn ra tương tự như vậy; tháng tháng năm năm, con người đã không còn như trước nữa.

Ngoài tiết mục của lớp 9-2 ra, tiết mục của lớp 9-1 cũng khá hay, tuy nhiên, nó lại không được thầy hiệu trưởng thích, bởi vì chủ đề không đủ “lành mạnh tích cực hướng về phía trước”, mà tiết mục của lớp tôi thì vô cùng đặc biệt.

Trước đây không phải chưa có lớp nào diễn tiểu phẩm, nhưng với tiểu phẩm của lớp tôi, vì có cậu thi nhân Tống Thần bày ra, kèm theo một đồng lời kịch hư cấu do cả đám nghĩ ra, chính vì vậy mà nó càng khác lạ hơn.

Tống Thần đưa tên mọi người trong lớp tôi vào lời kịch, biên diễn thành câu chuyện xưa, đương nhiên, lời thoại trong đó có đóng góp trí tuệ của cả nhóm chúng tôi. Tống Thần lại biên diễn rất có phong cách hậu hiện đại, vô li đầu và giải cấu trúc [2] (cho dù lúc ấy, chúng tôi căn bản không biết cái gì gọi là hậu hiện đại, vô li đầu, giải cấu trúc), hình tượng nhân vật trong tiểu phẩm này vô cùng bỉ ổi, hơn nữa trang phục lại vô cùng thâm hại, ví dụ như, đội mũ lông phong [3] giả làm Hồ Hán Tam, mặc áo đỏ, tóc vuốt keo bóng loáng đến ruồi bọ cũng bị trơn ngã là Lưu Đức Hoa, áo cánh dơi đỏ chói là Quách Phú Thành...

(Hồ Hán Tam: ông là diễn viên điện ảnh.)

Đúng hôm trước ngày diễn, Ngụy Lão Tam sắm vai Hồ Hán Tam lại bị ốm, dưới sự cố bất đắc dĩ đó, ánh mắt

của cả đám nhắm thẳng vào tôi và Quan Hà, vì hai đứa chúng tôi đã làm khán giả xem chán chê rồi, không ít lời kịch biến thái trong đó là đóng góp của chúng tôi, không thể tìm “diễn viên thay thế” nào thích hợp hơn, Quan Hà dựa trên tinh thần “bạn hy sinh còn tôi hưởng lợi” lập tức nói: “Tớ không diễn được đâu, La Kì Kì thì không thành vấn đề.”

Dưới sự phản đối không hiệu quả của tôi, Tống Thần chụp cái mũ lông phong màu lục quân lên đầu tôi, Lí Sam dán vô số mảnh vá lên cái áo Tôn Tru Sơn tôi phải mặc, những người khác túm tôi đi thay quần, đeo giày, bộ quần áo ghê tởm vốn là của Ngụy Lão Tam mà giờ lại chuyển hết lên người tôi, tuy Lão Tam gầy yếu, nhưng vóc dáng rất cao, tới 1m8, còn tôi chỉ cao 1m63, tôi phải cuộn hai vòng ống quần mới không bị quét đất.

Mọi người nhìn tạo hình của tôi, đều cười đến nổi tí thì bò lăn ra đất, Tống Thần đưa chiếc gậy chống cho tôi: “Tốt lắm, cứ lên đài như thế này đi!”

Tôi ai oán lườm lườm Quan Hà, Quan Hà lại đánh giá tôi từ trên xuống dưới, cầm lấy bút vẽ lông mày, vẽ hai

đường râu cá trê ngoài miệng tôi.

Cả đám đều vừa cười vừa vỗ tay, vô cùng hài lòng với nét bút của Quan Hà.

Lí Sam cười nói: “Bộ dạng này dù thế nào Quan Hà cũng không chịu diễn, La Kì Kì cậu phải diễn thôi!”

Tôi không diễn thì có thể làm được gì chứ?

Tôi bắt đầu thâm nhăm lại lời kịch, vì tiểu phẩm này, mọi người đều bỏ ra rất nhiều tâm huyết, nếu không tham gia, chẳng phải tôi đã bỏ phí tâm huyết của mọi người sao.

Không phải tôi đã vốn bị mang tiếng xấu sao? Tôi đã mất hình tượng từ lâu rồi, chuyện này không thành vấn đề!

Tiểu phẩm vừa bắt đầu, hội trường đã cười rộ lên, lớp trưởng Lí Sam đại nhân của chúng tôi, bình thường vốn là nam sinh khỏe mạnh lực lưỡng, rạng rỡ như ánh mặt trời, mà bây giờ biến thành tên ái nam ái nữ éo lả, mặc áo đỏ, eo đánh bên này lắc bên kia bước đi ưỡn ẹo, thế

nên hiệu quả giải trí đúng là không hề nhỏ!

Đến lúc tôi còng lưng, chống gậy, đầu đội mũ lồi phong, mặc áo Tôn Trung Sơn vá chằng chịt, run rẩy đi trên đài, vẫy vẫy tay nói với mọi người: “Chào bà con! Hồ Hán Tam tôi đã trở lại rồi!” (Hồ Hán Tam nổi tiếng với câu nói này)

Mọi người bên dưới đều cười rộ lên, giám khảo ngồi ở góc đài cũng cười nghiêng ngả.

Chốc lát sau, âm nhạc nổi lên, biến thành Quách Phú Thành hát “Yêu em không dứt”, [4] trong tiếng nhạc sống động ấy, Tống Thần đóng Quách Phú Thành, mặc áo cánh dơi, quần trắng, nhảy mạnh một cái lên đài, dang rộng hai tay, làm một tư thế cực kỳ khoa trương, cực kỳ nhu tình, cực kỳ cool, cũng cực kỳ ghê tởm, dưới đài đã có người cười ngã khỏi ghế.

Sau đó cậu ta bắt đầu lắc mông ca hát với các giáo viên và học sinh ngồi xem: “Trong lòng ngực cất giấu một ngọn lửa, những ngày ấy thật không dễ chịu...”

Ăn theo điệu nhạc của bài “Yêu em không dứt” mà Quách Phú Thành hát, nhưng ca từ lại bị chúng tôi “biên diễn” thành nỗi đau khổ khi không thể giải được một bài tập khó.

Đáng thương cho mấy anh chàng “Tứ Đại Thiên Vương” bị chúng tôi biến thành những hình tượng ghê tởm, mọi người bên dưới vừa thấy kinh khủng vừa cười ha hả.

Tứ Đại Thiên Vương hồi ấy là: Lê Minh, Quách Phú Thành, Trương Học Hữu, Lưu Đức Hoa.

Mấy người chúng tôi cũng không nhịn được mím môi cười. Đã xem vô số lần rồi, nhưng lúc trước không có hiệu quả của trang phục và ánh đèn, hơn nữa tôi phát hiện, bọn Tống Thần có vẻ điên điên, đứng trên đài biểu diễn còn mang lại hiệu quả cao hơn nhiều so với ở dưới đài.

Từ nhân vật cổ đại đến ngôi sao hiện đại, toàn là những nhân vật xa xôi, có bắn đại bác cũng không tới mà lại cùng xuất hiện trong một câu chuyện, Tống Thần

phát huy đến cực hạn phong cách diễn châm biếm, hết nhân vật này đến nhân vật khác, tiếng cười dưới đài mãi không ngớt.

Đang lúc mọi người cười vui vẻ, bỗng một giọng nam trung nghiêm trang vang vọng cả hội trường.

“Chuẩn bị tập bài thể dục bảy động tác, giậm chân tại chỗ, giậm! Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám, dừng! Duỗi thân vận động, chuẩn bị! Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám...”

Nhạc điệu rất quen thuộc, mỗi người mỗi ngày đều phải làm, mọi người nghe choáng váng, tưởng rằng bên trong sân khấu có gì đó trục trặc, quấy rầy chúng tôi biểu diễn. Sau đó lại thấy chúng tôi chạy hoảng loạn, vừa chạy vừa ồn ào: “Hiệu trưởng đến, hiệu trưởng đến, chạy nhanh! Chạy nhanh!”

Chúng tôi cởi quần áo, ném mũ, đúng là một đám học sinh đang nổi loạn, bị thầy hiệu trưởng “sờ gáy”, đến khi chúng tôi xiêu vẹo “giả nai” xong, lại bắt đầu tập bài

thể dọc trên đài, một thầy đeo kính đen, đội mũ lưỡi trai xám, lưng cong cong, chấp tay sau lưng, bước nhanh lên đài. Đó chính là dáng vẻ mà không học sinh nào của trường không biết, dáng vẻ của thầy hiệu trưởng.

Dưới đài lại bắt đầu cười vang, thầy hiệu trưởng ngồi trên bàn giám khảo, cũng tháo kính ra cười to, lúc tổng duyệt tiết mục, vì tiết kiệm thời gian, chúng tôi chỉ diễn một phần ba tiết mục, màn hay nhất ở đoạn cuối này, thầy hoàn toàn không biết.

Theo tiếng nhạc của bài thể dục, chúng tôi vẫy tay tạm biệt mọi người, đi xuống đài theo thứ tự, “thầy hiệu trưởng” là người đi sau cùng, mới đi được vào bước, lại đột nhiên quay người lại, răn dạy đám học sinh dưới đài: “Cười! Cười cái gì mà cười? Không được cười! Phải nghiêm túc! Nghiêm túc!”

Giọng Tứ Xuyên nói tiếng phổ thông, cậu ta nói hai chữ “Nghiêm túc” rất giống thầy hiệu trưởng, mọi người đều cười khúc khích, cậu lập tức chạy vào sau khán đài cùng chúng tôi.

Ngoài hội trường con đang cười, chúng tôi đứng sau màn cũng cười, người sắm vai thầy hiệu trưởng nói giọng Tứ Xuyên là Ngô Vũ, cười hì hì nói: “Không biết thầy ấy sẽ xử lý chúng ta thế nào đây.”

Mọi người đều cười, chỉ còn hơn một tháng nữa là tốt nghiệp, chúng tôi đều thoải mái không kiêng kị nhiều chuyện.

Lí Sam nói với Quan Hà: “Sau ba tiết mục nữa là đến tiết mục của các cậu rồi, các cậu đi chuẩn bị nhanh lên, biểu diễn tốt nhé.”

Chú thích:

[1] Lại thấy khói bếp của Đặng Lệ Quân: trên mạng có dịch là “còn thấy khói thuốc” hay “lại thấy khói thuốc”, mình tra từ rồi, “khói bếp” đúng hơn “khói thuốc”. Đây là ca khúc “Lại thấy khói bếp”, ca sĩ Vương Phi hát.

http://www.youtube.com/watch?v=0QALgAy3oPI&feature=player_embedded

[2] Mấy cái chủ nghĩa này hơi khó hiểu, không hiểu cũng không sao, nói gọn là cậu Tổng Thần này biết dùng những cách gây hài để châm biếm, kịch bản của cậu có ý nghĩa.

Chủ nghĩa hậu hiện đại là một xu hướng trong nền văn hóa đương đại được đặc trưng bởi sự chối bỏ sự thật khách quan và siêu tự sự. Chủ nghĩa hậu hiện đại nhấn mạnh vai trò của ngôn ngữ, những quan hệ quyền lực, động cơ thúc đẩy; đặc biệt nó tấn công việc sử dụng những sự phân loại rõ ràng như nam với nữ, bình thường với đồng tính, trắng với đen, đế quốc với thực dân. Chủ nghĩa hậu hiện đại đã ảnh hưởng tới nhiều lĩnh vực văn hóa, bao gồm cả phê bình văn học, xã hội học, ngôn ngữ học, kiến trúc, nghệ thuật thị giác, và âm nhạc.

Tư tưởng hậu hiện đại là sự giải thoát có chủ ý từ những cách tiếp cận của chủ nghĩa hiện đại đã thống trị trước đó. Thuật ngữ “hậu hiện đại” bắt nguồn từ sự phê phán tư tưởng khoa học về tính khách quan và tiến bộ gắn liền với sự khai sáng của chủ nghĩa hiện đại.

Vô li đầu: đại khái là dùng những điều hài hước để châm biếm.

Giải cấu trúc là một trào lưu tư tưởng hiện đại trong khoa học xã hội và nhân văn, xuất hiện ở phương Tây từ những năm 60.

Giải cấu trúc hay chủ nghĩa giải cấu trúc trước hết là lí thuyết chống lại sự chuyên quyền của chủ nghĩa cấu trúc, nhưng không chỉ có thế. chủ nghĩa cấu trúc người ta giải thích các tác phẩm văn học bằng quan điểm lịch sử, hoàn cảnh xã hội, tiểu sử tác giả, hoàn cảnh sáng tác, ý đồ của tác giả... Chủ nghĩa cấu trúc ra đời chứng minh rằng ý nghĩa của tác phẩm chỉ nằm trong cấu trúc của văn bản, quan điểm lịch sử bị phớt bỏ, điều đó làm cho chủ nghĩa cấu trúc trở thành kẻ thù không đội trời chung với chủ nghĩa Mác, và một thời gian dài ở các nước xã hội chủ nghĩa chủ nghĩa cấu trúc là thứ cấm kỵ và đối tượng phê phán liên tục. Nhưng có điều lạ lùng này. Tuy hai lí thuyết thù địch nhau, song lại giống nhau hoàn toàn ở một điểm: đó là tin rằng mỗi tác phẩm văn chương chỉ có một nghĩa, một ý nghĩa xác định, bất di dịch, người ta có thể thò tay vào túi và lấy ra, chỉ cần

biết nắm được phương pháp này hoặc phương pháp kia. Một khi có nhà phê bình quyền uy nào phán về một tác phẩm nào đó có một tư tưởng nào đó thì tác giả của nó có mà chạy đằng trời cũng không thoát khỏi nhận định ấy, anh ta hoặc hưởng niềm vinh quang hoặc chịu niềm cay đắng, tủi nhục do nhận định kia mang lại. Nhưng đến thời giải cấu trúc thì cái quan niệm kia bị lung lay đến tận gốc.

[3] Mũ lô phong là kiểu mũ mùa đông trùm tai của bộ đội Trung Quốc.

[4] Yêu em không dứt của Quách Phú Thành:

<http://www.youtube.com/watch?v=jOBZR-CKs2s>

Quan Hà và tôi lập tức đi thay quần áo, Quan Hà vừa thay quần áo vừa cười nói với tôi: “Đây là cuộc thi văn nghệ đặc biệt nhất mà tớ từng tham gia.”

Tôi mỉm cười không nói chuyện. Khi tập luyện, cảm thấy không sao cả, nhưng khi đứng ở trên đài, cùng vui cười cùng nỉ non với mọi người, rất nhiều cảm giác hoàn

toàn không giống. Lí Sam, Tống Thần, Ngụy Lão Tam, Vương Hào... Họ không còn là những cái tên xa cách nữa

Tôi rất cảm ơn Quan Hà đã đưa tôi hòa vào đám bạn này, làm cho tôi lần đầu tiên có loại cảm giác tên là vinh dự tập thể.

Tôi và Quan Hà mặc váy, cô giáo Ngô chủ nhiệm lớp tôi tìm người đến trang điểm nhẹ cho chúng tôi, Quan Hà đánh giá tôi, mỉm cười nói: “Rất đẹp, mọi người nhất định sẽ rất ngạc nhiên.”

Tôi không tin lời khen của cô ấy, lịch sự cười cười, cô ấy hoàn toàn hiểu được ý tôi, nghiêm túc nói: “Không phải tớ động viên cậu, Kì Kì, ngũ quan của cậu không phải xuất chúng, nhưng cũng rất hài hòa, hơn nữa cậu còn mang trên người khí chất đặc biệt, thật sự rất đặc biệt, cậu phải tự tin vào bản thân mình.”

Tôi vẫn không tin, nhưng tôi cố gắng làm ra vẻ mình đã tin lời cô ấy.

Chúng tôi nắm tay nhau bước ra ngoài, cúi đầu mỉm cười với mọi người, người dẫn chương trình giới thiệu chúng tôi xong, Quan Hà cười với tôi, lấy micro trên tay tôi, nhìn xuống dưới đài nói: “Từ năm lớp 7 đến giờ, mình cũng không nhớ mình đã từng kéo đàn nhị bao nhiêu lần trên đài, mỗi một lần đều rất đặc biệt, thế nhưng, lần này chính là lần đặc biệt nhất, bởi vì mình sắp tốt nghiệp, cũng bởi vì người đứng bên cạnh mình là bạn thân La Kì Kì của mình. Chúng mình đã suy nghĩ rất nhiều mới lựa chọn được bài “Lại thấy khói bếp”, thầy giáo định không duyệt bài này của chúng mình, nhưng mình đã nói với thầy rằng ‘bạn’ ở trong bài là con gái, không phải là con trai, thầy mới miễn cưỡng chấp nhận.”

Mọi người đều cười, Quan Hà cũng cười nói: “Vì vậy, xin các bạn một tràng pháo tay cổ vũ cho chúng mình, và cũng mong rằng các bạn sẽ có những kỷ niệm đẹp đẽ.”

Các bạn bên dưới vỗ tay nhiệt tình, vô cùng nể mặt Quan Hà.

Quan Hà đưa micro cho tôi, ngồi chiếc ghế tựa đã đặt

sẵn trên đài, bắt đầu kéo đàn nhị, Lí Sam đứng sau Quan Hà gõ chuông tam giác.

Chuông tam giác: dùng để khuếch đại âm thanh. Nó như thế này:

Nhìn phía dưới đông nghìn nghịt bóng người, không biết vì sao đột nhiên lại nghĩ đến Trương Tuấn cũng ngồi ở phía dưới, tôi hơi hồi hộp, đã tham gia rất nhiều cuộc thi diễn thuyết rồi, tôi cho rằng mình đã sớm vượt qua sự hồi hộp, lo lắng trên sân khấu này.

“Lại thấy khói bếp...” tôi bị vỡ giọng, đúng là sợ cái gì cái ấy đến, không khỏi cười khỏ châm biếm.

Trong hội diễn văn nghệ, học sinh lớp 7 và lớp 8 có vẻ khá ngoan, nhưng học sinh lớp 9 lại ỷ vào tư cách đàn anh đàn chị, hơn nữa cũng sắp tốt nghiệp rồi, nhà trường không quản nổi, thế nên tình huống trên đài vừa xuất hiện, đám nam sinh khối lớp 9 đã bắt đầu huýt sáo, vỗ tay rào rào, lúc này đây, vì nể Quan Hà đã có lời lúc đầu nên phần lớn mọi người đều nể tình, nhưng đám ma vương tụ tập hết ở lớp 9-7 kia lại ồ ồ cười vang.

Nghĩ đến Trương Tuấn, tim tôi nhảy lên thành thịch, có phải cậu ấy cũng đang cười nhạo tôi không?

Quan Hà lo lắng nhìn tôi, ý bảo tôi khi nào chuẩn bị tốt, có thể ám chỉ với mình, cô ấy lại bắt đầu kéo đàn, mà tôi càng ngày càng thấy lo lắng, lo lắng cứ như lần đầu tiên lên phát biểu cảm tưởng vào đầu năm lớp 7, thanh âm tắc nghẹn trong cổ họng, không thể nào hát ra được.

Lớp 9-7 vẫn vỗ tay, huýt sáo, càng lúc càng lớn, kéo theo không ít tiếng ồn ào khác, tuy lòng tôi đang nổi sóng cuộn cuộn, nhưng may mắn da mặt còn dày, nên vẻ mặt tôi vẫn vô cùng trấn tĩnh, Quan Hà thì chưa từng gặp phải chuyện xấu hổ như vậy, mặt đỏ lên, ngại ngùng đến mức dường như cô ấy sắp ném cái đàn đi rồi trốn xuống đài.

Đột nhiên, Trương Tuấn đứng lên từ khu giữa lớp 9-7, hét lớn: “Àm ỉ cái gì? Không thích nghe thì cút đi!”

Đám ma vương lớp 9-7 nhanh chóng im lặng, bọn họ chẳng sợ giáo viên, nhưng lại rất sợ Trương Tuấn.

Trong hội trường trở nên yên tĩnh lạ thường, tôi không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình lúc bấy giờ, chuyện rối rắm vừa nãy Trương Tuấn thấy tôi như một đũa ngọc, nhưng cậu lại giúp tôi gỡ rối.

Tôi hít sâu một hơi, khôi phục một chút tâm tình, nhìn Quan Hà gật đầu, ý bảo cô ấy bắt đầu kéo đàn nhị, mới đầu Quan Hà còn kéo sai vào âm, dần dần cũng kéo đúng nhạc, tôi cũng hát một lần nữa, tiếng hát không to, nhưng câu chữ cũng rất rõ ràng:

“Lại thấy khói bếp bốc lên

Hoàng hôn bao bọc cả vùng đất

Muốn hỏi khói bếp rằng

Bạn muốn đi đâu

Trời chiều có thơ tình

Hoàng hôn có họa ý

Thơ tình họa ý mặc dù thơ mộng

Nhưng trong lòng tôi chỉ có bạn

Lại thấy khói bếp bốc lên

Làm cho tôi hồi tưởng

Mong bạn biến thành đám mây hồng

Bay vào giấc mơ của tôi

Trời chiều có thơ tình

Hoàng hôn có họa ý

Thơ tình họa ý mặc dù thơ mộng

Nhưng trong lòng tôi chỉ có bạn

...”

“Bạn” trong bài hát này là con gái ư? Thầy hiệu trưởng chắc hẳn không phải chưa từng nghe Đặng Lê Quân hát, nhất định thầy không tin, nhưng với bài hát kinh điển này và thầy cũng từng trải qua tuổi trẻ, chính vì vậy, thầy đồng ý cho chúng tôi phóng túng một lần.

Biểu diễn xong, trong tiếng vỗ tay của mọi người, tôi và Quan Hà nhìn nhau cười, thắng thua đều không quan trọng, quan trọng là chúng tôi cùng nhau vượt qua khoảnh khắc ngưng tụ này, ngưng tụ trong bài hát, tương lai, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, khi chúng tôi nghe thấy bài hát này, nhất định sẽ nhớ tới nhau, nhớ tới những tháng năm niên thiếu của chúng tôi.

Quan Hà đứng lên, đi đến gần tôi. Chúng tôi tay nắm tay, cúi đầu chào mọi người dưới đài, khi ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người cùng nhìn về phía lớp 9-7. Sau này, dù vào thời khắc nào, chỉ cần chúng tôi nhớ tới nhau, nhớ tới những năm tháng thanh xuân của mình, chúng tôi cũng sẽ nhớ tới một thiếu niên đã đứng lên, đã giúp chúng tôi.

Khi công bố kết quả của hội diễn văn nghệ, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ, cũng cảm thấy hợp lý.

Tôi và Quan Hà không được giải thưởng gì, đây có lẽ là lần đầu tiên Quan Hà biểu diễn thất thủ. Tiểu phẩm của lớp tôi đoạt được giải nhì, Tổng Thân đại diện cho mọi người đi lĩnh thưởng. Những người khác lĩnh thưởng,

đều mỉm cười hay cúi đầu ngại ngùng, cậu ta lại đoạt lấy micro từ tay người dẫn chương trình, vui cười nhìn về phía dưới đài nói: “Cảm ơn thầy hiệu trưởng nghiêm túc nhưng không thiếu tình yêu của chúng em, thưa thầy, các bạn lớp 9-4 chúng em đều yêu thầy!”

Mọi người trong hội trường cười rộ lên, vì thầy hiệu trưởng ghét nhất những câu “anh yêu em”, “em yêu anh” trong các bài hát, cũng nói từ “yêu”, thầy thường xuyên răn dạy chúng tôi, cái cần hiểu biết thì không hiểu biết, ngày nào cũng nói mấy từ “yêu yêu yêu”, vậy mà Tống Thần cũng không thèm để ý, chắc thầy đang bắt đầu hối hận vì đã trao giải thưởng cho chúng tôi.

Tống Thần cũng sợ thầy hối hận, vừa nói xong, liền ôm cúp chạy xuống dưới đài, chọc cho cả hội trường cười vang.

Đó là hội diễn văn nghệ nhiều tiếng cười nhất trong trí nhớ của tôi, dù là giáo viên hay học sinh, ngay cả thầy hiệu trưởng nghiêm túc cũng cười vui vẻ.

Mấy người chúng tôi cũng cười mãi, khi lễ trao giải

kết thúc, đã là hơn mười giờ tối, nhưng mọi người vẫn chưa muốn về nhà, ồn ào muốn Tổng Thần chiêu đãi. Tổng Thần nhận được tiền thưởng, được coi là người giàu có trong mắt chúng tôi, mọi người đều áp bức cậu.

Tổng Thần vung bàn tay to lên: “Không thành vấn đề, chúng ta đi ăn món cay nóng đi.”

Món cay nóng: nguyên văn Hán Việt là ma lạt năng, đó là những món cay nóng bắt nguồn từ Tứ Xuyên, Trung Quốc, vùng đất nổi tiếng với những món ăn cay.

Mọi người hô vang, một đám đi cùng nhau, theo nhau ra ngoài, vẫn không quên kích bác nhau, hạ thấp đối phương, nâng cao bản thân, mọi người cười cười, nói nói, đánh đánh, náo loạn cả lên.

Chúng tôi trở thành đoàn nổi bật giữa đám đông.

Đi đến cổng trường, đang định quẹo trái, tôi đột nhiên liếc mắt nhìn ngã tư đối diện, dưới ánh đèn đường có một thân ảnh cực kỳ quen thuộc, tôi lập tức vùng thoát khỏi bàn tay Quan Hà, chạy sang phía đường đối

diện.

Tiểu Ba đút tay vào túi quần, mỉm cười nhìn tôi.

Tôi không nghĩ nhiều, chỉ có kích động, nhào vào lòng anh, ôm anh hỏi: “Sao anh không gọi em?”

Cổng trường truyền đến tiếng huýt sáo, tôi tức giận quay đầu lại, mắng: “Thần kinh à!” Lại vội vàng hỏi, “Anh về lúc nào thế? Mọi chuyện đã được giải quyết rồi sao?”

Anh ấy mỉm cười nói: “Về lúc chiều.”

Tôi rất mừng, khúc kha khúc khích nói: “Có phải còn kịp thi đại học không? Nhưng cũng mất nhiều thời gian rồi, hay để sang năm đi, có thể ôn tập nhiều hơn một năm, thi vào một trường tốt.”

Quan Hà, Tống Thần, Lí Sam... mấy người họ đều đi tới, đứng cách chúng tôi một khoảng, Tống Thần gọi: “La Kì Kì, cậu có đi ăn món cay nóng không?”

Tiểu Ba nói: “Em đi chơi cùng mọi người đi, hôm

khác anh lại đến tìm em.”

Tôi chân chừ, không nói, Quan Hà gọi: “Kì Kì.”

Tiểu Ba giục tôi: “Nhanh lên nào, mọi người đều đang đợi em.”

Tôi đi về phía đám Quan Hà, Tống Thần, một đám người cười hi hi ha ha hướng về phía chợ đêm, bàn xem ăn ở cửa hàng nào ngon nhất.

Tôi vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, thấy Tiểu Ba quay lưng bước đi, tay rút túi quần, cúi đầu nhìn đường.

Dưới đèn đường, bóng dáng của anh kéo dài cô đơn.

Tôi đột nhiên dừng bước, nói với Quan Hà: “Thật sự xin lỗi các cậu, tối nay tớ không thể đi ăn cùng các cậu được, tớ còn có chút việc.”

Bọn Tống Thần đều kêu to: “Quá vô sỉ, lật lọng.”

Lí Sam ôn hòa nói: “Mọi người cùng nhau đi, không muốn thiếu ai cả, chúng ta sắp thi rồi, những buổi tụ hội

cũng không còn nhiều nữa.”

Quan Hà cũng khuyên: “Kì Kì, tối nay cậu lập công lớn, chúng ta đi ăn mừng, sao có thể không có cậu được?”

Tôi không để ý những người khác, chỉ cười xin lỗi với Quan Hà, liền xoay người chạy đuổi theo Tiểu Ba, đến khi đuổi kịp, tôi nhảy mạnh lên người anh, rồi vòng tay qua ôm khuỷu tay anh, nói:

“Mời em đi ăn thịt dê nướng.”

Tiểu Ba mỉm cười nhìn tôi: “Em không đi ăn món cay nóng à?”

“Em thích ăn thịt dê nướng.”

Sau này, tôi luôn nghĩ, có lẽ vào tối hôm đó, Tiểu Ba phát hiện ra rằng, tuy chúng tôi đã ở bên nhau sáu năm, đã cho rằng chúng tôi là người một nhà, nhưng thực ra tôi và anh cũng không phải người ở cùng một thế giới. Anh nhìn tôi và các bạn cạnh nhau, khoan khoái đấu võ mồm, trêu đùa, vì tài hoa và thành công không đáng kể

của mình mà tự hào kiêu ngạo, vui vẻ, chúng tôi là những học sinh trung học bình thường nhất, đang sống trong những năm tháng thanh xuân tươi vui, vì vậy, rõ ràng là anh đến tìm tôi, nhưng lại không gọi tôi, để mặc tôi đi lướt qua anh, hướng tới một thế giới hoàn toàn khác thế giới của anh

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29

Tiểu Dương: có một chú ý thế này: mấy chương trước cũng nói đến cậu Hác Liêm, mình tra cả từ điển xem tên cậu ta có đúng là Hác Liêm không, thấy đúng là chữ Hác. Nhưng đến chương này tra từ tiếng Trung lại thấy là chữ Hách, Hách Liêm. Không biết tại sao lại vậy. Mình cứ để là Hác Liêm như mấy chương trước nhé, Hác và Hách đều là họ đấy.

~~~~~

Edison từng nói “thành công là 1% tài năng và 99% mồ hôi”, nhưng tôi lại nghĩ rằng thành công là 10% tài năng cộng thêm 30% may mắn và 60% mồ hôi.

Câu nói của Edison: “Thiên tài là 1 phần trăm cảm hứng và 99 phần trăm mồ hôi”, nhưng ở đây tác giả đề

là thành công và tài năng, cũng gần mang nghĩa như vậy.

Trên những con đường chúng tôi đi qua, gặp không ít người vừa có tài năng, cũng sẵn sàng bỏ ra tài năng đó, nhưng vận mệnh không thành toàn cho họ, những người làm chúng ta kính trọng là những người không ngại khổ, cũng không oán hận vận mệnh, mà họ trầm mặc, cố gắng bước đi, bước tiếp con đường đời

Nhỏ bé là duyên gặp gỡ, to lớn là sức khỏe, thậm chí còn cả mạng sống, vận mệnh cũng thường sẽ lấy đi mà không chút nể tình.

Chúng ta không có cách nào ngăn cản vận mệnh lấy đi những thứ trong tay chúng ta, tuy nhiên, chúng ta có thể lựa chọn những thứ chúng ta lấy được từ trong cuộc sống và trân trọng nó.

Bị bẻ gãy đôi cánh

Dưới cơn bão đàn áp mạnh mẽ của nhà nước, Tiểu Lục cũng thường làm ăn bừa bãi, đắc tội quá nhiều người, cũng không biết là thật, hay hấn trúng kế của

người khác, dù sao, tin tức chính thức tôi nghe được là, vì hấn đánh ghen nên hủy dung của một người con trai, cách hấn hủy dung cũng khá đặc biệt, dùng lưỡi dao mỏng cắt da mặt của đối phương. Vốn là nợ cũ năm xưa, lại bị người ta tố giác, cục công an nhận xử án, lập án điều tra, lại phát hiện ra tội hấn sử dụng và buôn bán ma túy, tàng trữ súng, mấy tội cộng lại, bị xử tử hình, một viên đạn kết thúc mạng sống.

Sau đó, tôi mới hiểu, thật ra là ai tố giác cũng không quan trọng, cục công an đã sớm để ý đến tên Tiểu Lục này, trong thời gian quản chặt an ninh họ cũng có nhiệm vụ xử lý tên ấy, họ nhất định phải bắt Tiểu Lục, cái chuyện tố giác kia, chẳng qua cũng chỉ là cái cớ để điều tra sâu thêm thôi.

Vào lúc tin tức Tiểu Lục bị xử tử hình hiện lên trên màn hình TV, tôi cũng chưa biết đó là Tiểu Lục (tôi không biết tên thật của hấn, hấn lại cạo trọc đầu), về sau, khi nghe thấy đám anh em của anh Lí bàn tán với nhau, tôi mới biết hóa ra đó là Tiểu Lục

Nhóm người đồng phạm với Tiểu Lục đều bị tiêu diệt

hoàn toàn, nhưng Trương Tuấn vẫn đi học bình thường, không bị vào ngục giam, cục công an cũng không tìm cậu nói chuyện lần nào nữa, chứng minh chuyện cậu đã bình an, dù vậy nét mặt Trương Tuấn vẫn không hề thoải mái. Khoảng thời gian ấy, sắc mặt cậu lúc nào cũng tái nhợt, mái tóc ngày nào cũng rối bời, dáng dấp cứ như vừa chui ra từ trong ổ chăn, quần áo nhăn nhúm bụi bẩn, đôi mắt cậu cũng lơ lơ không tập trung.

Từ trước đến giờ dù thất tình cậu ấy cũng không biểu hiện ra mặt, dù xảy ra chuyện gì thái độ cũng không thay đổi, lần đầu tiên thấy bộ dáng này của cậu, xem ra lần này cậu bị kích thích rất lớn.

Có điều, trong đám bạn học không ai biết cậu có quan hệ với Tiểu Lục, lại còn đặt cho cậu mỹ danh là “tình thánh”, tất cả mọi người đều nghĩ cậu đang đau khổ vì thất tình.

Về tin tức của Tiểu Lục, trong trường học không có bất kỳ người nào chú ý, thế giới đó cách họ quá xa xôi. Những tên côn đồ trong trường thường thích bàn chuyện của Hác Liêm, vì cậu ta hút thuốc phiện, tham

gia vào việc buôn bán ma túy, nên bị cải tạo lao động ba năm. May là cậu ta còn chưa đủ mười sáu tuổi, hơn nữa lúc điều tra thấy lượng thuốc cậu giữ cũng ít, nếu không sẽ bị xử khá nặng.

Đại đa số các bạn trong trường bấy giờ mới nghe nói đến ma túy, những lúc họ bàn luận xôn xao, cũng mang theo nét mặt kinh hãi, không thể tưởng tượng nổi.

Ma túy! Xa xôi cỡ nào chứ, xa xôi như là nó chỉ xuất hiện trong những bộ phim xã hội đen và trong sách giáo khoa ấy, nhưng không ngờ có một ngày nó xuất hiện ngay cạnh chúng tôi, cách chúng tôi gần như vậy. Ở tuổi này đều là những thiếu niên ngây thơ, đối với chuyện như vậy vừa cảm thấy sợ hãi chán ghét, lại vẫn thấy tò mò, trong suy nghĩ của họ, người như Hác Liêm tựa như sống ở một thế giới khác, có nhiệt huyết cuồng vọng và phóng túng không giống họ. Hác Liêm như bị vây trong câu chuyện huyền thoại mờ ảo, mà Đồng Vân Châu là bạn gái của Hác Liêm, cũng trở thành nữ sinh huyền thoại nhất của trường.

Khi nghe được nam nữ xung quanh dùng giọng điệu

phức tạp bàn chuyện của Hác Liêm, tôi cũng thường có cảm xúc rất phức tạp. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì với Hác Liêm, tôi không thể nào biết, điều duy nhất có thể chắc chắn chính là, khi cậu ta chơi bời bên ngoài, gặp phải thuốc phiện, sau đó bắt đầu hút, dần dần trở thành một thiếu niên hư hỏng, mang tội. Trương Tuấn đi theo Tiểu Lục, khẳng định cũng từng chạm qua ma túy và súng, nhưng cậu vẫn có thể bình yên, ngay cả tôi cũng không nhìn được cảm thán về trí tuệ và sự may mắn của cậu, nhưng nếu cậu không sửa chữa, may mắn sẽ không thể đi theo mãi. Đến lúc đó, cũng không phải chỉ là hình phạt cải tạo ba năm đơn giản thế này.

Ô Tặc không được may mắn như Hác Liêm, mặc dù lượng thuốc rất ít, anh ấy cũng không buôn bán ma túy, không hút thuốc phiện hay bị bất kỳ tội danh nào trước đó, nhưng anh ấy đã trưởng thành, lại đang trong thời gian nghiêm trị, cho nên bị xử trọng hình, kết án mười năm tù.

Khi có kết quả tuyên án, chị Xinh Đẹp chạy đến đánh Tiểu Ba như người điên. Tiểu Ba chỉ đứng yên, để mặc chị ấy đánh, những người khác cũng không dám can

ngăn. Tôi nhin một lúc rồi cũng không nhin nổi nữa, xông tới, đẩy chị sang một bên, đứng chắn trước mặt Tiểu Ba.

Xinh Đẹp còn muốn đánh, tôi chỉ thẳng vào mặt chị, lạnh lùng nói: “Chị đánh thử một cái nữa xem, cũng không phải chỉ là lỗi của mình Tiểu Ba, sao chị không đánh anh Lí đi?” Nói còn chưa dứt lời, Tiểu Ba đã đẩy tôi sang một bên, làm tôi ngã xuống đất.

Anh ấy đi tới trước mặt Xinh Đẹp, dường như còn mong chị ấy đánh tiếp, nhưng Xinh Đẹp không đánh nữa, mềm yếu quỳ trên mặt đất, bắt đầu than vãn kêu khóc, tôi ngồi dưới đất cũng muốn khóc. Tiểu Ba đau khổ nhìn Xinh Đẹp một lúc lâu, rồi lê chân rời đi, tôi chỉ có thể nén nhin âm ức, nhảy dựng lên đuổi theo anh.

Anh Lí lại bắt đầu kinh doanh, tất cả tựa như đã trở về Tiểu Ba vốn ôn hòa lại hoàn toàn thay đổi.

Trước đây anh chỉ hút thuốc khi có chuyện làm ăn bàn bạc, nhưng bây giờ, anh hút thuốc ngày càng thường xuyên hơn, điếu thuốc chẳng mấy khi rời tay.

Trước đây dù anh ít nói, nhưng vẫn được coi là người vui vẻ, còn bây giờ thì trầm mặc đến đáng sợ.

Anh Lí nói với tôi: “Tiểu Ba là người có tâm tư nhẫn nại nhất trong đám bọn anh, sống rất nặng về tình cảm, khi nó học lớp sáu, Ô Tặc đã dẫn nó đi chơi cùng, vì nó bị trêu chọc là không có bố mà đánh nhau. Lí trí của Tiểu Ba hiểu hơn bất cứ ai, Ô Tặc một mình chịu tội, là người mạnh mẽ nhất trong ba người bọn anh, nhưng về tình cảm nó lại không thể chấp nhận nổi, Ô Tặc cũng rất thân thiện an ủi Tiểu Ba, đợi tiếng xấu dịu đi, Ô Tặc sẽ cố gắng biểu hiện tốt ở trong tù, bọn anh ở bên ngoài cố gắng tạo quan hệ, nhất định có thể giảm hình phạt, nhưng Tiểu Ba không thể tha thứ cho mình. Nó luôn cảm thấy nếu không phải lúc nào mình cũng lao đầu vào học tập, có thể trông coi một chút chuyện trong vũ trường, thì Ô Tặc cũng không bị kẻ khác tính kế.”

Tôi và anh Lí đều không thể làm gì, chỉ có thể chờ chính bản thân anh ấy vượt qua day dứt trong tim mình.

Chỉ cần tôi có thời gian, là sẽ quán lấy anh ấy, muốn anh mời tôi đi ăn cái gì đó, muốn anh đi chơi cùng tôi.

Yêu cầu của Tiểu Ba với tôi rất đơn giản, mặc tôi chơi bời, đùa nghịch thế nào, cũng nhất định phải thi đỗ vào trường trung học phổ thông trọng điểm.

Tôi chỉ có thể lên tinh thần để học tập, điên cuồng cày ngày cày đêm trong một khoảng thời gian, rồi bước vào trường thi.

Sau khi thi xong, trong lòng tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm, nghĩ mình nhất định thi đỗ vào trường bình thường, còn về chuyện có thi đỗ trường trọng điểm hay không, cũng phải chờ vận may đã. Tôi làm toán, lý, hóa cũng không tệ lắm, nhưng còn môn tiếng Anh, khả năng đạt tiêu chuẩn có vẻ khá mơ hồ, tôi học tiếng Anh vô cùng kém, năm lớp 7 và lớp 8 vì tranh đấu và ghét thầy chấu chấu bấu, nên gần như không học môn ấy tí nào, lên lớp 9 lại nghĩ cái vò đã mẻ lại còn nứt, nên chẳng thể chăm chút đến nữa.

Anh Lí giúp tôi hỏi thăm kết quả, trước khi công bố kết quả, họ đã biết tôi trúng tuyển vào trung học phổ thông. Bố mẹ ở bên kia còn đang lo lắng chờ đợi kết quả thi của tôi, tôi ở bên này đã bắt đầu ăn mừng rồi.

Anh Lí tổ chức buổi tiệc mừng rất lớn cho tôi, thật ra ăn mừng cũng chủ yếu là muốn cho Tiểu Ba vui vẻ.

Những người đến đó, gần như tôi không quen biết, trong lòng tôi rất khó chịu, Ô Tặc và Xinh Đẹp nên đến thì không đến, những người không nên đến này sao lại đến nhiều như vậy, tiếng cười to cũng không thể che giấu nỗi bi thương trong lòng.

Tiểu Ba thấy ai mời rượu cũng uống, cao hứng cứ như anh đã thi đỗ đại học, đêm hôm đó rốt cuộc uống bao nhiêu rượu, tôi cũng không rõ, chỉ nhớ tất cả mọi người đều say, anh Lí vừa uống vừa khóc, nhìn về phía Tiểu Ba kêu la “Anh trai xin lỗi em”, Tiểu Ba không khóc, nhưng vẫn nôn, nôn xong rồi lại uống. Một giọt rượu tôi cũng không uống, nhưng lại rất giống người say, khóc lóc không ngừng, mà cũng không rõ mình khóc cái gì.

~~~~~

Ngày có kết quả thi, từ sáng sớm mẹ đã kéo tôi đi xem.

Đầu tiên chúng tôi nhìn vào bảng đồ bên trái, xem tôi có trúng tuyển vào trường Nhất Trung không. Tôi và mẹ cùng tìm kiếm, nhưng mẹ đang tìm tên tôi, còn tôi lại đang tìm tên Trương Tuấn.

Thấy tên Quan Hà đầu tiên, cô ấy xếp thứ mười lăm, tôi liú lười, thành tích của Quan Hà như vậy thì sau này có thể vào top 10 không nhỉ. Nhìn tiếp xuống dưới, không ngờ nhìn thấy tên Trương Tuấn ở hơn hai trăm cái tên khác, tôi giật mình nhìn chăm chăm một lúc lâu, xảy ra nhiều chuyện rắc rối như thế, tôi còn lo cậu ấy có thể thi đỗ trường trung học trọng điểm hay không, kết quả là người ta chẳng những đỗ được mà còn thi đỗ với kết quả tốt hơn

Mẹ rút cuộc cũng nhìn thấy tên tôi, kích động chỉ vào đó, kêu to: “Kì Kì, con này! Con này! Ở đây!”

Mấy ông bố bà mẹ xung quanh cũng góp vui với mẹ tôi, “Chúc mừng chúc mừng!”

Tôi nhìn chăm chăm vào tên mình, không muốn lên tiếng, trong hơn ba trăm cái tên, tôi đứng thứ năm mươi

từ dưới lên, vót vát mới đổ được vào Nhất Trung, có cái gì đáng vui mừng chứ?

Mẹ tôi cũng mặc kệ ba bảy hai mươi mốt, chỉ cần biết tôi đã thi đỗ, mẹ kích động lôi kéo tôi, “Đi, gọi điện thoại cho bố con, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Vì lớn lên bên cạnh bố dương, nên mẹ tôi từ nhỏ đã có cuộc sống gian khổ, hình thành tính tiết kiệm, gần như nhà tôi không ăn cơm ngoài bao giờ, về bản chất là keo kiệt, nhưng lời nói khỏi miệng lại là ăn uống bên ngoài không vệ sinh, hôm nay xem ra mẹ rất vui vẻ, hoàn toàn không ngần ngại bên ngoài “không vệ sinh”.

Đột nhiên tôi nhớ tới bạn Lí Sam, Tống Thần, kéo mẹ tới bên phải bảng danh sách, “Con muốn đi xem kết quả của bạn đã.”

Kể từ khi Tiểu Ba trở lại thành phố, tôi liền xa lánh Quan Hà và bạn Tống Thần, thậm chí ngay cả buổi liên hoan tốt nghiệp của lớp tôi cũng không tham gia.

Cẩn thận tìm kiếm tên của họ trên bảng danh sách,

may mắn, tất cả đều thi đỗ trung học phổ thông.

Mẹ hỏi tôi: “Tìm thấy kết quả của bạn con không? Thế nào?”

“Cũng không tệ lắm, hai bạn đỗ trường trọng điểm, một bạn đỗ trường bình thường.”

Mẹ tôi cười nói: “Vậy thì tốt, đi, chúng ta đi gọi điện thoại cho bố con.”

“Con không muốn ra ngoài ăn cơm đâu, nếu bố mẹ thấy mừng thì làm một vài món ăn ngon là được rồi, con còn muốn đi tìm bạn.” Đang nói, tôi nhìn thấy Quan Hà và mẹ cô ấy chen lấn trong đám người, lập tức gọi to: “Quan Hà, Quan Hà.”

Quan Hà dắt mẹ cô ấy chen ra ngoài tới chỗ tôi, nhưng bây giờ quá đông người, tôi liền kéo mẹ đến chỗ đó, mẹ Quan Hà rất nhỏ bé, gầy yếu, có vẻ hơi già, nhưng ngũ quan vẫn có thể nhìn ra khi còn trẻ bà rất xinh đẹp, bà trách mắng Quan Hà, “Đã bảo con đến sớm một chút mà không nghe, xem đi, bây giờ chen lấn mãi

cũng không nhích được một gót chân.”

Tôi cười nói: “Thành tích của Quan Hà mà cô còn lo lắng ă? Cháu vừa nhìn rồi, bạn ấy đứng thứ mười lăm, trúng vào trường Nhất Trung.”

Mẹ tôi vừa nghe, ngưỡng mộ có phải thật hay không, rất nhiệt tình nói chuyện với mẹ Quan Hà, nhưng mẹ Quan Hà lại không hài lòng lắm, cảm thấy thành tích của Quan Hà vẫn chưa đủ tốt.

Mẹ tôi lập tức nói cho mẹ Quan Hà mấy tin tức vừa nghe được khi chen lấn, “Năm nay kết quả thi của trường trung học cơ sở Nhất Trung không tốt lắm, nghe nói xét về tổng thành tích của các trường trọng điểm thì trường Nhất Trung đứng cuối, những học sinh trúng tuyển ở top 10, không có một cái tên Nhất Trung nào. Vừa rồi các phụ huynh nói đây là lứa học sinh thi với thành tích kém nhất của trường Nhất Trung từ trước đến giờ, cũng không biết giáo viên của họ dạy bảo thế nào.”

Mẹ Quan Hà lập tức phụ họa, “Đúng vậy, học sinh ngoan cũng bị họ làm hư đi...”

Quan Hà le lưỡi nhìn tôi, cười hỏi: “Còn cậu?”

“Miễn cưỡng chen chân vào cửa trường Nhất Trung.”

Mẹ tôi và mẹ cô ấy vẫn đang nói chuyện rất hăng say, cứ như bạn bè lâu lắm không gặp.

Hai đứa chúng tôi ngại chen lấn chật chội nóng bức, nên bỏ lại hai bà mẹ ở đó, chạy đến chỗ xa xa râm mát để nói chuyện.

Quan Hà đột nhiên hỏi: “Trương Tuấn trúng tuyển ở thứ hạng bao nhiêu?”

Trong lòng tôi kinh ngạc một chút, nhưng trên mặt vẫn bình thản nói: “Tớ không chú ý lắm, hình như đứng trước hai, ba trăm cái tên, làm sao cậu biết cậu ấy nhất định thi đỗ Nhất Trung?”

“Những ngày cuối cậu không để tâm ở trường học, cho nên không biết, cậu ấy nghiêm túc học tập lắm đó! Tựa như bỗng nhiên biến thành người khác ấy. Trong giờ tự học, ở lớp cậu ấy có đưa âm ỉ ảnh hưởng đến việc

học của cậu ấy, thế là cậu ấy cho tên kia một trận, một cái ghế bị cậu ấy đánh nát, đánh đến nỗi dám ma vương ở lớp 9-7 phải nể phục, những lớp kém khác càng đến gần kỳ thi lại càng phản loạn, nhưng lớp 9-7 càng đến gần kỳ thi lại càng ngoan ngoãn hơn, chỉ vì Trương Tuấn muốn chuyên tâm học tập.”

Tôi trầm mặc, đột nhiên cảm thấy hối hận vì nghe lời Tiểu Ba thi vào Nhất Trung, tôi phải thi vào trường khác mới đúng.

Quan Hà hỏi: “Nghỉ hè cậu có kế hoạch gì không? Có đi chơi đâu không? Lí Sam nói chỉ cần cậu ấy thi đỗ trung học phổ thông, bố cậu ấy liền cho đi du lịch ở Hàng Châu, bố mẹ Vương Hào cho cậu ấy quê nhà chơi, Trương Tuấn kia đúng là có tiền, vừa thi xong liền bay đến Thượng Hải tiêu dao, còn cậu? Bố mẹ cậu có thưởng gì không?”

“Tớ chẳng muốn đi đâu hết còn cậu?”

Quan Hà cười nhạt, “Tớ muốn đi cũng không được, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi ở trong nhà, giúp mẹ làm

việc nhà.”

Tôi nói: “Chờ cậu tốt nghiệp đại học, mình làm ra tiền mình tiêu, muốn đến đâu chơi thì đến.”

Quan Hà mỉm cười, “Còn bảy năm nữa.”

Có lẽ cô ấy là người hy vọng thời gian nhanh chóng trôi qua, nhanh chóng trở thành người lớn nhất trong đám chúng tôi, mà tôi có lẽ là người duy nhất không muốn đi về phía trước, muốn thời gian ngừng trôi.

Giá mà Hiểu Phi có thể trở về, giá mà Ô Tặc không phải vào ngục giam, giá mà Tiểu Ba có thể thuận lợi tốt nghiệp và thi lên đại học... Quá nhiều giá mà, đáng tiếc thời gian là cây cung sau khi đã bắn tên, chỉ có thể bay về phía trước, không thể lùi về phía sau.

Chúng tôi hàn huyên rất lâu, cổng trường Nhất Trung vẫn tràn đầy người với người, tôi chậc chậc cảm thán. Quan Hà cười nói: “Bắt đầu từ bây giờ, còn có ngày công bố kết quả thi vào cao đẳng, đại học, một thời gian sau, lại đón học sinh lớp 10 vào trường, danh sách phân

lớp của học sinh lớp 10, dù sao kỳ nghỉ hè này, không thể yên tĩnh được.”

Lâm Lam chen ra từ trong đám người, thấy tôi, cười híp mắt vẫy vẫy tay, nhìn xe bên đường rồi nhanh chóng chạy tới, “La Kì Kì, thấy cậu đỗ Nhất Trung rồi, chúc mừng.”

Lúc này tôi mới nhớ, hình như không nhìn thấy tên cô ấy trên bảng danh sách trúng tuyển, “Cậu không tính học Nhất Trung à? Cậu học trường nào thế?”

Cô ấy cười nói: “Tớ thi không tính học trung học phổ thông.” (Trung Chuyên ở đây gần như những trường dạy nghề, sau khi học xong cũng coi như có một tay nghề nào đó, nhưng không bằng đại học được. Trường trung học cơ sở ở Trung Quốc gọi là sơ trung, trung học phổ thông gọi là cao trung. Sau khi học hết chín năm học sẽ thi lên Trung Chuyên.)

Tôi và Quan Hà đều ngây người, mấy năm trước trường Trung Chuyên còn được hoan nghênh, nhưng gần đây trường đó không còn được coi trọng nữa.

Thành tích học tập phải rất tốt, so về yêu cầu cũng tính là cao đối với các trường trọng điểm, nhưng sau khi tốt nghiệp không thể so sánh với học sinh đại học được, cho nên, chỉ cần gia cảnh không khó khăn sẽ không lựa chọn trung chuyên.

Tôi thật sự không nhìn được, hỏi: “Dựa vào thành tích của cậu, khẳng định có thể lên đại học, tại sao lại đi học Trung Chuyên?”

Lâm Lam liếc nhìn Quan Hà, cười nói: “Cũng không phải là một mình tớ học giỏi mà thi vào Trung Chuyên, em gái của Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Tư cũng thi vào Trung Chuyên mà.”

Quan Hà hiểu ý, nói với tôi: “Mẹ tớ còn đang chờ, tớ về nhà trước đây.” Sau đó lại khách khí nói “tạm biệt” với Lâm Lam rồi mới rời đi.

Lâm lam nhìn cô ấy đi xa, nụ cười trên mặt cũng phai nhạt, “Tớ cảm thấy không có hứng thú học tập, quá mệt mỏi, không phải là bị áp lực học tập, mà là mọi phương diện. Tớ muốn rời nhà sớm một chút, rời khỏi

nơi này, có lẽ sau vài năm nữa, tất cả cũng sẽ bị quên lãng.”

Lâm lam là một nữ sinh kiêu ngạo, ban đầu, cô ấy nghĩ mình nhất định sẽ trở thành một cô sinh viên đại học xinh đẹp, hoạt bát, tự do bay nhảy ở thế giới bên ngoài, nhưng bây giờ cô ấy còn chưa thật sự cất cánh, đôi cánh đã phải giấu đi.

Rốt cuộc mẹ của Lâm Lam có hiểu rằng chính vì mình, mà cuộc sống của Lâm Lam đã hoàn toàn thay đổi quỹ đạo không? Chắc là cũng hiểu, tựa như những gia xung đột và ly hôn với nhau đều hiểu vì họ mà thành tích học tập của con cái mới xuống dốc, nhưng khi người lớn làm việc tùy hứng, không chịu trách nhiệm trước những việc làm ấy, thì so với trẻ con chỉ có hơn chứ không kém.

Lâm lam đã cố gắng hết mình.

Lâm Lam trầm mặc nhìn trường Nhất Trung, có lẽ đang cảm thán, vĩnh viễn không biết ai sẽ có tiếng tăm lừng lẫy nhất trường này. Tôi trầm mặc nhìn phía xa,

trên bầu trời xanh có con chim bồ câu trắng đang bay lượn, dưới ánh mặt trời có bông hoa tươi mới nở rộ, mùa hè luôn mang sắc thái tươi đẹp như vậy, nhưng đây lại là một mùa mang đầy thương cảm.

“Lâm Lam.”

Ở bên đường đối diện có người gọi cô ấy, là mẹ của Lâm Lam, ăn mặc rất trẻ trung, sành điệu, nhìn thật không giống bà mẹ có đứa con lớn như Lâm Lam. Đứng cạnh mẹ Lâm Lam là một người đàn ông trẻ, dáng người cao ráo, khí chất xuất chúng.

Xung quanh luôn có người lên nhìn họ, tôi cũng không nén nổi tò mò lướt nhìn họ mấy lần. Lâm Lam dường như rất nhạy cảm với chuyện này nên lập tức phát hiện, tôi vội giải thích: “Xin lỗi cậu.”

Cô ấy vừa nghiêng đầu nhiệt tình vẫy tay với mẹ, vừa cười nói: “Không có gì. Tớ rất hận bà ấy, nhưng bà ấy vẫn là mẹ tớ, nếu ngay cả tớ còn không chấp nhận được mẹ, thì trên đời này càng không ai có thể chấp nhận được.” Cô ấy nói lời tạm biệt với tôi, “Tớ đi đây, tạm biệt

cậu!”

Cô ấy chạy về phía mẹ mình, tôi thầm nói trong lòng: “Tạm biệt!”

Nhìn bóng dáng cô ấy chạy xa dần, tôi thực sự nhận ra rằng, khoảng thời gian làm học sinh của tôi đang ngày một ít đi.

Năm đó tốt nghiệp tiểu học, cõi lòng tràn đầy niềm khao khát được vào trường Nhất Trung, luôn nghĩ rằng ba năm thật quá dài, nhưng không thể ngờ, chỉ mới đảo mắt một cái, chỉ trong nháy mắt thôi, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cô đầu tiên trong trường trung học cơ sở của tôi là Lâm Lam, đã thi vào trường Trung Chuyên; cô bạn thân nhất của tôi là Hiểu Phi, đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Hai học sinh giỏi như họ lại không theo học tiếp trung học phổ thông, mà hai đứa mãi chơi, lười học như tôi và Trương Tuấn lại trà trộn lên trung học phổ thông.

Tôi bước đi thong thả đến vũ trường, Tiểu Ba không ở trong phòng, mà đang ngồi dưới bóng cây bên ngoài hút thuốc, nhìn thấy tôi, anh ấy cười cười.

Tôi ngồi xuống cạnh anh, dựa vào bả vai anh, anh hút thuốc hỏi: “Thấy thương cảm?”

Tôi không hé răng. Anh mỉm cười nói: “Khi anh tốt nghiệp trung học cơ sở và nhìn kết quả thi của mình, cũng cảm thấy trong lòng trống rỗng, những người bạn quanh anh đều là những học sinh kém, chỉ có mình anh vào trung học phổ thông.”

“Đưa em đi hóng gió.”

Tiểu Ba rút điều thuốc, đi vào trong lấy chìa khóa xe và mũ bảo hiểm, tôi ôm thắt lưng anh, đầu tựa trên lưng anh, nghe tiếng xe máy chạy trên đường. Tốc độ càng lúc càng nhanh, dường như có thể cứ nhanh mãi nhanh mãi như vậy. Rất lâu sau, xe dừng lại, tôi mở to mắt, thấy chúng tôi đang ở bên bờ sông, anh cởi mũ bảo hiểm ra, nói: “Đến đây ngồi một lúc.”

Chúng tôi ngồi bên bờ sông, Tiểu Ba nhìn mặt nước, có vẻ đang suy nghĩ cái gì đó, tôi nhặt một cành liễu và quật lên mặt nước, cố gắng nói với giọng điệu thoải mái nhất: “Anh định sang năm sẽ thi vào trường đại học nào?”

Anh châm một điếu thuốc, chậm rãi hút: “Thi vào đại học luôn là ước mơ của anh, hoặc là nói, làm phần tử trí thức, khác hoàn toàn với thế giới anh sinh ra và lớn lên chính là ước mơ của anh, tuy anh cũng uống rượu hút thuốc, đánh nhau như những tên lưu manh giang hồ khác, nhưng trong lòng anh luôn nghĩ mình không giống họ, khi kết nghĩa anh em với Ô Tặc và anh Lí, anh kiên quyết không chịu xăm hình lên người như anh Lí, bởi vì sau này anh sẽ làm sinh viên, không nên có những thứ không sạch sẽ như vậy.”

“Anh nhất định có thể học đại học.”

“Bây giờ, suy nghĩ của anh đã thay đổi, không muốn thi đại học nữa. Bố mẹ Ô Tặc chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, không có thu nhập cố định, em trai anh ấy vẫn còn đi học, việc làm ăn của anh Lí cần người giúp, trước đây

lần đầu tiên mở một cửa hàng nhỏ, ba anh em anh nói sẽ cùng nhau tung hoành thiên hạ, bây giờ tuy chỉ còn lại hai người, nhưng thiên hạ này vẫn đang cần tung hoành.” Trên môi nở nụ cười chứa nhiều hàm ý, anh nhả khói thuốc, nói, “Trước mắt có nhiều việc cần hoàn thành, thật sự không có thời gian đi học bốn năm đại học.”

Tôi cố gắng bình tĩnh nói: “Không học thì thôi, làm một sinh viên cũng chẳng phải chuyện hiếm gì.” Những lời trái lương tâm này tôi cũng cảm thấy giả dối, đó là những năm 90, đại học còn chưa có nhiều, thi vào đại học vô cùng gian khó, sinh viên cũng cực kỳ quý giá, vô cùng được tôn kính, không giống như bây giờ, sinh viên được bán nhiều nhan nhản như rau cải trắng ngoài chợ.

“Em có biết vì sao con người ta khó thoát khỏi hoàn cảnh không? Không hẳn vì bản thân người đó không nỗ lực, mà là con người có thất tình lục dục, nhất định bị ảnh hưởng bởi những người xung quanh và hoàn cảnh, vì vậy người xưa nói ‘Mạnh mẫu tam thiên’, người nay nói ‘Đi theo người tốt học điều tốt, đi theo người xấu

học điều xấu.”

Thất tình: hỉ (vui), nộ (giận), ái (yêu), ố (xấu hổ), lạc (sung sướng), dục (ham muốn), ai (buồn).

Lục dục: Sáu điều ham muốn. 1. Sắc dục: ham muốn nhìn thấy sắc đẹp. 2. Thính dục: ham muốn nghe âm thanh êm tai. 3. Hương dục: ham muốn ngửi mùi thơm dễ chịu. 4. Vị dục: ham muốn món ăn ngon miệng. 5. Xúc dục: ham muốn xác thân sung sướng. 6. Pháp dục: ham muốn ý nghĩ được thỏa mãn.

Mạnh mẫu tam thiên: (Nghĩa đen) Mẫu thân ngài dọn nhà ba lần để chọn làng giồng tốt cho Mạnh Tử. (Lần thứ nhất, nhà ở gần nghĩa địa. Lần thứ nhì, nhà ở gần chợ mua bán. Cuối cùng mẹ của Mạnh Tử dọn nhà một lần nữa để ở gần trường học, cho Mạnh Tử hoàn cảnh tốt về giáo dục).

(Nghĩa bóng) Việc nào mẹ cũng làm để cho con đời sống tốt.

Tôi vội nói: “Nếu không lên đại học chính là người

xấu, vậy người xấu trên thế giới này cũng nhiều lắm.”

Tiểu Ba cười ném điều thuốc xuống sông, kéo tôi đứng lên, ngồi lên xe máy.

Một lúc sau, xe anh dừng trước một cửa hàng nhỏ, nắm tay tôi tiến vào, người ở trong nhìn thấy anh lập tức tươi cười chào đón: “Sao hôm nay anh Tiểu Ba lại rảnh rồi đến đây chơi

Tiểu Ba cười nói: “A Kiện, anh tìm em để nhờ vẽ một hình xăm.”

A Kiện cười nói: “Không thành vấn đề.” – Xoay người đi vào bên trong cầm tập bản mẫu, đặt trên quầy, đưa một tập cho Tiểu Ba xem và giới thiệu: “Anh thích hình gì, mãnh thú hay chim ác?”

Tiểu Ba lật vài tờ, có vẻ không hợp ý anh, anh quay sang nhìn tôi: “Kì Kì, em vẽ cho anh một hình.”

Lòng tôi nổi sóng cuộn cuộn, anh dùng một tư thái như sắp phải chia xa, dùng một hình xăm cả đời không thể xóa mờ để nhắc nhở thân phận của mình.

“Vì sao phải xấu? Xấu lắm, vớ lại, em vẽ còn kém, ngoài vẽ hoa sen có thể tạm coi được ra, thì cái gì cũng xấu.”

Tiểu Ba mỉm cười nói: “Anh nhất định sẽ muốn một hình. Kì Kì, em vẽ xấu hay đẹp đều được, anh muốn em vẽ cho anh một hình.”

Cuối cùng tôi cũng lặng lẽ gật đầu, anh cười nói với A Kiện: “Chờ bọn anh vẽ xong hình mẫu, sẽ đến tìm em, anh muốn vẽ trong quán, em chuẩn bị đầy đủ mọi thứ rồi đến.”

A Kiện đương nhiên nhiệt tình đồng ý.

Dưới sự thúc giục của Tiểu Ba, tôi bắt đầu đặt bút vẽ. Vì Tiểu Ba sinh năm con rồng, nên tôi đã mất ba ngày, kết hợp giữa hình ảnh rồng truyền thống của Trung Quốc và rồng lửa của phương Tây, vẽ ra một con rồng bay có cánh, đang cưỡi mây đập gió trên bầu trời, một bên cánh của nó bị kiếm đâm, xung quanh con rồng là biển mây mù nhuộm đỏ máu.

A Kiện nhìn bản vẽ, cẩn thận nói: “Bản vẽ rất lớn, chỉ sợ phải phân ra thành nhiều lớp hoa văn, nếu không thân thể sẽ không chịu nổi.”

Tiểu Ba nằm úp xuống giường, nói: “Anh không vội, em cứ vẽ từ từ.”

Tôi ngồi xuống ghế sofa, nhìn chăm chăm vào những nét bút A Kiện đâm xuống lưng Tiểu Ba. Tôi định chạy đi, Tiểu Ba lại gọi tôi: “Kì Kì, ở lại đây với anh.”

Tôi đứng lại, bê một chiếc ghế nhỏ đến ngồi trước mặt anh, hỏi: “Đau không?”

“Một chút.”

Tôi nắm tay anh, anh nhắm hai mắt. Tôi trầm mặc nhìn hình vẽ đang dần dần hiện lên trên lưng anh.

Khi tôi vẽ, Tiểu Ba luôn thúc giục, dường như rất vội vàng muốn xăm cái hình đó lên người, nhưng đến khi bắt đầu vẽ, anh lại không nóng nảy, có ngày, rõ ràng có thể vẽ thêm một lúc nữa, nhưng anh lại bảo A Kiện ngừng tay, ngày mai tiếp tục.

Bởi tiền công anh trả A Kiện rất hào phóng, thanh toán luôn trong ngày, nên A Kiện cũng vui vẻ vẽ vài ngày liền, nhưng sau đó lại vẽ rất chậm, một tháng sau mới vẽ xong toàn bộ.

A Kiện nhìn con rồng bay trên lưng Tiểu Ba, có cảm giác thành tựu: “Từ năm mười sáu tuổi em đã xăm hình cho người ta, nhưng đây là hình xăm em vẽ tốt nhất.”

Tiểu Ba hỏi tôi: “Kì Kì, em thấy thế nào?”

“Tốt lắm.”

Nam sinh dù sao cũng không giống nữ sinh, có lẽ A Kiện không chính thức học vẽ, nhưng anh ta có tài năng, con rồng được vẽ dưới sự sáng tạo của anh ta, lại mang thêm vài phần hào hùng, bên cánh dính máu kia cũng vô cùng dữ tợn.

A Kiện chờ mong hỏi Tiểu Ba: “Anh có muốn nhìn vào gương xem không?”

Tiểu Ba đứng dậy, vừa mặc áo vừa nói: “Để xem sau cũng được.”

Anh đưa tôi đi ăn thịt dê nướng, đến khi ăn xong, mặt trời cũng dần ngả về tây, chúng tôi chậm rãi bước đi trên đường, đột nhiên anh nói: “Kì Kì, chúng ta cắt đứt đi!”

Tôi nghi rằng tai mình nghe nhầm, kinh ngạc nhìn anh, anh mỉm cười nói: “Chúng ta cắt đứt quan hệ, sau này không là bạn bè nữa, không đi tìm nhau nữa.”

Ánh hoàng hôn màu đỏ tỏa ra bốn phía, trong không khí có mùi hoa ngọt ngào, nụ cười của anh rất bình tĩnh, rất ôn hòa, tất cả đều giống những buổi chạng vạng ngày hè chúng tôi từng đi qua, tôi cười đánh anh ấy một cái:

“Thần kinh!”

Anh cười giang hai tay: “Có muốn một cái ôm cuối cùng không?”

Tôi cười nói: “Thì ra anh chỉ lấy cớ thôi, muốn lợi dụng em chứ gì? Không cho anh ôm đấy!”

Anh ấy không cho tôi từ chối, mạnh mẽ ôm tôi vào trong ngực chặt, tôi cười cũng ôm anh, yên lặng nói trong lòng: “Tất cả sẽ qua thôi, tất cả sẽ tốt hơn.”

Thật lâu thật lâu sau, anh buông tôi ra, cười tủm tỉm nói: “Anh đưa em về nhà.”

Tôi cười cho anh ấy một quả đấm: “Lần sau lấy cái cớ nào đây hợp lý một chút.”

Hai người hi hi ha ha bước đi, cũng tựa như trước đây vậy, khi chỉ còn cách nhà tôi một đoạn, anh liền đứng lại, tôi vẫy tay với anh: “Ngày mai em tới tìm anh.”

Anh đứng dưới ánh hoàng hôn, nhìn tôi, yên tĩnh cười.

Tôi chạy nhanh về phía trước, đến đoạn rẽ, tôi lại quay đầu vẫy vẫy tay, không nhìn thấy vẻ mặt anh, chỉ nhìn thấy ánh chiều đỏ hồng trải khắp bầu trời, thân hình cao to của anh đắm chìm trong ánh nắng màu cam sáng rọi.

Ngày hôm sau, tôi đến quán karaoke tìm Tiểu Ba, người đứng ở đại sảnh nói với tôi: “Anh Tiểu Ba không quản lý quán karaoke nữa, anh ấy làm chuyện kinh doanh khác.”

“Vậy bây giờ anh ấy ở đâu?”

“Không biết.”

Tôi không tin nhìn anh ta, anh ta áy náy nói: “Anh Tiểu Ba muốn bọn anh nhấn với em rằng, anh ấy không muốn gặp lại em nữa, bảo em sau này đừng đến tìm, tất cả những quán anh Tiểu Ba kinh doanh đều không cho phép em vào.”

Tôi lớn tiếng chất vấn: “Anh có nhầm không vậy? Em là La Kỳ Kỳ!”

Anh ta đồng tình nhìn tôi, ánh mắt cứ như tôi là đứa bị bạn trai đá, nhưng còn không chịu chấp nhận sự thật, lòng tự trọng của tôi bị anh ta thương hại, tôi xoay người bước đi.

Đi tới đi lui, hình ảnh ngày hôm qua lại hiện ra trước mắt tôi, cơ thể tôi bắt đầu run rẩy, ngồi xổm xuống đất, Tiểu Ba không nói đùa! Anh thật sự muốn cắt đứt quan hệ với tôi!

Nhưng vì sao chứ? Tôi làm sai điều gì?

Tôi đạp xe tới vũ trường “Bên Dòng Nước”, người đứng trông cửa thấy tôi, trực tiếp bước ra ngăn cản, tôi kiên quyết tiến vào, bị bọn họ đẩy ngã xuống đất, còn cảnh cáo tôi nếu sau này còn xông vào, họ sẽ báo cho bố mẹ tôi và nhà trường biết

Những người quanh đó đều nhìn tôi, nước mắt tôi đảo quanh hốc mắt, nhưng vẫn cố gắng giữ nó lại, trốn sang một bên, ngồi xuống đất lặng lẽ chờ.

Trời dần tối, thấy một chiếc xe máy quen thuộc chạy đến, tôi lập tức chạy tới, có người kéo tôi lại, tôi hét to: “Hứa Tiểu Ba, anh phải nói rõ ràng, em làm gì có lỗi với anh chứ?”

Tiểu Ba không quay đầu lại, đưa xe máy cho đàn em, đầu vẫn đội mũ bảo hiểm, đi vào phòng khiêu vũ.

Dưới ánh đèn nê ông lóe sáng, tôi rút cuộc cũng không nén nhịn được nữa, nước mắt bắt đầu ào ào tuôn rơi.

Xe anh Lí dừng bên cạnh, anh hạ cửa xe xuống, ra

lệnh cho những người đang ngăn cản tôi: “Bọn mày đi chỗ khác đi.”

Hai mắt tôi ướt đầm nước mắt, mơ hồ nhìn anh ấy, anh ấy nói: “Kì Kì, sau này em đừng đến tìm bọn anh nữa, tính cách của Tiểu Ba em cũng rất hiểu, một khi nó đã hạ quyết tâm, thì đến chín đầu trâu cũng không kéo lại được, sau này bất kể quán nào của bọn anh cũng không cho phép em bước vào, tất cả các anh em đều đã được lệnh.”

Anh Lí bắt đầu đóng cửa xe, cử chỉ bảo lái xe lái đi, tôi khóc lớn hỏi: “Vì sao?”

“Kì Kì, em và bọn anh không phải người đi trên một con đường, em có con đường mà mình phải đi.”

Cửa xe đóng lại, xe của anh Lí cũng chạy đi.

Tôi càng không ngừng khóc, tôi và các anh không phải người trên cùng một con đường ư? Vậy tôi đây đang đi cùng đường với ai chứ? Bảy tuổi tôi chuyển đến thành phố này, chín tuổi quen biết các anh, bây giờ đã là

sáu năm trôi qua rồi, gần như mọi nơi ở thành phố này Tiểu Ba đều đạp xe lai tôi đi qua, gần như tất cả kỷ niệm ở thành phố này đều có liên quan đến các anh, giờ các anh hãy nói cho em biết, em và các anh không phải người đi trên cùng một con đường!

Tôi không đi tìm Tiểu Ba nữa, bởi vì tôi biết, anh nói cắt đứt chính là cắt đứt, cho dù tôi có khóc lóc đến chết trước mặt anh, anh cũng không liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, cũng giống như khi ở bên hồ sen năm đó, anh ngâm nga bài tiếng Anh, mặc kệ tôi làm âm ỉ thế nào, anh nói không để ý tới tôi, thì tuyệt đối sẽ không để ý tới tôi.

Sau khi cắt đứt với Tiểu Ba, tôi đột nhiên người không có bạn bè, không có chỗ dừng chân.

Em gái ngày nào cũng ở nhà chơi đàn điện tử, tôi không thích nó cứ làm âm ỉ như vậy, nó chê tôi ở nhà làm phiền đến nó, tôi bảo nó đóng cửa vào mà luyện đàn, nó không kiên nhẫn nói: “Mùa hè nóng thế này, đóng cửa vào không phải là vừa buồn vừa nóng chết sao? Sao chị không ra ngoài tìm bạn mà chơi?”

Hóa ra, tôi thường không ở nhà, người trong nhà này cũng không quen với sự tồn tại của tôi, tôi chỉ có thể đi giày vào và bước ra khỏi cửa.

Tôi dùng tiền tiêu vặt, mua một bao thuốc lá loại rẻ tiền, ngồi ở bờ sông hút.

Nước sông vẫn giống như trước đây, nhưng tất cả đều đã thay đổi rồi.

Ngày hè yên tĩnh đến khốc liệt, tôi ngồi dưới ánh mặt trời chói chang, chậm rãi hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, nhớ về một năm trước, tôi còn nằm dài trên sofa với Hiếu Phi, tâm tình chuyện tương lai, tranh luận xem trường đại học Thanh Hoa tốt, hay đại học Bắc Kinh tốt; tôi còn đi cùng Tiểu Ba đến hồ sen học tiếng Anh vào mỗi sáng sớm, cùng ôn tập bài vở.

Nhớ tới những chuyện đó, làm cho tôi có cảm giác xa xôi không chân thật, tuy nhiên, chỉ mới một năm thôi, vì sao chỉ ngắn ngủi một năm, mà toàn bộ thế giới đã thay đổi?

Nghĩ tới còn phải trải qua ba năm trung học phổ thông, tôi đột nhiên cảm thấy mệt mỏi rồi, tôi bắt đầu hiểu được quyết định đi học Trung Chuyên của Lâm Lam, chính là mệt mỏi, không còn sức lực chống đỡ, cho nên muốn học xong thật nhanh, tạo ra một kết quả cho bản thân mình.

Tôi ngồi bên bờ sông một ngày lại một ngày, hút một bao lại một bao thuốc, và cũng thầm đưa ra quyết định.

Buổi tối, ăn cơm xong, tôi nói với bố mẹ: “Bố mẹ đừng ra ngoài khiêu vũ vội, chờ con rửa bát xong, con muốn nói một chuyện với bố mẹ.”

Tôi nói nghiêm túc làm bố mẹ cũng nghiêm túc theo, họ đều ngồi trên sofa, hơi lo lắng hỏi: “Chuyện gì thế? Con nói thẳng đi, bát đĩa cứ để trong bếp đã.”

Tôi nói: “Con không muốn học trung học phổ thông.”

Sắc mặt của bố lập tức thay đổi, mẹ giữ lấy cánh tay bố, ám chỉ bố đừng vội vàng, nhìn tôi hỏi: “Vì sao?”

“Không vì sao hết, con chỉ không muốn học nữa, con muốn đi làm sớm một chút, con có thể thi vào trường kỹ thuật, con khẳng định có thể thi được, hai năm sau sẽ đi làm.”

Sắc mặt bố xanh mét: “Tuy nhà chúng ta không giàu có, nhưng cũng không đến nỗi phải trông cậy vào con đi kiếm tiền để nuôi gia đình, dù con có muốn học hay không cũng phải học trung học phổ thông.”

Tôi nhàn nhạt nói: “Bố mẹ cứ răn muốn con đi học tiếp, con cũng chỉ có thể tiếp tục học, vì bố mẹ vẫn là bố mẹ của con, con là con gái, không thể không nghe theo bố mẹ. Mà nếu bây giờ để con thi vào trường kỹ thuật, con còn có thể thi vào ngành tốt, bố mẹ không đồng ý để con thi, qua vài năm nữa, có thể ngay cả trường kỹ thuật con cũng không thi đỗ.”

Bố đứng bật dậy, bàn tay to định vung ra, mẹ vội ôm lấy bố, đẩy bố ra ngoài: “Anh ra ngoài trước đi, em nói chuyện với Kì Kì một lúc.”

Mẹ ngồi đối diện tôi, tôi trầm mặc nhìn mẹ, lạnh lùng

nghĩ mẹ không thể có cách nào, cũng không có khả năng khiến tôi thay đổi quyết định.

Mẹ suy nghĩ rất lâu, mới bắt đầu nói chuyện: “Mẹ biết trong lòng con luôn giận chuyện bố mẹ đưa con đến ở với ông ngoại, cũng luôn luôn cảm thấy bố mẹ bất công, rất tốt với em gái con, nhưng các con đều do mẹ sinh ra, trong lòng bàn tay đều là thịt, trong lòng bố mẹ hai chị em con đều như nhau, chẳng qua em con tính tình hoạt bát, thích nói chuyện, vì vậy mà tự nhiên bố mẹ trao đổi nhiều với nó hơn; con lại rất trầm mặc, chuyện gì cũng không chịu nói cho bố mẹ biết, vì vậy mà tự nhiên bố mẹ trao đổi ít hơn với con. Chính con ngẫm lại xem, mẹ có nói sai không? Mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, em con đều nói hết những chuyện ở trường cho bố mẹ nghe, con lại không nói cái gì, bố mẹ hỏi con, muốn trao đổi với con, con lại nói một câu có lẽ ‘không có gì’ rồi cho qua.”

Tôi trầm mặc, chẳng lẽ tôi sinh ra đã có tính tình trầm mặc cổ quái sao?

“Thực ra, nỗi lòng bố mẹ dành cho con và em con

không hơn kém nhau chút nào, em con làm sai chuyện gì, bố mẹ trực tiếp trách móc nó, nó khóc lớn một trận, ngày hôm sau lại vội vàng nói một câu bố ơi, hai câu bố ơi, từ trước đến giờ nó không hề xa cách bố mẹ, còn con thì thế nào? Tính tình con quật cường, nói nặng hơn là sợ con nổi loạn, không nói con con lại nghĩ.” Mẹ nói xong đôi mắt cũng đỏ hoe.

Thực ra, những đạo lý ấy tôi đều hiểu, không phải bố mẹ không thương tôi, nếu thật sự thương tôi, đã trực tiếp để tôi học trường kỹ thuật, vừa bớt lo lắng vừa tiết kiệm tiền, làm gì phải cố gắng thúc ép tôi học trung học phổ thông như thế này? Chẳng qua xét đến những chuyện nhỏ cụ thể, sẽ có điều thiên vị, nhưng trên đời này có bố mẹ nào thừa nhận mình bất công đâu, họ cảm thấy đây đều là những việc lặt vặt, chẳng đáng nhắc đến, lại không biết rằng thế giới của trẻ con thường xâu chuỗi nên từ chính những việc nhỏ nhặt lặt vặt đó.

“Ông ngoại, bà ngoại con đều xuất thân từ gia tộc lớn, bà ngoại con từng học trường nước ngoài, thông thạo tiếng Anh, ông ngoại con rất có tiếng tăm trong ngành kỹ sư, nhưng hai đứa con gái của họ, đều không

học đại học, mẹ là bởi vì bố dượng không cho tiền đóng học, dì con là bởi vì mâu thuẫn với mẹ kế, nhân lúc ông ngoại con đi nơi khác thị sát công trình, trộm hộ khẩu ra ngoài xin làm công nhân, đây đều là nỗi đau cả đời của ông ngoại con, con nhìn vào tên của mẹ và dì con, thì sẽ biết kỳ vọng mà ông ngoại con dành cho hai cô con gái của mình, nhưng hai người đều để ông thất vọng rồi. Ông đặt tất cả nguyện vọng của mình lên người con, trước khi rời xa thế giới này, ông để lại cho con hơn hai vạn tệ, nói là học phí cho con học đại học, dặn mẹ nhất định phải nuôi con học hết đại học, còn nói nếu con vào đại học, nhất định phải nhớ đến trước mộ nhìn ông.”

Rất nhiều năm rồi không ai nói chuyện về ông ngoại với tôi, nước mắt tôi không nghe theo không chế, từng giọt từng giọt chảy xuống.

“Hơn hai vạn bây giờ cũng không phải là số tiền nhỏ, huống chi là vài năm trước? Vợ hai của ông thừa dịp ông ốm nặng, đã trộm và giấu đi rất nhiều tiền tiết kiệm. Cả đời ông con sống không yên, mẹ và dì con không muốn ông trước khi mất còn phải thấy người thân tranh tài sản, nên nói với ông rằng tất cả tiền đều lấy lại được. Sau khi

ông con qua đời, di con vốn được hưởng một nửa bất động sản nhưng không nhận, chỉ giữ lại sách vở của ông con, mẹ cũng chỉ lấy bản chép tay truyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của ông.” Mẹ nói đến đoạn thương tâm, cũng bắt đầu khóc, “Con cũng đừng hận bà vợ hai của ông con, bà ấy không có con cái, vì vậy muốn lấy chút tiền, mẹ và di con không oán hận bà ấy, mẹ và bố con dù không có nhiều tiền, nhưng chỉ cần con còn đi học, thì dù bố mẹ có phải đập nồi bán sắt vụn cũng quyết nuôi con ăn học, con chỉ cần nhớ tấm lòng của ông ngoại với con là được.”

Mẹ lau khô nước mắt, nói: “Tuy ông ngoại hy vọng con học đại học, nhưng mẹ cũng không muốn ép con, năm nay con cũng không còn bé nữa, mười lăm tuổi rồi, ở tuổi này của con, mẹ đã đến nhà xưởng làm việc, tuổi nghề cũng được một năm, bố con đã bốc dỡ than ở đường sắt để tự trang trải học phí cho mình, mẹ tin con có thể tự suy xét, tự quyết định. Nếu con vẫn quyết định đi học trường kỹ thuật, mẹ sẽ thuyết phục bố con, đồng ý cho con đi học, sau này con đến trước mộ của ông ngoại con, mẹ sẽ giải thích rõ ràng với ông, là mẹ không

biết làm mẹ, là mẹ đã để ông thất vọng, không liên quan gì đến con.”

Mẹ khóc không thành tiếng, tôi cũng khóc không kịp thở.

Một lúc sau, mẹ ổn định lại cảm xúc và nói: “Cho con ba ngày để suy nghĩ, sau đó hãy cho bố mẹ một câu trả lời rõ ràng.”

Tôi về phòng ngủ của mình, ôm cuốn “Ý Thiên Đồ Long Ký” nằm trên giường, nước mắt vẫn chảy không ngừng.

Suy nghĩ cả đêm, trong đầu đều là nét mặt và nụ cười triu mến, bao dung của ông ngoại.

Thật ra, tôi hiểu mẹ lấy lùi làm tiến, những câu sau mẹ nói với tôi đều là để kích tôi, nhưng đây là tâm nguyện của ông ngoại, đây là cách duy nhất tôi có thể giữ chữ hiếu.

Sáng hôm sau, tôi đi vào phòng ngủ của bố mẹ, nói với họ: “Con quyết định đi học trung học phổ thông.”

Mẹ và bố đều thở ra như trút được gánh nặng, bố lập tức lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc bút máy đưa cho tôi: “Chiếc bút này rất quý, muốn để lại nó cho con, bố mẹ đã bàn với nhau, dù con có học thể nào, chỉ cần chính con tán thành với mình là được, bố mẹ không ép con nhất định phải thi vào đại học.”

Trên thân bút máy có khắc hai dòng chữ mạ vàng: biền học tập là con tàu đầu khỏ vô tận, có đường lên được núi sách.

Tôi siết chặt chiếc bút máy trong tay: “Nếu lựa chọn học tiếp, con nhất định sẽ thi được đại học. Con có một yêu cầu.”

“Con nói đi.”

“Con muốn vượt qua trung học phổ thông theo cách của mình, con muốn bố mẹ tin tưởng con, cho con tự do.”

Bố nhìn mẹ, mẹ nói: “Không thành vấn đề, bố mẹ luôn tin tưởng con. Nhưng cũng phải nói, bố mẹ không

thúc ép con bao giờ, con nhìn những nhà hàng xóm của chúng ta xem, có nhà ai quản con gái như nhà ta không? Em con mẹ cũng bắt nó phải về nhà trước mười giờ tối, còn con ở bên ngoài chơi đến mười một giờ, bố mẹ cũng chỉ cảnh cáo con một chút, thực ra bố con luôn nuôi con như con trai, không miễn cưỡng con thay đổi tính tình.

Bố nói: “Mười ba tuổi bố đã ra ngoài vừa học vừa làm, làm khuôn vác ở đường sắt để kiếm tiền học hết trung học, bố tin con gái bố cũng có khả năng chịu trách nhiệm với chính bản thân mình.”

Tôi gật gật đầu, xoay người đi ra phòng ngủ của bố mẹ. Tuy rằng khúc mắc đã được tháo bỏ, nhưng sự xa cách nhiều năm vẫn không thể tan biến hết, đại khái là tôi vĩnh viễn không thể giống em gái, ôm cổ bố, ghé vào lòng mẹ làm nũng, nhưng... như vậy là đủ rồi.

Cây liễu mọc bên bờ sông xanh um tươi tốt, sáng sớm gió mát mang theo không khí ẩm ướt, có mùi thơm ngát của cỏ cây hoa lá.

Tôi ngồi bên bờ sông, tháo giày, ngâm chân dưới nước.

Nhắm mắt lại, tất cả ký ức dường như đều hiện ra trước mắt.

Năm tuổi, rời xa ông ngoại, trở lại bên cạnh bố mẹ.

Sáu tuổi, đến trường, lại tạm nghỉ học.

Bảy tuổi, học ở trường tiểu học quân đội, quen biết Hiếu Phi.

Tám tuổi, chuyển nhà đến thành phố này, gặp được Trương Tuấn.

Chín tuổi, chống đối cô giáo Triệu, trốn học đến quán game, gặp Tiểu Ba.

Mười tuổi, ngồi cùng bàn với Trần Kính, gặp cô giáo Cao.

Mười một tuổi, Quan Hà chuyển trường đến học cùng lớp.

Mười hai tuổi, tôi gặp lại Hiếu Phỉ, gặp cô giáo Tùng Hồng.

...

Tôi từng nghĩ rằng thế giới này cho tôi quá ít, nhưng bình tâm suy nghĩ lại, tôi nhận được ít thật sao?

Bố Hiếu Phỉ luôn đánh mẹ cậu ấy, cậu ấy đôi mắt với một gia đình bạo lực; bố Quan Hà mất sớm, Quan Hà phải ăn nhờ ở đậu, phải nhìn mặt lựa lời để lấy lòng bố dượng và anh chị; bố Tiểu Ba mất sớm, tinh thần mẹ anh thay đổi thất thường, kinh tế luôn luôn khốn quẫn; Lâm Lam tuy có cả bố lẫn mẹ, nhưng mẹ lại làm nên chuyện xấu hổ rồi ly hôn, cô ấy thay mẹ nhận những lời đồn đại, những chuyện nhảm nhí; cố gắng, nghiêm túc học tập, nhưng lại vì gia đình bần cùng, không thể không sớm mang trên vai gánh nặng gia đình.

Họ đều kiên cường, đều mỉm cười, còn tôi thì sao?

Quan hệ giữa bố và mẹ luôn hòa thuận, họ bao dung tôi, tôi còn có một người ông ngoại thương yêu mình,

mặc dù tuổi thơ của tôi thiếu thôn tình thương của bố mẹ, nhưng tôi lại có những kỷ niệm quý báu bên ông ngoại, còn em gái tôi vĩnh viễn không biết được ông ngoại của chúng tôi là một người nho nhã, dịu dàng, trưởng giả, em gái có những thứ tôi không có, nhưng tôi cũng có những thứ em gái không có.

Học tiểu học, tôi không có bạn bè, bị cả lớp cô lập, nhưng chính vì bị cô lập, nên tôi mới quen biết Tiểu Ba, Ô Tặc, anh Lí, Tiểu Ba làm tôi hiểu rằng, cả ngàn người bạn học cũng không bằng một người.

Dù tôi gặp phải cô giáo Triệu không tốt, nhưng cũng gặp được cô giáo Cao giàu tình yêu thương, dù tôi gặp phải thầy chậu chậu bấu hẹp hòi, nhưng cũng gặp được cô giáo Từng Hồng dễ tính, thoải mái.

Tôi có lý do gì để trách số phận? Có lý do gì để tự giận mình đây?

Tôi ném tất cả thuốc lá chưa hút và bật lửa xuống dòng sông, đưa mắt nhìn chúng dần bị nước sông nuốt trọn, tất cả những chuyện của hôm qua đều đã qua rồi!

Tôi đứng lên, làm một khởi đầu mới, không chỉ vì mình, mà còn vì ông ngoại, bố mẹ, Tiểu Ba, Hiếu Phi, cô giáo Cao, cô giáo Tùng Hồng... Con người không chỉ sống vì mình, mà còn sống vì người mình yêu quý nữa.

Hết phần II.

Hết tập 1.

~~~~~

Tiểu Dương: truyện được chia làm hai tập. Phần I và Phần II ở tập 1, phần III ở tập 2.

Edit đoạn này mình có rất nhiều cảm xúc, nước mắt mình cũng đảo quanh hốc mắt như Kì Kì, khi nâng mu bàn tay lên dụi mắt, nước mắt chảy ướt cả tay!

Quyển 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8: Ngày Cuối Cùng Ở Thanh Đảo

Chương 9: Muốn Có Được Phong Cảnh Gì Trong

Cuộc Sống

Chương 10: Tình Yêu Là Gì

Chương 11: Bắt Đầu Vào Lớp 11

Chương 12: Đúng Thứ Nhất Trong Khôì

Chương 13: Nghi Kỵ Về Tình Yêu

Chương 14: Mục Tiêu: Trạng Nguyên Của Tỉnh

Chương 15: Cuộc Thi Mẫu

Chương 16: Vĩnh Viễn Nhớ Kỷ Nụ Hôn Đầu Tiên

Chương 17: Khi Tên Đề Trên Bảng Vàng

Chương 18: Năm Tháng Như Dòng Nước Chảy

Chương 19: Trương Tuấn

Chương 20: Hứa Tiểu Ba

Chương 21: Hứa Tiểu Ba

Chương 22: Vẻ Đẹp Của Sự Tha Thứ

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Lời mở đầu: Quá khứ trăm mặc bị chôn vùi

(Tiểu Dương: đây là chương mở đầu, giống chương 1 của phần I, cũng là lời tác giả. Những chương sau câu chuyện sẽ tiếp tục với lời kể của La Kỳ Kỳ.)

Khi còn trẻ chúng ta thường thiếu kiên nhẫn, không hiểu được điều đáng quý trọng nhất, luôn là điều ẩn giấu sâu nhất.

Vài năm qua đi, bỗng nhiên quay đầu lại mới hiểu mình đã bỏ lỡ điều gì.

Vào giây phút đó, chỉ có dòng nước mắt nóng bỏng chảy quanh mắt, tuổi xuân đã qua đi không thể quay trở lại.

Đêm hôm qua, La Kì Kì ngủ rất muộn, khi tỉnh lại đã là buổi trưa.

Ăn xong bữa sáng kiêm bữa trưa, La Kì Kì quyết định đến trường Nhất Trung xem một chút.

Gọi xe taxi, hơn hai mươi phút sau đã đến trường trung học Nhất Trung —— ngôi trường cô đã học tập suốt sáu năm. (từ lớp 7 đến lớp 12)

Trên con đường đến trường đã thay đổi rất nhiều, La Kì Kì có cố gắng đến mấy cũng không thể phân biệt được mình đang ở chỗ nào. Nhưng khi xe taxi đi gần đến trường, cô cười mang theo cảm xúc vui sướng.

Trường học không hề thay đổi gì, vẫn là chiếc cổng sắt màu đen, vẫn là tấm bảng hiệu màu trắng, chữ màu đen. Hai bên là bồn hoa, trồng đầy hoa tường vi, có thể xanh tươi từ mùa xuân đến mùa thu. Biến đổi duy nhất có lẽ là cây cối hai bên đường ngoài trường đã phát triển cao lớn hơn, càng lớn, càng tỏa nhiều bóng mát, làm cho người ta vừa mới xuống xe, đã cảm thấy mình đang đứng dưới bóng râm mát mẻ.

Cũng giống như những năm trước cô học ở đây, vào giờ học cổng trường không mở, chỉ mở một cửa nhỏ gần phòng bảo vệ, trong phòng bảo vệ có một người ngồi trực. Có điều trước đây là một ông già, bây giờ lại là một cậu thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Trước cổng có một tấm bảng, cấm người ngoài trường đi vào, nếu cần tìm người, phải chờ ở cổng.

La Kì Kì cười cười, thoải mái đi tới.

Bảo vệ đứng lên, đang muốn hỏi cô là ai, có chuyện gì, La Kì Kì cười gật đầu với cậu ta, thân quen hỏi: “Hôm nay cậu không đọc báo à?”

Bảo vệ trả lời theo bản năng: “Đã đọc xong rồi.”

Vừa nói chuyện, La Kì Kì đã đi vào sân, đi về hướng phòng làm việc của giáo viên.

Bảo vệ nhìn theo bóng lưng La Kì Kì, trong đầu tập trung ghi nhớ dung mạo của cô, thầm nghĩ mình phải nhớ kỹ, cô giáo này rất lịch sự, lần sau không được hỏi cô ấy như người xa lạ nữa, giờ đây công việc khó tìm,

không y tiện đắc tội với người ta được.

La Kì Kì đi vòng sang đường khác, đi về phía phòng học của trường trung học cơ sở Nhất Trung, đi một vòng quanh sân trường rồi ngồi xuống băng ghế đá gần rừng cây bạch dương nghỉ ngơi, cách một đoạn nữa, chính là sân vận động của trường, có rất nhiều bàn đánh bóng bàn.

Vừa đúng giờ ra chơi, đám học sinh ủa ra khỏi cửa lớp như thủy triều, khắp nơi đều là tiếng ồn ào đình tai nhức óc, sân trường vốn yên tĩnh mà trong phút chốc tựa như đã thay đổi một thế giới.

Trong rừng cây, có mấy nam sinh đang lén hút thuốc lá, ở một góc hành lang, có một nam sinh và một nữ sinh đang nắm tay nhau nói chuyện.

La Kì Kì mím môi mỉm cười, mười mấy năm trước, cô cũng giống những học sinh này.

Sau khi cười xong, lại không nhịn được thở dài, thời gian trôi qua thật nhanh!

Có mấy cô gái đang cầm que kem, vừa đi vừa tranh cãi, cô gái xinh đẹp nhất hiển nhiên là người có thể lực nhất, mấy cô gái còn lại toàn giúp đỡ cô gái ấy. Khi đi qua chỗ La Kỳ Kỳ, mấy cô gái tò mò nhìn cô mấy lần, đột nhiên La Kỳ Kỳ rất muốn nói với họ rằng, chớ quấy rầy, hãy đối tốt với nhau, thời gian các em có được ngắn hơn rất nhiều thời gian các em muốn.

Mười phút sau, chuông vào học vang lên, tất cả học sinh lại chạy về lớp học như con thủy triều, tất cả tiếng ồn ào cũng biến mất.

Chỉ có gió thổi bên rừng bạch dương, phát ra âm thanh xào xạc.

Bàn đánh bóng phía trước trống không, nhưng dường như cô lại nhìn thấy một cô gái mặc áo khoác đỏ đứng giữa bàn đánh bóng ấy, đội chiếc mũ len màu trắng, chóp mũi bị lạnh đã đỏ cả lên.

Khi cô vẫn còn học ở ngôi trường này, tại sao không nghĩ tới, có một ngày, mình sẽ dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm, đưa mắt nhìn sân trường này.

La Kì Kì nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rồi.

Học sinh của trường trung học cơ sở này đều là ngoại trú, không cần tự học buổi tối, nên học sinh đều đã ra về hết.

Cô đứng lên, đi ra ven rừng, đến bên bàn đánh bóng. Bê tông xây thành bàn đánh bóng nên nó vẫn như xưa, không nhìn ra dấu vếtăm tháng, ít nhất là trong trí nhớ của La Kì Kì, nó vẫn giống như đứcs so với khi cô bị phạt đứng.

Cô cười, đi dọc theo bàn đánh bóng, tiến vào khu phòng dạy học, cô quẹo trái, bên trái hẳn là phòng học, phía bên phải hẳn là văn phòng giáo viên.

Sau khi quẹo phải, ánh mắt cô nhìn thấy tổ tiếng Anh đầu tiên, La Kì Kì đứng bên cửa sổ, cúi người nhìn vào bên trong, không biết thầy châu châu báu còn dạy học ở đây không. Kéo rèm cửa sổ nhìn vào trong, tối như mực, cái gì cũng không thấy rõ lắm, cô không nhìn trộm nữa, trực tiếp đi qua văn phòng, đến phòng học.

Phòng học lại có thể nhìn rất rõ ràng, bên trong tất cả đều thay đổi.

Cô nhớ trước đây rèm cửa sổ phòng học màu xanh, bây giờ đã đổi thành cửa chớp; trước đây không có quạt điện, bây giờ đã có hai chiếc quạt trần to; bên góc bục giảng, có đặt một chiếc tivi lớn, đại khái là phương tiện giảng dạy truyền thông; tất cả bàn học cũng thay đổi, cô nhớ rõ chiếc bàn học trước đây có ngăn kéo cố định mở rộng, nhét cặp sách vào trong, còn bây giờ ngăn bàn có thể kéo ra kéo vào. Đại khái là vì không có nhiều học sinh, nên các bàn kê tách nhau, không có hai người ngồi cùng một bàn.

La Kì Kì cười thờ dãi, không ngồi cùng bàn, sẽ để mất rất nhiều niềm vui thú vị

Cô xoay người đi ra trước cửa lớp thứ nhất, trước đây ở chỗ này có một cái ao nhỏ và những mái đình, khu vườn nhỏ xây theo kiến trúc Trung Quốc, nhưng giờ đã không còn nữa, ao nước đã bị lấp, mái đình cũng bị phá, đổi thành một bồn hoa hình tròn.

Một đoạn thơ chợt hiện ra trong đầu:

Lạc Dương thành đông đào lý bay

Dập dìu qua lại, rặng nhà ai?

Cô gái Lạc Dương xinh biết mấy

Gặp những hoa rơi cứ tiếc hoài.

Năm nay hoa rụng, dung nhan đổi

Năm sau hoa nở còn ai đợi?

Mấy độ ruộng dâu hóa biển xanh

Bao lần từng bách khô thành c

Thành đông người cũ vắng xa rồi

Người nay trong gió ngấm hoa rơi

Năm năm tháng tháng hoa còn đó

Tháng tháng năm năm khách đổi dời

Bài thơ “Vịnh lão đầu bạc” của Lưu Hi Di. Phần II- Chương 7 Kì Kì đã ngâm bài thơ này trước lớp, Kì Kì được cô giáo Tùng Hồng luyện tập trước khi tham thi cuộc thi diễn thuyết.

Thực ra, không cần nói tháng tháng năm năm khách đổi dời, một vài năm tuổi hoa cũng thay đổi rồi. Cô nhìn xung quanh, đã không thể nhận ra, năm đó cô từng đứng ở chỗ nào nói chuyện phiếm với Lâm Lam, Lí Sân, Nghê Khanh. Nhưng vì vị trí các phòng học không thay đổi, nên cô cũng có thể đoán mình đã gặp lại Hiếu Phi ở chỗ nào.

Nhắm mắt lại, dường như có thể nhìn thấy một cô gái đeo kính cận, buộc tóc đuôi ngựa, và một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài, mặt đối mặt đi tới, khi gặp thoáng qua, tầm mắt của họ cùng thay đổi, bước chân chậm lại, chân chừ quay đầu, trong phút chốc, trên mặt nở rộ ra nụ cười xán lạn nhất.

Họ rất vui vẻ, rất hưng phấn, hoàn toàn không biết, vận mệnh đang chờ đợi họ là gì.

La Kì Kì mở choàng mắt, vùng thoát khỏi ký ức trong quá khứ. Đi đến bên dãy cầu thang khác, lại bước vào, trực tiếp đi lên tầng ba.

Ngoài hành lang truyền đến tiếng nói cười, cô hơi ngạc nhiên, đi đến nơi phát ra âm thanh ấy, mở cửa lớp 9-4 ra, xuyên thấu qua cửa kính cửa sổ, cô thấy bên trong có ba bốn học sinh, đang làm bảng tin.

Nhìn khuôn mặt trẻ trung của những học sinh ấy, từng đợt sóng nhẹ nhàng bắt đầu nổi lên trong lòng cô.

Một học sinh phát hiện ra cô, đang quay đầu nhìn, làm mấy học sinh còn lại cũng quay đầu nhìn cô, La Kì Kì bình thản đi vào, nhẹ giọng hỏi: “Chị xem bảng tin của các em một lúc, được không?”

“Chị là cô giáo ạ?”

“Không phải.”

Vài học sinh bối rối, nhìn nhau, một nam sinh tùy tiện nói: “VẬY CHỊ XEM

Cô đứng ở cửa, dựa vào vách tường, nhìn bọn họ.

Trong mắt cô chứa rất nhiều quyền luyện, rất nhiều dịu dàng, có lẽ mấy học sinh kia cảm thấy cô rất kỳ lạ, nên đều vừa làm việc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô một cái.

La Kì Kì chăm chú nhìn họ một lúc, mới đi xem bảng tin họ làm. Tuy nhiên cô đứng ở góc nghiêng, cũng không thể nhìn rõ nội dung trên tấm bảng, chỉ có thể nhìn rõ những học sinh đang đứng trước bảng.

Cô sửng sốt, thử đi lên trước một chút, vẫn không nhìn rõ lắm, năm đó bàn học nhiều, rất khó đi qua. Cô nhẹ nhàng đi ra giữa vài bước, phát hiện càng tới gần giữa lớp, lại càng nhìn bảng tin rõ hơn.

La Kì Kì lại nhẹ nhàng đi về chỗ mình vừa đứng, tấm lưng từ từ dựa vào vách tường, nhìn bảng tin từ góc độ này, chỉ thấy rõ những nam sinh và nữ sinh đang bận rộn trước tấm bảng, cô nhìn họ, nước mắt chậm rãi đảo quanh hốc mắt, hóa ra... Hóa ra là như vậy.

Cô không dám nhìn lại nữa, vội vàng rời đi: “Cảm ơn các em. Nên vẽ màu tối một chút sẽ đẹp hơn, bây giờ là chạng vạng, nhưng giáo viên xem bảng tin vào ban ngày, lúc ánh nắng mặt trời sáng chói nhất.”

Nam sinh và nữ sinh vội vàng nhìn chăm chăm bảng tin của lớp mình, nam sinh cao gầy đeo kính võ xuống bàn một cái: “Rất có lý, giờ chúng em sẽ sửa, cảm ơn chị...” Đến khi họ nghiêng đầu, đã không thấy cô gái có khí chất đặc biệt ấy đâu.

Họ kinh ngạc nhìn nhau, rất nhanh đã bỏ chi tiết nhỏ nhất ấy ra khỏi đầu, lại bắt đầu hi hi ha ha, vừa nói vừa cười làm tiếp bảng tin.

La Kì Kì đứng trước cửa lớp 9-7, yên lặng đứng đó một lúc rồi đi xuống cầu thang cạnh lớp 9-8.

Khi ra đến cổng trường, bảo vệ nhiệt tình chào hỏi: “Muộn thế này mới về sao?”

La Kì Kì cười nói: “Hai ngày trước bận chút việc, chưa kịp sửa bài kiểm tra, ngày mai sẽ phát bài thi, nên

tôi mới vội sửa.”

Nói đoạn, cô đi ra khỏi cổng trường.

Vấy một chiếc taxi, lái xe hỏi: “Cô đi đâu?”

Cô nghĩ nghĩ nói: “Chú à, tôi muốn đi ăn thịt dê nướng, nhưng không thông thuộc nơi này, chú biết chỗ nào bán thịt dê nướng không? Không phải khách sạn, mà chỉ là quán nhỏ ven đường thôi.”

Lái xe cười đáp lời, đưa cô đi tìm quán thịt dê nướng.

La Kì Kì gọi một chai bia, ba mươi xiên thịt dê nướng, dặn chủ quán cho mười lăm xiên hạt tiêu bình thường, mười lăm xiên thật nhiều hạt tiêu!

Thịt dê nướng dính đầy hạt tiêu vừa đưa vào miệng, cô đã bị cay đến ho khan, nhưng cô vẫn ăn một miếng thịt, uống một ngụm bia, nước mắt chậm rãi trào ra ngoài hốc mắt.

Quán chủ buồn cười đưa khăn tay cho tôi, Kì Kì vừa lau nước mắt vừa nói: “Cay quá, cay đến chảy cả nước

mắt!”

Ăn xong thịt dê nướng, cô trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Buổi tối ngủ không ngon, suy nghĩ vẫn quanh quẩn trong những chuyện quá khứ, tiếng cười tiếng khóc của tuổi thanh xuân không ngừng vang lên bên tai cô, dù cô đang trong giấc mơ cũng không ngừng thổ dài.

Mười giờ sáng hôm sau thức dậy, cô rửa mặt và ăn cơm xong, gọi một chiếc taxi.

Lái xe hỏi: “Cô đi đâu?”

Cô nói: “Trường trung học Nhất Trung.”

Hơn hai mươi phút sau, cô đứng dưới khu dạy học của trường trung học phổ thông Nhất Trung.

~~~~~

Tiểu Dương: Các bạn biết tại sao Kì Kì khóc không? Mình nói suy nghĩ của mình nhé. Đọc lại một đoạn trong

chương 13.2: Tiếng hát vui vẻ các bạn sẽ hiểu. Trương Tuấn khi ấy đứng tựa vào cửa lớp, cậu đang nhìn ai vậy? Nhìn Quan Hà ư? Không, đứng ở cửa lớp chỉ nhìn rõ người đang bận rộn trước bảng thôi, cậu nhìn Kì Kì đó! Vì vậy mà Kì Kì khóc!

Tiếng hát vui vẻ

Vẫn là vậy, khí chất và phong độ của Quan Hà rất nhanh đã chi tất cả các bạn trong lớp, làm cả lớp đồng tâm học tập, lớp trưởng Lí Sam của lớp tôi cũng không phụ sự kỳ vọng của cô giáo Ngô, cậu học giỏi, ôn hòa và hào phóng với mọi người, rất nhanh đã có được sự tin cậy của các bạn, cậu và Quan Hà, một cương một nhu, quản lý lớp tôi rất chu đáo, có tổ chức.

Lớp vô cùng hài hòa, điểm duy nhất không hài hòa chính là tôi.

Cứ hai tuần trường tôi lại tổ chức cuộc thi “viết báo trên bảng đen” một lần, những lớp xuất sắc sẽ được cộng thêm điểm, nghe nói nó sẽ ảnh hưởng đến thành tích của lớp, đặc biệt ảnh hưởng đến tiền thưởng của

giáo viên chủ nhiệm, vì vậy giáo viên chủ nhiệm và ban cán bộ lớp đều rất quan tâm đến cuộc thi này.

Lí Sam nghe nói tôi biết vẽ tranh, nên mời tôi góp sức cho cuộc thi viết báo này, tôi không nghĩ ngợi nhiều liền từ chối ngay. Từ nhỏ đến lớn, tinh thần tôi khuyết thiếu nhất chính là tinh thần tập thể.

Quan Hà lại mời tôi một lần nữa, tôi nói: “Tớ chỉ học được hơn một năm thôi, còn chưa đủ khả năng.”

Quan Hà mỉm cười nói: “Tổng Thân phụ trách các bài viết, tớ phụ trách viết bảng, hy vọng cậu có thể vẽ bảng cho lớp mình, thật ra người biết vẽ không khó tìm, Lí Sam cũng biết vẽ, nhưng tớ cảm thấy cậu sẽ có ý tưởng đặc biệt, chúng ta cần trang trí thật nổi bật, thu hút. Cậu cứ thử trước xem, nếu thật sự không được thì thôi.”

Tôi âm thầm thở dài, cùng là một chuyện, nhưng từ miệng cô ấy nói ra, nghe thật thoải mái. Đối với cô ấy, tôi không nói nổi tiếng từ chối, vì thế, tôi đã đồng ý.

Nhiều năm trôi qua, những chi tiết trên tấm bảng đen tôi cũng quên gần hết. Tôi chỉ nhớ mình và Quan Hà đều theo chủ nghĩa cầu toàn. Quan Hà có thể chỉ vì chút khác biệt giữa màu xanh đậm và màu xanh nhạt mà đã xóa hết cái bảng vất vả viết bốn, năm giờ, viết lại từ đầu. Tôi cũng chỉ vì một bài văn mà vẽ bốn, năm bức tranh minh họa, để mọi người góp ý, sau đó sửa đi sửa lại đến khi mình vừa lòng mới thôi.

Dưới sự hợp tác của hai đứa hơi cố chấp chúng tôi, bảng tin của lớp tôi không bao giờ đứng thứ hai, mà luôn luôn đứng thứ nhất, Lí Sam trêu chọc tôi và Quan Hà là: “Song kiếm hợp bích, thiên hạ vô địch”.

Thường thì khi các bạn trong lớp đã ra về, tôi, Quan Hà, Lí Sâm vẫn ở lại lớp làm việc. Khi tôi và Quan Hà tập trung làm việc, có thể quên ăn cơm, Lí Sam phải đi mua bánh mì và đồ uống cho chúng tôi.

Khi cậu mua về, sẽ mời chúng tôi ăn. Chúng tôi ngồi trên bàn học, vừa ăn vừa thưởng thức thành quả lao động của mình, đến lúc đó sẽ đến phiên Lí Sam làm việc, cậu ấy phụ trách kiểm tra, chỉnh sửa.

Tiếng hát của Quan Hà nghe rất êm tai, cũng rất thích hát, cô ấy thường ngồi trên bàn, vừa đong đưa chân vừa hát, gần như bài hát đang được thịnh hành nào cô ấy cũng hát được, Lí Sam nói bài nào, cô ấy lại hát bài ấy; mà tôi, hưởng thụ tiếng hát tuyệt vời đó, vừa uống nước, vừa nhìn Lí Sam bận rộn. Thỉnh thoảng, tôi cũng rung đùi đắc ý hát cùng Quan Hà, tuy nhiên, tôi cũng chỉ ngâm nga nhỏ nhỏ theo cô ấy thôi, giống như tiếng hát đệm.

Có một lần, chúng tôi đang vui vẻ hát, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trương Tuấn đứng ngoài hành lang, nhìn chúng tôi qua lớp kính cửa sổ, ánh mắt vô cùng chăm chú, cho dù tôi phát hiện ra cậu, cậu cũng không rời mắt, thoáng chốc, tôi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ người cậu nhìn là mình, nhưng ngay sau đó tôi liền hiểu, sai rồi, cậu đang nhìn người bên cạnh tôi, Quan Hà.

Quan Hà cũng nhìn thấy cậu, vẫy tay chào hỏi cậu, Trương Tuấn liền đi vào, dựa lưng trên vách tường, hai tay khoanh trước ngực, nhìn bảng tin của lớp chúng tôi.

Quan Hà vẫn hát, tôi nhảy xuống bàn, vẽ nốt bức

tranh minh họa cuối cùng với Lí Sam, cố gắng bỏ qua sự tồn tại của Trương Tuấn.

Không biết tại sao Trương Tuấn không đi, Lí Sam và Quan Hà không có ý kiến gì, nên tôi cũng không thể có ý kiến, cậu ấy luôn nhìn vào bảng tin.

Có lẽ vì tiếng hát vui vẻ của Quan Hà, có lẽ vì ánh mắt Trương Tuấn luôn nhìn bảng tin, nên tôi không nảy ra một tia ghen tị nào, thậm chí còn hưởng thụ cảm giác hạnh phúc khi có cậu ở bên, cố gắng vẽ thật đẹp, đôi khi bất chợt quay đầu lại, đón lấy tầm mắt cậu, tôi vẫn vội vàng lảng tránh, nhưng không hề sắc bén như ngày xưa.

Chúng tôi đều không nói câu nào, nhưng ngày hôm đó, là lần ở chung lâu nhất của tôi và Trương Tuấn từ khi biết nhau, cũng là một kỷ niệm nho nhỏ bình thản và ấm áp nhất ở trường trung học cơ sở.

Vì vậy, nhiều năm sau, tôi đã rất cố gắng muốn miêu tả lại khung cảnh năm đó. Khi ánh hoàng hôn len lỏi vào lớp học, ánh sáng nhu hòa ấm áp chiếu vào, một cô gái xinh đẹp ngồi trên bàn học, vui vẻ ca hát, một cô gái và

một cậu thiếu niên đứng trước bảng tin, khi thì đứng lên, khi thì khom người, cẩn thận tô vẽ, một thiếu niên anh tuấn đứng dựa vào tường, chăm chú nhìn họ. Đáng tiếc, dù tôi có vẽ thế nào, cũng không thể vẽ ra hình ảnh đã lưu giữ trong trí nhớ.

Trước đây, tôi rất thích ngôi sao điện ảnh pad Pitt; không phải vì diễn xuất của anh, mà chỉ vì anh có khuôn mặt đẹp trai, vóc dáng hoàn mỹ, và cả khí chất đặc biệt đã thu hút tôi trên màn ảnh.

Bây giờ, tôi thích nhất ngôi sao điện ảnh Kate Winslet, không phải vì diễn xuất của cô, mà chỉ vì cô đang điên cuồng cống hiến cho ngành công nghiệp giải trí của Mỹ, cô坦然 nói bụng mình có nhiều thịt thừa,坦然 nói vì cho con bú mà ngực cô bị trĩ xuống, cô thoải mái tự tin yêu quý thân thể không hoàn mỹ của mình.

(Nữ diễn viên Kate Winslet đóng phim Titanic, xem thêm thông tin về cô ở đây:

http://vi.wikipedia.org/wiki/Kate_Winslet)

Làm thế nào để thoải mái tự tin yêu quý bản thân mình khi nó không hoàn mỹ, đó chính là một cách học tập tình yêu thương.

Bắt đầu vào lớp 10

Danh sách chia lớp được công bố, tổng cộng có chín lớp, mỗi lớp trên dưới năm mươi học sinh

Quan Hà và Trương Tuấn được phân vào lớp 10-4, tôi được phân vào lớp 10-5, cùng lớp với Thẩm Viễn Triết, Đồng Vân Châu.

Lớp trưởng lớp tôi đương nhiên là Thẩm Viễn Triết, phụ trách văn nghệ đương nhiên là Đồng Vân Châu; phụ trách học tập của lớp 10-4 là Quan Hà, lớp trưởng hóa ra là. . . Trương Tuấn.

Khi tôi nghe được tin tức này, đã vô cùng sửng sốt, nhưng ngẫm lại cũng thấy hợp lý. Trương Tuấn đã được hủy bỏ xử phạt quản giáo của nhà trường trước khi thi lên trung học phổ thông, kết quả thi của cậu cũng không tệ, lại từng có kinh nghiệm làm lớp trưởng, nên chọn cậu

làm lớp trưởng là chuyện rất bình thường.

Khối cấp Hai và cấp Ba của trường Nhất Trung không được coi trọng như nhau, cấp Ba có ba khu nhà dạy học, mỗi khu có bốn tầng, mỗi tầng có ba phòng học, mỗi khối học ở một khu nhà, bởi vì khối 10 có chín lớp, nên tầng bốn vẫn để trống.

Lớp 10-4 và lớp 10-5 đều ở tầng hai, có nghĩa là tôi và Trương Tuấn chẳng những có chung một hành lang, mà hơn nữa còn cách nhau đúng một bức tường. Tôi không thể nói rõ cảm giác của mình khi ở gần cậu ấy như vậy. Một mặt không nghe lí trí không chế mà mừng thầm, một mặt lại muốn né tránh.

Học sinh trường trung học phổ thông Nhất Trung có chút phức tạp, vì là trường trọng điểm của tỉnh, chất lượng giảng dạy và học tập có tiếng tăm từ lâu, nên ngoài những học sinh bình thường thi vào trường như chúng tôi, còn có những học sinh được tuyển sinh thêm.

Những học sinh được tuyển sinh này đều rất đặc biệt. Có người là vì nhà có rất nhiều tiền, dùng tiền để

vào Nhất Trung học; có người là vì vô cùng có quyền, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại, hiệu trưởng liền không thể không tiếp nhận; còn có một vài người có kỹ năng đặc biệt, ví dụ như ca hát, nhảy múa, thể dục, vì khả năng thiên phú của mình mà họ được vinh dự học ở trường Nhất Trung này, được trường Nhất Trung đặc biệt tiếp nhận, chính vì vậy, những học sinh trong trường trung học trọng điểm cũng không phải đều là học sinh giỏi.

Giáo viên chủ nhiệm lớp 10-4 được đảm trách lớp có “quyền lực” nhất trường, mấy học sinh vào trường dựa vào “Cán bộ cao cấp” đều ở lớp 10-4, đáng chú ý nhất là cậu quý tử của phó chủ tịch tỉnh, vì cậu ta họ Cổ, nên mọi người tặng cho cậu biệt danh Cổ công tử. Cậu ta được coi là học sinh kém, nhưng cũng không đến nỗi ăn chơi trác táng. Nghe nói bố cậu rất nghiêm khắc, nên cậu cũng có nề nếp, không gây chuyện thị phi, cũng rất lễ phép với giáo viên, có điều thành tích học tập làm thế nào cũng không khá lên được.

Lớp 10-5 của chúng tôi được coi là lớp “yếu thế” trong trường, có vài người còn không có tình thương

của bố mẹ. Căn cứ vào tin tức buôn chuyện của đám bạn, giáo viên của chúng tôi cũng không tốt, giáo viên toán là người luộm thuộm có tiếng trong trường; giáo viên tiếng Anh là nữ sinh viên mới tốt nghiệp, khi giảng bài vẫn còn đỏ mặt; giáo viên vật lý là một thầy giáo mập mạp, hay nhảm lẫn, khi giảng bài còn giảng liên miên chuyện ngoài lề; chủ nhiệm lớp không ngờ lại là thầy giáo dạy môn chính trị, là một chàng thư sinh trắng trẻo ăn nói nhã nhặn.

May là lớp trưởng cũng khá được, Thẩm Viễn Triết là hội trưởng hội học sinh có tiếng từ trung học cơ sở. Nói đúng ra, lớp trưởng này phải xuôi theo chiều gió chảy theo dòng nước, nhưng kết quả lại không phải như vậy.

Trường trung học phổ thông Nhất Trung vốn có truyền thống đấu tranh phe phái, đó chính là mâu thuẫn giữa đám “cáo già” đã học ở Nhất Trung từ trước và đám “thỏ non” mới bước chân vào Nhất Trung. Đám “cáo già” này giống như tôi, Thẩm Viễn Triết, Đồng Vân Châu, Trương Tuấn, Quan Hà, từ trung học cơ sở đã học trường Nhất Trung, còn đám “thỏ non” là học sinh từ trường khác thi vào.

Những học sinh học ở Nhất Trung từ hồi cấp Hai đều có nhà gần đây, ở thành phố này khá lâu rồi nên cũng quen thuộc; hơn nữa chúng tôi học ở Nhất Trung ba năm rồi, nên cũng quen biết giáo viên trong trường, người nhiệt tình như Thẩm Viễn Triết, các giáo viên đều biết đến cậu, cậu cũng tự nhiên tìm đến các giáo viên, nhiều học sinh đã quen nhau từ trước, thậm chí từng học cùng lớp với nhau nên dễ gần gũi thân thiết hơn. Những chuyện này trong mắt đám “thỏ non” mới vào đã biến thành đám “cáo già” chúng tôi đang kết bè kết phái, cảm thấy giáo viên thiên vị chúng tôi hơn, họ đều rất bức xúc. Nhất là những học sinh ở trọ, đại khái là vì nhà không gần trường, rời xa bố mẹ, họ sớm chiều ở chung, vô cùng đoàn kết và cũng rất bài xích đám “cáo già”, lúc nào cũng gây chuyện với chúng tôi. Năm này sang năm khác, mâu thuẫn giữa “thỏ non” và “cáo già” đã trở thành truyền thống của trường Nhất Trung chúng tôi.

Thẩm Viễn Triết bị rơi vào mâu thuẫn này, “thỏ non” mới vào không phục cậu, đoàn kết lại làm khó cậu, dựa vào số lượng thì họ tuyệt đối áp đảo chúng tôi, vì vậy mà Thẩm Viễn Triết làm lớp trưởng cũng có chút gian

nan.

Lớp tôi còn có mấy học sinh dựa vào tiền để bước chân vào trường, càng có nhiều tiền lại càng lười học, kém cỏi. Hơn nữa có một nam sinh tên Mã Lực, hư hỏng đến mức hạ lưu. Ngày tiên của năm học, cậu ta đã dán chiếc gương nhỏ lên mu giày, dơ tay muốn hỏi giáo viên tiếng Anh, đến khi cô giáo tiếng Anh trẻ tuổi lại gần giảng giải, cậu ta nhìn xuống chiếc gương dưới chân để xem quần lót của cô giáo. Xem xong, cậu ta nói cho nam sinh cả lớp biết, làm những nữ sinh ngồi gần cậu ta sợ đến mức hôm sau không dám mặc váy, nữ sinh nào mặc váy đều tránh xa cậu ta cả chục mét.

Vào giờ tự học, cậu ta làm ra vẻ có chuyện muốn hỏi nữ sinh ngồi đằng trước, cố ý lấy tay vỗ vỗ sau lưng cô bạn, sau đó làm bộ hưng phấn như phát hiện ra đại lục mới, vuốt vuốt dây áo lót của cô bạn ấy, ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Đây là cái gì? Sao trên người cậu lại buộc dây? Kỳ lạ quá!” Còn cố ý hỏi nam sinh xung quanh, “Đúng là kỳ lạ thật, sao cậu ấy lại buộc dây vào người nhỉ?”

Cô bạn kia xấu hổ đến mức nước mắt tuôn rơi ròng

ròng, chạy đi tìm chủ nhiệm lớp xin đổi chỗ ngồi, chủ nhiệm lớp hỏi nguyên nhân, cô ấy ngượng ngùng không nói, khóc lóc không thôi, thầy giáo cũng cho đổi chỗ, nhưng lại để nữ sinh khác ngồi vào chỗ đó, lại bị Mã Lực trêu chọc đến đỏ mặt khóc ròng.

Thẩm Viễn Triết vô cùng đau đầu, cậu ấy không thể chạy đến chỗ cô giáo tiếng Anh nói cô đã bị nhìn trộm; cũng không thể nói với thầy chủ nhiệm, Mã Lực sờ dây áo lót của bạn nữ.

Học sinh trung học đã trưởng thành một nửa rồi, đã không sùng bái giáo viên như hồi nhỏ, không chỉ không sùng bái, mà ngược lại còn có chút miệt thị giáo viên, lấy việc khiêu chiến quyền uy của giáo viên làm niềm tự hào, tranh cãi giữa các học sinh, tối kỵ nhất là đi báo với giáo viên. Nếu Thẩm Viễn Triết làm như thế, có lẽ sẽ có hiệu quả tạm thời, nhưng nhất định sẽ mất đi tín nhiệm của các bạn trong lớp, thậm chí còn bị tất cả nam sinh coi thường.

Thà rằng không làm gì, cũng không thể lựa chọn hạ sách ấy được. Thẩm Viễn Triết chỉ có thể “án binh bất

động” trước, để một nam sinh ngồi đằng trước Mã Lực, nhưng Mã Lực đương nhiên có vô số trò dè xôm, dù sao cứ hai ba ngày, trong lớp lại có nữ sinh đỏ mặt khóc lóc.

Tôi nợ Thẩm Viễn Triết một ơn giúp đỡ, hơn nữa thật sự không thấy ưa Mã Lực, vì vậy tôi quyết định nhiều chuyện một phen, chủ động yêu cầu đổi chỗ với nam sinh ngồi trước Mã Lực.

Tất cả nữ sinh trong lớp đều kinh hãi nhìn tôi, hoàn toàn không hiểu nổi hành động của tôi.

Vào giờ tự học, Mã Lực di chân lên để chạm vào chân tôi, tôi im lặng mặc kệ, đẩy bàn chân đã kẹp cái com-pa vào từ trước đầu nhọn của cái com-pa đâm vào chân Mã Lực, cậu ta rên rỉ chửi tục vài câu, nhanh chóng thu chân về. Tôi cười cười, tiếp tục xem sách vật lý.

Một lát sau, cậu ta bắt đầu đẩy tôi, vuốt vuốt sau lưng tôi, tôi đóng quyển sách vật lý lại, cầm nó trên tay, cười tủm tỉm quay đầu, cậu ta cọt nhả nhìn tôi, vừa định há mồm nói chuyện, tôi đã đập mạnh quyển sách vào

mặt cậu ta.

Ba một tiếng, phá vỡ không gian yên tĩnh trong giờ tự học, cả lớp đều ngẩng đầu nhìn chúng tôi, Mã Lực cũng bị tôi làm cho ngơ ngác.

Tôi còn chưa tha cho cậu ta, vẫn đánh liên tiếp vào đầu vào mặt cậu ta, vừa đánh vừa chát vắn: “Cậu đang làm gì hả? Làm gì hả. . .”

Mã Lực bắt đầu phản ứng lại, vung tay gạt tay tôi, Thẩm Viễn Triết chạy nhanh ra chỗ tôi, tôi nói: “Các cậu đừng giúp tớ, có lý có thể đi khắp thiên hạ! Nếu cậu ta dám động tay, hôm nay chúng ta sẽ đến trước mặt hiệu trưởng nói rõ ràng, tớ sẽ hỏi thầy hiệu trưởng thay cho các phụ huynh, thầy ấy thấy tiền quan trọng, hay danh dự của trường Nhất Trung này quan trọng, để xem các phụ huynh có chịu cho con cái mình ở gần thằng cặn bã như cậu ta không?”

Không cho Thẩm Viễn Triết giúp tôi, nhưng tôi còn có chút lo lắng, tôi là con gái, cho dù đánh nhau với Mã Lực, nam sinh mới vào trường Nhất Trung cũng ngại ra

tay giúp, mà nếu Thẩm Viễn Triết xông vào giúp, cũng rất có thể biến thành mâu thuẫn mới với đám học sinh từ trường khác vào, đến lúc đó, rõ ràng bên có lý là chúng tôi, nhưng vì kéo bè kéo lũ đánh nhau, nên có lý cũng trở thành vô lý.

Mã Lực nắm chặt tay đứng yên, tôi nhìn cậu ta nói: “Đừng tưởng rằng con gái rất sợ cậu, chỉ là mọi người không thèm hạ lưu như cậu thôi, nhưng mà da mặt tôi dày có tiếng rồi, nếu cậu dám đánh tôi, thì tôi cũng không để yên đâu, có muốn đi gặp hiệu trưởng bây giờ không?” Tôi hùng hổ đứng trước mặt cậu ta, “Đánh nhau không? Không đánh thì tôi đi đọc sách đây!”

Mã Lực giận dữ đến nổi đom đóm mắt, nhưng vẫn không dám động tay động chân. Tôi cầm sách vật lý vỗ vỗ: “Nếu sau này cậu còn dám bắt nạt con gái, tôi thấy một lần sẽ đánh một lần, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.”

Nói xong, tôi xoay người ngồi xuống, mở sách giáo khoa ra tiếp tục xem.

Mã Lực cũng trở về chỗ ngồi của mình, cúi đầu xuống mặt bàn, gần như không nhìn thấy mặt, không biết đang đọc sách hay là

Cả lớp lặng ngắt như tờ, cả giờ tự học đó, đều bị vây quanh không khí áp suất thấp.

Sau giờ tự học, tôi bắt đầu thu dọn sách vở, khi con trai con gái đi qua bàn tôi, đều làm ra vẻ lơ đãng liếc nhìn tôi một cái. Từ khi khai giảng đến giờ, tôi vẫn lặng lẽ ngồi một góc không để ai chú ý đến, có lẽ phần lớn các bạn trong lớp còn không nhớ tên tôi, nhưng kể từ tối nay, tôi đã đưa mình ra trước ánh mắt của mọi người.

Vừa ra khỏi phòng học, Thẩm Viễn Triết đuổi theo từ phía sau: “La Kì Kì.”

Tôi quay đầu: “Chuyện gì thế?”

“Không có gì, chỉ muốn chào cậu một tiếng, tuy đã từng nghe nói về cậu, nhưng từ khi khai giảng chúng ta còn chưa nói chuyện, cũng không tính là chính thức quen biết.”

Tôi mỉm cười, ai bảo chúng ta chưa nói chuyện bao giờ?

(Phần II-Chương 3 hai bạn ấy đã nói chuyện với nhau lần đầu tiên.)

Vừa đi đến cửa lớp 10-4, đã nhìn thấy Trương Tuấn và Quan Hà đang nói nói cười cười đi ra ngoài.

Cảnh này đã dàn dựng cả trăm ngàn lần trong lòng tôi, nhưng không thể giống cảm giác khi nhìn tận mắt, tim tôi nhói đau, vội bước đi nhanh hơn.

Quan Hà lại gọi tôi: “La Kì Kì, Kì Kì...”

Định giả như không nghe thấy, nhưng Thẩm Viễn Triết đã dừng bước, quay đầu thoáng nhìn, cười nói: “Quan Hà đang gọi cậu đấy.”

Tôi làm như vừa mới biết, tươi cười xán lạn quay đầu, Trương Tuấn cười chào hỏi Thẩm Viễn Triết, làm như không thấy tôi, tôi đương nhiên cũng làm như không nhìn thấy cậu.

Quan Hà thân thiết hỏi: “Thế nào? Thích lớp mới không?”

Tôi cười tươi gần như chảy ra cả mặt: “Rất thích, còn cậu thì sao?”

Bốn người vừa đi vừa nói chuyện, rời khỏi phòng học, mới vừa đi đến sân trường, phía sau đã có người đuổi theo, là một học sinh ở trọ mới đến Nhất Trung học, tuy là con trai, nhưng bộ dạng có vẻ giống con gái, nên cậu ta có là “Tú Tú”, Thảm Viễn Triết cười hỏi cậu ta: “Có việc gì à?” (Từ tú trong biệt danh của cậu kia nghĩa là xinh đẹp.)

Tú Tú nhìn tôi nói: “Cậu cẩn thận một chút, sau giờ tự học buổi tối tốt nhất không nên về nhà một mình, vừa nãy Mã Lực tuyên bố chỉ là cậu ta không muốn ra tay trong trường thôi, cậu ta sẽ “giáo huấn” cậu bên ngoài.”

Thảm Viễn Triết hơi ngạc nhiên, tôi lại nở nụ cười, xem ra con người đều có chuẩn tắc thiện ác, hàng rào giữa học sinh trong và ngoài trường Nhất Trung cũng không phải quá rõ ràng.

Tú Tú sốt ruột nói: “Tớ nói thật đấy, tớ đi đây, cậu phải cẩn thận một chút.” Nói xong, cậu ta xoay người đi về ký túc xá.

Quan Hà kinh ngạc hỏi: “Kì Kì, sao thế? Có chuyện gì à?”

Tôi không để tâm, thờ ơ nói: “Giờ tự học tớ đánh đấm một trận với một đứa con trai, không có gì to tát đâu.”

Quan Hà tròn mắt, tràn đầy kinh ngạc, tôi không dám nhìn biểu tình của Trương Tuấn, trong lòng có cảm giác bi thương chết lặng. Tôi vẫn hâm mộ phong thái thanh cao tao nhã của Quan Hà, thậm chí còn âm thầm bắt chước từng động tác nhỏ nhặt, từng cách nói năng của cô ấy, nhưng hôm nay tôi đã thật sự hiểu, tôi vĩnh viễn không thể biến thành cô ấy được.

Đến cổng trường, Thẩm Viễn Triết nói: “Tớ đưa cậu về nhà.”

Tôi khéo léo từ chối: “Không cần đâu.”

Quan Hà nhẹ nhàng khuyên tôi: “Đề Thâm Viễn Triết đưa cậu về một đoạn, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.”

(Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất: đại ý là không sợ chuyện lớn không làm được mà chỉ sợ điều không may.)

Tôi thật sự không muốn dây dưa với cô ấy, nhưng chủ yếu là không muốn đối mặt với Trương Tuấn, nên lập tức sửa miệng: “Được.”

Đến lúc tôi và Thâm Viễn Triết rời xa bọn họ, đi đến chỗ rẽ, tôi nói với Thâm Viễn Triết: “Tớ chợt nhớ ra tối nay còn có chuyện phải làm, muốn đi một mình.”

Thái độ của tôi rất kiên quyết, Thâm Viễn Triết không có cách nào, chỉ có thể dặn dò tôi mau chóng về nhà, cố gắng đi chỗ có nhiều người xung quanh. Nếu gặp chuyện gì, phải hét to lên, đừng sợ bọn chúng. Tôi cười nghe theo cậu ấy, nếu tôi là người sợ phiền phức, thì đã không đi trêu chọc Mã Lực rồi.

Hai người vẫy tay tạm biệt trên đường. Tôi đeo cặp

sách, bước nhanh vào bóng đêm.

Từ trường Nhất Trung về nhà tôi có hai đường, một đường tuy hơi xa, nhưng rất náo nhiệt, xung quanh có rất nhiều cửa hàng, còn đi qua chợ đêm, trước đây tôi toàn đạp xe về nhà theo đường ấy, bây giờ tôi bắt đầu đi đường gần hơn, cũng không đi xe đạp như trước.

Cả đoạn đường đều là đường nhỏ, một bên là nhà dân, một bên là rừng cây, vô cùng hoang vắng, bây giờ đã hơn mười giờ tối rồi, trên đường gần như chỉ có tôi.

Tôi vừa đi, vừa ngửa đầu nhìn sao trên trời, trong đầu vẫn đang nghĩ đi nghĩ lại bài tập vật lý hôm nay, đáp án đã biết rồi nên tôi chỉ suy nghĩ để hiểu rõ hơn cách giải bài ấy, và cũng thầm ôn tập lại những kiến thức, đây là việc tôi nghĩ khi ở một mình.

Hơn hai mươi phút đi bộ về nhà, cũng đủ để tôi nghiên cứu rõ ràng toàn bộ một phương pháp làm bài. Tuy Thẩm Viễn Triết là chàng bạch mã hoàng tử trong lòng rất nhiều nữ sinh, được cậu ấy đưa về nhà cũng là một vinh hạnh, nhưng từ ngày tôi quyết định theo học

trung học phổ thông, mục tiêu duy nhất của tôi chính là thi vào trường đại học.

Gần đến cửa nhà, lại bỗng cảm thấy đằng sau có người, tôi nhanh chóng quay đầu, không thấy gì. Tôi lắc đầu, dù Mã Lực muốn gọi người, cũng cần chút thời gian chứ.

Về đến nhà, tôi ăn táo trước, sau đó lại ép mình ăn hai quả hạch đào ghét ăn nhất, ai bảo ăn nó tốt cho trí nhớ chứ? Thân thể là cách mạng tư bản, đầu óc yếu kém không có trí tuệ, thì cũng không cần bàn đến chuyện học tập.

Rửa mặt xong, vừa ngâm chân vừa cầm quyển sách tiếng Anh học thuộc từ vựng, chỉ khoảng mười phút, không lâu, nhưng chỉ cần kiên trì, cho dù mỗi ngày học hai từ mới, một năm trôi qua cũng học được hơn sáu trăm từ.

Sau khi ngâm chân, tôi lên giường đi ngủ.

Chuyện về Mã Lực căn bản không đáng phải suy

nghe. Thực ra, tôi còn mong cậu ta thật sự đi kiếm được vài tên lưu manh, làm cho chuyện về tôi nổi tiếng, lọt vào lỗ tai Tiểu Ba, tôi cũng không tin anh ấy thật sự không quan tâm đến mình, đáng tiếc, đám người đi ra cũng có quy củ của giang hồ, chỉ vì cái chuyện bé tí này, có tên lưu manh chân chính nào lại không biết xấu hổ mà ra tay chứ? Mã Lực có nhiều tiền, cùng lắm là kiếm được vài tên côn đồ chạy đến cảnh cáo tôi một chút, có dám tát tôi một cái không cũng là cả một vấn đề.

Ngày hôm sau, Mã Lực vẫn nhìn tôi cười, tôi cũng nhìn cậu ta cười.

Buổi tối về nhà, tôi lại cảm thấy có người đang bám theo mình, toàn thân đề phòng chờ đối phó với tên lưu manh Mã Lực mời đến, nhưng tôi vẫn an toàn đi thẳng về nhà, chẳng xảy ra chuyện gì cả, tôi thậm chí cười nghĩ rằng mình đúng là bị quỷ ám rồi.

Sáng sớm, lúc Mã Lực thấy tôi, nhìn tôi chằm chằm mấy lần, dường như đang quan sát xem tôi có bị “cảnh cáo” không, thấy tôi đang cười tươi roi rói, nụ cười của

cậu ta cũng có vẻ miễn cưỡng.

Mỗi tối trên đường về nhà, tôi đều cảm thấy có người đi sau mình, nhưng dù tôi đột nhiên quay đầu nhìn, hay vụng trộm liếc mắt một cái, cũng đều không thấy ai. Tuy nhiên cảm giác kỳ lạ này không thể biến mất, trong lòng tôi lại có cảm giác chờ mong.

Rốt cuộc, tôi không nhịn nổi nữa, đi thẳng không quay đầu lại, làm như cái gì cũng biết cả rồi, vô cùng tự tin bình thản nói: “Tiểu Ba, anh ra ngoài đi, em đã nhìn thấy anh rồi.”

Tôi tin rằng mình đã đánh lừa được ai đó, nhưng mà vẫn chẳng thấy bóng người nào. Trả lời tôi chỉ có tiếng gió thổi vào rừng cây.

Mấy lần sau, tôi bắt đầu hiểu là do mình đa tâm quá, làm sao có nhiều cảnh tượng trong tiểu thuyết hay trong phim như vậy được? Từ khi hiểu là vậy, tôi lại thấy buồn buồn, Tiểu Ba thật sự đã rời xa cuộc sống của tôi.

Rất nhanh, một tuần trôi qua, vẫn không có ai tới gây

chuyện với tôi, Mã Lực cũng không gây khó dễ cho tôi nữa, bắt đầu làm lương dân trong lớp tôi. Đương nhiên cậu ta vẫn quậy phá, nhưng không làm mấy chuyện bắt nạt con gái nữa, sau này không ngờ chúng tôi lại trở thành bạn khá thân, thật sự làm cho người ta cảm thán về sự nhất thời, tình cờ.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Không phải tất cả kỷ niệm đều tươi đẹp, không phải tất cả mọi người đều đáng nhớ, thời gian là con sông chảy dài vô tận, phần lớn con người và những câu chuyện đều vô tình hướng đi, nhưng, tất cả những gì có liên quan đến thanh xuân của chúng ta, sẽ mãi mãi lắng đọng dưới đáy sông, trở thành kỷ niệm không bao giờ phai nhạt.

Những điều làm chúng ta không bao giờ quên, có lẽ cũng không phải là những câu chuyện và con người, mà là những ước mơ và niềm đam mê không thành.

Lảng tránh xung đột

Học sinh lớp 10 của trường Nhất Trung có một đợt tập quân sự trong ba tuần, theo thường lệ sẽ học ngay

sau khi khai giảng, nhưng do lực lượng quân sự ở thành phố của tôi vừa trải qua nhiệm vụ huấn luyện đặc biệt, nên đợt tập quân sự này chuyển sang hai tuần sau khai giảng, khi họ hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện, mới đến dạy quân sự cho chúng tôi.

Trong ba tuần ấy trường tôi sắp xếp thế này, buổi sáng chúng tôi lên lớp học, buổi chiều sẽ tập quân sự, mỗi lớp có một thầy huấn luyện, dựa theo thứ tự lớp, phân chia từng nhóm tập quân sự trên sân thể dục lớn.

Nắng tháng chín còn khá gay gắt, chúng tôi lại phải chạy, phải đứng dưới ánh nắng chói chang ấy, nên ai ai cũng mong đến giờ nghỉ để ngồi dưới bóng cây râm mát một lúc.

Trên sân thể dục cũng không có mấy chỗ râm mát, nhưng may là gần chỗ lớp tôi tập có một điểm râm mát. Dựa theo nguyên tắc gần sân nhà, đương nhiên bóng râm kia lớp tôi sẽ được sử dụng, lớp khác dù thích đến mấy cũng chỉ có thể nhìn mà thôi. Nhưng thật không ngờ, vào giờ nghỉ ngày hôm sau, thầy huấn luyện vừa tuyên bố giải tán, cậu Tống Bằng ở lớp 10-4 đã dẫn một

đám con trai chạy vọt tới chỗ râu mát của lớp tôi, chiếm giữ địa bàn của lớp tôi. Tổng Bằng vốn là tên côn đồ tiếng thoai lan xa, anh cả của cậu ta là Tổng Kiệt cũng có chút tiếng tăm. Con trai lớp tôi tức tối, nhưng đều từng nghe đến tính xấu của Tổng Bằng, hướng chỉ chỗ râu kia lại không ghi tên lớp tôi, vậy nên chúng tôi chỉ có thể âm ức đến chỗ khác nghỉ ngơi.

Tập quân sự vô cùng vất vả, tôi bị phơi nắng suýt thì cảm nắng, vừa giải tán đã chạy xuống căng-tin mua nước đậu xanh uống. Bởi vì “sỏi nhiều nước thiếu”, nên trước hai bình nước to chật kín người.

Trương Tuấn gian nan đi ra từ đám người ấy, trên tay cầm hai cốc nước nhựa, tôi biết mình không nên đi tìm đáp án làm gì, có những lúc không biết còn hạnh phúc hơn biết nhiều, nhưng tôi vẫn không thể không chế tâm mắt của mình, vì vậy, tôi thấy Quan Hà duyên dáng yêu kiều đứng một bên, mỉm cười nhận cái cốc trên tay Trương Tuấn.

Tôi lập tức chuyển tâm mắt, nắm chặt bình nước của mình chạy vọt vào đám người.

Trải qua trận đấu tranh anh dũng khiến mồ hôi chảy ướt cả người, tôi chẳng những lấy được cho mình một bình nước đậu xanh, mà còn giúp được Thảm Viễn Triết chậm chân lấy một cốc.

Thảm Viễn Triết nhìn thấy Trương Tuấn và Quan Hà ở đằng trước, gọi Trương Tuấn lại, Quan Hà cười chào tôi, tôi chỉ có thể vừa vui vẻ uống nước đậu xanh, vừa hưng phấn nói chuyện với Quan Hà, tựa như nếu không làm vậy, sẽ không thể biểu hiện mình không thêm để ý.

Trở lại chỗ nghỉ ngơi của lớp tôi, phát hiện địa bàn của lớp tôi đã bị lớp 10-4 chiếm, đám “thỏ non” của lớp tôi cố ý kêu la với Thảm Viễn Triết: “Sếp Thảm, cậu phải ra mặt làm chủ cho chúng tớ!”

Tổng Bằng lại dẫn đám “thỏ non” của lớp mình đến nói với Trương Tuấn: “Lớp trưởng, cần nhờ cậu cho chúng tớ chỗ dựa rồi.”

Có vài bạn trong lớp nói tình hình trước mắt cho Thảm Viễn Triết, Trương Tuấn cũng ở bên cạnh lắng nghe.

Con trai lớp tôi và con trai lớp 10-4 vẫn đang la hét ầm ĩ, Thẩm Viễn Triết nhú mày, Trương Tuấn lại cười rộ lên, uống nước đậu xanh, nói chuyện với Quan Hà, coi như chuyện này hoàn toàn không liên quan đến mình. Thẩm Viễn Triết muốn làm chủ tịch hội học sinh, nhất định cậu không muốn xảy ra chuyện gì, Trương Tuấn không có mục tiêu to lớn gì, nên cũng chẳng nóng lòng lập công, lại biết Thẩm Viễn Triết nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết, nên đương nhiên cậu ta vẫn vui vẻ nhàn nhã.

Tôi thật sự mệt mỏi, chỉ biết là thời gian nghỉ ngơi có hạn, không c tâm trạng nghe họ đấu võ mồm, nên tôi chen vào đám con trai, tìm một chỗ râm mát nhất, cũng là chỗ chính giữa, đặt mông ngồi xuống. Lúc ngồi xuống, vẫn còn bức tức nói: “Dịch ra một chút, dịch ra một chút.” Để cho đám con trai hai lớp đứng dẹp ra, cho tôi một chỗ thoáng mát mà ngồi.

Dù là nam sinh lớp tôi hay lớp 10-4 cũng không kêu một tiếng, tất cả đều im lặng bắn ánh mắt tóe lửa về phía tôi.

Giữa một đám con trai lại có một đứa con gái là tôi,

vẻ mặt bọn họ đều quái lạ, tôi uống nước đậu xanh, biểu tình rất là vô tội, các cậu cứ tiếp tục tán gẫu đi, tớ chỉ ngồi ở đây thôi! Chẳng lẽ các cậu có thể ngồi, mà tớ lại không thể à?

Cậu Tổng Bằng cầm đầu kia hắng giọng, định không thèm để ý tới tôi, nhưng thấy vậy thì không yên. Sắc mặt cậu ta rất nghiêm túc, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn chăm chăm vào tôi, chắc cậu ta nghĩ ai cũng nghe tính ác của mình rồi, hướng chỉ cậu ta là con trai, tôi là con gái, nhất định tôi sẽ không chịu nổi, sẽ chủ động đi ra.

Dưới ảnh hưởng của cậu ta, lấy tôi làm trung tâm, tất cả con trai đều hướng mắt nhìn tôi, mười mấy năm trong cuộc đời tôi, cộng tất cả nam sinh đã nhìn tôi lại cũng không bằng những nam sinh đang nhìn tôi lúc này.

Hai tay tôi cầm bình nước đậu xanh, ngoan ngoãn ngồi đó, cười tủm tỉm đón nhận cái nhìn “chăm chú” của Tổng Bằng, trên mặt không có chút xấu hổ nào.

Tôi sẽ xấu hổ sao? Năm đó tôi đứng trên bàn đánh bóng, nhận sự “chiêm ngưỡng” của cả trường, cậu ta

còn không biết đang ở nơi nào nhìn lên con gái ấy chứ.

Tính cách của Tống Bằng chắc cũng khá quật cường cực đoan, vì thế, tôi vẫn không dỏ mặt né tránh tầm mắt của cậu như cậu nghĩ, nên cậu cũng cứ nhìn tôi, hai người chúng tôi đều nhìn nhau chăm chăm.

Nếu bây giờ mà có máy ảnh chụp lại khoảnh khắc ấy, nhất định có thể nhìn ra, ánh mắt của chúng tôi như đang phát ra tia lửa điện, bùng bùng tách tách va vào nhau.

Thực ra, tia lửa là của cậu ta, tôi không hề tức giận tí nào, tôi rất bình tĩnh!

Tôi và Tống Bằng “thâm tình” nhìn nhau khá lâu, Tống Bằng rút cuộc cũng hiểu được độ dày của da mặt tôi, nên ra vẻ tự nhiên, làm như không có chuyện gì xảy ra hết, vỗ vỗ hông đứng lên, cười nói có ý khiêu khích: “Hôm nay đã nghỉ ngơi đủ rồi, ngày mai lại đi

Cậu ta vừa đi, những nam sinh khác cũng đi theo, chỉ có Trương Tuấn, Quan Hà, Thẩm Viễn Triết đứng một

bên, lúc này tôi mới nhận ra một màn vừa rồi đều lọt cả vào mắt Trương Tuấn, tầm mắt lạng lẽ thoáng lướt qua người cậu, chỉ nhìn thấy ý cười trong mắt cậu, nhưng lại không thể đoán được cậu cười cái gì.

Học sinh lớp tôi lục tục trở về chỗ tập trung, Đồng Vân Châu đến gần Trương Tuấn, chào hỏi một câu, lại cười nói với tôi: “Cậu cũng giỏi thật! Mới khai giảng có hai tuần mà cậu đã đấu với Mã Lực, rồi lại một mình đấu với Tống Bằng, cấp độ khó khăn càng ngày càng cao.”

Một bạn nữ cùng lớp mà tôi còn chưa nhớ tên, tốt bụng nhắc nhở tôi: “Lúc Tống Bằng học cấp Hai, đã gọi người đánh giáo viên thể dục, ngay cả chủ nhiệm lớp tớ cũng không dám quản chuyện của cậu ta.”

Đám con trai lại nhất trí hỗ trợ tôi: “Cậu ta sẽ đánh nhau à? Gọi thêm anh em ở bên ngoài chứ gì? La Kì Kì, cậu đừng sợ.”

Đối mặt với kẻ thù bên ngoài, đám con trai lại cùng đoàn kết nhất trí chưa từng thấy, xoa xoa tay, sẵn sàng chuẩn bị đấu võ.

Thẩm Viễn Triết không muốn kéo bè kéo lũ đánh nhau, gọi Trương Tuấn sang một bên, thấp giọng trao đổi bàn bạc.

Ngày hôm sau trước buổi huấn luyện, thầy chủ nhiệm tập hợp cả lớp lại, tuyên bố rằng, căn cứ vào đề nghị của Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn, vì tiện cho người ở căng-tin cung cấp đủ nước đậu xanh và thời gian nghỉ ngơi của hai lớp, sau này thời gian nghỉ sẽ chia đều cho ba tổ. Hai lớp nghỉ ngơi so le, không tranh chỗ với nhau nữa.

Một cách rất đơn giản, lại giải quyết được tất cả vấn đề. Tôi nghĩ, những học sinh mới vào Nhất Trung, cho dù ngoài miệng nói không phục cách này, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận đây là cách tốt nhất.

Đi đường cũng rất gian nan

Nội dung tập quân sự là đứng nghiêm, đi đều, đánh quyền.

Đứng nghiêm và đánh quyền thì dễ, nhưng còn đi

nghiêm, lại là chuyện khó với tôi. Đang đứng yên thì tôi tập được, nhưng thầy hướng dẫn vừa hô “đi đều bước”, là tôi lại bắt đầu loạn tay loạn chân, lúc đầu còn ẵm giữa đội hình cả ị ai nhìn ra, đến khi chia ra bốn người một tổ bắt đầu luyện tập, tôi đã bị thầy hướng dẫn kéo ra, dù thầy sửa thế nào tôi vẫn giẫm chân bên nào vung tay bên ấy. (Tiểu Dương: nếu mình nhớ không nhầm khi tập đi đều là hai tay vung sang phải, chân trái giẫm xuống, cứ thế mà tiếp tục.)

Thầy hướng dẫn chỉ có thể cho tôi tập luyện đặc biệt, cái gọi là tập luyện đặc biệt, chính là phải tập luyện một mình.

Thời gian lớp tôi tập, đúng là thời gian nghỉ ngơi của lớp 10-4, mà họ ngồi nghỉ ngay trước mặt lớp tôi, thế nên, tất cả học sinh lớp ấy đều nhìn thấy tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, giẫm chân một bên vung tay một bên mà đi đều, trong đó bao gồm Trương Tuấn, Quan Hà, và cả Tống Bằng.

Từ khi Tống Bằng kết thù với tôi, liền tương đối chú ý đến tôi, lúc này, gặp phải cơ hội trả thù tốt đến vậy,

đương nhiên cậu ta sẽ không thể bỏ qua, lấy việc tập đi đều của tôi làm trò khôi hài để xem, vừa xem vừa bình luận vỗ tay, làm cho đám con trai lớp 10-4 cười ha hả theo cậu ta.

Tôi dùng da mặt siêu dày của mình, giữ vững nguyên tắc, càng thấy khó chịu tức tối, tôi lại càng phải cười vui không thềm để tâm, Tống Bằng cười, tôi cũng cười theo cậu ta, khiến cho cậu ta chẳng mấy chốc đã mất hứng.

Đến lượt lớp tôi nghỉ ngơi, một “kẻ thù” khác của tôi – Mã Lực chạy đến trước mặt mọi người, học bộ dáng đi đều cùng tay cùng chân của tôi, với ý đồ ngu ngốc là chê tôi dần, nhưng vì tôi hoàn toàn không ngại, còn cười khoái trá hơn cả người khác, nên cả lớp và giáo viên hướng dẫn đều thoải mái, cười nghiêng cười ngả.

Tưởng rằng Mã Lực khá hơn, nhưng đến lúc cậu ta tập, không ngờ cũng là giậm chân bên nào vung tay bên ấy giống tôi, cậu ta càng sốt ruột càng sai, trong chốc lát không thể sửa ngay được, thế nên số người luyện tập đặc biệt đã biến từ một thành hai.

Tổng Bằng lần đầu tiên nhìn thấy tôi và Mã Lực “kề vai sát cánh”, ngẩng đầu ưỡn ngực, vung chân vung tay sai loạn lên, ngụm nước vừa uống vào mồm đã phun mạnh ra. Trương Tuấn cũng không nhịn được cười vài tiếng, nhưng rất nhanh đã dờn tầm mắt, chơi với mấy người bạn ở cạnh, làm như không hề quan tâm đến chuyện của chúng tôi. Vẻ mặt tôi vô cùng tươi sáng, nhưng cảm giác trong lòng lại cực kỳ phức tạp! Một mặt thật sự không muốn cậu ấy nhìn thấy bộ dạng xấu hổ này của tôi, rất vui vì cậu không nhìn tôi chằm chằm, một mặt lại cảm thấy cậu như vậy là không quan tâm đến tôi chút nào, có thể thấy được cậu thật sự coi tôi như người lạ, vì thế thấy rất buồn.

Vì phơi nắng dưới ánh mặt trời cả ngày, tôi lại phải luyện tập đặc biệt nhiều hơn người khác, nên mặt tôi bắt đầu bị bong da. Khi đó, tôi căn bản không biết đến kem chống nắng là thế nào, không chỉ không hiểu kiến thức chống nắng cơ bản, mà còn bởi tính cách tùy tiện, có hơi hướng coi trai, nên sau khi bị phơi nắng, chỉ dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó lại chạy ra ngoài tiếp tục phơi nắng.

Có một ngày, lúc tôi lên lớp, phát hiện trong ngăn bàn mình có một lọ kem mới tinh, trên nhãn có in chữ tiếng Nhật và tiếng Trung, sau khi nghiên cứu, tôi biết được lọ kem này có tác dụng chống nắng.

Bình thường khi con gái nhận được cái này cái kia, ý nghĩ đầu tiên nảy sinh trong đầu sẽ là có nam sinh nào đó thầm mến mình, nhưng ý nghĩ đầu tiên trong đầu tôi lại là có cậu bạn nào đó để nhầm sang bàn tôi rồi, nghĩa là có người đang bị mất đồ. Đợi một ngày, vẫn không thấy ai đến chỗ tôi lấy lại lọ kem chống nắng, tôi kinh ngạc hiểu ra rằng, thứ này có thể là tặng cho tôi.

Nói không có chút ngạc nhiên vui mừng nào, nhất định là nói dối!

Mặc kệ cậu ta là ai, tôi cũng khẳng định mình không thích cậu ta, nhưng trong lòng tôi lại có chút cảm giác thỏa mãn, hư vinh. Dù lòng tôi có trưởng thành sớm thế nào, thì tôi vẫn đang là một cô gái mới lớn, cũng rất mong có nam sinh quý mến mình.

Tôi vừa thầm vui vẻ, vừa quyết định sẽ trả lại cái này

cho đối phương. Nhưng mà, cậu ta là ai chứ?

Hai ngày sau, tôi lại thấy một bức “thư tình” trong ngăn bàn. Đầu tiên khen tôi đặc biệt thế này thế kia, sau đó hẹn tôi buổi tối cuối tuần đi khiêu vũ, bốn góc giấy còn dùng đủ loại bút màu tô tô vẽ vẽ, vô số từ tiếng Anh: I like you, cái này còn chưa đủ kinh dị, mà điều kinh dị nhất chính là người viết bức thư này, Tống Bằng.

Đây là lần đầu tiên tôi nhận được thư tình của con trai, nhưng lại không có chút cảm giác vui sướng nào, đây có lẽ chính là một kế hoạch cẩn thận, là mưu kế “trả thù”, một khi tôi đồng ý, điều kinh khủng sẽ xuất hiện. Tôi cũng không phải là chưa từng thấy chuyện như vậy.

Hai ngày hư vinh, đặc chí đã hoàn toàn biến thành xấu hổ và phẫn nộ, một tay tôi cầm thư tình, một tay lấy ra lọ kem chống nắng cất trong cặp, đi vào lớp 10-4.

Cũng sắp vào lớp rồi, nên tất cả học sinh trong lớp đều ngồi vào chỗ của mình, thấy tôi đi vào, đều ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi bước đến trước bàn của Tổng Bằng, “ba ba” hai tiếng, ném bức thư tình và lọ kem chống nắng vào người cậu ta: “Cảnh cáo cậu, đừng có làm phiền tôi nữa!”

Dưới ánh mắt chăm chú của cả lớp 10-4, tôi đi ra khỏi lớp ấy. Vừa ra đến cửa, tôi lướt nhìn thấy Trương Tuấn, ngoài trợn mắt há mồm ra, trên miệng cậu hình như còn có một chút cười khở.

Với câu “trả lời” đó của tôi, nghe nói tôi vừa rời đi, Tổng Bằng liền ném mấy thứ trên bàn ấy vào thùng rác, kiên quyết không thừa nhận mình đưa mấy thứ đó cho tôi.

Cũng chỉ hai ngày sau, tính cứng đầu của cậu ta nổi dậy, vỗ chụp lên bàn, nói với con trai lớp mình: “Bà nó! Tao không tin không bắt được La Kì Kì.”

Khi tin tức này rơi vào lỗ tai tôi, tôi cười lạnh, chờ xem cậu làm thế nào bắt được tôi.

Đại khái là bởi vì “tình cảm” của Tổng Bằng đối với tôi, nên cô bạn hay chơi đùa bên ngoài là Đồng Vân Châu

cũng tìm đến tôi, chẳng những chủ động nói chuyện phiếm với tôi, mà còn cho tôi dùng chung kem chống nắng của mình, bản thân tôi cũng bắt đầu chú ý đến vẻ ngoài, dựa vào tuổi xuân trẻ trung, không lâu sau đợt tập quân sự, những vết thương trên mặt do phơi nắng cũng khỏi hẳn, một vết sẹo cũng không để lại.

Hát quân ca và đánh quyền

Trong đợt tập quân sự, dù chạy bộ, đi đều hay đánh quyền, đều rất nhàm chán, chút thú vị duy nhất có lẽ chính là ca hát.

Lúc đầu, thầy hướng dẫn cho chúng tôi hát, chờ chúng tôi hát một lúc, thầy sẽ để các lớp trưởng cho lớp mình hát, và họ sẽ lợi dụng chính lúc này để mở một trò hay. Sắp hết đợt tập quân sự rồi, có lẽ bây giờ đang tổng kết kiểm duyệt lần cuối.

Mỗi lớp đều ngồi tại chỗ, lớp trưởng bắt đầu lấy điệu cho chúng tôi hát, lớp 10-1 hát xong, lại chỉ điểm lớp 10-5 hát.

Lớp tôi bắt đầu âm ỉ chống đối, sao lại đến lượt lớp tôi hát chứ, lớp 10-1 lại kêu la: “Muốn lớp cậu hát, thì lớp cậu phải hát, lại còn nhăn nhó xù lông cái gì? Đúng là đồ dê non!” Lớp trưởng lớp 10-1 nhìn mọi người ra hiệu, mọi người cùng kêu lên, “Mie ——” tiếng kêu của con dê) con trai lớp tôi đều cười, chém trả lớp đó: “Bảo bọn tôi hát thì bọn tôi phải hát hả? Lớp tôi chả hát đấy! Các cậu làm gì nào?”

Lớp 10-1 kêu: “Vỏ bí đao, vỏ dưa hấu, lớp 10-5 là đồ mặt dày!”

(câu vỏ bí đao, vỏ dưa hấu chỉ là câu truyền miệng xuyên tạc, đọc phiên âm là: dōng guā pí, xī guā pí còn từ da trong da mặt dày cũng là pí, các bạn ấy nói trên thế nó có vần.)

Người của lớp khác cũng ồn ào theo: “Một hai ba bốn năm, lớp tứ chờ thật mệt; một hai ba bốn năm sáu, lớp tứ chờ thật là khó chịu; một hai ba bốn năm sáu bảy, lớp tứ chờ sốt cả ruột; một hai ba bốn năm sáu bảy tám, các cậu rốt cuộc có hát không?”

Lớp tôi cũng có sĩ diện, bắt đầu hát rống lên hết mình, sợ rằng mình hát chưa to: nhật lạc tây sơn hồng hà phi, chiến sĩ đả bá bả doanh quy bả doanh quy, hung tiền hồng hoa ánh thải hà, du khoái đích ca thanh mãn thiên phi, mẽ sách lập mẽ sách, lập sách mẽ xỉ lai.

(Mặt trời lặn nhuộm hồng tây sơn, chiến sĩ mang đồ về trại, về trại. Hoa hồng trước ngực rậm màu tịch dương, tiếng ca vui vẻ bay đầy trời... Tiểu Dương: Cảm ơn bạn Mi_krazy đã dịch giúp câu hát này!)Bài ấy đây:

<http://www.youtube.com/watch?v=2L6x70GAULs>

Vào lúc này, không phân biệt “thỏ non” và “cáo già” gì nữa, mà chỉ có một tập thể duy nhất – lớp 10-5.

Lớp tôi hát xong, quay sang hét to với “kẻ thù”: “Lớp 10-4, đến lớp 10-4 hát! Hát mau lên!”

Lớp 10-4 không đáp lại, lúc này tôi mới nhận ra, vừa rồi lúc chúng tôi hát, hình như Tống Bằng lại làm loạn, đã đổi đầu với Trương Tuấn. Con trai lớp 10-4 chia làm hai phe, một phe theo Tống Bằng, một phe ủng hộ

Trương Tuấn.

Có lẽ lúc này, Thẩm Viễn Triết đang thấy mình thật may mắn vì cậu Mã Lực lớp tôi cũng chỉ là lưu manh rởm thôi, bắt nạt con gái thì được, chứ làm mấy chuyện phá đám thì không thể, không chơi bởi giang hồ như Tống Bằng, với con gái còn khá nể tình, nhưng với con trai lại có thể cầm dao đánh nhau.

Tống Bằng không hề quan tâm có bị trường kỷ luật hay không, vung tay đâm ngã một cậu con trai, cả lớp loạn lên, Trương Tuấn ngăn cản mọi người dừng lại, nhưng thầy huấn luyện cũng đã biết chuyện.

Thầy huấn luyện lớp 10-4 vội vàng chạy tới, nhìn Trương Tuấn hét to: “Sao lại thế này?” Vừa lúc có thầy hiệu trưởng đi đến kiểm tra, đứng một bên nhìn.

Tống Bằng khoanh tay, khinh thường nhìn Trương Tuấn, mấy nam sinh bên cạnh Trương Tuấn vừa mun mở miệng, Trương Tuấn đã nói to: “Báo cáo thầy, vừa rồi chúng em tập đánh quyền, không cẩn thận đánh phải một bạn.”

Tổng Bằng sừng sốt, không ngờ Trương Tuấn lại bảo vệ mình, nhưng cậu ta không biết ơn, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Trương Tuấn lại lớn tiếng nói: “Báo cáo thầy, em và Tổng Bằng muốn đấu quyền một lần, xin thầy sửa sai cho chúng em.”

Thầy còn chưa nói, con trai lớp 10-4 đã ồn ào xông xáo, vỗ tay cổ vũ nhiệt tình, con trai lớp tôi cũng vào góp vui, vỗ tay nhiệt tình không kém. Các lớp khác cơ bản còn chưa rõ sao lại như vậy, nhưng nghe thấy chúng tôi vỗ tay, họ cũng hưởng ứng theo, và lại vỗ tay cũng có gì sai đâu. Chỉ chốc lát, tiếng vỗ tay đã vang dội cả sân thể dục.

Dù sao chúng tôi cũng không phải quân nhân chân chính, nên không bị thầy huấn luyện lớp 10-4 trực tiếp răn dạy, đưa ánh mắt xin trợ giúp về phía thầy huấn luyện của lớp 10-1 và cũng là thầy chỉ đạo đợt tập quân sự này, thầy ấy gọi Trương Tuấn và Tổng Bằng ra phía trước, sau khi dặn dò mấy điểm cần chú ý, thầy cũng đồng ý yêu cầu của Trương Tuấn.

Tất cả học sinh đều im lặng, nhìn Trương Tuấn và Tống Bằng đánh tay đôi.

Đấu võ mồm không thể giải quyết được mọi chuyện, thì dựa vào đấu quyền vậy, đây là cách mà cả Trương Tuấn và Tống Bằng đều tán thành, cũng chỉ có vậy mới làm Tống Bằng phải cúi đầu. Trên thực tế, những quy tắc đánh đấm trong sách vở chỉ chiếm một phần nhỏ, sức mạnh mới là điều chân thực nhất, chẳng qua, bây giờ Trương Tuấn đang kết hợp hai cái đó lại với nhau, biến thành hợp pháp hóa và hợp lý hóa.

Ban đầu hai người đó còn giả bộ vung tay vung chân đánh quyền rất là bài bản, nhưng một lúc sau Tống Bằng bắt đầu nóng nảy, liền lộ bản tính, ra tay tàn nhẫn, Trương Tuấn lại vẫn thản nhiên không vội không và động tác đấu quyền bình thường để chống lại thế tấn công của Tống Bằng.

Thầy huấn luyện lớp 10-1 nhìn bộ dáng của Tống Bằng, bước nhanh đến chỗ hai người họ, hình như muốn tách họ ra, nhưng khi nhìn bộ dáng Trương Tuấn thầy ấy lại dừng bước, vẫn đứng bên cạnh họ, nhìn họ chăm

chăm.

Chúng tôi đều coi bài đánh quyền này như bài tập thể dục mà học, nhưng Trương Tuấn lại không giống vậy, khi cậu tập nhất định có đề tâm và dùng sức, có lẽ, với thầy huấn luyện mà nói, trong hơn bốn trăm học sinh tập tành võ vắn này, chỉ có Trương Tuấn mới được coi là học trò.

Trong lúc nghiêng người, Tống Bằng đá Trương Tuấn, Trương Tuấn tránh đi, cũng mượn cơ hội nghiêng người vồ lấy Tống Bằng, đẩy ngã cậu ta, Tống Bằng liều mạng giãy giụa, Trương Tuấn lại không cứng rắn đè cậu ta, để mặt cậu ta “hôn” đất, mà lập tức lùi lại, để Tống Bằng đứng lên. Tống Bằng càng căm tức, hô to một tiếng, muốn nhảy lên đánh trả.

Thầy huấn luyện bắt được hai tay cậu ta, “Nếu đây là ở trên chiến trường, thì em đã mất mạng rồi.”

Sắc mặt Tống Bằng hết đỏ lại trắng, khí thế trên người dần dần dịu xuống. Thầy huấn luyện buông lỏng tay cậu ta ra, đại khái chỉ là xúc động bông bột của thiếu

niên, nên cậu ta cũng không nói gì, im lặng đi sang một bên.

Sắc mặt Tống Bằng rất khó coi, nhưng xem ra cũng không để anh cả của mình mất mặt, thua chính là thua, nhìn về phía Trương Tuấn ném ra một câu “Về sau cậu là chủ”, bước trở về lớp, thành thành thật thật ngồi xuống.

Hồi lớp 3, tôi chỉ biết Trương Tuấn biết đánh nhau, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, không biết nên đánh giá thế nào nữa, chỉ có thể nói cậu ta đúng là không uống đã chơi bởi bên ngoài, dù sao Tống Bằng cũng ỷ vào mặt mũi anh cả Tống Kiệt và ỷ vào tiền của mình, thua bởi Trương Tuấn là đương nhiên.

Lúc này hai người ngang nhiên đối đầu đã có kết quả, làm cho Trương Tuấn tạo ra quyền uy tuyệt đối trước mặt con trai lớp 10-4, từ giờ trở đi, dù là học sinh trường khác hay học sinh trường Nhất Trung đều phục cậu. Cách Thẩm Viễn Triết chọn dùng, không mạo hiểm như Trương Tuấn, và cũng không có hiệu quả ngay lập tức như vậy, phải đến khi gần kết thúc năm lớp 10, cậu ấy

mới dần dần khiến tất cả con trai đều coi trọng cách xử sự của mình.

Tuy cách thức của hai người ấy không giống nhau, nhưng cuối cùng đều đ được mục đích của mình.

Ba tuần tập quân sự này có thể nói là vừa dài lại vừa ngắn, vừa khổ sở lại vừa vui vẻ.

Niềm vui và nỗi buồn cùng nhau chia sẻ, vinh dự và thất bại cùng nhau thừa nhận, dù là tảng băng lạnh giá đến đâu cũng có thể bị hòa tan. Hàng rào giữa “thỏ non” và “cáo già” đã được tháo bỏ, tuy còn chưa thể nói là đoàn kết, nhưng ít ra cũng không đối địch với nhau nữa.

Điều không hoàn mỹ duy nhất là, cho đến khi đợt tập quân sự chấm dứt, tất xấu khi đi đều giậm chân bên nào vung tay bên ấy của tôi vẫn không sửa được, thầy huấn luyện cũng không có cách nào. Khi kiểm tra kiểm duyệt, chỉ có thể giấu tôi giữa đội hình cả lớp. Lớp tôi không giành được giải thưởng lớp xuất sắc, nhưng cũng có giải thưởng tinh thần đoàn kết, thầy huấn luyện được chọn là người huấn luyện giỏi nhất.

Con trai lớp tôi đều rất vui vẻ, khi hết buổi học, tất cả nâng cao thầy huấn luyện lên, đi vòng trên sân thể dục một vòng, vừa đi vừa hát vang bài quân ca, tựa như coi mình là quân nhân thực sự. Bình thường, họ đều coi đó là bài hát cổ xưa, nhưng lúc này, dường như chỉ hát to bài hát ấy, mới có thể nói rõ niềm vui, phấn khích trong lòng họ.

Trên sân thể dục không ít nữ sinh khóc đỏ cả mắt, giọng nói của thầy huấn luyện cũng có chút nghẹn ngào, khi tập luyện, mọi người hận mấy thầy ấy đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng khi chia tay, tất cả đều hóa thành những kỷ niệm tốt đẹp, không nở trôi qua.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Không tích nửa bước chân, không đi được nghìn dặm; không tích dòng nước nhỏ, không thể thành sông, thành biển.

Tất cả mọi người đều muốn “đi nghìn dặm, thành sông thành biển”, song, đi nửa bước, dòng nước nhỏ chảy qua một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, biến thành ngày ngày buồn tẻ lặp đi lặp lại, mà nghìn dặm, lại không thể nhìn rõ trên biển lớn, không có hy vọng, không có ánh sáng, tất cả hùng tâm tráng chí đều trở nên thật nực cười.

Chỉ có thể dựa vào nghị lực, ngày ngày kiên trì, có phải cứ thì nhất định sẽ thành công?

Không nhất thiết, nhưng không kiên trì, chắc chắn sẽ

không thành công.

Lại trở thành người nổi tiếng

Kết thúc đợt tập quân sự, chúng tôi thật sự trở thành học sinh của trường Nhật Trung. Dựa theo lệ thường, chúng tôi sẽ được phát đồng phục.

Không biết học sinh trung học bây giờ có may mắn hơn chúng tôi khi ấy chút nào không, đồng phục có thể đẹp hơn một chút, xứng đôi với độ tuổi thanh xuân nở rộ, dù sao đồng phục của chúng tôi năm đó thật sự rất xấu, nghĩ lại mà kinh.

Tôi vẫn không nghĩ thông suốt một việc, vì sao học sinh trung học ở Nhật Bản lại có bộ đồng phục đẹp như vậy? Vì sao đồng phục của học sinh Trung Quốc chúng tôi lại xấu đến đáng thương như thế?

Bởi vì hai lần trước tất cả học sinh đều phản ánh đồng phục của trường rất xấu, nên đến phiên chúng tôi, nhà trường đã tiếp thu ý kiến của đám học sinh, thay đổi kiểu cách của bộ đồng phục. Vì thể hiện chất lượng giáo

đục của trường Nhật Trung, lãnh đạo nhà trường quyết định để học sinh tự thiết kế đồng phục, qua tuyển chọn của giáo viên, bộ đồng phục được thiết kế bởi một nữ sinh lớp 12 đã được nhà trường chấp nhận.

Những bạn xem qua thiết kế đều nói rất được, nó đẹp như đồng phục trong truyện tranh và phim truyền hình Nhật Bản vậy, gần như tất cả con gái và cộng thêm cả con trai trong lớp đều mong ngóng chờ đợi, dù sao bộ đồng phục cũng là bộ phải mặc thường xuyên, đẹp hay xấu có ảnh hưởng rất lớn đến hình tượng của mọi người, ở tuổi này của chúng tôi vốn không có đủ tự tin về bản thân mình, là lứa tuổi rất dễ ý đến vẻ bề ngoài.

Dưới sự chờ đợi nhiệt tình của mọi người, đồng phục của trường rốt cuộc cũng được phát ra, khi nhận được hai bộ đồng phục, tôi tin rằng đám mỹ nữ cấp lớp, mỹ nữ cấp trường, mỹ nam cấp lớp, mỹ nam cấp trường của trường tôi đều đang rơi lệ ào ào nóng bỏng trên hai đôi mắt.

Mô tả bộ đồng phục ấy thế nào ư?

Thật giống người nào “đồ nhái” theo các mẫu thời trang nổi tiếng, khổ nổi nó bị phối màu sai mất rồi, lại còn miễn cưỡng dùng loại vải thô cứng nhất, đường may cũng thô, chẳng ra đâu vào đâu cả, còn chẳng bằng bộ đồng phục bình thường.

Dù sao nó cũng thật sự xấu thảm hại, dù là mỹ nữ hay tuấn nam mặc vào, khí chất thanh cao cũng bị biến thành khí chất “nông dân” hết, tuyệt đối là xấu đến “Nghìn non mất bóng chim bay, muôn nẻo đường không dấu người”!

Hai câu thơ trên có trong bài “Giang tuyết” của Liễu Tông Nguyên.

Ngày phát đồng phục ấy, khí áp trong lớp tôi cực kỳ thấp, Đồng Vân Châu tức giận đến mức ném bộ đồng phục xuống gót chân giẫm đạp điên cuồng.

Chắc rằng nhà trường cũng tự biết, xưởng may của một lãnh đạo nào đó trong trường may bộ đồng phục này không ra đâu với đâu, nên không yêu cầu chúng tôi phải mặc nó cả tuần, ngoài các hoạt động tập thể ra, thì

bình thường chỉ phải mặc nó vào buổi chào cờ thứ hai đầu tuần.

Tuy nhiên, cho dù mỗi tuần chỉ mặc một ngày, đám học sinh cũng không thể chịu đựng được, rất nhanh sau đó mọi người đã lên kế hoạch tác chiến. Vào ngày thứ hai, mọi người vẫn mặc quần áo bình thường, mang theo một chiếc túi ni lông đựng đồng phục, đến khi gần chào cờ mới kéo nhau đi thay đồng phục, chào cờ xong, tất cả lại lục tục ra phòng vệ sinh thay quần áo. Dù là nam hay nữ, gần như ai cũng tiến hành theo phương án này, ngoại lệ duy nhất có lẽ chính là tôi, tôi chẳng những mặc nó vào ngày thứ hai, mà cả thứ ba, thứ tư... đều mặc.

Mỗi ngày tôi đều mặc đồng phục lúc ẩn lúc hiện trước mặt đám học sinh không mặc đồng phục trong trường, và chính vì vậy họ cùng nhất trí tán đồng quan điểm đánh giá tôi: quá xấu xí!

Bộ đồng phục xấu như vậy, có mặc bẩn thỉu rách nát thế nào cũng không thấy đau lòng, ngay cả một cái khăn lau bàn lau ghế cũng được miễn, bàn mà dính bẩn, chỉ cần túm ngay cái tay áo mà lau lau đại khái là xong; đi đi

lại lại trên sân trường mệt quá, muốn đọc sách, có thể ngồi xuống tùy nơi tùy chỗ; cái ghế có bản cũng chẳng sợ, không cần phải đeo găng tay bảo vệ tay áo, lo sợ cái bản bản làm xấu cả bộ quần áo xinh đẹp của mình, quả thực vô cùng tiện lợi, bảo vệ môi trường, kinh tế, tiết kiệm...

Đương nhiên, xét đến cùng là tôi rất lười, lười mang hai bộ quần áo đổi đến đổi đi, lười sửa sang vẻ bề ngoài của mình trước khi ra khỏi nhà, có điều, không hiểu tại sao cái tính lười của tôi lại biến hóa ra ý nghĩ khác thường trong mắt các bạn học như vậy, họ nghĩ tôi cả ngày mặc bộ đồng phục xấu xí “chói lóa” kia, là vì không coi ai ra gì, rêu rao đến rung trời lở đất.

Vì có bộ đồng phục “xuất sắc” này, nên tôi đã trở thành “con hạc đứng giữa bầy gà”, rất nhanh, tiếng tăm của tôi đã lan xa và bay cao trong trường, không ai không biết, không ai không hiểu, mọi người đều biết lớp 10-5 có một con bé tên La Kì Kì chuyên mặc đồng phục xấu.

Thật sự là bi ai quá! Tôi đã nổi tiếng ở trường trung

học phổ thông này rồi, thế nhưng không phải bởi thành tích của tôi, cũng không phải bởi tính cách của tôi, mà chỉ vì cái bộ đồng phục xấu hoắc chẳng ai thèm mặc, khách quan mà nói, tôi còn đang hoài niệm cách nổi tiếng nhờ đứng trên bàn đánh bóng năm xưa, ít nhất tiếng tăm cũng được biết đến bởi tính cách của tôi.

Không biết có phải vì tôi mặc bộ đồng phục ghê tởm, biến mình thành người mang tiếng xấu lan xa hay không, dù sao cái cậu Tổng Bằng kêu gào muốn bắt tôi kia cũng không thấy có hành động gì cả.

Lúc đụng mặt cậu ta ở hành lang, cậu ta nhìn tôi cười, cười đến nỗi tôi cũng chẳng còn tâm tình mà để ý đến cậu ta.

Thật ra, tuy tôi không phải cố ý, nhưng trong tâm tư lại luôn có một chút hy vọng Tổng Bằng sẽ thật sự náo loạn lên chuyện gì đó, vì thế tôi mới có thể làm vậy, ném bức thư và lọ kem chống nắng vào mặt cậu ta. Anh cả Tổng Kiệt của cậu ta cũng là nhân vật có cá tính ở thành phố này, nếu Tổng Bằng thật sự có ý xử lý tôi, có thể sẽ nói với Tổng Kiệt, lúc đó tôi sẽ được chú ý.

Và đến lúc ấy, cũng chỉ có Tiểu Ba mới có thể giúp tôi, chẳng lẽ anh có thể thấy chết mà không cứu?

Nhưng tự tôi cũng hiểu, đây chỉ là nằm mơ thôi! Nếu Tống Kiệt mà là thằng ngây thơ như vậy, anh ta cũng không thể làm cả đám người giàu lên trước sự kêu gọi của Đặng Tiểu Bình trong khi mới hơn hai mươi tuổi.

Hơn nữa, tôi cũng không muốn để Tiểu Ba khinh thường mình, vì thế tôi chỉ có thể vừa âm u nghĩ, vừa khắc chế xúc động của bản thân.

Dần dần thích nghi với cuộc sống trong trường trung học phổ thông, thoáng cái mà đã đến kỳ thi giữa kỳ một.

Từ khi vào trung học phổ thông, mỗi kỳ thi nhà trường đều công bố kết quả thứ tự trong cả khối, dán bảng kết quả công khai, đối thủ cạnh tranh không chỉ riêng trong lớp chúng tôi, mà còn có toàn trường, toàn thành phố, toàn tỉnh.

Vào ngày có kết quả thi, tôi cảm thấy hơi lo lắng, vì nửa học kỳ này, tôi học tập rất nghiêm túc, ôn bài vở

cũng rất nghiêm túc, chăm chỉ, dồn sức cho kỳ thi, cho nên cũng rất mong ngóng kết quả.

Trên bảng điểm, tôi, đứng thứ tư trong lớp, đứng thứ hơn bốn mươi trong khối. Quan Hà, đứng thứ hai trong lớp, đứng thứ mười hai trong khối. Trương Tuấn, đứng thứ tám trong lớp, đứng thứ hơn bảy mươi trong khối.

Bố mẹ tôi đều rất vui mừng, cười mãi không thôi, thầy chủ nhiệm cũng có ý khen ngợi chúng tôi, nhưng với tôi, đứng thứ hơn bốn mươi trong khối không phải thành tích mà tôi mong muốn!

Nếu đây là kết quả khi tôi không học tập, lăm trận mới mài gươm, thì tôi sẽ rất vui mừng, nhưng bắt đầu từ ngày khai giảng, khi phần lớn các bạn xung quanh còn đang hưng phấn đắm chìm trong không khí mới mẻ của trường lớp, tôi đã chăm chỉ, nỗ lực học tập.

Chăm chỉ và nỗ lực của tôi cũng chỉ được thành tích như vậy thôi sao, tôi thấy không thỏa lòng, mà tôi đã cố hết sức rồi, chẳng lẽ tôi chỉ có thể làm một học sinh đứng thứ hơn bốn mươi trong khối thôi sao?

Tôi bồi hồi suy tư trong rừng cây của trường, nhưng tôi vẫn không tìm thấy đáp án.

Khi tôi trở lại lớp học, tôi nhìn thấy cậu bạn đứng thứ hai trong lớp tôi – Dương Quân đang ngồi cạnh cô bạn đứng đầu lớp – Lâm Y Nhiên, đang xem bài kiểm tra của Lâm Y Nhiên.

Lâm Y Nhiên ngồi đằng trước tôi, trình độ tổng thể của lớp tôi cũng rất chênh lệch, tuy cô ấy đứng đầu lớp, nhưng mấy năm học trước cô ấy còn chưa đứng trong top 10 của lớp, nên cô ấy chỉ đứng thứ mười ba trong khối.

Tôi rất muốn lại gần để xem, nhưng lại thấy ngại, không biết cô ấy có đồng ý không. Dương Quân nhìn thấy tôi, lập tức nói: “La Kì Kì, cậu có thể lấy bài kiểm tra lý ra cho tớ xem một chút không? Tớ vừa hỏi thầy giáo dạy lý, thầy nói bài cậu làm tốt nhất khối, cho tớ mượn xem một chút đi, tốt nhất là cho tớ xem những bài kiểm tra môn khác nữa, được không? Xin cậu đấy! Xin cậu đấy!” Dương Quân là một nam sinh có lông mày rậm, mắt to, bộ dạng rất đứng đắn, nhất là ánh mắt, sáng

ngời có thần.

Tôi lấy bài kiểm tra của mình ra, đưa cho Dương Quân, Dương Quân và Lâm Y Nhiên cùng xem bài kiểm tra lý của tôi, tôi cười thề cho tớ xem bài kiểm tra của các cậu một chút không?”

Dương Quân tùy tay đưa một đồng bài kiểm tra cho tôi, có bài kiểm tra của cậu ấy, cũng có bài kiểm tra của Lâm Y Nhiên.

Tôi nhanh chóng lật xem bài kiểm tra của hai người họ, bắt đầu hiểu được vấn đề là ở chỗ nào, đầu tiên là tiếng Anh, Lâm Y Nhiên gần như được điểm tối đa, tôi được có hơn bảy mươi điểm, sau đó là ngữ văn, lại còn hóa học, tiếp nữa chính là lịch sử, chính trị, tuy chênh lệch không lớn, nhưng cộng mấy lần hai, ba điểm với nhau, tôi đương nhiên bị đá xa. Tôi nghĩ rằng mình có trí nhớ tốt, nhưng đây là trường trung học phổ thông Nhất Trung, là nơi tụ hội của những học sinh giỏi nhất toàn thành phố, thậm chí toàn tỉnh, hiển nhiên trí nhớ của Lâm Y Nhiên cũng không hề thua tôi.

Dương Quân nghiên cứu bài kiểm tra của tôi một lúc, đột nhiên kêu lên, nói với Lâm Y Nhiên: “Cậu có thấy không? Nếu tính thành tích ba môn toán lý hóa của La Kì Kì, thì sẽ đứng thứ hai trong lớp đó, chỉ kém cậu vài điểm thôi, cậu gặp nguy hiểm đấy nhé!”

Trong lòng tôi có chút bức tức, sao cái cậu Dương Quân này lại nói như vậy? Lâm Y Nhiên cười nói: “Đúng vậy, kết quả toán lý hóa của cậu ấy thật tốt.”

Dương Quân ôm đầu nói: “Không được, tớ muốn đổi chỗ ngồi, tớ muốn ngồi cùng chỗ với các cậu. Hồi trung học cơ sở tớ được giáo viên coi là học sinh giỏi toán lý hóa đó, vậy mà bây giờ còn kém hơn cả hai bạn nữ, tớ không phục.”

Vài phần bức tức trong lòng tôi lập tức tiêu tan, hóa ra cậu ấy là người không có ý xấu, tôi đúng là đã lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử rồi.

Lâm Y Nhiên mím môi cười, thật điềm đạm nho nhã, làm cho người ta phải chú ý, vậy mà tôi không hề biết cô bạn ngồi trước mình lại có thành tích tốt như vậy.

Dương Quân là người theo phái hành động, nói muốn đổi chỗ ngồi liền đổi chỗ ngay, với chuyện ngồi cùng bàn với tôi, cậu ta dùng cách đánh triển miên không dứt, ngày nào cũng sờ móng ngựa, móng ngựa bị làm phiền mãi, rốt cuộc cậu cũng được chấp nhận ngồi cạnh tôi. Dương Quân mừng rỡ chuyển đến ngồi cùng bàn với tôi, bắt đầu theo dõi gần gũi tôi và Lâm Y Nhiên, chuẩn bị tùy thời cơ vượt qua chúng tôi.

Tôi trầm mặc với việc này, cậu ta có ngồi cạnh tôi hay không, tôi cũng không cần, tôi còn phải suy xét xem làm thế nào để giải quyết vấn đề của mình, mà vấn đề trong vấn đề chính là môn tiếng Anh của tôi.

Vì thầy chậu châu báu, tiếng Anh coi như đã mất gốc, tôi phải làm thế nào để vượt qua biết bao học sinh ưu tú tụ tập tại trường này đây?

Xem xong bài kiểm tra của Lâm Y Nhiên và Dương Quân, tôi đã hiểu, nếu tôi học tiếng Anh không tốt, thì tôi vĩnh viễn không thể đứng đầu lớp được.

Qua kỳ thi giữa kỳ, trường có một đại hội, các học

sinh lớp 10 đến lớp 12 đều phải tham gia, hội nghị diễn thuyết này mười học sinh đứng đầu khối sẽ giới thiệu cho cả trường kinh nghiệm học tập của mình.

Như mọi khi, tôi thật ghét mấy cái buổi đại hội dài dòng nhàm chán này, nhưng lần này tôi lại háo hức chờ mong. Đến khi nghe hết học sinh này đến học sinh khác lên nói, tôi bắt đầu thất vọng, nội dung của mỗi người cũng chỉ xào nấu lại của nhau mà thôi, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có chuẩn bị bài vở trước khi lên lớp, trong giờ học chăm chú nghe giảng, sau giờ học, chăm chỉ hoàn thành bài tập về nhà, những bài tập giáo viên đưa ra đều là những bài tập cô đọng kiến thức, vì vậy nhất định phải làm cẩn thận...

Tôi bắt đầu nghi có phải phương pháp học tập của mỗi người đều giống nhau không, hay là bọn họ đều giữ lại bí quyết cho riêng mình?

Người cuối cùng bước lên đài là người có thành tích đứng đầu khối 12 – Trần Kính, trường học yêu cầu rõ ràng mỗi người nói trong ba đến năm phút, nhưng cậu ấy lại chỉ nói có hơn một phút, nội dung cũng là chăm

chú nghe giảng, chăm chỉ làm bài tập gì đó, tôi lắc đầu thờ dãi, ý định của nhà trường vốn là tốt, nhưng mà ai có thân người ấy lo thôi.

Sau đại hội, mọi người lục tục đi ra giảng đường, Trần Kính đi một mình. Dựa vào thành tích của cậu, cậu ấy có thể dễ dàng trực tiếp vào đại học Bắc Kinh, nhưng cậu lại không làm vậy, lựa chọn tham gia cuộc thi vào đại học, ai cũng không biết cậu nghĩ gì, trong mắt mọi người cậu đã thành thiên tài có chút giống quái vật.

Tôi muốn tìm cậu tâm sự khốn cảnh của mình, nhưng lại hơi ngại, năm đó đùa nghịch nhiều quá, đi qua người cậu, cũng không chào hỏi, bây giờ phải nhận hậu quả xấu. Vừa chuyển mạch suy nghĩ, lại muốn, bỏ đi! Cùng lắm là mặt nóng đối mặt lạnh thôi, có cái gì phải sợ chứ?

“Trần Kính.”

Cậu ấy quay đầu, thấy là tôi, có chút

Tôi đi đến trước mặt cậu, thấy mình thấp hơn cậu

hắn một cái đầu, thoáng cái mà cậu đã cao lớn như vậy rồi.

Tôi lấp bắp nói: “Tớ muốn hỏi cậu một việc, được không?”

Cậu đúng là tốt bụng, không có một chút kiêu hãnh nào, cười nói: “Cứ nói đi.”

Tôi yên lòng: “Tiếng Anh và ngữ văn của tớ không tốt, có cách nào để cải thiện không?”

“Ngữ văn của cậu không tốt?” Cậu thật ngạc nhiên.

“Ừ.”

“Cậu về xem thêm bài kiểm tra của các bạn khác, phân tích so sánh với bài kiểm tra của mình, nhìn xem chênh lệch lớn nhất là ở đâu, muốn giải quyết vấn đề, trước hết phải chẩn đoán vấn đề.”

“Tớ đã phân tích rồi, chủ yếu là viết văn không tốt.”

Cậu nở nụ cười: “Từ khi vào trung học phổ thông,

giáo viên hoàn toàn căn cứ vào tiêu chuẩn thi đại học để chấm văn. Văn thi vào đại học gần giống như thể văn bát cổ [1] thời Minh, Thanh, không thiên về tính sáng tạo và tưởng tượng, nếu cậu muốn giành điểm cao, phải cẩn thận xem xem người xưa làm văn bát cổ như thế nào, dù có nhiều ý tưởng hay đến đâu, cũng đừng để nó vượt khung, cậu cảm thấy mình viết hay, nhưng giáo viên sẽ không công nhận.”

[1] Bát cổ: tên một thể văn biên ngẫu tám về dùng trong khoa cử thời Minh.

Tôi vội gật đầu: “Còn gì nữa không?”

“Thực ra, văn của cậu hẳn là phải tốt hơn người khác nhiều mới đúng. Ngữ văn xét đến cùng chính là một môn ngôn ngữ, dựa vào tích lũy mà thành. Tớ nghe nói cậu từng thi biện luận, tớ thấy cậu đọc sách nhiều, trí nhớ lại tốt, về mặt tích lũy, có lẽ khỏi cậu không ai có thể vượt qua.”

Những lời khen đó xuất phát từ miệng của thiên tài, tôi được khen đến xấu hổ: “Nhưng mà, thành tích của

tớ không tốt.”

“Con đường cậu cần tìm bây giờ chính là làm thế nào để tích lũy tri thức để thi vào trường đại học, việc này tớ không giúp được cậu, mỗi người có một cách thức tư duy, cơ cấu tri thức cũng không giống nhau, cho nên mới có câu nói ‘Sự phụ dẫn vào cổng, còn tu hành là chuyện của cá nhân người tu hành’.”

Tuy rằng vẫn không biết con đường nằm ở đâu, nhưng tôi đã có cảm giác hiểu ra: “Cảm ơn cậu, còn tiếng Anh thì sao?”

Cậu cúi đầu cười: “Sớm biết rằng có hôm nay, lúc trước đứng trên bàn đánh bóng bàn, nên đọc sách tiếng Anh, tiếng Anh là môn học không phải chỉ dựa vào một chút trí thông minh là giải quyết được.”

Tôi hơi bối rối: “Đúng vậy, tớ biết gốc rễ của mình quá kém, mà người tớ muốn đuổi theo toàn là những học sinh ưu tú của thành phố, mỗi ngày tớ nỗ lực học tập, người ta cũng đang nỗ lực học tập; mỗi ngày tớ tiến bộ, người ta cũng đang tiến bộ, vì vậy tớ càng cần phải biết

được phương pháp học tập thích hợp nhất với mình, khoảng cách thi vào đại học, đã qua đi nửa học kỳ rồi, tớ không còn thời gian và sức lực để lãng phí nữa.”

Trần Kính thấy tôi nghiêm túc như vậy, rất ngạc nhiên, lướt nhìn tôi một cái, cúi đầu nghĩ.

Đã đi đến khu nhà của khối 12, cậu đứng gần cái đình có mái lục giác: “Tình huống của tớ và cậu không giống nhau, lúc tớ còn nhỏ, bố tớ đã dạy tớ những bài hát thiếu nhi tiếng Anh, khi tớ bắt đầu đi học, vốn từ tiếng Anh đã là hơn một nghìn từ, mà cậu là lần đầu mới tiếp xúc tiếng Anh, ban đầu lại không chăm chỉ học, phương pháp ngôn ngữ phải tích lũy của tớ hoàn toàn không thích hợp với cậu, cậu phải tự tìm ra phương pháp học tập thích hợp cho mình. Có điều, tớ nghĩ đầu tiên cậu phải có được vốn từ vựng nhất định, giống như trước khi học ngữ văn phải nhận biết mặt chữ vậy, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến người thông minh hay người ngốc, mà cần nhờ vào khổ công rèn luyện.”

“Ừm, cảm ơn cậu nhé.”

“Không cần, quý ở kiên trì, hy vọng một năm sau, cậu còn có thể có quyết tâm của ngày hôm nay.” Cậu dừng lại, rất sâu sắc nói, “Trường trung học phổ thông này có ba khu nhà dạy học, mỗi ngày đều có rất nhiều người đang hạ quyết tâm chăm chỉ học tập, cũng mỗi ngày đều có người không làm được. Hạ quyết tâm là một chuyện rất dễ dàng, kiên trì lại là chuyện khó nhất.”

Tôi mỉm cười: “Chuyện gì tớ đã quyết định, nhất định sẽ kiên trì.”

Tan học, trên đường về nhà, tôi không nghĩ đến bài tập vật lý, mà đang suy nghĩ đến lời nói của Trần Kính.

Về nhà, tôi tìm tất cả sách giáo khoa tiếng Anh từ hồi trung học cơ sở, quyết định mỗi ngày chép mười từ vựng ra giấy, quãng đường từ trường về nhà mất gần một giờ đi bộ, vừa đủ thời gian để học thuộc từ.

Sau đó, lại có một quyết định quan trọng: mỗi ngày sẽ dậy sớm nửa tiếng để đọc bài tiếng Anh, nhưng không học theo phương pháp mà Trần Kính nói với Tiểu Ba, tôi không theo đuổi cảm giác ngôn ngữ hư ảo mờ mịt ấy,

mà lấy mục đích là đọc lưu loát, đọc thuộc lòng.

Điều quan trọng không phải là mỗi ngày tiêu phí bao nhiêu thời gian học tiếng Anh, mà là mỗi năm ba trăm sáu mươi năm ngày, tôi đều có thể dậy sớm trước nửa tiếng so với bình thường vào mỗi sáng, đọc bài tiếng Anh; hay mỗi ngày có thể kiên trì nhớ mười từ tiếng anh không.

Từ hôm nay trở đi, bắt đầu quyết tâm kiên trì làm mọi việc để thi vào đại học, nếu thành tích tiếng Anh của tôi không tiến bộ, vậy thì tôi sẽ phải chấp nhận số phận thôi!

Sau khi phân tích điểm yếu của bản thân, ưu tiên thời gian học tiếng Anh, tôi lại căn cứ vào tình hình của mình và đặc điểm của các giáo viên ở trường, định ra phương pháp học tập cho từng môn học, tận dụng đầy đủ thời gian học ở trường.

Ví dụ, tôi thấy thầy dạy lý giảng bài hay nhầm lẫn, tôi sẽ không nghe thầy ấy giảng, mà tự mình đọc sách để hiểu bài và làm bài tập, về cơ bản, sau khi hết giờ lý,

toàn bộ bài tập lý của tôi đều đã làm xong, còn dư một chút thời gian ôn tập kiến thức. Môn hóa cũng gần như vậy, tuy cô giáo giảng bài cũng không tệ, nhưng tôi biết mình không cần nghe cô giảng. Thầy dạy toán tuy là người luộm thuộm có tiếng trong trường, khi lên lớp, không phải hai túi quần bị lộn ra ngoài, thì cũng là đóng nhầm cúc áo, mái tóc lại giống như quên chưa chải, đám học trò đều tuyệt vọng vì thầy, nghĩ rằng sao mình lại gặp phải giáo viên kém như vậy, nhưng tôi lại cảm thấy thầy giảng bài rất hay, thầy là giáo viên giảng bài có logic, chặt chẽ, tư duy nhanh nhẹn nhất mà tôi gặp từ khi vào trường này. Giờ của thầy tôi sẽ chọn lọc xem có nên nghe hay không.

Ba môn toán lý hóa, tôi không ghi chép bài, tuy cô giáo dạy hóa thường xuyên yêu cầu chúng tôi phải chép bài, tôi cũng thử ghi chép vài lần, nhưng tốc độ ghi chép của tôi quá chậm, ghi chép làm chậm tốc độ tư duy của tôi, hơn nữa nếu tôi tập trung suy nghĩ, sẽ quên mất phải ghi chép.

Có điều, sách lược đặt ra của tôi với môn tiếng Anh hoàn toàn không như vậy, chuông vào lớp vừa vang lên,

tôi liền như ăn phải thuốc kích thích, hai lỗ tai dựng thẳng, hai con mắt sáng rọi nhìn chăm chăm vào giáo viên. Bởi tôi có nền tảng kém, nên rất nhiều chỗ nghe không hiểu, không sao, ghi chép đầy đủ đã, giờ sau sẽ nghiên cứu, cô giáo nói một câu, tôi chép lại một câu, vì khả năng của tôi không đủ để xét xem câu này của cô giảng là có ích, câu nào vô dụng, cách của người ngốc chính là ghi chép tất cả như vậy đấy.

Tôi còn thường xem vở ghi chép của Lâm Y Nhiên và Dương Quân, học đủ cách chép bài của họ, phân tích xem chỗ nào tốt, chỗ nào không tốt, cách chép nào phù hợp với phương thức tư duy của tôi. Sau khi thu thập rộng rãi bài chép của mọi người, vở ghi chép tiếng Anh của tôi, quả thực có thể đem ra làm triển lãm.

Trong giờ học tiếng Anh, suy nghĩ của tôi cơ bản hoàn toàn tập trung vào giáo viên, bởi vì chuyên chú quá mức, khi chuông tan học vang lên, tôi thường có cảm giác mệt mỏi, nên mười phút ra chơi nhất định phải ra ngoài cho thoải mái, như vậy mới có thể làm cho đầu óc có khả năng tiếp tục hoạt động với hiệu suất cao.

Về môn ngữ văn, lấy Lâm Y Nhiên ra làm mục tiêu, bài văn nào của cô ấy tôi cũng đọc qua, lại mua một quyển tổng hợp những bài văn hay thi vào đại học nữa, coi nó là quyển tiểu thuyết để đọc, cứ lúc nào nhàn rỗi lại giờ ra đọc vài bài, cân nhắc những ý tưởng của tác giả.

Mấy môn như lịch sử, chính trị, tôi thấy cách học nó là phải ghi nhớ, nên tôi không nghe giảng trong giờ ấy, mà thường vụng trộm học từ mới tiếng Anh, hoặc là củng cố kiến thức toán lý hóa, nếu tất cả đều đã làm xong, tôi liền xem sách giải trí.

Địa lý là một ngoại lệ, cô giáo Chu là thế hệ sinh viên đời đầu, cả đời dạy địa lý, tuy cô nghiêm khắc và hơi cổ hủ, nhưng tri thức lại rất uyên bác, dẫn chứng phong phú, tôi rất thích nghe bài giảng của cô, cảm thấy mình như được mở rộng tầm mắt, có thể hiểu biết thêm cuộc sống quanh trái đất của mình và cả vũ trụ, nghe giảng trong giờ cô chính là một cách thư giãn.

Tôi cố gắng tận dụng tối đa hiệu quả học ở trường, và cả những khoảng thời gian ít ỏi nhất. Sau khi phân

phối thời gian như vậy, ngoài nửa giờ ngâm nga tiếng Anh vào mỗi sáng, thực ra tôi cũng khá nhàn rồi.

Tôi không thức đêm, cũng không bỏ thời gian vui chơi, vì tôi tin rằng nền tảng để học tập tốt chính là có thời gian nghỉ ngơi hợp lý, người không được nghỉ ngơi đầy đủ, cũng không thể có hiệu quả học tập tốt.

Nhưng trong mắt những người khác, bộ dáng của tôi thật giống đứa chỉ thích học hành gì, giờ tự học luôn đọc sách giải trí, giờ toán đọc “Doraemon”, giờ lý lại dùng bút máy vẽ thủy thủ Mặt Trăng. Thật ra, đó đều là thời gian rảnh sau khi tôi đã sắp xếp hợp lý thời gian học tập của mình.

Tình hình của Dương Quân cũng tương tự như tôi, tuy tư duy không giống nhau, mạnh yếu không giống nhau, nhưng hứng thú lại rất giống nhau, chúng tôi đều là những đứa lên lớp không thích nghe giảng, điều này có nghĩa là thời gian “rảnh rỗi” của chúng tôi rất nhiều.

Từ khi ngồi cùng bàn với Dương Quân, tôi mới biết được hóa ra mình lại là học sinh nghịch ngợm như vậy,

ngày nào lên lớp chúng tôi cũng có vô số trò đùa nhỏ, ngày nào cũng phải chinh đối phương một chút, ngày nào cũng phải vắt óc suy nghĩ cách làm đối phương mất mặt.

Một ngày nọ, cô giáo ngữ văn đi vào lớp học, Thẩm Viễn Triết hô cả lớp đứng lên, cả lớp đứng dậy cúi đầu chào cô giáo, sau đó nghe thấy “bùm” một tiếng, liền không thấy bóng dáng tôi đâu. Hóa ra là Dương Quân thừa dịp chúng tôi đứng dậy, kéo cái ghế của tôi ra chỗ khác, tôi lại ngây thơ đặt mông ngồi xuống.

Một ngày khác, tôi bỏ ngoài tai bài giảng của thầy giáo dạy toán, đặt quyển “Doraemon” vào giữa trang sách để xem lén, một mình vui vẻ, hai chân chạm đất, thích ý rung rinh, Dương Quân đá mạnh một cái vào ghế của tôi, tôi liền ngã ngồi xuống, quyển Doraemon bay lên, lượn lượn vài vòng trên không trung, rồi rơi chụp một phát trúng đầu tôi, cả lớp cười vang.

Thầy giáo dạy toán đang viết lên bảng quay đầu xuống, nâng gọng kính, nghi ngờ nhìn quanh lớp học, hoang mang hỏi: “La Kì Kì đâu?” Mọi người vừa cười,

vừa chỉ vào bàn tay mềm yếu đang vươn lên từ dưới cái bàn, truyền ra tiếng kêu rên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ồ đây a.”

Lại một ngày khác, tiếng chuông hết giờ vừa vang lên, Dương Quân đã mừng rỡ chạy vọt ra ngoài, tôi cũng chạy ra ngoài theo cậu ta để thưởng thức “kiệt tác” của mình. Ngồi trên ghế cả tiết, mông của Dương Quân đã bị nhuộm phấn đỏ, lại còn có tờ giấy bay bay trên lưng, trên giấy viết mấy chữ rất to: Khỉ đít đỏ. Các bạn khác đã quen với trò đùa dai của chúng tôi, nên không ai nhắc cậu ta. Vì cậu học thể dục giỏi, nên còn đứng trước đài tập mẫu cho mọi người. Kết quả chính là, từ lớp 10-4 đến lớp 10-6 đều cười, cậu càng không ngừng quay đầu, hoang mang không biết mọi người đang cười cái gì. Tuy nhiên, chắc tôi cũng chẳng thích ý được bao lâu, không chừng ngày hôm sau, trên lưng tôi sẽ viết “Đi ngang qua tôi, xin hãy đánh tôi một cái” ấy chứ, sau khi các bạn ngồi quanh tôi đã “tốt bụng” đồng ý thỉnh cầu của tôi, để ý sau lưng tôi một chút, vậy mà thật buồn bực, sao hôm nay cũng chào hỏi tôi bằng cách đánh một cái vào lưng tôi thế?

Vì hai đứa tôi có thành tích học tập tốt, nên các giáo viên cũng bao dung cho mấy trò đùa dai của chúng tôi, huống chi chúng tôi cũng không phải không có mắt, giáo viên nào có thể nói đùa, giáo viên nào không thể, chúng tôi đều hiểu rõ ràng.

Từng ngày chậm rãi trôi qua, tôi dần dần hòa nhập với cuộc sống ở trường trung học phổ thông, có bạn tốt mới —— Dương Quân, Lâm Y Nhiên. Thành tích của họ nổi trội xuất sắc, đơn thuần nhiệt tình, tinh thần phấn chấn bông bột, là những học sinh giỏi rất bình thường, hoàn toàn không giống những người bạn của tôi ở trường trung học cơ sở.

Tôi biết trong lớp này, vẫn có những Lâm Lam, Lí Sân, Nghê Khanh, đang lặp lại những câu chuyện không mới mẻ gì giữa những nữ sinh với nhau, cũng không biết vì tôi thay đổi, hay vì ảnh hưởng của Dương Quân đến tôi, mà những người bạn xung quanh dù có thành tích tốt hay không tốt, tính cách đều hoạt bát hiếu động, đơn thuần, trong sáng, cũng có thể nói là không để bụng chuyện gì, chơi đùa ngốc nghếch, cười ngây ngô.

Nhóm người chúng tôi cả ngày ở gần nhau, đọc truyện tranh, ăn quà vặt, tán gẫu đủ chuyện, đùa nghịch, đấu võ mồm, cho nhau niềm vui.

Vì thành tích tốt, giáo viên thích tôi; vì tính cách thoải mái, tôi có thêm nhiều bạn bè, cuộc sống của tôi quả thực là vạn dặm không mây, mặt trời sáng chói, không có một chút lo lắng buồn phiền nào.

Con người và câu chuyện hồi trung học cơ sở, dường như đang cách tôi ngày một xa xôi, bao gồm cả cô gái trầm mặc ít nói, lạnh lùng quật cường La Kỳ Kỳ.

Từ một cô gái hướng nội, trầm mặc, cho đến bây giờ, khi các bạn của tôi nhắc đến tôi, sẽ vừa lắc đầu vừa cười, khoa trương nói: “A! La Kỳ Kỳ à, cái cậu ấy lúc nào cũng làm âm ỉ, đặc biệt thích đùa dai, có thể làm bạn lúc thì cười, lúc thì khóc, giáo viên cũng chẳng có cách nào với cậu ấy.”

Họ đều không nghĩ tôi lạnh lùng quật cường, trong mắt họ, La Kỳ Kỳ hoạt bát hiếu động, nghịch ngợm, hay gây chuyện, thích chơi đùa, có thể làm bạn với tất cả

con trai. Các nữ sinh nếu thích nam sinh nào, đều nhờ tôi truyền thư cho.

Tôi nghĩ con người đều thích cuộc sống dưới ánh sáng, không ai thích lưng đeo ba lô bôn ba khắp nơi, tôi cũng không ngoại lệ. Tôi dần thích cuộc sống hiện tại, hưởng thụ sự yêu mến đến từ giáo viên, bạn học, bố mẹ và người thân, ngày nào cũng cười vui vẻ, thoải mái, nghiêm túc nỗ lực học tập, đồng thời hưởng thụ vinh quang mà mình có được.

Tôi bắt đầu cất giấu Tiểu Ba và Hiểu Phi ở nơi sâu kín nhất trong trái tim.

Có lẽ, đây mới là bản chất của con người, dù có nhiều đau xót đến đâu, chúng ta cũng có thể khép nó lại, dù có nhiều đau đớn và mất đi, chúng ta cũng có thể quen.

Có thể gọi là —— kiên cường, cũng có thể gọi là —— quên đi.

Gần đến kỳ thi giữa kỳ, Dương Quân lại ỷ rủ không

phần chân.

Tôi hay trêu đùa hỏi cậu: “Cậu không có ý định lật đổ tớ à?”

Cậu ta hết thở dài lại thở dài, sau đó truyền cho tôi một tờ giấy có ghi sáu chữ: “Tớ nghĩ mình thích một người.”

Tôi cố nhịn cười, ho khan hai tiếng, cậu u buồn nhìn tôi, nhỏ giọng hỏi: “Cậu thấy tớ có đẹp trai không?”

Tôi nhìn cậu ta như nhìn thẳng góc, đại ca, cậu hỏi chuyện này, tôi nên trả lời thế nào hả?

“Có người nói bộ dạng tớ cũng không tệ lắm, hơn nữa còn có đôi mắt đẹp, lúc học trung học cơ sở, cũng có mấy bạn nữ nói tớ đẹp trai.”

Đúng vậy, đôi mắt của Dương Quân thật sự rất đẹp, lông mi vừa dài vừa cong, đôi mắt vừa đen vừa sáng. Tôi cố nén cười, viết trên giấy: “Cậu thích ai?”

Dương Quân bối rối, cau mày mãi mà vẫn không nói

cho tôi biết. Giáo viên và phụ huynh thường nghĩ chúng tôi quá dễ dàng nói ra từ “yêu”, nhưng họ lại không biết rằng, rất nhiều lúc, ngay cả từ “thích” chúng tôi cũng khó nói ra miệng.

Tôi cười nói: “Cậu không được nói đó là tở đấy nhé!”

Cậu ta bị tôi kích, lập tức khinh bỉ nói: “Cậu á? Đầu óc tở còn chưa bị ngập nước!”

Các bạn xung quanh nghe thấy tiếng cậu nói, đều ngẩng đầu nhìn chúng tôi một cái, Dương Quân không gây sự mà không thềm để tâm như trước, lập tức thấp giọng.

Một lúc lâu sau, khi các bạn khác đều không để ý đến chúng tôi nữa, Dương Quân mới nghiêm túc nói: “Cậu phải hứa sẽ giữ bí mật cho tở, không thể nói cho bất cứ ai, ngay cả mấy thằng bạn tở cũng chưa cho nó biết đấy.”

“Tở hứa.”

Cậu ta lại ghi ra giấy rồi truyền sang cho tôi: “Hàng

ghế thứ tư, chỗ ngồi thứ hai.”

Chỗ thứ hai tính từ bên trái? Hay chỗ thứ hai tính từ bên phải? Cậu ta thật không xứng được gọi là học sinh giỏi toán lý hóa! Chẳng lo-gic gì cả, nhưng đến khi tôi ngẩng đầu lên, tôi đã biết thế giới này thường không cần phải lo-gic.

Ngôi thứ hai tính từ bên trái là cô bạn Đồng Vân Châu xinh đẹp, ngôi thứ hai tính từ bên phải là cô bạn Triệu Miêu Miêu mập mạp.

Cũng không cần hỏi lại, tôi đã biết người cậu bạn này thích là ai. Đồng Vân Châu đang cúi đầu làm bài tập, ngoài dáng vẻ xuất chúng hơn một chút, cô ấy cũng không khác mấy so với những bạn nữ trong lớp.

Dương Quân lại chuyển giấy cho tôi: “Cậu thấy tớ nên theo đuổi cậu ấy thế nào?”

“Cậu thật sự muốn nghe ý kiến của tớ?”

“Thật sự.”

“Lời nói thật sẽ khó nghe thì sao?”

“Cậu nghĩ tớ cũng là đầu heo giống cậu chắc?”

“Ý kiến của tớ chính là cậu đừng theo đuổi, cậu ấy không phải người cùng thế giới với cậu.”

Dương Quân thực khinh thường: “VẬY cậu ấy là người của thế giới gì? Diêm Vương tinh hay Hải Vương tinh? Tớ đã dò hỏi rồi, trước đây cậu ấy có một bạn trai không tốt, nghe nói phải vào tù, nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến cậu ấy? Cậu ấy có làm chuyện xấu gì đâu.”

“Tớ biết mình nói gì cũng vô ích mà.”

“Tớ quyết định theo đuổi cậu ấy.”

Tôi vẫy vẫy xua xua tay, giống như đuổi ruồi bọ:
“Tạm biệt, không tiễn!”

Đồng Vân Châu không phải bài toán khó, không phải chỉ cần trí tuệ và kiên trì là có thể khai phá được, tôi thậm chí còn nhìn thấy hình ảnh Dương Quân tan xương

nát thịt, nhưng không ai có thể ngăn cản cậu, tuổi thanh xuân có sức sống và quyết tâm mãnh liệt, hormone kích thích sẽ tiết mãi không ngừng.

May mắn thay, trận bệnh dịch tình yêu này cũng đến vào lúc thích hợp, giờ chúng tôi mới học lớp 10, dù cậu nhiễm bệnh, vẫn có thể chữa lành trước kỳ thi vào đại học.

Thành tích thi cuối kỳ

Kết quả thi cuối kỳ, tôi đứng thứ hai trong lớp, Lâm Y Nhiên đứng thứ nhất, Dương Quân đứng thứ ba.

Thành tích ngữ văn của tôi có tiến bộ, nhưng tiếng Anh vẫn vô cùng thê thảm như cũ, thi giữa kỳ ít nhất còn được 79 điểm, lần này lại chỉ được 71 điểm, không tiến mà lại còn lùi.

Khi thành tích được công bố, cũng đã đến kỳ nghỉ đông, trong vườn trường rất vắng vẻ, trong tay tôi cầm bài thi tiếng Anh, đón gió sương lạnh lẽo, vẫn bước đi không ngừng.

Lúc này đây, tôi còn bị đả kích hơn nhiều so với kỳ thi giữa kỳ, tôi thậm chí không nhìn thấy chút hy vọng nào.

Có thể nói, tôi đã tiêu phí thời gian và sức lực vào môn tiếng Anh gấp ba lần những môn học khác, bài vở ghi chép của tôi là đầy đủ và cẩn thận nhất lớp. Vào giờ tiếng Anh, trong tai chỉ có tiếng nói của cô giáo, chuyên chú đến mức Dương Quân nói chuyện bên tai tôi, tôi cũng hoàn toàn nghe không được. Ngay cả ngày nghỉ cuối tuần tôi cũng kiên trì đọc tiếng Anh nửa giờ, mỗi bài khóa tôi đều học thuộc lòng. Tôi không tin trong lớp còn có bạn nghiêm túc học tập hơn mình!

Tôi chưa bao giờ buông lời dù chỉ một ngày, nhưng thành tích không tiến bộ mà lại thụt lùi!

Nếu nói đạo trời không phụ người cần mẫn, vậy đạo trời của tôi ở đâu? Chẳng lẽ ông trời không nhìn thấy nỗ lực của tôi sao?

Tôi không mong đợi mình có thể thi được hơn chín mươi điểm, nhưng ít nhất cũng phải tiến bộ chứ.

Vì sao lại như vậy? Vèn vèn nửa năm nỗ lực, chỉ có được kết quả như vậy sao? Sau khi nỗ lực, không thu được thù lao, điều này làm cho người ta tuyệt vọng, làm cho người ta nghi ngờ mình có cần thiết phải nỗ lực như vậy không? Dù sao học và không học cũng chẳng có gì khác biệt.

Tôi không thể đưa ra mình, sau khi đi trong gió lạnh hơn hai giờ, gần như toàn thân đều đông cứng, tôi quyết định quên chuyện này, quên đi cảm giác suy sụp tuyệt vọng, quên đi cảm giác gần như không nhìn thấy một tia hy vọng nào.

Tôi vẫn muốn học mười từ mới mỗi ngày, vẫn muốn mỗi ngày đọc bài tiếng Anh nửa giờ, học kỳ tiếp theo vẫn nghiêm túc nghe giảng, nghiêm túc chép bài, không bỏ một câu một chữ mà cô giáo nói.

Tôi đánh cuộc với chính mình, núi sách có đường, chuyên cần là lối đi! Nếu tôi không thể tìm ra nguyên nhân, không thể tìm ra phương pháp học tập tốt nhất, tôi cũng chỉ có thể đánh cuộc với trí khôn của người xưa.

Tôi xé nát bài thi tiếng Anh, để nó tung bay trong gió, đem tất cả thất vọng của nửa năm qua ép đến chỗ sâu nhất trong lòng.

(Núi sách có đường, chuyên cần là lối đi: câu thơ trong bài thơ Biển học là vô bờ của Hàn Dũ.)

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Tính cách của mỗi người có thể được hình thành từ khi mới chào đời, cho đến khi khôn lớn bên gia đình. Thế giới này, chỉ có những gia đình bất lương, chứ không có trẻ con bất lương.

Cuộc sống đơn giản

Từ khi bắt đầu vào lớp 10, cuộc sống của tôi liền trở nên rất đơn giản, ngày nào cũng lặp đi lặp lại hai địa điểm, trường học và nhà.

Trong kỳ nghỉ đông, ngày nào tôi cũng như con sâu ngủ, ngủ dậy, tôi pha một ly trà xanh, đọc tiếng Anh nửa giờ, sau đó mới ăn sáng, đọc sách, xem TV, dù sao cũng không ra khỏi cửa, không gian hoạt động không phải phòng khách, cũng chỉ là phòng ngủ.

Khi em gái tôi luyện đàn điện tử thường không thích đóng cửa phòng ngủ, trước đây tôi không ở nhà nhiều, không ảnh hưởng gì đến tôi, nhưng bây giờ lại rất ảnh hưởng, tôi cũng không đi tranh cãi với nó làm gì, mà tự giải quyết vấn đề này theo một cách khác. Nghe nói từ khi còn trẻ Tôn Trung Sơn đã luyện được khả năng tập trung, thường xuyên tìm đến những nơi phố xá sầm uất để đọc sách, vì vậy tôi đã luyện tập theo cách đó, chỉ cần bản thân đủ tập trung, những lỗi tai nghe thấy sẽ tự động được đầu óc che chắn. Dần dần, dù có tiếng nhạc Rock and Roll đập vào tai, cũng không thể ảnh hưởng đến việc làm bài tập của tôi, tôi đã học được cách tập trung tuyệt đối.

Khi còn học trung học cơ sở, gần như ngày nào tôi cũng đi sớm về muộn, bây giờ tôi dường như đã trở thành một người khác, mẹ tôi chẳng những không thấy vui mừng, mà còn thấy lo lắng, tìm tôi nói chuyện, khuyên tôi đi ra ngoài chơi nhiều một chút. Bố tôi cũng nói trẻ con là phải chơi nhiều cùng bạn bè.

Tôi thấy thật buồn cười, có lẽ họ là bố mẹ duy nhất khuyên con mình ra ngoài chơi. Tôi nói với họ, không

cần quan tâm đến chuyện của tôi, tôi biết mình đang làm gì.

Mẹ và bố chỉ có thể duy trì một khoảng cách khá xa để quan tâm đến tôi, nhưng họ cũng không cô đơn, may mắn họ còn có một đứa con gái nhỏ, có tất cả những tật xấu bình thường của trẻ con. Học đàn điện tử sẽ có tính lười; muốn xem TV không muốn làm bài tập; hâm mộ bộ quần áo đẹp của bạn; ghét đôi giày không được đẹp lắm của mình; vì muốn có tiền tiêu vặt mà cò kè mặc cả; khi đi mua nước tương giúp mẹ, sẽ lấy luôn số tiền còn thừa; mẹ giúp con gái đặt chuông báo thức, con gái lại giấu giếm tắt đi; mỗi ngày rời giường cũng phải gọi năm lần bảy lượt, đến khi sắp muộn học mới bật dậy, khiến cho mỗi ngày ra khỏi nhà đến trường đều giống như đi đánh giặc... Bố mẹ có thể có được những cảm xúc vui sướng và suy sụp từ em gái tôi.

Mà tôi, lại là một trường hợp hoàn toàn khác.

Có một lần, dì họ đến ở nhà tôi, ngủ ở phòng tôi, tôi sang phòng em gái ngủ tạm.

Khi ấy đúng vào mùa đông, vừa lúc mất điện, không có lò sưởi, trong nhà vừa tối vừa lạnh, tất cả mọi người đều chui vào ổ chăn. Nhưng tôi không lấy chuyện mất điện ra làm cái cớ, để mình không phải dậy sớm nửa tiếng, vì thế tôi vẫn dậy sớm, thấp nền lên và bắt đầu đọc tiếng Anh.

Có lẽ dì họ lạ giường, nên thức dậy rất sớm, nghe thấy tiếng nói, dì mở cửa phòng khách ra, nhìn thấy tôi đang khoác áo khoác của bố, đứng ngoài ban công, thở ra khí lạnh, đọc tiếng Anh bên ánh nến.

Cảnh tượng khi đó, đại khái đã tác động mạnh đến dì, thế nên rất nhiều năm sau, dì vẫn nhớ mãi không quên, luôn nói rằng, mình chưa từng gặp được cô bé nào vừa ngoan ngoãn vừa chăm chỉ như vậy.

Thực ra, tôi nghĩ, tôi chỉ kiên trì để định ra quy tắc trò chơi cho mình, mất điệ không có lò sưởi là chuyện nhỏ, không đủ để khiến tôi phá vỡ quy tắc của mình, nhưng dì họ lại không nghĩ như vậy, dì tuyên truyền quảng cáo chuyện này đến những người thân của mình, một truyền mười, mười truyền trăm, trong mắt người

lớn, tôi trở thành ”cô bé ngoan”.

Đôi khi em gái cũng ghen tị với tôi, ghen tị tôi được nhiều người quý mến, khen ngợi, tôi thấy mặt nó cứ như quả táo, mang theo vài phần mê mang, trong trí nhớ của tôi, phải là tôi ghen tị với nó mới phải, những người lớn hẳn là không thích tôi mới đúng, tại sao trong nháy mắt tất cả liền thay đổi thế?

Thời gian, thật sự là một điều vừa tàn nhẫn vừa kỳ diệu!

Mùng ba tết, tôi vẫn giữ thói quen: đi chúc tết cô giáo Cao.

Cô giáo Cao đã kết hôn, chồng cô là phó hiệu trưởng trường kỹ thuật, một người đàn ông đeo kính gọng đen, rất nhiệt tình chào đón tôi, sau khi đưa đồ uống, chủ động tránh đến thư phòng, để lại phòng khách cho tôi và cô giáo Cao.

Cô chăm chú nhìn tôi: “Kì Kì, em đã thay đổi.”

Tôi cười: “Thực ra trong đầu vẫn không thay đổi, chỉ

là ánh mắt nhìn thế giới có thay đổi thôi cô ạ.”

“Trương Tuấn cũng thay đổi.”

Lý trí của tôi nói với bản thân rằng mình phải im lặng, nhưng miệng vẫn không nghe không chế: “Cậu ấy luôn nghĩ mình thông minh hơn người khác, nhưng thực ra rất hay làm những chuyện điên rồ.”

Cô giáo Cao thở dài: “Mấy năm nay cô vẫn lo lắng cho em ấy, sợ em ấy đi vào con đường quanh co, bây giờ cuối cùng cũng có thể yên tâm, em ấy cũng không dễ dàng.”

“Cậu ấy có cái gì không thuận lợi chứ? Là con trai duy nhất trong một gia đình giàu có, được bố mẹ nuông chiều, có vẻ ngoài xuất chúng, đầu óc thông minh, muốn cái gì có cái đó, những người có hoàn cảnh không tốt đều rất ngoan, mà cậu ta lại đi giao du với đám bạn giang hồ, làm không ít chuyện xấu.” Tuy tôi chỉ nói những chuyện thật, nhưng lại làm ra vẻ chán ghét, giọng điệu hết sức mỉa mai.

Cô Cao đứng dậy lấy thêm cho tôi một cốc nước trái cây, bỗng nhiên cười rộ lên: “Năm đó cô dạy các em, cũng là vừa mới tốt nghiệp Trung Chuyên, mới mười bảy tuổi, mỗi giờ lên lớp, trong lòng bàn tay đều ướt mồ hôi, em và Trương Tuấn đều là những đứa trẻ trưởng thành sớm, nên cô không coi hai đứa là trẻ con, mà tôn trọng như đám bạn của mình. “

Tôi cười không nói gì, trong lòng lại thầm nói: “Cô là cô giáo em cả đời mang ơn.”

Cô Cao nói: “Anh rể ba của Trương Tuấn là bạn cùng lớp đại học với người yêu cô, giờ đang làm phó hiệu trưởng trường trung học thực nghiệm. Khi Trương Tuấn gặp chuyện không may, anh rể của em ấy cũng nói chuyện điện thoại với người yêu cô, người yêu cô là học trò cũ của hiệu trưởng trường các em.”

Chả trách Trương Tuấn mắc phải lỗi lớn như vậy mà không bị đuổi học, lệnh quản giáo cũng được hủy bỏ rất nhanh, rõ ràng là đã đi cửa sau. Nếu Tiểu Ba có người thân như vậy, thì kết quả nhất định sẽ không như vậy, có lẽ anh ấy đã...

Chỉ có thể nói, số mệnh của mỗi người là hoàn toàn khác nhau.

Cô Cao nhìn thấy vẻ mặt của tôi, dường như cũng đoán được tôi suy nghĩ điều gì, liền nói: “Chờ em lớn hơn một chút, em sẽ hiểu, ông trời rất công bằng, con người ta nhận được một ít, nhất định sẽ phải mất đi một ít, đôi khi mất đi là để nhận lại, đôi khi có được lại có nghĩa là mất đi, thế giới này không ai có được tất cả mọi thứ, vì vậy, đừng bao giờ ghen tị với những gì người ta có, mà hãy trân trọng những gì mình đang có.”

“Vậy Trương Tuấn nhận được cái gì, mất đi cái gì?”

“Trương Tuấn có điều kiện vật chất tốt hơn những người khác, nhưng em ấy lại không có một gia đình đầy đủ.”

Tôi khó hiểu nhìn cô giáo Cao: “Em nghe nói Trương Tuấn có bốn chị gái, cậu ấy là đứa con trai bố mẹ trông mong mãi mới có được, về vật chất, cậu ấy muốn gì được nấy, rất được nuông chiều.”

“Đó chỉ là vẻ ngoài thôi. Bố Trương Tuấn là người đàn ông có tài và cũng có hiếu, bà nội Trương Tuấn rất tâm niệm chuyện hương khói, cho rằng nếu con dâu không thể sinh con trai, thì sẽ làm nhà họ Trương đoạn tử tuyệt tôn, vì thế khi mẹ Trương Tuấn mang thai và sinh hết đứa con gái này đến đứa con gái khác, bà ấy vẫn không ngừng động viên con ly hôn, thậm chí khi mẹ Trương Tuấn đã sinh bốn cô con gái, liền ép bố Trương Tuấn đi xem mặt. Cuối cùng, cái thai thứ năm cũng là con trai, nhưng hôn nhân của bố mẹ Trương Tuấn đã đi tới cuối.”

“Họ ly hôn à?”

“Không, nhưng cũng không khác ly hôn là mấy. Vì chị cả của Trương Tuấn đã lớn, thấy tất cả mọi chuyện mẹ mình gặp phải, nên đã sớm đi làm, chuyện đầu tiên chị ấy làm sau khi có công việc là sửa lại họ, theo họ mẹ, luôn ở bên mẹ, cổ vũ mẹ ly hôn, nhưng lúc đó bố chị ấy không muốn, cùng lúc mẹ cũng không muốn, vì vậy mới nói với người ngoài rằng, sức khỏe của mẹ không tốt, cần con gái chăm sóc, nên con gái đến ở với mẹ, thật ra vợ chồng họ đang ly thân. Chắc chắn em còn

chưa hiểu được, nhưng những người ở tuổi họ, đã không thể sống cùng nhau nữa, nhưng vẫn không chịu ly hôn.”

“Vậy từ nhỏ Trương Tuấn đã không có mẹ?”

“Cũng gần như vậy, từ nhỏ em ấy đã sống với bà nội, sau khi bà qua đời, mới đến ở với bố. Nhưng công việc của bố em ấy lại bận rộn không ngừng nghỉ, thường xuyên phải ra ngoài làm việc với những công trình, cô nghe anh rể ba của em ấy nói, trong một năm họ chỉ ở cạnh nhau khoảng một tháng thôi.”

Tôi có ví dụ của chính mình, chuyện của cậu cũng không khó hiểu. Bà nội của Trương Tuấn chắc chắn rất yêu chiều cậu, nhưng khi bà vừa qua đời, cậu lập tức trở thành người mẹ không thân, cha không gần, chị gái ghét. Bởi vì chênh lệch tâm lý quá lớn, nên trước đây cậu mới nổi loạn như vậy, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, trộm này nọ, tất cả đều lây dính.

Cô giáo Cao thở dài: “Chị ba của em ấy hôm qua đến nhà cô, nhắc đến Trương Tuấn với cô, còn nói bây giờ lớn rồi, nghĩ lại chuyện trước đây mới thấy có lỗi.

Trương Tuấn sống cùng bà nội từ nhỏ, bị bà giáo huấn rất nhiều chuyện tiêu cực về mẹ, làm cậu không tôn kính mẹ mình, cô ấy cũng ghét Trương Tuấn, luôn cùng em tu đánh mắng cậu, khiến cho cậu bé Trương Tuấn vừa thấy mấy người chị gái mình liền sợ hãi né tránh, bị buộc phải nhanh chóng học cách đánh nhau để tự bảo vệ mình, khi mới tám tuổi, đã có thể đánh cho chị tu khóc oa oa.”

Tôi bỗng nhớ tới hình ảnh tôi bị cô giáo Triệu vừa đẩy vừa đánh trước bảng đen, năm đó cậu cũng là bị buộc đến đường cùng, mới bắt đầu phản kháng!

Tôi nói: “Trương Tuấn lớn lên bên bà nội, đương nhiên sẽ nghiêng về phía bà, cậu ấy lại không biết ân oán giữa mẹ và bà mình, chị cậu ấy sao có thể trách cậu ấy được?”

Cô Cao gật đầu: “Đúng vậy! Trẻ con làm sao hiểu được ân oán giữa người lớn với nhau?”

“Vậy bây giờ... Quan hệ giữa Trương Tuấn và chị mình có dịu đi không ạ

“Mọi người đều trưởng thành rồi, rất nhiều chuyện có thể tự hiểu được, nếu không khi Trương Tuấn gặp chuyện không may, bố mẹ và bốn chị gái của em ấy đã không trở về, cô nghĩ Trương Tuấn cũng có thể hiểu được người nhà đều rất quan tâm đến mình, nhất định có thể quên đi những chuyện không vui trước kia.”

Chắc chắn cô giáo Cao đã lớn lên trong một gia đình rất hạnh phúc, nên cô không rõ, dù hiện tại có tươi đẹp đến đâu, thiếu hụt thời thơ ấu đã sớm giao hòa với năm tháng trưởng thành, biến thành một phần trong tính cách, sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong trí nhớ. Chúng tôi chỉ có thể học cách chôn vùi và bỏ qua, nhưng vĩnh viễn không thể thật sự quên lãng.

Cô Cao nói: “Bây giờ ấn tượng của em với Trương Tuấn có thay đổi chút nào không? Trương Tuấn thực sự không hư hỏng như nhiều người nghĩ đâu. Sang năm hai đứa cùng đến chúc tết cô nhé! Cô nhớ lúc trước hai đứa còn rất thân, thường xuyên cùng nhau về nhà.”

“Em chưa từng nói Trương Tuấn là người xấu.”

Cô Cao kinh ngạc nói: “Thật không? Vậy mà Trương Tuấn còn bức tức nói với cô, là em không để ý đến em ấy trước, ghét bỏ em ấy, không chơi cùng em ấy.”

Tôi sửng sốt một chút: “Cậu ấy nói khi nào ạ?”

Cô Cao lờ miệng, xấu hổ cười như trẻ con: “Cô luôn bảo Trương Tuấn rủ em cùng đến chúc tết cô, nhưng em ấy không nói gì, cô bảo là con trai phải rộng lượng một chút, chủ động một chút, em ấy bị cô nói làm nóng nảy, nói với cô là không phải mình không để ý tới em, mà là em không để ý đến em ấy. Có thật vậy không?”

Tôi vẫn vệt chết còn mạnh miệng, kiên quyết không thừa nhận: “Làm gì có? Là cậu ấy không thèm nhìn em mới đúng.”

Lại không dám nói đến Trương Tuấn nữa, mà tán gẫu với cô về chuyện học tập của tôi, quả nhiên, đề tài này, cô càng quan tâm hơn

Cô nói: “Dựa vào thành tích này của em, thì có thể thi vào trường đại học có uy tín.”

“Mục tiêu của em là đứng đầu lớp, sau đó là đứng đầu cả khối.”

Cô Cao lấp bắp kinh hãi: “Không cần tạo ra quá nhiều áp lực cho mình.” “Không có áp lực ạ, em vốn không có động lực.”

Cô nói: “Cố gắng hết sức là tốt rồi, không cần quá ép buộc bản thân, thế giới này vị trí đầu tiên chỉ có một.”

Chúng tôi lại hàn huyên một lúc nữa, rồi tôi đứng dậy chào cô.

Đi trên đường, tôi nghĩ tới những lời hùng hồn của mình vừa nãy, tôi thật sự có thể làm được sao? Ngay cả Quan Hà cũng chỉ có thể lắc lư giữa vị trí thứ mười một và thứ mười lăm trong khối.

Thấy một chiếc xe máy dừng trước cửa hàng nhỏ, trông rất giống xe của Trương Tuấn, tôi không khỏi bước chậm chân, biết rõ hôm qua cậu đã đến chúc tết cô Cao, rất có khả năng đó không phải xe cậu, nhưng vẫn không nhịn được muốn đứng trước chiếc xe máy

đó.

Bây giờ, đứng ở chỗ này, nhìn lên bầu trời, tất cả nhân duyên đều trở nên rõ ràng.

Vào lúc đó, cậu ấy và tôi rất giống nhau, chúng tôi đều vì hoàn cảnh trưởng thành thay đổi, mà rất cô đơn, chẳng qua, tôi còn chưa học được cách che giấu, mà cậu còn nhỏ tuổi đã học được cách che giấu, có lẽ cũng có thể hiểu được, cậu cho tôi một chút ấm áp và quan tâm, lại không biết rằng nó làm cho tôi không thể quên trong suốt cuộc đời này. Cũng giống như, sự nhiệt tình của cô giáo Cao với chúng tôi, là cô giáo tốt nhất của chúng tôi, thành tích của tôi ngày một tiến bộ, tính cách của tôi ngày một hiền hòa hơn, và vì vậy mà càng ngày càng có nhiều giáo viên yêu quý và che chở cho tôi, tốt hơn cô Cao đối với tôi năm đó, tuy nhiên, dù họ vô cùng tốt với tôi, tôi cũng không để ý tới họ, tôi chỉ nhớ kỹ mình cô giáo Cao.

Yên lặng nhìn chiếc xe máy, nghĩ tới Trương Tuấn, cũng nghĩ tới những lúc Tiểu Ba lái tôi trên chiếc xe máy của anh, hòa mình vào cơn gió mát. Chúng tôi đều đã

thu lại những góc cạnh nổi loạn, bắt đầu nỗ lực trong quỹ đạo của cuộc sống.

Sau khi đứng một lúc lâu, tôi xoay người rời đi, nhìn thấy giao lộ đằng trước có bán thịt dê nướng, chạy đến mua mười xiên, dẫn người bán cho thật nhiều hạt tiêu vào.

Vừa ăn những miếng thịt dê nướng cay xè, vừa đón gió lạnh mỉm cười.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Tiểu Dương: Chương này không có trong bản convert, mình tìm thấy trên mạng Trung Quốc và đã convert rồi edit.

Khi ánh mắt của chúng ta không còn phân rõ đen trắng như hồi bé, thế giới trước mắt chúng ta cũng bắt đầu không rõ đen trắng nữa.

Chân thành, lạnh lùng, dối trá, lương thiện, khen ngợi hay xúc phạm đều mơ hồ, trắng và đen hỗn hợp, quan hệ với những người bạn bắt đầu phức tạp, không còn đơn giản chỉ là bạn tốt với tôi, bạn không tốt với tôi.

Một chân chúng ta ở trong khuôn phép tốt xấu tùy tâm như Lâm Đại Ngọc, một chân khác cũng đã ở nơi khôn khéo như Tiết Bảo Thoa. (hai nữ nhân vật trong

Hồng Lôu Mông)

Chúng ta đã ý thức được chung sống giữa con người với nhau cũng là một môn học, nhưng, chúng ta còn chưa hiểu đó thật ra là một môn còn khó hơn, chứa nhiều học vấn sâu xa hơn so với thi vào đại học.

Chuyện lớn đầu tiên

Kết thúc kỳ nghỉ đông, một học kỳ mới lại bắt đầu.

Học kỳ này có hai sự kiện lớn, đầu tiên là chọn chủ tịch hội học sinh, hai là cuộc thi văn nghệ.

Lớp chúng tôi có, nên cuộc thi văn nghệ này vốn không phải chuyện đáng lo, nhưng Đồng Vân Châu mới phẫu thuật viêm ruột thừa cấp tính xong, không thể tham gia cuộc thi văn nghệ vào năm nay, Thẩm Viễn Triết chỉ có thể tự lo toan.

Thẩm Viễn Triết nhúc nhúc đầu không yên, hết giờ tự học bảo cả lớp ở lại, hỏi ý kiến mọi người, nhưng lớp tôi trừ Đồng Vân Châu ra, thật sự không có nhân tài văn nghệ, đám con trai mỗi người góp một ý, tất cả đều là ý tưởng

ngu ngốc, chọc cho cả lớp cười nghiêng ngả, lớp học trở nên ồn ào lộn xộn.

Tôi có tình cảm đặc biệt với Thẩm Viễn Triết, luôn có cảm giác mình nợ cậu ấy cái gì đó, không thể nhìn thấy cậu gặp khó khăn, rõ ràng mình cũng là đứa ngu văn nghệ, nhưng vẫn cố vắt óc nghĩ cách.

Tôi giơ tay: “Tôi có một ý tưởng.”

Thẩm Viễn Triết ý bảo mọi người im lặng, hãy nghe tôi nói.

“Lớp mình nhiều con trai, có thể hát tập ca nam, hát tập ca dù hơi nhàm chán, nhưng dù sao cũng là một tiết mục chính thức.”

Chủ nhiệm lớp chúng tôi cuối cùng cũng lên tiếng: “Thầy có thể nhờ giáo viên trong đoàn ca nhạc của trường dạy chúng ta một vài bài hát.”

Thẩm Viễn Triết nói: “Quần áo biểu diễn cũng có thể hỏi mượn giáo viên trong đoàn ca nhạc.”

Đám con trai lại bắt đầu bàn tán xôn xao một trận, quyết định thực hiện phương án đơn giản này.

“Vậy tiết mục thứ hai thì sao? Còn bạn nào có ý tưởng không?”

Tôi lại giơ tay, Thẩm Viễn Triết hơi giật mình, cười ra hiệu mời tôi nói.

“Hồi học trung học cơ sở tớ có một người bạn rất giỏi múa, tớ thấy trang phục biểu diễn cũng rất quan trọng, nhất là với những diễn viên, ca sĩ nghiệp dư như chúng ta. Mấy ngày trước tớ nghe được một bài trên TV, tên là “Mặt nạ hát nói”, tớ rất thích bài đó, thấy nó vừa sôi động vừa tình cảm, có ý nghĩa, nên tớ đã đến thư viện mượn sách kinh kịch để xem.”

Tên gốc của “mặt nạ hát nói” là “Thuyết xương kiếm phổ”. Bài hát đó đây:

Tôi lấy quyển sách vẽ đã xem hai ngày nay cho mọi người nhìn qua, nói tiếp: “Trường Nhất Trung hình như chưa từng biểu diễn cái gì có nội dung liên quan đến

kinh kịch. Hát những bài đang lưu hành thì quá thông thường, múa hiện đại cần có năng khiếu, không cần thận còn bị loại ngay từ khi kiểm duyệt, nên lớp nào có khả năng sẽ biểu diễn múa dân tộc, tiết mục của lớp mình lại càng mới mẻ.”

Thẩm Viễn Triết nói: “Ý tưởng rất hay, nhưng thực hiện rất khó, đạo cụ của kinh kịch rất quý, nhất định sẽ không dễ mượn.”

Tôi nói: “Chuyện này tớ cũng nghĩ tới rồi. Có thể dùng quỹ lớp mua vài trắng, sau đó vẽ mặt nạ trong bài “Mặt nạ hát nói”, kết hợp với bài hát, biến đổi đội hình, cái này phụ thuộc vào ý kiến của tất cả mọi người, dù sao mục đích chính là thấy được văn hóa vẽ mặt nạ trong kinh kịch.”

“Rất nhiều việc phải làm đấy, tìm ai vẽ bây giờ?”

Tôi cười nói: “Tớ từng học vẽ, có thể vẽ một chút, cả Vương Thiến cũng biết vẽ, nếu cậu ấy có thể giúp tớ một tay thì tốt rồi.” Khi tôi học ở lớp vẽ đã thấy cô ấy, giáo viên nói cô ấy rất có tài. Tôi đưa quyển sách cho

các bạn, để họ truyền cho Vương Thiên.

Trong lớp yên lặng một lúc, tất cả đều kích động, cảm thấy chuyện này khá mới mẻ, ý kiến này cũng có thể được, hơn nữa chủ đề vô cùng tích cực, chỉ cần các giáo viên nhìn thấy sẽ thích ngay.

Mã Lực lớn tiếng nói: “Tớ sẽ nhào lộn, trong cảnh đánh nhau, tớ sẽ lao ra, giống như trên TV ấy. Khi còn bé tớ đã tập võ, sau đó lại bỏ vì không chịu khổ được, nhưng nhào lộn mấy vòng thì không thành vấn đề.”

Tôi nhìn cậu ta cười, cậu ta trợn mắt nhìn tôi một cái, đăm đăm về phía tôi, như muốn nói “Lúc ấy tôi không đánh cậu, không phải vì tôi sợ cậu”.

Thầy chủ nhiệm rất hài lòng: “Vậy cứ làm như thế đi, thầy sẽ hỏi giáo viên quản lý tư liệu của trường, nếu có video về kinh kịch, thì thầy sẽ mượn cho các em tham khảo.”

Vương Thiên đã giờ xem vài bức hình mặt nạ, cười nói: “Những mặt nạ này cũng không khó vẽ, quan trọng

nhất là đảm bảo màu sắc dưới ánh đèn, tớ đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.”

Tôi nói: “Trongó một đoạn hát giọng người trẻ tuổi, đoạn này, chúng ta có thể để mấy bạn ăn mặc hiện đại một chút, dùng động tác thoải mái như kẻ lưu manh để biểu diễn.”

Đám con trai cười: “Cái này cũng cần biểu diễn à? Chỉ cần hai vị thiếu gia lăm tiền Mã Lực và Ngô Hạo đi lên là được.”

Cả lớp cười ầm lên.

Tôi cười nói: “Còn cần một người diễn vai ông già, để xem có thể mượn được áo bào xưa và râu bạc không, như vậy sẽ tương phản với người trẻ tuổi có hành động côn đồ, tạo hiệu quả cao trên sân khấu.”

Các bạn trong lớp cùng nghĩ, Triệu Miêu Miêu xấu hổ từ từ giơ tay lên, nhỏ nhẹ nói: “Bà ngoại và mẹ tớ đều là thợ may, ở nhà tớ có rất nhiều bộ trang phục cổ đại.”

Thẩm Viễn Triết cười nói: “Cảm ơn cậu, cậu đã giúp

lớp mình giải quyết khó khăn không nhỏ.”

Có lẽ đây là lần đầu tiên Triệu Miêu Miêu được các bạn cười và nhìn về phía mình, cô ấy cúi đầu, nói nhỏ: “Nhà tớ bán vải trắng rẻ hơn những cửa hàng khác.”

Thầy chủ nhiệm và Thảm Viễn Triết hai miệng một lời: “Tốt quá!”

Đồng phục giải quyết, còn bộ râu trắng thì sao?

Mã Đề cười nói: “Nhà tớ có một cây phát trần trắng, tớ thấy nó cũng rất giống bộ râu, chúng ta cắt tỉa nó thành bộ râu rồi nghĩ cách gián lên mặt là được.” (cây phát trần là cái cây mà những ông tiên hay cầm đó. Cậu này là Mã Đề, không phải Mã Lực, Mã Đề nghĩa là móng ngựa ^^.)

Tất cả mọi người đều cười rộ lên, Thảm Viễn Triết nói: “Cứ như vậy nhé. Đây là hai tiết mục đầu tiên của lớp mình, ai có sức góp sức, ai có tài năng thì cống hiến tài năng, mọi người cùng góp ý tưởng, có thể nói cho tớ và La Kì Kì biết. Chúng ta cũng không quá hy vọng

giành giải thưởng, chỉ cần cả lớp ta cố gắng, làm hết sức mình là được.”

Con trai vỗ tay nhiệt liệt, lên tinh thần tập thể, thầy chủ nhiệm cười không nói, cũng không phản đối điều gì, tôi bắt đầu cảm thấy thầy giáo thư sinh nho nhã này thật ra cũng rất thú vị.

Sau buổi họp lớp, tôi đeo cặp sách ra khỏi lớp học, Thẩm Viễn Triết đuổi theo tôi: “Thật cảm ơn cậu, nhờ ý tưởng của cậu mà tớ mới biết biểu diễn không nhất thiết cứ phải ca hát hay nhảy múa mới là tốt. Tiết mục của chúng ta cả lớp có thể tham gia, thật sự rất có ý nghĩa.”

Tôi cảm thấy hơi buồn, những hiểu biết của tôi về cách biểu diễn và trang phục đều đến từ Lâm Lam, sáng ý đến từ Tống Thần, lúc ấy, tuy mình đang ở đó, nhưng không hề để tâm, hôm nay, mới phát hiện hóa ra họ đều để lại dấu ấn trong cuộc đời tôi.

Đến cổng trường, tôi tạm biệt cậu ấy, cậu ấy lại hỏi: “Cậu đi về đường nào?”

Tôi chỉ con đường bên phải, cậu nói: “Nhà tớ cũng có thể đi đường đó về, chúng ta cũng thuận đường đây, có thể cùng đi một đoạn.”

Thật ra, tôi rất muốn đi một mình, vì tôi đã quen vừa đi vừa nghĩ về bài tập toán hay lý gì đó, nhưng với sự thân thiện của Thẩm Viễn Triết, tôi không muốn từ chối, cười nói: “Được!”

Cậu dắt xe đạp, vừa đi vừa tán gẫu với tôi, hai người tán gẫu về chuyện hồi còn học cấp Hai, tôi kể cho cậu nghe chuyện mình từng đấu võ mồm với Tống Thần, cùng chơi cờ tướng với Lí Sam, cùng làm báo tường với Quan Hà...

Trong lúc nói chuyện, bỗng thấy mình đã từng trải qua rất nhiều chuyện với họ, rất nhiều kỉ niệm vui vẻ.

Gần đến nhà tôi, mới nhận ra từ nãy đến giờ chỉ có mình tôi nói, hai chúng tôi giống như lần đầu tiên gặp nhau, chủ yếu là tôi kể lể, tôi hơi ngượng, nói: “Tớ về đây, chào cậu.”

Về đến nhà, cảm thấy hơi buồn bã và mệt mỏi. Kể từ khi vào trường trung học phổ thông, mọi người không gặp nhau nữa, Quan Hà dù học cùng trường với tôi, nhưng cũng thỉnh thoảng mới gặp mặt nhau, mỉm cười gật đầu một cái, nói mấy câu rồi lại đi qua.

Vì chuẩn bị cho cuộc thi văn nghệ, tôi và Thẩm Viễn Triết thường xuyên nói chuyện với nhau, hai người đều bận rộn, khi xong việc, cậu liền thuận đường đưa tôi về nhà.

Thẩm Viễn Triết là người biết lắng nghe số một, dường như cậu có thể hiểu được tất cả những gì tôi nói, tôi thường đi dưới bầu trời đầy sao, trong bóng đêm yên tĩnh kể cho cậu nghe những câu chuyện và con người đã đi qua trong cuộc sống của mình, tôi kể cho cậu nghe chuyện Trần Tùng Thanh phải bắt đắc dĩ nghỉ học, kể cho cậu về cô bạn Lâm Lam thông tuệ và đa tài, kể cho cậu về sự nông nổi của mình hồi cấp Hai, còn cả chuyện về thầy, cô giáo Tùng Hồng...

Nhưng Hiểu Phi và Tiểu Ba, tôi không hề nói tới, họ là bí mật và nỗi đau tôi không thể đựng vào.

Theo thời gian, quan hệ giữa chúng tôi ngày càng tốt hơn, dần dần, tôi coi cậu là bạn tốt của mình.

Đôi lúc tôi cũng nghĩ có phải mình nói nhiều quá không, khi ở gần cậu, hình như lúc nào cũng chỉ có tôi nói, cậu luôn lắng nghe, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt và nụ cười của cậu, chút lo lắng của tôi rất nhanh đã biến mất.

Học kỳ hai của lớp 10 thật là những ngày tháng vui vẻ, cả lớp tôi đều đồng lòng chuẩn bị cho cuộc thi văn nghệ. Có sức thì góp sức, có ý tưởng thì góp ý tưởng, có thể góp đạo cụ thì góp đạo cụ, cho dù không thể đóng góp gì, cũng có thể giúp tôi và Vương Thiên trộn bảng màu, giúp chúng tôi phơi khô bức vẽ.

Lớp tôi ngày nào cũng rất vui vẻ, tràn ngập tiếng cười, ngay cả cậu bạn Dương Quân đang thất vọng nãy nê vì chuyện theo đuổi Đồng Vân Châu cũng rất cao hứng.

Trong sự cố gắng, đoàn kết và tiếng cười của cả lớp, ngày biểu diễn cũng đến.

Hiệu trưởng của trường cấp Ba còn rất trẻ, nhưng chính vì trẻ tuổi, nên cũng hay lo lắng quá mức, có nhiều sai lầm, yêu cầu còn nghiêm khắc hơn cả hiệu trưởng trường cấp Hai.

Dưới sự kiểm soát nghiêm ngặt của thầy, chủ đề của cuộc thi văn nghệ cũng phải tích cực lành mạnh, các lớp biểu diễn ca múa cũng phải nằm trong khuôn khổ, nên phong cách cũng không khác mấy so với trường cấp Hai, chỉ có điều tính nghệ thuật của học sinh trường cấp Ba tốt hơn, tài nghệ về vũ điệu và ca hát cao hơn một chút mà thôi.

Quan Hà làm đúng như lời cô ấy từng nói, chuyên tâm học tập, không tham gia vào các cuộc thi văn nghệ nữa.

Hai tiết mục của lớp 10-4 là tiết mục múa nghệ thuật của hai nữ sinh có sở trường, và tiết mục sáu nam sinh múa hiện đại. Nhìn biểu hiện từ trước đến nay của Trương Tuấn, tiết mục múa này cũng khá chu đáo, hơn nữa cậu còn làm lớp trưởng, nhất định phải góp sức cho cuộc thi văn nghệ lần này, nhưng không ngờ cậu lại

không tham gia.

Tôi cảm thấy ngạc nhiên và không thoải mái chút nào, cảm thấy dường như cậu cũng giống Quan Hà, cùng thu mình.

Tuy nhiên, rất nhanh cảm thấy bình thường, tôi không tham gia biểu diễn, nhưng tôi cần chuẩn bị ở bên ngoài, may nhờ hai năm góp sức cho cuộc thi văn nghệ với Lâm Lam, lại tham gia diễn kịch với Tống Thần, nên việc chuẩn bị này cũng có chút quen thuộc.

Tôi và Thẩm Viễn Triết chạy đi chạy lại trên sân khấu và sau cánh gà, lúc thì lo lá cờ không mở ra được, lúc lại lo tấm vải treo bên trên bị trục trặc gì đó.

Khi gần đến lượt lớp tôi biểu diễn, tôi và Thẩm Viễn Triết mới có thể rảnh rồi, lo lắng đứng dưới đài nhìn lên.

Sau lưng có người nhỏ giọng gọi tôi: “Kì Kì.”

Tôi quay đầu lại, phát hiện mình đang đứng cạnh lớp 10-4, Quan Hà cười vẫy tôi, hỏi nhỏ: “Cậu tham gia cuộc thi văn nghệ à?”

Người ngồi cạnh Quan Hà chính là Trương Tuấn, nghĩ đến chuyện hai người họ thân mật ngồi gần nhau đến ba, bốn tiếng trong bóng tối, lại cảm thấy nụ cười của cô ấy như thanh kiếm, đâm vào cổ họng tôi đau đớn, một câu cũng không nói ra được, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười tươi, lắc đầu.

Thẩm Viễn Triết cười nói: “La Kỳ Kỳ là tổng đạo diễn của lớp tớ.”

Quan Hà nói: “Vậy lúc vỗ tay nhất định tớ sẽ cố gắng vỗ thật to.”

Giữa lúc đó, người dẫn chương trình đi ra, giới thiệu tiết mục của lớp tôi, chúng tôi không nói chuyện nữa, chăm chú xem biểu diễn.

Tiết mục của lớp tôi rút thăm thứ tự rất sát nhau, không phải thứ tự có lợi, vì mọi người xem diễn vào buổi tối, thân thể mệt mỏi, thẩm mỹ cũng mệt mỏi, chán nản. Nhưng lớp tôi có tinh thần thoải mái, căn bản không cần cố gắng để giành giải thưởng, nên tâm trạng rất tốt.

Chúng tôi không trực tiếp hát ngay, mà để đoạn kinh kịch và tiếng chiêng chống lên trước, pha trộn với tiếng hát và màn biểu diễn hiện đại và cổ đại.

Khi tiếng chiêng chống và tiếng đàn nhị vang lên rung động cả hội trường, những bạn học sinh và giáo viên đang mơ màng buồn ngủ cũng tỉnh táo hẳn.

Tôi mỉm cười nghĩ, không hổ là tinh hoa văn hóa của Trung quốc, rất có sức hút.

Trong bóng tối, tiếng hát vang lên, “Ngày đó ông nội dẫn tôi đi xem há nhìn thấy trên đài có rất nhiều vẻ mặt, đỏ trắng vàng xanh, nhếch miệng lại trợn mắt, vừa hát vừa kêu, wa ya ya ya, giống như tiếng sấm rền vang bên tai...”

Tiếng hát và màn biểu diễn làm sân khấu trở thành cổ điển. Tiết mục này là muốn chiếm được sự chú ý của các giáo viên.

“Mặt xanh là Đậu Nhĩ Đôn, mặt đỏ là Quan Công chinh chiến sa trường, mặt vàng là Diên Vĩ, mặt trắng là

Tào Tháo, mặt đen là Trương Phi...” (*)

Trong tiếng hát, trên đài có năm bức vẽ khổng lồ được giở ra theo thứ tự, mà những bức vẽ đó chính là khuôn mặt xanh, đỏ, vàng, trắng, đen trong câu hát, màu sắc rõ ràng, cực kỳ chói mắt.

Trong lúc hạ xuống những bức vẽ, Ngô Hạo và một nam sinh, hai nữ sinh ăn mặc rất thời trang đi lên sân khấu, vừa đi vừa phối hợp hát nói biểu diễn: “Nói thật mặt nạ trong kinh kịch rất đẹp, nhưng hát nói thì lại khó hiểu, khó nghe, ai ai nha nha dài dòng, tiếng chiêm tiếng trống nhức cả đầu, hát to đến vỡ cổ họng, cái này làm sao theo kịp trào lưu hiện đại, làm sao thu hút được giới trẻ?”

Ngô Hạo thể hiện đầy đủ phong cách của chàng công tử ăn chơi, đầu đội mũ lệch, đeo chiếc kính râm to, nghiêng đầu hếch cằm nhìn xuống sân khấu.

“Thiên Vương màu tím cầm bảo tháp, ma quỷ màu xanh lá, màu vàng kim là Hầu Vương, màu bạc là yêu quái, màu xám tro là tinh linh cười ha ha, ha wa wa...”

Giữa tiếng hát đó, bốn nam sinh to cao lớp tôi mặc quần áo và đeo mặt nạ kịch chạy ra múa kiếm, theo thứ tự là Thiên Vương màu tím, ma quỷ màu xanh lá, Hầu Vương màu vàng kim, yêu quái màu bạc. Bốn nam sinh chia ra di chuyển quanh bức vẽ vừa giờ xuống.

“Ông nội tôi tức giận nói đây văn hóa truyền thống, là kho báu nghệ thuật của Trung Quốc, ngay cả người nước ngoài cũng vỗ tay khen hay, nghệ thuật kinh kịch thật sự không đơn giản, bạn không hiểu gì thì đừng nói hươu nói vượn, ông tôi giận đến mức bộ râu dựng ngược cả lên ...”

Dù chỉ là áo bào cũ kĩ, chông gậy, vuốt bộ râu trắng, vừa đi vừa điểm từng cái mặt nạ, bốn nam sinh phối hợp quơ quơ bức vẽ, Mã Lực mặc bộ đồ võ lộn từ bên trái sang bên phải sân khấu, nhưng dưới đài vẫn rộ lên tiếng vỗ tay cổ vũ.

Tôi và Thẩm Viễn Triết đều thở phào nhẹ nhõm, cười nhìn nhau và cùng vỗ tay. Đây là những kỹ thuật khó nhất trong tiết mục hôm nay, Mã Lực đã hoàn toàn thành công.

“Ông đừng giận, cho phép tôi phân biệt, cũng giống như sơn hào hải vị ăn mãi cũng chán, nghệ thuật không thể cách quá xa với thời đại, phải thay đổi mới phát triển được, wa ha ha, phải để cho tất cả thanh niên nam nữ, già trẻ đều thích xem, văn hóa của dân tộc mới có thể truyền từ đời này sang đời khác.” Ngô Hạo cúi người nói trước mặt ông già, hai nữ sinh cũng đứng vịn vào người ông.

“Một bức tranh uyên ương tươi sáng, từng nhóm vẽ nên Bò Tát, từng cây bút miêu tả nên khung cảnh, từng khuôn mặt xinh đẹp được vẽ ra...” Trong tiếng hát, Bốn người Ngô Hạo đi tới chỗ góc lá cờ, vừa đi vừa mở lá cờ, những khuôn mặt trong kính kịch được lộ ra rõ ràng.

Tiếng hát kết thúc, tiếng nhạc cũng dừng, ánh đèn dần tối, trong không gian mờ ảo, những bức vẽ mặt nạ cũng biến đổi, giống như cuộc sống, mà ông già đang chống gậy, quay lưng về phía người xem, thâm tình ngắm nhìn tinh hoa văn hóa của dân tộc.

Trước mặt ông già là bốn người trẻ tuổi, có người ngửa đầu, có người nghiêng đầu, có người đang cười, có

người mệt mỏi, đều nhìn mặt nạ, trên tay họ và văn hóa dân tộc được kế thừa.

Biểu diễn còn thành công hơn cả tưởng tượng của tôi, tôi cũng bị những bức vẽ mặt nạ lớn nhỏ đó làm rung động, mọi người trong hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Cả lớp tôi đứng lên vỗ tay vui mừng, tôi và Thẩm Viễn Triết cũng kích động, tôi mừng rỡ định đưa tay lên miệng huýt sáo, Thẩm Viễn Triết thấy vậy, vội vàng kéo tay tôi xuống. Tôi vùng khỏi tay cậu ấy, lè lưỡi cười, thầy hiệu trưởng ngồi cách đó không xa, không thể để tiếng huýt sáo của tôi làm hỏng hình tượng được.

Quan Hà dùng sức vỗ tay, vừa cười vừa chúc mừng chúng tôi: “Hay quá, đây là sáng ý của ai thế?”

Tôi không trả lời, Thẩm Viễn Triết nói: “Tất cả cảnh diễn đều là La Kì Kì dàn dựng, những bức vẽ mặt nạ kia cũng là cậu ấy vẽ một nửa.”

Quan Hà sợ hãi than: “Kì Kì, năm đó cậu cũng giàu tài quá nhé!”

Tôi cười, làm như không nhìn Trương Tuấn, nhưng khóe mắt lại lướt nhìn cậu, cậu cười nói với Quan Hà, ánh mắt thỉnh thoảng cũng đảo qua tôi, lạnh như băng, không biết có phải tức giận không mà vỗ tay cứ như không có sức, đập đập mấy cái tượng trưng.

Lòng tôi thất vọng nặng nề, trong lòng cậu ta tôi còn không bằng một người bạn học bình thường cả chút xúi tán thương cậu ta cũng keo kiệt.

Tiết mục hai người múa nghệ thuật của lớp 10-4 được giải nhì, tiết mục “Mặt nạ hát nói” của lớp tôi giành được cảm tình của giám khảo, được giải nhất. Lúc thầy hiệu trưởng trao giải cho lớp tôi, còn cố ý biểu dương chúng tôi, khích lệ tất cả học sinh cũng phải phát huy tính sáng tạo, chủ đề của lớp 10-5 có tính tích cực, lành mạnh cao, mà lại không buồn tẻ, nhàm chán.

Lớp tôi mừng như điên, ai cũng cười vui, bởi tiết mục này tất cả mọi người đều có công.

Sau cuộc vui, mọi người cùng giải tán, Thẩm Viễn Triết gọi Vương Thiển và tôi lại: “Lần này toàn là công

của hai cậu, hai cậu lại cứ về như vậy à? Nếu không có việc gì vội, tớ mời hai cậu ra chợ đêm ăn cái gì đó, tớ lòng cảm ơn.”

Vương Thiên cười nói: “VẬY tớ không khách khí, tớ muốn ăn món cay nóng, thịt xiên nướng.”

Ba người ở chợ đêm vừa ăn vừa nói chuyện, tôi và Vương Thiên khen ngợi lẫn nhau, tôi nói người có công lớn nhất là cô ấy, cô ấy lại nói tôi là người có công lớn nhất, Thẩm Viễn Triết cười đưa đồ uống cho chúng tôi: “Ai cũng có công lớn, cảm ơn hai cô nương lần này đã hết lòng giúp sức.”

Ăn xong, ba người rời đi, khi đi qua một gian hàng trong chợ đêm, Thẩm Viễn Triết đột nhiên dừng lại, chào hỏi Trương Tuấn đang ngồi ăn gì đó. Chắc cũng là lớp trưởng đang “thưởng tiệc đêm” cho mọi người, ngồi đối diện Trương Tuấn là hai cô gái đã múa nghệ thuật và giành giải thưởng cho lớp cậu.

Tôi kéo Vương Thiên muốn đi, lại có người gọi tôi: “Kì Kì.”

Lúc này tôi mới phát hiện người ngồi cạnh Trương Tuấn là Quan Hà, cô ấy rướn cổ nhìn ra ngoài, cười gọi tôi: “Kì Kì, vào đây ăn cùng bọn tớ đi.”

Tôi cười nói: “Không cần, bọn tớ ăn cùng Thẩm Viễn Triết rồi.”

Sau khi về nhà, mặc dù mệt nhọc cả ngày, nhưng tôi lại không hề thấy buồn ngủ. Chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, mãi vẫn không thể ngủ được.

Đã hơn một năm Trương Tuấn không có bạn gái, Quan Hà có phải sẽ là bạn gái thứ tư của cậu không?

Tôi đã không còn quan tâm đến bạn gái của cậu nữa, nếu cậu lại có bạn gái mới, có lẽ sẽ cho tôi cảm xúc gì, nhưng Quan Hà là ngoại lệ duy nhất, bởi tôi có một cảm giác kì lạ, Trương Tuấn có lẽ không thật sự thích ba cô bạn gái trước, trái tim cậu từ trước đến giờ luôn có Quan Hà.

Cô ấy là người đầu tiên trong trái tim cậu!

Mặc dù năm đó Quan Hà từ chối cậu, nhưng bây giờ

cậu không còn là nam sinh cao gầy, có mái đầu con nhím nữa, mà đã là một cậu thiếu niên cao ráo, anh tuấn, cũng không còn chơi bời với đám lưu manh nữa, trở thành một cán bộ lớp ưu tú, tài giỏi.

Bốn năm trôi qua, cậu thay đổi thật nhiều.

Bốn năm trôi qua, cô ấy lại trở về bên cạnh cậu.

Nhưng còn tôi đây? Từ đầu đến cuối, ngay cả một vai phụ xuất hiện thoáng qua trong ống kính tôi cũng không có, chỉ có thể ẩn núp trong góc tối đau buồn và ghen tị.

(*)Mặt nạ Kinh kịch là dùng các loại bột màu tô vẽ lên mặt diễn viên, để tượng trưng cho tính cách, phẩm chất, vận mệnh nhân vật. Thường thì, màu đỏ mang nghĩa bóng, tiêu biểu cho trung nghĩa dũng cảm; màu đen thuộc trung tính, tiêu biểu cho dũng mãnh và mưu trí; màu lam và màu xanh lá cây cũng thuộc trung tính, tiêu biểu cho anh hùng rơm; màu vàng và màu trắng phần lớn mang nghĩa đen, tiêu biểu cho hung ác và gian trá; màu vàng và màu bạc tiêu biểu cho thần bí và thần

tiên yêu quái.

Diễn Vi: là tướng phục vụ dưới quyền Tào Tháo

Đậu Nhĩ Đôn (1680—1720), là người tỉnh Hà Bắc, là thủ lĩnh khởi nghĩa nông dân ở thời nhà Minh (1368-1644).

Từ khi bắt đầu học kỳ hai, ngoài việc giúp lớp chuẩn bị cuộc thi văn nghệ, Thẩm Viễn Triết vẫn đang chuẩn bị cạnh tranh cho chức chủ tịch hội học sinh của trường.

Tôi thấy cậu không có vấn đề gì, biết ăn nói, dựa vào sự yêu thích của những với cậu, cậu cũng có thể nhận được chức chủ tịch đó; cẩn thận mà nói, cậu đã có được những thành tích rõ ràng ở hội học sinh trong năm nay, hơn nữa cậu từng có kinh nghiệm từ hồi cấp Hai, được nhận chức là chuyện đương nhiên.

Cho tới nay, danh tiếng của Thẩm Viễn Triết trong đám bạn học là tương đối cao, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, khối 10 truyền lưu câu nói: Thẩm Viễn Triết thật ra là kẻ đạo đức giả.

Làm học sinh trung học, chúng tôi cũng coi như là một nửa người lớn, chúng tôi cũng có không ít suy tính thực dụng. Ví dụ như, khi chúng tôi còn chưa rõ vai trò của Đảng, cũng đã có vô cùng người làm đơn xin vào Đảng, vì đảng viên trẻ sẽ mang đến nhiều điều tốt. Nếu sau này muốn tiến vào cơ quan nhà nước làm việc hay làm việc trong doanh nghiệp nhà nước, thì có phải tấm bằng đại học quan trọng hơn không.

Thẩm Viễn Triết chính là học sinh duy nhất trong khối tôi nộp đơn xin vào Đảng. Nhìn từ điểm đó, có thể thấy cậu là một người rất thực dụng, rất khôn khéo, khi đám bạn cùng lứa còn đang mãi ăn mãi chơi, coi kỳ thi tốt nghiệp và đại học là áp lực duy nhất, thì Thẩm Viễn Triết đã làm báo cáo tư tưởng hàng tháng với Đảng, lập kế hoạch và mở đường cho tương lai.

Trên người Thẩm Viễn Triết có một sức mạnh kỳ lạ, cậu có thể làm hiệu trưởng, các giáo viên, thầy chủ nhiệm coi mình là người lớn, họ đều tin nhiệm cậu, có thể làm cho tất cả bạn học coi cậu như anh cả, thổ lộ bí mật với cậu. Nhưng dưới sự ảnh hưởng của những lời đồn đại, cậu vẫn làm việc hiệu quả, không có sơ hở, tạo

ra nhiều câu hỏi từ phía bạn học, về chuyện cậu xin vào Đảng, về chuyện cậu đạo đức giả, tin đồn lan rộng cả trường, hơn nữa chắc chắn không ít người nghĩ như vậy.

Khoảng thời gian đó, ngay cả tôi cũng có đôi chút băn khoăn.

Thẩm Viễn Triết bên ngoài nhìn rất ấm áp thân thiết, nhưng trên thực tế, con người thật của cậu và vẻ ngoài hoàn toàn khác nhau

Tôi và cậu cũng gọi là thân quen, cho rằng mình và cậu đã thành bạn tốt, nhưng tĩnh tâm suy ngẫm một chút, liền phát hiện, trao đổi giữa tôi và cậu vẫn chỉ là đơn hướng mà thôi.

Tôi kể cho cậu nghe vô số chuyện của mình, ngay cả những suy nghĩ nông cạn và có chút hèn hạ cũng kể với cậu, nhưng cậu chưa từng kể về mình, dường như cậu chỉ luôn mỉm cười lắng nghe, lúc thích hợp sẽ nói vài câu, để cho tôi vô tình càng nói càng nhiều, mà tôi càng nói nhiều, càng cảm thấy mình thân mật với cậu hơn, coi cậu như anh bạn tri kỷ. Thật ra, tôi cũng hiểu ít

nhiều về cậu, nhưng lại không nhiều hơn chút nào từ khi mới quen đến giờ.

Càng ngày càng có nhiều người nói cậu thông minh nhiều mưu kế, tâm tư sâu xa, đạo đức giả.

Tôi bối rối suy nghĩ, có thật như vậy không?

Tôi đây ngay cả Đoàn thanh niên cũng không tham gia, mà cậu đã nộp đơn xin vào Đảng, hàng tháng đều viết báo cáo. Tôi vừa thấy giáo viên đã cảm thấy có áp lực trong lòng, ngay cả trao đổi bình thường cũng thấy khó khăn, mà cậu với thầy hiệu trưởng và thầy chủ nhiệm lại có thể thầy thầy trò trò nói chuyện thoải mái.

Thẩm Viễn Triết là người hoàn toàn khác so với tôi, tôi hoàn toàn không hiểu cậu.

Song, tôi đã sớm nghĩ thông suốt, cậu ấy là loại người gì có quan trọng không? Tôi chỉ cần nhớ vào một buổi chiều khi tôi còn học cấp Hai, đang lúc tôi buồn bã khóc thút thít, trong lớp không có một bạn nào để ý đến tôi, chính cậu đã mang lại hơi ấm cho tôi, dùng sự thân

thiện của mình xua tan đi cái rét lạnh quanh tôi.

Cho dù cậu giả dối, nhưng có thể giả đến trình độ mang lại ấm áp cho một người xa lạ sao, sự giả dối như vậy còn đắt giá hơn bất kỳ sự chân thật nào.

Chuyện chân thành không mấy quan tâm, treo lên thật cao; chuyện dối trá lại chú ý lắng nghe, giải quyết vấn đề, tôi tình nguyện làm người sau.

Trong khi những tin đồn không tốt về Thẩm Viễn Triết được lan truyền, cuộc cạnh tranh vào ghế chủ tịch hội học sinh cũng được diễn ra, một là Thẩm Viễn Triết, người kia là Trịnh An Quốc.

Trịnh An Quốc là cán bộ về thể dục ở lớp 10-4, làm công việc liên quan đến thể dục thể thao trong hội học sinh, chơi bóng rổ rất giỏi. Vì chơi bóng rổ, nên cậu ta cũng thân quen với nhiều nam sinh. Cậu lại ở ký túc xá của trường, tương đối đoàn kết với những học sinh cũng ở ký túc xá trong trường Nhất Trung, cho nên gần như cậu được tất cả học sinh ở ký túc xá ủng hộ. Hiện chức chủ tịch hội học sinh mới của trường Nhất Trung, đương

nhiên nghiêng về phía Trịnh An Quốc.

Trải qua cuộc cạnh tranh khốc liệt, Trịnh An Quốc đã giành chiến thắng, trở thành tân chủ tịch hội học sinh.

Trịnh An Quốc muốn mời đối thủ của mình làm trưởng mảng thể dục thể thao, thể hiện phong độ hoàn mỹ, nhưng Thẩm Viễn Triết từ chối, mỉm cười rời khỏi hội học sinh.

Đối với Thẩm Viễn Triết mà nói đây là lần thất bại rất lớn, vì cậu muốn vào Đảng, nên chức chủ tịch hội học sinh này rất quan trọng với cậu, vượt xa ý nghĩa và danh tiếng đối với các bạn học.

Tuy nhiên, ngoài mặt không thể nhìn ra Thẩm Viễn Triết có tâm trạng gì, cậu vẫn giống trước kia, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc thi văn nghệ.

Thật ra, tôi rất muốn an ủi cậu một chút, nhưng tôi không biết nên nói cái gì, cũng không biết rốt cuộc trong lòng cậu nghĩ gì, nếu cậu cũng giống tôi, nằm gục

trên bàn khóc lóc, thì thật dễ làm. Nhưng cậu vẫn đang mỉm cười, nhẹ nhàng tựa như chưa xảy ra chuyện gì, tôi không biết mình có thể làm gì, chỉ có thể hết chuẩn bị xong cho cuộc thi văn nghệ, cũng coi như là giúp cậu giải quyết được một vấn đề.

Vốn tưởng rằng chuyện chủ tịch hội học sinh đã được phủ bụi, không ngờ cũng không lâu sau, xuất hiện chuyện biến lớn.

Tôi chủ nhật, tôi đi học giờ tự học như mọi ngày, vừa đi tới cổng trường, một nhóm người đột nhiên cầm gậy sắt, cầm côn xông vào trường tôi, tóm được mấy nam sinh liền đánh ngay. Từ ba khu phòng học của trường, có rất nhiều nam sinh đang chạy vọt ra, đánh trả bọn họ.

Luồng hoa bên cạnh đang được sửa lại, rất nhiều viên gạch xếp ở đó, nhiều nam sinh cầm gạch đánh vào đầu đối phương. Dần dần, càng có nhiều nam sinh gia nhập.

Cảnh trước mắt khiến tôi giật mình, nhớ lại cảnh tượng hồi cấp Hai. Tôi vẫn sống cuộc sống đơn giản, vui

về từ khi lên cấp Ba, cảm thấy cuộc sống chưa bao giờ đơn thuần như thế, nhưng không biết thì ra chẳng qua là do tôi chọn cuộc sống đơn thuần, mà không phải cuộc sống của mình đơn thuần.

Các bạn học sinh sợ hãi trốn vào lớp học, nhưng vẫn còn kích động tím tím ở cửa sổ xem náo nhiệt.

Quán karaoke và vũ trường cũng là nơi thường xảy ra đánh đấm, tôi đã sớm nhìn quen, không có chút hứng thú nào mang cặp sách đi về phía lớp học.

Lên tới tầng hai, nhìn thấy Trương Tuấn đang ngăn cản ở cầu thang, không cho lớp mình xuống tham gia đánh nhau. Đám con trai tức miệng mắng to, vừa đẩy vừa đánh, Trương Tuấn vẫn không để bọn họ đi, đẩy họ lại, mắt thấy họ sắp đánh Trương Tuấn, bên ngoài cũng vang lên tiếng còi.

Trương Tuấn lui sang một bên, một đám con trai lập tức chạy ào xuống cầu thang, tôi vội nép người vào vách tường, nhường đường cho họ, cảm thấy thật nực cười, không nghe thấy tiếng còi à? Ai còn chờ các cậu hả? Đã

sớm tan cuộc rồi!

Sau khi đám con trai như gió lốc vụt qua, tôi xoay người ngẩng đầu, khi bước lên bậc thang, nhìn thấy Trương Tuấn vẫn đứng ở trên, cúi đầu chăm chú nhìn tôi. Trong khoảnh khắc đó, trên cầu thang chỉ có tôi và cậu, không gian bé nhỏ cao thấp làm tôi nảy sinh ảo giác, dường như chúng tôi đang ở rất gần, chỉ cần tôi đưa tay, là có thể bắt được cậu, tôi ngần ngại, dòi tâm mắt, mặt không hề thay đổi ôm cặp, đi qua người cậu.

Lần này do học sinh trường kỹ thuật khơi mào, đây là trận đánh nhau lớn đầu tiên mà cả ba khối của trường Nhất Trung đều tham gia, ảnh hưởng cực kỳ ác liệt, hai học sinh bị chém thương ở tay, một học sinh bị gạch đập vào đầu, còn có vô số học sinh bị thương nhẹ. Nhà trường đuổi học hai học sinh, cảnh cáo, kỷ luật rất nhiều học sinh khác.

Trong trận đánh đám lần này, lớp 10-4 không có một học sinh nào tham dự, nhà trường khen ngợi cả tập thể lớp đó.

Trịnh An Quốc là nhân vật quan trọng trong hội học sinh, khi xảy ra đánh nhau, vẫn còn tránh trong phòng học. Vào buổi chào cờ thứ hai đầu tuần, cậu chủ động kiểm điểm lỗi lầm với toàn trường, từ chức chủ tịch hội học sinh, để Thẩm Viễn Triết tiếp nhận.

Không lâu sau, tin tức Thẩm Viễn Triết được công nhận làm Đảng viên dự bị được truyền ra, có thể nói là niềm vui nhân đôi.

Sau đó, từ lời của Mã Lực, tôi mới biết đám học sinh trường kỹ thuật vốn hướng về phía Trịnh An Quốc, nhưng Trịnh An Quốc lại không dám đi ra, còn vì sao bọn họ lại muốn đánh Trịnh An Quốc, cậu ta lại không rõ, chỉ nói anh em cậu quen biết ở trường kỹ thuật nói vậy, đại khái là Trịnh An Quốc đã chơi xấu!

Trải qua trận náo loạn ấy, anh em của Trịnh An Quốc cảm thấy cậu quá hèn nhát, cũng cùng trở mặt với cậu, không ai muốn làm bạn với cậu nữa. Trịnh An Quốc ở trọ, bố mẹ đều không ở gần, sau mấy năm ở trường Nhất Trung, cậu muốn hòa nhập với mọi người, mọi người lại xa lánh cậu, cậu chỉ có thể cô đơn mình, tuy

nhân, bởi vì không có ai chơi, Trịnh An Quốc chỉ có thể đem toàn bộ thời gian đầu tư vào chuyện học hành, sau đấy cậu đã thi đỗ vào trường đại học Bắc Kinh danh tiếng. Có lẽ, đây chính là lời cô giáo Cao nói, ” đôi khi mất đi là để nhận lại”.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Tại sao tình yêu khi còn trẻ, lại đơn thuần mà vụng về, thành khẩn mà sắc nhọn? Tại sao khi chúng ta không hiểu về tình yêu, yêu thương không cần nhận lại điều gì, mà đến khi chúng ta hiểu được thế nào là yêu, lại miễn cưỡng không muốn buông tay?

Tâm tư của thiếu nam thiếu nữ

Trước kỳ thi cuối kỳ, thầy chủ nhiệm nói cho chúng tôi một tin tức tốt, nhà trường sẽ tổ chức một trại hè thiên văn học và hải dương học, chọn những học sinh có thành tích học tập xuất sắc và cán bộ lớp ưu tú đi Bắc Kinh và Thanh Đảo. Sau khi chọn lựa cẩn thận, lớp tôi đã chọn được Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thẩm Viễn Triết và tôi.

Thanh Đảo (nghĩa Đảo Xanh), là thành phố nằm phía Đông tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Thanh Đảo là thành phố nghỉ mát ven biển miền Bắc nổi tiếng Trung Quốc, nhất là vào mùa hè. Hãy kéo xuống dưới để ngắm vài cảnh đẹp của Thanh Đảo. ^^

Tôi kích động không tả nổi, ôi, thủ đô của tổ quốc, tôi còn chưa đến bao giờ, quan trọng nhất là hoàn toàn miễn phí!

Sau khi trở về, tôi nói với bố mẹ, họ vui mừng lập tức khoe với tất cả bạn bè đồng, làm cho tiếng tăm của tôi lại nổi lên như điều gặp gió trong mắt mọi người.

Vừa thi cuối kỳ xong, chúng tôi đã chuẩn bị xuất phát, thành tích thi chỉ có thể chờ sau khi trở về mới biết được.

Vô cùng không may là, một ngày trước khi lên đường, Dương Quân chơi bóng rổ bị bong gân, không thể không để lỡ cơ hội tham gia trại hè thú vị này.

Ngày xuất phát, xe của trường đến tận dưới nhà đón

tôi.

Vì muốn kịp giờ tàu hỏa, nên mới rạng sáng đã phải xuất phát rồi. Đến khi tôi kéo hành lý lên xe, mới phát hiện hầu hết mọi người đã ngồi trên xe, cực kỳ náo nhiệt.

Trong xe hơi tối, mọi người đều ngồi trên ghế của mình, tôi không nhìn rõ lắm ai với ai, chỉ có thể dặt dờ gọi to: “Lâm Y Nhiên.”

“Ở đây.”

Tôi lập tức chạy đến, đặt mông ngồi xuống: “Cậu giữ chỗ cho tớ à?”

Lâm Y Nhiên cười gật gật đầu.

Các bạn trong xe đều mang theo nỗi háo hức đến thủ đô, vừa nói chuyện vừa hát hò. Đằng trước không biết là học sinh của lớp nào, họ quay đầu lại, so đáp án bài thi toán với tôi và Lâm Y Nhiên. Tôi kinh ngạc thầm than, bấy giờ mới phát hiện chiếc xe này tụ hội đầy đủ những học sinh xuất sắc nhất trong khối tôi.

Đến nhà ga, tôi cao hứng mừng rỡ đứng bật dậy, các bạn khác cũng đứng cả lên, mặt đối mặt với một người, phát hiện đó là Trương Tuấn. Cậu muốn giơ tay lấy ba lô, tôi cũng muốn lấy ba lô của mình, hai bàn tay đúng lúc chạm vào nhau, tim tôi bỗng nhảy dựng lên, cả người như bị điện giật, lập tức rút tay lại. Chỉ trong chớp mắt, đã ra vẻ bình tĩnh lấy hành lý, lúc này mới biết khi mang lên thì dễ dàng, đến khi lấy xuống lại có chút khó khăn, kiễng mũi chân, cũng không kéo xuống được.

Trương Tuấn lấy ba lô của mình xong, thuận tay nhắc ba lô của tôi xuống, đưa cho tôi, cậu không nói câu nào, tôi cũng không rên một tiếng nhận lấy.

Tôi không biết nụ cười của mình có tính là cảm ơn không, nhưng dù sao tôi vẫn cười, sau đó không biết mình đã xuống xe và đi vào nhà ga thế nào.

Còn hơn hai giờ nữa mới đến giờ tàu. Nhưng nhà trường lo lắng vì có nhiều người, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên để thời gian tương đối dư dả, không ngờ chúng tôi ai cũng nhanh nhẹn, mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Trưởng đoàn là một cô giáo trẻ, triệu tập chúng tôi lại, đầu tiên tự giới thiệu: “Cô họ Hình, là giáo viên chủ nhiệm lớp 10-4, cũng là trưởng đoàn lần này, em nào có chuyện gì có thể tìm cô.”

Giáo viên môn lý của chúng tôi cũng tự giới thiệu: “Thầy họ Vương, là giáo viên lý của lớp 10-5 và lớp 10-6, là phó đoàn của hoạt động lần này, hoan nghênh các em có việc gì hãy tìm thầy trao đổi, nhiệm vụ của thầy cô chính là đảm bảo an toàn cho các em ra ngoài và lại đảm bảo các em về nhà an toàn.”

Sau khi cô giáo Hình nói mấy vấn đề yêu cầu kỷ luật, chỉ định Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn là hai người phụ trách quản lý các bạn, nếu các bạn có chuyện gì, chưa tìm họ được, cũng có thể tìm Thẩm Viễn Triết hoặc Trương Tuấn.

Sau cuộc họp nhỏ đó, có bạn lấy bộ bài Tây ra, bắt đầu ngồi thành một vòng chơi bài. Tôi ngồi trên ghế, cắn ngón tay, nghĩ về chuyện của một tháng cùng chơi cùng đùa sắp tới, cuộc hành trình tới Bắc Kinh lần này dường như cũng có rất nhiều điều không may.

Thẩm Viễn Triết thật có duyên, quen biết tất cả mọi người, có người kéo cậu đi đánh bài, cậu thấy tôi và Lâm Y Nhiên ngồi không ở một chỗ, cười xin miễn, lại gần chỗ chúng tôi.

Sau một lúc thất thần, tôi hỏi Thẩm Viễn Triết: “Quan Hà chắc phải đứng trong top 3 của lớp 10-4, vì sao lớp 10-4 không có Quan Hà đi?”

“Vốn có cậu ấy, nhưng cậu ấy không đi, hình như trong nhà có chuyện gì đó.”

Tôi khẽ thở dài, nhất định cô ấy rất muốn đi.

Tuy hoạt động lần này cơ bản nhà trường phụ trách về chi phí, nhưng khi ra khỏi nhà luôn cần đến tiền, mẹ tôi không giàu nhưng cũng cho tôi một ngàn năm trăm tệ, chỉ sợ bố dượng của Quan Hà không thể hào phóng như vậy.

Ngồi trên tàu hỏa, khác biệt giai cấp trong đám bạn lập tức thể hiện ra.

Chuyến đi này, tất cả chi phí đều là nhà trường chi,

nhưng cũng có giới hạn, ví dụ như, ngôi tàu hỏa chỉ có thể ngồi ghế cứng. Những bạn có gia đình bình thường như tôi đương nhiên đều chọn ghế ngồi cứng, nhưng những bạn giống Trương Tuấn, Cổ công tử và vài bạn có gia cảnh đều tự bỏ tiền ra mua vé giường nằm. Tuy nhiên, bây giờ là ban ngày, sau khi họ đặt hành lý ở toa có giường nằm, vì muốn vui chơi náo nhiệt, nên liền chạy ra chỗ ghế ngồi cứng chơi cùng mọi người.

Một đồng người bạn họ cùng chen chúc trên hai hàng ghế sáu chỗ cùng nhau chơi bài, vô cùng náo nhiệt.

Mọi người đều giống con khỉ được tháo bỏ xiềng xích, con trai con gái đều không câu nệ gì ngồi chung một chỗ, hưng phấn nói nói cười cười, mở ra vài nhóm chơi bài, còn có đám vây lại xem bói, bói chuyện tương lai, bói chuyện tình yêu, chốc chốc lại truyền ra tiếng cười to.

Lâm Y Nhiên không biết chơi bài, lại không thể trò chuyện thân quen với người khác ngay, nên chỉ im lặng ngồi một chỗ; còn tôi là vì Trương Tuấn ở đây, nên cũng không đi đâu chơi gì cả.

Bởi muốn chăm sóc cho chúng tôi, nên Thẩm Viễn Triết liền ngồi nói chuyện phiếm với chúng tôi, làm cho ba người lớp 10-5 chúng tôi không hợp với mọi người lắm.

Tôi nói với cậu ấy: “Cậu không cần chăm sóc bọn tớ đâu.”

Thẩm Viễn Triết cười cười: “Nói chuyện cũng vui mà.” Cậu chỉ vào đám người giới thiệu cho tôi và Lâm Y Nhiên, “Trương Tuấn, lớp trưởng lớp 10-4, vừa rồi cô giáo Hình đã giới thiệu, các cậu chắc cũng gặp cậu ấy rồi. Ngồi cạnh cậu ấy là Chân Vận, biệt danh Chân công tử, bố cậu ấy chính là cục trưởng Chân lần trước đã đến trường thị sát, Trương Tuấn chơi rất thân với Chân công tử, Chân công tử đây mồm miệng rất lợi hại, tính tình kiêu hãnh, nhưng không phải người xấu, ngồi đối diện Chân công tử chính là Cổ công tử tiếng tăm lừng lẫy.”

Tôi và Lâm Y Nhiên đều chỉ nghe qua tên họ, chưa thấy họ bao giờ, dù sao họ đều là con ông cháu cha, nhưng nhìn chằm chằm mấy lần, phát hiện con em cán bộ cao cấp này cũng thật bình thường, ôn hòa cùng cười

đưa với mọi người, nhìn Chân công tử, tôi hỏi: “Sao cậu ấy có thể đi, thành tích của cậu ấy không tốt đến vậy chứ? Cậu ấy cũng không phải là lớp trưởng, không phải là cán bộ ưu tú.”

Thẩm Viễn Triết cười nói: “Nhà trường đã sớm lên kế hoạch mỗi lớp có bốn người đi, nhưng vì có vài người không đi được, nên những người khác cũng có thể đi, chỉ cần không phạm sai lầm, tự chi trả chi phí thì có thể tham gia, không chỉ Cổ công tử, Chân công tử mà có cả Hoàng Vĩ đang bóí cho mọi người kia cũng là những người tự bỏ tiền ra để tham gia hoạt động này.”

Cô gái kia trang điểm nhạt, đeo đồ trang sức, có lẽ vì đang trong kỳ nghỉ, lại ở bên ngoài, nên giáo viên cũng không quản. Tôi hỏi: “Cậu ấy là học sinh lớp nào?”

“Lớp 10-2.”

Tôi cảm thấy cái tên Hoàng Vĩ này đã nghe qua ở đâu rồi, nhưng không nhớ là ở đâu, Lâm Y Nhiên khẽ “A” một tiếng.

Tôi lập tức hỏi: “Cậu biết cậu ấy à?”

Lâm Y Nhiên chắc không ngờ tôi lại phản ứng nhanh như vậy, liếc nhìn Thẩm Viễn Triết một cái, đỏ mặt, thấp giọng nói: “Tớ có một cô bạn tiểu học học cấp Hai ở trường Tam Trung, nghe cậu ấy nói trường có một nữ sinh tên Hoàng Vi, đã cắt cổ tay tự tử vì nam sinh, phải tạm nghỉ học.”

Lại là một nữ sinh chơi bời bên ngoài, khó trách tôi cảm thấy tên cô ấy quen quen, tôi không hỏi gì nữa, thoáng nhìn qua Hoàng Vi, rồi hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Đến buổi tối, Trương Tuấn, Cổ công tử, Chân công tử, Hoàng Vi đều đến toa xe có giường nằm của mình.

Nhìn thấy Trương Tuấn đi rồi, tôi thở phào nhẹ nhõm, nói với Thẩm Viễn Triết: “Chúng ta chơi bài nhé!”

Lâm Y Nhiên lắc đầu: “Tớ không biết chơi.”

Tôi cười nói: “Cậu cùng một nhà với tớ, tớ giúp cậu, cực kỳ đơn giản, dễ hơn tiếng Anh cả triệu lần, cậu học

tiếng Anh tốt như vậy, cái này nhất định sẽ học được.”

Cô ấy và Thẩm Viễn Triết đều biết tiếng Anh là nỗi đau của tôi, cười rộ lên, thực ra Y Nhiên nhìn thấy lúc này mọi người chơi hay như vậy, trong lòng cũng muốn chơi rồi, có điều lòng tự trọng của cô ấy cũng cao, không muốn vì sự yếu kém của mình, mà để cho người cùng nhà với mình bị thua theo.

Thẩm Viễn Triết đi lấy hai bộ bài, ba người chúng tôi và lớp trưởng lớp 10-6 cùng chơi, hai cậu con trai kia một nhà, hai cô gái chúng tôi một nhà, họ đều biết chơi, Y Nhiên không biết chơi, nhìn qua là biết họ đang ở thế cao, nhưng rất nhanh đã xuất hiện kết quả tương phản.

Lâm Y Nhiên là ôn hòa mà không chất phác, chỉ sau vài ván đã chơi rất khá, hơn nữa tôi biết cô ấy có trí nhớ cực tốt, một trăm linh tám lá bài, lá bài nào đã ra, lá bài nào còn chưa ra, trong đầu cô ấy rất rõ ràng, hơn nữa cộng thêm kỹ thuật của tôi, hai người chúng tôi chơi khá là ăn ý. (Bạn ết lấy hai bộ bài: $54 \times 2 = 108$ lá bài, chơi gộp như thế mình cũng không biết là kiểu gì nữa, bạn nào biết không, nói cho mình với ^^.)

Cậu lớp trưởng lớp 10-6 cảm thán: “Thật không ngờ học sinh ngoan giỏi cũng chơi bài siêu như vậy.”

Lâm Y Nhiên rất hưng phấn, mím môi cười.

Bốn người chúng tôi đánh bài đến tận hơn bốn giờ sáng, đều vô cùng buồn ngủ, nên gục hết xuống bàn, có người dựa vào cửa sổ ngủ.

Dù khi ngủ, Lâm Y Nhiên vẫn ngồi rất nữ tính nhã nhặn, tôi thì cuộn tròn, dựa vào người cô ấy, tư thế thật không thoải mái, nên ngủ cũng rất khó chịu, lúc ngủ lúc tỉnh, sáng ra tỉnh dậy thật mệt mỏi.

Cổ công tử, Chân công tử, Trương Tuấn, Hoàng Vi đều lại đây. Chắc họ ngủ rất ngon, tinh thần thoải mái sảng khoái vô cùng. Cô Hình và thầy Vương hôm qua một người ngủ trên giường, một người ngủ trên ghế ngồi cứng, lúc này họ đổi cho nhau, cô Hình nhìn chúng tôi, đưa vé cho thầy Vương đi nghỉ ngơi.

Cô Hình nhẹ nhàng nói với đám Cổ công tử, hỏi họ có thể cho các bạn mượn chỗ ngủ một lúc không, bốn

người đều nói không thành vấn đề. Bởi vì nhiều người, cô cũng không tiện chỉ định, nên để bốn người họ tự quyết định.

Bốn người đương nhiên đều đưa vé giường nằm cho những người bạn thân thiết của mình trước, Trương Tuấn đi tới, cười tặng vé cho Thẩm Viễn Triết, tôi hơi giật mình, thì ra họ không chỉ quen biết thông thường.

Thẩm Viễn Triết không khách khí, cười hỏi: “Tớ nhường cho bạn nữ trước được chứ?”

Trương Tuấn cười lắc đầu: “Cậu làm chủ.”

Thẩm Viễn Triết đưa vé cho Lâm Y Nhiên: “Cậu đến chỗ giường nằm ngủ một lúc đi.”

Lâm Y Nhiên khó xử nhìn tôi, tôi cười giục cô ấy: “Đi nhanh lên, hôm qua tớ cứ cựa quậy, làm cho cậu không ngủ được mấy, đợi cậu ngủ trước rồi tớ lại ngủ tiếp.”

Lâm Y Nhiên đi đến toa giường nằm, chỗ ngồi của cô ấy bỏ trống, Thẩm Viễn Triết bảo Trương Tuấn ngồi

xuống, không ngờ Trương Tuấn lại ngồi xuống luôn, còn ngồi ngay cạnh tôi, lòng tôi đang bị đè nén, thật muốn chạy quá, nhưng cậu ngồi bên ngoài, nếu tôi muốn ra, còn phải nói chuyện với cậu nữa

Lớp trưởng lớp 10-6 vẫn đang dựa vào xe ngủ gà ngủ gật, Thẩm Viễn Triết dường như rất tỉnh táo, trò chuyện với Trương Tuấn. Trong lòng tôi thật phiền muộn, nằm úp sấp xuống bàn, bắt đầu ngủ. Thẩm Viễn Triết vừa nói chuyện, vừa giúp tôi sửa lại cái gì đó trên bàn, quan tâm hỏi: “Cậu muốn ăn chút gì đã rồi hãy ngủ không?”

Tôi buồn rầu nói: “Không cần.”

Đám bạn lại túm tụm vào một chỗ đánh bài, chỗ ngồi sáu người chen chúc tám người, chỗ bốn người ngồi thành năm, sáu người ngồi. Ngoài mặt thì thấy tôi đang ngủ, nhưng thực tế thì sao mà ngủ được chứ, hai lỗ tai dựng thẳng lên thật cao, lúc nào cũng nghe động tĩnh từ Trương Tuấn.

Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn rút cuộc cũng bị kéo đi đánh bài, chỗ bên cạnh tôi liền bỏ trống. Tôi cảm

mấy quyển sách làm gối đầu, cuộn mình nằm xuống, chân khoát lên chỗ ngồi đối diện, bắt đầu nỗ lực ngủ. Dù rất mệt mỏi, trong xe lúc nào cũng âm ỉ, tư thế ngủ lại cổ quái, nhưng tôi vẫn ngủ say như chết.

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, cũng đã là buổi chiều, có con trai đang hát, có con gái đang giải thích kết quả bói toán. Không biết họ đang chơi bài thế nào, nghe thấy một bạn nữ kêu to: “Cổ công tử, cậu là heo à? Bài này mà cũng dám bỏ?”

Dù sao tuổi còn trẻ, ảnh hưởng của xã hội bên ngoài đối với chúng tôi còn có hạn, hơn nữa những học sinh ở đây phần lớn đều có thành tích học tập xuất sắc, mỗi người đều tràn đầy niềm tin cho tương lai, mấy cậu Cổ công tử và Chân công tử kia, mọi người đều không để vào mắt.

Tôi nhắm mắt lại mỉm cười, trong không gian nhỏ hẹp này, hơn ba mươi thiếu niên ở cùng nhau, thật sự là một loại thể nghiệm rất kỳ diệu.

Mùa hè trên tàu hỏa rất oi bức, năm đó toa ghế ngồi

cứng lại không có điều hòa, tôi ngủ mà mồ hôi chảy khắp người, mệt mỏi ngồi dậy, tìm nước uống, đến khi uống xong mấy ngụm nước, đeo kính vào, mới phát hiện chỗ ngồi bốn người này, chỉ ngồi có hai người, người đối diện tôi kia, chính là Trương Tuấn!

Rốt cuộc cậu đã ngồi đó từ lúc nào? Tại sao cậu không đánh bài?

Tôi ngạc nhiên giật mình, căn bản không biết nên phản ứng thế nào, chỉ biết ngây ngốc nhìn cậu.

Hai chúng tôi mặt không chút thay đổi nhìn nhau trong vài giây đầu óc trống rỗng của tôi mới có chút sáng sủa, khom người lấy dụng cụ rửa mặt dưới chỗ ngồi rồi đi rửa mặt. Rửa mặt xong, tôi không về chỗ của mình, làm bộ như muốn xem các bạn bói toán, tìm đại một chỗ trống rồi ngồi xuống.

Trương Tuấn vẫn ngồi ở chỗ đó, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không rõ cậu nghĩ gì, mà cứ ngồi một mình như vậy.

Rất lâu sau, có một nhóm chơi bài thiếu người, gọi cậu, cậu mới đi đánh bài.

Nhìn cậu rời đi rồi, tôi mới cầm dụng cụ rửa mặt, quay trở về chỗ ngồi.

Lâm Y Nhiên trở về từ toa giường nằm, trả lại vé cho Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Triết hỏi tôi muốn ngủ không, tôi lắc đầu: “Tớ ngủ đủ rồi.”

Cậu ấy trả lại vé cho Trương Tuấn, Trương Tuấn liếc nhìn sang tôi, nhận vé, đưa cho một bạn nữ. Mọi người cứ như vậy thay phiên nhau ngủ trên giường, lại có đám bạn chơi bài nên còn ghế trống để nằm ngủ, cũng coi như đều được nghỉ ngơi.

Thời gian còn lại, đôi lúc tôi chợp mắt ngủ gật, hoặc là đọc sách, dù sao cũng tránh tiếp xúc với Trương Tuấn.

Đến buổi tối, Trương Tuấn vừa đi, tôi bắt đầu dồi dào sức sống, ban ngày tôi và Lâm Y Nhiên đều ngủ nhiều rồi, nên có thể chơi bài thâu đêm.

Sáng sớm, Trương Tuấn vẫn đưa vé nằm cho Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Triết vẫn tặng vé cho Lâm Y Nhiên, Lâm Y Nhiên đi đến toa giường nằm nghỉ ngơi, tôi cũng làm giống ngày hôm qua, cuộn mình ngủ trên ghế ngồi cứng. Hôm nay nhiệt độ cao hơn hôm qua, trong xe vô cùng oi bức, lưng tôi ướt đẫm mồ hôi, khó chịu như vậy nên ngủ cũng không yên.

Trong lúc mơ màng, bỗng có cảm giác gió mát phát phơ, khô nóng bay đi, thể xác và tinh thần dần dần yên ổn, ngủ ngon hơn nhiều.

Khi nửa mơ nửa tỉnh, mới phát hiện là Thẩm Viễn Triết ngồi đối diện, luôn quạt cho tôi, tôi vừa cảm động vừa thấy không yên, vội đứng lên: “Cảm ơn cậu.”

Cậu ấy mỉm cười: “Chỉ tiện tay thôi, cần gì phải khách khí?”

Lớp trưởng lớp 10-6 ngồi gần đang đánh bài, nói đùa: “Lần sau tớ cũng muốn cậu tiện tay.”

Mọi người ồn ào cười to, đều nhìn về phía Thẩm Viễn

Triết nói: “Tớ cũng muốn, tớ cũng muốn!”

Trương Tuấn cũng nắm bài cười cười, ánh mắt nhìn tôi chăm chăm.

Tôi vốn đang cười, nhưng khi nhìn thấy nụ cười của cậu, lại không cười nổi nữa, tránh đi tầm mắt của cậu, vội vàng lấy đồ rồi đi rửa mặt, lúc rửa mặt xong trở về, thấy Thẩm Viễn Triết ngủ gục trên bàn.

Có cho có nhận, có nhận có cho, tôi nhìn quanh tìm một chiếc quạt, nhìn thấy bàn bên cạnh có một chiếc quạt không ai dùng, tôi lại gần, vừa định vươn tay ra lấy, một bàn tay đã bao trùm chiếc quạt trước.

(Có cho có nhận, có nhận có cho: nguyên văn là đầu đào báo lí, nghĩa là cho quả đào thì nhận lại quả mận.)

Trương Tuấn cầm lấy chiếc quạt, “ba” một tiếng mở ra, vừa nhìn những lá bài trong tay vừa quạt, giống như không hề nhìn thấy tôi.

Tôi yên lặng trở về.

Người bán hàng trên tàu đúng là có lời về bán bộ bài và quạt, tôi đã bỏ ra năm đồng để mua một chiếc quạt, dù nó đắt nhưng vẫn cần dùng, ngồi bên cạnh Thẩm Viễn Triết, tôi vừa đọc sách vừa quạt cho cậu ấy ngủ.

Đến khi Thẩm Viễn Triết tỉnh ngủ, cũng đã tới Bắc Kinh.

Trong toa tàu hỏa chật chội, mọi người đã nhanh chóng quen biết nhau, ai cũng thích Thẩm Viễn Triết, ngay cả những bạn vì lời đồn đại mà không thích cậu giờ cũng thấy thích cậu.

Cậu luôn chú ý đến những bạn trầm mặc hướng nội, giúp đỡ họ, khi chơi bài luôn nhớ gọi họ cùng chơi, khi chuyển vé giường nằm cũng nhớ tới họ, không vì họ trầm mặc mà coi thường họ. Trương Tuấn và Chân công tử đều đã tặng vé giường nằm cho Thẩm Viễn Triết, nhưng từ đầu đến cuối Thẩm Viễn Triết không đến toa giường nằm nghỉ ngơi lần nào, lúc nào cũng nhường cơ hội cho người khác.

Cô giáo Hình nhìn thấy tất cả, cảm thán nói: “Chả

trách chủ nhiệm lớp em không phải quan tâm chuyện gì, chuyện gì cũng được em làm tốt rồi.” Cô thấy các bạn đều nhìn Thẩm Viễn Triết, lập tức nói thêm: “Nhưng mà, Trương Tuấn lớp cô cũng tốt, năm nay may mà có em ấy, nếu không cô làm sao quản được mấy học sinh ngang ngược như Tống Bằng chứ.”

Cô Hình nói, mọi người đều cười. Hai nam sinh tệ nhất trường tôi đều ở lớp 10-4, hai cậu đó không phải là những học sinh nghịch ngợm bình thường, đúng là cô Hình cũng không dễ quản, nhưng cô ấy rất thông minh, biết lấy ác trị ác, không hề để ý những chuyện Trương Tuấn đã làm trước đây, để cậu làm lớp trưởng, đi quản bọn Tống Bằng.

Đến Bắc Kinh, hai người ở một phòng, tôi ở cùng phòng với Lâm Y Nhiên. Chân công tử và Cổ công tử ở một phòng, Trương Tuấn và Thẩm Viễn Triết ở cùng phòng.

Mọi người cùng nhau ăn cơm, cùng nhau chơi, cùng nhau nghe giảng viên đại học giảng giải những kiến thức về thiên văn học.

Một đám thiếu nam thiếu nữ trẻ trung ở cạnh nhau thật vui vẻ, chuyện khó chịu duy nhất chính là đến từ tôi và Trương Tuấn.

Quan hệ giữa Trương Tuấn và Thẩm Viễn Triết càng ngày càng tốt, hai người trao đổi máy ảnh, người này chụp cho người kia, người kia lại chụp cho người này, lúc nào cũng như hình với bóng.

Tôi và Lâm Y Nhiên đều không có máy ảnh, Thẩm Viễn Triết vì muốn giúp chúng tôi, lúc nào cũng gọi chúng tôi lại, chụp ảnh cho chúng tôi. Lâm Y Nhiên đương nhiên rất thích ý, đến đâu cô ấy cũng chụp ảnh để mang về cho bố mẹ xem, vì thế luôn ở bên Thẩm Viễn Triết. Tôi lại rất buồn bực, bởi vì như vậy có nghĩa là luôn ở cùng một chỗ với Trương Tuấn, muốn đi riêng, nhưng Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên luôn kéo tôi vào, cẩn thận quan tâm đến tôi, muốn chuồn cũng không được.

Vì bốn người thường chơi cùng nhau, nên ngay cả cô bạn Lâm Y Nhiên hiền hòa cũng nói nói cười cười với Trương Tuấn, còn tôi vẫn không nói tiếng nào với

Trương Tuấn.

Thẩm Viễn Triết phát hiện ra tôi và Trương Tuấn vẫn không nói chuyện nhiều, cho rằng khi ở trên tàu hỏa, chúng tôi một người ngủ buổi sáng, một người ngủ buổi tối, nên không có cơ hội quen nhau, cố ý giới thiệu chúng tôi với nhau: “Đây là Trương Tuấn, lớp trưởng lớp 10-4, là bạn tốt của tớ; đây là La Kỳ Kỳ học cùng lớp với tớ, cũng là bạn tốt của tớ, hai cậu làm quen một chút.”

Tôi và Trương Tuấn đều là ngoài cười nhưng trong không cười, gật gật đầu, cười nói: “Chào cậu.”

Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đều cho rằng trước đây chúng tôi không quen biết, tôi và Trương Tuấn vẫn cứ duy trì trầm mặc, không ai chịu nói chúng tôi đã từng học cùng lớp. Thẩm Viễn Triết cao hứng lôi kéo chúng tôi cùng chơi, nhưng cậu cũng sớm phát hiện, tôi với Trương Tuấn hoàn toàn không nói gì với nhau, hai người đều không vừa mắt nhau, không nể mặt nhau.

Hoạt động nào Trương Tuấn tham gia, tôi đều không muốn tham gia; Trương Tuấn đề nghị đi đâu chơi, tôi

nhất định không chịu đi.

Nhưng thật ra Trương Tuấn không từ chối tham gia những hoạt động có tôi, vậy mà lúc nào cậu ta cũng không quên gây sự với tôi.

Có lúc, rõ ràng tôi và Thẩm Viễn Triết đang tán gẫu rất vui vẻ, đột nhiên cậu ta lại chen ngang, câu nào câu nấy cũng nhằm thẳng vào tôi mà châm chọc, làm cho tôi với Thẩm Viễn Triết hoàn toàn không nói được gì, chỉ có thể xấu hổ chấm dứt đề tài.

Khi leo đến đỉnh núi Hương Sơn, đúng lúc mặt trời lặn, chân trời ráng màu đỏ cam, đẹp như tranh vẽ. Tôi nhờ Thẩm Viễn Triết chụp cho tôi một kiểu ảnh, hai người đang hi hi ha ha chụp ảnh, Trương Tuấn đứng bên cạnh bỗng châm chọc khiêu khích, không phải châm chọc tư thế của tôi thì cũng cười nhạo vẻ mặt không tự nhiên của tôi, khiến cho Thẩm Viễn Triết vô cùng xấu hổ, càng không ngừng hoà giải, cậu ta lại càng nói càng hăng.

Hương Sơn:

Người khác nói tôi, có lẽ tôi sẽ cười, nhưng cậu ta là Trương Tuấn, cho dù da mặt tôi có dày hơn cả hai lớp Trường Thành, cậu ta cũng có thể dễ dàng ảnh hưởng đến tôi, làm tôi vừa xấu hổ vừa quẫn bách vừa khó chịu, nói với Thẩm Viễn Triết: “Tôi không muốn chụp nữa, không cần chụp cho tôi.”

Thẩm Viễn Triết càng không ngừng an ủi tôi, bảo Lâm Y Nhiên khuyên tôi, tôi chỉ lắc đầu, kiên quyết không chịu chụp ảnh nữa.

Trương Tuấn thấy tôi không chụp ảnh, ngậm miệng lại, tôi lạnh lùng hỏi cậu ta: “Người xấu không lộ mặt, cậu vừa lòng chưa?”

Cậu ta không nói gì.

Từ khi đi Hương Sơn, bất cứ chỗ nào, trừ khi giáo viên yêu cầu chụp ảnh tập thể, tôi tuyệt đối không chụp ảnh nữa.

Nhưng Trương Tuấn vẫn không vừa mắt với tôi, chúng ta đi Di Hoà Viên [1] chơi, cả quãng đường,

Trương Tuấn đều khó chịu với tôi, lúc nào cũng bới móc để chế nhạo tôi. Khiến cho tôi hoàn toàn không nhớ rõ Di Hoà Viên trông to bé xấu đẹp thế nào nữa, chỉ nhớ rõ cậu ta chế nhạo tôi, cậu ta lại chế nhạo tôi, cậu ta lúc nào cũng chế nhạo tôi!

Cho tới giờ tôi mới biết Trương Tuấn lại là người xấu như vậy, trong trí nhớ của tôi, cậu ta là người khi không hài lòng sẽ xoay người bước đi, chỉ biết đánh nhau, không biết cãi nhau.

Nhiều lúc tôi rất buồn bực, rốt cuộc tôi là đã làm gì đắc tội với Trương Tuấn chứ? Vì sao lúc nào cậu ta cũng nhắm vào tôi? Thật ra tôi cũng không muốn xung đột với cậu ta, lúc nào cũng cố gắng lảng tránh, không muốn tiếp xúc với cậu ta, cho dù tiếp xúc, tôi cũng tránh nói chuyện với cậu ta. Nhưng cậu ta cứ làm vậy với tôi, tôi cũng không phải tượng đất, để mặc cho cậu ta bắt nạt, vì thế chỉ có thể đánh trả, làm cho mâu thuẫn giữa hai người càng ngày càng sâu nặng, đến mức vừa mở miệng là có thể chọc đối phương, chỉ hận không thể để người kia lập tức biến mất.

Chân công tử đứng bên cạnh vui sướng nhìn người khác gặp nạn, thường xuyên đổ thêm dầu vào. Cổ công tử vốn là người khá ôn hòa, nhưng vì cậu ta đi cùng Chân công tử, lại có quan hệ tốt với Trương Tuấn, nên cũng đứng cạnh cổ vũ nhiệt tình, giúp Trương Tuấn một tay đả kích tôi.

Tuy tập thể của chúng tôi có hơn ba mươi người, nhưng vì đến từ nhiều lớp khác nhau, nên bất giác đã phân thành ba bốn nhóm nhỏ. Bọn Trương Tuấn và chúng tôi tạo thành nhóm lớn nhất, bởi thái độ của ba nhân vật trung tâm là bọn họ, nên tôi dần dần bị mọi người cô lập, bất kể làm việc gì, cũng không có ai chủ động gọi tôi.

Cô lập thì cô lập! Tôi cũng không phải chưa từng bị cô lập!

Tôi không thèm để tâm đến bọn họ, nên làm gì thì cứ làm. Không biết Lâm Y Nhiên có phát hiện tôi và bọn Trương Tuấn đang giao chiến với nhau không, dù sao cô ấy vẫn đối xử như trước với tôi, cả ngày đi cùng tôi, tôi làm gì, cô ấy làm cái đấy. Có được một cô bạn tốt tính

như vậy, tôi không sợ bị bọn họ cô lập.

Thẩm Viễn Triết trở thành nhân bánh quy, phải phụ trách tập thể nhỏ này, cậu không muốn xảy ra mâu thuẫn gì; làm bạn tốt của tôi và Trương Tuấn, cậu hy vọng hai đứa chúng tôi không gây chuyện với nhau nữa. Cậu càng không ngừng làm công tác tư tưởng cho chúng tôi. Trước mặt tôi, cậu không ngừng nói tốt về Trương Tuấn, rồi lại chạy đến trước mặt Trương Tuấn, không ngừng nói những lời hay về tôi, chỉ hy vọng tôi và Trương Tuấn có thể thay đổi một chút “ác cảm nhau, có thể hòa bình ở chung.

Tôi không biết Trương Tuấn có phản ứng gì khi nghe Thẩm Viễn Triết kể về tôi, dù sao tôi cũng không phản bác những điều khoa trương của Thẩm Viễn Triết về Trương Tuấn, chẳng những không phản bác, mà còn làm vẻ mặt không chút để ý chăm chú lắng nghe.

Tôi vẫn nỗ lực ngăn cách bản thân bên ngoài thế giới của Trương Tuấn, nhưng trong lòng luôn khát vọng hiểu biết thêm nhiều điều về cậu. Tôi thích nghe Thẩm Viễn Triết nói Trương Tuấn rất có nghĩa khí, được đám con

trai tin tưởng và coi trọng, ngay cả Tổng Bằng cũng phục Trương Tuấn; thích nghe cậu kể Trương Tuấn cư xử khéo léo, không đùn đẩy trách nhiệm, lúc nào nên mềm sẽ mềm, lúc nào cần cứng rắn cũng biết cứng rắn; thích nghe cậu nói Trương Tuấn chăm chỉ học tập, làm việc lý trí, thích nghe cậu nói Trương Tuấn có bao nhiêu bạn bè quý mến, bội phục.

Tôi thậm chí còn hưởng thụ những điều Thẩm Viễn Triết nói về Trương Tuấn, bởi vì, bởi tôi không dám đi nói chuyện thẳng thắn về Trương Tuấn, lần đầu tiên có người không ngừng kể chuyện về cậu trước mặt tôi, nói đến vài giờ liền, hơn nữa toàn là những chuyện tốt, tôi lắng nghe với nhiều tâm tình phức tạp trong lòng, có vui sướng, có chua xót, kiêu ngạo.

Còn hai người chúng tôi vừa thấy nhau, lập tức sẽ bắt hòa.

Thẩm Viễn Triết cũng thật vất vả, dè dặt cẩn trọng duy trì hòa bình giữa hai người chúng tôi, đồng thời tiếp tục nói những điều tốt về Trương Tuấn trước mặt tôi, ở trước mặt Trương Tuấn lại kể những lời hay về tôi, hy

vọng một ngày nào đó chúng tôi có thể bị cậu cảm hóa, biến chiến tranh thành hòa bình.

Có một ngày vào buổi tối, Lâm Y Nhiên đi chơi bài, vì bàn ấy có Chân công tử, nên tôi tránh đi.

Một mình tôi ngồi trong phòng xem TV, Hoàng Vi cầm bộ bài đến tìm tôi chơi: “Có muốn bói không? Tôi xem rất chuẩn đấy.”

Tôi hơi ngạc nhiên, ngoài Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên ra, mọi người đều có vẻ cô lập tôi, cô ấy chơi khá tốt với Trương Tuấn, sao lại không giúp đỡ Trương Tuấn, mà còn đến tìm tôi chơi? Có điều, đương nhiên tôi không từ chối ý tốt của cô ấy rồi, lập tức đáp lại: “Có!”

Hoàng Vi bảo tôi trộn bài ba lần, nói tên bốn nam sinh và bốn nữ sinh, sau đó bói những người ấy sẽ xảy ra chuyện gì trong cuộc sống của tôi.

Tôi trộn bài xong, cười thuận miệng nói: “Thẩm Viễn Triết, Dương Quân, Tiểu Đảo Nhất Thất Lang, Mã Đề, Lâm Y Nhiên. . .”

Hoàng Vi vừa bói cho tôi, vừa nói chuyện với tôi. Cô ấy nói: “Trên bài cho thấy cậu rất có duyên phận với Thẩm Viễn Triết, cậu và cậu ấy đang nói à?”

Nói chính là có ý yêu đương, năm đó mọi người ngại ngùng, tránh sự chú ý của phụ huynh và giáo viên, nên chỉ nói ngán là nói. Tôi lập tức nói: “Hả? Không phải đâu.”

Hoàng Vi làm bộ “Cậu không phải lo lắng, tớ sẽ giữ bí mật giúp cậu”: “Không ít người nói sau giờ tự học buổi tối cậu ấy đưa cậu về nhà nhé!”

Nhà trường cấm yêu sớm, nhưng không cấm được tâm tư thiếu nam thiếu nữ, mọi người đều ngằm tóe ra ngọn lửa, tuy nhiên, tôi và Thẩm Viễn Triết thật sự không có gì, nên tôi thờ ơ giải thích: “Chúng tớ chỉ tiện đường.”

Hoàng Vi mỉm cười hỏi: “Rốt cuộc cậu có thích Thẩm Viễn Triết không?”

Tôi cảm thấy hơi phiền, tôi cũng có quen cô ấy đâu.

Việc này ngay cả bạn tốt cũng không cần nói ra, sao cô ấy cứ phải tra hỏi mãi thế?

“Thích như bạn bè bình thường.”

“Vậy cậu có người trong lòng không? Là tớ nói người đặc biệt ấy.”

“Không có.”

“Thật không? Tớ không tin! Nhất định cậu có người trong lòng, ai vậy? Tớ nghi đó là người cũng tham gia trại hè này của chúng mình, đúng không?”

“Tớ chưa từng thích nam sinh nào.”

Tôi phủ định mà mặt không đỏ tim không đập mạnh, đang định bỏ chạy lấy người, lại phát hiện không biết từ lúc nào, Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn đều đứng ở bên cạnh, đang nhìn chúng tôi bói. Tim tôi bỗng nhảy dựng, còn có cảm giác chua xót, hoàn toàn quên mất mình đang muốn làm gì, vẫn ngơ ngác ngồi đó.

Hoàng Vi cười tủm tỉm hỏi Trương Tuấn và Thẩm

Viễn Triết: “Các cậu muốn xem bói không? Cực kỳ linh nghiệm.”

Thẩm Viễn Triết nói tên bốn nữ sinh, có tôi và Lâm Y Nhiên, Hoàng Vi lập tức nói: “Vừa rồi La Kỳ Kỳ nói tên bốn nam sinh cũng có cậu, bài nói cậu là người quan trọng trong lòng cậu ấy, cá cậu sẽ có duyên phận rất dài.”

Khẩu khí của Hoàng Vi thật mờ ám, làm cho tôi không tự nhiên, Thẩm Viễn Triết mỉm cười nói: “Bọn tớ học ba năm trung học trong cùng một lớp, đương nhiên có duyên phận rất dài rồi.”

Hoàng Vi thay đổi giọng điệu vui đùa với Thẩm Viễn Triết, giống như đang thử mà cũng giống như đang tác hợp, Thẩm Viễn Triết rất trấn định, quân đến tướng ngăn, nước đến đất chặn, Thái Cực quyền đưa đẩy khéo léo, Hoàng Vi không có cách nào với cậu ấy.

Lúc đến lượt Trương Tuấn xem bói, cậu nhận bộ bài trong tay Hoàng Vi, thuận miệng nói tên mấy nữ sinh: “Đồng Vân Châu, Lí Tiểu Uyển, Lâm Y Nhiên. . .”

Chúng tôi đều kinh ngạc nhìn cậu ta, cậu ta với Lâm Y Nhiên không thân quen đến vậy chứ?

Nói đến cái tên thứ tư, cậu đột nhiên dừng lại.

Tôi làm bộ vô tình cầm điều khiển từ xa, đổi kênh truyền hình, trong lòng lại rất chờ mong.

Tay Trương Tuấn dừng lại trên bộ bài, mỉm cười rút một lá, nói ra cái tên cuối cùng: “Quan Hà.”

Thẩm Viễn Triết và Hoàng Vi đều cười rộ lên, tôi cũng vui vẻ cười, ánh mắt không chút ám áp nhìn Trương Tuấn, che giấu tất cả hỗn loạn trong lòng.

Tối hôm sau, mọi người cùng ra ngoài ăn cơm. Mười hai, mười ba người ngồi cùng trên một chiếc bàn to, chia làm ba bàn, tôi vô cùng bất hạnh phải ngồi cùng bàn với Trương Tuấn.

Chân công tử rất có khả năng, tán gẫu với mọi người, chỉ chốc lát sau đã có một trận cười truyền ra. Tôi biết mọi người đều không thích mình, nên cũng không nói câu nào, chỉ cúi đầu ăn cơm, không chủ động gặp thức

ăn, trước mặt có cái gì liền ăn cái đó.

Trà trong chén đã uống hết, tôi ngẩng đầu thoáng nhìn, phát hiện ấm trà đang trong tay Chân công tử, liền cúi đầu xuống, tiếp tục ăn cơm.

Trương Tuấn cầm ấm trà lên rót thêm cho tất cả mọi người, mọi người đều cười nói “cảm ơn”, rót đến tôi, tôi cầm lấy cốc trà: “không cần.” Thực ra, tôi cũng muốn uống, nhưng mấy ngày nay cậu ta khinh người quá đáng, tôi không muốn nhận sự giúp đỡ nào của cậu ta, cho dù chỉ là thuận tay.

Cả bà cậu, khiến cho cậu thật mất mặt. Cậu cầm ấm trà đứng trong giây lát, mỉm cười rót trà cho người tiếp theo, Chân công tử lại hừ lạnh một tiếng: “Có người nào đó không cần phải nể mặt làm gì.”

Tôi làm như nghe không hiểu, cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Chân công tử còn đang châm chọc khiêu khích, quả nhiên mồm miệng độc như rắn rết.

Không khí trên bàn rất căng thẳng, tôi nhìn một lúc,

thật sự không nhìn thêm được nữa, ném mạnh đôi đũa lên bàn, nhìn chằm chằm Chân công tử hỏi: “Cậu nói đủ chưa? Trương Tuấn là anh cậu hay là em cậu, cậu ta bị câm điếc à? Muốn cậu ra mặt?”

Không ngờ Chân công tử còn cười tủm tỉm nói: “Trương Tuấn chính là anh tôi, sao nào? Cậu ấy không thèm so đo với cậu, tôi thay anh trai ra mặt, làm sao nào?”

Cổ công tử cũng vào góp vui: “Đường gồ ghề mọi người cùng giảm, cậu nghĩ chúng tôi không thể rút đao tương trợ nhau à? Cậu cho rằng mình là ai? Giang lão gia cũng không ngang như cậu.”

Tiểu Dương: Chỉ nói là Giang lão gia không biết là nhân vật nổi tiếng nào của Trung Quốc, có thể là Giang Trạch Dân, ông từng làm Tổng bí thư và Chủ tịch nước.

http://vi.wikipedia.org/wiki/Giang_Tr%E1%BA%A1ch

Thẩm Viễn Triết hoà giải: “Mỗi người nói ít đi một câu, cũng không phải chuyện to tát gì.”

Miệng con trai mà nói móc cái gì, thật sự còn đáng sợ hơn con gái gấp ba lần. Tôi đứng lên, đi ra ngoài quán ăn ngồi. Thẩm Viễn Triết cũng đi ra, tôi nói: “Tớ ăn no rồi mới ra, cậu không cần để ý đến tớ đâu.”

“Tớ cũng ăn no rồi.”

Cậu ấy ngồi cạnh tôi, cầm hai cốc nước giải khát lạnh, đưa cho tôi một cốc, muốn nói cái gì, lại không tiện mở miệng.

Tôi biết theo mẫu thuẫn giữa tôi và Trương Tuấn ngày càng lớn, tất cả mọi người cũng ngày càng loại trừ tôi ra, cậu ấy lại tốt với tôi, làm tôi thật sự khó xử.

“Thật ra cậu không cần giúp tớ, tớ cũng không quan tâm người khác đối xử với mình thế nào.”

“Tớ biết trong lòng cậu chu khổ sở.”

Tôi nhìn chăm chú vào những giọt nước nhỏ đọng lại bên ngoài chiếc cốc, thấy mũi mình hơi cay cay. Tôi khó chịu không phải vì bị mọi người loại trừ, chuyện đó hoàn toàn không tổn thương được đến tôi, mà là Trương

Tuấn, tôi không hiểu nổi rốt cuộc mình đã đắc tội gì với cậu ta, sao cậu ta lúc nào cũng làm khó tôi như thế? Làm cho tôi không còn nổi một góc tránh né.

Lâm Y Nhiên đi ra, ngồi vào bên cạnh tôi, cúi đầu nói: “Kì Kì, tớ muốn nói mấy câu với cậu, hy vọng cậu đừng để ý.”

“Tớ hẹp hòi như vậy sao?”

“Cậu không phải người lòng dạ hẹp hòi, nhưng chính vì không phải người lòng dạ hẹp hòi, nên tớ mới không thể hiểu vì sao vừa nãy cậu lại làm vậy với Trương Tuấn. Tớ thấy cậu như bây giờ là không tốt, cơ hội mọi người đi cùng nhau thế này rất quý giá, phải tận dụng chơi thật tốt với nhau, nhưng vì cậu và Trương Tuấn, làm cho chúng tớ đều lo lắng xấu hổ, cũng không dám nói nhiều lời. Vừa rồi Trương Tuấn thêm trà cho cậu, sao cậu lại từ chối? Cho dù bình thường có mâu thuẫn, Trương Tuấn nói vài câu không dễ nghe, nhưng tính cậu vốn thoải mái mà, Mã Lực cười nhạo cậu, cậu cũng đâu có tức giận; Dương Quân luôn trêu chọc cậu, cậu cũng không ngại, tại sao cậu lại để ý Trương Tuấn?”

Tôi cúi đầu suy nghĩ: “Tớ biết rồi, cảm ơn cậu, tớ không nên để vì mình mà ảnh hưởng đến mọi người.”

Lâm Y Nhiên vẫn rất lo lắng: “Cậu không vui sao?”

“Không phải, tớ biết cậu quan tâm đến tớ, hy vọng mọi người đều không ghét tớ, nên mới nói những lời này.”

Lâm Y Nhiên bình thường trở lại, cười nói: “Tớ biết cậu ăn chưa no, vừa rồi tớ đã bảo người bán gói lại mấy cái bánh bao.”

“Cảm ơn.”

Lâm Y Nhiên cười tủm tỉm lắc đầu, Thẩm Viễn Triết cũng có suy nghĩ nhìn tôi.

Về đến chỗ nghỉ, mới hơn bảy giờ, có người đang chơi bóng rổ, có người đánh bài, có người xem tivi. Tôi ngồi một mình trong phòng, quyết định đi tìm Trương Tuấn, tôi muốn nói chuyện với cậu để giải quyết vấn đề giữa chúng tôi.

Tìm một nam sinh, tôi hỏi cậu ấy xem Trương Tuấn

“Trương Tuấn nói hơi mệt, không đi ra ngoài chơi, một mình nghỉ ngơi trong phòng ấy.”

Tôi đến gõ cửa phòng Trương Tuấn, cậu nói: “Cửa không khóa.”

Tôi đẩy cửa mà vào, cậu đang đứng trước cửa sổ, quay đầu thấy là tôi, ngây ngẩn cả người.

Tôi đóng cửa: “Tớ muốn nói chuyện một chút với cậu.”

Cậu ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong phòng, mời tôi ngồi lên giường.

Tôi im lặng rất lâu, cũng không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cậu cũng không chút nóng nảy, ngồi yên lặng, không nhìn ra những biểu hiện khó chịu thường ngày.

Rất lâu sau, tôi thở dài nói: “Tớ biết cậu không muốn nhìn thấy tớ, ghét tớ, nhưng không nên để vì chúng ta mà ảnh hưởng đến mọi người, tớ cam đoan sau này sẽ

không chọc giận cậu nữa, cam đoan sẽ cố gắng không xuất hiện trước mặt cậu, cam đoan dù cậu có nói gì cũng chỉ tán thành mà không phản đối, cũng phiền cậu để tớ được yên.” Tôi nói xong, lập tức đứng lên, định rời đi.

Cậu lập tức bắt lấy ống tay áo của tôi: “Không phải tớ không muốn nhìn cậu.”

“Còn không phải cậu không muốn nhìn thấy tôi?” Tôi tức giận đến dừng bước, vùng khỏi tay cậu ta, chỉ vào cậu ta chát vắn, “Vì né tránh cậu, tôi đi rất nhanh ở Hương Sơn, cố gắng tiến về phía trước, cậu bảo tôi không thông cảm cho các bạn đi chậm, được thôi, tôi thông cảm! Đi Cố Cung (còn gọi là Tử Cấm Thành), tôi nghe theo ý cậu, đi cuối cùng, cậu lại châm chọc tôi là cái đuôi của mọi người! Tôi nói chuyện với các bạn, cậu lại xen ngang, chen lời của người khác, được, tôi im lặng! Cậu lại châm chọc tôi không có ý thức tập thể, làm gì cũng chỉ có một mình, giả bộ thanh cao thâm trầm! Tôi chụp ảnh, tháo kính ra, cậu cũng nói. Cậu nói xem, tôi bỏ kính ra hay không thì liên quan gì đến cậu hả? Tôi đã rất nỗ lực lảng tránh cậu, cậu còn muốn gì nữa...”

Trong khi tôi nói, cậu cũng đã lại gần, tôi đang nổi nóng, hoàn toàn không để ý, chỉ lùi về sau từng bước theo bản năng, cho đến khi lùi đến bức tường, vẫn trừng mắt nhìn cậu, tức giận khiêu nại: “Chúng ta dù gì cũng quen biết từ trước, đều là học trò của cô giáo Cao, dù cậu ghét tôi, cũng không nên để mọi người đều xa lánh tôi như vậy...”

C đột nhiên cúi đầu muốn hôn tôi, tôi vội trốn theo bản năng, cậu không hôn lên trán tôi được, đôi môi hôn lên tóc tôi.

Tiếng nói của tôi lập tức biến mất, cứng miệng, hoảng sợ trừng mắt nhìn cậu, hai tay cậu chống bên tường, cúi đầu nhìn tôi, tuy rằng vẻ mặt không chút thay đổi, nhưng sắc mặt cũng hết đỏ lại trắng, hiển nhiên cũng vô cùng xúc động.

Đầu tôi trống rỗng, ngây người trong thoáng chốc, rồi nhanh chóng cúi người xuống, chui ra từ dưới cánh tay cậu, mở cửa liều mạng chạy về phòng mình, đóng sập cửa lại, thân mình kề sát vào ván cửa, lòng còn kinh hoàng không yên.

Tim đập nhanh rất lâu sau, mới dần ổn định và có ý thức. Tôi siêu vẹo như người say rượu đi đến bên giường nằm xuống. Càng nghĩ càng bị thương, càng nghĩ càng phần nộ, Trương Tuấn thật quá tự tin về mình, dường như chỉ cần là nữ sinh, liền sẽ thích cậu.

Tôi bị ai nghĩ, có phải lúc ấy tôi nên tát mạnh cho cậu ta một cái, đánh cho cậu ta tỉnh táo lại; hay là kiễng chân lên, hôn lại cậu một cái, dù sao tôi thích cậu nhiều năm như vậy, rốt cuộc giữa chúng tôi ai có ý xấu với ai cũng không thể nói chính xác được.

Nhưng tôi lại vô dụng chạy mất! La Kì Kì, thật muốn tát mày một cái!

Lâm Y Nhiên đã trở lại, hỏi tôi: “Cậu đói không? Muốn ăn bánh bao không?”

Tôi rúc mình trong chăn, mơ hồ nói: “Không cần đâu.” Tôi sớm đã tức giận đến no rồi.

Thanh Đảo:

[1]Di Hòa Viên hay cung điện mùa hè – là một cung

điện được xây dựng từ thời nhà Thanh, nằm cách Bắc Kinh 15 km về hướng tây bắc. Di Hòa Viên (nghĩa đen là “vườn nuôi dưỡng sự ôn hòa”) đến nay vẫn còn được bảo tồn tốt. Nơi đây nổi tiếng về nghệ thuật hoa viên truyền thống của Trung Quốc.

Di Hòa Viên có lịch sử tồn tại trên 800 năm với nhiều tên gọi khác nhau. Đầu đời nhà Tấn, một cung điện tên là Kim Sơn Cung đã được xây dựng tại nơi mà ngày nay là Di Hòa Viên. Năm 1750, vua Càn Long xây Thanh Y Viên tại khu vực này để mừng sinh nhật mẹ ông. Năm 1860, trong Chiến tranh Nha Phiến, liên quân Anh – Pháp bắn phá khiến Thanh Y Viên bị hư hại nặng. 28 năm sau, Từ Hi Thái Hậu lấy ngân quỹ vốn dùng để hiện đại hóa hải quân ra trùng tu hoa viên trong vòng 10 năm và đặt tên là Di Hòa Viên. Năm 1900, trong loạn Quyền Phi, liên quân 8 nước lại phá hoại hoa viên lần nữa. Khi Từ Hi hồi cung tại Bắc Kinh năm 1903, bà cho đại trùng tu hoa viên.

Hai cảnh nổi bật ở Di Hòa Viên là Vạn Thọ Sơn và hồ Côn Minh. Hoa viên rộng 294 mẫu, trong đó diện tích hồ chiếm 220 mẫu. Vườn chia làm ba khu vực: khu hành

chính (chủ yếu là Nhân Thọ Điện – nơi Từ Hi tiếp các quan lại và giải quyết quốc sự), khu nghỉ ngơi (gồm các điện và vườn hoa) và khu phong cảnh.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Thanh xuân ngắn ngủi như vậy, tôi cũng đang ở tuổi xuân nở rộ nhất, gặp được người mình yêu; cuộc sống có hạn như vậy, tôi cũng đang sống trong những năm tháng tươi đẹp nhất, được người mình yêu quan tâm và yêu thương.

Chúng tôi yêu nhau ở nơi đỉnh núi biển bờ, cho dù kết cục có là núi và biển bị chia cắt, tôi cũng không hối hận. Điều duy nhất tôi hối tiếc là, lúc ấy không yêu anh nhiều hơn một chút.

Bối rối và niềm vui ở Bắc Kinh

Một đêm trần trọc không yên, hoàn toàn không ngủ được, lúc cảm thấy phải tát Trương Tuấn hai cái, lúc lại nghĩ phải tát mình hai cái trước đã.

Sáng sớm rời giường đầu óc choáng váng, chân tay mềm nhũn, may mắn hôm nay chỉ phải đi thăm nhà thiên văn ở Bắc Kinh, không hao phí thể lực nhiều.

Tôi đội mũ che nắng, giấu mình trong đám người, trốn tránh Trương Tuấn, chỉ hận mình không có áo khoác tàng hình. Tôi gần như bi phẫn nghĩ, sao mình phải khổ sở thế chứ? Rõ ràng là cậu ta làm sai, tại sao tôi phải mờ ám như thế này? Nhưng đạo lý là chuyện của đạo lý, hành động của tôi vẫn cứ nao núng, ngại ngùng.

Bởi vì quá buồn ngủ, nên cuối cùng trong nhà thiên văn có cái gì, nghe được cái gì, tôi hoàn toàn không nhớ rõ, chỉ nhớ là cuối cùng, giáo viên đưa chúng tôi đến một hội trường, giảng về nguyên nhân tuyệt chủng của khủng long.

Bên trên trần hội trường xây hình bầu dục, khi tắt đèn, trên biển thành bầu trời rộng lớn, vô số ngôi sao xinh xắn lấp lánh ở giữa, đẹp để làm người ta khó tin.

Theo tiếng nói của hướng dẫn viên, chúng tôi giống như đang đặt mình trong vũ trụ, chính mắt thấy hàng tỉ

năm trước một ngôi sao chổi đâm vào trái đất, làm cho khủng long bị tuyệt chủng.

Chương trình thể này tôi vốn yêu thích nhất, nhưng đặt mình trong bóng đêm, đỉnh đầu là biển sao, trong phòng độ ẩm vừa đủ, tất cả thật hài hòa làm tôi ngủ thiếp đi.

Cảm giác mình cũng ngủ được một lúc, còn có người gọi tôi dậy. Tôi lập tức mở to mắt, phát hiện Trương Tuấn đang ngồi bên cạnh tôi.

Những ghế trong hội trường đã trống hết, mọi người đều ra ngoài rồi, cậu yên lặng nhìn tôi, đầu óc tôi rồi bời nhìn cậu chăm chăm.

Mọi người đều đi rồi, chúng tôi vẫn đang ngồi tư thế đó, trừng mắt nhìn đối phương.

Nhân viên công tác đến giục chúng tôi: “Các bạn, đã hết buổi chiếu phim rồi.”

Trương Tuấn tóm tóm ống tay áo tôi, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Tôi mơ mơ màng màng đi theo cậu ra khỏi hội trường, các bạn đang mua đồ lưu niệm, đủ loại khủng long.

Cậu đi cùng tôi, nói: “Muốn mua khủng long không?”

Tôi gật gật đầu, lại lắc đầu, ý thức hoàn toàn hỗn loạn, hoàn toàn không thể suy xét điều gì, vẫn rối rắm nghĩ nên đánh cậu ta hay không nên đánh cậu ta.

Mỗi loại khủng long cậu đều mua một con, chỉ không ít tiền, Chân công tử trêu: “Về nhà cậu muốn mở triển lãm khủng long à?”

Trương Tuấn cười cười, không nói gì.

Đầu óc tôi rối rắm mãi, mới phát giác mình đã để lỡ mất thời cơ phát tác tốt nhất, tôi nhanh chóng thoát khỏi cậu, chạy đi tìm Lâm Y Nhiên: “Cậu đi lúc nào mà không báo tớ một tiếng? Thật không giống bạn chí cốt gì cả!”

Lâm Y Nhiên nhìn phía sau tôi không nói lời nào, tôi vừa quay đầu lại, Trương Tuấn như con quỷ ám, không

biết khi nào đã theo lại đây, đứng ngay đằng sau tôi.

Khi ngồi lên xe, vốn đều là tôi và Lâm Y Nhiên ngồi cạnh nhau, nhưng lúc trở về, Trương Tuấn chủ động yêu cầu đổi chỗ với Lâm Y Nhiên, ngồi vào bên cạnh tôi.

Tôi nghĩ cậu có chuyện gì muốn nói, kiểu như giải thích, xin lỗi, ngụy biện... Dù sao, cậu hẳn là sẽ phi nói cái gì đó, như vậy tôi mới có thể phản kích, nhưng cậu lại chẳng nói câu nào, tôi nhắm mắt giả vờ ngủ, ra vẻ trấn tĩnh, thực tế thì đầu óc đang choáng váng lắm.

Lúc đến căng tin ăn cơm chiều, cậu không ngồi cùng đám con trai, mà không ngờ lại ngồi cạnh tôi và Lâm Y Nhiên, thuận tay liền giúp chúng tôi lấy đĩa hay khăn tay, Lâm Y Nhiên ngạc nhiên nhìn cậu, tôi hoàn toàn không thể hiểu nổi cũng theo dõi cậu, cậu lại làm như không có chuyện gì, cứ làm theo ý mình.

Mấy ngày hôm trước chúng tôi vẫn đối địch với nhau, hận không thể một đao giết chết đối phương cho thống khoái, ngày hôm qua lúc ăn cơm chiều còn đối chọi gay gắt, làm mọi người trong bàn đều mắt tự nhiên,

hôm nay lại chuyển biến lớn một trăm tám mươi độ, ngồi xe cùng nhau, ăn cơm cùng nhau, đừng nói người ngoài nhìn vào thấy kỳ lạ, mà ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy vô cùng quái lạ.

Thẩm Viễn Triết bưng khay thức ăn ngồi lại đây, cười hỏi: “Các cậu cuối cùng cũng có thể hòa bình ở chung, hiểu lắm được gỡ bỏ như thế nào?”

Tôi cúi đầu ăn cơm, không hé răng, Trương Tuấn cười cười, trò chuyện với cậu ấy. Thẩm Viễn Triết vài lần muốn chuyển đề tài đến chuyện của tôi và Trương Tuấn, Trương Tuấn lại luôn tránh đi.

Cơm nước xong, trở lại phòng trọ, mọi người vẫn tụ tập một chỗ chơi cùng nhau, còn tôi chạy về phòng mình.

Ngày hôm sau, khi lên xe, tôi đã ngồi cùng Lâm Y Nhiên rồi, Trương Tuấn lại vừa lên xe đã đi tới, yêu cầu đổi chỗ ngồi với Lâm Y Nhiên. Việc này chẳng có gì to tát hết, Lâm Y Nhiên sẽ không từ chối, lập tức đồng ý.

Trương Tuấn lại ngồi bên cạnh tôi, trong lòng tôi bất an, may mắn biểu tình trên mặt lúc nào cũng tê liệt, người ngoài không thể nhìn ra cái gì.

Ngày hôm đó đi thăm công viên Bắc Hải [1] và vườn bách thú ở Bắc Kinh, cả một ngày, bất kể đi đâu, cậu cũng đi theo tôi, tôi không để ý tới cậu, cậu cũng không nói gì. Nếu tôi đi nhanh, cậu bước đi nhanh, nếu tôi đi chậm, cậu cũng đi chậm theo, nếu tôi nói chuyện với Lâm Y Nhiên, cậu liền đứng bên cạnh máy ảnh, nếu tôi bị cảnh vật chỗ nào đó hấp dẫn, muốn xem nhiều một chút, cậu liền đứng một bên yên lặng chờ. Dù sao, mặc tôi nói gì, làm cái gì, cậu cũng không châm chọc tôi, chỉ đi theo tôi, làm tôi sờn gai ốc, không biết rốt cuộc cậu ta muốn gì.

[1] Công viên Bắc Hải có lịch sử 1000 năm, là công viên đẹp nhất trong trung tâm thành phố Bắc Kinh. Đây là công viên Hoàng gia xưa nhất và được bảo tồn tốt nhất của Trung Quốc. Công viên có nhiều điểm thu hút khách như bức tường Cửu Long, chùa, tháp ... Công viên Bắc Hải nằm gần cổng Bắc của Tử Cấm Thành và ở phía Bắc của Trung Nam Hải, nơi làm việc của các vị

lãnh đạo Trung Quốc.

Trên đường, tôi thử trốn mấy lần, nhưng đây là hoạt động tập thể, có thể trốn đi đâu chứ? Chỉ trong chốc lát, cậu ta đã có thể tìm được tôi, tiếp tục theo tôi như quỷ ám, sau đó, tôi cũng không hành động vô nghĩa nữa, để mặc cậu ta đi theo.

Thật là vô cùng kỳ lạ, tôi và cậu ta rất hòa bình ở chung cả một ngày, vền vền một ngày đó!

Buổi tối trở về, cậu vẫn ngồi cạnh tôi, lúc đi căng tin ăn cơm, cậu cũng ngồi cạnh tôi, Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đều hướng ánh mắt khó hiểu về phía cậu, cậu lại thản nhiên như không, cười nói bình thường với họ, chỉ có điều không nói chuyện với tôi mà thôi, đương nhiên, tôi cũng chỉ nói chuyện với Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết, kiên quyết không để ý tới cậu.

Ngày thứ ba, vẫn là như thế, cậu luôn ở bên cạnh tôi, lặng lẽ đi theo tôi, lặng lẽ quan tâm đến tôi, lại không nói lấy một câu, khiến cho tôi cũng không nói nên lời nào.

Tôi bắt đầu cảm thấy không chịu nổi. Xét về mặt tình cảm, tôi âm thầm khát vọng những ngày như vậy cứ tiếp diễn, nhưng xét về mặt lý trí, tôi biết mình tuyệt không thể cứ để thế này được, nếu không, tôi sẽ chết không có chỗ chôn.

Tôi và Trương Tuấn không giống nhau, Trương Tuấn có khả năng, còn tôi lại không thể tiếp tục nổi.

Sau khi ăn cơm chiều, tôi vẫn giống hai ngày trước, lập tức trở về phòng mình, vừa tắm vừa suy tư, tắm rửa xong, thay một chiếc váy dài, tôi quyết định đi tìm Trương Tuấn để nói

Trương Tuấn, Cổ công tử, Chân công tử và vài cậu con trai nữa đang đấu bóng rổ, Hoàng Vi và mấy bạn nữ đang ngồi cạnh xem trận đấu.

Tôi đi đến bên sân bóng rổ, yên lặng đứng đó. Bảy nam sinh chia làm hai đội, chơi một trận đấu không đối xứng đội hình, nhưng chơi rất ngang tài hăng say, kỹ thuật của Trương Tuấn rất nổi bật, Hoàng Vi và mấy cô gái kia càng không ngừng vỗ tay ủng hộ cậu.

Dương Quân chơi bóng rổ cũng rất giỏi, đáng tiếc Dương Quân không ở đây, nếu không hai người họ nhất định có thể ngang sức ngang tài.

Tôi miên man suy nghĩ một lúc, thật sự không có dũng khí cao giọng gọi cậu lại trước mặt mọi người, thế nên, chỉ có thể yên lặng xoay người rời đi, cúi đầu, vừa đi vừa đá những mảnh đá vụn trên đường.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vã, không chờ tôi quay đầu, một người tỏa khí nóng toàn thân đã đi đến bên tôi, là Trương Tuấn. Cánh tay, cổ, mặt cậu đều đầy đặc mồ hôi, vì vận động mạnh mà hai má cũng đỏ bừng lên, toàn thân tỏa ra hương vị vô cùng khỏe mạnh và nam tính.

Trong nháy mắt, tôi cũng không biết vì sao, cảm thấy mặt mình nóng hết lên, vội quay đầu, nhìn chằm chằm vào trước mũi chân, bước đi thật nhanh.

Cậu cũng không nói, chỉ trầm mặc đi theo tôi.

Tôi đi một lúc, rung động trong lòng dần dần bình ổn

lại, bước đi chậm hơn, cậu cũng tự nhiên đi chậm.

Tôi dừng bước, xoay người nhìn cậu, cậu cũng lập tức đứng lại.

Tôi cố gắng giấu kín những cảm giác rồi bời xuống chỗ sâu nhất trong lòng, vô cùng lý trí, vô cùng bình tĩnh nói: “Tớ đã nhận lời giải thích của cậu, ngày mai không cần đi theo tớ nữa, tớ sẽ quên tất cả những chuyện không thoải mái trước đây, giữa chúng ta coi như chưa xảy ra chuyện gì, ai làm việc của người ấy.”

Cậu nhìn tôi chăm chăm, trong ngực đang kịch liệt phập phồng, tựa như bên trong có cái gì sẽ giã vỡ khỏi trói buộc mà nhảy ra, nhưng chỉ chốc lát sau, cậu bình tĩnh lại, nhàn nhạt nói: “Tớ muốn đi chơi bóng.” Nói xong, lập tức chạy hướng về phía sân bóng.

Tôi thở mạnh ra hơi thở cường chế trong lồng ngực, lập tức xoay người đi theo hướng ngược lại, sợ mình chậm chỉ một ước thôi, mình sẽ liền hối hận.

Buổi tối, tôi lại mất ngủ, biết bao cảm xúc giã giũa

trong lòng, lúc thì lý trí chiếm thể thượng phong, khẳng định quyết định của mình là chính xác, lúc lại là cảm tình chiếm thể thượng phong, chế nhạo bản thân tự mình chuốc lấy cực khổ, sao phải thế chứ?

Tuy nhiên, bây giờ nghĩ thế nào cũng không quan trọng nữa, vì người kiêu ngạo như Trương Tuấn, chỉ biết lựa chọn lập tức xoay người rời đi.

Nửa đêm, trời bắt đầu mưa to, tiếng sấm sét ầm vang, hạt mưa lộp độp gõ vào cửa sổ, tôi vừa thấy buồn ngủ một chút, lập tức lại bay biến hết, chỉ có thể nằm nghe mưa gió, lòng mềm yếu rồi bời.

Sáng sớm rời giường, tôi thấy hơi chóng mặt, nghĩ phải đối mặt với Trương Tuấn, đột nhiên cảm thấy thật yếu đuối.

Rửa mặt xong, đi ăn sáng cùng Lâm Y Nhiên, đến căng tin, vừa muốn đi lấy com, đã có người gọi tôi: “La Kì Kì.”

Là giọng của Trương Tuấn, tôi hóa đá ba giây sau

mới có thể quay đầu lại.

Sắc mặt Trương Tuấn không tốt lắm, hình như cậu ngủ không ngon, cậu không có gì biểu tình, vô cùng bình tĩnh nói: “Tớ đã đặt bữa sáng cho cậu và Lâm Y Nhiên rồi.”

Tôi còn chưa nói được gì, Lâm Y Nhiên đã cười nói: “Cảm ơn.” Tôi chỉ có thể đi theo cậu, choáng váng mơ hồ đi đến trước bàn ngồi xuống, Thẩm Viễn Triết ngồi bên cạnh cười gật đầu với tôi, sắc mặt không tốt lắm, hình như cũng không ngủ ngon.

Tôi mơ màng ăn bữa sáng, lúc đó mình ăn cái gì, tôi hoàn toàn không có khái niệm.

Lên xe, Lâm Y Nhiên vừa định ngồi cạnh tôi, Trương Tuấn đã mở cánh tay ra, khoát lên lưng ghế dựa, chặn cô ấy: “Ngại quá, vị trí này tớ muốn chiếm dụng lâu dài.”

Lâm Y Nhiên sững sốt, cười rộ lên, đi ra hàng ghế sau ngồi xuống.

Trương Tuấn ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi xoay đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, làm bộ như đang chuyên chú ngắm nghía phong cảnh, trong lòng lại bất ổn.

Xe đi trên đường quốc lộ, trong xe có bạn đang hát, có bạn đang nói cười, Trương Tuấn vẫn

Tôi càng không ngừng nổi lên dũng khí quay đầu, tại sao lại không có dũng khí chứ, cổ tôi sắp hóa đá đến nơi rồi đây, kính cửa sổ cũng sắp bị tôi nhìn chằm chằm đến hòa tan rồi, rốt cuộc tôi cũng nạp đủ dũng khí, bình tĩnh quay đầu, tính tiến hành một cuộc đối thoại nghiêm túc với Trương Tuấn, lại phát hiện Trương Tuấn đang tựa đầu vào lưng ghế ngồi, ngủ ngon lành.

Sự bình tĩnh giả dối của tôi biến thành mất mát oán giận, tôi còn đang rối rắm không yên, rối rắm đến mỗi giây cả cổ, thế mà người ta hoàn toàn không biết gì cả, ngủ vô cùng say sưa.

Có điều, oán giận rất nhanh đã tan tác.

Sáng sớm ngày hè, ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa

kính xe, chiếu vào mặt cậu. Cửa kính xe màu xanh lam đậm, ánh sáng bị phân tán thành những màu xanh lam đậm nhạt không đồng nhất, màu xanh nhợt nhạt vui vẻ nhảy nhót trong xe, mà cậu cũng thật yên tĩnh, dưới tia nắng dịu dịu, cậu an ổn chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Bỗng nhiên, hình ảnh từ rất nhiều năm trước hiện lên trong lòng tôi, ánh mặt trời ngày hè xán lạn xuyên thấu qua tán cây, nước sông ào ào chảy qua, cậu lẳng lẳng nằm ngủ trên tảng đá lớn, cơn gió ấm nóng thổi qua đầu ngón tay chúng tôi, thật ấm áp, thật ấm áp...

Bất tri bất giác, hóa ra thời gian đã trôi qua nhiều năm như vậy rồi, chúng tôi đã trở thành những học sinh trung học phổ thông mà trước đây cảm giác như rất xa xôi.

Lòng tôi lúc này mềm mại như đóa hoa tháng tư, dường như có thể rơi lệ ngay lập tức, tôi lặng lẽ kéo rèm che lại, che đi ánh mặt trời, ngả đầu tựa người vào lưng ghế, lẳng lẳng nhìn cậu.

Đã rất lâu rồi, rất lâu rồi tôi không nhìn kỹ cậu,

những năm gần đây, tầm mắt tôi hể cứ đảo đến bóng dáng cậu, liền lập tức dời đi, hoặc chỉ dùng khóe mắt đuổi theo bóng dáng cậu.

Cậu ngủ rất lâu, tôi cũng nhìn cậu rất lâu.

Không báo trước gì cả, cậu đột nhiên mở mắt, tầm mắt hai người bất ngờ đối diện nhau, tôi ngẩn ra, lập tức kinh hoảng quay đầu, nhưng cũng lập tức ý thức được phải không để lại dấu vết gì, vì thế làm bộ mình ngồi lâu không thoải mái, cố ý xoa xoa cổ, quay đầu sang trái rồi lại sang phải, coi như vừa rồi lúc cậu mở bừng mắt ra, tôi chỉ mới vừa nghiêng đầu sang nhìn cậu.

Khi ánh mắt gặp nhau, nhìn trong thoáng chốc rồi liền nhanh chóng dời đi, tôi cũng không biết rốt cuộc là cậu kinh hoảng hay tôi kinh hoảng nữa. Cuối cùng tôi cũng cảm thấy nên nói cái gì đó, nhưng những lời nói chưa kịp định hình đã bay biến đi đâu mất.

Cậu nhẹ giọng nói: “Còn một tiếng nữa mới đến nơi, ngủ một lúc đi, đi Trường Thành cần sức lực.”

Khẩu khí của cậu rất ôn hòa, lòng tôi vốn tham mềm mại, nên tuy chỉ hờ hững nghiêng đầu, nhưng lại nghe lời nhắm mắt lại.

Trong đầu còn đang miên man suy nghĩ, lúc nghĩ đến những chuyện trước đây, lúc lại nghĩ đến những hình ảnh vừa mới xảy ra, tuy nhiên, tối qua không ngủ ngon, nghĩ ngợi một chút liền ngủ thiếp đi.

Cảm giác thấy xe phanh lại, tôi bừng tỉnh, phát hiện chúng tôi đã đến Trường Thành.

Lái xe xoay trái xoay phải một lúc rồi cũng dừng hẳn xe lại.

Vạn Lý Trường Thành hiện ra ngay trước mắt, các bạn trong xe hào hứng cầm ba lô lên rồi lục tục xuống xe.

Trương Tuấn thấy đám người đi gần hết, mới chậm rãi đứng lên, lấy ba lô của chúng tôi từ trên giá xuống, tôi vừa muốn nhận ba lô của mình, cậu đã mở cái ba lô to của mình ra, nhét cái ba lô nhỏ của tôi vào, thế là tất

cả đồ của tôi đều nằm trong cái ba lô của cậu.

“Cậu làm gì thế?”

Cậu không nói gì, kéo khóa xong, đeo ba lô lên vai:
“Đi thôi! Đi Trường Thành nào!”

Hai tay tôi trống không, chỉ phải lê cái thân đi theo cậu ấy xuống xe. Sau khi cô Hinh mua vé, quyết định cô sẽ dẫn đầu đoàn, thầy dạy lý sẽ đi giữa nhóm, Thẩm Viễn Triết và Trương Tuấn đi sau cùng.

Một nhóm hơn ba mươi người, có người đi nhanh, có người đi chậm, dần dần tạo ra khoảng cách.

Rất nhanh sau đó tôi đã hiểu, Trương Tuấn không phải xuất phát từ lòng tốt mới cầm ba lô giúp tôi, mà nước, đồ ăn và tiền của tôi đều ở chỗ cậu ta, làm cho tôi phải đi theo cậu ta như cái đuôi.

Có điều, không bao lâu sau tôi lại không quan tâm đến chuyện đó nữa, bởi đây là lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy Vạn Lý Trường Thành. Vạn Lý Trường Thành trong sách giáo khoa, trong TV rốt cuộc cũng đặt dưới

tôi vô cùng hào hứng!

Tôi, Lâm Y Nhiên, Trương Tuấn, Thẩm Viễn Triết vừa đi Trường Thành, vừa nói chuyện. Hôm nay chẳng những Trương Tuấn không đả kích tôi, mà còn vô cùng cổ động, bất giác tôi đã nói chuyện với cậu, cậu đã đi Trường Thành hai lần rồi, kể cho chúng tôi nghe những chuyện thú vị mình đã trải qua, bắt chước giọng Bắc Kinh uẩn lười nói, tôi và Lâm Y Nhiên đều bị cậu chọc cho cười không ngừng, tất cả ngăn cách dường như đã biến mất trong tiếng cười.

Lâm Y Nhiên thấy tôi vui vẻ, cũng rất vui vẻ, trở nên hoạt bát hơn, khi đi mệt, cô ấy đùa hỏi Trương Tuấn, cô ấy có thể hưởng thụ dịch vụ vắc ba lô không, Trương Tuấn không nói hai lời lập tức cầm ba lô giúp cô ấy.

Lâm Y Nhiên nháy mắt với tôi, lè lưỡi cười, không nói cảm ơn với Trương Tuấn, mà còn làm lễ với tôi, ngọt ngào nói “Cảm ơn”.

“Đi thôi, đừng có được lợi còn khoe mẽ!” Miệng tôi mắng, nhưng trong lòng lại ấm áp vui vẻ dào dạt, không

nhìn được cười thoải mái.

Trương Tuấn thấy tôi cười, cậu cũng luôn cười.

Bốn người chúng nói nói cười cười, đi một lát nghỉ một lát, thế nên trở thành “cái đuôi” chính hiệu.

Khi quay lại điểm xuất phát, Trương Tuấn nổi tính hoang dã, không muốn đi dạo như trước nữa, đề nghị chúng tôi nhảy ra ngoài Trường Thành, đi con đường bên dưới.

Lâm Y Nhiên hơi sợ, tôi nỗ lực kích động cô ấy: “Tớ kém thể dục nhất lớp mà còn đi được, cậu nhất định sẽ đi được, nếu cậu gặp phải dã thú, tớ cam đoan sẽ dùng hơi thở cuối cùng để bảo vệ cậu.”

Lâm Y Nhiên vẫn do dự, trung cầu nhìn Thẩm Viễn Triết, hiển nhiên ý kiến của Thẩm Viễn Triết có tác dụng mạnh nhất, Thẩm Viễn Triết nói: “Chúng ta vẫn không...”

Tôi lập tức nịnh nọt năn nỉ: “Đi đường giống nhau thật sự chẳng có ý nghĩa gì, tớ biết cậu vẫn luôn giúp tớ

mà, đi nhé!”

Thẩm Viễn Triết không trả lời ngay, ánh mắt cậu giấu sau mắt kính, ánh mặt trời chiếu rọi xuống, sương mù đọng mờ mờ trên kính, không thấy rõ biểu tình trong mắt cậu.

Cậu ấy nói: “Được rồi, chúng ta làm trái kỷ luật một lần vậy, chỉ một lần này thôi, nhưng trước tiên chúng ta phải nói rõ bị cô Hinh và thầy Vương phát hiện, thì sẽ nói tất cả đều là chủ ý của tớ và Trương Tuấn, hai người các cậu bị ép.”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

Tôi cười ha ha, lập tức túm Lâm Y Nhiên đi tìm chỗ xuống.

Đi ở ngoài, phong cảnh rất khác với đi trên Trường Thành.

Trước cảnh thiên nhiên hoang dã, rất nhanh Lâm Y Nhiên đã quên hết lo lắng sợ hãi, vừa nhìn thấy khóm hoa dại nào đẹp, liền chụp ảnh; vừa nhìn thấy gốc cây

nào cao to, là muốn cho nó vào bức ảnh của mình ngay. Chơi còn hăng say hơn cả tôi.

Khi Thẩm Viễn Triết chụp ảnh cho Lâm Y Nhiên, Trương Tuấn hỏi tôi muốn chụp không, tôi cười lắc đầu, cậu ấy cũng hiểu vì sao tôi lại không muốn chụp ảnh, muốn nói cái gì đó, tôi lại lập tức chạy đi.

Đêm qua trời mưa, đường có rất nhiều chỗ trơn, Lâm Y Nhiên đi chao đảo không vững, Thẩm Viễn Triết vốn tốt bụng liền giúp cô ấy, đến chỗ nào khó đi, cậu luôn đỡ tay cô ấy.

Trương Tuấn vài lần giơ tay muốn đỡ tôi, đều bị tôi từ chối, tôi một mình sôi nổi, xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi. Đi đường hoang dã thế này, chính là muốn có mạo hiểm và kích thích, nếu không có chút mạo hiểm kích thích ấy, vậy tất cả thú vị sẽ mất đi hết.

Bốn người chúng tôi leo trèo trên đường rừng hoang dã, rốt cuộc cũng sắp đến chân núi. Lâm Y Nhiên nhờ Thẩm Viễn Triết chụp cho mình mấy bức ảnh lưu niệm, hai người vẫn chuyên chú chọn các góc độ để chụp.

Tôi đứng ở chân núi ngẩng đầu nhìn lên cao, đồi núi san sát, nhấp nhô vô tận, khí thế bao la hùng vĩ, làm cho lòng người ta tự nhiên nổi lên một cảm giác hào khí kích động, cảm giác như vậy có đọc nhiều sách vở cũng không thể thực sự hiểu rõ.

Tôi cúi người, nhặt hai quả thông đẹp nhất từ dưới đất, bỏ vào túi.

“La Kì Kì.”

Trương Tuấn đứng dưới gốc cây gọi tôi, tôi quay đầu, cậu mỉm cười nói: “Lại đây.”

Tôi cười đi đến đó, đột nhiên cậu đập mạnh vào thân cây, rồi chạy nhanh ra sau, thân cây lay động, những giọt nước đọng trên lá cây đều chảy xuống, phảng phất giống một trận mưa nhỏ.

“A!” Tôi kêu lên, sợ hãi trốn, tí nữa thì trượt chân. Trương Tuấn nhân cơ hội cầm tay tôi, tôi vừa đánh cậu ấy vừa cười ha ha, “Mũ với quần áo của tớ đều ướt hết rồi, cậu bảo phải làm sao bây giờ?”

Trương Tuấn không nói gì, cười nắm tay tôi đi xuống núi, tôi muốn vùng tay ra, cậu lại không chịu buông, lúc đầu, tôi còn nghĩ cậu không hiểu ý mình: “Không cần giúp, tớ có thể tự đi được.”

Cậu làm như không nghe thấy gì, nhếch môi, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, đến khi tôi dùng sức rút tay ra, cậu lại càng nắm chặt hơn, rốt cuộc tôi cũng muợn màng hiểu ra, đây không phải bạn bè giúp đỡ nhau.

Tim tôi bắt đầu đập thình thịch kinh hoàng, nhưng lại có cảm giác ngọt ngào bồi hồi, muốn nhìn cậu ấy, lại không dám nhìn, trong thân thể giống như có vô số hương vị của sô cô la rượu chảy qua, làm cho tôi trở nên choáng váng mơ hồ, cái gì cũng quên, chỉ biết đi theo cậu ấy, cho dù cậu ấy dẫn tôi nhảy xuống vách núi đen, chỉ sợ tôi cũng nhảy theo cậu ấy.

Có lẽ, động tác của tôi vô hình trung đã tiết lộ hết tâm ý của tôi, vẻ mặt của Trương Tuấn không hề nghiêm túc lo lắng nữa, lông mày và khóe mắt đều lộ ra ý cười.

Cậu đột nhiên nói: “Ngày đó lúc xem bói, Hoàng Vi bảo tớ nói tên bốn nữ sinh, thật ra tớ thậm nghĩ nói tên cậu, nhưng lại không nói nên lời, tớ đã nghĩ trước tiên nói tên Lâm Y Nhiên, sau đó nói tên cậu, như vậy sẽ có vẻ tự nhiên một chút.”

“Vậy sau đó sao cậu lại không nói?”

Cậu cười hỏi lại: “Cậu cũng có nói tên tớ đâu? Cậu lúc ấy thật sự không thích nam sinh nào?”

Hai người chúng tôi đều trầm mặc, thể xác và tinh thần lại đắm chìm trong sự ngọt ngào không thể nói nên lời. Cái cảm giác ngọt ngào thấm vào lòng này, dù bao nhiêu năm trôi qua, cũng không thể quên được.

Khi gần đến chân núi, tôi mới nhớ ra còn có hai người: “Ày, Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đâu? Chúng ta bỏ quên họ rồi!”

Cũng không biết lời nói của tôi có gì buồn cười, mà Trương Tuấn lại cực kỳ vui vẻ, ý cười trong mắt cậu còn xán lạn hơn tia nắng mùa hè, cậu cười chỉ chỉ phía

trên: “Họ đã sớm về đến đường chính rồi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, không phải chứ! Họ đang đứng trên Trường Thành, nhìn chúng tôi, tôi lập tức vùng thoát khỏi bàn tay Trương Tuấn, hy vọng họ không nhìn thấy gì hết.

Tôi và Trương Tuấn trở về Trường Thành, cậu ấy lấy máy ảnh ra, đưa cho Thẩm Viễn Triết, “Chụp cho tớ và Kì Kì một kiểu.”

Tôi lập tức nhảy dựng lên, cũng không để ý cậu ấy đã gọi tôi là Kì Kì: “Tớ không chụp đâu.”

Trương Tuấn muốn kéo tôi lại, tôi đã chạy vội xuống bậc thang.

Chạy thẳng xuống núi, phát hiện tuy chúng tôi về muộn, nhưng giáo viên và các bạn đều đang mua đồ lưu niệm, vì vậy không bị ai để ý.

Tôi cũng đi vào một quán nhỏ xem đồ, có hạt đào điêu khắc thành mười tám vị La Hán, có vòng tay gắn đá màu, có lọ thủy tinh để ngửi thuốc... Mỗi một thứ tôi

đều cầm lên tay xem một lúc, rồi lại đặt vào chỗ cũ.

Trương Tuấn đứng sau tôi hỏi: “Thích không?”

Tôi lắc đầu, thời điểm đó tôi thích nhiếp ảnh gia Lang Tĩnh Sơn, tác giả Tam Mao, [2] tôi thích một chiếc bàn chải đánh răng và một đôi giày vải, đi khắp nghìn núi muôn sông, con người đối với ngoại vật cũng có hữu hạn, nhưng lòng người có thể ghi tạc tất cả nhưng gì đẹp để trong thế gian.

Quầy hàng nào tôi cũng đi qua, lại không mua gì, nên rất nhanh đã đứng cùng Trương Tuấn ở một bên chờ mọi người.

“Cậu không mua gì à?”

Trương Tuấn lắc đầu: “Tớ đã đến Trường Thành hai lần, đây là lần thứ ba, trước đây còn thích mua vài thứ, nhưng giờ không còn hứng thú nữa.”

“Cậu đã đi nhiều lần như vậy, sao còn muốn tham gia trại hè này?”

Trương Tuấn không trả lời, chỉ cười nhìn tôi.

Hai má tôi nóng lên, miệng lại xì một tiếng châm biếm.

Ánh mắt âm trầm của Trương Tuấn chợt lóe lên ánh sáng, nhẹ nhàng nói: “Chúng ta chụp một kiểu nhé.”

Tôi lắc đầu, quyết từ chối: “Tớ không thích chụp ảnh.”

“Kì Kì, trước đây tớ nói câu gì cũng không phải thật lòng, cậu không chịu để ý đến tớ, tớ chỉ muốn để cậu không nhắm mắt làm ngơ với tớ, đương nhiên, cũng có chút cam chịu, nghĩ nếu không thể làm cậu thích tớ, thì để cậu oán giận tớ cũng được, ít nhất trong lòng cậu cũng có tớ.”

Tôi mỉm cười trầm mặc.

Mãi đến khi giáo viên bảo chúng tôi tập hợp kiểm tra quân số, cậu vẫn không thể thuyết phục tôi chụp chung một bức ảnh lưu niệm với mình ở Trường Thành. Thật ra, không phải tôi không tin cậu ấy, cũng không phải

lòng còn mang thù, mà là... tôi tự ti, tự ti không muốn hình ảnh của mình đặt bên cạnh cậu ấy.

Lên xe, Trương Tuấn lấy máy ảnh ra, không biết là nói với mình hay nói với tôi: “Lần sau, chúng ta đến Bắc Kinh sẽ đi chơi tất cả mọi nơi, xóa bỏ tất cả những kỉ niệm không đẹp đi, và sẽ trở lại Trường Thành chụp ảnh.”

Vì đang sống trong thời niên thiếu, nên luôn cảm thấy thời gian phía trước còn rất dài, nghĩ rằng tất cả mọi thứ đều có thể nhìn lại một lần nữa, nhưng lại không biết thời gian như một dòng sông, chỉ có thể chảy về phía trước, mà chưa bao giờ chảy ngược về sau.

Đêm qua không ngủ ngon, hôm nay lại đi Trường Thành cả ngày, tôi ngồi một lúc liền mơ màng ngủ mất.

Lúc nửa ngủ nửa tỉnh, nghe thấy tiếng cô Hình, hình như cô đang hỏi Trương Tuấn ở Thanh Đảo có nơi nào nên đi, nơi nào không nên đi, Trương Tuấn trả lời cô.

Tôi dần tỉnh hẳn, hóa ra Thanh Đảo cậu ấy cũng đi

rồi, chẳng lẽ thật sự không phải vì muốn vui chơi mà cậu mới tham gia trại hè này?

Sau đó, tiếng của cô Hình dần dần mất đi. Trương Tuấn hỏi: “Cậu tỉnh rồi à?”

Tôi mở mắt: “Sao cậu biết tớ tỉnh?”

Cậu ấy cười: “Nếu cậu còn ngủ, đầu sẽ gục xuống một chút, giống như con rùa nhỏ rụt cổ ấy.”

Tôi thấy xấu hổ, trầm mặc.

Đại khái đúng như lời Hiểu Phỉ nói, khi tôi không cười không nói, luôn mang đến cho người ta cảm giác xa cách lạnh lùng, Trương Tuấn lập tức không dám nói đùa nữa: “Cậu giận à?”

Tôi cười cười: “Không. Sao cậu phải nhạy cảm thế chứ? Tớ tức giận đáng sợ như vậy sao?”

Cậu im lặng, một lúc lâu sau mới nói: “Không phải cậu đáng sợ, mà là tớ sợ.”

Những lời này không phải lời ngon tiếng ngọt, nhưng trong lòng tôi lại thấy ngọt ngào vô cùng, khoe miệng cũng cong cong như vầng trăng non.

“Kì Kì, sáng mai chúng ta cùng ăn sáng nhé?”

Tôi không hề nghĩ ngợi, đã cười tùm tùm thốt ra:
“Được.”

Đến Thanh Đảo, đồ ăn ngon hơn Bắc Kinh, ngày nào cũng có hải sản, nhưng chỗ ở lại không tốt bằng Bắc Kinh, bốn người một phòng, tôi, Lâm Y Nhiên, cô giáo Hình, và một nữ sinh khác ở cùng phòng.

Trong phòng có một cô giáo, Lâm Y Nhiên và cô bạn kia cũng không thoải mái lắm, tôi cũng không thoải mái chút nào.

Rào cản tâm lý với giáo viên đã ở nhiều năm trong lòng tôi, vẫn không có cách nào tiêu giảm, vì thế chỉ có thể cố gắng về phòng thật muộn, tránh cơ hội tiếp xúc với cô ấy.

Trương Tuấn không ở cùng phòng với Thẩm Viễn

Triết nữa, mà ở cùng phòng với Chân công tử và Cổ công tử.

Vì tôi đi chơi cùng Trương Tuấn, nên dần dần cũng có quan hệ tốt hơn với Chân công tử và Cổ công tử.

Buổi tối, bốn người chúng tôi cùng chơi cùg heo, Trương Tuấn chơi trò này rất giỏi, hai vị công tử kia phải thường xuyên chạy ra hành lang, mở từng cửa phòng ra rồi nói vào bên trong: “Tôi là heo.” (trò cùg heo có bốn người chơi, cũng là một kiểu chơi bằng bài Tây.)

Hai người họ không bắt nạt được Trương Tuấn, liền quay sang bắt nạt tôi, hai người họ vừa phải mở cửa mấy phòng kêu lên: “Tôi là heo.” Sau đó, lại đến lượt tôi phải nói: “Tôi cũng là heo.”

Lượt sau họ thua, Trương Tuấn bắt họ phải nói: “Tôi là một con heo vừa bần vừa thối, ba tháng rồi chưa tắm rửa.”

Hoặc là, nhìn thấy tôi thua, cậu ấy lại chịu thay, phải ra mở cửa phòng khác, nói với các bạn và giáo viên:

“Tôi là một con heo mặt dày hết ăn lại nằm lười vô sỉ ti bỉ lưu manh.

Giáo viên và các bạn khác đều cười nghiêng ngả, dần dần họ cũng quen, thấy chúng tôi vừa đẩy cửa ra, đã bình tĩnh nói: “Lại có một con heo đến đây rồi.”

Buổi tối tôi chơi cùng Trương Tuấn và các bạn của cậu, ban ngày dẫn theo Lâm Y Nhiên cùng chơi với Trương Tuấn và đám bạn, vô tình đã tạo ra khoảng cách với Thẩm Viễn Triết, nhưng bên cạnh Thẩm Viễn Triết cũng không thiếu bạn bè, thế nên chúng tôi cũng không có cảm giác đang xa lánh cậu ấy.

Lâm Y Nhiên tính cách dịu dàng yên tĩnh, mới tiếp xúc sẽ cảm thấy cô ấy chất phát không thú vị, nhưng sau khi quen biết cô ấy, mới phát hiện được thật ra cô ấy là một người khá thú vị, cô ấy phản ứng nhanh nhẹn, biết ăn nói, Chân công tử và Cổ công tử đều rất thích Lâm Y Nhiên, ngày càng đối xử tốt với cô ấy hơn, thật lòng coi cô ấy là bạn, còn với tôi, phần lớn là nể mặt Trương Tuấn, nên họ không biểu hiện rõ ràng với tôi, họ không thích cô gái có tính cách không biết kèm chế như

tôi.

Chúng tôi cùng đi Lao Sơn, trên núi khắp nơi đều là nước, mọi người vừa đi vừa chơi rất vui vẻ.

Lao Sơn: (có nghĩa núi Lao) là một ngọn núi nổi tiếng ở tỉnh Sơn Đông, Trung Quốc. Núi này cách thành phố Thanh Đảo 30 km về phía Đông, và là một điểm thu hút khách tham quan quan trọng.

Không ngờ gặp được đạo sĩ mặc áo dài đen trắng, tóc búi cao, tôi bắt chuyện với người ta, tán gẫu về cuộc sống hàng ngày, về văn hóa đạo giáo, về mây, về mưa ở Lao Sơn...

Nhân vật dưới ngòi bút của Bồ Tùng Linh hiện ra trước mắt, thật sự có rất nhiều lời muốn nói.

Bồ Tùng Linh (1640-1715) tự là Liêu Tiên và Kiếm Thần, cũng có người gọi ông là Liễu Tuyên cư sĩ, là một văn sĩ người Trung Hoa dưới triều đại nhà Thanh. Ông được biết đến nhiều với tác phẩm Liêu trai chí dị

Chân công tử và Cổ công tử chơi không biết chán,

lôi kéo Lâm Y Nhiên, giờ máy ảnh ra chụp, đi đi lại lại, chỉ có Trương Tuấn ngồi bên cạnh nghe chúng tôi nói chuyện phiếm.

Vào năm đó đạo sĩ đều là những đạo sĩ chân chính, không giống như bây giờ có rất nhiều người giả danh lừa đảo, hai đạo sĩ tán gẫu cùng chúng tôi, chủ động làm hướng dẫn du lịch cho chúng tôi, đi dạo trong các hang động ở Lao Sơn, giảng về nguồn gốc của các hang động.

Đi cùng nhóm đạo sĩ, tôi và Trương Tuấn không dùng thang treo, mà được họ dẫn đi đường hoang dã, mới đầu còn có đường, nhưng sau đó lại không còn con đường nào nữa.

Tôi muốn trèo lên vách đá bên cạnh, Lâm Y Nhiên lại không chịu mạo hiểm, cũng khuyên tôi không nên trèo, tôi nhìn cô ấy cười: “Đã đến đây rồi, nếu không được mở rộng tầm mắt, sau này lại thấy tiếc.”

Tôi dùng cả chân và tay, leo lên vách đá, chỉ có Trương Tuấn leo lên cùng tôi. Lâm Y Nhiên, Chân công

tử, Cổ công tử đều đứng ở chỗ an toàn chờ.

Trải qua khó khăn, cuối cùng cũng trèo được lên vách đá, tôi ngẩng nhìn phía trước, có rất nhiều cảm xúc.

Lao Sơn không cao lắm, nhưng mây mù hàng năm vẫn vờn quanh trên đỉnh núi, không giống như những núi khác, đứng ở chỗ này, hoàn toàn không thấy rõ chân núi và phía trước, chỉ có mây mù, tựa như chỉ cần giờ tay ra, là có thể tóm được một đùm mây, thật giống như đang sống cùng thần tiên. Khó trách người xưa sau khi lên núi này, lại cho rằng đây là núi tiên.

Đã được học môn lý, nên biết rằng chỉ vì Lao Sơn gần biển, hơi nước bay lên bị dãy núi ngăn cản ngưng tụ thành mây, nhưng có lẽ tôi cũng có chút mê tín, hiểu thì vẫn hiểu, nhưng vẫn mông mông lung lung tin rằng cỏ cây có tình, cảm thú có cảm xúc, đằng kia có một đạo quán(nơi ở của đạo sĩ); vào đêm trăng tròn, sẽ mỉm cười với cây lựu ngoài cửa sổ, khóm hoa hồng tựa như thiếu nữ mặc váy đỏ; yên lặng ngồi bên tảng đá lắng nghe tiếng đàn, trầm tư dưới ánh trăng.

Gió núi kích động, người bị gió thổi cứ như sắp ngã xuống vách núi đen, tôi ấn chặt cái mũ trên đầu, đón gió núi đi về phía trước vài bước, mây trôi trước mặt bốc lên, trời đất mù mịt rộng lớn. Bỗng cảm thấy chân chính hiểu được thế nào là “Xưa nay người tựa nước trôi xuôi. Cùng ngắm bao đêm ánh nguyệt rồi”, “Ngắm cỏi đất trời vô cùng tận, một mình nhỏ lệ, lòng quặn đau.”, họ đều trải qua rồi, nhưng tư tưởng của họ lại sống dậy trong lòng tôi, giờ khắc này, tôi là tôi, tôi cũng không phải là tôi.

Hai câu thơ trước có trong bài ”Bả tửu vấn nguyệt” (Nâng chén rượu hỏi trăng) của Lý Bạch, dịch thơ của Nguyễn Phước Hậu.

Hai câu thơ sau có trong bài “Đăng U Châu Đài Ca” (Bài ca lên đài U Châu) của Trần Tử Ngang, dịch thơ của Phụng Hà.

Từ nhỏ đến lớn, tôi được đi qua rất ít nơi, chuyến đi đến Bắc Kinh và Thanh Đảo này, đã thật sự mở rộng tầm mắt của tôi, làm cho tôi nhìn thấy rất nhiều điều mà trước đây chưa nhìn thấy, tiếp xúc với rất nhiều người

bình thường sẽ không thể tiếp xúc, một mặt tôi nghiệm chứng những điểm giống giữa thực tế và trên sách vở, một mặt tôi tìm ra điểm khác biệt giữa thực tế và sách vở.

Thế giới này thực sự giống lời Tiểu Ba nói, thực sự đáng giá để tôi gắng sức vượt tường, bay cao bay xa, theo đuổi những gì tuyệt vời!

Niên thiếu điên cuồng, tôi không nhìn được giang rộng hai tay la hét thật to với đám mây mù: “Này —— “

Mũ bị gió cuốn đi, quay cuồng giữa đám mây trắng muốt, đầu tiên tôi sợ hãi kêu lên một tiếng, sau đó lại cười ha ha.

Trương Tuấn cười bắt lấy cánh tay tôi, kéo tôi đến bên cạnh mình: “Cô nhóc điên, cẩn thận một chút.”

Tôi trừng mắt nhìn cậu, cậu không cười nổi, chỉ nhìn tôi.

Trên đỉnh núi, gió núi điên cuồng, thời gian như ngừng trôi.

Dù biển lớn có cạn khô hay không, đá núi có bị sỏi mòn hay không, không có bắt đầu, cũng không có kết thúc, giây phút này trong mắt cậu ấy chỉ có tôi, trong mắt tôi chỉ có cậu ấy.

Linh hồn hiểu rõ khác thường, tôi bỗng vô cùng rõ ràng, vô cùng bi ai hiểu được, trong cuộc sống giây phút như vậy không thể cầu được. Có lẽ, cậu ấy sẽ quên đi rất nhanh, mà tôi cả đời này sẽ nhớ kỹ, nhớ kỹ vào năm mình mười sáu tuổi đó, cậu ấy từng đứng bên tôi trên đỉnh Lao Sơn.

Chân công tử gọi to: “Này, này, hai cậu không phải hóa đá rồi đấy chứ?” Cỗ công tử cũng hét: “Các cậu ngấm đủ chưa, ngấm đủ rồi thì xuống núi mau.”

Trương Tuấn vẫy vẫy tay với hai vị công tử kia, nói với tôi: “Không cần để ý đến họ, nếu cậu muốn ở đây thêm lúc nữa, thì chúng ta sẽ đứng đây thêm một lúc.”

Tôi mỉm cười: “Không cần.”

Đây là cuộc sống, cho dù chúng tôi đã tích lũy nhiều

trí tuệ từ những bậc tiền bối, biết rằng nó không tầm thường, biết nó vô cùng quý giá, nhưng chúng tôi cũng chỉ có thể buông tay làm cho nó rời đi, bởi kim đồng hồ thời gian mãi mãi sẽ chuyển động, sẽ không bao giờ ngừng quay.

Đi xuống còn khó hơn khi trèo lên, may mắn Trương Tuấn chân tay khỏe mạnh nhanh nhẹn, dưới sự trợ giúp của cậu, tôi đã bình an trèo xuống.

Y Nhiên vẫn lo lắng từ nãy đến giờ cuối cùng cũng thở ra: “Lần sau đừng như vậy nhé, rất nguy hiểm!”

Tôi cười nói: “Chúng mình đi tìm đoàn đi, chắc mọi người cũng đang xuống núi.”

Lâm Y Nhiên lập tức nói được, từ nhỏ cô ấy đã là người có quy tắc, bây giờ đi theo tôi, luôn làm mấy chuyện vô tổ chức, vô kỷ luật.

Khi chúng tôi tìm được cả đoàn, cô Hình và thầy Vương cũng đã đợi chúng tôi khá lâu rồi, đang lo lắng không yên, nhưng đại khái vì có cậu Cổ công tử đi

cùng, nên họ cũng không bùng nổ tức giận, chỉ làm bộ nói Trương Tuấn hai câu.

Trở lại chỗ nghỉ, ăn xong cơm chiều, Trương Tuấn nói muốn đi tắm trước, tắm xong sẽ tới tìm tôi.

Tôi tắm rửa xong, sắp xếp xong mọi thứ, Trương Tuấn vẫn chưa tới tìm tôi, tôi cười thầm con trai gì mà tắm rửa còn chậm hơn con gái.

Một lúc nữa, cô Hình sẽ trở về, tôi không muốn tiếp xúc với cô ấy, nên không muốn đợi trong phòng, đứng dậy ra ngoài đi dạo trước.

Đi dọc theo đường mòn, tôi gặp Thẩm Viễn Triết, nên thành hai người cùng đi dạo.

Thẩm Viễn Triết do dự một lúc lâu, mới nửa hỏi nửa thử: “Cậu và Trương Tuấn... không ngờ lại hóa giải mâu thuẫn nhanh như vậy, trở thành bạn bè.”

Tôi cảm thấy có lỗi với cậu ấy, vì thế giải thích t đầu: “Thật ra tớ và Trương Tuấn là bạn hồi tiểu học rồi, còn cùng nhau tham gia cuộc thi toán học, quan hệ cũng coi

là tương đối thân quen, chẳng qua từ khi lên cấp Hai, liền không thể nào nói chuyện với nhau được nữa, tớ vẫn không nói gì với cậu, thật sự có lỗi với cậu.”

Cậu ấy ngây người một lúc mới nói: “Không sao, là bản thân tớ quá ngốc. Trương Tuấn không phải người nói nhiều lời không tốt, càng không thể bắt nạt con gái, cậu cũng không phải người hẹp hòi, hơi một tí là giận dỗi, rõ ràng hai cậu đều có điểm khác thường, Hoàng Vĩ và Lâm Y Nhiên đều nhìn ra điểm khác thường, vậy mà tớ vẫn không hiểu, thật ngớ ngẩn.”

Tôi vừa thấy áy náy, vừa thấy ngọt ngào, áy náy vì có lỗi với Thẩm Viễn Triết, ngọt ngào vì cảm tình của Trương Tuấn được nói ra từ miệng người khác: “Xin lỗi cậu, lúc ấy để cậu phải tốn nhiều tâm tư xóa bỏ mâu thuẫn giữa tớ và Trương Tuấn.”

Thẩm Viễn Triết cười nhạt: “Không có gì, cậu và Trương Tuấn đều là bạn tốt của tớ, các cậu có thể... hòa thuận ở chung, tớ cũng thấy rất vui.”

Tôi cảm kích nói: “Cảm ơn cậu nhé.”

Thẩm Viễn Triết vừa đi vừa tán gẫu với tôi, tôi quên cả thời gian, đến khi Trương Tuấn tìm được chúng tôi, đã là hơn chín giờ rồi. Thẩm Viễn Triết chào Trương Tuấn, rồi cậu ấy lập tức rời đi.

Tôi giải thích với Trương Tuấn: “Tớ không mang đồng hồ, quên mất thời gian.”

Trương Tuấn cúi đầu trầm mặc một lúc, ngẩng đầu cười nói: “Không sao.”

Ngày hôm sau, buổi sáng nghe giảng bài, buổi chiều đến bờ biển chơi.

Ngồi trên xe, ánh nắng mùa hè chiếu đúng đến mặt tôi, tôi thật nhớ cái mũ che nắng đã bị gió cuốn đi, trước mắt bỗng tôi sầm lại, Trương Tuấn chụp một cái mũ che nắng lên đầu tôi, tôi lấy mũ xuống xem, thấy nó là một chiếc mũ lá rộng vành màu vàng nhạt, cười hỏi: “Ở đâu ra vậy?”

Cậu không trả lời, chỉ hỏi: “Cậu thích không?”

“Thích.”

Bộ dáng cậu rất vui vẻ, đội lại cái mũ lên đầu tôi.

Tôi bỗng hiểu ra, đây là thứ mà hôm qua cậu ấy cố ý đi mua, chẳng trách tắm xong rồi mà cậu ấy vẫn chưa trở về. Tôi muốn nói cảm ơn, cũng muốn nói xin lỗi, cuối cùng, lại không nói câu gì.

Chúng tôi từ nhỏ đã sống trong thành phố, rất nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy biển. Đến bên bờ cát, thấy hình ảnh trên TV biến thành chân thật, mọi người đều kích động, cởi giày, xắn ống quần lên chạy ra bãi biển chơi.

Vì Trương Tuấn đã nhắc tôi tốt nhất nên mặc quần đùi, nên tôi có thể lược bỏ mấy việc phiền toái, nắm tay Lâm Y Nhiên chạy ra bãi biển, đến khi chúng tôi điên cuồng chạy một vòng trở về, thấy Hoàng Ví đã thay bộ đồ tắm biển, cô ấy đang đi ra ngoài biển. Cô Hình nói: “Tốt nhất em đừng xuống nước một mình, chơi gần bờ là được rồi.”

Cô ấy đã đồng ý, nhưng sau khi xuống biển, càng chơi càng vui, càng đi ra xa bờ hơn, cô Hình và thầy

Vương đều là vẹt cạn, sốt ruột mà không làm được gì, các bạn và thầy cô đều gọi Hoàng Vi lại, cô ấy lại không nghe thấy.

Cô Hình lo lắng gọi Trương Tuấn: “Có phải em biết bơi không? Nhanh ra gọi em ấy về đi.”

Trương Tuấn đến một quây hàng nhỏ trên bờ cát mua một chiếc quần bơi, sau khi thay quần liền chạy ra biển, đuổi theo Hoàng Vi.

Hai người ở ngoài biển rất lâu, vẫn không thấy về.

Cơn sóng này nối tiếp cơn sóng khác, đầu người nhấp nhô cũng gần như nhau, không thể nhìn rõ ai với ai, nhưng cô Hình và thầy Vương vẫn đứng bên bờ, khoát tay lên trán lo lắng ngóng nhìn, các bạn khác lại không lo lắng nhiều như thầy cô, bắt đầu chơi trò của mình.

Vì Trương Tuấn không ở đây, tôi cũng không hay nói chuyện với đám Chân công tử, nên không chơi cùng họ. Tôi, Lâm Y Nhiên, Thẩm Viễn Triết ngồi ở bãi biển xây

lâu đài cát, xây thành. Thật ra trong lòng tôi cũng đang lo lắng cho Trương Tuấn, biển lớn vô biên vô hạn làm người ta sợ hãi, nhưng càng lo lắng, càng không muốn biểu hiện ra ngoài, chỉ dùng khóe mắt để chú ý đến mặt biển.

Lâu đài của chúng tôi đã xây được hơn nửa, Trương Tuấn và Hoàng Vi mới về, cô Hình tức giận, lần đầu tiên bộc phát, không biết có phải vì cô ấy nể bố mẹ Hoàng Vi, hay vì Hoàng Vi là con gái, mà toàn bộ lửa giận của cô ấy đều hướng về Trương Tuấn, trách móc Trương Tuấn đến cầu huyết phún đầu.

(Cầu huyết phún đầu: đây là từ gốc của tác giả, nghĩa là máu chó phun lên đầu người, ý nói những lời trách mắng, nhục mạ ghê ghớm. Sao mà mắng bạn ấy ghê thế!)

Chúng tôi đều im lặng không nói gì, hai cậu Chân công tử và Cổ công tử kia lại làm như đang xem kịch vui, nháy mắt cười cười. Chờ cô Hình mắng xong, Trương Tuấn mỉm cười đi về phía hai cậu công tử, hai người lập tức trốn chạy, đáng tiếc không chạy nhanh

bằng Trương Tuấn, Trương Tuấn ném hai người họ xuống biển, làm cho họ ướt sũng cả người.

Cô công tử thấy lời cô giáo dặn dò, không dám náo loạn, mang thân mình ẩm ướt đi lên bờ, Chân công tử lại cố tình mặc nguyên quần áo nhào mình vào chỗ nước sâu, cô Hình tức giận nhảy dựng lên, chống nạnh kêu to: “Chân Vận, em lăn về cho cô ngay!”

Chân công tử ở dưới biển hét to: “Ở dưới biển lăn thế nào được? Em không biết lăn ạ!”

Mọi người muốn cười mà không dám cười, cô Hình vừa tức vừa cười, giậm chân nói: “Em mà không lên bờ, ngày mai cô sẽ để em ở lại phòng trọ một mình.”

Chân công tử lè mề bơi lên bờ, cô giáo miệng thì mắng cậu ta, nhưng tay lại tìm khăn mặt đưa cho cậu ta.

Trương Tuấn đi thay quần áo trở ra, nhìn thấy tôi, Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên đang xây lâu đài cát, cậu đi tới, tôi nhìn cậu cười cười, tiếp tục quỳ rạp trên bờ cát xây lâu đài, cậu đứng bên cạnh im lặng nhìn. Đến

khi chúng tôi xây xong, tôi cười hỏi cậu: “Lâu đài của bọn tớ thế nào?”

Cậu cười: “Đẹp lắm. Chúng ta đi bờ biển chơi một chút nhé.”

Tôi cúi đầu bận rộn: “Đợi một chút, kênh đào của tớ còn chưa xây xong. Thảm Viễn Triết, chúng ta làm một con sông nhỏ ở chỗ này, khi thủy triều lên có thể giữa nước bảo vệ thành.”

Bận rộn một lúc, vừa nhắc đầu, thấy Trương Tuấn đã rời đi từ lúc nào, đứng bên bờ ngắm nhìn biển lớn, bóng dáng có vẻ cô đơn.

“Tớ đi mua chai nước, lát nữa sẽ về.”

Tôi lấy một cái cốc nói với Thảm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên, chạy đi tìm Trương Tuấn. Gần đến chỗ cậu, tôi rón ra rón rén, rồi nhảy mạnh đến bên cạnh cậu: “Này, sao cậu không xây lâu đài với bọn tớ?”

Cậu nhìn thấy tôi, lập tức vui vẻ nở nụ cười: “Cậu đợi một chút, tớ sẽ trở lại ngay.” ậu ấy chạy đi, nói mấy câu

với Chân công tử và Cổ công tử đang chụp ảnh, lại chạy về.

Hai người chúng tôi đi chân trần đạp nước biển, rất ăn ý, càng chạy càng xa chỗ các bạn và giáo viên đang chơi.

Cậu ấy nắm tay tôi, lại một lần nữa tôi cảm thấy như bị điện giật, hỗn loạn, tê tê mà lại ngọt ngào trong lòng.

Cậu nói: “Cậu không hỏi tớ à?”

“Hỏi gì?”

“Hỏi xem tại sao tớ và Hoàng Vi ở ngoài biển lâu như vậy?”

“Tớ không muốn hỏi, vì tớ có thể đoán được tại sao.”

Tôi nhắm mắt nhìn cậu ấy, chiêm biếm cậu ấy đào hoa. Cho dù lúc đầu không hiểu, bây giờ cũng đoán được Hoàng Vi thích cậu ấy.

Cậu kéo mạnh tay tôi, chạy thật nhanh, chúng tôi vừa chạy vừa cười, mãi đến khi tôi không thể chạy nổi nữa, xin cậu dừng lại, cam đoan về sau tuyệt đối không cười nhạo cậu nữa.

Chúng tôi đứng bên bãi biển, cảm thấy bầu trời thật đáng yêu, biển thật đáng yêu, dù sao trong mắt chúng tôi cái gì cũng đáng yêu, dù là cậu ấy hay tôi chỉ tùy ý nói một câu, hai người cũng có thể cảm thấy đặc biệt, cười vui vẻ mà không vì điều gì.

Hạnh phúc ngây ngốc, đơn thuần, tuyệt vời như thế này, đại khái chỉ có thể nở rộ ở thời thanh xuân xán lạn và nồng nhiệt.

Trương Tuấn nói với tôi: “Khi sóng biển xô đến đây, chúng ta nhảy dựng lên, xem ai đứng ở không trung lâu hơn, ai có thể tạo ra nhiều bọt biển khi nhảy xuống.”

“Được.” Tôi bỏ kính và mũ ra, đặt chúng trên bờ cát.

Chúng tôi nhảy dựng lên, lại hạ xuống, nhảy dựng

lên, lại hạ xuống, sóng biển quay cuồng quanh chân chúng tôi, chúng tôi bật cười thành tiếng

Hai người chơi hết mình, lại đều là những người có tính cách hoang dã, chơi một lúc quần áo đã ướt hết, tay nắm tay chạy theo sóng biển, đối mặt với từng con sóng, sóng biển nhào vào người chúng tôi, vỡ vụn thành trăm ngàn bọt nước.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với ển, lại không biết bơi, bắt đầu thấy sợ hãi, muốn lùi về phía sau, cậu ấy lại giữ lấy tôi. “Nếu sóng biển đến, cậu hãy nín hơi, nhắm mắt vào, chỉ trong chớp mắt lại có thể thở ra. Tôi sẽ giữ chặt cậu, không để cậu bị sóng biển cuốn đi đâu.”

Có cậu ấy, tất cả sợ hãi đều bay biến, bản tính vốn thích theo đuổi mạo hiểm và kích thích bị trỗi dậy, tôi chạy theo cậu ấy, nước biển đã ngập đến thắt lưng. Khi một làn sóng vọt đến người chúng tôi, tôi nhắm mắt nín thở. Cảm giác âm vang một chút, dường như cả người bị sóng biển mãnh liệt cuốn vào lòng, thân thể bị đánh sâu vào nước biển không thể làm gì, sợ hãi vô cùng, nhưng

kích thích cũng không thiếu. Cậu ấy nắm chặt tay tôi, tôi nắm chặt tay cậu ấy, vào lúc đó, tựa như tôi chỉ có cậu ấy, cậu ấy chính là chỗ dựa duy nhất của tôi trong thế giới này.

Sau đó, sóng cuốn đi, mực nước giảm xuống, đầu tôi lại lộ ra. Tôi thở mạnh một hơi, ho khan kịch liệt, dù sao cũng không có kinh nghiệm nên vẫn bị sặc, trong mắt cậu ấy chứa đầy ý cười, nhìn tôi cười to.

Tôi vẫn ho khan, vừa lau mắt vừa vuốt tóc, còn có thể cho cậu ấy một đập.

Chờ nghỉ ngơi xong, chúng tôi nắm tay nhau, lại bắt đầu chuẩn bị nghênh đón làn sóng tiếp theo.

Ở nơi biển lớn mờ mịt, chúng tôi thành duy nhất của nhau, sóng triều lên xuống, chúng tôi cất tiếng cười to, vui vẻ thoải mái.

[2] Tác giả Tam Mao: Nhà văn Đài Loan, sinh năm 1943 tại Triết Giang, Trung Quốc. Đã từng học khoa Triết học Đại học Văn Hoá Trung Quốc. Du học châu u,

du học ở Tây Ban Nha, Đức v.v.. sau định cư ở Sahara, quần đảo Canali, về Đài Loan dạy đại học năm 1981, viết tản văn theo dọc đường bà lưu lạc khắp thế giới.

Tuy nhiên bà chưa tốt nghiệp bất kỳ trường nào. Bỏ học từ lớp 6, cha dạy viết, bạn bè dạy vẽ, giáo sư quen xin cho học dự thính khoa Triết học, tuy thành tích học tập ở khoa Triết rất xuất sắc nhưng cuối cùng không tốt nghiệp, xin nghỉ học đi lưu lạc, du học ở châu u qua nhiều trường nhưng không có bằng cấp gì. Cho đến khi về Đài Loan dạy đại học cũng chỉ là dạy phụ, đi diễn thuyết.

Những sáng tác có giá trị nhất của Tam Mao là những tập tản văn viết trong 14 năm lang thang khắp thế giới. Sau khi người chồng Tây Ban Nha mất tích trong một cuộc thám hiểm, bà trở về Đài Loan. Tam Mao mất năm 1991 ở 49 tuổi. Tự tử tại một bệnh viện ở ngoại thành Đài Bắc

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Ngày Cuối Cùng Ở Thanh Đảo

Những ngày ở Thanh Đảo trôi qua quá nhanh, tựa như chỉ trong nháy mắt, đã đến ngày cuối cùng.

Ngày cuối cùng ấy, buổi sáng tiến hành một cuộc thi đơn giản về kiến thức hải dương học, buổi chiều đi tham quan tàu chiến, sau khi trở về tiến hành nghi lễ bế mạc, ban phát giấy khen cho thành viên ưu tú, sau đó, chính thức kết thúc trại hè này.

Ngày hôm sau sẽ phải rời khỏi Thanh Đảo, đại khái là Cổ công tử nghĩ mình sắp phải trở lại dưới sự quản giáo nghiêm khắc của bố, nên mãnh liệt yêu cầu buổi tối phải phóng túng một phen. Trương Tuấn và Chân công tử đi mua ba bình rượu trắng, một két bia, cộng thêm một đồng hồ ăn vặt, vụng trộm khuân vác lên sân thượng của khu trọ.

Bạn bè của Trương Tuấn là mấy cậu Chân công tử, Cổ công tử, tôi muốn mời thêm Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết, không ngờ Trương Tuấn lại không đồng ý. Tôi bảo cậu cho mình một lý do, cậu nói vì Lâm Y Nhiên là cô gái ngoan, khẳng định không thể thích ứng. Tôi bảo, nhưng tôi và cô Hinh ở cùng một phòng, nếu chỉ có mình tôi trở về muộn, cô ấy sẽ nghi ngờ, nhưng nếu đi cùng bạn đứng thứ nhất trong lớp tôi, cô ấy sẽ không nghi nhiều. Cậu cân nhắc một chút, chỉ có thể đồng ý.

Chúng tôi mở mấy thùng giấy các-tông ra, xếp tất cả lên mặt đất, bật hai cái đèn pin, bắt đầu một buổi tiệc chia tay ngay trên sân thượng.

Trương Tuấn, Chân công tử đều hút thuốc rất thạo, Cổ công tử mới hút thuốc lần đầu, khi cậu ấy vụng về học Trương Tuấn nhả khói thuốc thành vòng tròn, bị Chân công tử trêu chọc.

Trương Tuấn đưa cho tôi một lon bia, tôi lắc đầu: “Tôi không uống bia rượu.”

“Từ trước vẫn không uống, hay bây giờ mới không uống?”

“Từ trước vẫn không uống.

Cậu sửng sốt một chút, không ngờ tôi đi theo đám Tiểu Ba nhiều năm như vậy mà lại không đụng đến bia rượu, lại hỏi: “Còn thuốc lá?”

“Thỉnh thoảng cũng hút.”

Trương Tuấn cầm một điều thuốc đưa cho tôi, tôi nhận lấy, cúi đầu, châm thuốc từ điều thuốc của cậu, khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Thẩm Viễn Triết và Lâm Y Nhiên giật mình nhìn tôi chăm chăm, tôi nhìn họ cười cười.

Lâm Y Nhiên không hút thuốc lá, cũng không uống rượu bia, ôm một túi cá nướng khô đặc sản của Thanh Đảo, vừa lo lắng vừa tò mò nhìn chúng tôi.

Trương Tuấn dạy Cổ công tử vung quyền, Cổ công tử bị thua, lập tức phạt uống rượu, có thể nhìn thấy được, cậu ấy rất hưởng thụ cảm giác làm những chuyện

bị phụ huynh và giáo viên cấm này.

Chân công tử thấy chỉ uống rượu thì không có ý nghĩa, rủ mọi người cùng chơi trò Chuyển Tàu Hỏa, danh từ do cậu ấy quyết định.

Cậu ấy hỏi: “Ai làm Thanh Đảo?”

Tôi và Trương Tuấn đều vội vàng nói: “Tớ làm.”

Mọi người đều nhìn chúng tôi trêu chọc, sau đó Trương Tuấn làm Bắc Kinh, tôi làm Thanh Đảo, Lâm Y Nhiên làm Nam Kinh, Thẩm Viễn Triết làm Thượng Hải.
..

Nếu tôi thua, Trương Tuấn sẽ uống rượu thay tôi; nếu Lâm Y Nhiên thua, Thẩm Viễn Triết sẽ uống rượu giúp cô ấy. Sau khi quyết định quy tắc, bắt đầu chơi.

“Chuẩn bị chuẩn bị, chuyển tàu từ Bắc Kinh xuất phát.”

“Đến đâu?”

“Nam Kinh.”

Lúc đầu còn chơi có khuôn có dạng, dần dần trở nên hỗn loạn. Cổ công tử tửu lượng kém, say vào là bắt đầu làm loạn, kéo tay Lâm Y Nhiên, nói là có chuyện muốn tâm sự với cô ấy, Lâm Y Nhiên sợ tới mức liều mạng trốn; Chân công tử ngồi bên cạnh Lâm Y Nhiên, giơ tay mình ra cho Cổ công tử cầm, Cổ công tử liền siết chặt tay cậu ấy, sờ sờ vuốt vuốt, vừa sờ vừa khóc vừa nói: “Y Nhiên à...”

Lâm Y Nhiên ngh đến đỏ mặt, nhìn Chân công tử và Cổ công tử, Chân công tử nén nhin, nhắm mắt nhìn cô ấy.

Thẩm Viễn Triết tửu lượng tốt hơn Chân công tử, nhưng một người phải uống phần của hai người nên cũng bị say, dán vào góc tường, hai tay chống xuống đất, chông cây chuối cho chúng tôi xem, chứng minh mình không hề say, vừa chông ngược lên vừa không ngừng gọi chúng tôi, muốn chúng tôi phải nhìn cậu ấy. Chúng tôi làm bộ đồng ý, nhưng thực tế chẳng ai để ý đến cậu ấy cả.

Trương Tuấn uống phần rượu của hai người, nhưng chỉ say năm sáu phần. Tôi và cậu cùng dựa vào rào chắn, ngắm nhìn về phía thành phố rực rỡ ánh đèn, tiếng ồn ào đằng sau truyền đến hết lần này đến lần khác, chúng tôi lại im lặng kỳ lạ.

Cậu kẹp điều thuốc trong tay, gần như không hút, để mặc điều thuốc cháy hết. Thấy tôi đang nhìn mình, cậu giải thích: “Từ sau chuyện hồi lớp 9, tớ liền bỏ hết mấy thứ này, bây giờ vui đùa cùng bạn bè nên mới dùng.”

Tôi gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý.

Cậu cảm thán nói: “Hứa Tiểu Ba thật lòng đối tốt với cậu.”

“Trước đây đúng là vậy, bây giờ tớ và anh ấy đã cắt đứt quan hệ rồi.”

“Tớ cũng không gặp lại những người bạn cũ nữa.”

Chúng tôi đều im lặng nhìn về phía xa xa, trong những năm tháng phản nghịch ấy, cậu đã gặp được may mắn, còn tôi có được như vậy không?

Cậu đột nhiên nói: “Tớ thật là cao hứng.”

Tôi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn cậu, cậu còn lặp lại lần nữa: “Tớ thật là cao hứng.”

Tôi dần hiểu được ý của cậu, thấp giọng nói: “Tớ cũng vậy.”

Cậu mạnh mẽ nắm chặt tay tôi, nhìn lên trời cao hét thật to: “Sau này khi chúng ta kết hôn, đến Thanh Đảo hưởng tuần trăng mật.”

Tôi cứng người, mặt đỏ bừng bừng, may là mấy người đằng sau kia cũng say đến choáng váng rồi, nếu không say thì cũng cho rằng chúng tôi đã say. Rất lâu sau, tôi mới nói một tiếng vô cùng nhỏ “Ừ”, nhưng cậu lại nghe được ngay, quay sang nhìn tôi cười ngốc nghếch.

Bất người khác nghĩ về thành phố này như thế nào, ở trong lòng chúng tôi, nó vẫn là một giấc mộng đẹp dễ nhất. Chúng tôi mím cười hứa hẹn, nhất định sẽ trở về. Chúng tôi đều nghĩ rằng, chỉ cần có hứa hẹn, là chúng

tôi có thể vĩnh viễn giữ lại hạnh phúc ấy.

Chúng tôi trở về nhà bằng đường qua Bắc Kinh, vì đang là nghỉ hè, nên vé tàu hỏa không dễ mua, nhất là vé giường nằm, cô Hình nhờ Chân công tử mua vé giường nằm cho mọi người. Khi mua được vé giường nằm, có rất nhiều bạn đăng ký. Thực ra, tôi vẫn còn dư rất nhiều tiền, nhưng tôi đã sớm có dự định mua một bộ Lễ Tân toàn tập, nên nhất định phải để dành tiền.

Lúc ở nhà ga, Trương Tuấn một tay kéo hành của mình, một tay kéo hành lý của tôi, tôi hơi lo, sợ giáo viên nhìn ra điều khác thường, sau đó lại thấy cũng có con trai cầm hành lý giúp con gái, nên mới yên lòng.

Nhà ga có rất nhiều người, cô Hình vừa lo lắng đếm đầu người, vừa nói to: “Đi sát nhau nhé, đừng đi rời ra, ai đến toa giường nằm hãy theo cô, Trương Tuấn đi sau; ai đến toa ghế ngồi cứng đi theo thầy Vương, Thẩm Viễn Triết đi sau.”

Tôi muốn cầm lại hành lý của mình, Trương Tuấn nói: “Cậu cứ đi theo tớ là được.”

Tôi khó hiểu nhìn cậu, Chân công tử đi trước quay đầu cười nói: “Trương Tuấn đã bảo tớ mua vé giường nằm cho cậu rồi.”

Xung quanh có vài bạn nghe thấy vậy, tầm mắt đều lướt về phía tôi, trong mắt Hoàng Vĩ lại không thêm che giấu ý hèn mọn khinh thường. Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật đáng thương, là tôi không có tiền, nhưng tôi lại rất thích ngồi ghế ngồi cứng, tôi cầm lấy hành lý của mình: “Buông tay!”

Trương Tuấn nhìn thấy sắc mặt tôi, do dự một chút, buông ra, tôi kéo hành lý, chạy bước nhỏ đuổi theo Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết.

Cho đến khi ngồi lên tàu hỏa, tôi vẫn cảm thấy hai má mình đang nóng ran, bàn tay run rẩy.

Chỉ chốc lát sau, Trương Tuấn đã vội vàng đến, chào một tiếng với Lâm Y Nhiên rồi ngồi xuống cạnh tôi. Tôi nghiêng đầu bất động nhìn ra ngoài tàu hỏa, không nói lời nào.

Trương Tuấn hoàn toàn không thể hiểu được sự xấu hổ trong nháy mắt này của tôi, cậu mua vé giường nằm, muốn cho tôi một niềm vui bất ngờ, là vì muốn tôi nghỉ ngơi thoải mái, như vậy hai chúng tôi cũng có thêm càng nhiều không gian riêng tư, vậy mà tôi lại tức giận

Cậu dè dặt ngồi bên cạnh tôi rất lâu, nói toàn lời hay, nói nhẹ nói nhàng, thấp giọng năn nỉ tôi đến toa giường nằm, tôi vẫn đang nhắm chặt miệng, nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói chuyện cùng cậu.

Sự lạnh lùng của tôi, sự dè dặt của cậu, khiến cho các bạn xung quanh chú ý, rất nhiều bạn nhìn cậu, cậu không nhìn được, rốt cuộc cũng tức giận, không khuyên tôi nữa, một mình đi về toa giường nằm.

Lâm Y Nhiên im lặng ngồi lại bên cạnh tôi, không dám nói lời nào, chỉ pha cho tôi một cốc trà, đặt lên bàn.

Tôi nhìn hàng cây lướt qua vun vút ngoài cửa sổ, bắt đầu hoang mang, trại hè lần này chính là một ngăn cách giữa cuộc sống thực tại và giấc mộng, có phải khi tàu hỏa đến trạm, sẽ là lúc giấc mộng của tôi bị thức tỉnh?

Có phải thật sự giống như lời của Shelley [1] “Đóa hoa cười hôm nay, ngày mai sẽ tàn úa, điều ta muốn hôm nay, dù mê rồi tan vỡ, lạc thú là chi đây, nó giống tia chớp cười trong đêm tối, mặc dù sáng ngời, lại ngắn ngủi?”

[1] Percy Bysshe Shelley (1792–1822) là nhà thơ, nhà triết học Anh, sinh tại Horsham, Sussex. Ông được xem là một trong những nhà thơ Anh xuất sắc của giai đoạn lãng mạn.

Đoạn thơ trên trong bài Mutability (Đổi thay) của nhà thơ.

Các bạn xung quanh đều đang đánh bài, lúc hò hét chói tai, lúc cười mắng, vì đều đã quen nhau, nên chơi vừa điên cuồng vừa náo nhiệt, tôi có cảm giác như đang đặt mình trong một không gian khác, tràn đầy cảm giác bi thương sau một buổi thịnh yến.

Chân công tử, Cổ công tử đều chơi bài bên cạnh, cậu lại... nhất định sẽ không cô đơn, Hoàng Vĩ cũng không đến đây.

Hoàng hôn dần dần thổi quét trái đất, cảnh vật ngoài cửa sổ bắt đầu mờ đi, tôi vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, ngẩn người, bên cạnh vang lên giọng nói của Trương Tuấn: “Cậu đừng giận nữa, lần này là tớ làm sai.”

Trán tôi dính sát vào cửa sổ kính, không chịu để ý đến cậu.

Cậu đáng thương nói: “Tớ vé giường nằm với bạn khác rồi, tớ ngồi ghế ngồi cứng với cậu.”

Cậu dè dặt cẩn trọng túm túm áo tôi, lại tiếp tục dè dặt cẩn trọng túm túm áo tôi: “Này, cậu thật sự định từ nay về sau sẽ không nói chuyện với tớ nữa à? Nhưng tớ vẫn cứ dán lấy cậu đấy.”

Ban đầu lòng tôi còn bi quan tuyệt vọng đến cực điểm, trong khoảnh khắc lại thấy vui sướng, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhưng giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Thật ra cậu không cần ngồi cùng tớ, buổi tối cậu đến toa giường nằm nghỉ ngơi đi, ban ngày lại đây chơi là được.”

“Không cần, cậu thích ngồi ghế ngồi cứng, tớ cũng cùng ngồi với cậu.”

Tôi còn nói rất nhiều lần, cậu lại cười hì hì mắt điếc tai ngơ, bên kia có bạn rủ chúng tôi đi đánh bài, cậu hỏi tôi muốn đi không, tôi lại thích hai người ngồi cùng một chỗ như thế này, lắc lắc đầu.

Trương Tuấn nói: “Cậu nằm xuống ngủ một lúc đi.”

Vì các bạn đều tụm lại một chỗ để chơi, nên chỗ ba người ngồi này chỉ có hai đứa chúng tôi. Theo kinh nghiệm mấy ngày ngồi tàu hỏa, nếu một người nằm nghiêng ngủ, thì phần ghế còn thừa cũng đủ để một người ngồi.

Tôi dùng mấy quyển sách làm gối đầu, tháo kính ra rồi nằm xuống, cố gắng để chân mình nép sát vào lưng ghế, để cậu có nhiều chỗ ngồi.

Tuy rằng cho tới nay, các bạn đều nghỉ ngơi thay phiên nhau như vậy, nhưng ngồi cạnh Trương Tuấn lại có cảm giác hoàn toàn khác, trong lòng vừa ngọt ngào

vừa hồi hộp.

Cậu ngồi rất nghiêm chỉnh, vừa đeo tai nghe nghe nhạc, vừa cầm sách của tôi lật xem, lòng tôi dần dần an ổn, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Vì mới hơn mười giờ, nên trong xe còn rất âm ỉ, tôi buồn ngủ mà lại khó đi vào giấc ngủ. Bỗng nhiên cảm thấy Trương Tuấn cẩn thận đẩy nhẹ tóc tôi ra, đặt tai nghe vào lỗ tai tôi, tôi không dám cử động, dù chỉ là rất nhỏ, làm bộ như đã ngủ.

Chắc Trương Tuấn đã để chế độ lặp lại, nên vẫn chỉ nghe được một bài hát.

Tôi rất ít nghe các ca khúc đang thịnh hành, nhất là tiếng Quảng Đông, không hiểu ca sĩ đang hát cái gì nữa, chỉ cảm thấy nó rất nhẹ nhàng dễ nghe, thật thích hợp dùng để thôi miên. (để ru ngủ ^^)

Tiếng Quảng Đông còn được gọi là Việt ngữ.

Lúc mơ màng tỉnh lại, bên tai vẫn là tiếng ca tình ý kéo dài ấy.

Rất nhiều năm sau, tôi đã có thể nói lưu loát tiếng Quảng Đông, ngồi trên xe của bạn, nghe được một giai điệu quen thuộc từ đài phát thanh, mới biết đó là bài “Cố tình thích em” của Trần Bách Cường.

Cố tình thích em:

<http://www.youtube.com/watch?v=-rDRDcFdMSk>

Trong khoảnh khắc đó, cúi đầu yên lặng nghe hát, thời gian dần bị rút ngắn chỉ còn lại tiếng ca, nhưng khi bỗng ngẩng đầu lên, chỉ thấy đèn đuốc mờ ảo của VictoriaHarbour.

VictoriaHarbour: ở HongKong

Hóa ra đã cách xa một thế hệ.

Chỉ có, tiếng hát “Cố tình thích em” là vẫn như năm đó.

Tỉnh lại, nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ sáng, còn có rất nhiều bạn đang đánh bài, thỉnh thoảng lại cười lớn, Trương Tuấn nằm úp sấp ở trên bàn ngủ gật.

Tôi muốn ngồi dậy, vừa cử động, cậu lập tức tỉnh:
“Làm sao vậy?”

“Tớ ngủ đủ rồi, cậu cũng nằm xuống ngủ đi.”

“Tớ không sao, cậu cứ ngủ tiếp đi.”

“Tớ thật sự đã ngủ đủ rồi, có cố cũng ngủ được nữa, ban ngày mà mệt sẽ ngủ tiếp.”

Tôi cầm dụng cụ rửa mặt, đi đánh răng rửa mặt, chải lại tóc. Từ khi ở bên Trương Tuấn, tôi đã không còn tùy tiện như trước nữa, bắt đầu để ý đến vẻ bề ngoài của mình.

Sau khi trở về, Trương Tuấn đã nằm xuống, cười tủm tỉm nhìn tôi, tôi ngồi cạnh cậu, cầm sách lên, lẳng lặng đọc, vì sợ quấy rầy cậu, nên tôi không dám cử động, lâu lâu cũng thấy đau lưng, vô cùng khó chịu, nhưng lại có thêm vài phần ngọt ngào.

Tôi buông sách xuống, cúi đầu yên lặng nhìn cậu. Thật khó tin, cậu thiếu niên này đang nằm ngủ ngay gần tôi, mỗi ngày ở bên cậu tôi đều có cảm giác không chân

thật, không nhìn được mỉm cười, tôi tựa như một địa chủ giàu có, vụng trộm nhìn tài phú của mình, một mình cười ngây ngô.

Lơ đãng ngẩng đầu, phát hiện Thẩm Viễn Triết đang nhìn tôi, tôi rất ngượng ngùng, tìm lời nói: “Cậu dậy rồi à?”

Cậu ấy gật gật đầu, nhìn đồng hồ, thấy đã là sáu giờ sáng nên quyết định đi rửa mặt, đỡ phải đợi lúc mọi người đều tỉnh, có thể sẽ hết nước. Vào năm đó ngồi ghế ngồi cứng luôn không có đủ nước để dùng, chạm chân là sẽ không rửa mặt được.

Chờ cậu rửa mặt trở về, hai chúng tôi nhỏ giọng nói chuyện. Cậu nói về em gái Thẩm Viễn Tư của mình, Thẩm Viễn Tư học cùng một trường với Lâm Lam, vì hai người sống cùng một thành phố đi ra ngoài học, nên đã trở thành bạn tốt. Thẩm Viễn Triết hiển nhiên không phải người giỏi truyền bá tin tức về người khác, dưới sự tra hỏi của tôi, cũng chỉ đơn giản nói được một ít chuyện về Lâm Lam.

Hai người đang thấp giọng nói chuyện với nhau, thì Trương Tuấn tỉnh, cậu ngồi dậy, mơ mơ màng màng nói: “Tớ khát quá.”

Tôi vội đưa cho cậu một cốc nước, cậu cũng lười đưa tay ra cầm lấy, mắt nửa nhắm nửa mở, cứ thế mà uống mấy ngụm nước trên tay tôi, còn làm ra bộ đáng mệt mỏi rồi.

“Nếu còn buồn ngủ thì cậu cứ ngủ thêm lúc nữa.”

Cậu lại lắc đầu.

“VẬY ĐI ĐÁNH RĂNG RỬA MẶT, NẾU KHÔNG SẼ HẾT NƯỚC ĐÂY.”

“Cậu đi với tớ

Trương Tuấn vừa tỉnh ngủ giống như trẻ con, tôi nhìn Thẩm Viễn Triết làm biểu tình bất lực, giúp đại thiếu gia cầm dụng cụ rửa mặt, hầu hạ cậu đi rửa mặt.

Khi chúng tôi trở về, Thẩm Viễn Triết đã đổi chỗ, đang ăn sáng cùng một bạn.

Trương Tuấn cầm ba lô của mình, bắt đầu lấy túi lớn túi nhỏ ra, hỏi: “Cậu muốn ăn gì?”

Tôi kinh hãi nhìn một bàn đầy đồ ăn vặt, lắc đầu.

Cậu nói: “Vậy chúng ta đến toa ăn ăn sáng nhé.”

“Nếu cậu muốn ăn thì tớ sẽ đi cùng cậu, ngồi trên tàu hỏa tớ không thích ăn thịt và tinh bột, chỉ thích nước hoa quả, nên cậu không cần quan tâm đến tớ đâu.”

Trương Tuấn nhut chí: “La Kì Kì, cậu có biết là cậu rất khó lấy lòng không?”

Tôi không hiểu hỏi: “Tại sao cậu phải lấy lòng tớ? Cậu căn bản không cần lấy lòng tớ.”

Cậu lại gọt một quả táo cho tôi, tôi vốn không đói bụng, nhưng lòng tốt không thể chối từ, chỉ có thể ăn táo. Ăn xong, cảm thấy dạ dày không thoải mái, không tiện nói với cậu, chỉ nói mình hơi mệt, dựa vào ghế chợp mắt.

Trong xe dần dần náo nhiệt, tôi nghe thấy tiếng của

bọn Chân công tử: “Đánh bài đánh bài nào, các bạn ơi, chúng ta hãy chơi nốt những giờ vui vẻ cuối cùng này đi, Trương Tuấn, mau tới đây.”

“Các cậu chơi đi, tớ xem sách.”

Trương Tuấn vẫn ngồi như vậy không động đậy, cậu là người thích náo nhiệt mà lại ngồi yên tĩnh cùng tôi, lòng tôi cảm động mà cũng có sợ hãi.

Tôi mở mắt: “Tớ muốn uống chút nước ấm.”

Cậu vô cùng vui sướng, tựa như rất thích chăm sóc tôi, lập tức giúp tôi đi lấy một cốc nước ấm, tôi chậm rãi uống hết một cốc, cảm giác dạ dày dễ chịu hơn một chút.

Một bạn chơi bài thua, đứng trên ghế ngồi, kêu to với mọi người trong cả toa xe: “Tôi là heo!”

Cả toa xe tràn ngập tiếng cười

Dù là lúc đi hay lúc về, nhóm người trong toa xe này của chúng tôi đều luôn vui vẻ, thanh xuân thật sự tốt

đẹp.

Tôi cười nói: “Chúng ta cũng đi đánh bài nhé!”

Trương Tuấn cười gật đầu.

Một đám người cùng chơi đùa với nhau, thời gian trôi đi thật nhanh, mới chơi chưa lâu đã đến buổi tối. Nghĩ đến sáng sớm mai sẽ phải xuống xe, tôi không thấy buồn ngủ chút nào, thậm chí mong thời gian mãi dừng lại tại giây phút này.

Dường như Trương Tuấn cũng có ý nghĩ như vậy, sau đó, cậu không chịu chơi gì nữa, chỉ nói chuyện cùng tôi.

Bóng đêm đã bao phủ mặt đất, nhóm bạn bên cạnh đang đánh bài, đối diện có bạn đang ngủ, chỉ có hai người chúng tôi đang thấp giọng nói chuyện. Chúng tôi cũng không nói chuyện gì quan trọng, tất cả đều là tán gẫu linh tinh, có lúc cậu làm bộ xem bói cho tôi, lúc lại nói về chuyện sự nghiệp sau này, chuyện tình yêu, sau đó tôi nhớ đến Triệu Dung ở lớp 10-8 có mua một quyển

sách về các chòm sao, lập tức mượn lại rồi nghiên cứu.

Tôi thuộc chòm sao Thiên Bình, cậu thuộc chòm sao Kim Ngưu, theo yêu cầu mãnh liệt của Trương Tuấn, đầu tiên xem về tôi trước.

Về các chòm sao, chắc các bạn đã biết nhiều. Nói qua về chòm sao của hai bạn ấy:

Thiên Xứng (Lipa) hay còn gọi là Thiên Bình là một cung trong 12 cung hoàng đạo tương ứng với chòm sao Thiên Xứng, bao gồm những người sinh trong khoảng (23/09-23/10) thường biểu hình bằng hình cái cân.

Chòm sao Kim Ngưu, tên Latinh Taurus, biểu tượng là một trong mười hai chòm sao hoàng đạo, nằm giữa chòm sao Bạch Dương kẻ phía tây và chòm sao Song Tử kẻ phía đông. Phía bắc kẻ với hai chòm sao Anh Tiên và Ngự Phu, phía tây nam giáp với chòm Lạp Hộ và phía đông nam giáp với Kinh Ngưu. (những người sinh từ 20/04-20-05)

Thiên Bình thuộc sao Kim, có thuộc tính hướng gió.

Nữ thuộc chòm sao này chú trọng đến sự cân bằng tập thể, là những cô gái có thiên tính tao nhã, khéo ăn nói, mạnh mẽ, dễ nhận được sự tín nhiệm. Những cô gái này dễ cảm thấy cô đơn sợ hãi bị cô lập, hy vọng người yêu luôn ở bên mình, nhưng thuộc tính hướng gió lại quyết định họ sợ bị trói buộc, họ có thể thay đổi kỳ lạ, mọi hành động luôn có logic riêng của mình, nội tâm cũng không hề hiền hòa như vẻ bề ngoài. Những cô gái thuộc chòm sao Thiên Bình tùy hứng mà lại không mất đi sự tao nhã, vừa có vẻ ương ngạnh vừa có vẻ thân thiện, trong tình yêu họ rất bình tĩnh, khi họ thật sự nhiệt tình thì sẽ sôi trào mãnh liệt, nhưng khi lạnh lòng lại đông lạnh dường như quanh mình đều kết băng...

Trương Tuấn hỏi tôi: “Nói có đúng không?”

Tôi nói: “Lời khen ngợi đều chính xác, lời không hay đều sai cả.”

Trương Tuấn cười hắc hắc: “Sao tớ lại thấy ngược lại vậy? Những lời khen ấy không đúng một từ nào, lời không hay thì đều là chính xác.”

Tôi cầm sách đánh cậu ấy, lại đưa sách cho cậu đọc.

Chòm sao Kim Ngưu thuộc sao Kim, có thuộc tính hướng đất. Họ làm việc quyết đoán mạnh mẽ, không nông nổi, lo lắng chu toàn, giỏi về nhẫn nại. Họ rất có tế bào nghệ thuật, có tiềm năng nghệ thuật và thưởng thức nghệ thuật. Họ vô cùng cố chấp, một khi đã nhận định sẽ không thay đổi, dù là về tình cảm, về công việc hay hoàn cảnh. Điều này là ưu điểm, cũng có thể là khuyết điểm của họ.

Nam thuộc chòm sao Kim Ngưu luôn không vội vàng trong công việc, trong tình yêu cũng vậy, khi mới gặp gỡ, họ sẽ không lỗ mẫn liêu lĩnh quăng mình vào cạm bẫy tình yêu, khi họ nhìn trúng một cô gái, họ sẽ quan sát rất lâu rồi mới quyết định có nên theo đuổi hay không, nhưng một khi đã quyết định, họ sẽ dùng cả trái tim để trả giá. Nam thuộc chòm sao Kim Ngưu thích hướng về gia đình, khát vọng gia đình hài hòa, có tính chiếm giữ và bảo vệ mãnh liệt với người trong gia đình, họ theo chủ nghĩa nam quyền, họ có thể im lặng và dễ dàng tha thứ, nhưng cực kỳ coi trọng tôn nghiêm...

Tôi vừa nhìn vừa cười: “Ồ, chúng ta đều thuộc một sao —— sao Kim, cai quản tình yêu và sắc đẹp.”

Các văn hóa Tây phương dùng tên thần Venus (tiếng Việt là Vệ nữ), vị nữ thần của sắc đẹp và của tình yêu trong thần thoại La Mã cho sao Kim.

Tôi và cậu cùng nhìn nhau cười, đại khái chỉ có những người đang yêu, mới có thể vì một chút trùng hợp nho nhỏ mà vui sướng.

Trương Tuấn không có hứng thú gì với tính cách của mình, tôi đang nhìn sách, cậu ấy đang nhìn tôi.

Tôi nói: “Cậu chẳng giống con trâu thành thật đáng tin gì cả!”

“Thế tớ giống gì?”

“Giống heo.”

“Cậu mới là heo.”

“Cậu mới là ấy. Nào, nói một tiếng ‘Tôi là heo’ xem.”

“Nói cái gì?”

“Tôi là heo!”

“Cậu là heo!”

“Tôi là heo!”

“Đúng vậy, cậu là heo!”

Chúng tôi cứ nói mấy lời vô nghĩa ấy, nói không biết mệt, cười không ngừng, vào lúc đó, bất kể nói gì, làm gì đều vô cùng thú vị, vô cùng ngọt ngào.

Một đêm, không ngờ lại trôi qua nhanh như vậy, tôi không hề thấy buồn ngủ, chỉ cảm thấy luyến tiếc và luyến tiếc.

Xuống tàu hỏa, nhà trường có xe đến đón chúng tôi, ngồi trên ô tô, nhìn cảnh trí quen thuộc xung quanh, đột nhiên tôi có một loại khủng hoảng, chúng tôi đã trở lại với thế giới thực.

Tôi và Trương Tuấn đều im lặng ngồi, giống như đều

không tìm ra lời gì để nói, giữa hai người có cảm giác chảy xuôi kỳ lạ, giống như lúc khe khẽ nói chuyện trên tàu hỏa, vui cười suốt đêm là người khác vậy.

Chắc lái xe là fan của Trần Thục Hoa, nên đang nghe tuyển tập Trần Thục Hoa, trong xe luôn vang lên tiếng hát của cô ấy, từ “thời gian mộng tỉnh” đến “cuồn cuộn hồng trần”. [2]

“Ban đầu, anh vô tình, không giống thiếu nữ như em, giữa chốn hồng trần tình duyên, chỉ vì sinh mệnh vội vàng không thể giằng co...”

Trương Tuấn còn mờ mịt không biết, tôi lại cảm giác như trái tim mình bị một thứ gì đó đâm vào, làm bộ như đang thưởng thức phong cảnh, hướng ánh mắt ra

“Đến dễ dàng mà ra đi khó khăn

Nhiều thập kỉ qua đi

Chia tay và gặp gỡ đều gian khổ

Yêu và hận thành nỗi sầu thiên cổ

Nó là một phần trong trái tim anh

Nó vẫn thắt chặt trái tim em

Chỉ vì chuyển biến của trần thế, mây mưa thất thường mà ta phải đổi mặt....”

Trong tiếng ca ấy, xe cũng dừng lại dưới lầu nhà tôi, em gái tôi đang chơi cùng bạn ở ngoài, vừa nhìn thấy tôi, đã kích động gọi to chạy tới: “Chị, chị...” Lại hướng về phía trên lầu kêu to, “Bố, mẹ, chị con về rồi.”

Trương Tuấn muốn xuống xe giúp tôi mang hành lý, tôi lập tức vội vàng lo lắng nói: “Không cần, không cần.” Tôi cố gắng kéo hành lý, lắc lư xuống xe. Tôi cũng không biết mình đang lo lắng điều gì, sợ bị bố mẹ nhìn thấy? Hay sợ hàng xóm nhìn thấy?

Mẹ tôi ngó đầu từ ban công xuống nhìn, nói: “Hành lý cứ để đấy, bố sẽ xuống mang vào cho con.”

Trương Tuấn đứng bên cạnh yên lặng nhìn tôi, cô Hinh và thầy Vương ngồi trên xe vẫy tay tạm biệt tôi. Bố tôi nói cảm ơn với thầy cô giáo.

Tôi đứng cạnh em gái, lễ phép mỉm cười nói tạm biệt với thầy cô và các bạn. Vây quanh bố, mẹ, em gái, giáo viên, các bạn học, trong khoảnh khắc, khoảng cách giữa tôi và cậu ấy lại trở nên xa hơn, âm thanh ồn ào, không khí náo nhiệt, mà trái tim lại có cảm giác hoang vắng trầm tĩnh.

Em gái túm tay tôi, chạy lên tầng, ríu ra ríu rít hỏi: “Ở Bắc Kinh chơi có vui không? Chị có chụp ảnh ở Thiên An Môn không...”

Vào những năm đó, vào độ tuổi đó, tình cảm chỉ có thể trốn trong bóng đêm, ngay cả thời gian quay đầu tôi cũng không có, liền trở về nhà.

Vào nhà, tôi lấy quà cho em gái và bố mẹ ra, họ đều rất vui vẻ, em tôi quần quít lấy tôi hỏi Bắc Kinh và Thanh Đảo ở đâu chơi vui hơn, tinh thần tôi lại đang hoảng hốt.

Mẹ nói: “Ngồi tàu hỏa lâu mệt rồi, ở bên ngoài lại không tốt, con đi nghỉ trước đi, mẹ đi mua thật nhiều đồ ăn ngon, tối sẽ nấu cho con ăn.”

Tôi trở lại phòng ngủ, nằm trên giường, tuy vô cùng
mỏi mệt, nhưng lại không ngủ được. Nhìn thấy giá sách
quen thuộc, chiếc giường quen, tôi cảm thấy mình giống
như cô bé Lọ Lem sau mười hai giờ đêm, tất cả phép
thuật đều biến mất, phải trở về thế giới thật.

Ở bên ngoài, chúng tôi chỉ là một tập thể nhỏ,
Trương Tuấn nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, về đến nơi
đây, cuộc sống của cậu muôn màu muôn sắc, tôi đây
tính là gì? Cho dù, mộng đẹp đã tỉnh, cho dù, trong lòng
là đau khổ, hay khóc lóc, ở ngoài mặt lại chỉ có thể mỉm
cười như không có chuyện gì.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Muốn Có Được Phong Cảnh Gì Trong Cuộc Sống

Hơn sáu giờ sáng tôi tỉnh dậy, ngồi trước bàn học, sửa sang lại những thứ mình mang về từ chuyến đi vừa rồi. Vé vào Tử Cấm Thành, vé vào Di Hoà Viên, vé vào Lao Sơn, vé vào Xà Quán, còn có vài vỏ sò mà tôi và Trương Tuấn kiếm được trên bờ biển Thanh Đảo...

Vé vào những nơi ở Bắc Kinh chỉ có một tấm, nhưng từ khi đi Trường Thành, tất cả các loại vé đều có hai tấm, Trương Tuấn hoàn toàn không quan tâm đến chút việc nhỏ nhặt này, vé vào cửa tùy tay đưa cho tôi, cậu nhất định sẽ nghĩ tôi đã ném đi rồi, nhưng tôi lại cẩn thận cất đi tất cả những tấm vé ấy.

Tôi không muốn chụp ảnh, nhưng tôi cũng biết những giờ phút đó quý giá cỡ nào, vì vậy tôi chọn cách

của riêng mình, vĩnh viễn nhớ kỹ chúng.

Tôi vuốt phẳng những tấm vé rồi gói vào, để trong một hộp giấy, lại nhét hộp xuống dưới giường.

Mỗi lúc vào phòng, phát hiện mình ngày nào cũng ngủ trên những thứ ấy, tôi không nhìn được, vùng trộm nở nụ cười.

Một quả thông, một mảnh đá.

Đây là quà cho Tiểu Ba. Cất chúng vào một cái phong bì da trâu, chuẩn bị viết thư.

Lúc cầm bút, tôi cảm thấy trong lòng có rất nhiều cảm xúc, rất nhiều lời muốn nói với anh ấy, muốn kể cho anh ấy nghe những gì mình đã nhìn được và nghe thấy ở thế giới bên ngoài, nhưng khi đặt bút, mới phát hiện trăm câu nghìn chữ, lại không thể viết ra được cái gì.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tôi chỉ viết một câu.

“Bác Kinh Trường Thành nhật quả thông, Thanh Đảo Lao Sơn một mảnh đá.”

(Ở Vạn Lý Trường Thành, Bắc Kinh, khi đi đường hoang dã, Kì Kì cúi xuống nhặt quả thông. Ở Lao Sơn, Thanh Đảo đã nhặt một mảnh đá.)

Tôi ngẩng đầu nhìn bản đồ dán trên tường, có lẽ sẽ có một ngày, tôi có thể đi qua khắp nghìn núi muôn sông, có lẽ đến lúc đó, anh ấy sẽ không từ chối một người đã bay cao bay xa là tôi.

Chín giờ sáng, Lâm Y Nhiên và Thẩm Viễn Triết theo lời hẹn từ trước, tới tìm tôi cùng đến trường xem thành tích thi cuối kỳ.

Trên bảng danh sách, tuy tờ giấy đã nhem nhuốc, nhưng chữ viết vẫn rất rõ ràng.

Trong cả khối, Quan Hà đứng thứ 9, Lâm Y Nhiên đứng thứ 10. Tôi đứng thứ 19, Trương Tuấn đứng thứ hơn bảy mươi, Thẩm Viễn Triết đứng thứ hơn sáu mươi.

Sau khi nhìn thành tích của mình, tôi thấy nặng nề gần như tuyệt vọng. Thành tích toán lý thì cao, nhưng vấn đề vẫn ở môn tiếng Anh, 73 điểm.

Tôi chưa bao giờ ngừng nỗ lực, lại gần như không thấy được chút khởi sắc nào. Mặc dù có lời lẽ chí lý “Kiên trì chính là thành công”, nhưng khi mình rơi vào đó, chỉ cảm thấy càng kiên trì càng tuyệt vọng. Nếu tôi hoàn toàn bỏ cuộc, dựa vào chút thông minh và trí nhớ để vượt qua kỳ thi này, chỉ sợ cũng không kém thành tích này bao nhiêu. Sẽ không có cảm giác càng kiên trì nỗ lực lại càng thất vọng.

Thẩm Viễn Triết đề nghị mọi người cùng đi uống nước giải khát, tâm tình tôi kém đến mức không thể đi cùng cho có lệ được, tùy tiện tìm cái có từ chối.

Một mình đi trên con đường nhựa khô nóng, không cần phải làm bộ mỉm cười, không cần phải làm bộ như mình không quan tâm điều gì. Trong đầu suy nghĩ mông lung, bước đi thật nhanh về phía trước, đi mãi không ngừng, có cảm giác mê mang không biết mình đang đi đường nào.

Trong mắt người ngoài, đứng trong top hai mươi của khối đã là kết quả tốt rồi, mê mang và buồn bã của tôi dường như thật vớ vẩn. Nhưng đây không chỉ là thành

tích, mà điều tôi không rõ chính là, tại sao tôi cố gắng như vậy, mà lại không có thu hoạch gì.

Tôi bắt đầu nghi ngờ tương lai của mình, tôi không có dung mạo đẹp đẽ, không có gia thế, không có tài phú. Tương lai của tôi chỉ có thể dựa vào ý chí và sự chăm chỉ của tôi thôi, nếu nỗ lực mà không có thu hoạch, cũng chẳng khác nào tôi căn bản không thể dựa vào nỗ lực của mình để quyết định tương lai, vậy rốt cuộc tương lai của tôi, cuộc đời của tôi bị nắm giữ trong tay ai đây? Nếu không thể chính mình nắm giữ, tại sao tôi còn phải nỗ lực chăm chỉ?

Không biết đi được bao lâu, tôi đứng dưới đám cây cối rậm rạp.

Vì đang là ban ngày, nên quán karaoke còn chưa kinh doanh, bốn cô nhân viên tham mát mẻ, ngồi dưới tán cây râm mát, đang chơi mát chược, dung nhan thay đổi lại thay đổi, thanh xuân lại vĩnh viễn tương tự như thế.

Nếu tôi quyết định học trường kỹ thuật, hiện giờ tôi có thể đã bắt đầu đi thực tập. Có thể dùng tiền lương

thực tập ăn nhả chơi mạt chược. Bố mẹ không cần lo lắng tôi có yêu sớm hay không, mà còn giới thiệu đối tượng cho tôi, tôi cũng không cần khổ sở buồn rầu vì môn tiếng Anh đáng ghét.

Cũng không phải lén lút khi thích một nam sinh, sau giờ làm việc, chỉ cần nghĩ xem nên đi nhảy hay đi chơi mạt chược, phải đi gặp bạn trai hay bạn gái.

Nếu tôi từ bỏ những việc vất vả để học tiếng Anh, dựa vào một chút thông minh và một chút nỗ lực, thành tích chắc hẳn cũng có thể chấp nhận được, còn có thể dành nhiều thời gian để nghiên cứu thời trang, ăn mặc đẹp để đầu tóc chải chuốt, đi chơi cùng Đồng Vân Châu, cuộc sống nhất định cũng sẽ vui vẻ thú vị.

Mấy cô gái kia tiếp tục đánh mấy ván mạt chược, mà tôi vẫn tiếp tục đứng dưới đám cây cối ngăn người, họ nửa tò mò, nửa cảnh giác hỏi, “Em gái, em tìm người à?”

Tôi hoảng hốt nhìn họ, im lặng một lúc rồi hỏi mấy cô gái ấy: “Tiểu Ba có ở đây không?”

Một cô gái xoa xoa bài, nói: “Tiểu Ba à, không có người này...” Một cô gái khác đánh vào tay cô gái đó, “Không phải là ông chủ Hứa đấy chứ? Hình như cũng có tên ấy.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, “Rốt cuộc em tìm ai?”

Tôi cười cười, xoay người rời đi.

Haizz, cuộc sống, luôn có nhiều loại phong cảnh, nhưng rốt cuộc bản thân mình muốn phong cảnh gì?

Tôi có thể lựa chọn bỏ cuộc, cũng có thể lựa chọn kiên trì, nhưng kết quả thế nào lại là chuyện của nhiều năm sau, tôi sẽ không nuối tiếc chứ?

Trước đây, không hiểu, bây giờ đã nỗ lực, đã thất vọng. Mới hiểu được ý của Trần Kính năm đó, hai chữ “Kiên trì” khó viết hơn bất cứ chữ gì trên thế giới.

Chạy tới bờ sông, khi sắp phải về nhà, lại đột nhiên nhớ có món quà nhỏ muốn tặng Tiểu Ba, nhưng...

Nếu tôi lựa chọn bỏ cuộc, thì món quà này tuyệt đối không thể tặng. Tôi nhìn ánh sáng lấp lánh trên dòng

sông, ngậy ngốc nghĩ ngợi, rồi cuộc phong cảnh như thế nào mới là điều tôi muốn.

Tôi xoay người chạy về hướng quán karaoke.

Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, bốn cô gái đều ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tôi, tôi ấy phong bì da trâu ra đưa cho họ, họ xem xét tên trên phong bì.

Tôi nói: “Đây là thứ đưa cho Hứa Tiểu Ba, chính là ông chủ nhỏ của các chị đấy, biết không?”

Bốn cô gái lập tức gật đầu, tôi xoay người rời đi.

Thoải mái bước chậm về nhà, về tới nhà, lấy một tờ giấy trắng ra, viết xuống mấy chữ lên trên: kế hoạch nghỉ hè.

Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày giành một giờ học tiếng Anh, học mười từ mới, nửa giờ học ngữ pháp, thời gian còn lại, mới có thể tự do sắp xếp.

Tôi kiên quyết mà nặng nề ký tên “La Kì Kì” của mình ở dưới tờ kế hoạch. Đây là lời thề tôi đặt ra cho

mình, trong khoảng thời gian dài không có hy vọng, buồn tẻ không có niềm vui, đây là điều duy nhất tôi có thể ước thúc và tiếp thêm quyết tâm cho mình.

Ép phần giấy có bốn chữ kế hoạch nghỉ hè xuống tấm kính bàn học, ngoại trừ ba chữ “La Kì Kì”, bởi vì nét chữ cứng cáp, lộ dấu vết, những chỗ khác đều là giấy trắng.

Đây vốn chỉ là kế hoạch tôi viết cho mình xem, không phải cho người khác xem.

Cúi đầu nhìn tờ giấy trắng, trong lòng có nỗi thương cảm và cô đơn không rõ, tất cả vất vả nỗ lực, tất thối khổ giãy giụa, chỉ có bản thân tôi mới biết được. Trong mắt người lớn, thanh xuân xán lạn rực rỡ, hoàn toàn không thoải mái như họ tưởng tượng.

Không nhìn được lại viết hai chữ “trường cung” (cung tên) trên tờ giấy trắng, tràn ngập cả tờ giấy, hết tờ này lại đổi sang tờ khác. Đây là tật xấu mấy năm nay vô tình đã hình thành trong tôi, mỗi khi khổ sở, đều thích viết “trường cung”, dường như chỉ có vậy mới có thể

vứt bỏ tất cả những đau buồn.

Dưới sự la hét âm ỉ của cậu bạn Mã Lực, đón gió tây tràn là giả, sóng phóng túng là thật. Tôi và Dương Quân, Mã Lực, Ngô Hạo, Mã Đề cùng tụ hội một lần.

Khi tụ hội, vẻ mặt Ngô Hạo thần bí nói với tôi: “Tớ nghe các bạn tham gia trại hè nói cậu và Trương Tuấn...”

Tôi khoa trương làm động tác được quan tâm mà run sợ: “Không ngờ mới nói nhiều hơn hai câu, đã có được vinh hạnh làm bạn gái của Trương Tuấn, thật là mừng quá!” Tôi cười hì hì, “Học kỳ trước, sau giờ tự học tối tớ đi về nhà cùng lớp trưởng, người ta có nói tớ và Thẩm Viễn Triết có vấn đề đâu!”

Tôi chỉ chỉ Mã Đề, “Lúc đầu còn ngồi cùng bàn với Mã Đề, không phải các cậu còn cho rằng bọn tớ là kẻ thù à! Nói bọn tớ không phải oan gia không tụ đầu.”

Mã Đề oán hận nói: “Cái gì? Sao có thể gắn tên tớ với tên La Kì Kì được, tớ là người không có thẩm mỹ như

vậy sao?”

Tôi không chút khách khí đánh một quyền lên lưng cậu ta, cậu ta khoa trương kêu la thảm thiết: “Nói cậu ấy thâm mền Trương Tuấn tớ còn tin, chứ nói Trương Tuấn thích cậu ấy, tớ kiên quyết không tin!”

Lòng tôi đột nhiên căng thẳng, cơ bắp trên mặt đều căng cứng, lại thấy mọi người đều đang cười.

Trong tiếng cười hi hi ha ha, chuyện về Trương Tuấn liền thoải mái cho qua. Ở lứa tuổi này của chúng tôi, nam sinh nữ sinh có mặt mày bộ dáng đẹp một chút đều không tránh khỏi những lời đồn đãi to nhỏ như thế, những lời đồn kiểu như vậy của Trương Tuấn vốn tung bay đầy trời, tin đồn về bạn gái của cậu thêm một cái tên tôi vào cũng không nhiều hơn, thiếu một cái tên tôi cũng chẳng ít đi.

Kết thúc buổi tụ hội, Mã Lực chờ mọi người đều đi về, thần thần bí bí gọi tôi ra một bên: “Cậu nói thật đi, cậu và Trương Tuấn rốt cuộc có quan hệ gì?”

Tôi lại thấy lo lắng, nhưng làm bộ như không sờ được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng, “Không phải mới vừa giải thích à? Chỉ là bạn học bình thường thôi!”

Không sờ được suy nghĩ của Trọng Nhị hòa thượng: câu này được dùng với ý là không hiểu sao lại nói như vậy, mờ mịt không hiểu gì.

“Làm trò, bạn học bình thường mà buổi tối còn cố ý đưa cậu về nhà?”

“Cậu có ý gì?”

“Hồi đầu năm lớp 10, chúng mình không phải có mâu thuẫn nhỏ sao? Tớ tìm vài người ở bên ngoài, bảo họ đến nói chuyện với cậu, kết quả là lúc đầu ai cũng đồng ý được được, thế mà quay đầu một cái đã đổi ý, sau đó tớ biết Trương Tuấn đã “tiếp đón” bọn họ.”

Tôi không nói nên lời, vô cùng kinh ngạc, còn có cảm giác vui sướng kỳ lạ.

Mã Lực còn tưởng rằng đã dọa tôi, vỗ vỗ bả vai tôi, nháy nháy mắt nói: “Yên tâm, tớ sẽ không nói với ai đâu,

cậu bây giờ đã có người bảo vệ, tớ cũng không dám đắc tội với Trương Tuấn!”

“Biến mau!” Tôi đánh đẩy cậu ta đi.

Có lẽ bởi vì lời nói của Mã Lực. Nên tôi lại một lần nữa dấy lên hy vọng với Trương Tuấn, nhưng sau trại hè hơn một tuần trôi qua, Trương Tuấn cũng không xuất hiện trong cuộc sống của tôi.

Lý trí của tôi có thể chấp nhận chuyện Trương Tuấn sẽ không đến tìm mình, cũng không cần quan tâm người khác sẽ nghĩ thế nào, chỉ cần ngấm lại bản thân mình là người thế nào là được. Nhưng thương cảm và mất mát không thể dùng lý trí để phân tích và khống chế.

Có một ngày, bố mẹ tôi đã đi làm, em gái phải luyện đàn điện tử nhưng lại vụng trộm chạy đi xem TV, tuy tôi đã tỉnh, nhưng vẫn khép hờ đôi mắt.

Em gái gõ cửa phòng tôi, “Chị, có người tìm chị đây.”

Tôi tưởng là Dương Quân hay bọn Mã Lực, không

chú ý nói: “Sớm như vậy, có làm hay không thể?”

Rửa mặt lung tung một phen, đầu tóc vẫn còn rối, tôi lết dép lê đi ra phòng khách, nhìn thấy Trương Tuấn đang ngồi trên sofa, tinh thần khoan khoái, mi anh mục tuấn. (mi là lông mày, mục là mắt, đại loại là mặt mày đẹp trai, sáng sủa.)

Tôi lập tức quay người trốn vào phòng ngủ, đứng trước gương chải gọn gàng đầu tóc, thay quần áo, lại cảm thấy mình thật thần kinh, vật lộn một lúc, cuối cùng vuốt lại tóc rồi đi ra ngoài.

Trương Tuấn đứng lên, nhưng vì em tôi đang ở đây, nên chỉ im lặng nhìn tôi.

Em tôi vẫn đang hết sức chăm chú xem đến một ngàn lần “Tân Bạch Nương tử truyền kỳ”, không chút để ý đến người bên cạnh.

“Tân Bạch Nương tử truyền kỳ” này là bản phim truyền hình Đài Loan năm 1992, dựa theo truyền thuyết dân gian Bạch Xà truyện.

Tôi thấy cứ ngồi im trong phòng khách thế này cũng không hay, vì thế nói: “Chúng ta

Đi xuống lầu, trầm mặc đi dọc theo con đường nhỏ, đến bờ sông, hai người ghé vào thành cầu, cúi đầu nhìn nước sông đang chảy ào ào vội vã.

Mặc dù đang là ban ngày, nhưng trên cầu không có ai đi qua, khi tôi học cấp hai người ta đã xây một cây cầu mới vững chắc hơn, cây cầu xây không hợp lý và cũ kĩ này đã không được dùng nhiều nữa, nhưng bất cứ lúc nào đi qua sông, tôi đều thích đi qua cây cầu này, nguyên nhân cũng không chỉ vì nó gần nhà tôi.

Trương Tuấn nói: “Lúc chúng mình còn nhỏ, cây cầu này còn có rất nhiều người đi lại, bây giờ nó đã thành cầu bỏ hoang rồi.”

“Đúng vậy! Nó tương đối hẹp mà tất cả đều là bậc thang, mỗi lần qua cầu, còn phải dắt xe đạp, xe máy thì không thể đi qua, đương nhiên không có người đi rồi.”

“Bình thường cậu hay làm gì?”

“Cũng không làm gì, chỉ ngủ với đọc sách thôi.”

“Đọc sách gì?”

“Đôi khi là sách giáo khoa, đôi khi là sách giải trí.”

“Cậu bắt đầu chăm chỉ như vậy từ bao giờ, nghỉ hè mà còn đọc sách.”

Tôi không biết nói gì, lại trầm mặc, giữa hai người thật vất vả mới có chuyện để nói giờ không khí lại tẻ ngắt.

“La Kì Kì...” Đột nhiên cậu gọi tôi, tôi quay ra nhìn, cậu nghen một lúc, mới nói ra một câu, “Cậu có hối hận không?”

“Không!” Tôi trả lời nhanh chóng, dừng lại, cố lấy dũng khí hỏi cậu: “Còn cậu? Có hối hận không?” Tôi sợ cậu hối hận, nhưng cậu lại không hề như vậy.

“Đương nhiên không.” Về mặt của cậu cuối cùng cũng khoa trương, quăng một hòn đá xuống sông, cười nói, “Ngày kia sẽ công bố kết quả thi vào đại học của

Nhất Trung, chúng ta cùng đi xem nhé!”

Phàm là những học sinh muốn thi vào đại học, sẽ chú ý đến chuyện này, hơn nữa quan trọng là đi cùng cậu, tôi lập tức đồng ý: “Ừ.”

Cậu nở nụ cười: “Vây chín giờ sáng tớ chờ cậu, không gặp không về.”

“Được.”

Hai người im lặng đứng đó, tôi hỏi: “Cậu còn chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tớ về nhà đây.” Nhiệm vụ với môn tiếng Anh của tôi hôm nay còn chưa hoàn thành.

Trong mắt cậu hiện lên nỗi thất vọng, lại cười nói: “Ừ, tớ cũng đang có việc cần hoàn thành.”

Lúc ấy tuổi còn nhỏ, không nhìn thấy thất vọng trong mắt cậu, chỉ thấy nụ cười của cậu, vì vậy, tôi cũng cười rộ lên, vẫy vẫy tay với cậu ấy, chạy bước nhỏ về nhà.

Vì học tập mà đột nhiên tản ra những màu xám và sức ép nặng nề, thanh xuân triển lộ nên những niềm vui và ánh sáng chỉ trong phút chốc, vì niềm vui và ánh sáng đó rất trôi nổi, nên không thể chắc chắn, nhưng trong nháy mắt nó vẫn thật rõ ràng.

Đặt đồng hồ báo thức sáu rưỡi dậy, rời giường, đọc một giờ tiếng Anh trước, rồi mới ăn sáng và vội vàng tắm rửa một cái, bắt đầu chăm chút một ít đến vẻ ngoài.

Đúng lúc mẹ đang sấy tóc. Thấy tôi đang vuốt thẳng tóc trước gương, nên mẹ lấy máy sấy làm thẳng tóc cho tôi, dùng keo xịt tóc để định hình, nhìn qua vừa bóng vừa thẳng, mẹ còn tìm hai chiếc kẹp tóc gắn ngọc trai giả, dạy tôi kẹp nó vào tóc cho đẹp.

Sau đó mẹ vội đi làm, em tôi vẫn còn đang ngủ, tôi lén lút vào phòng của nó rồi đến bên tủ quần áo, tìm một chiếc váy màu xanh lam, xứng với chiếc áo sơ mi cổ trắng. Trước khi ra khỏi nhà còn nghĩ đi nghĩ lại, cái xấu nổi lên, mượn luôn đôi giày xăng đan màu trắng mà em tôi thích nhất.

Khi đến đầu cầu, Trương Tuấn đã đợi ở đó rồi. Cậu ấy mặc một chiếc quần trắng, áo T-shirt hai màu xanh trắng, đứng trên bãi cỏ bên rừng bạch dương.

Cây cao to xanh tươi, hương cỏ nhẹ nhàng thơm mát, ánh sáng buổi sớm chiều xuyên qua rừng cây, chiếu vào người cậu, cậu liền sạch sẽ nhẹ nhàng, khoan khoái như trời xanh mây trắng, cây xanh và ánh mặt trời làm tinh thần phấn chấn hơn nhiều, tôi nhìn đến ngây người. Tuy ai cũng nói Trương Tuấn đẹp trai, nhưng đại khái biết nhau từ nhỏ, nên cũng không để ý nhiều cậu có vẻ ngoài thế nào, hôm nay mới chính thức nhận ra cậu đúng là anh tuấn bức người.

Cậu cúi đầu, lại nhìn quanh hướng nhà tôi, không hề mất kiên nhẫn mà còn mỉm cười

Tôi xuyên qua rừng bạch dương đến gần cậu, lòng hư vinh của con gái lại nổi lên, một thiếu niên xuất chúng như vậy thật sự đang chờ tôi.

Cậu nghe thấy tiếng động, nghiêng đầu thấy tôi, ánh mắt sáng lên.

Hai chúng tôi đứng trong rừng bạch dương, mà lại không biết làm gì, tôi nói: “Xin lỗi, tớ đến muộn.” Thực ra, là tôi tránh ở một bên nhìn cậu.

Cậu cười nói: “Không sao, chúng ta đi thôi!”

Tôi hỏi cậu: “Cậu thích màu gì?”

“Màu lam, màu trắng, màu đen, cậu thì sao?”

“Màu xanh lá, màu xanh lam, màu trắng, tớ thích cây, cỏ, hoa, cảm thấy nếu không có chúng thì cái gì cũng không có, chúng tựa như sinh mệnh; thích trời xanh, cảm thấy đó là màu sắc rộng lớn nhất; mà màu trắng...”

“màu trắng đơn giản nhất, cũng phức tạp nhất; bao dung nhất, cũng bất bẻ nhất.”

Hai người nhìn nhau cười, có vui sướng khi suy nghĩ tương thông.

Cậu nói: “Nhưng cậu rất ít mặc quần áo màu trắng.”

“Dễ bản nên rất phiền, cậu thấy có đúng không.”

Cậu không cười nổi: “Lý do này với con gái đúng là đáng ngạc nhiên.”

Hai người nói nói cười cười đi đến cổng trường Nhất Trung, đã có rất nhiều phụ huynh đứng chờ yết bảng. Cậu khẽ huýt sáo, tỏ vẻ sợ hãi than. Tôi lại nhớ tới Tiểu Ba, có chút khó chịu, chen chúc trong đám người chờ đợi kết quả thi vào đại học, đối với chúng tôi, có lẽ làm theo những điều hiển nhiên thì thấy khó chịu, nhưng nếu không làm trong lòng sẽ vĩnh viễn hối tiếc.

Tôi và Trương Tuấn mua hai chai nước, ngồi trên ghế cạnh vườn hoa, vừa chờ vừa nói chuyện.

Tôi thấy hơi lạ vì phản ứng vừa rồi của cậu, liền hỏi: “Trước đây cậu không tới cổng trường xem à? Năm trước khi có thành tích thi vào trường, cũng đông người như thế này.”

“Đây là lần đầu tiên tớ đến xem kết quả thi

Tôi lại nghĩ tới Quan Hà nói cậu đi Thượng Hải chơi,

liền hỏi: “Chơi ở Thượng Hải có vui không?”

“Cũng không tệ lắm, nhưng không vui bằng ở Bắc Kinh và Thanh Đảo.”

Trong mắt cậu có ý cười, tôi cố ý làm như nghe không hiểu, uống nước, nhìn hết bên này rồi nhìn sang bên kia, chỉ là không nhìn cậu, nhưng ngọt ngào trong ánh mắt lại không giấu được.

“Trương Tuấn, La Kì Kì.”

Quan Hà mặc váy liền màu tím đứng trước mặt chúng tôi, chắc vì đây là lần đầu tiên thấy tôi và Trương Tuấn nói cười với nhau, nên cô ấy rất kinh ngạc.

Ý cười của tôi cứng lại, Trương Tuấn ngồi dịch về phía tôi, để dành chỗ cho Quan Hà ngồi.

Quan Hà ngồi cạnh cậu, nói: “Tớ không biết hôm nay cậu đến xem bảng, nếu không đã mang đĩa của Lâm Úc Liên đi.”

“Không sao, tớ cũng không nghe, tớ có rất nhiều đĩa

của cô ấy, nếu cậu muốn nghe, lúc nào rồi đến nhà tớ chọn.”

“Vây thì tốt quá!”

Nghe cuộc trò chuyện ngọt ngào quen thuộc, chẳng mấy khi có được niềm vui lan tỏa cả lồng ngực lại biến mất trong thoáng chốc.

Quan Hà nói thầm: “Sao hôm nay yết bảng muộn thế nhỉ?”

Đang nói, chợt nghe thấy tiếng pháo bùm bùm vang lên, trong tiếng pháo, từ văn phòng của trường có bốn, năm giáo viên đi ra, bắt đầu dán kết quả. Quan Hà kinh ngạc nói: “Năm trước không nổ pháo.”

Trương Tuấn nói: “Năm nay trạng nguyên và bảng nhãn đều là trường mình, xét tổng thành tích trường mình cũng đứng đầu tỉnh, đương nhiên phải chúc mừng rồi.” (trạng nguyên là đỗ đầu, bảng nhãn là đứng thứ hai.)

Trước cổng trường đã bắt đầu ồn ào: “Trần Kính là

Trạng Nguyên! Trần Kính là Trạng Nguyên! Lưu Đào đứng thứ hai toàn tỉnh...”

Phụ huynh và các học sinh chen chúc xem kết quả, không khí thật hỗn loạn.

Tôi hỏi Trương Tuấn: “Cậu đã biết từ trước mà không nói với chúng tớ một tiếng?”

Trương Tuấn cười nói: “Như vậy không phải mất hứng thú à?”

Quan Hà nhìn phía cổng trường, suy nghĩ xuất thần, nhất định cô ấy đang nghĩ đến thành tích của mình. Từ khi lên trung học phổ thông, thành tích tốt nhất của cô ấy chỉ là đứng thứ chín trong cả khối, đối với người từ nhỏ đã quen đứng thứ nhất, khẳng định trong lòng rất khó chịu.

Chân công tử, Cổ công tử cũng đến đây, một đám người vừa xem náo nhiệt vừa nói chuyện phiếm, đề tài đương nhiên đều xoay quanh nhân vật tiêu điểm của ngày hôm nay – Trần Kính. Tin tức của Chân công tử

cũng thật nhanh nhậy: “Nghe nói Trần Kính đã liên hệ với trường Thanh Hoa, vào khoa kiến trúc của Thanh Hoa; Lưu Đào cũng vào Thanh Hoa, khoa máy tính.”

Đám người đang ồn ào hơn, hóa ra là Lưu Đào đến xem bảng, các vị phụ huynh đều đang nhìn anh ấy, phát ra đủ âm thanh yêu thích và ngưỡng mộ, bố của Lưu Đào miệng cười không ngừng, Quan Hà rất ngạc nhiên: “Không biết Trần Kính có đến xem bảng không.”

Tôi thốt ra: “Khắc định sẽ không.”

Quan Hà kinh ngạc liếc mắt nhìn tôi: “Vì sao? Cậu quen anh ấy à?”

Trương Tuấn giải thích: “Hồi tiểu học chúng tớ từng học cùng lớp với Trần Kính, Kì Kì còn ngồi cùng bàn với cậu ấy, mãi đến khi cậu ấy nhảy lớp.”

Quan Hà tiếc hận: “Đáng tiếc tớ đã tới chậm, lỡ mất cơ hội học cùng lớp với trạng nguyên.”

Ngoài cổng trường có người đang cười, có người đang khóc, diễn ra đủ loại bi hài của cuộc sống, nhưng

dù sao cũng không liên quan đến chúng tôi, một lúc sau, hứng thú của chúng tôi với kết quả thi đại học cũng không còn.

Đám Cổ công tử nháo lên muốn rủ mọi người đi chơi bowling, trượt patin, Trương Tuấn nói với Quan Hà và tôi: “Cùng đi nhé.”

Quan Hà mỉm cười lắc đầu, Trương Tuấn cười nói: “Tớ mời mọi người, cậu phải nể mặt tớ chứ!”

Chân công tử lập tức chụm tay làm thành hình cái loa, nhìn các bạn xung quanh kêu: “Trương Tuấn mời, có ai muốn đi chơi bowling, trượt patin không?”

Một đám người hưởng ứng, Trương Tuấn đáp Chân công tử một phát, cười nói với Quan Hà: “Mọi người đều đi, cùng đi nhé!”

Quan Hà vẫn đang mỉm cười từ chối.

Trò bowling vừa mới nổi, đánh một ván sẽ mất mười tệ, đối với học sinh mà nói, đó thật là một trò xa xỉ.

Tôi thấy thực ra Quan Hà rất muốn đi, sự kiêu ngạo của cô ấy khiến tôi mệt mỏi, nhưng tôi nguyện vì cô ấy mà từ bỏ sự kiêu ngạo của mình, tôi cười khuyên cô ấy: “Đi thôi, mọi người cùng chơi, tớ cũng chưa chơi bowling bao giờ, vừa lúc đi học hỏi một chút.”

Chân công tử càng không ngừng thờ dài: “Quan đại mỹ nữ, nể mặt anh em chúng tớ đi.”

Quan Hà rút cuộc cũng gật gật đầu.

Mười người ngồi trên xe buýt, chậm rãi nhằm thẳng hướng quán bowling, Trương Tuấn dẫn tôi đi trước.

Vì bây giờ không phải ngày cuối tuần, nên có ưu đãi, tám tệ một ván. Mọi người chia làm ba tổ, mỗi tổ chơi một ván. Trương Tuấn, Chân công tử, Cổ công tử dẫn đầu mỗi tổ.

Trương Tuấn dạy tôi chơi, cậu để tôi cầm bóng, thử quả nhẹ nhất tôi mới miễn cưỡng cầm được, cậu nắm nhẹ cổ tay tôi nói: “Chỉ cần một đầu ngón tay tớ cũng đẩy ngã được cậu, cậu phải tăng cường luyện tập thể

đục vào, nếu không phát triển chân tay với đầu óc không cân đối đâu.”

Tôi trừng mắt đáp lại cậu, cậu cười bắt đầu dạy tôi chơi bóng, nhưng mà tôi thật sự tương đối ngốc, thử vài lần vẫn không tìm được cảm giác

Quan Hà lại chơi rất tốt, mới bắt đầu không lâu mà đã đánh đổ được khá nhiều ky (kegen), mọi người đều vỗ tay hoan hô, Trương Tuấn nhìn cô ấy mỉm cười.

Trong lòng tôi có cảm giác trống rỗng, ở ngoài mặt lại làm như không để ý cái gì, nhưng thật ra vẫn đang dè dặt quan sát.

Từ khi Quan Hà phân đến nhóm của Chân công tử, Trương Tuấn luôn để ý Quan Hà, mới đầu Chân công tử chỉ mãi chơi, Trương Tuấn cố ý nói nhỏ mấy câu với Chân công tử, tuy không ai nghe được họ nói gì, nhưng theo thái độ biến hóa của Chân công tử là có thể đoán ra, khẳng định có liên quan đến Quan Hà.

Tâm tình của tôi ngày càng xuống dốc, càng chơi

càng không được gì, trên mặt lại vẫn vui vẻ tươi cười. Trương Tuấn bắt lặc với tôi: “Cái đầu nhỏ của cậu hình như chả phát triển gì cả, chúng mình phải định ra một kế hoạch phát triển đầu óc của cậu thôi.”

Chân công tử cũng lắc lắc đầu cười nhạo tôi: “Quan Hà cũng là lần đầu tiên học, vậy mà học nhanh hơn cậu nhiều.”

Trương Tuấn nói với Chân công tử: “Thôi, bớt càu nhàu đi! Có phải ai cũng đột nhiên thông minh đâu? Chúng ta phải để La Kỳ Kỳ nhớ nhất công lớn này.”

Tôi cũng tự cười mình chân tay vụng về với họ, trong lòng lại thấy bị ai tự thương xót mình, không cần so sánh như vậy làm gì! Tôi vốn vẫn bại bởi Quan Hà! Không tranh đấu cũng không có thắng thua, cũng không phải khổ sở!

Sau đó tôi thật sự không muốn chơi nữa, bởi vì mỗi lần tung bóng, Chân công tử lại cười nhạo tôi, tôi cũng cười nhạo mình cùng cậu ta, chờ người khác đập đổ tôi, không bằng tự mình rúc vào chỗ bụi bặm trước đi.

Dưới sự cản trở nghiêm trọng của tôi, cho dù mỗi lần Trương Tuấn chơi đều vô cùng tốt, nhưng tổ của chúng tôi vẫn bị thua.

Chân công tử và Cổ công tử đều cười ha ha: “Tốt lắm, tốt lắm, có La Kì Kì, về sau nhất định chúng ta sẽ luôn chiến thắng.”

Trương Tuấn cười nói với Quan Hà: “Cậu chơi thật tốt, hoàn toàn không giống chơi lần đầu.”

Quan Hà vì mệt và kích động, hai má ửng đỏ, ánh mắt sáng ngời, trong suốt, xinh đẹp như đóa hoa sen sau cơn mưa mùa hè. Tôi đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, rất muốn về nhà, nhưng vừa rồi đã đồng ý đi ăn cơm và trượt patin cùng mọi người.

Tác giả Đồng Hoa cũng rất giỏi, ở phần giới thiệu mình đã giới thiệu một ít thông tin về chị ấy.

Tác giả Đồng Hoa (còn có bút danh là Trương Tiểu Tam) được mệnh danh là ‘Nhiên tình thiên hậu’, một

trong văn đàn tân ngôn tình ‘Tứ tiểu thiên hậu’. Vốn không phải học chuyên nghiệp về văn học mà tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh khoa Quản trị kinh doanh, sau lại làm phân tích tài chính và hiện đang học Thạc sĩ về kinh tế – tài chính ở Mỹ nhưng Đồng Hoa lại được biết đến như một trong những nữ tác giả nổi tiếng của Trung Quốc, nhất là mảng văn học mạng.

Khi ăn cơm, Quan Hà ngồi xuống trước, tôi cố gắng ngồi đối diện cô ấy, vì lúc này Trương Tuấn còn chưa vào nên tôi muốn biết cậu sẽ chọn ngồi ở đâu. Tôi không biết có phải tất cả các cô gái đều dùng những chi tiết nhỏ nhất để nghiệm chứng cảm tình hay không. Thật ra, như ý hay không như ý mình cũng không thể chứng minh điều gì, bởi suy nghĩ của con trai và con gái căn bản không cùng một kênh, điều duy nhất có thể khẳng định là nếu làm như thế, chỉ có thể chứng minh đoạn tình cảm ấy của cô gái còn có niềm tin, hay đang ẩn chứa một nguy cơ.

Trương Tuấn tiến vào, nói vài câu với Cổ công tử rồi ngồi xuống cạnh tôi, vô cùng tự nhiên.

Tâm tình không vui khi chơi bowling vừa này giờ cuối cùng cũng phai nhạt một chút, nhưng cũng không cao hứng được bao lâu, liền nhìn thấy Trương Tuấn đưa thực đơn cho Quan Hà trước, hỏi cô ấy muốn ăn gì, lại cố ý dặn người phục vụ không cho rau thơm vào, bởi vì Quan Hà không ăn.

Lời của tôi càng ngày càng ít, nụ cười lại càng ngày càng xán lạn.

Có lẽ, chúng tôi căn bản đã ngồi sai vị trí rồi, Quan Hà phải ngồi bên cạnh Trương Tuấn, còn tôi hẳn là phải ngồi đối diện họ.

Cơm nước xong, họ bàn xem nên đi đâu chơi trượt patin. Nghe thấy họ bàn bạc, tôi mới biết từ học kỳ trước lại bắt đầu lưu hành trò trượt patin.

Bảy giờ trượt patin có hai loại phổ biến, một là trượt trong nhà, sàn gỗ, hai là trượt ngoài trời, trên nền bê tông, sàn gỗ tương đối nhỏ, nền bê tông lại rộng rãi. Họ thích tiện lợi, nên chọn khu vực có nền bê tông bên cạnh quán bowling.

Đến đó, con trai đi mua vé, giao tiền thế chấp, lấy giày, con gái đứng một bên chờ. (vì lấy giày nên phải để lại một ít tiền.)

Nhìn thấy họ mang giày đến, tôi mới phát hiện ra thời đại đã thay đổi, không còn như trước đây, phải đeo giày mới có thể đeo giày trượt patin, mà bây giờ giày trượt patin đã có kiểu dáng rất đẹp, giống giày bình thường, phải cởi giày mới đeo vào được.

Trương Tuấn đưa cho Quan Hà hai túi ni lông nhỏ, nói: “Bao vào chân rồi hãy đi giày, sạch sẽ một chút.” Lại đưa cho tôi hai cái túi ni lông.

Tôi yên lặng đeo giày. Trương Tuấn khom người muốn đeo giúp tôi, tôi lại rút chân: “Không cần đâu, tớ đeo được.” Tuy đây là lần đầu tiên tôi đeo loại giày này, nhưng tôi cũng có mắt, vừa rồi lúc Cổ công tử đeo, tôi luôn lặng lẽ quan sát, đã học được cách buộc dây giày.

Cổ công tử, Chân công tử làm trung tâm của mọi người, vừa đeo giày xong, đã trượt đi.

Trương Tuấn nhìn qua Quan Hà, Quan Hà vươn chân ra, Trương Tuấn ngồi xổm xuống dạy cô ấy buộc dây giày, sau đó cô ấy tự buộc dây giày chân kia. Bọn họ một người là tuấn nam, một người là mỹ nữ, giống như đôi tình nhân hài hòa nhất, những người đi qua đều liếc mắt nhìn một cái.

Quan Hà lần đầu tiên trượt patin, ngay cả đứng cũng không dám, Trương Tuấn cổ vũ vươn tay, ý bảo cô ấy tin tưởng mình. Quan Hà giơ tay đặt lên tay cậu, chân run rẩy đứng lên, Trương Tuấn quay đầu nói với tôi: “Cậu ở đây chờ tớ nhé, một lúc nữa tớ sẽ trở lại đón cậu.”

Tôi nhìn cậu giúp Quan Hà trượt một vòng, vẫn không có ý trở về, tôi đứng lên. Tuy giày không giống trước, nhưng cách trượt vẫn giống nhau, trượt patin tựa như đi xe đạp, một khi đã học được, vĩnh viễn sẽ không quên.

Trên khu trượt có mở nhạc, một bài sôi nổi, lại một bài trữ tình. Chủ của khu trượt patin này rất có tâm tư, để đèn màu nhấp nháy như trong phòng khiêu vũ ở trên

cao, làm cho sân trượt có ánh sáng thay đổi, lại có hệ thống đèn sáng dày đặc, cách mỗi bài hát, sẽ chọn ra một đôi trượt đẹp nhất, chiếu đèn sáng lên người họ, làm cho tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, thỏa mãn lòng ham hư vinh của người trẻ tuổi. Nếu là bố và con gái, âm nhạc sẽ đặc biệt trữ tình, làm cho người trượt và người xem đều thỏa mãn cảm động; nếu là đôi tình nhân trẻ, âm nhạc sẽ rất sôi động, làm cho họ trở mọi kỹ thuật trượt patin, chi tiết như thế rất hứng thú với khách, chẳng trách ở đây làm ăn tốt như vậy.

Sân trượt cũng rất rộng, rất nhiều người, tôi lại cố gắng để không nhìn thấy bộ dáng Trương Tuấn và Quan Hà cầm tay nhau, thế nên rất nhanh sau đó đã không biết họ ở

Một mình tôi nghe theo tiếng nhạc, cố gắng trượt đi thật nhanh, bên cạnh có nam sinh mời tôi: “Có thể trượt với bạn không?”

Hóa ra bây giờ trượt patin cũng giống như khiêu vũ, cũng có thể mời bạn trượt cùng, tôi không từ chối, cậu ta trượt hai vòng với tôi, có ý muốn nắm tay tôi, nhưng

tôi đã tránh được.

Cậu ta cũng biết lùi biết tiến, nhưng lại bắt đầu giới thiệu bản thân, hỏi tên tôi, khen tôi rất có khí chất.

Tôi mỉm cười, cậu không xem TV à? Đối với cô gái không đẹp, khi khen ngợi cô ấy sẽ khen cô ấy có khí chất.

Tôi không trả lời cậu ta về thông tin cá nhân của mình, cậu ta lại không buông tha, vẫn đang trượt bên cạnh tôi, lúc nghỉ ngơi, cũng theo tôi, nói chuyện phiếm với tôi. Tôi cũng không ghét cậu, vì vậy cũng trò chuyện vài câu trong giới hạn.

Ở trong đám người, tôi nhìn thấy Trương Tuấn, cậu vẫn đang ở bên Quan Hà. Chờ họ lướt qua, tôi lại bắt đầu trượt, nhưng bộ dáng Trương Tuấn và Quan Hà tay nắm tay không thể xóa đi trong đầu tôi, tốc độ của tôi càng lúc càng nhanh, nam sinh bên cạnh có ý tốt nhắc nhở tôi: “Cẩn thận một chút.”

Trước mắt đột nhiên sáng ngời, chùm tia sáng rất

mạnh chiếu thẳng lên người chúng tôi, tôi rất mờ mịt, tí nữa thì ngã, cậu ta vội vàng tiến lên đỡ tôi, vui vẻ nói: “Tớ đến đây chơi rất nhiều lần, đây là lần đầu tiên được chiếu đèn.”

Cậu ta muốn kéo tôi trượt, tôi lại đẩy cậu ta ra: “Xin lỗi, tớ không muốn trượt nữa, bạn trượt một mình đi.”

Tôi trượt vòng sang bên cạnh, ánh đèn vẫn đuổi theo tôi. Kỹ thuật của tôi chả có điểm nào nổi bật hết, người chiếu đèn này mất có vấn đề rồi sao? Tôi không kiên nhẫn tiếp tục trốn, người chiếu đèn có lẽ đã hiểu được ý tôi, không phải tôi đang muốn trượt, mà là muốn trốn, nên để ánh đèn rời đi.

Tôi vừa ngồi xuống, cậu con trai kia cũng đuổi đến nơi: “Khát nước không? Bạn muốn uống gì?”

Tôi còn chưa trả lời, Trương Tuấn đã đứng trước mặt tôi, mặt cậu đã đen lại, trong ánh mắt tràn ngập tức giận: “Cậu chơi thật sự rất vui vẻ?”

Tôi nhìn cậu, cậu có tư cách gì nổi nóng

“Đúng vậy, rất vui.”

Cậu nhìn tôi chăm chăm một lúc, xoay người trượt đi. Nam sinh bên cạnh hỏi: “Muốn uống gì không?”

Tôi nghiêng đầu nói với cậu ta: “Cảm ơn ý tốt của bạn, tớ hơi khát thì sẽ tự đi mua. Mặt khác, tớ rất kiên định, kiên nhẫn và thành ý của bạn không thể tác động đến tớ đâu, không bằng bạn đem những điều đó đặt lên người cô gái khác.”

Cậu ta cười nói: “Tớ hiểu, bạn đang dối với bạn trai?”

“Không phải.”

âm nhạc sôi động vang lên, chùm tia sáng chói chiếu đến một đôi nam nữ, là Trương Tuấn và một cô gái xinh đẹp tôi không quen biết. Cô nàng mặc váy ngắn, có một đôi chân thon dài xinh đẹp, trượt patin rất giỏi, hai người tiến tiến xoay xoay, trượt patin như đang nhảy điệu Latin.

“Đó là bạn trai của bạn à?”

Tôi không nói gì. Trương Tuấn phải không? Tôi

không biết.

Cậu ta cười nói: “Ồ bên một nam sinh như vậy, cần có tinh thần cực kiên cường.”

Tôi đứng lên, đi trượt patin tiếp, tốc độ càng lúc càng nhanh, thậm chí đã đi tắt cả những gì không thoải mái. Đột nhiên, dưới chân tôi trơn trượt, quãng ngã xuống sân trượt, trong lúc buồn bã cũng quên bảo vệ bản thân, nên cứ ngã ngửa ra sau, đầu đập mạnh vào nền bê tông, trong phút chốc trước mắt là một mảnh tối đen, nhưng ý thức vẫn tỉnh táo, chỉ là không thể động đậy được thân mình, nghe thấy vô số tiếng bánh xe lướt qua bên tai.

“Áy, cần thận một chút.”

“Đứng dậy nhanh lên, sẽ làm vướng người khác đấy.”

“Này, em không sao chứ?”

Tôi rút cuộc cũng được giúp đỡ, một đôi tình nhân tốt bụng đã đỡ tôi, tôi vừa định đứng lên, thân mình lại khụy xuống, trước mắt tất cả đều là ánh sao màu vàng,

thì ra “bầy sao bay nhảy trước mắt” chẳng phải nói quá, mà là sự thật.

Cô gái thân thiết nói: “Có phải bị ngã đập đầu xuống không? Chị thấy em ngã mạnh lắm, vang lên một tiếng rất to.”

Hai người họ đưa tôi đến khu nghỉ ngơi, hỏi: “Có bạn em ở đây không? Muốn bọn chị đi tìm giúp em không?”

Tôi ôm đầu, thấp giọng nói: “Em đi một mình, đã không sao rồi, cảm ơn anh chị.”

Họ lại hỏi tôi vài lần, xác định đầu óc tôi vẫn tỉnh táo rồi mới tay trong tay vui vẻ trượt đi.

Nghĩ đến việc họ đỡ tôi khi tôi bị ngã, hóc mắt tôi cay cay, khi tôi bị thương, người cần an ủi tôi đang ở đâu?

Trên sân trượt, có ánh đèn sáng chói, Trương Tuấn còn đang nhẹ nhàng nhảy múa, khi thì đỡ eo, khi thì nắm tay cô gái kia. Chùm tia sáng dần dần tắt đi, cậu vừa tách ra với bạn gái, lại có cô gái khác đến tìm cậu

trượt, cậu cũng không từ chối, hai người nắm tay nhau, Trương Tuấn bắt đầu trượt đi, bước chân của cô gái đỏ cũng di chuyển đa dạng theo tiếng nhạc.

Đầu tôi đau, trái tim lại càng đau! Thương tâm và ảm ức không kể xiết, tôi chỉ muốn rời đi nơi này thật xa.

Tôi cởi giày trượt patin, cầm lại giày của mình, đi giày vào, một mình ra khỏi sân trượt.

Nhìn lại tiền trong người, chỉ có ba đồng, buổi sáng đi ra ngoài chỉ nghĩ là đi xem kết quả thi, không nghĩ phải mang tiền, không đủ tiền gọi xe về nhà, ở đây lại không có xe buýt, tôi quyết định đi bộ về nhà.

Mua cho mình một cây kem sô cô la ba tầng loại đắt tiền nhất, tự mình yêu lấy mình.

Trên thế giới này ai cũng có thể không yêu thương tôi, nhưng tôi luôn yêu bản thân mình, thương xót bản thân mình, luôn muốn tốt cho mình. Đạo lý này là Tiểu Ba dạy tôi, nhớ đến Tiểu Ba, tôi đột nhiên muốn khóc, nhưng tôi nên mỉm cười.

Tôi vừa đi vừa ăn, miệng còn nỗ lực rên rỉ ca hát, niềm vui của tôi là do tôi tạo nên, tuyệt không thể để nó tạo nên từ người khác được, tôi muốn vui vẻ, vì thế tôi nhất định có thể vui vẻ!

Ăn kem xong, một mình tôi đi bộ trên vỉa hè, ca hát, có lúc đặt tay sau lưng, nhảy vào những ô vuông trên đường, có lúc lại chạy hăng hái, dù sao muốn cao hứng, phải không được mất hứng!

Một người đạp xe đạp lướt qua người tôi, rồi lại quay đầu nhìn tôi, đến lúc tôi nhận ra đó là Trần Kính, đã dừng lại.

“Hey!” Cậu ấy xuống xe, “Chỉ có mình cậu thôi à? Đang tản bộ?”

“Đúng vậy.” Tôi nỗ lực vui vẻ, “Buổi sáng tớ đi xem kết quả thi, chúc mừng cậu.”

Cậu không thêm đề ý cười cười, “Tớ nhìn thấy kết quả thi cuối kỳ của cậu, có phải chịu đả kích rất lớn không, vẫn còn kiên trì chứ?”

Đường như chỉ có mình cậu ấy mới hiểu vì “thành tích tốt” mà tôi thật buồn khổ, tôi gật đầu thật mạnh, “Vẫn kiên trì, nhưng mà vất vả lắm, có đôi khi còn không rõ mình đang kiên trì cái gì.”

“Chờ đến lúc cậu lên được đỉnh núi, sẽ hiểu nếu trên đường đi cậu bỏ cuộc, vậy cậu sẽ vĩnh viễn không hiểu.” Cậu dừng lại, còn nói, “Trăm ngàn lần đừng từ bỏ! Có từ bỏ lần đầu, cậu sẽ sinh ra thói quen thấy khó mà lui, nhưng nếu cậu vượt qua được, thì cậu sẽ sinh ra thói quen đón sóng đón gió mà thẳng tiến, nhìn chỉ là một lựa chọn đơn giản, nhưng thực ra có sức ảnh hưởng rất lớn, làm cho cậu đi về hướng hoàn toàn khác trong cuộc đời.”

Tôi không hoàn toàn hiểu được những điều cậu ấy nói, nhưng đứng trước mặt thiên tài, tôi cũng đã quen. “Đúng rồi, tớ muốn hỏi cậu một chuyện, tớ nghe nói cậu có thể vào đại học Bắc Kinh, vì sao cậu không đi? Bắc Kinh tốt hơn Thanh Hoa à?” Bố cậu ấy làm quan trong bộ giáo dục, tôi nghĩ cậu ấy cũng biết những thông tin kín bên trong.

“Nếu vào Bắc Kinh, tớ chỉ có thể vào khoa vật lý hoặc hóa học, hai chuyên ngành này tớ đều không thích, tớ muốn học kiến trúc, nên đương nhiên vào Thanh Hoa tốt hơn rồi.”

“Ra vậy, thả nào mà cậu đi học vẽ.” Hóa ra chẳng có thông tin kín đáo nào, chỉ là một lựa chọn đơn giản của bản thân, nhưng bỏ đi 100% an toàn vào thẳng Bắc Kinh, lựa chọn tham gia kỳ thi đại học còn chưa chắc chắn kết quả, cũng không đơn giản.

“Nhà cậu ở đâu? Hình như không phải ở gần đây? Cậu tính cứ đi bộ thế này về nhà à?”

“Tớ thích đi bộ.”

Cậu cười nói: “Vậy cậu đi từ từ nhé, tớ phải về nhà.” Cậu ngồi lên xe, lại hỏi, “Cậu thật sự muốn đi bộ về nhà? Có muốn tớ đưa cậu về một đoạn không?”

Vừa mới nói tôi thích đi bộ, bây giờ còn có thể lập tức lật lọng? Tôi nói: “Không cần đâu, cảm ơn cậu.”

“Tạm biệt!” Cậu cười xe đạp rời đi.

“Chúc cậu có cuộc sống đại học vui vẻ!” Tôi hét lớn.

Cậu quay đầu lại, cười nhìn tôi vẫy vẫy tay, “Tớ ở Thanh Hoa chờ cậu.”

Trên mặt tôi cười, trong miệng lại thở dài nặng nề. Cậu ấy thật tin tưởng tôi, bản thân tôi lại chỉ thấy mây đen bao quanh, tình trường chiến trường đều thất bại.

Tôi lại đi bộ hơn nửa tiếng nữa mới về đến nhà, vừa mới tiến vào cổng, đột nhiên có một người tóm lấy cánh tay tôi, tôi đang muốn kêu to, thì phát hiện là Trương Tuấn.

Cậu hét vào mặt tôi: “Cậu đi đâu? Cậu có biết mọi người đều lo lắng không? Mọi người tìm cậu khắp sân trượt, vì sao trong mắt cậu chỉ có bản thân mình, làm việc gì cũng không nghĩ một chút đến cảm nhận của người khác?”

Cậu nắm tay tôi rất đau, mà trái tim tôi lại càng đau, tôi dùng sức đẩy cậu ra, không rên một tiếng chạy về phía nhà mình.

“Kì Kì.”

Tôi không nghe, một hơi chạy lên tầng, về nhà, em gái lập tức nhảy ra, vừa kiểm tra váy và giày xăng đan, vừa tức giận nói với bố mẹ: “Bố mẹ thấy không? Chị ấy lấy trộm váy và giày của con! Này! Chị ấy còn làm bẩn váy của con nữa, là thế nào chứ? Tại sao chị muốn lấy trộm quần áo của em? Tại sao chị lại mặc trộm? Ai cho phép chị. . .”

Tôi cảm thấy bản thân mình thật nực cười, trộm mặc váy và giày của người khác, làm vui cho một người không thích mình.

“Sau này chị sẽ không mặc quần áo của em nữa.”

“Ah! Chị còn trộm kẹp tóc ngọc trai của em nữa!”

Mẹ vội nói “Đó là mẹ kẹp cho chị con, không phải chị con lấy.”

Bố cũng hoà giải: “Được rồi, chỉ mặc váy của con một chút thôi mà, không nên keo kiệt như vậy, giặt sạch đi là được.”

Em gái trừng mắt nhìn tôi, tôi đi vào phòng thay váy ra, đổi lại quần áo của mình, cũng tháo hai chiếc kẹp tóc ngọc trai xuống, trả nó. Em gái hừ mạnh một tiếng, lầm bầm, ôm quần áo đưa cho mẹ giặt.

Tôi ngồi ngơ ngác, hình ảnh trước mắt đều là Quan Hà và Trương Tuấn.

“Tôi muốn vui vẻ, tôi không muốn người khác không chế niềm vui của mình!” Tự nhủ với bản thân, nhưng thân thể lại không còn sức lực nữa, mềm yếu ghé vào bàn.

Tấm kính dày trên bàn học ép xuống một tờ giấy trắng tinh, là kế hoạch nghỉ hè của tôi.

La Kì Kì, hôm nay mày còn chưa học thuộc từ vựng và ngữ pháp.

Mặc dù hiểu, nhưng lại không muốn làm, không có tâm trạng đọc sách.

Ngón tay tôi mơ hồ sờ qua chỗ mình ký tên trên tờ giấy.

Trên đời này, người khác có thể ruồng bỏ hứa hẹn với mình, chẳng lẽ ngay cả mình cũng muốn ruồng bỏ bản thân sao?

Tôi ngồi dậy, mở sách tiếng Anh ra, buộc đầu óc mình phải rũ bỏ tất cả suy nghĩ, bắt đầu làm bài tập ngữ pháp, làm xong bài tập, lại học thuộc mười từ vựng, mới lên giường ngủ.

Hôm sau, mới sáng sớm tôi đã ra khỏi cửa, chạy đi tìm Dương Quân.

“Có thời gian không?”

“Gì chứ?”

“Tìm một đề kiểm tra toán làm đi, thi xem ai được điểm cao hơn.”

Quả thực ý này hay, giải đúng chỗ ngứa, Dương Quân lập tức nổi hứng, để đồng hồ ở giữa, mỗi người một tờ giấy nháp, đặt giờ báo thức, bắt đầu!

Toán học là một môn học làm cho người ta tập trung

tư duy nhất, hơn nữa còn làm bài kiểm tra toán, có cả câu hỏi từ khó đến dễ, chậm rãi bắt lấy tư duy của con người.

Tôi tập trung tính toán viết viết, nửa giờ sau Dương Quân gần như đã làm xong, bắt đầu nếm thử bài khó cuối cùng, còn tôi mới làm xong trong mười phút cuối. Dương Quân trao đổi đáp án với tôi, chấm điểm cho nhau, tôi thắng.

Dương Quân không phục: “Rõ ràng tớ làm nhanh hơn cậu, thời gian làm bài khó cuối cùng cậu cũng không có

Tôi mặc kệ cậu ấy. Cầm lấy bài kiểm tra, chúng tôi cùng xem lời giải của bài khó, chúng tôi có cách lựa chọn hoàn toàn khác nhau, tôi nghĩ bài khó nhất định sẽ tốn thời gian, nên quyết định bỏ lại nó, chắc chắn những bài khác đều làm đúng, vì thế tốc độ của tôi hơi chậm; mà Dương Quân xem xong bài khó ấy, lập tức quyết định phải làm các bài khác thật nhanh để còn dành ra thời gian, kết quả là bài khó cậu đã có cơ sở hình thành, những những bài kia làm cũng có chỗ sai, cuối cùng tôi lại được điểm cao hơn cậu.

Chúng tôi có tính cách và lựa chọn không giống nhau, tôi là chủ nghĩa thực dụng, chủ nghĩa vị lợi, chỉ nhìn đến cái đích cuối cùng; mà cậu ấy thích khoa học, xuất phát từ hứng thú, không chỉ muốn điểm số, mà còn muốn có cảm giác thành tựu khi giải được bài khó. Vì vậy, sau cuộc so đo, tôi ném tất cả đáp án sang một bên, hoàn toàn không quan tâm cái bài khó kia giải thế nào, còn cậu ấy vẫn đang cúi xuống bàn siêng năng suy xét.

“La Kì Kì, cậu đừng có ngòì không.” Cậu chụp giấy bút xuống trước mặt tôi.

Nhàn rồi cũng là chuyện của nhàn rồi, tôi lại bắt đầu làm. Tham khảo ý tưởng của Dương Quân, rất nhanh sau đó tôi đã ném bài chứng minh của mình cho cậu ấy, cậu vừa xem vừa chỉ ra vài chỗ sai cho tôi, rốt cuộc cũng giống như người vừa ăn xong đại tiệc, cảm thấy mỹ mãn hạ bút.

“La Kì Kì, nghe nói cậu với lớp trưởng lớp 10-4 Trương Tuấn? ? ? ? ?”

Tôi cắt ngay lời nói của cậu ấy: “Cậu theo đuổi Đồng

Vân Châu thế nào rồi?”

Mặt cậu lập tức xám ngoét: “Cậu ấy không quan tâm trả lời tớ, thường xuyên đi chơi cùng người khác.”

“Đôi thủ của cậu là người như thế nào?”

“Lớn hơn tớ mấy tuổi, nghe nói đã bỏ học từ hồi cấp Hai, nhà anh ta mở cho quán bán băng đĩa, chính là một tên côn đồ, tớ hoàn toàn không nghĩ ra, điểm nào tớ cũng mạnh hơn anh ta, thế mà Đồng Vân Châu lại thích chơi cùng anh ta.”

Tôi cười nói: “Tớ đã sớm nói rồi mà, cậu và cậu ấy không phải người cùng một thế giới. Cậu từ nhỏ đã là đứa con ngoan của bố mẹ, học trò ngoan của giáo viên, có rất nhiều chuyện cậu không thể hiểu đâu.”

“Tớ đương nhiên có thể hiểu, không phải là con trai không xấu con gái không thương à, tựa như ấy, cậu ta ngoài đẹp mã ra, có điểm nào đáng để nữ sinh tin tưởng? Bạn gái cứ đổi liên tục, nhưng mà nữ sinh các cậu lại cứ thích cậu ta cơ.” Dương Quân huých tay tôi, “Cậu sẽ

không ngốc như vậy chứ?”

Tôi cười hì hì: “Đương nhiên!”

Dương Quân vừa lòng gật gật đầu, đột nhiên thần thần bí bí hỏi: “Có muốn xem bói một chút không? Tớ vừa học được từ một sinh viên, nghe nói cũng chuẩn lắm, ở Bắc Kinh, Thượng Hải đều rất phổ biến, xem xem chúng ta bao giờ mới có thể gặp được chân mệnh thiên tử.”

Tôi đứng lên tính rời đi: “Cậu thích thì đi mà chơi, tớ không chơi mấy trò vớ vẩn ấy đâu, cái gì là của cậu thì vẫn sẽ là của cậu, không phải của cậu thì vĩnh viễn cậu cũng không có được.”

Cậu ấy đưa tôi ra ngoài, cùng đến quán ăn vặt với tôi.

Cậu vừa ăn vừa thở dài: “Thật là nhàm chán, mau mau khai giảng đi, ít nhất mỗi ngày có thể bắt nạt cậu.”

Lần đầu tiên, quan điểm của tôi và Dương Quân hoàn toàn nhất trí.

Sau khi tạm biệt Dương Quân, một mình tôi đạp xe đến bờ sông, ngồi ở bờ sông yên lặng ngắm người, càng muốn làm tổn thương lòng mình, lấy sách tiếng Anh ra, bắt buộc bản thân đọc bài, lúc đầu trước mắt đều là bóng dáng Trương Tuấn, lại mặc kệ, buộc bản thân phải xem từng chữ một.

Đọc tiếng Anh hơn một giờ, tôi quyết định về nhà.

Còn chưa tới cổng, đã nhìn thấy Trương Tuấn đứng ngoài, dựa lưng vào vách tường, yên lặng nhìn giao lộ.

Tôi không muốn gặp cậu, núp vào một chỗ.

Nhưng tôi trốn rõ lâu mà cậu vẫn giữ cái tư thế đó, nhìn thời gian, sắp đến lúc bố mẹ tan làm rồi, chỉ có thể đi đến trước mặt cậu.

Về mặt cậu rất tiêu tụy: “Cậu cố ý tránh tớ à?”

“Không.”

“Tám giờ sáng tớ đã chờ cậu dưới này, bố mẹ cậu vừa đi, tớ liền đi lên tìm cậu, em gái cậu nói cậu đã ra

khỏi nhà rồi.”

Tôi không nói, trong lòng tuy có cảm động, nhưng vẫn phụng phịu như trước.

Cậu nói: “Quan Hà không biết trượt patin, phải có người đỡ cậu ấy một chút, Chân công tử, Cổ công tử không xấu tính, đều lấy mình làm trung tâm, đầu tiên tớ giúp Quan Hà trượt hai vòng, rồi mới có thể nhờ họ dạy Quan Hà. Đến lúc tớ bàn xong với bọn Chân công tử, trở về tìm cậu, đã không thấy cậu đâu, tớ trượt vòng quanh sân tìm cậu, sốt ruột không yên, cuối cùng vừa mới quay đầu, liền nhìn thấy ánh đèn chiếu xuống cậu và người khác đang chơi rất vui vẻ, bọn Chân công tử đều cười tớ, chỉ sốt ruột vô ích, vì thế thái độ của tớ mới không tốt.”

Tôi không nói rõ cảm giác của mình, ngày hôm qua cảm thấy sự tình thật lớn, nhưng hôm nay lại cảm thấy bản thân mình hơi keo kiệt. Quan Hà không dễ mới được ra ngoài chơi một lần, tôi chẳng những không giúp cô ấy, mà trong lòng luôn ghen tị với cô ấy, biết rõ cô ấy không biết trượt patin, mà lại không lo gì cho cô ấy, chỉ

nghe đến bản thân mình, tôi thật xấu hổ.

Cậu nói: “Chúng ta làm hòa, được không? Nếu tớ làm sai cái gì, cậu nói cho tớ biết, tớ sẽ sửa.”

Trương Tuấn không giống người nói những lời này, nhưng cậu lại nói, vì cậu thích tôi, đúng không?

Tôi thấp giọng nói: “Bây giờ tớ phải về nhà. Buổi tối tám giờ chúng ta gặp ở đầu cầu.”

Cậu vui vẻ cười: “Được, không gặp không về.”

Cảm thấy tất cả không tính là gì, hóa ra cậu nắm giữ vui buồn của tôi như vậy, trời u ám hay nắng đẹp chỉ tại một ý niệm của cậu.

Lúc ăn cơm chiều, em gái kể cho bố nghe nhà bạn này của mình lắp điện thoại, nhà bạn kia của mình cũng lắp điện thoại, vì tiện cho việc làm bài tập về nhà, mãnh liệt yêu cầu nhà chúng tôi cũng lắp điện thoại.

Vào thời điểm đó, tiền cước điện thoại cố định là một ngàn năm trăm tệ, cũng gần bằng một tháng lương của

mẹ tôi, mẹ vốn tiết kiệm nên thấy tiếc khoản tiền ấy. Bố tôi do dự, em gái túm tôi, ý bảo tôi hỗ trợ. Tôi không muốn giúp nó, bài tập dựa vào điện thoại mà làm ra được? Nhưng đột nhiên nghĩ tới Trương Tuấn, lúc xuống tàu hỏa, đám Chân công tử, Hoàng Vi, Thẩm Viễn Triết trao đổi số điện thoại với nhau, Trương Tuấn viết số điện thoại nhà mình cho tôi, lại kích động hỏi số điện thoại nhà tôi, tôi chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Nhà tớ không lắp điện thoại.”

Tim tôi dựng lên, lập tức giúp em gái cùng xin bố lắp điện thoại.

Dưới sự tán công tập thể của tôi và em gái, bố mẹ cũng đồng ý yêu cầu của chúng tôi, đưa ra điều kiện, tôi phải tiếp tục duy trì thành tích hiện tại, mà em gái phải cố gắng đứng trong top 10 của lớp, em tôi không hề nghĩ ngợi, đồng ý cái rụp. Trước sự dụ hoặc của điện thoại, nó đã hóa thân thành siêu nhân, không gì là không làm được.

Sau khi lắp điện thoại chủ, bố cầm một chiếc điện thoại từ đơn vị về, tuyên bố chúng tôi ai có thể hoàn

thành nhiệm vụ học tập liền lắp máy nội bộ trong phòng cho người đó, em gái tôi làm nũng với bố, lắp điện thoại cho mình trước, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ học tập, không đợi em tôi hồi lộ bố thành công, tôi đã thừa dịp họ không ở nhà, tự mình nối dây điện thoại, thành công trang bị điện thoại đến phòng của mình.

Bố mẹ vô cùng kinh ngạc, khen tôi có năng lực chủ động, em tôi lại tức giận đến mắt nước lưng tròng, tôi cười nói: “Học một bài học đi, nhớ kỹ dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình.”

Mẹ an ủi em gái, hứa hẹn chỉ cần nó đứng trong top 10 của lớp, sẽ lập tức lắp máy nội bộ cho nó, mà nếu thành tích của tôi trượt xuống, liền lập tức thu lại máy nội bộ.

Bây giờ ngẫm lại, trong khi trưởng thành chúng tôi không phải chịu khổ bao giờ, vậy mà lại hưởng thụ quá xa xỉ, hiểu được mọi thứ đều không dễ dàng có được, vì thế, sau này chúng tôi đều rất hiếu thuận với bố mẹ.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Tình Yêu Là Gì

Đại khái từ nhỏ tôi đã bị ảnh hưởng từ Tiểu Ba, anh Lí và Ô Tặc, nên định nghĩa tình bạn của tôi tràn ngập hương khí giang hồ, thành tâm là chính, nghĩa khí quan trọng nhất, khi cần thiết, không tiếc giờ đao tương trợ, sống chết có nhau.

Tôi cảm thấy bản thân mình vẫn làm rất khá, tôi không nợ bất kỳ người bạn nào; nhưng Quan Hà lại tác động mạnh mẽ đến tiêu chuẩn đạo đức của tôi, cô ấy là người tốt tính, tôi vừa coi cô ấy là bạn tốt, vừa ghen tị những điều tốt đẹp của cô ấy

Hành vi và tiêu chuẩn đạo đức đã sai lệch, thế nên tôi thường bị tra tấn vì cảm thấy xấu hổ. Bởi vì xấu hổ, nên tôi cố gắng đối tốt với Quan Hà, bù lại tất cả những gì không tốt của mình, nhưng Quan Hà cũng không biết tôi

đang đấu tranh tư tưởng, cô ấy chỉ nhìn thấy tôi đối tốt với mình, vì vậy, cô ấy liền dùng những điều tốt đẹp báo đáp lại tôi, tình bạn của chúng tôi càng ngày càng thân thiết, nhưng tôi vẫn không thể không ghen tị với cô ấy, tình bạn càng sâu sắc chỉ có thể làm cho áy náy trong lòng tôi càng ngày càng nặng nề hơn.

Vì áy náy, mà tôi càng đối tốt với cô ấy; vì tôi đối tốt với cô ấy, nên cô ấy cũng tốt với tôi, tình bạn tự nhiên càng sâu sắc; vì tình bạn càng sâu sắc, nên tôi thấy rất áy náy. Tôi bị cuốn vào một vòng tuần hoàn luân chuyển.

Bởi vì ngày đó đi ra ngoài chơi bowling, trượt patin, trong lòng tôi vô cùng âm u đã sản sinh ra hành động làm bản tình bạn, cảm thấy rất có lỗi với Quan Hà, tự khinh miệt bản thân, vì vậy, thấy cô ấy hy vọng mình cũng có thể trượt patin như các bạn khác, tôi quyết định dạy cô ấy trượt patin.

Trương Tuấn cười nhạo tôi: “Với kỹ thuật đó của cậu mà cũng dám làm thầy người ta?”

“Kỹ thuật của tớ thế nào? Hoàn toàn không kém

những người khác dạy đầu, dạy trượt chân trước chân sau cơ bản, trượt xoay, một chân, hai chân đều biết hết.”

“Không phải sợ nghi ngờ cậu, mà là lo lắng cho cậu. Dạy người khác trượt patin, nếu kỹ thuật của mình không tốt, sẽ dễ bị ngã, để sợ đi tìm cậu con trai nào trượt tốt dạy cậu ấy.”

“Quan Hà rất sĩ diện, cậu ấy không thích để mình ngã chổng vó trước mặt con trai đầu, nếu cậu không tin, gọi điện thoại hỏi thử xem.”

Ngày đó đã thấy bộ dáng Quan Hà dè dặt cẩn trọng, không dám buông tay ra, tôi liền hiểu không có nam sinh nào có thể dạy cô ấy trượt patin được.

Trương Tuấn lập tức gọi điện thoại, đáp án quả nhiên như tôi dự liệu, cậu kinh ngạc nhìn tôi.

Thực ra, tâm tư của Quan Hà không khó đoán chút nào, mà chỉ vì nó được phóng đại trong đầu tôi thôi, năm tôi học trượt patin, cũng là trốn tránh âm thầm luyện tập, không muốn các bạn trong lớp nhìn thấy bộ

dạng góc ghech của tôi, chẳng qua tôi là vì tự ti sinh ra tự tôn quá đỗi, còn nguyên nhân của Quan Hà lại càng phức tạp hơn

Mỗi tuần hai lần, tôi và Quan Hà có thời gian “ước hẹn” riêng với nhau.

Đối với cô ấy, tôi có sự kiên nhẫn lạ thường, Quan Hà tự tôn kiêu ngạo tuy rằng ngoài miệng không nói một câu cảm ơn nào, nhưng trong lòng cô ấy rất cảm kích, tôi có thể cảm nhận được, tình bạn của chúng tôi đã nhanh chóng phát triển trên đường trượt patin.

Còn chưa hết kỳ nghỉ hè, Quan Hà cũng đã là trò giỏi hơn thầy. Chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy cũng có thể mặc váy ngắn, trở thành một cảnh đẹp trên sân trượt.

Làm lễ “tạ thầy”, Quan Hà mời tôi đi ăn món cay nóng.

Ở trên đường, tôi nhìn thấy một người quen cũ —— chị Xinh Đẹp.

Dưới ánh mặt trời chói chang, một người con trai đội

mũ lưỡi trai đang đạp xe ba bánh, Xinh Đẹp ngồi ở phía sau, bên cạnh là những hộp giấy. Chị ấy nhìn không chớp mắt, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm hàng hóa của mình.

Cô gái có khuôn mặt دائ nắng này thật sự là chị Xinh Đẹp trang điểm kỹ càng xinh xắn sao?

Đột nhiên một thùng giấy bị rơi xuống, từ trong thùng rơi ra một đồng kẹp tóc và dây buộc tóc của con gái, Xinh Đẹp lập tức nhảy xuống xe nhặt lên. Anh kia dừng xe giúp chị ấy. Chắc anh ta thấy ánh nắng quá gắt, nên lấy mũ lưỡi trai của mình xuống đội lên đầu chị ấy. Xinh Đẹp ngẩng đầu cười, rồi lại vội vàng nhặt lại hàng của mình. Hai người vô cùng tự nhiên gần gũi.

Tôi đứng ở xa xa, nhìn họ, đáy lòng tràn ngập nỗi bi thương lạnh lạnh. Mới hơn một năm, Xinh Đẹp đã quên rồi, quên Ô Tặc, quên lời thề non hẹn biển của họ, quên ước hẹn sống bên nhau đến bạc đầu của họ.

Thế gian này có bao nhiêu người chịu để mình mang xiềng xích trói buộc? Vĩ Sinh [1] giữ vững tín ước,

nhưng cho dù buông tay, cũng không có gì đáng trách. Thế gian này vốn không có nhiều người nguyện chống đỡ khó khăn, mệt nhọc, hoặc là thế gian này có những người không chống đỡ được mà rời đi, vì thế, buông tay mới là tự nhiên, nhưng tôi vẫn không thể không bi thương.

[1] Vĩ Sinh: là chàng trai đầu tiên được ghi lại trong lịch sử Trung Quốc vì tình mà chết. Vĩ Sinh chờ một cô gái ở bên cầu, cô gái không đến, chàng chịu mưa gió bão bùng, nước tới mà chàng ta không đi. Vĩ Sinh ôm cột cầu mà chết.

Quan Hà thấy tôi đột nhiên dừng lại, chân giống như đang cắm rễ xuống đất, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, nhìn cô ấy cười, làm bộ như không có tâm sự gì, Quan Hà nắm tay tôi, đi thẳng đến quán ăn vặt.

Chúng tôi ăn món cay nóng, đang ăn, bỗng nghe thấy có người gọi tôi: “La Kì Kì.”

Tôi ngẩng đầu, không ngờ lại là Lâm Lam.

Cô ấy cao hứng phấn chấn đi tới: “Lâu rồi không gặp cậu, nghỉ hè vừa trở về đã nghe thấy vô số tin tức về cậu.”

Chia tay lâu ngày gặp lại, tôi cũng rất vui, không nhịn được ôm cô ấy một cái: “Cậu có khỏe không?”

Sự nhiệt tình của tôi làm cô ấy hơi bất ngờ: “Tớ vẫn tốt, còn hai năm nữa là tốt nghiệp rồi, năm nay tớ về cũng là để tìm trước đơn vị thực tập. Cậu đã khác trước nhiều lắm.”

Tôi một tay chống nạnh, nghiêng người tạo dáng, hoạt bát nói: “Đúng đó, càng lớn càng xinh đẹp!”

Lâm Lam giật mình trừng mắt nhìn tôi, tựa như hoàn toàn không thể tìm ra chút liên quan gì giữa người trước mắt và cô gái trầm mặc lãnh đạm năm đó.

Tôi nói: “Cùng ăn với bọn tớ đi, tớ mời.”

Cô ấy cười lắc đầu: “Đề lần sau nhé, hôm nay tớ đi

với mẹ rồi.”

Cô ấy chỉ vào quầy bán món cay nóng cách đây không xa, lúc nhìn thấy mẹ cô ấy, tôi kinh ngạc ngây người, người phụ nữ tiều tụy gầy yếu kia thật sự là mẹ Lâm Lam sao? Năm đó nhìn cô ấy còn trẻ hơn mẹ tôi đến mười tuổi, nhưng bây giờ xem ra còn già hơn mẹ tôi đến mười tuổi, nhưng cái này vẫn chưa phải điều đáng buồn nhất, mà điều đáng buồn nhất là cô ấy không để ý đến bản thân mình nữa, ăn mặc không hề thời trang mà lại tùy ý, để lộ ra sự nghèo túng của mình.

Bởi vì rất khiếp sợ, nên cho dù tôi vốn giỏi che giấu cảm xúc, cũng không thể che giấu nổi, Lâm Lam dường như hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của tôi, thờ ơ nói: “Người đàn ông kia nói không thể chịu nổi áp lực nên bỏ đi, tình yêu của bà ấy đã chết. Nhìn bộ dáng bây giờ của bà ấy, tớ cảm thấy thật đáng thương, lại cảm thấy đã hết giận. Năm đó tất cả mọi người đều khuyên nhủ, tớ cũng óc cầu bà ấy, nhưng trong lòng bà ấy chỉ có người đàn ông kia, trong mắt bà ấy, tớ và bố tớ đều kém tình yêu vĩ đại của mình, bây giờ, rốt cuộc cũng phải nhận lấy hậu quả xấu.”

“Cậu có tính toán gì không?”

“Tớ đã quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ trở lại, bây giờ bà ấy chỉ có tớ. Thật buồn cười, tớ vì mẹ mình mà trốn khỏi nơi này, nhưng lại vì mẹ mình mà trở về nơi này.”

Tôi yên lặng nhìn cô ấy, không thể nói cái gì, cũng không có khả năng nói cái gì.

“Bố tớ lại kết hôn, đưa con sinh ra với người vợ mới đã có thể nói chuyện điện thoại với tớ, gọi tớ là chị. Cuộc sống mới của bố tớ vừa mới bắt đầu, còn đời này của mẹ tớ đã hết rồi.” Lâm Lam lạnh lùng châm biếm, “Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, đàn ông cho dù bốn mươi tuổi cũng có thể phạm sai lầm, đàn ông có thể ‘Lãng tử hồi đầu quý hơn vàng’, phụ nữ chỉ có ‘Một kiếp sa chân muôn kiếp hận’, phụ nữ không cần nói bốn mươi tuổi, mà ngay cả khi mới mười lăm tuổi, chỉ cần đạp sai một bước, sẽ hủy hoại tất cả cuộc đời của mình.”

Lâm Lam không nói mười bốn tuổi, cố tình nói mười

năm tuổi. Nhớ tới Hiếu Phỉ, thần sắc tôi lại buồn bã, Lâm Lam biết rõ chỗ đau của tôi, lại vẫn cào lên chỗ đau ấy. Tôi nhìn cô ấy chăm chăm, cô ấy lại giả bộ hồ đồ, khoe miệng giương lên, nụ cười rất khéo, nhìn như một cô gái bình thường ở lứa tuổi này.

“Cả đời này tớ tuyệt không tin vào tình yêu. Đàn ông chỉ biết dệt hoa trên gấm, chỉ khi cậu xinh đẹp, anh ta mới có thể đến yêu cậu, khi cậu xấu xí, nghèo túng, anh ta sẽ chạy trốn còn nhanh hơn bất kỳ ai khác. Kì Kì, cậu hãy nhớ kỹ, vĩnh viễn phải yêu bản thân mình nhất.”

Lâm Lam nắm lấy tay tôi, trong mắt có nỗi lo lắng chân thành, lúc này tôi mới phản ứng lại điều ám chỉ của cô ấy, xem ra cô ấy đã nghe được mấy tin đồn vĩa hè giữa tôi và Trương Tuấn, Trương Tuấn ăn chơi nổi tiếng, cô ấy sợ tôi chịu thiệt.

Chúng tôi gần như không liên lạc với nhau, nhưng đại khái thật sự là quân tử chi giao đạm như thủy [2], nếu không với tâm tính lãnh đạm như bây giờ của cô ấy, tuyệt đối sẽ không tùy ý rộng mở trái tim mình cho người khác xem.

[2] Quân tử chỉ giao đạ̣m như thủy: sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau trong như nước lã. Ngày xưa, có khi hai người bạn (hay hai tình nhân) gặp nhau, chỉ ngồi hặ̀ng giờ không nói năng gì. Họ đã đổi điệ̣n đạ̣m tâm mà tâm tình lại thông cảm sâu sắc với nhau, đượ̣m đạ̀ tha thiết hơn bao nhiêu lời môi miệng đông dài.

Tôi cầm lại tay cô ấy: “Tớ hiểu, cảm ơn cậu.”

“Học tập tốt nhé, một đạ̣m cô gái chúng ta năm đó, tớ vẫn nghĩ chỉ có tớ và Cát Hiểu Phi là ưu tú nhất, khẳng định có thể đỗ vào trường đại học danh tiếng, nhưng bây giờ lại chỉ có cậu...” Lâm Lam cười lắc lắc đầu, xua đi vẻ lo lắng trong ánh mắt, “Tớ chờ nghe tin tốt cậu đượ̣c vào đại học Thanh Hoa hay đại học Bắc Kinh.”

Tôi cười thợ̀ dài: “Chỉ có mấy người đứng đầu cả khối mới có thể vào Thanh Hoa và Bắc Kinh, tớ ngay cả đứng đầu lớp cũng không đượ̣c.”

“Tớ tuyệt đối có niềm tin với cậu.”

Lâm Lam đã đi rồi, để lại cho tôi một bóng dáng nhẹ nhàng, nhưng lưng mang trách nhiệm nặng nề dưới cái bóng ấy chỉ có chính cô ấy biết.

Tôi mỉm cười trở lại quán ăn vặt, nhưng Quan Hà cũng là người vô cùng nhạy cảm, hỏi tôi: “Cậu và Lâm Lam nói gì vậy? Hình như có tâm sự.”

“Không có gì.” Tôi im lặng ăn tiếp, cuối cùng không nhịn xuống được hỏi, “Cậu nói, rốt cuộc tình yêu là gì? Thi từ ca phú, thần thoại truyền thuyết, tiểu thuyết trong phim đều ca tụng nó, tựa như nó là loại tình cảm đẹp đẽ nhất, chân thành nhất, tha thiết nhất của nhân loại. Nhưng vì sao tớ không thể nhìn thấy điều đó trong thế giới thực? Những bạn bên cạnh chúng ta dễ dàng nói thích, nhưng hôm nay viết thư tình cho cậu, ngay ngày mai thôi lại theo đuổi một nữ sinh khác. Thế giới của người lớn lại không cần phải nói, thay đổi tồn tại là sự thật, một đồng nghiệp của bố tớ vừa đổ nghiên cứu sinh liền đá ngay cô bạn gái kết giao đã hai năm, vì sợ làm cản trở tiền đồ đang tươi sáng của mình.”

Quan Hà cười đến không thở nổi, vừa cười vừa nói:

“Cậu hỏi tớ, tớ hỏi ai đây? Cậu là người đang yêu mà còn không biết, tớ làm sao có thể biết? Nhưng so với tình yêu, tớ càng sẵn sàng tin tưởng tình thân hơn, tớ biết mẹ tớ yêu tớ, mẹ vĩnh viễn sẽ không vì nhìn thấy một cô gái hấp dẫn hơn mà thay lòng đổi dạ với tớ, vì thế, tớ yên tâm lớn mật, toàn tâm toàn ý yêu mẹ.”

Tôi cười ha ha, Quan Hà thật sự là người đặc biệt! Mặc kệ sự thật, mặc kệ điều sai, cô ấy luôn dùng màu sắc rực rỡ để trang trí cho cuộc sống của mình, cô ấy làm cho bản thân mình giống một cô công chúa, người khác cũng liền coi cô ấy là. Đây đại khái là một cách tự yêu mình, không đem bi thảm của mình làm bi thảm, cũng không ai dám coi thường bạn.

Quan Hà tò mò hỏi tôi: “Kì Kì, thích một người có cảm giác như thế nào?”

Tôi hỏi lại: “Nhiều nam sinh thích cậu như vậy, chẳng lẽ cậu chưa bao giờ thích một nam sinh nào sao?”

Quan Hà lắc đầu: “Tớ không giống các cậu, tớ không có lòng nào nghĩ đến chuyện này, muốn học tập thật tốt,

nếu không tớ thật có lỗi với người mẹ hy sinh rất nhiều của tớ.”

Tôi yên lòng, cười hì hì nói: “Không thích cũng tốt, thích chính là giao trái tim mình cho người khác nắm giữ, để cho người khác quản hết hi vọng ái ô của mình, đây chẳng phải một chuyện tốt.”

Quan Hà cười: “Vậy sao cậu còn thích Trương Tuấn? Cậu thích cậu ấy nhiều không? Ý tớ là...” Cô ấy nghĩ nghĩ, “Có lẽ nhân sinh quan của tớ tương đối thực tế, nghĩ rất nhiều điều, ví dụ như, cậu có nghĩ là, nếu cậu ở bên Trương Tuấn, thành tích học tập sẽ bị trượt xuống? Những lời của giáo viên không phải đều là đúng, nhưng sự thật chứng minh, yêu sớm thật sự sẽ ảnh hưởng tới học tập. Đối với một số học sinh, vị trí sa sút chỉ đứng thứ từ bảy mươi tám trở xuống trong khối cũng không sao cả, nhưng ở vị trí của chúng ta, vào Thanh Hoa, Bắc Kinh với Tây An là rất khác nhau.”

Vấn đề của Quan Hà không dễ trả lời, sau một lúc suy nghĩ, tôi hỏi cô ấy: “Cậu đã đọc truyện của Lev Tolstoy chưa? “Anna Karenina” ấy?”

Bá tước Lev Nikolayevich Tolstoy (1828-1910) một tiểu thuyết gia người Nga, nhà triết học, người theo chủ nghĩa hòa bình, nhà cải cách giáo dục, nhà tư tưởng đạo đức...

Anna Karenina được xem như là một đỉnh cao của tiểu thuyết lãng mạn. Nhân vật chính trong truyện Anna Karenina được Tolstoy sáng tác dựa vào Maria Aleksandrovna Hartung, người con gái lớn của đại thi hào Aleksandr Sergeyevich Pushkin. Sau khi gặp cô ở một bữa ăn tối, ông bắt đầu đọc truyện viết dở dang của Puskin: Những người khách họp mặt trong biệt thự, Tolstoy nảy ra ý định viết Anna Karenina. Là tác phẩm được xây dựng và sắp xếp tinh vi, công phu nhất. Nó tường thuật hai câu chuyện song song về một phụ nữ ngoại tình bị kẹt trong những quy định và những trò lừa dối của xã hội và một điển chủ mê triết học (như Tolstoy), người làm việc cùng với những người nông dân trên cánh đồng và tìm cách cải thiện cuộc đời họ.

“Đã đọc rồi, nhưng tớ không thích, nam ích kỷ, nữ nhất gan, tớ càng thích “Phục sinh” hơn. “

Phục sinh: xuất bản năm 1899, kể câu chuyện của một vị quý tộc tìm cách chuộc lại một lỗi lầm đã phạm phải từ nhiều năm trước và trong đó thể hiện rất nhiều quan điểm mới của Tolstoy về cuộc sống.

““Anna Karenina” là quyển truyện tớ thích nhất, tớ đọc nó vào lúc nghỉ hè lớp 9, đọc liên tục ba lần, có thể nói nó làm đảo điên cái nhìn về tình yêu của tớ.”

Quan Hà làm biểu tình nghi vấn, tôi nói: “Vronsky rất yêu Anna, yêu đến không ngại cô ấy đã kết hôn sinh con, cũng không ngại thanh danh của mình bị hao tổn, có thể nói họ đã phải trải qua vô vàn khó khăn mới đến được với nhau, họ tuyệt đối có được tình yêu chân thành nhất thế gian. Nhưng kết quả thì sao? Sau khi Vronsky thật sự có được Anna, khi tình yêu nhiệt tình tươi sáng của họ chứng thực với sự thật cuộc sống ngày này qua ngày khác, kích tình lui bước, Vronsky phát hiện tình yêu chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống, anh ta bắt đầu khát vọng có được những điều khác, rõ ràng Anna vẫn là Anna từng làm anh ta say lòng mê mẩn, nhưng anh ta hối hận vì Anna mà đã từ bỏ —— gia tộc, địa vị xã hội, anh ta bắt đầu nảy sinh cãi vã với Anna. Cuối cùng Anna

lựa chọn lao đầu vào xe lửa tự sát, lấy cách hy sinh cuộc sống để trả thù Vronsky. Khi Vronsky già đi, chắc chắn sẽ không an lòng, nhưng có đáng không?”

“Cậu rất ghét Vronsky?”

“Không, tớ không ghét Vronsky, không ti bỉ, cũng không phải người xấu, nếu không cũng sẽ không vì cái chết của Anna mà cảm thấy đau khổ tự trách, ý tưởng và hành động của anh ta cũng là của phần lớn đàn ông bình thường, Lev Tolstoy chỉ phóng đại người đàn ông bình thường lên người anh ta thôi. Đàn ông chỉ có thể sống vì tình yêu trong chớp mắt, tuyệt đối không thể sống cả đời vì nó. Trong cuộc đời họ, sự nghiệp, gia tộc, địa vị xã hội đều quan trọng hơn so với tình yêu, nếu lúc ấy anh ta không cảm thấy quan trọng, cho rằng tình yêu quan trọng hơn, thì hãy tin tớ, đó nhất định là ảo giác!”

Quan Hà lắng nghe hết sức chăm chú: “Vậy Anna thì sao? Cậu có đồng tình với cô ấy không?”

Tôi nói: “Tớ cũng không đồng tình với Anna, yêu

một người là không sai, cuộc sống của phụ nữ nhờ tình yêu mà muôn vẻ, nhưng, yêu một người, yêu đến đánh mất bản thân, vậy nhất định là sai. Phụ nữ luôn thích vì tình yêu mà hy sinh, lại không biết rằng khi cô ấy hy sinh chỉ còn lại tình yêu, cũng à lúc tình yêu rời khỏi cô ấy. Đàn ông vĩnh viễn không làm tất cả vì tình yêu, thế nên, phụ nữ cũng nhất định phải không thể coi đàn ông trở thành cả cuộc đời mình. Anna coi Vronsky là cả cuộc đời mình, kết quả cũng là hại chết bản thân, làm cho Vronsky cả đời bất hạnh, tình yêu của Anna thật sự thất bại.”

Quan Hà gật gật đầu: “Đây là nguyên nhân tớ không thích quyển sách này, bởi vì trong đó không có nhân vật nào làm tớ thích, có điều phải công nhận Anna cũng là thực tế được phóng đại của tất cả phụ nữ, Anna trong cuộc sống thật chỗ nào cũng có. Tớ nghĩ tớ hiểu ý cậu, cậu sẽ không làm Anna, cũng tuyệt sẽ không cho Trương Tuấn cơ hội làm Vronsky.”

“Đúng vậy! Tớ không muốn mười năm, hai mươi năm sau, Trương Tuấn nhớ lại thời trung học của mình, sẽ vô cùng hối hận nói, nếu năm đó mình không yêu La

Kì Kì, có lẽ mình có thể thi vào một trường đại học danh tiếng, có thể học một chuyên ngành có giá, có lẽ sẽ không giống như bây giờ, mình có thể làm....”

Quan Hà cười ha ha: “Ừ, bởi vì tình yêu với đàn ông chỉ như là ảo giác, sẽ có một ngày, anh ta tỉnh lại từ trong ảo giác, tiếc nuối mình vì tình yêu mà mất mát.”

Tôi tự giễu nói: “Tớ cảm thấy lý trí của mình rất không đáng yêu, lúc nào cũng cân nhắc tình yêu và sự thật.”

Quan Hà đánh giá tôi. nói: “Sai lầm rồi, Kì Kì, cậu rất thích Trương Tuấn, thích đến mức sợ rằng mười năm sau cậu ấy sẽ tiếc nuối, cậu không muốn cậu ấy hối hận vì đã từng thích mình.”

Đại khái từ nhỏ tôi đã bị ảnh hưởng từ Tiểu Ba, anh Lí và Ô Tặc, nên định nghĩa tình bạn của tôi tràn ngập hương khí giang hồ, thành tâm là chính, nghĩa khí quan trọng nhất, khi cần thiết, không tiếc giờ đao tương trợ, sống chết có nhau.

Tôi cảm thấy bản thân mình vẫn làm rất khá, tôi không nợ bất kỳ người bạn nào; nhưng Quan Hà lại tác động mạnh mẽ đến tiêu chuẩn đạo đức của tôi, cô ấy là người tốt tính, tôi vừa coi cô ấy là bạn tốt, vừa ghen tị những điều tốt đẹp của cô ấy

Hành vi và tiêu chuẩn đạo đức đã sai lệch, thế nên tôi thường bị tra tấn vì cảm thấy xấu hổ. Bởi vì xấu hổ, nên tôi cố gắng đối tốt với Quan Hà, bù lại tất cả những gì không tốt của mình, nhưng Quan Hà cũng không biết tôi đang đấu tranh tư tưởng, cô ấy chỉ nhìn thấy tôi đối tốt với mình, vì vậy, cô ấy liền dùng những điều tốt đẹp báo đáp lại tôi, tình bạn của chúng tôi càng ngày càng thân thiết, nhưng tôi vẫn không thể không ghen tị với cô ấy, tình bạn càng sâu sắc chỉ có thể làm cho áy náy trong lòng tôi càng ngày càng nặng nề hơn.

Vì áy náy, mà tôi càng đối tốt với cô ấy; vì tôi đối tốt với cô ấy, nên cô ấy cũng tốt với tôi, tình bạn tự nhiên càng sâu sắc; vì tình bạn càng sâu sắc, nên tôi thấy rất áy náy. Tôi bị cuốn vào một vòng tuần hoàn luân quần.

Bởi vì ngày đó đi ra ngoài chơi bowling, trượt patin,

trong lòng tôi vô cùng âm u đã sản sinh ra hành động làm bản tình bạn, cảm thấy rất có lỗi với Quan Hà, tự khinh miệt bản thân, vì vậy, thấy cô ấy hy vọng mình cũng có thể trượt patin như các bạn khác, tôi quyết định dạy cô ấy trượt patin.

Trương Tuấn cười nhạo tôi: “Với kỹ thuật đó của cậu mà cũng dám làm thầy người ta?”

“Kỹ thuật của tớ thế nào? Hoàn toàn không kém những người khác dạy đâu, dạy trượt chân trước chân sau cơ bản, trượt xoay, một chân, hai chân đều biết hết.”

“Không phải tớ nghi ngờ cậu, mà là lo lắng cho cậu. Dạy người khác trượt patin, nếu kỹ thuật của mình không tốt, sẽ dễ bị ngã, để tớ đi tìm cậu con trai nào trượt tốt dạy cậu ấy.”

“Quan Hà rất sĩ diện, cậu ấy không thích để mình ngã chổng vó trước mặt con trai đâu, nếu cậu không tin, gọi điện thoại hỏi thử xem.”

Ngày đó đã thấy bộ dáng Quan Hà dè dặt cẩn trọng,

không dám buông tay ra, tôi liền hiểu không có nam sinh nào có thể dạy cô ấy trượt patin được.

Trương Tuấn lập tức gọi điện thoại, đáp án quả nhiên như tôi dự liệu, cậu kinh ngạc nhìn tôi.

Thực ra, tâm tư của Quan Hà không khó đoán chút nào, mà chỉ vì nó được phóng đại trong đầu tôi thôi, năm tôi học trượt patin, cũng là trốn tránh âm thầm luyện tập, không muốn các bạn trong lớp nhìn thấy bộ dạng ngốc nghếch của tôi, chẳng qua tôi là vì tự ti sinh ra tự tôn quá đổi, còn nguyên nhân của Quan Hà lại càng phức tạp hơn

Mỗi tuần hai lần, tôi và Quan Hà có thời gian “ước hẹn” riêng với nhau.

Đối với cô ấy, tôi có sự kiên nhẫn lạ thường, Quan Hà tự tôn kiêu ngạo tuy rằng ngoài miệng không nói một câu cảm ơn nào, nhưng trong lòng cô ấy rất cảm kích, tôi có thể cảm nhận được, tình bạn của chúng tôi đã nhanh chóng phát triển trên đường trượt patin.

Còn chưa hết kỳ nghỉ hè, Quan Hà cũng đã là trò giỏi hơn thầy. Chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy cũng có thể mặc váy ngắn, trở thành một cảnh đẹp trên sân trượt.

Làm lễ “tạ thầy”, Quan Hà mời tôi đi ăn món cay nóng.

Ở trên đường, tôi nhìn thấy một người quen cũ —— chị Xinh Đẹp.

Dưới ánh mặt trời chói chang, một người con trai đội mũ lưỡi trai đang đạp xe ba bánh, Xinh Đẹp ngồi ở phía sau, bên cạnh là những hộp giấy. Chị ấy nhìn không chớp mắt, chỉ chuyên tâm nhìn chăm chăm hàng hóa của mình.

Cô gái có khuôn mặt dài nắng này thật sự là chị Xinh Đẹp trang điểm kỹ càng xinh xắn sao?

Đột nhiên một thùng giấy bị rơi xuống, từ trong thùng rơi ra một đồng kẹp tóc và dây buộc tóc của con gái, Xinh Đẹp lập tức nhảy xuống xe nhặt lên. Anh kia dừng xe giúp chị ấy. Chắc anh ta thấy ánh nắng quá gắt,

nên lấy mũi lưỡi trai của mình xuống đội lên đầu chị ấy. Xinh Đẹp ngẩng đầu cười, rồi lại vội vàng nhặt lại hàng của mình. Hai người vô cùng tự nhiên gần gũi.

Tôi đứng ở xa xa, nhìn họ, đáy lòng tràn ngập nỗi bi thương lạnh lạnh. Mới hơn một năm, Xinh Đẹp đã quên rồi, quên Ô Tặc, quên lời thề non hẹn biển của họ, quên ước hẹn sống bên nhau đến bạc đầu của họ.

Thế gian này có bao nhiêu người chịu để mình mang xiềng xích trói buộc? Vĩ Sinh [1] giữ vững tín ước, nhưng cho dù buông tay, cũng không có gì đáng trách. Thế gian này vốn không có nhiều người nguyện chống đỡ khó khăn, mệt nhọc, hoặc là thế gian này có những người không chống đỡ được mà rời đi, vì thế, buông tay mới là tự nhiên, nhưng tôi vẫn không thể không bi thương.

[1] Vĩ Sinh: là chàng trai đầu tiên được ghi lại trong lịch sử Trung Quốc vì tình mà chết. Vĩ Sinh chờ một cô gái ở bên cầu, cô gái không đến, chàng chịu mưa gió bão bùng, nước tới mà chàng ta không đi. Vĩ Sinh ôm cột cầu mà chết.

Quan Hà thấy tôi đột nhiên dừng lại, chân giống như đang cắm rễ xuống đất, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

Tôi lắc đầu, nhìn cô ấy cười, làm bộ như không có tâm sự gì, Quan Hà nắm tay tôi, đi thẳng đến quán ăn vặt.

Chúng tôi ăn món cay nóng, đang ăn, bỗng nghe thấy có người gọi tôi: “La Kì Kì.”

Tôi ngẩng đầu, không ngờ lại là Lâm Lam.

Cô ấy cao hứng phấn chấn đi tới: “Lâu rồi không gặp cậu, nghỉ hè vừa trở về đã nghe thấy vô số tin tức về cậu.”

Chia tay lâu ngày gặp lại, tôi cũng rất vui, không nhịn được ôm cô ấy một cái: “Cậu có khỏe không?”

Sự nhiệt tình của tôi làm cô ấy hơi bất ngờ: “Tớ vẫn tốt, còn hai năm nữa là tốt nghiệp rồi, năm nay tớ về cũng là để tìm trước đơn vị thực tập. Cậu đã khác trước nhiều lắm.”

Tôi một tay chống nạnh, nghiêng người tạo dáng, hoạt bát nói: “Đúng đó, càng lớn càng xinh đẹp!”

Lâm Lam giật mình trừng mắt nhìn tôi, tựa như hoàn toàn không thể tìm ra chút liên quan gì giữa người trước mắt và cô gái trăm mặc lãnh đạm năm đó.

Tôi nói: “Cùng ăn với bọn tớ đi, tớ mời.”

Cô ấy cười lắc đầu: “Để lần sau nhé, hôm nay tớ đi với mẹ rồi.”

Cô ấy chỉ vào quầy bán món cay nóng cách đây không xa, lúc nhìn thấy mẹ cô ấy, tôi kinh ngạc ngây người, người phụ nữ tiều tụy gầy yếu kia thật sự là mẹ Lâm Lam sao? Năm đó nhìn cô ấy còn trẻ hơn mẹ tôi đến mười tuổi, nhưng bây giờ xem ra còn già hơn mẹ tôi đến mười tuổi, nhưng cái này vẫn chưa phải điều đáng buồn nhất, mà điều đáng buồn nhất là cô ấy không để ý đến bản thân mình nữa, ăn mặc không hề thời trang mà lại tùy ý, để lộ ra sự nghèo túng của mình.

Bởi vì rất khiếp sợ, nên cho dù tôi vốn giỏi che giấu

cảm xúc, cũng không thể che giấu nổi, Lâm Lam dường như hoàn toàn hiểu được suy nghĩ của tôi, thờ ơ nói:

“Người đàn ông kia nói không thể chịu nổi áp lực nên bỏ đi, tình yêu của bà ấy đã chết. Nhìn bộ dáng bây giờ của bà ấy, tớ cảm thấy thật đáng thương, lại cảm thấy đã hết giận. Năm đó tất cả mọi người đều khuyên nhủ, tớ cũng óc càu bà ấy, nhưng trong lòng bà ấy chỉ có người đàn ông kia, trong mắt bà ấy, tớ và bố tớ đều kém tình yêu vĩ đại của mình, bây giờ, rốt cuộc cũng phải nhận lấy hậu quả xấu.”

“Cậu có tính toán gì không?”

“Tớ đã quyết định sau khi tốt nghiệp sẽ trở lại, bây giờ bà ấy chỉ có tớ. Thật buồn cười, tớ vì mẹ mình mà trốn khỏi nơi này, nhưng lại vì mẹ mình mà trở về nơi này.”

Tôi yên lặng nhìn cô ấy, không thể nói cái gì, cũng không có khả năng nói cái gì.

“Bố tớ lại kết hôn, đưa con sinh ra với người vợ mới đã có thể nói chuyện điện thoại với tớ, gọi tớ là chị.

Cuộc sống mới của bố tớ vừa mới bắt đầu, còn đời này của mẹ tớ đã hết rồi.” Lâm Lam lạnh lùng châm biếm, “Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, đàn ông cho dù bốn mươi tuổi cũng có thể phạm sai lầm, đàn ông có thể ‘Lãng tử hồi đầu quý hơn vàng’, phụ nữ chỉ có ‘Một kiếp sa chân muôn kiếp hận’, phụ nữ không cần nói bốn mươi tuổi, mà ngay cả khi mới mười lăm tuổi, chỉ cần đạp sai một bước, sẽ hủy hoại tất cả cuộc đời của mình.”

Lâm Lam không nói mười bốn tuổi, cố tình nói mười năm tuổi. Nhớ tới Hiểu Phi, thần sắc tôi lại buồn bã, Lâm Lam biết rõ chỗ đau của tôi, lại vẫn cào lên chỗ đau ấy. Tôi nhìn cô ấy chăm chăm, cô ấy lại giả bộ hồ đồ, khoe miệng giương lên, nụ cười rất khéo, nhìn như một cô gái bình thường ở lứa tuổi này.

“Cả đời này tớ tuyệt không tin vào tình yêu. Đàn ông chỉ biết dệt hoa trên gấm, chỉ khi cậu xinh đẹp, anh ta mới có thể đến yêu cậu, khi cậu xấu xí, nghèo túng, anh ta sẽ chạy trốn còn nhanh hơn bất kỳ ai khác. Kì Kì, cậu hãy nhớ kỹ, vĩnh viễn phải yêu bản thân mình nhất.”

Lâm Lam nắm lấy tay tôi, trong mắt có nỗi lo lắng chân thành, lúc này tôi mới phản ứng lại điều ám chỉ của cô ấy, xem ra cô ấy đã nghe được mấy tin đồn via hè giữa tôi và Trương Tuấn, Trương Tuấn ăn chơi nổi tiếng, cô ấy sợ tôi chịu thiệt.

Chúng tôi gần như không liên lạc với nhau, nhưng đại khái thật sự là quân tử chi giao đàm như thủy [2], nếu không với tâm tính lãnh đạm như bây giờ của cô ấy, tuyệt đối sẽ không tùy ý rộng mở trái tim mình cho người khác xem.

[2] Quân tử chi giao đàm như thủy: sự giao thiệp giữa người quân tử với nhau trong như nước lã. Ngày xưa, có khi hai người bạn (hay hai tình nhân) gặp nhau, chỉ ngồi hăng giờ không nói năng gì. Họ đã đối diện đàm tâm mà tâm tình lại thông cảm sâu sắc với nhau, được đà tha thiết hơn bao nhiêu lời môi miệng dông dài.

Tôi cầm lại tay cô ấy: “Tớ hiểu, cảm ơn cậu.”

“Học tập tốt nhé, một đám cô gái chúng ta năm đó, tớ vẫn nghĩ chỉ có tớ và Cát Hiểu Phi là ưu tú nhất,

khẳng định có thể đỗ vào trường đại học danh tiếng, nhưng bây giờ lại chỉ có cậu...” Lâm Lam cười lắc lắc đầu, xua đi vẻ lo lắng trong ánh mắt, “Tớ chờ nghe tin tốt cậu được vào đại học Thanh Hoa hay đại học Bắc Kinh.”

Tôi cười thờ dãi: “Chỉ có mấy người đứng đầu cả khối mới có thể vào Thanh Hoa và Bắc Kinh, tớ ngay cả đứng đầu lớp cũng không được.”

“Tớ tuyệt đối có niềm tin với cậu.”

Lâm Lam đã đi rồi, để lại cho tôi một bóng dáng nhẹ nhàng, nhưng lưng mang trách nhiệm nặng nề dưới cái bóng ấy chỉ có chính cô ấy biết.

Tôi mỉm cười trở lại quán ăn vặt, nhưng Quan Hà cũng là người vô cùng nhạy cảm, hỏi tôi: “Cậu và Lâm Lam nói gì vậy? Hình như có tâm sự.”

“Không có gì.” Tôi im lặng ăn tiếp, cuối cùng không nhịn xuống được hỏi, “Cậu nói, rốt cuộc tình yêu là gì? Thi từ ca phú, thần thoại truyền thuyết, tiểu thuyết trong

phim đều ca tụng nó, tựa như nó là loại tình cảm đẹp đẽ nhất, chân thành nhất, tha thiết nhất của nhân loại. Nhưng vì sao tớ không thể nhìn thấy điều đó trong thế giới thực? Những bạn bên cạnh chúng ta dễ dàng nói thích, nhưng hôm nay viết thư tình cho cậu, ngay ngày mai thôi lại theo đuổi một nữ sinh khác. Thế giới của người lớn lại không cần phải nói, thay đổi tồn tại là sự thật, một đồng nghiệp của bố tớ vừa đổ nghiên cứu sinh liền đá ngay cô bạn gái kết giao đã hai năm, vì sợ làm cản trở tiền đồ đang tươi sáng của mình.”

Quan Hà cười đến không thở nổi, vừa cười vừa nói: “Cậu hỏi tớ, tớ hỏi ai đây? Cậu là người đang yêu mà còn không biết, tớ làm sao có thể biết? Nhưng so với tình yêu, tớ càng sẵn sàng tin tưởng tình thân hơn, tớ biết mẹ tớ yêu tớ, mẹ vĩnh viễn sẽ không vì nhìn thấy một cô gái hấp dẫn hơn mà thay lòng đổi dạ với tớ, vì thế, tớ yên tâm lớn mật, toàn tâm toàn ý yêu mẹ.”

Tôi cười ha ha, Quan Hà thật sự là người đặc biệt! Mặc kệ sự thật, mặc kệ điều sai, cô ấy luôn dùng màu sắc rực rỡ để trang trí cho cuộc sống của mình, cô ấy làm cho bản thân mình giống một cô công chúa, người

khác cũng liền coi cô ấy là. Đây đại khái là một cách tự yêu mình, không đem bi thảm của mình làm bi thảm, cũng không ai dám coi thường bạn.

Quan Hà tò mò hỏi tôi: “Kì Kì, thích một người có cảm giác như thế nào?”

Tôi hỏi lại: “Nhiều nam sinh thích cậu như vậy, chẳng lẽ cậu chưa bao giờ thích một nam sinh nào sao?”

Quan Hà lắc đầu: “Tớ không giống các cậu, tớ không có lòng nào nghĩ đến chuyện này, muốn học tập thật tốt, nếu không tớ thật có lỗi với người mẹ hy sinh rất nhiều của tớ.”

Tôi yên lòng, cười hì hì nói: “Không thích cũng tốt, thích chính là giao trái tim mình cho người khác nắm giữ, để cho người khác quản hết hi vọng ái ố của mình, đây chẳng phải một chuyện tốt.”

Quan Hà cười: “Vậy sao cậu còn thích Trương Tuấn? Cậu thích cậu ấy nhiều không? Ý tớ là...” Cô ấy nghĩ nghĩ, “Có lẽ nhân sinh quan của tớ tương đối thực tế,

nghĩ rất nhiều điều, ví dụ như, cậu có nghĩ là, nếu cậu ở bên Trương Tuấn, thành tích học tập sẽ bị trượt xuống? Những lời của giáo viên không phải đều là đúng, nhưng sự thật chứng minh, yêu sớm thật sự sẽ ảnh hưởng tới học tập. Đối với một số học sinh, vị trí sa sút chỉ đứng thứ từ bảy mươi tám trở xuống trong khối cũng không sao cả, nhưng ở vị trí của chúng ta, vào Thanh Hoa, Bắc Kinh với Tây An là rất khác nhau.”

Vấn đề của Quan Hà không dễ trả lời, sau một lúc suy nghĩ, tôi hỏi cô ấy: “Cậu đã đọc truyện của Lev Tolstoy chưa? “Anna Karenina” ấy?”

Bá tước Lev Nikolayevich Tolstoy (1828-1910) một tiểu thuyết gia người Nga, nhà triết học, người theo chủ nghĩa hòa bình, nhà cải cách giáo dục, nhà tư tưởng đạo đức...

Anna Karenina được xem như là một đỉnh cao của tiểu thuyết lãng mạn. Nhân vật chính trong truyện Anna Karenina được Tolstoy sáng tác dựa vào Maria Aleksandrovna Hartung, người con gái lớn của đại thi hào Aleksandr Sergeyevich Pushkin. Sau khi gặp cô ở

một bữa ăn tối, ông bắt đầu đọc truyện viết dở dang của Puskin: Những người khách họp mặt trong biệt thự, Tolstoy nảy ra ý định viết Anna Karenina. Là tác phẩm được xây dựng và sắp xếp tinh vi, công phu nhất. Nó tường thuật hai câu chuyện song song về một phụ nữ ngoại tình bị kẹt trong những quy định và những trò lừa dối của xã hội và một điển chủ mê triết học (như Tolstoy), người làm việc cùng với những người nông dân trên cánh đồng và tìm cách cải thiện cuộc đời họ.

“Đã đọc rồi, nhưng tớ không thích, nam ích kỷ, nữ nhát gan, tớ càng thích “Phục sinh” hơn. “

Phục sinh: xuất bản năm 1899, kể câu chuyện của một vị quý tộc tìm cách chuộc lại một lỗi lầm đã phạm phải từ nhiều năm trước và trong đó thể hiện rất nhiều quan điểm mới của Tolstoy về cuộc sống.

““Anna Karenina” là quyển truyện tớ thích nhất, tớ đọc nó vào lúc nghỉ hè lớp 9, đọc liên tục ba lần, có thể nói nó làm đảo điên cái nhìn về tình yêu của tớ.”

Quan Hà làm biểu tình nghi vấn, tôi nói: “Vronsky rất

yêu Anna, yêu đến không ngại cô ấy đã kết hôn sinh con, cũng không ngại thanh danh của mình bị hao tổn, có thể nói họ đã phải trải qua vô vàn khó khăn mới đến được với nhau, họ tuyệt đối có được tình yêu chân thành nhất thế gian. Nhưng kết quả thì sao? Sau khi Vronsky thật sự có được Anna, khi tình yêu nhiệt tình tươi sáng của họ chứng thực với sự thật cuộc sống ngày này qua ngày khác, kích tình lui bước, Vronsky phát hiện tình yêu chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống, anh ta bắt đầu khát vọng có được những điều khác, rõ ràng Anna vẫn là Anna từng làm anh ta say lòng mê mẩn, nhưng anh ta hối hận vì Anna mà đã từ bỏ —— gia tộc, địa vị xã hội, anh ta bắt đầu nảy sinh cãi vã với Anna. Cuối cùng Anna lựa chọn lao đầu vào xe lửa tự sát, lấy cách hy sinh cuộc sống để trả thù Vronsky. Khi Vronsky già đi, chắc chắn sẽ không an lòng, nhưng có đáng không?”

“Bạn rất ghét Vronsky?”

“Không, tôi không ghét Vronsky, không ti bỉ, cũng không phải người xấu, nếu không cũng sẽ không vì cái chết của Anna mà cảm thấy đau khổ tự trách, ý tưởng và hành động của anh ta cũng là của phần lớn đàn ông

bình thường, Lev Tolstoy chỉ phóng đại người đàn ông bình thường lên người anh ta thôi. Đàn ông chỉ có thể sống vì tình yêu trong chớp mắt, tuyệt đối không thể sống cả đời vì nó. Trong cuộc đời họ, sự nghiệp, gia tộc, địa vị xã hội đều quan trọng hơn so với tình yêu, nếu lúc ấy anh ta không cảm thấy quan trọng, cho rằng tình yêu quan trọng hơn, thì hãy tin tớ, đó nhất định là ảo giác!”

Quan Hà lắng nghe hết sức chăm chú: “Vậy Anna thì sao? Cậu có đồng tình với cô ấy không?”

Tôi nói: “Tớ cũng không đồng tình với Anna, yêu một người là không sai, cuộc sống của phụ nữ nhờ tình yêu mà muôn vẻ, nhưng, yêu một người, yêu đến đánh mất bản thân, vậy nhất định là sai. Phụ nữ luôn thích vì tình yêu mà hy sinh, lại không biết rằng khi cô ấy hy sinh chỉ còn lại tình yêu, cũng à lúc tình yêu rời khỏi cô ấy. Đàn ông vĩnh viễn không làm tất cả vì tình yêu, thế nên, phụ nữ cũng nhất định phải không thể coi đàn ông trở thành cả cuộc đời mình. Anna coi Vronsky là cả cuộc đời mình, kết quả cũng là hại chết bản thân, làm cho Vronsky cả đời bất hạnh, tình yêu của Anna thật sự

thất bại.”

Quan Hà gật gật đầu: “Đây là nguyên nhân tớ không thích quyển sách này, bởi vì trong đó không có nhân vật nào làm tớ thích, có điều phải công nhận Anna cũng là thực tế được phóng đại của tất cả phụ nữ, Anna trong cuộc sống thật chỗ nào cũng có. Tớ nghĩ tớ hiểu ý cậu, cậu sẽ không làm Anna, cũng tuyệt sẽ không cho Trương Tuấn cơ hội làm Vronsky.”

“Đúng vậy! Tớ không muốn mười năm, hai mươi năm sau, Trương Tuấn nhớ lại thời trung học của mình, sẽ vô cùng hối hận nói, nếu năm đó mình không yêu La Kỳ Kỳ, có lẽ mình có thể thi vào một trường đại học danh tiếng, có thể học một chuyên ngành có giá, có lẽ sẽ không giống như bây giờ, mình có thể làm....”

Quan Hà cười ha ha: “Ừ, bởi vì tình yêu với đàn ông chỉ như là ảo giác, sẽ có một ngày, anh ta tỉnh lại từ trong ảo giác, tiếc nuối mình vì tình yêu mà mất mát.”

Tôi tự giễu nói: “Tớ cảm thấy lý trí của mình rất không đáng yêu, lúc nào cũng cân nhắc tình yêu và sự

thật.”

Quan Hà đánh giá tôi. nói: “Sai lầm rồi, Kì Kì, cậu rất thích Trương Tuấn, thích đến mức sợ rằng mười năm sau cậu ấy sẽ tiếc nuối, cậu không muốn cậu ấy hối hận vì đã từng thích mình.”

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Bắt Đầu Vào Lớp 11

Tiểu Dương: Từ chương này Kì Kì và Trương Tuấn sẽ gọi nhau là anh – em ^^ . Dù thấy không quen lắm, nhưng họ đang yêu nhau mà.

Ngày đầu tiên của học kỳ mới, buổi sáng tiến hành lễ khai giảng. Đầu tiên là hiệu trưởng phát biểu, sau đó một học sinh đại diện cho khối lớp 10 mới vào lên phát biểu, cuối cùng là trao phần thưởng cho ba học sinh đứng đầu mỗi lớp, những cáu ru tú, tuy thành tích của tôi là đứng thứ hai trong lớp, nhưng không được là một trong ba học sinh được trao thưởng, vì kết quả thể dục của tôi đứng thứ nhất từ dưới lên.

Vì chuyện này, chủ nhiệm lớp còn cố ý giải thích với tôi, tôi thấy không sao cả, tôi không coi trọng cái hư danh ấy, tôi chỉ nhớ thương đến thành tích học tập của

mình thôi. Có điều, khi nghe thấy cán bộ ưu tú của lớp 11-4 là Trương Tuấn, lòng tham hư vinh của tôi lại bùng nổ, lúc anh ấy lên đài nhận giải, tôi vỗ tay đặc biệt dùng sức, vỗ mạnh đến nỗi đỏ lòng bàn tay.

Nhiệm vụ buổi chiều chủ yếu là tổng vệ sinh, ngoài lớp của mình ra, nhà trường còn phân những đoạn đường ra cho mỗi lớp, yêu cầu chúng tôi quét tước sạch sẽ.

Lớp 11-4 thật nhanh nhẹn, dọn dẹp xong rất sớm. Lúc Trương Tuấn tới tìm tôi, tôi đang đấu võ mồm với Mã Lực, không nghe thấy anh ấy gọi, đến lúc nghe được lời anh gọi, thì cả lớp tôi cũng đã nghe thấy, bắt đầu xôn xao ồn ào. Tôi thấy xấu hổ quá, chạy đến trước mặt Trương Tuấn nhanh như chớp: “Chúng em còn chưa về được, anh đi trước đi.” Xoay người định quay vào, Trương Tuấn nói: “Anh chờ em.” Nói xong, anh ngồi ngay trên băng ghế bên cạnh.

Tôi sợ tới mức lập tức nói: “Không cần đâu.” Nhìn thấy biểu tình thất vọng khó hiểu của anh, tôi nghĩ nghĩ, nói thêm: “Vậy anh chờ em ở bồn hoa ngoài cổng trường

nhé, em sẽ ra tìm.”

Anh nói: “Vây cũng được.”

Cầm cái chổi trở về quét tước vệ sinh, Dương Quân nhanh mồm nhanh miệng hỏi tôi: “Chẳng lẽ lời đồn là thật, cậu thật sự đang nói với Trương Tuấn à?” (Tiểu Dương: mấy chương trước đã nhắc đến “đang nói” có ý như đang yêu đương.)

Tôi trừng mắt liếc cậu ta một cái: “Bình thường nam nữ không thể nói chuyện à?”

Không biết vì sao tôi rất khó thừa nhận mình là bạn gái của Trương Tuấn trước mặt người khác, có lẽ ở sâu trong lòng tôi hiểu được, chỉ là không muốn suy nghĩ sâu thêm. Tôi sợ Trương Tuấn chỉ muốn chơi một thời gian với tôi, tôi không muốn khi người khác nhắc đến tên tôi lại thêm một cái đuôi mới “là một trong những bạn gái của Trương Tuấn” vào.

Vì tôi không thừa nhận, nên mọi người cho rằng tôi và Trương Tuấn có bắn đại bác cũng không tới, vì thế

tuy lời đồn tung bay đầy trời, nhưng họ vẫn coi nó là trò đùa.

Đồng Vân Châu yên lặng đánh giá tôi, tôi biết cô ấy cũng có quan hệ rất tốt với Trương Tuấn, đột nhiên còn có chút chột dạ, nhanh chóng cười đùa, thoát khỏi loại cảm giác này. Tôi không thừa nhận, nhưng tôi cũng không phủ nhận nhé!

Chính thức vào học, Trương Tuấn yêu cầu mỗi ngày tan học sẽ đưa tôi về. Tôi không cho anh chờ mình ở hành lang, nên anh chỉ có thể chờ tôi ngoài trường học, vì thế anh không thiếu oán giận, cười nhạo tôi nhìn thì kiêu ngạo lớn mật, mà không ngờ lại sợ giáo viên và bố mẹ như vậy. Mặc kệ anh ấy cười nhạo thế nào, tôi vẫn kiên trì giữ “tình cảm bí mật”.

Tình yêu thời trung học thật ra rất đơn giản, không có chuyện gì to lớn. Cái có chính là từng việc, từng việc nhỏ bé, tất cả cao hứng và sâu bi đều chắt chẽ vây quanh từng việc nhỏ ấy.

Mỗi ngày anh chờ tôi tan học, đưa tôi về nhà trước

rồi mới về nhà mình.

Lớp của hai chúng tôi ngay sát nhau, bất cứ khi nào, anh đi qua lớp tôi cũng không quên dùng ánh mắt chào hỏi tôi.

Vào giờ giải lao. Anh sẽ mua đồ ăn vặt cho tôi, biết tôi sợ bị mọi người nhìn thấy, nên nhờ Đồng Vân Châu đưa cho tôi, thường thường, khi tôi vừa định mua đồ uống lạnh, thì Đồng Vân Châu đã cười cười đưa kem và đồ uống lạnh cho tôi.

Giữa buổi trưa hè khô nóng, không có một chút gió nào, các bạn xung quanh đều cầm chiếc quạt tự chế, vừa quạt vừa nghe giảng bài, anh sẽ nhờ Đồng Vân Châu chuyển cho tôi một cái cốc chứa đầy đá lạnh, để khi lên lớp tôi đặt trên bàn cho mát.

Tôi là đại diện về môn ngữ văn của lớp, thường xuyên đưa bài tập cho giáo viên ngữ văn, nếu anh nhìn từ cửa sổ thấy tôi đi qua, sẽ lập tức bảo đại diện lớp mình đi giao bài tập, đi cùng tôi đến văn phòng giáo viên.

Vào buổi hoạt động ngoài giờ Trương Tuấn đều đi đánh bóng rổ, lần nào cũng hy vọng tôi đến xem anh chơi. Tôi ngại công khai nhìn anh đánh bóng rổ, nên đầu tiên kích động tính hiếu thắng của Dương Quân, cố động cậu nhất định phải đánh bại Trương Tuấn của lớp 11-4, xác lập địa vị bá chủ bóng rổ của khối 11, đến khi thành công kích bác Dương Quân, tôi liền làm băng rôn khẩu hiệu cổ vũ Dương Quân, kéo Lâm Y Nhiên đi nhìn Dương Quân đánh bóng rổ, thuận tiện, đương nhiên cũng có thể nhìn thấy Trương Tuấn. Dưới sự châm ngòi thổi gió mỗi ngày của tôi, hơn nữa cộng thêm lời đồn mờ ám giữa quan hệ của Trương Tuấn và Đồng Vân Châu, nên cứ mỗi lần nhìn thấy Trương Tuấn đều hăng lên như gà chọi, coi sân bóng rổ là trận chiến với Trương Tuấn, Trương Tuấn dở khóc dở cười với sách lược đường cong cứu quốc của tôi.

Tôi xấu hổ nói cái gì mà em thích anh, cũng ngại thường xuyên đi tìm Trương Tuấn, thậm chí, ở trong trường tôi còn cố gắng lảng tránh anh ấy, tôi chỉ thừa dịp anh không chú ý mới nhìn anh, bất kể anh đang làm cái gì, chỉ cần nhìn đến anh, tôi sẽ cảm thấy thật hạnh phúc.

Trải qua nhiều năm luyện tập, “kỹ thuật định vị với Trương Tuấn” của tôi đã đạt tới trình độ cao, tầm mắt của tôi có thể đảo qua mà không ai hay biết giữa một đám người, chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn thấy anh; khi đi qua hành lang, tôi có thể nhìn thẳng không chớp mắt, nhưng khoe mắt lại có thể thu hết mọi động tác của anh; thậm chí tôi còn cảm nhận được sự tồn tại của anh sau lưng mình, biết anh có đang nhìn mình hay không.

Tôi thích ăn thạch hoa quả, còn thích loại thạch trong cốc thủy tinh hình trái tim, từ khi ở bên anh ấy, đôi khi, tôi cũng ngại ngùng nhờ Đồng Vân Châu đưa một cốc thạch trái tim cho Trương Tuấn, dặn dò anh nhất định phải ăn đúng vào lúc nào, sau đó, nhìn chằm chằm vào đồng hồ, đợi đến thời gian quy định, tôi cũng vụng trộm ăn một cái, cảm giác thật giống như hai trái tim của chúng tôi có sự gắn kết chặt chẽ. Khi Trương Tuấn tan học, cười nói tôi bảo anh ăn vụng thạch hoa quả trên lớp bị giáo viên bắt được, chắt vẩn tôi mình đắc tội gì với tôi, vì sao tôi lại cố ý làm khó anh ấy.

Giáo viên ngữ văn của hai lớp chúng tôi tổ chức trao đổi bài tập, đôi khi, tôi sẽ lợi dụng chức vụ, thừa dịp

mang bài tập trả lại, kẹp một tờ giấy đã viết từ trước vào vở bài tập của anh ấy. Nội dung trên mấy tờ giấy đó đa phần đều rất nhàm chán, nhưng chúng lại cất giấu hạnh phúc và niềm vui sướng của tôi.

Tôi phát hiện kết quả tiếng Anh của anh ấy cũng là tệ nhất, mỗi lần tôi ghi chép bài, đều để một tờ giấy than xuống dưới, in thành hai bài, đưa cho anh bản viết chữ rõ ràng. Vì cổ vũ anh chăm chỉ học tập, tôi bảo anh mỗi ngày dậy sớm nửa tiếng để học tiếng Anh. Mỗi sáng rời giường, nghĩ lúc này anh cũng rời giường rồi, tôi sẽ không nhìn được mỉm cười, đọc tiếng Anh mà vui sướng như đang ca hát.

Tan học, cùng đi về nhà, thỉnh thoảng chúng tôi cũng nói chuyện trong trường, đôi khi anh sẽ hát cho tôi nghe. Anh thích nhất những bài hát của Trương Học Hữu, và cũng hát hay nhất những bài của Trương Học Hữu, giọng anh trầm ấm, giàu tình cảm, không thua gì Trương Học Hữu. Hát từ “Anh đợi đến khi hoa cũng tàn rồi” đến “Trên đường có em” [1], sau này, mỗi khi người khác hỏi “Bạn thích nghe ai hát nhất”, tôi sẽ lập tức trả lời “Trương Học Hữu”, thực ra tôi không mua băng đĩa

được yêu thích, tất cả những bài của Trương Học Hữu đều là Trương Tuấn hát cho tôi nghe.

[1]Anh đợi đến khi hoa cũng tàn rồi:

http://www.youtube.com/watch?v=JY_0EX5YcL8&feature=related

Trên đường có em:

<http://www.youtube.com/watch?v=XTDCuGNvuok>

Trên đường về nhà, anh luôn cầm túi sách giúp tôi, trong tay tôi chỉ cầm một cây kem, anh hát, tôi nghe, làm bạn với chúng tôi là bầu trời đầy sao sáng, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua. (họ tự học ở trường vào buổi tối)

Cuối tuần, đều tự làm bài tập, thỉnh thoảng chúng tôi đi chơi, đôi khi tản bộ ở bờ sông.

Ra ngoài chơi, đi đâu chơi gì đều thuộc quyền quyết định của tôi, mà tôi quyết định thế nào, quyết định tôi cũng muốn chi tiền tiêu vặt ra, bởi vì lòng tự trọng của tôi, tôi vẫn cố gắng duy trì tính toán công bằng về việc

chi tiền, ví dụ như, nếu anh mời tôi đi trượt patin, tôi sẽ mời anh ăn quà vặt. Nhưng tôi và anh có chênh lệch quá lớn, đôi khi anh muốn mời tôi đi xem phim, tôi lại từ chối vì không có tiền tiêu vặt, nhưng tôi ngại nói nguyên nhân thực sự với anh, chỉ có thể nói đơn giản là tôi không muốn đi. Đôi lúc anh cũng không vui, nhưng nó tới nhanh và đi cũng nhanh.

Nhiều việc vặt như vậy, nhỏ nhặt đến mức không biết làm thế nào để nhớ, có điều, lúc ấy thật sự rất vui vẻ. Giữa cuộc sống học tập buồn tẻ, hai người dè dặt cẩn trọng hưởng thụ những niềm vui đơn giản, những khoảng thời gian ở chung mỗi ngày đều vô cùng ngọt ngào, nhưng vì rất quý giá, nên dù chỉ một chút thời cũng đặc biệt ngọt ngào.

Tháng chín của lớp 11 đó, là tháng chín đẹp đẽ hơn tất cả các tháng chín khác. Trong lòng, mỗi ngày đều xanh tươi sáng ngời, mà những bóng tối gặp phải trong màu xanh tươi ấy, hai chúng tôi, tôi là trì độn, anh quả thật nghĩ chỉ cần có đủ tình yêu, là có thể vượt qua.

Một ngày cuối tuần vào tháng mười, Trương Tuấn

nói Cổ công tử mời chúng tôi đi hát, bảo tôi nói với bố mẹ tôi không về ăn cơm, tôi làm theo.

Đến quán karaoke, phát hiện có rất nhiều bạn học, có bạn tốt Quan Hà, Lâm Y Nhiên của tôi, cũng bạn tốt của Trương Tuấn, Chân công tử, Cổ công tử, Đồng Vân Châu, Hoàng Vi, còn có vài bạn mà tôi không biết nữa.

Tôi cảm thấy lo lắng, cố gắng duy trì khoảng cách với Trương Tuấn, không muốn tuần sau khi đi học, mọi người đều biết tin tức tôi và Trương Tuấn đang yêu đương, nhưng Trương Tuấn không cảm nhận được sự lo lắng của tôi, tôi đi tới đâu, anh cũng đi theo tới đó.

Hát một lúc, Trương Tuấn nói với tôi là muốn đi ra ngoài một lát, một lúc sau, anh vẫn chưa về, tôi cảm thấy kỳ lạ, Cổ công tử đột nhiên đứng lên, tắt đèn, Trương Tuấn đang cầm một chiếc bánh sinh nhật bước vào phòng.

Dưới ánh nến lung linh, Quan Hà và vài người bạn tốt của Trương Tuấn đều vỗ tay bắt đầu hát “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ...” Những người

khác lập tức hiểu, cũng hát theo “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, chúc bạn sinh nhật vui vẻ.” .

Tay chân tôi bắt đầu luống cuống, giật mình nhìn Trương Tuấn. Những người đồng lứa với bố mẹ chúng tôi không chú ý đến lễ tiết kiểu phương Tây, sinh nhật con mình cũng chỉ làm một bàn toàn đồ ăn ngon, cho con một ít tiền tiêu vặt, đây là chiếc bánh ngọt sinh nhật đầu tiên trong cuộc đời tôi, cũng là lần đầu tiên tôi được chúc mừng sinh nhật long trọng thế này.

Ánh nến lãng mạn, những lời chúc mừng ấm áp, làm cho tôi lần đầu tiên quên đi ý người khác biết quan hệ của mình và Trương Tuấn.

Trương Tuấn nói: “Nhắm mắt lại ước một điều ước đi, sau đó thổi hết nến, điều ước sẽ được thực hiện.”

Đám Cổ công tử cũng đều nói: “Điều ước trong ngày sinh nhật, rất linh nghiệm đó.”

Tôi nhắm mắt lại, quét sạch tất cả tạp niệm, dùng mười hai vạn phần thành tâm, yên lặng cầu nguyện, xin

cho Trương Tuấn mãi mãi yêu tôi.

Vào lúc đó, điều tôi sợ hãi nhất là anh không yêu tôi, mà lại không biết rằng, anh mãi mãi yêu tôi, cũng không có nghĩa là, chúng tôi mãi mãi ở bên

Mở to mắt, dùng tất cả sức lực, một hơi thổi tắt nến, mọi người đều cười vỗ tay.

Tất cả các bạn đều có quà tặng tôi, tôi cũng không ngừng nói cảm ơn, cuối cùng là Trương Tuấn, mọi người đều rất kích động, nhất là con gái, tất cả đều chờ xem quà của anh, vì những cô gái đều luôn cho rằng từ món quà của con trai có thể thấy được tình cảm của họ.

Trương Tuấn đưa cho tôi một cái hộp bọc vải nhung, tôi mở ra xem, thấy đó là một sợi dây chuyền vàng rất đẹp, có một trái tim nhỏ xinh làm mặt dây chuyền.

“Ở trên có khắc chữ viết tắt của họ chúng ta.”
Trương Tuấn vui vẻ rạo rức chỉ cho tôi xem, Zh&L.

Tên Trương Tuấn đọc là: zhāng jùn, tên La Kỳ Kỳ đọc là luō qí qí, nên viết tắt họ của hai bạn là Zh&L.

Các nữ sinh sợ hãi than “Đẹp quá”, Hoàng Vi ôm hai tay trước ngực, khinh thường nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi đóng nắp hộp lại, trả lại dây chuyền vàng cho Trương Tuấn: “Xin lỗi, em không thể nhận.”

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh, bạn bè của Trương Tuấn không thể hiểu hành động lúc này của tôi, chỉ có Quan Hà mới hiểu được, chúng tôi đều rất tự trọng, rất kiêu ngạo, hay nói là rất tự ti, rất nhạy cảm.

Trương Tuấn bình tĩnh mỉm cười nói: “Cho dù nó không đẹp, em cũng nhận lấy làm kỷ niệm, trên mặt dây chuyền có tên của chúng ta mà.”

“Em không thể nhận được.”

Chân công tử giận trừng mắt với tôi, định chửi ầm lên, Cổ công tử kéo cậu ta lại, giảng hòa: “Quà đã tặng rồi, chúng ta cũng nên giải tán thôi.”

Mọi người đều xấu hổ phụ họa: “Đi thôi, đi thôi, chúng tớ về đây.”

Trương Tuấn nhìn tôi chăm chăm, miễn cưỡng mỉm cười: “Hỏi em một lần cuối cùng, em có nhận không

Àm một tiếng, Trương Tuấn ném cái hộp vào thùng rác, nói với Chân công tử như không có chuyện gì: “Chúng ta đi đánh bi-a.”

Chân công tử trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, lập tức phụ họa gọi to: “Đi, đi, cùng đi chơi bóng.”

Những người bạn của họ đều nói cười rời đi, chỉ còn lại Lâm Y Nhiên và Quan Hà.

Tôi cười cười với họ: “Xin lỗi, tớ về nhà trước đây.”

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, tôi từ thiên đường ngã vào địa ngục.

Sau khi về nhà, tâm trí vẫn hoảng loạn, nằm trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, trong đầu toàn là những ám ức với Trương Tuấn.

Mỗi ngày tan học đều lén lút, hy sinh thời gian học tập để ở bên anh ấy, lưu lạc thành một trong đám bạn gái

của anh, bị người ta châm biếm bàn luận, biết rõ tôi không thích người khác biết quan hệ giữa chúng tôi, mà anh lại mời nhiều người như vậy, mỗi khi ở cạnh nhau, đều đau đầu về việc chi tiền, anh lại không thông cảm chút nào...

Đang miên man suy nghĩ, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, tôi hoảng sợ, giác quan thứ sáu làm tôi lập tức nhận điện thoại, tốc độ nhanh đến mức điện thoại còn chưa kêu xong một tiếng.

“A lô?”

“Là anh.”

Trong lòng run sợ mở hé cửa, khẳng định bố mẹ còn chưa có động tĩnh gì mới ôm điện thoại trốn vào trong chăn.

Hai người đều không nói lời nào, một lúc lâu sau, anh hỏi: “Em còn nghe máy không?”

“Sao anh gọi muộn như vậy? Bố mẹ em mà nghe điện thoại thì sao?”

“Anh nghĩ rồi, nếu là bố mẹ em nghe, anh sẽ lập tức tắt máy, họ sẽ tưởng là điện thoại quấy rầy, nhưng anh có cảm giác người nghe điện thoại sẽ là em.”

Tôi không nói gì, anh hỏi: “Em có giận không?”

“Không.”

“Vậy ngày mai đi chơi với anh nhé?”

“Ngày mai em muốn đọc sách.”

“Ngày kia, ngày kia, em đều phải đọc sách, em vốn không muốn gặp anh, đúng không?”

Tôi không trả lời.

“Hôm nay là sinh nhật của em, dù thế nào, anh cũng không nên tức giận với em, huống chi đây là ngày sinh nhật đầu tiên từ khi chúng mình ở bên nhau, anh thật sự rất muốn làm em vui. Anh tặng em một món quà khác, đừng giận anh nữa, được không?”

Còn tặng nữa sao? Tôi bị anh làm hờn dỗi tí nữa thì

ngắt điện thoại: “Anh đừng tặng quà cho em, tình cảm của con người không phải dùng quà cáp mà biểu hiện được.”

“Vừa rồi qua nhà em, anh đã đặt nó ở cửa nhà rồi, em xuống lấy đi.”

“Em không cần.”

“Cho dù không cần, em cũng phải lấy mà ném đi! Chẳng lẽ ngày mai em muốn bố mẹ nhìn thấy?”

Tôi sửng sốt một chút, lập tức ngắt điện thoại, rón ra rón rén đến phòng khách, mở cửa, nhìn thấy góc cửa có một lọ nhựa nhỏ nhắn, ở trên có buộc một dây ruy băng màu xanh, tôi vội cầm nó lên, đóng cửa lại rồi vào phòng ngủ.

Vào phòng mình tôi mới dám nhìn kỹ, trong lọ nhựa chứa đầy những hòn đá.

Cái lọ, tuy rằng đẹp, nhưng chỉ là lọ đựng sô cô la viên ăn xong rồi bỏ; hòn đá, tuy rằng xinh xắn, nhưng cũng chỉ là những hòn đá bình thường, không cần tốn

kém gì, có thể nhặt nó ở bờ sông.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được ý của Trương Tuấn, chỉ có thể lại ôm điện thoại vào trong chăn, mang một lòng khó hiểu gọi cho anh, điện thoại vừa vang nửa tiếng, anh liền nhận điện thoại.

Tôi nhỏ giọng nói: “Là em.”

Anh nói: “Anh biết.”

“Anh có ý gì vậy?”

“Em còn nhớ nghỉ hè năm chúng ta học lớp 5 không?”

Trong đầu tôi ào ào hiện lên những hình ảnh cực kỳ rõ ràng, nhưng giọng điệu lại lạnh như băng: “Không nhớ rõ.”

“Cô giáo Cao dạy thêm cho chúng ta để tham gia kỳ thi toán, khi đó, mỗi ngày chúng ta đều về nhà cùng nhau, thường ra bờ sông chơi, em rất thích tìm những hòn đá đẹp. Khi đó tính em rất hướng nội, luôn cúi đầu,

không hay cười, cũng không nói chuyện nhiều, nhưng khi anh giúp em tìm những hòn đá đẹp, em sẽ rất vui vẻ, sẽ nói chuyện với anh, còn kể những gì em đọc được trong sách cho anh nghe, em còn nhớ không?”

Tôi đương nhiên nhớ rõ, làm sao tôi có thể quên chứ? Chỉ là, trí nhớ của chúng tôi có điểm lệch lạc, tôi nhớ mình luôn phải vắt óc suy nghĩ để tìm lời nói chuyện với anh, cũng nhớ rõ là khi đó dù anh có tìm hòn đá giúp tôi không, tôi cũng rất vui vẻ.

Anh nói: “Mỗi lần tản bộ ở bờ sông, đều vô thức tìm kiếm những hòn đá, nếu có hòn nào đẹp sẽ nhặt lên, một hòn đá đại diện cho một năm, sau này, sinh nhật hàng năm của em, anh đều sẽ chọn hòn đá đẹp nhất để tặng em, anh hy vọng sau này em sẽ có một trăm hòn đá anh tặng.”

Tôi nghĩ một lúc, mới hiểu được ý của anh ấy, trong phút chốc, tôi lại bay từ địa ngục lên thiên đường, trong lòng tràn đầy cảm động, ngoài miệng lại tránh nặng tìm nhẹ nói: “Em làm sao có thể sống đến hơn một trăm tuổi?”

Anh cười nói: “Chúng ta cùng nhau sống, có thể sống được.”

“Anh cứ mơ tưởng hảo huyền đi!”

“Đây cũng không phải là mơ tưởng hảo huyền, mà có căn cứ khoa học, họ nói bí quyết của người sống lâu chính là duy trì tâm tình tốt, chỉ cần hai ta ở bên nhau, nhất định mỗi ngày đều có thể vô cùng vui vẻ, chúng mình nhất định có thể sống hơn một trăm tuổi.”

Anh nói có mũi có mắt, tôi không nhìn được che miệng cười không ngừng, những gì không vui của buổi tối đã bị ngọt ngào bao phủ không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Có phải mỗi câu chuyện tình yêu đều đã đi tới đường cong nhấp nhô cao hứng và mất hứng? Tôi không biết, tôi chỉ biết trái tim nhạy cảm của tôi, sẽ vì một câu nói của anh, mà ngã vào đáy hang trong khoảnh khắc, cũng sẽ vì một hành động của anh, mà nháy mắt đã bay tới thiên đường, nhìn thì thấy như là thay đổi thật thường, nhưng thật ra, tất cả đều có tiêu chuẩn đánh giá: anh có

quan tâm đến tôi hay không.

Tiểu Dương: mình nghĩ ước của Kì Kì đã thành hiện thực. Mình không đặc biệt thích Trương Tuấn, nhưng nếu tình yêu của họ không thành cũng thấy rất buồn, đọc hai câu ấy thấy buồn quá!

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Đứng Thứ Nhất Trong Khôi

Vì buổi tiệc sinh nhật, chuyện của tôi và Trương Tuấn đã được truyền đi rất nhanh trong trường, cậu bạn Dương Quân ôm bụng cười nghiêng cười ngả.

Khi đó, trong trường bắt đầu lưu hành không khí lãng mạn, vào giờ ra chơi, rất nhiều nam sinh ngồi trên bàn, đập chân lên ghế, ôm đàn ghi-ta vừa gảy vừa hát, Dương Quân chính là một trong số đó.

Cậu ta không có cách nào hát tình ca với Đồng Vân Châu, nên đem tất cả khả năng ra để đả kích cười nhạo tôi, từ khi nghe tin tôi và Trương Tuấn “đang nói”, thì trò ưa thích nhất của cậu ta chính là vừa gảy đàn vừa hát “Bạn ngồi cùng bàn” với tôi.

Bạn ngồi cùng bàn: <http://www.youtube.com/watch?>

v=r6l0k8n-JYQ

<http://www.youtube.com/watch?v=sdKn-7TWivM&feature=related>

“Ai cưới cô gái đa sầu đa cảm như em, ai xem nhật ký của em, ai búi mái tóc dài của em, ai làm áo cưới cho em, ai đọc lá thư anh viết cho em...”

Cả lớp tôi đều vừa nghe vừa cười.

Lần này, tôi nhất định phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, không thèm nhìn cậu ta, nếu không dù có bất cứ phản ứng gì, đều làm cho đám con trai lớp tôi cười càng khoái trí hơn.

Trước kỳ thi giữa kỳ một, Dương Quân lại đột nhiên uể oải không phấn chấn, không hề trêu chọc tôi nữa, không hề ca hát nữa, ngay cả tâm tình học tập cũng không có.

Tôi hỏi cậu làm sao thế, cậu lặng lẽ nói cho tôi biết Đồng Vân Châu và anh chàng bán băng đĩa kia nắm tay nhau.

Cậu vô cùng đau lòng vượt qua suy đoán của tôi, ngày nào cũng gục xuống bàn ngủ, bài tập chỉ làm cho qua, hoặc chép bài tập của tôi.

Tôi thật sự không chịu nổi cậu ấy nữa, vào giờ tự học buổi tối gọi cậu cùng trốn học, hai người chạy ra hồ sen của trường nghe ếch hoặc cóc kêu rên.

Tôi hỏi cậu thích Đồng Vân Châu bao nhiêu, tại sao lại thích Đồng Vân Châu, Dương Quân toàn nói những câu rời rạc, lúc thì đau lòng nói mình rất thích Đồng Vân Châu, không rõ vì sao cô ấy không thích mình, lúc lại tức giận nói mình không thích cô ấy nhiều như vậy, cũng chẳng quan tâm cô ấy ở bên ai.

Tôi nói: “Cậu thấy mình ưu tú hơn cái tên lưu manh vợ vãn kia, nhưng cậu dựa vào cái gì mà khẳng định mình ưu tú chứ? Bởi vì thành tích học tập của cậu tốt, sau này nhất định sẽ đỗ vào một trường đại học danh tiếng, có tiền đồ sáng sủa. Còn nếu bây giờ vì thất tình mà cậu bắt đầu ghét học, thành tích sẽ bị sút kém, không những không thể đỗ vào đại học danh tiếng, mà thậm chí ngay cả vượt qua cấp Ba cũng không được,

cậu có tư cách gì nói mình ưu tú? Đồng Vân Châu vừa chơi ở bên ngoài, vừa cẩn thận giữ thành tích học tập không quá kém, cậu ấy biết nắm trong tay cuộc sống của mình, nữ sinh như vậy nhất định sẽ khinh thường những nam sinh không thể nắm trong tay cuộc sống của mình. Nếu cậu không thích cậu ấy, thì nên học tập tốt vào, vì cậu ấy sớm hay muộn cũng chỉ là nhất thời, cậu làm sao có thể chôn cuộc đời sau này của mình với cái nhất thời? Nếu cậu thích cậu ấy, thì càng phải học tập tốt hơn nữa, để chứng minh mình tài giỏi, có năng lực, như vậy có lẽ sẽ có một ngày nào đó cậu ấy thích cậu.”

Dương Quân phỏng chừng rất không phục logic của tôi, buồn bực hỏi: “Nếu tớ hận cậu ấy thì sao?”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Vậy càng phải học tập tốt, chỉ có như vậy, sau này cậu mới có thể công thành danh toại, sống tốt hơn cậu ấy, đạp cậu ấy xuống dưới chân.”

Dương Quân bị tôi nói cho mơ hồ, ngây ngốc nhìn tôi, tôi phát phát tay: “Tớ chỉ là bạn của cậu, nghĩa vụ đã làm xong, nếu cậu suy sút sa đọa, tớ cũng không nói một câu vô nghĩa nào, dù sao, muốn đi con đường như

thể nào, chỉ có bản thân mới có thể quyết định, trên đời này, nếu không tự yêu mình, thì cũng không có ai yêu cậu!”

Dương Quân yên lặng trầm tư thật lâu, bỗng nhiên nói: “Lúc đầu nghe nói cậu và Trương Tuấn ở bên nhau, tớ thấy cậu có thể chịu áp lực rất lớn, bây giờ bỗng nhiên cảm thấy, thực ra Trương Tuấn cũng phải chịu áp lực rất lớn.”

Tôi không hiểu hỏi: “Có nghĩa là gì?”

Dương Quân lắc đầu, nhìn vào chỗ tôi ngăn người, trên mặt là khổ sở không hề che giấu, vào lứa tuổi chúng tôi, vì thích rất thuần túy, nên bị thương cũng rất thuần túy. Vì nỗi bi thương này, Dương Quân giống như đột nhiên trưởng thành thêm mấy tuổi, không hề giống một năm trước khi tôi vừa quen cậu ấy, không thêm đề tâm đến chuyện gì.

Trưởng thành giống như luôn đi cùng với đau xót, có phải khi đã từng bị thương, mới có thể tạo nên lớp vỏ? Khi một tầng lại một tầng vỏ bao quanh lòng chúng tôi,

chúng tôi sẽ không dễ bị tổn thương nữa, cũng sẽ không dễ cảm động, rồi cũng trưởng thành.

Tôi và Dương Quân vẫn ở bên hồ sen nghe tiếng ếch kêu, gần mười giờ, mới trở về.

Ngày hôm sau, Dương Quân lại bắt đầu nhiệt tình mười phần, ồn ào nói muốn vượt qua Lâm Y Nhiên và tôi, Lâm Y Nhiên mím môi cười, tôi nói: “Đừng có nói suông, phóng ngựa lại đây mau.”

Ba người chúng tôi, người này đuổi người kia, người kia đuổi theo người này, vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ.

Tôi rất chăm chỉ ôn tập, ngay cả môn chính trị ghét nhất cũng học thuộc lâu lâu, môn tiếng Anh tôi vẫn ôn như mọi khi, dựa vào cảm giác khi làm bài, tôi cảm thấy bài thi lần này hẳn là có chút khởi sắc.

Khi có kết quả kỳ thi, chủ nhiệm lớp tôi vô cùng kích động: “Thầy có một tin tốt muốn nói cho các em, cả khối có chín lớp, trong mười bạn đứng đầu khối, lớp

chúng ta đã chiếm ba vị trí.”

Các bạn trong lớp bắt đầu loạt xoay quay đầu, tầm mắt hướng về tam giác chúng tôi.

“Đầu tiên thầy muốn chúc mừng La Kì Kì, bạn ấy đứng thứ nhất trong lớp ta, cũng đứng thứ nhất trong khối.”

Các bạn trong lớp tôi bắt đầu vỗ tay, tôi cứng miệng, không thể tin nổi, tuy lần này tôi cảm thấy mình làm tiếng Anh cũng không tệ, nhưng thật không ngờ lại được đứng thứ nhất, hơn nữa cả hai mục tiêu cùng được hoàn thành. Dường như ông trời đang cố ý thử thách tôi, không cho tôi một quá trình dần dần, mà đột nhiên ném tôi từ đêm tối tuyệt vọng tới vầng hào quang xán lạn.

Thầy chủ nhiệm bảo cả lớp im lặng, nói tiếp: “Lâm Y Nhiên đứng thứ hai trong lớp ta, và cũng đứng thứ hai trong khối.”

Lớp tôi lại bắt đầu vỗ tay, Lâm Y Nhiên quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt cũng có niềm vui và hứng thú.

Vừa rồi tôi còn lo lắng, lo cô ấy sẽ cảm thấy thế nào, bây giờ tôi đã biết, cô ấy vui sướng vì bản thân mình, cũng cảm thấy vui sướng vì tôi.

“Dương Quân đứng thứ ba trong lớp ta, đứng thứ mười trong khối, chúc mừng các em, chúc mừng các em!”

Dương Quân nắm chặt tay, hét to: “Rốt cuộc cũng được vào top 10 của khối.”

Trong tiếng hét to của cậu ấy, tôi mới thật sự hiểu ra mình đã là học sinh đứng thứ nhất trong khối, có được thành tích như vậy quả thực không dễ, trong cuộc đời tôi, lần đầu tiên cảm nhận được vui sướng khi thu hoạch thành công, cao hứng đến mức một câu cũng không nói nổi, chỉ biết nhìn Dương Quân và Lâm Y Nhiên cười ngây ngô.

Thời gian chậm rãi lưu chuyển, đã rất nhiều năm trôi qua, tôi quên đi rất nhiều chuyện, nhưng một lần vui sướng đó tôi vẫn nhớ rõ như in, từ khoảng thời gian đó đến giờ, dưới sự tôi luyện của năm tháng, rất nhiều quan

điểm của tôi đã thay đổi, nhưng tôi vẫn thủy chung cho rằng chỉ có vất vả được trả giá bằng thành công mới là thành công chân chính, chỉ có thành công như vậy mới có thể tạo ra niềm vui sướng thật sự cho con người.

Buổi chiều tan học, Trương Tuấn vừa thấy tôi đã cười, có vẻ còn cao hứng hơn tôi, tôi biết nhất định anh cũng biết tin rồi, muốn hỏi thành tích của anh, nhưng lại hơi lo sợ.

Anh chủ động báo: “Dưới sự đôn đốc trông coi của em, thành tích của anh cũng đạt được mức cao nhất trong lịch sử, từ thứ bảy mươi tám của năm ngoái đã lên đến thứ ba mươi lăm, nhưng anh chỉ nhảy được một chút thôi, mà em đã nhảy vọt lên cao nhất, áp lực của anh quá lớn.”

Tôi cười lè lưỡi: “Đem tất cả áp lực chuyển thành động lực là được.”

Trương Tuấn cười thờ dãi: “Lần đầu tiên anh phát hiện, hóa ra em là một cô gái mạnh mẽ.”

Tôi hỏi: “Quan Hà thi thế nào?”

Trương Tuấn lắc đầu: “Không tốt lắm, giảm xuống một chút, đứng thứ ba trong lớp, hơn hai trong khối.”

“Vậy cũng không có gì đáng lo, chắc là chưa phát huy tốt thôi.”

Trương Tuấn cười: “Đúng là không ai có thể so được với em, chỉ bay cao mà không ngã xuống dốc.”

Tôi cười khỏ: “Chuyện trên đời này làm gì dễ dàng như vậy? Em cũng từng thất vọng suy sụp mà.”

Trương Tuấn cười ha hả, căn bản không tin lời tôi, lúc đó tôi cũng lười giải thích.

Trương Tuấn hỏi tôi: “Đúng đầu cả khối rồi, chiều mai trốn học đi chúc mừng được không?”

“Được!”

Ngày hôm sau, hai chúng tôi trốn giờ học buổi chiều, đi trượt patin ở quán mới khai trương, sau đó lại cùng

nhau ăn cơm chiều, xem phim. Tôi đạt được vị trí thứ nhất trong khối, sự tiến bộ của anh ấy còn lớn hơn tôi, vì thế hai người đều rất hăng hái, chơi vô cùng vui vẻ.

Vui sướng sau kỳ thi giữa kỳ rất nhanh đã bị việc học tập thông thường hòa tan, cuộc sống của tôi vẫn là hai điểm một đường như trước, chỉ là đã bỏ thêm vào đó một bóng dáng của Trương Tuấn. (hai điểm một đường: trường học và nhà, một con đường đi đi về về.)

Năm lớp 10, tôi đã quen cô đơn một mình, gợn gờn ngăn nắp phân phối thời gian của mình, nhưng lớp 11 này có thêm Trương Tuấn. Lúc đầu, tan học anh cùng về nhà với tôi, sau đó ngay cả đến trường cũng đón tôi đi cùng, cuối tuần chúng tôi cũng ở cùng một chỗ, vô thức, anh đã dần dần chiếm hết thời gian ngoại khóa của tôi.

Lúc mới bắt đầu, tôi cũng vui sướng được ở bên anh giây giây phút phút, nhưng ngày qua ngày, toàn bộ thời gian của tôi đều bị anh chiếm lấy, tôi phát hiện mình chỉ đi chơi cùng Trương Tuấn và bạn của Trương Tuấn, đã rất lâu rồi không chơi đùa cùng Lâm Y Nhiên, Dương

Quân, Thẩm Viễn Triết, Mã Đề, Mã Lực; tôi phát hiện cuộc sống của mình hoàn toàn phụ thuộc vào Trương Tuấn, tôi bắt đầu cảm thấy có chút áp lực. Thỉnh thoảng, tôi thử hỏi anh, cuối tuần tôi có thể đi chơi cùng đám Thẩm Viễn Triết không, anh sẽ kinh ngạc nói: “Bình thường em đều bận rộn học tập, chúng ta chỉ có thể trò chuyện được một ít, mãi mới có một ngày cuối tuần em rảnh rỗi, mà còn không chịu đi chơi cùng bạn trai?” Tôi cảm nhận được anh ấy đang tức giận, nên chỉ có thể bỏ ý định đó ra khỏi đầu. ước khi nghỉ tết, mọi người đều bắt đầu chuẩn bị chiến đấu với cuộc thi cuối kỳ.

Tôi có áp lực rất lớn, từ thành tích thi giữa kỳ, có thể hiểu là sự thay đổi của lượng có thể dẫn đến sự nhảy vọt về chất, nhưng cũng có thể hiểu là tôi đột nhiên có được vận may, phát huy vượt xa người thường, cuộc thi cuối kỳ này tôi có thể đứng thứ nhất hay không, tôi cũng không chắc chắn, vì không chắc chắn, nên tôi đã nỗ lực rất nhiều.

Trong lòng có áp lực, đầu óc mỗi mệ, làm cho tôi càng mong muốn có những khoảng thời gian một mình, vì thế tôi không thể không nói với Trương Tuấn ý nghĩ

của mình. Trước kỳ thi, chúng tôi chỉ gặp nhau vào cuối tuần, bình thường, tôi muốn có một ít không gian độc lập.

Trương Tuấn không hiểu rõ lắm, tôi cũng giải thích với anh ấy, có những lúc, tôi cần bạn bè, có lẽ khi tan học, vốn muốn cùng Lâm Y Nhiên thảo luận một chút về đề toán, nhưng bởi vì anh đang đợi tôi, nên tôi sẽ không thể tán gẫu lâu với cô ấy, cô ấy cũng ngại tìm tôi nói chuyện, mà có đôi lúc tôi rất mệt mỏi, cần một không gian yên tĩnh, không làm gì, không nói gì, cũng không nghĩ gì hết, một mình lẳng lặng đón gió, ngắm sao, ngắm người.

Tôi không biết Trương Tuấn có thật sự hiểu suy nghĩ của tôi không, nhưng anh cũng đồng ý với yêu cầu của tôi.

Thành tích thi cuối kỳ được công bố, tôi đứng thứ nhất trong khối, Lâm Y Nhiên hạ xuống thứ bảy, Dương Quân đứng thứ mười ba, Trương Tuấn vẫn đứng ở thứ hơn ba mươi, thành tích của Quan Hà lại trượt xuống vị trí hơn ba mươi trong khối.

Năm mới, tôi cùng Trương Tuấn đến nhà cô giáo Cao chúc tết, cô Cao vô cùng vui vẻ: “Cô vẫn ngóng trông hai em cùng đến chúc tết, ba người chúng ta có thể tụ hội, cùng tâm sự.”

Mặt tôi bỗng nóng bừng, cúi đầu. Trương Tuấn nhìn thấy tôi đỏ mặt, cũng cúi đầu cười rộ lên.

Có lẽ ý của cô Cao không phải như tôi nghĩ, nhưng cô ấy nhìn thấy phản ứng của tôi, lại lập tức hiểu được. Cô không thấy sợ hãi trước chuyện chúng tôi yêu sớm như những giáo viên khác, mà ngược lại còn vui vẻ thay chúng tôi, vừa gọt táo cho chúng tôi vừa cười nói: “Cô nghĩ rằng hai đứa em có gì đó là lạ, vốn cùng học thêm với nhau, cùng cố gắng đi thi, quan hệ hẳn là phải tốt hơn các bạn khác mới đúng, nhưng hai em lại không chịu nói chuyện với nhau, hàng năm luôn là một người vừa rời đi người kia lại đến, hơn nữa lúc nói chuyện phiếm với cô, luôn có tin tức của đối phương, nếu cô đoán không sai, nhất định là hàng năm các em không cần thận ‘gặp’ nhau.”

Đối với cô Cao, tôi cảm thấy rất thoải mái: “Làm gì

có ạ? Chỉ gặp mỗi hai lần, một lần em đang đi về thì anh ấy mới vào; còn một lần là ở ngoài, anh ấy dừng xe máy, vừa đúng lúc em đang về.”

Cô Cao trêu ghẹo: “Nhớ rõ quá nhỉ. Tuy trí nhớ của Kì Kì rất tốt, nhưng không phải chi tiết nhỏ nhất về ai cũng nhớ rõ đúng không? Trương Tuấn, em nói xem?”

Trương Tuấn không nói lời nào, chỉ cười.

Chúng tôi và cô Cao vẫn giống như nhiều năm trước, thoải mái trò chuyện, khi nói tới thành tích học tập của chúng tôi, tôi nói: “Kỳ thi giữa kỳ em lo là do mình may mắn, nhưng sau kỳ thi cuối kỳ, em đã thấy không sâu lo gì nữa.”

Cô Cao nói: “Khi nghe nói em đứng thứ nhất trong khối, cô kích động cả một ngày, nói với từng giáo viên trong văn phòng rằng học sinh đứng thứ nhất ở trường Nhất Trung từng là học trò của mình.”

Tôi ngượng ngùng cười.

Cô Cao cười hỏi: “Học kỳ sau các em càng phải tập

trung hơn, đã nghĩ sau này vào trường đại học nào chưa?”

Tôi nhìn Trương Tuấn, Trương Tuấn nói: “Em còn chưa suy nghĩ cẩn thận, bố em đã nói chuyện hai lần với em, muốn em vào khoa kinh tế, hoặc khoa máy tính.”

Cô Cao hỏi tôi: “Kì Kì thích Thanh Hoa hay Bắc Kinh?”

“Dạ? Em chưa nghĩ tới.” Tôi vẫn chỉ tâm tâm niệm niệm được đúng thứ nhất trong khối.

“Đứng đầu trường Nhất Trung mặc kệ có phải là trạng nguyên hay không, thì Thanh Hoa và Bắc Kinh khẳng định có thể tùy tiện chọn một, có thời gian em hãy suy nghĩ xem trường nào hợp với mình, ngành nào phù hợp với mình.”

Tôi cười cười, không nói chuyện.

Rời khỏi nhà cô Cao, Trương Tuấn vẫn trầm mặc, tôi hỏi anh: “Làm sao vậy? Sao đột nhiên lại im lặng như vậy?”

Anh lại cười nói: “Không có gì.”

Tôi cảm thấy tâm tình anh không tốt, nhưng nếu anh không muốn nói, tôi cũng không truy hỏi nhiều. Tôi vừa đi, vừa kể cho anh mấy chuyện vui vẻ.

Khi đi đến một cửa hàng nhỏ, Trương Tuấn đột nhiên dừng lại: “Hỏi em một chuyện.”

“Vâng.”

“Hôm nay vào năm trước, em đứng ngoài cửa hàng này, nhìn chăm chăm vào chiếc xe máy, rốt cuộc đã nghĩ gì, sao lại đứng lâu như vậy?”

Tôi ngây người một chút: “Chiếc xe máy đó thật sự là của anh?”

“Ừ.”

“Lúc ấy anh ở ngay trong quán?”

“Ừ.”

Nghĩ lúc đó mình nhìn xe anh ngẩn người, tôi hơi xấu

hồ, rầm rì nói: “Cũng không nghĩ gì, nghĩ... đến anh.”

Bỗng nhiên, cũng không nói rõ vì sao, liền cảm thấy tâm tình Trương Tuấn biến tốt hơn nhiều.

Anh nói: “Từ khi lên cấp Ba, em không ra ngoài chơi nữa, cả kỳ nghỉ đông vẫn không có cơ hội gặp em, biết em nhất định sẽ đến chúc Tết cô Cao, nên ngày đó anh cố ý chờ em ở bên trong, muốn liếc nhìn em một cái.”

Trái tim tôi bỗng bị tác động bởi rất nhiều điều nhẹ nhàng, có một loại cảm giác ấm áp đến hài lòng: “Hàng năm nghỉ đông, lúc em xuống nhà cô Cao, thấy anh dừng xe máy, đều không phải là tình cờ, đúng không?”

“Kì Kì, em và những bạn hồi tiểu học có nhiều lần ‘tình cờ’ như vậy sao? Một lần tình cờ là trùng hợp, ba lần, bốn lần tình cờ là phải nhờ vào có lòng, cả năm lớp 9, em gặp Quan Hà được mấy lần? Gặp anh được mấy lần? Em có thấy ba năm cấp Hai chúng ta gặp nhau nhiều lần không?”

Tôi lúng ta lúng túng nói: “Em... ánh mắt em luôn

đuôi theo anh.”

Trương Tuấn túm túm cái mũ giúp tôi: “Ở đây gió to quá, cẩn thận bị cảm, chúng ta tìm chỗ nào ấm áp nhé.”

Chúng tôi đi ăn thịt dê nướng, ngồi trước lò nướng, trên người lập tức ấm áp hơn, tôi cắn thịt dê nướng, cả đầu còn đang nghĩ đến chuyện trước kia.

Trương Tuấn hỏi tôi: “Sao từ nãy đến giờ em không nói gì, nghĩ gì thế?”

“À... à... em có chuyện muốn hỏi anh, trước đây anh có mấy bạn gái?”

Không ngờ thật hiếm khi mặt anh lại đỏ lên: “Em nghe nói có mấy người?”

“Hai người, một người là giáo viên mầm non, một người làm trong đoàn múa. Sau đó còn có Trần Diệc Nam, Đồng Vân Châu, nhưng em không thấy anh ở bên Trần Diệc Nam, với Đồng Vân Châu chắc cũng như vậy, đều là do lời đồn của mọi người.”

“Anh và Trần Diệc Nam đi ra ngoài chơi vài lần, mấy đứa bạn trêu đùa, gắn kết linh tinh, không biết truyền tin ra từ lúc nào. Anh chưa từng hẹn riêng cô ấy, cô ấy cũng chưa từng hẹn anh ra ngoài, chỉ là thỉnh thoảng cô ấy viết thư cho anh, tất cả đều là thơ văn cổ, anh không hiểu lắm. Đồng Vân Châu chơi với rất nhiều nam sinh, nhưng thực ra trong lòng chỉ có Hác Liêm, anh và cô ấy trăm phần trăm chỉ là tình bạn bình thường.”

“Vậ... hai cô gái kia thì sao? Anh có thích họ không?”

Trương Tuấn vô cùng xấu hổ, không muốn nói, nhưng lại không thể không nói: “Em nói cô gái dạy mầm non, anh cũng chơi khá thân với cô ấy, nhưng người cô ấy thích không phải anh, mà là một người bạn của anh, cậu bạn kia hơi phong lưu, nên cô ấy mới cố ý thân mật với anh để làm cậu ta tức giận, lúc em thấy cô ấy uống rượu khóc lóc, đều là vì có chuyện với cậu kia, không liên quan gì đến anh, sau đó cô ấy hết hy vọng, cũng không gặp anh nữa.”

Bây giờ cẩn thận nhớ lại, trong những hình ảnh còn

ghi nhớ, ánh mắt cô gái kia luôn nhìn nơi khác, thật sự là chưa bao giờ dừng trên người Trương Tuấn.

“Bạn gái thật sự chỉ có một, chính là cô gái đánh nhau với em, cô ấy tên là Lâm Duyệt.” Trương Tuấn vô cùng quẫn bách, “Chúng ta có thể không nói đến chuyện này không?”

“Không được.” Trong lòng đề ý nhất chính là cô gái đó, cô gái mặc váy đỏ bay bay trong gió đó đã làm cho tôi canh cánh trong lòng rất nhiều đêm.

Trương Tuấn không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục giải thích: “Có một lần, anh đến quán karaoke của Hứa Tiểu Ba, em và anh ấy đang tình cảm hát đôi, em còn nhớ không?”

Tôi nghĩ lại: “Nhớ rõ.” Đó là vì chúc mừng anh bị người ta “vứt bỏ”.

“Lúc đấy anh nghĩ em và Hứa Tiểu Ba ở bên nhau, vừa lúc em Duyệt có ý với anh, cô ấy cũng có dáng vẻ xinh đẹp, mấy người bạn cũng thấy cô ấy chơi tốt, nên

anh liền ở cùng cô ấy, cô ấy và bọn anh có thể chơi đến lấy cờ đỏ, cũng chơi rất vui vẻ.” Trương Tuấn nhìn quanh, hỏi chủ quán một điều thuốc, “những chuyện sau đó, em đều biết, chuyện quá khứ anh không muốn nói lại nữa, sau này em cũng đừng hỏi.”

(Tiểu Dương: không hiểu chơi đến lấy cờ đỏ nghĩa là gì.)

Giữa làn khói thuốc lượn lờ, Trương Tuấn lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, là bộ dáng của “anh Tiểu Tuấn” mà tôi đã từng gặp, đột nhiên làm cho tôi cảm thấy đau lòng.

“Được, sau này em sẽ không hỏi lại.”

Tôi cũng không biết anh đi theo Tiểu Lục đã trải qua những chuyện gì, cũng không biết anh ở cục công an đã trải qua những chuyện gì, chỉ biết anh rất để ý đến chuyện quá khứ, cũng không nhắc tới. Có lẽ phải chờ đến khi tất cả đau xót đều trở thành ký ức, anh mới sẵn sàng kể cho tôi nghe, trước đó, tôi nguyện kiên nhẫn chờ đợi.

Vẻ mặt anh dần dịu dàng hơn, vứt mẩu thuốc vào gạt tàn, nhìn tôi, vô cùng trịnh trọng nói: “Em không phải là người bạn gái đầu tiên của anh, nhưng nhất định là người cuối cùng.”

Buổi tối, lần đầu tiên tôi viết xuống quyển nhật ký: “Tôi nghĩ Trương Tuấn thật sự thích mình, tôi cảm thấy cực kỳ cực kỳ cực kỳ hạnh phúc.”

Năm đó tôi vô cùng vui sướng đắm chìm trong nhận thức Trương Tuấn thích mình, hưởng thụ hạnh phúc của tình yêu. Nhưng bây giờ nghĩ về cuốn nhật ký đó, lại chỉ có một lòng chua xót, vừa đau lòng vì cô gái La Kì Kì mười sáu, mười bảy tuổi, vừa đau lòng vì Trương Tuấn. Chỉ sợ Trương Tuấn sẽ không ngờ mình ở bên Kì Kì lâu như vậy, anh dè dặt cẩn trọng như vậy, toàn tâm toàn ý yêu Kì Kì như vậy, mà bây giờ Kì Kì mới dám tin rằng anh ấy yêu mình. Nếu anh hiểu được điểm ấy, có lẽ anh cũng có thể hiểu được Kì Kì chỉ có mặt ngoài kiên cường, làm bộ như không cần.

Kì Kì thời niên thiếu đã dùng tình cảm rất sâu nặng, càng sâu nặng lại càng thấy sợ. Tự ti trong đáy lòng bị

phóng đại, luôn cảm thấy tùy thời Trương Tuấn lại thích một cô gái khác, hơn nữa chính mắt thấy bi kịch tình yêu của Cát Hiểu Phi và những người khác, nên ý thức tự bảo vệ mình của cô ấy quá mạnh mẽ, lý trí luôn nhắc nhở tình yêu của cô mang theo bi quan, giống một con ốc sên đang lo sợ, tùy lúc có thể trốn vào cái vỏ của mình. Nhưng Trương Tuấn của thời niên thiếu cũng không thể hiểu phức tạp của Kì Kì, anh chỉ có thể phán đoán dựa vào ánh mắt của mình, đưa ra kết luận Kì Kì chẳng phải thật sự thích anh.

Tiểu Dương: Ở Phần III – chương 4 Kì Kì nhìn thấy chiếc xe máy dựng trước cửa hàng.

...

Thấy một chiếc xe máy dừng trước cửa hàng nhỏ, trông rất giống xe của Trương Tuấn, tôi không khỏi bước chậm chân, biết rõ hôm qua cậu đã đến chúc tết cô Cao, rất có khả năng đó không phải xe cậu, nhưng vẫn không nhịn được muốn đứng trước chiếc xe máy đó.

...

Yên lặng nhìn chiếc xe máy, nghĩ tới Trương Tuấn, cũng nghĩ tới những lúc Tiểu Ba lái tôi trên chiếc xe máy của anh, hòa mình vào cơn gió mát. Chúng tôi đều đã thu lại những góc cạnh nổi loạn, bắt đầu nỗ lực trong quỹ đạo của cuộc sống.

Sau khi đứng một lúc lâu, tôi xoay người rời đi, nhìn thấy giao lộ đằng trước có bán thịt dê nướng, chạy đến mua mười xiên, dặn người bán cho thật nhiều hạt tiêu vào.

Vừa ăn những miếng thịt dê nướng cay xè, vừa đón gió lạnh mỉm cười. Chương 12: Đứng thứ nhất trong khối

Vì buổi tiệc sinh nhật, chuyện của tôi và Trương Tuấn đã được truyền đi rất nhanh trong trường, cậu bạn Dương Quân ôm bụng cười nghiêng cười ngả.

Khi đó, trong trường bắt đầu lưu hành không khí lãng mạn, vào giờ ra chơi, rất nhiều nam sinh ngồi trên bàn, đập chân lên ghế, ôm đàn ghi-ta vừa gảy vừa hát, Dương

Quân chính là một trong số đó.

Cậu ta không có cách nào hát tình ca với Đồng Vân Châu, nên đem tất cả khả năng ra để đả kích cười nhạo tôi, từ khi nghe tin tôi và Trương Tuấn “đang nói”, thì trò ưa thích nhất của cậu ta chính là vừa gảy đàn vừa hát “Bạn ngồi cùng bàn” với tôi.

Bạn ngồi cùng bàn: <http://www.youtube.com/watch?v=r610k8n-JYQ>

<http://www.youtube.com/watch?v=sdKn-7TWivM&feature=related>

“Ai cưới cô gái đa sầu đa cảm như em, ai xem nhật ký của em, ai búi mái tóc dài của em, ai làm áo cưới cho em, ai đọc lá thư anh viết cho em...”

Cả lớp tôi đều vừa nghe vừa cười.

Lần này, tôi nhất định phải bình tĩnh, phải thật bình tĩnh, không thèm nhìn cậu ta, nếu không dù có bất cứ phản ứng gì, đều làm cho đám con trai lớp tôi cười càng khoái trí hơn.

Trước kỳ thi giữa kỳ một, Dương Quân lại đột nhiên uể oải không phấn chấn, không hề trêu cợt tôi nữa, không hề ca hát nữa, ngay cả tâm tình học tập cũng không có.

Tôi hỏi cậu làm sao thế, cậu lặng lẽ nói cho tôi biết Đồng Vân Châu và anh chàng bán băng đĩa kia nắm tay nhau.

Cậu vô cùng đau lòng vượt qua suy đoán của tôi, ngày nào cũng gục xuống bàn ngủ, bài tập chỉ làm cho qua, hoặc chép bài tập của tôi.

Tôi thật sự không chịu nổi cậu ấy nữa, vào giờ tự học buổi tối gọi cậu cùng trốn học, hai người chạy ra hồ sen của trường nghe ếch hoặc cóc kêu rên.

Tôi hỏi cậu thích Đồng Vân Châu bao nhiêu, tại sao lại thích Đồng Vân Châu, Dương Quân toàn nói những câu rời rạc, lúc thì đau lòng nói mình rất thích Đồng Vân Châu, không rõ vì sao cô ấy không thích mình, lúc lại tức giận nói mình không thích cô ấy nhiều như vậy, cũng chẳng quan tâm cô ấy ở bên ai.

Tôi nói: “Cậu thấy mình ưu tú hơn cái tên lưu manh vớ vẩn kia, nhưng cậu dựa vào cái gì mà khẳng định mình ưu tú chứ? Bởi vì thành tích học tập của cậu tốt, sau này nhất định sẽ đỗ vào một trường đại học danh tiếng, có tiền đồ sáng sủa. Còn nếu bây giờ vì thất tình mà cậu bắt đầu ghét học, thành tích sẽ bị sút kém, không những không thể đỗ vào đại học danh tiếng, mà thậm chí ngay cả vượt qua cấp Ba cũng không được, cậu có tư cách gì nói mình ưu tú? Đồng Vân Châu vừa chơi ở bên ngoài, vừa cẩn thận giữ thành tích học tập không quá kém, cậu ấy biết nắm trong tay cuộc sống của mình, nữ sinh như vậy nhất định sẽ khinh thường những nam sinh không thể nắm trong tay cuộc sống của mình. Nếu cậu không thích cậu ấy, thì nên học tập tốt vào, vì cậu ấy sớm hay muộn cũng chỉ là nhất thời, cậu làm sao có thể chôn cuộc đời sau này của mình với cái nhất thời? Nếu cậu thích cậu ấy, thì càng phải học tập tốt hơn nữa, để chứng minh mình tài giỏi, có năng lực, như vậy có lẽ sẽ có một ngày nào đó cậu ấy thích cậu.”

Dương Quân phỏng chừng rất không phục logic của tôi, buồn bực hỏi: “Nếu tớ hận cậu ấy thì sao?”

Tôi cười lạnh một tiếng: “Vậy càng phải học tập tốt, chỉ có như vậy, sau này cậu mới có thể công thành danh toại, sống tốt hơn cậu ấy, đạp cậu ấy xuống dưới chân.”

Dương Quân bị tôi nói cho mơ hồ, ngây ngốc nhìn tôi, tôi phát phát tay: “Tớ chỉ là bạn của cậu, nghĩa vụ đã làm xong, nếu cậu suy sút sa đọa, tớ cũng không nói một câu vô nghĩa nào, dù sao, muốn đi con đường như thế nào, chỉ có bản thân mới có thể quyết định, trên đời này, nếu không tự yêu mình, thì cũng không có ai yêu cậu!”

Dương Quân yên lặng trầm tư thật lâu, bỗng nhiên nói: “Lúc đầu nghe nói cậu và Trương Tuấn ở bên nhau, tớ thấy cậu có thể chịu áp lực rất lớn, bây giờ bỗng nhiên cảm thấy, thực ra Trương Tuấn cũng phải chịu áp lực rất lớn.”

Tôi không hiểu hỏi: “Có nghĩa là gì?”

Dương Quân lắc đầu, nhìn vào chỗ tôi ngăn người, trên mặt là khổ sở không hề che giấu, vào lứa tuổi chúng tôi, vì thích rất thuần túy, nên bị thương cũng rất thuần

túy. Vì nổi bị thương này, Dương Quân giống như đột nhiên trưởng thành thêm mấy tuổi, không hề giống một năm trước khi tôi vừa quen cậu ấy, không thêm đề tâm đến chuyện gì.

Trưởng thành giống như luôn đi cùng với đau xót, có phải khi đã từng bị thương, mới có thể tạo nên lớp vỏ? Khi một tầng lại một tầng vỏ bao quanh lòng chúng tôi, chúng tôi sẽ không dễ bị tổn thương nữa, cũng sẽ không dễ cảm động, rồi cũng trưởng thành.

Tôi và Dương Quân vẫn ở bên hồ sen nghe tiếng ếch kêu, gần mười giờ, mới trở về.

Ngày hôm sau, Dương Quân lại bắt đầu nhiệt tình mời phen, ồn ào nói muốn vượt qua Lâm Y Nhiên và tôi, Lâm Y Nhiên mím môi cười, tôi nói: “Đừng có nói suông, phóng ngựa lại đây mau.”

Ba người chúng tôi, người này đuổi người kia, người kia đuổi theo người này, vội vàng chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ.

Tôi rất chăm chỉ ôn tập, ngay cả môn chính trị ghét nhất cũng học thuộc lầu lầu, môn tiếng Anh tôi vẫn ôn như mọi khi, dựa vào cảm giác khi làm bài, tôi cảm thấy bài thi lần này hẳn là có chút khởi sắc.

Khi có kết quả kỳ thi, chủ nhiệm lớp tôi vô cùng kích động: “Thầy có một tin tốt muốn nói cho các em, cả khối có chín lớp, trong mười bạn đứng đầu khối, lớp chúng ta đã chiếm ba vị trí.”

Các bạn trong lớp bắt đầu loạt xoạt quay đầu, tầm mắt hướng về tam giác chúng tôi.

“Đầu tiên thầy muốn chúc mừng La Kì Kì, bạn ấy đứng thứ nhất trong lớp ta, cũng đứng thứ nhất trong khối.”

Các bạn trong lớp tôi bắt đầu vỗ tay, tôi cứng miệng, không thể tin nổi, tuy lần này tôi cảm thấy mình làm tiếng Anh cũng không tệ, nhưng thật không ngờ lại được đứng thứ nhất, hơn nữa cả hai mục tiêu cùng được hoàn thành. Dường như ông trời đang cố ý thử thách tôi, không cho tôi một quá trình dần dần, mà đột nhiên ném

tôi từ đêm tôi tuyệt vọng tới vầng hào quang xán lạn.

Thầy chủ nhiệm bảo cả lớp im lặng, nói tiếp: “Lâm Y Nhiên đứng thứ hai trong lớp ta, và cũng đứng thứ hai trong khối.”

Lớp tôi lại bắt đầu vỗ tay, Lâm Y Nhiên quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt cũng có niềm vui và hứng thú. Vừa rồi tôi còn lo lắng, lo cô ấy sẽ cảm thấy thế nào, bây giờ tôi đã biết, cô ấy vui sướng vì bản thân mình, cũng cảm thấy vui sướng vì tôi.

“Dương Quân đứng thứ ba trong lớp ta, đứng thứ mười trong khối, chúc mừng các em, chúc mừng các em!”

Dương Quân nắm chặt tay, hét to: “Rốt cuộc cũng được vào top 10 của khối.”

Trong tiếng hét to của cậu ấy, tôi mới thật sự hiểu ra mình đã là học sinh đứng thứ nhất trong khối, có được thành tích như vậy quả thực không dễ, trong cuộc đời tôi, lần đầu tiên cảm nhận được vui sướng khi thu hoạch

thành công, cao hứng đến mức một câu cũng không nói nổi, chỉ biết nhìn Dương Quân và Lâm Y Nhiên cười ngây ngô.

Thời gian chậm rãi lưu chuyển, đã rất nhiều năm trôi qua, tôi quên đi rất nhiều chuyện, nhưng một lần vui sướng đó tôi vẫn nhớ rõ như in, từ khoảng thời gian đó đến giờ, dưới sự tôi luyện của năm tháng, rất nhiều quan điểm của tôi đã thay đổi, nhưng tôi vẫn thủy chung cho rằng chỉ có vất vả được trả giá bằng thành công mới là thành công chân chính, chỉ có thành công như vậy mới có thể tạo ra niềm vui sướng thật sự cho con người.

Buổi chiều tan học, Trương Tuấn vừa thấy tôi đã cười, có vẻ còn cao hứng hơn tôi, tôi biết nhất định anh cũng biết tin rồi, muốn hỏi thành tích của anh, nhưng lại hơi lo sợ.

Anh chủ động báo: “Dưới sự đôn đốc trông coi của em, thành tích của anh cũng đạt được mức cao nhất trong lịch sử, từ thứ bảy mươi tám của năm ngoái đã lên đến thứ ba mươi lăm, nhưng anh chỉ nhảy được một chút thôi, mà em đã nhảy vọt lên cao nhất, áp lực của

anh quá lớn.”

Tôi cười lè lưỡi: “Đem tất cả áp lực chuyển thành động lực là được.”

Trương Tuấn cười thờ dãi: “Lần đầu tiên anh phát hiện, hóa ra em là một cô gái mạnh mẽ.”

Tôi hỏi: “Quan Hà thi thế nào?”

Trương Tuấn lắc đầu: “Không tốt lắm, giảm xuống một chút, đứng thứ ba trong lớp, hơn hai trong khối.”

“Vây cũng không có gì đáng lo, chắc là chưa phát huy tốt thôi.”

Trương Tuấn cười: “Đúng là không ai có thể so được với em, chỉ bay cao mà không ngã xuống dốc.”

Tôi cười khò: “Chuyện trên đời này làm gì dễ dàng như vậy? Em cũng từng thất vọng suy sụp mà.”

Trương Tuấn cười ha hả, căn bản không tin lời tôi, lúc đó tôi cũng lười giải thích.

Trương Tuấn hỏi tôi: “Đứng đầu cả khối rồi, chiều mai trốn học đi chúc mừng được không?”

“Được!”

Ngày hôm sau, hai chúng tôi trốn giờ học buổi chiều, đi trượt patin ở quán mới khai trương, sau đó lại cùng nhau ăn cơm chiều, xem phim. Tôi đạt được vị trí thứ nhất trong khối, sự tiến bộ của anh ấy còn lớn hơn tôi, vì thế hai người đều rất hăng hái, chơi vô cùng vui vẻ.

Vui sướng sau kỳ thi giữa kỳ rất nhanh đã bị việc học tập thông thường hòa tan, cuộc sống của tôi vẫn là hai điểm một đường như trước, chỉ là đã bỏ thêm vào đó một bóng dáng của Trương Tuấn. (hai điểm một đường: trường học và nhà, một con đường đi đi về về.)

Năm lớp 10, tôi đã quen cô đơn một mình, gọn gàng ngăn nắp phân phối thời gian của mình, nhưng lớp 11 này có thêm Trương Tuấn. Lúc đầu, tan học anh cùng về nhà với tôi, sau đó ngay cả đến trường cũng đón tôi đi cùng, cuối tuần chúng tôi cũng ở cùng một chỗ, vô thức, anh đã dần dần chiếm hết thời gian ngoại khóa của

tôi.

Lúc mới bắt đầu, tôi cũng vui sướng được ở bên anh giây giây phút phút, nhưng ngày qua ngày, toàn bộ thời gian của tôi đều bị anh chiếm lấy, tôi phát hiện mình chỉ đi chơi cùng Trương Tuấn và bạn của Trương Tuấn, đã rất lâu rồi không chơi đùa cùng Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thẩm Viễn Triết, Mã Đề, Mã Lực; tôi phát hiện cuộc sống của mình hoàn toàn phụ thuộc vào Trương Tuấn, tôi bắt đầu cảm thấy có chút áp lực. Thỉnh thoảng, tôi thử hỏi anh, cuối tuần tôi có thể đi chơi cùng đám Thẩm Viễn Triết không, anh sẽ kinh ngạc nói: “Bình thường em đều bận rộn học tập, chúng ta chỉ có thể trò chuyện được một ít, mãi mới có một ngày cuối tuần em rảnh rỗi, mà còn không chịu đi chơi cùng bạn trai?” Tôi cảm nhận được anh ấy đang tức giận, nên chỉ có thể bỏ ý định đó ra khỏi đầu. ước khi nghỉ tết, mọi người đều bắt đầu chuẩn bị chiến đấu với cuộc thi cuối kỳ.

Tôi có áp lực rất lớn, từ thành tích thi giữa kỳ, có thể hiểu là sự thay đổi của lượng có thể dẫn đến sự nhảy vọt về chất, nhưng cũng có thể hiểu là tôi đột nhiên có được vận may, phát huy vượt xa người thường, cuộc thi cuối

kỳ này tôi có thể đứng thứ nhất hay không, tôi cũng không chắc chắn, vì không chắc chắn, nên tôi đã nỗ lực rất nhiều.

Trong lòng có áp lực, đầu óc mỗi mệ, làm cho tôi càng mong muốn có những khoảng thời gian một mình, vì thế tôi không thể không nói với Trương Tuấn ý nghĩ của mình. Trước kỳ thi, chúng tôi chỉ gặp nhau vào cuối tuần, bình thường, tôi muốn có một ít không gian độc lập.

Trương Tuấn không hiểu rõ lắm, tôi cũng giải thích với anh ấy, có những lúc, tôi cần bạn bè, có lẽ khi tan học, vốn muốn cùng Lâm Y Nhiên thảo luận một chút về đề toán, nhưng bởi vì anh đang đợi tôi, nên tôi sẽ không thể tán gẫu lâu với cô ấy, cô ấy cũng ngại tìm tôi nói chuyện, mà có đôi lúc tôi rất mệt mỏi, cần một không gian yên tĩnh, không làm gì, không nói gì, cũng không nghĩ gì hết, một mình lẳng lặng đón gió, ngắm sao, ngắm người.

Tôi không biết Trương Tuấn có thật sự hiểu suy nghĩ của tôi không, nhưng anh cũng đồng ý với yêu cầu của

tôi.

Thành tích thi cuối kỳ được công bố, tôi đứng thứ nhất trong khối, Lâm Y Nhiên hạ xuống thứ bảy, Dương Quân đứng thứ mười ba, Trương Tuấn vẫn đứng ở thứ hơn ba mươi, thành tích của Quan Hà lại trượt xuống vị trí hơn ba mươi trong khối.

Năm mới, tôi cùng Trương Tuấn đến nhà cô giáo Cao chúc tết, cô Cao vô cùng vui vẻ: “Cô vẫn ngóng trông hai em cùng đến chúc tết, ba người chúng ta có thể tụ hội, cùng tâm sự.”

Mặt tôi bỗng nóng bừng, cúi đầu. Trương Tuấn nhìn thấy tôi đỏ mặt, cũng cúi đầu cười rộ lên.

Có lẽ ý của cô Cao không phải như tôi nghĩ, nhưng cô ấy nhìn thấy phản ứng của tôi, lại lập tức hiểu được. Cô không thấy sợ hãi trước chuyện chúng tôi yêu sớm như những giáo viên khác, mà ngược lại còn vui vẻ thay chúng tôi, vừa gọt táo cho chúng tôi vừa cười nói: “Cô nghĩ rằng hai đứa em có gì đó là lạ, vốn cùng học thêm với nhau, cùng cố gắng đi thi, quan hệ hẳn là phải tốt

hơn các bạn khác mới đúng, nhưng hai em lại không chịu nói chuyện với nhau, hàng năm luôn là một người vừa rời đi người kia lại đến, hơn nữa lúc nói chuyện phớt lờ với cô, luôn có tin tức của đối phương, nếu cô đoán không sai, nhất định là hàng năm các em không cần thận ‘gặp’ nhau.”

Đối với cô Cao, tôi cảm thấy rất thoải mái: “Làm gì có ạ? Chỉ gặp mỗi hai lần, một lần em đang đi về thì anh ấy mới vào; còn một lần là ở ngoài, anh ấy dừng xe máy, vừa đúng lúc em đang về.”

Cô Cao trêu ghẹo: “Nhớ rõ quá nhỉ. Tuy trí nhớ của Kì Kì rất tốt, nhưng không phải chi tiết nhỏ nhất về ai cũng nhớ rõ đúng không? Trương Tuấn, em nói xem?”

Trương Tuấn không nói lời nào, chỉ cười.

Chúng tôi và cô Cao vẫn giống như nhiều năm trước, thoải mái trò chuyện, khi nói tới thành tích học tập của chúng tôi, tôi nói: “Kỳ thi giữa kỳ em lo là do mình may mắn, nhưng sau kỳ thi cuối kỳ, em đã thấy không sâu lo gì nữa.”

Cô Cao nói: “Khi nghe nói em đứng thứ nhất trong khối, cô kích động cả một ngày, nói với từng giáo viên trong văn phòng rằng học sinh đứng thứ nhất ở trường Nhất Trung từng là học trò của mình.”

Tôi ngượng ngùng cười.

Cô Cao cười hỏi: “Học kỳ sau các em càng phải tập trung hơn, đã nghĩ sau này vào trường đại học nào chưa?”

Tôi nhìn Trương Tuấn, Trương Tuấn nói: “Em còn chưa suy nghĩ cẩn thận, bố em đã nói chuyện hai lần với em, muốn em vào khoa kinh tế, hoặc khoa máy tính.”

Cô Cao hỏi tôi: “Kì Kì thích Thanh Hoa hay Bắc Kinh?”

“Dạ? Em chưa nghĩ tới.” Tôi vẫn chỉ tâm tâm niệm niệm được đứng thứ nhất trong khối.

“Đứng đầu trường Nhất Trung mặc kệ có phải là trạng nguyên hay không, thì Thanh Hoa và Bắc Kinh khẳng định có thể tùy tiện chọn một, có thời gian em

hãy suy nghĩ xem trường nào hợp với mình, ngành nào phù hợp với mình.”

Tôi cười cười, không nói chuyện.

Rời khỏi nhà cô Cao, Trương Tuấn vẫn trầm mặc, tôi hỏi anh: “Làm sao vậy? Sao đột nhiên lại im lặng như vậy?”

Anh lại cười nói: “Không có gì.”

Tôi cảm thấy tâm tình anh không tốt, nhưng nếu anh không muốn nói, tôi cũng không truy hỏi nhiều. Tôi vừa đi, vừa kể cho anh mấy chuyện vui vẻ.

Khi đi đến một cửa hàng nhỏ, Trương Tuấn đột nhiên dừng lại: “Hỏi em một chuyện.”

“Vâng.”

“Hôm nay vào năm trước, em đứng ngoài cửa hàng này, nhìn chăm chăm vào chiếc xe máy, rốt cuộc đã nghĩ gì, sao lại đứng lâu như vậy?”

Tôi ngậy người một chút: “Chiếc xe máy đó thật sự là của anh?”

“Ừ.”

“Lúc ấy anh ở ngay trong quán?”

“Ừ.”

Nghĩ lúc đó mình nhìn xe anh ngẩn người, tôi hơi xấu hổ, rầm rì nói: “Cũng không nghĩ gì, nghĩ... đến anh.”

Bỗng nhiên, cũng không nói rõ vì sao, liền cảm thấy tâm tình Trương Tuấn biến tốt hơn nhiều.

Anh nói: “Từ khi lên cấp Ba, em không ra ngoài chơi nữa, cả kỳ nghỉ đông vẫn không có cơ hội gặp em, biết em nhất định sẽ đến chúc Tết cô Cao, nên ngày đó anh cố ý chờ em ở bên trong, muốn liếc nhìn em một cái.”

Trái tim tôi bỗng bị tác động bởi rất nhiều điều nhẹ nhàng, có một loại cảm giác ấm áp đến hài lòng: “Hàng năm nghỉ đông, lúc em xuống nhà cô Cao, thấy anh dừng xe máy, đều không phải là tình cờ, đúng không?”

“Kì Kì, em và những bạn hồi tiểu học có nhiều lần ‘tình cờ’ như vậy sao? Một lần tình cờ là trùng hợp, ba lần, bốn lần tình cờ là phải nhờ vào có lòng, cả năm lớp 9, em gặp Quan Hà được mấy lần? Gặp anh được mấy lần? Em có thấy ba năm cấp Hai chúng ta gặp nhau nhiều lần không?”

Tôi lúng ta lúng túng nói: “Em... ánh mắt em luôn đuổi theo anh.”

Trương Tuấn túm túm cái mũ giúp tôi: “Ở đây gió to quá, cẩn thận bị cảm, chúng ta tìm chỗ nào ấm áp nhé.”

Chúng tôi đi ăn thịt dê nướng, ngồi trước lò nướng, trên người lập tức ấm áp hơn, tôi cắn thịt dê nướng, cả đầu còn đang nghĩ đến chuyện trước kia.

Trương Tuấn hỏi tôi: “Sao từ nãy đến giờ em không nói gì, nghĩ gì thế?”

“À... à... em có chuyện muốn hỏi anh, trước đây anh có mấy bạn gái?”

Không ngờ thật hiếm khi mặt anh lại đỏ lên: “Em

nghe nói có mấy người?”

“Hai người, một người là giáo viên mầm non, một người làm trong đoàn múa. Sau đó còn có Trần Diệc Nam, Đồng Vân Châu, nhưng em không thấy anh ở bên Trần Diệc Nam, với Đồng Vân Châu chắc cũng như vậy, đều là do lời đồn của mọi người.”

“Anh và Trần Diệc Nam đi ra ngoài chơi vài lần, mấy đứa bạn trêu đùa, gắn kết linh tinh, không biết truyền tin ra từ lúc nào. Anh chưa từng hẹn riêng cô ấy, cô ấy cũng chưa từng hẹn anh ra ngoài, chỉ là thỉnh thoảng cô ấy viết thư cho anh, tất cả đều là thơ văn cổ, anh không hiểu lắm. Đồng Vân Châu chơi với rất nhiều nam sinh, nhưng thực ra trong lòng chỉ có Hác Liêm, anh và cô ấy trăm phần trăm chỉ là tình bạn bình thường.”

“VẬY... hai cô gái kia thì sao? Anh có thích họ không?”

Trương Tuấn vô cùng xấu hổ, không muốn nói, nhưng lại không thể không nói: “Em nói cô gái dạy mầm non, anh cũng chơi khá thân với cô ấy, nhưng người cô

ấy thích không phải anh, mà là một người bạn của anh, cậu bạn kia hơi phong lưu, nên cô ấy mới cố ý thân mật với anh để làm cậu ta tức giận, lúc em thấy cô ấy uống rượu khóc lóc, đều là vì có chuyện với cậu kia, không liên quan gì đến anh, sau đó cô ấy hết hy vọng, cũng không gặp anh nữa.”

Bây giờ cẩn thận nhớ lại, trong những hình ảnh còn ghi nhớ, ánh mắt cô gái kia luôn nhìn nơi khác, thật sự là chưa bao giờ dừng trên người Trương Tuấn.

“Bạn gái thật sự chỉ có một, chính là cô gái đánh nhau với em, cô ấy tên là Lâm Duyệt.” Trương Tuấn vô cùng quẫn bách, “Chúng ta có thể không nói đến chuyện này không?”

“Không được.” Trong lòng để ý nhất chính là cô gái đó, cô gái mặc váy đỏ bay bay trong gió đó đã làm cho tôi canh cánh trong lòng rất nhiều đêm.

Trương Tuấn không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục giải thích: “Có một lần, anh đến quán karaoke của Hứa Tiểu Ba, em và anh ấy đang tình cảm hát đôi, em còn

nhớ không?”

Tôi nghĩ lại: “Nhớ rõ.” Đó là vì chúc mừng anh bị người ta “vứt bỏ”.

“Lúc đấy anh nghĩ em và Hứa Tiểu Ba ở bên nhau, vừa lúc m Duyệt có ý với anh, cô ấy cũng có dáng vẻ xinh đẹp, mấy người bạn cũng thấy cô ấy chơi tốt, nên anh liền ở cùng cô ấy, cô ấy và bọn anh có thể chơi đến lầy cờ đỏ, cũng chơi rất vui vẻ.” Trương Tuấn nhìn quanh, hỏi chủ quán một điều thuốc, “những chuyện sau đó, em đều biết, chuyện quá khứ anh không muốn nói lại nữa, sau này em cũng đừng hỏi.”

(Tiểu Dương: không hiểu chơi đến lầy cờ đỏ nghĩa là gì.)

Giữa làn khói thuốc lượn lờ, Trương Tuấn lộ ra vẻ mặt lạnh lùng, là bộ dáng của “anh Tiểu Tuấn” mà tôi đã từng gặp, đột nhiên làm cho tôi cảm thấy đau lòng.

“Được, sau này em sẽ không hỏi lại.”

Tôi cũng không biết anh đi theo Tiểu Lục đã trải qua

những chuyện gì, cũng không biết anh ở cục công an đã trải qua những chuyện gì, chỉ biết anh rất để ý đến chuyện quá khứ, cũng không nhắc tới. Có lẽ phải chờ đến khi tất cả đau xót đều trở thành ký ức, anh mới sẵn sàng kể cho tôi nghe, trước đó, tôi nguyện kiên nhẫn chờ đợi.

Về mặt anh dần dịu dàng hơn, vút mẩu thuốc vào gạt tàn, nhìn tôi, vô cùng trịnh trọng nói: “Em không phải là người bạn gái đầu tiên của anh, nhưng nhất định là người cuối cùng.”

Buổi tối, lần đầu tiên tôi viết xuống quyển nhật ký: “Tôi nghĩ Trương Tuấn thật sự thích mình, tôi cảm thấy cực kỳ cực kỳ cực kỳ hạnh phúc.”

Năm đó tôi vô cùng vui sướng đắm chìm trong nhận thức Trương Tuấn thích mình, hưởng thụ hạnh phúc của tình yêu. Nhưng bây giờ nghĩ về cuốn nhật ký đó, lại chỉ có một lòng chua xót, vừa đau lòng vì cô gái La Kỳ Kỳ mười sáu, mười bảy tuổi, vừa đau lòng vì Trương Tuấn. Chỉ sợ Trương Tuấn sẽ không ngờ mình ở bên Kỳ Kỳ lâu như vậy, anh dè dặt cẩn trọng như vậy, toàn tâm toàn ý

yêu Kì Kì như vậy, mà bây giờ Kì Kì mới dám tin rằng anh ấy yêu mình. Nếu anh hiểu được điểm ấy, có lẽ anh cũng có thể hiểu được Kì Kì chỉ có mặt ngoài kiên cường, làm bộ như không cần.

Kì Kì thời niên thiếu đã dùng tình cảm rất sâu nặng, càng sâu nặng lại càng thấy sợ. Tự ti trong đáy lòng bị phóng đại, luôn cảm thấy tùy thời Trương Tuấn lại thích một cô gái khác, hơn nữa chính mắt thấy bị kịch tình yêu của Cát Hiểu Phi và những người khác, nên ý thức tự bảo vệ mình của cô ấy quá mạnh mẽ, lý trí luôn nhắc nhở tình yêu của cô mang theo bị quan, giống một con ốc sên đang lo sợ, tùy lúc có thể trốn vào cái vỏ của mình. Nhưng Trương Tuấn của thời niên thiếu cũng không thể hiểu phức tạp của Kì Kì, anh chỉ có thể phán đoán dựa vào ánh mắt của mình, đưa ra kết luận Kì Kì chẳng phải thật sự thích anh.

Tiểu Dương: Ở Phần III – chương 4 Kì Kì nhìn thấy chiếc xe máy dựng trước cửa hàng.

...

Thấy một chiếc xe máy dừng trước cửa hàng nhỏ, trông rất giống xe của Trương Tuấn, tôi không khỏi bước chậm chân, biết rõ hôm qua cậu đã đến chúc tết cô Cao, rất có khả năng đó không phải xe cậu, nhưng vẫn không nịn được muốn đứng trước chiếc xe máy đó.

...

Yên lặng nhìn chiếc xe máy, nghĩ tới Trương Tuấn, cũng nghĩ tới những lúc Tiểu Ba lái tôi trên chiếc xe máy của anh, hòa mình vào cơn gió mát. Chúng tôi đều đã thu lại những góc cạnh nổi loạn, bắt đầu nỗ lực trong quỹ đạo của cuộc sống.

Sau khi đứng một lúc lâu, tôi xoay người rời đi, nhìn thấy giao lộ đằng trước có bán thịt dê nướng, chạy đến mua mười xiên, dặn người bán cho thật nhiều hạt tiêu vào.

Vừa ăn những miếng thịt dê nướng cay xè, vừa đón gió lạnh mỉm cười.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Nghi Kỵ Về Tình Yêu

Sau khi khai giảng học kỳ hai lớp 11, nhà trường phân thêm lớp khoa xã hội, các lớp ban đầu vẫn giữ nguyên, trở thành khoa tự nhiên, lớp mới mở là hai lớp khoa xã hội, lớp 11-10 và lớp 11-11, chuyển tất cả những học sinh có nguyện vọng theo học khoa xã hội vào hai lớp này.

Phân lớp xã hội, đối với tôi, Trương Tuấn và mấy người bạn tốt xung quanh đều không có ảnh hưởng gì, vì chúng tôi đều chọn khoa tự nhiên

Tôi và Trương Tuấn vẫn duy trì thỏa thuận từ học kỳ trước, cho nhau một ít không gian độc lập, mỗi ngày tan học không phải lúc nào cũng về cùng nhau, thỉnh thoảng vào ngày cuối tuần, tôi cũng có thể đi chơi cùng Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thẩm Viễn Triết.

Trương Tuấn rất thích đi chơi, nhảy, ca hát, chơi bóng, mọi thứ đều tinh thông, Hoàng Vi cũng biết chơi, anh ấy bắt đầu thường xuyên đi chơi cùng Hoàng Vi.

Ban đầu, tôi cũng không để ý, nhưng sau đó, Trương Tuấn còn thường xuyên đưa Hoàng Vi về nhà sau khi tan học, trong lòng tôi thấy có chút khó chịu.

Nhưng vào lúc đó, tôi rất kiêu ngạo, kiêu ngạo đến nỗi không muốn biểu hiện mình ghen tị, vì vậy, khi anh hỏi tôi: “Lúc anh không về nhà với em, em có để ý anh đi về cùng nữ sinh khác không?”

Tôi làm bộ như không ngại, cười: “Tại sao em phải để ý?”

Trương Tuấn thờ ơ nhún nhún vai, cười nói: “Không ngại là được.”

Vì bộ dáng thờ ơ của anh mà tôi tức giận, nhưng lại không biết anh cũng vì tôi không để ý mà tức giận.

Phải rất lâu sau, tôi mới hiểu được, trong tình cảm giữa chúng tôi, lo được lo mất không chỉ có tôi, mà còn

cả anh nữa. Anh vốn vì tôi từ chối không muốn đưa về nhà, mà thất vọng, bây giờ tôi lại hoàn toàn không ngại anh ở cùng một chỗ với nữ sinh khác, anh không chỉ có thất vọng, mà còn bị tổn thương.

Tuy nhiên, tôi chẳng những không hiểu được tâm tư của anh, mà còn tức giận nữa, ngoài mặt làm bộ như không tức giận chút nào, lạnh lùng với anh. Rõ ràng là rất muốn gặp anh, mà lại chạy đi chơi cùng Dương Quân, Thẩm Viễn Triết, Lâm Y Nhiên.

Chân công tử, Đồng Vân Châu nhìn thấy tôi như vậy, cũng khuyên Trương Tuấn chia tay, nhưng Dương Quân, Lâm Y Nhiên nhìn thấy Trương Tuấn rõ ràng là bạn trai của tôi, lại đi chơi cùng nữ sinh khác, không hề để ý đến cảm nhận của tôi, cũng thấy bất mãn với anh.

Khó chịu trong lòng Trương Tuấn qua đi, lại nói với đám bạn, quyết định sẽ đối tốt với tôi, anh nghĩ chỉ cần mình tốt với tôi, tôi sẽ thật sự yêu anh, để ý đến anh.

Tôi vào lúc đó, hoàn toàn không biết tâm tình Trương Tuấn cũng thấp thỏm lo lắng, tôi chỉ biết là tôi

đang tức giận, nhưng đột nhiên không đưa Hoàng Vĩ về nhà nữa, cũng không đi chơi một mình với Hoàng Vĩ nữa. Anh đối tốt với tôi như vậy, mà tôi cũng thích anh như vậy, hai người đương nhiên lại hòa hợp. Nhưng sự hòa hợp ấy, tuy rằng ngọt ngào, lại không thể giải quyết được vấn đề, đó chỉ là một bên nhượng bộ và hy sinh.

Tháng tư có sinh nhật của Trương Tuấn. Ngày đó, anh mời tất cả bạn bè trong trường và ngoài trường, ngồi chật cả ghế lô, Quan Hà nhìn vậy tròn mắt há hốc mồm, hỏi tôi: “Sao Trương Tuấn lại quen biết nhiều người như vậy?”

Tôi nói: “Người hay chi nhiều tiền thì bạn bè cũng nhiều.”

Quan Hà hỏi tôi: “Cậu chuẩn bị tặng Trương Tuấn quà gì vậy?”

“Chẳng lẽ tớ xuất hiện không phải món quà à, không phải là món quà tốt nhất sao?”

“Đừng có đùa, cậu thật sự không chuẩn bị gì?”

Tôi nhìn nhìn Trương Tuấn, thấy anh đang nói chuyện với người khác, không để ý bên này. Mở ra ba lô ra, cho Quan Hà xem, là một bình thủy tinh xinh đẹp, bên trong chứa chín mươi chín ngôi sao may mắn, đại diện cho thiên trường địa cửu. (thiên trường địa cửu: bền vững lâu dài, vĩnh hằng)

“Đẹp quá!” Cô ấy rướn người nhìn kỹ bình thủy tinh.

Tôi nói nhỏ bên tai Quan Hà: “Là tó gấp đây, mỗi một ngôi sao may mắn đều cất giấu một câu.”

Trong mắt Quan Hà có kinh hãi: “Tó làm một chiếc chuông gió tặng sinh nhật Trương Tuấn, mất một tuần.”

Trong lòng tôi cảm khái, lòng kiêu ngạo của cô ấy còn mạnh hơn tôi, tôi là người diễn hình “Thân giả thống, cừu giả khoái”, đối với người càng để ý, tôi càng kiêu ngạo, đối với người không thèm để ý, tôi càng thờ ơ vô lại, nhưng Quan Hà dù đối với ai, cũng kiêu ngạo rụt rè.

Thân giả thống, cừu giả khoái: người thân đau đớn,

kẻ địch khoái trá.

Phần lớn những người ở đây tôi và Quan Hà đều không biết, chúng tôi cũng không có hứng thú làm quen, nên chỉ ngồi trong góc nói chuyện phiếm với nhau.

Trương Tuấn mang theo vài người đi về phía bàn chúng tôi: “Kì Kì, còn nhớ không?”

Mọi người đều sửng sốt, hét rầm lên, đúng là bạn hồi tiểu học. Mấy năm nay, vì muốn quên đi khoảng thời gian không thoải mái đó, gần như tôi hoàn toàn không liên lạc với bạn hồi tiểu học. Sau hơn bốn năm gặp lại nhau, có lẽ bởi vì bây giờ tôi rất khá, cảm thấy tự tin hơn, nên bắt đầu trở nên thông dong, thậm chí còn có niềm vui sướng khi chia tay lâu ngày gặp lại.

Một số bạn đã tốt nghiệp trường kỹ thuật, đã đi làm ở đơn vị thực tập, có bạn tự kinh doanh, có nữ sinh đã đính hôn, còn có mấy bạn cũng đang học trung học giống chúng tôi. Vài năm không gặp, bạn cùng lớp lại được gặp nhau trong một phòng, nhưng quỹ đạo cuộc sống đã hoàn toàn khác nhau.

Mọi người ngồi cùng một chỗ, vội vàng trao đổi tin tức về đám bạn, rất nhiều cái tên bị mọi người nhắc tới, họ đều có vẻ rất quen thuộc, còn tôi lại phải nhớ lại một chút.

Khi họ nhắc tới tên Chu Vân, nói cô ấy đang học ở trường trung học thực nghiệm, lòng tôi không thể không chế, cảm thấy hơi bức tức, nhưng vẫn duy trì nụ cười, như sợ họ sẽ nhắc tới chuyện gì đó, tuy biết rõ chuyện về chiếc bút máy đắt tiền đã qua từ lâu rồi, nhưng những phiền não khi trưởng thành, có cả chuyện cây bút máy của Chu Vân.

(Ở phần I-Chương 3.1, Kì Kì bị cô giáo Triệu đồ oan là lấy trộm bút máy của Chu Vân.)

Nhóm bạn cùng trao đổi những tin đồn mà mình biết, bắt đầu tán gẫu về những chuyện thú vị hồi tiểu học, trêu ghẹo cậu bạn Cao Phi lúc xem phim “Mẹ lại yêu tôi một lần nữa” [1], còn khóc thê thảm hơn cả nữ sinh, nước mắt ướt sũng cả khăn quàng đỏ, Cao Phi không chịu thừa nhận, phản bác mạnh mẽ, nhưng đã bị mọi người nhất trí trấn áp.

[1] Phim Mẹ lại yêu tôi một lần nữa, tên khác là My Beloved, bộ phim Đài Loan năm 1989. Kể về câu chuyện cảm động giữa một bà mẹ đơn thân và cậu con trai. Khi tác phẩm này được công chiếu tại Trung Quốc Đại lục hồi đầu thập niên 1990, phim đã lấy đi không ít nước mắt của khán giả.

Bạn gái Cao Phi trừng mắt nhìn cậu ta.

Mọi người vui sướng khi người khác gặp họa.

Mọi người vạch ra điểm yếu của nhau, nói ai năm đó thích ai, họ đều nói năm đó Trương Tuấn viết thư tình rất giỏi tất cả thư tình của họ đều là Trương Tuấn viết hộ, một bạn chỉ vào một người và Quan Hà nói: “Thư tình cậu ấy đưa cho Quan Hà chính là Trương Tuấn viết.” Một bạn khác lập tức chỉ vào Cao Phi nói với Quan Hà: “Thư tình cậu ta đưa cho cậu cũng là Trương Tuấn viết đấy.”

Bạn gái Cao Phi làm bộ tức giận, âm trầm nói với Cao Phi: “Em thấy em còn chưa hiểu đủ về anh, tối nay về nhất định phải nói chuyện cho rõ.”

Cao Phi lo sợ, vội vàng nói: “Khi đó gần như con trai cả lớp đều thích Quan Hà, mọi người đều viết thư tình cho cô ấy.” Sau đó chỉ vào mấy bạn nam nói, “Cậu nói xem, cậu có từng thích không? Còn cả cậu nữa! Tớ nhớ sau khi Quan Hà từ chối cậu, cậu còn trộm rượu của bố, bảo chúng ta cùng uống, cuối cùng bị bố cậu đánh cho một trận.” Lại chỉ vào Trương Tuấn, “Còn cậu nữa nhé, có từng hẹn Quan Hà đi chơi không? Bị Quan Hà từ chối, còn kiêu ngạo nói với bọn tớ “Không phải lão tử không tốt, mà là Quan Hà không có mắt!”

Quan Hà xấu hổ đỏ mặt, xua xua tay nói: “Làm ơn, đây toàn là những chuyện không đâu từ đời nào rồi, các cậu đừng nói nữa.”

Cao Phi vênh váo tự đắc chứng minh xong tất cả đám con trai ở đây đều từng thích Quan Hà, lại vui sướng quay sang nói với bạn gái: “Lúc đó mọi người chỉ là vô giúp vui, vốn không phải thật sự là nam thích nữ, nếu không làm sao bọn anh có thể thay phiên nhau đi hẹn Quan Hà? Mỗi người còn bỏ ra mười tệ, cược xem ai có thể hẹn được Quan Hà, tiền sẽ về tay người ấy.”

Bạn gái Cao Phi tò mò hỏi: “Ai hẹn được?”

“Quan Hà chính là đỉnh Everest, bọn anh còn chưa tới giữa sườn núi đã bỏ mình rồi!”

Mọi người đều cười ha ha.

Trương Tuấn nghiêng người ngồi cạnh tôi, một tay vòng qua lưng ghé dựa của tôi, một tay xoa đầu, nhìn tôi, mím môi cười.

Tôi vẫn duy trì nụ cười, nhưng trong lòng cũng thấy cay đắng, nếu đổi thành một cô gái khác, có lẽ tôi cũng không để ý, nhưng anh ấy là Trương Tuấn mà tôi yêu đến tận tụy, cô ấy là Quan Hà mà tôi hâm mộ đến tận tụy, ở trước mặt họ, tôi không thể dễ dàng tiêu tan sự tận tụy của mình.

Dưới sự năn nỉ liên tục của Quan Hà, mọi người không nói đến cô ấy nữa, lại bắt đầu nói về tôi và Trương Tuấn, hôm năm miệng mười nói: “Mau khai ra một chút quá trình yêu đương, ai theo đuổi trước?”

“Hai người các cậu trước giờ cũng không chơi thân,

sao bây giờ lại ở cùng một chỗ?”

“Tớ vẫn tưởng chỉ là lời đồn, bây giờ mới tin là thật, giữ bí mật giỏi quá nhỉ, rốt cuộc các cậu là ai thích ai trước?”

Trương Tuấn liếc nhìn tôi một cái. Cười nói: “Đương nhiên là tớ thích cô ấy trước.”

Bạn gái Cao Phi hỏi tôi: “Nghe nói cậu đứng thứ nhất ở trường Nhất Trung, có thật không?” Tôi gật gật đầu, cô ấy hét âm lên, “A! Tớ được ngồi cùng với bạn đứng thứ nhất trường Nhất Trung! Sau này sẽ vào Thanh Hoa với Bắc Kinh đó.” Cô ấy vươn tay lấy một chiếc cốc thủy tinh dài, giả làm micro để trước mặt tôi: “Phỏng vấn một chút, từ trước đến giờ không nghe nói học sinh đứng đầu trường Nhất Trung cũng yêu đương, xin hỏi cậu thấy Trương Tuấn có ma lực gì vậy?”

Tôi mặt đỏ tai hồng, lắp bắp một lúc lâu, nói: “Tớ không phải học sinh giỏi.”

Cô ấy nói: “Làm ơn đi, đứng đầu khối mà còn không

phải học sinh giỏi thì ai mới là học sinh giỏi chứ? Khiêm tốn quá độ chính là kiêu ngạo đó nhé!” Mọi người đều cười rộ lên, chỉ có Quan Hà, nụ cười ngày càng miễn cưỡng.

Bạn gái Cao Phi chuyển “Micro” về phía Trương Tuấn: “Xin hỏi có được bạn đứng đầu khối ở trường Nhất Trung trong tay có cảm giác gì? Có cảm thấy rất tự hào không?”

Tôi vô cùng xấu hổ, cố mỉm cười không nói gì. Vừa lúc ở bàn khác có người gọi Trương Tuấn, Trương Tuấn thừa dịp đứng lên: tứ qua đó một lúc, mọi người cứ chơi thoải mái đi.”

Khi mọi người đã đến đông đủ, bắt đầu vừa ăn cơm vừa hát karaoke. m thanh ở khách sạn không tốt lắm, hệ thống điều chỉnh âm thanh kém, không ít người hát rất chuyên chú, mà lại thấy rất khó nghe.

Các bạn tiểu học ồn ào muốn Quan Hà hát: “Đi đâu với họ, để cho họ biết thế nào gọi là ca hát.”

Quan Hà thoáng chậm lại một chút, cầm lấy micro.

Quan Hà chọn một bài hát cũ, “Phóng khoáng đi một chuyến” của Diệp Thiến Văn [2], vài năm trước đã nổi khắp trong nam ngoài bắc. Khi tiếng hát vang lên, mọi người vô thức đều im lặng.

[2] Còn có tên là Một đời thông thả

<http://www.youtube.com/watch?v=PJ4LfBlG1oM>

Đất trời mênh mông

Khách qua đường vội vã

Thủy triều lên rồi lại xuống

n ân tương oán sinh tử bạc đầu

Mấy ai có thể thấu hiểu?

Hồng trần cuộn cuộn ái tình mê muội

Lúc hợp rồi lúc tan

Nửa tỉnh nửa say

Ít ra trong mộng còn có anh chung bước

Em dùng tuổi xuân đánh cược vào tương lai

Anh dùng chân tình đổi lấy cuộc đời này

Năm tháng dần trôi chẳng hay biết nhân gian có đau thương

Sao không thông thả, tự tại mà tiến bước

Bài hát này có giai điệu dễ nhớ, nhưng thật ra cũng không dễ hát, vì hát ra được cảm giác ung dung tự tại, đòi hỏi phải có một giọng hát tốt. Giọng của Quan Hà cũng như khí chất của cô ấy, ngoài mềm trong cứng, hát bài này rất hợp. Thậm chí tôi còn thấy cô ấy hát hay hơn cả Diệp Thiến Văn.

Mọi người đều bị cô ấy cuốn hút, tập thể vỗ tay vì cô ấy.

Tôi dùng khước mắt nhìn Trương Tuấn đang ngồi ở

một bản khác, anh nhìn Quan Hà, vẻ mặt có tâm sự.

Cảm xúc của mọi người càng ngày càng trào dâng, lại là bài hát cũ mà ai cũng thuộc, nên vừa vỗ tay vừa hát cùng Quan Hà, tôi không muốn khác loại, cũng vỗ tay cùng mọi người, chơi đùa cùng mọi người.

Quan Hà hát xong, mọi người đều hô to: “Lại hát một bài nữa, hát một bài nữa.”

Quan Hà cười buông micro, đi tới chỗ tôệu cũng hát một bài đi.”

Tôi tránh ra, kiên quyết không chịu. Đừng đùa! Vừa có châu ngọc, bây giờ tôi mà lên, không phải là Đông Thi chạy lại so sánh với Tây Thi sao?

Nước Việt thời Xuân Thu, có một cô gái tuyệt đẹp tên là Tây Thi, nhất cử nhất động của nàng đều vô cùng duyên dáng .

Mỗi lần đau ôm Tây Thi có thói quen lấy tay ôm ngực, đôi chân mày nhăn lại trông lại càng say đắm lòng người.

Thôn gần đó, có cô gái tên là Đông Thi, người xấu xí, cô ta biết chuyện liền tìm đến hòng bắt chước cử chỉ của Tây Thi. Đến khi thành thạo mới ra về. Một hôm Đông Thi giả ốm vừa nhăn mày vừa lấy tay ôm ngực.

Mấy chàng trai làng nghe tin vội vã đến thăm, Đông Thi ngày thường đã xấu nay trông càng tệ hơn, mấy chàng trai vội lảng ra xa và che miệng cười.

Có một bàn nghịch ngợm, sợ thiên hạ chưa đủ loạn, lập tức hòa theo: “La Kì Kì, La Kì Kì!”

Tôi nhìn Quan Hà xin giúp đỡ, hy vọng cô ấy có thể hiểu tôi không muốn “nổi bật” thế này. Lúc tham gia cuộc thi văn nghệ, luyện hát mấy tháng liền mà đứng trên đài tôi vẫn không hát nổi, hướng chỉ là ngẫu hứng đứng lên biểu diễn thế này? Nhưng ngày thường cô ấy hiểu ý là vậy, mà hôm nay lại không hiểu tâm tư tôi chút nào, cũng ồn ào theo đám bạn.

Giữa tiếng ồn ào của họ, bất kể người có quen tôi hay không cũng biết người tên La Kì Kì là bạn gái của Trương Tuấn, lập tức gọi “La Kì Kì” lên hát. Tôi càng

không ngừng từ chối, chối đi chối lại, đến nỗi ngay cả tôi cũng thấy mình già mòm lạp dị ghê tởm, mọi người vẫn còn gọi tôi, nhất là con gái.

Tôi suy từ bụng ta ra bụng con gái, vô cùng hoài nghi họ đều có rắp tâm khác, chính là muốn nhìn tôi xấu mặt.

Rốt cuộc, tôi cũng bị kéo lên trước TV.

Hát cái gì chứ? Tôi thật sự không biết hát gì, tôi thích nghe những bài hát cũ cũ quanh co khúc khuỷu, tình cảm nhẹ nhàng, thích nghe những bản nhạc đồng quê của Mỹ, rất ít quan tâm đến những bài thịnh hành. Tôi càng luống cuống nghĩ ngợi, lại càng không nghĩ ra được bài gì, mọi người đều im lặng chờ tôi, không khí rất là cổ quái.

Thật tốt! Lần này đúng là đủ xấu mặt nhé! H tất cả đều là bạn bè của Trương Tuấn!

Tôi tự xưng là thiên hạ đệ nhất mặt dày mà cũng không chịu nổi nữa rồi, bắt đầu muốn tìm cái hố để chui

xuống.

Đúng lúc xấu hổ vô cùng, Trương Tuấn cầm một chiếc micro khác, giơ lên, lớn tiếng hỏi: “Tớ mãnh liệt yêu cầu được hát cùng Kì Kì, ai có ý kiến? Ai có ý kiến?”

“Không có, không có! Ai dám có nào?” Đám bạn cười vang, không khí xấu hổ lập tức biến mất.

Trương Tuấn thấp giọng nói mấy câu với Chân công tử, cầm micro đi đến bên cạnh tôi, loa bắt đầu truyền ra giai điệu quen thuộc, là bài của Trương Học Hữu mà Trương Tuấn thường xuyên hát cho tôi nghe.

Không cầu mong gì, không kiếm tìm gì

Muốn đột phá thiên địa cầu đêm dài

Sau khi bốn ba có thể nhìn thấy em

Em có biết không?

Bình thường cũng phải bình thản cũng đúng

Thiên địa tự do nhưng lại cầu mong mặt trời mọc

Để có thể nhìn thấy em vào mỗi sáng sớm

Vậy đã là rất tốt rồi

Khi tất cả những gì quanh anh chỉ thoảng qua như làn gió, là lúc em cho anh tìm được bến bờ

Không muốn rời đi chỉ nguyện giữ cho tình cảm mãi không héo rũ

Mỗi một ngày, mỗi một ngày trôi qua tựa như người say

Luôn muốn yêu em nhiều thêm chút nữa

Anh phát hiện mình thích nhất khi được viết cùng em

Những đêm sau này

Mỗi ngày trôi qua tình cảm lại càng thêm sâu đậm

Yêu em nhiều hơn

Anh thích mình sinh với em

Sao phải e ngại ngày mai gió to đường gập ghềnh

Danh là gì tài là gì

Là hương vị của cuộc sống

Nhưng hàng ngày có thể nhìn thấy em

Như vậy mới là tốt đẹp nhất

Khi tất cả những gì quanh anh chỉ thoảng qua như làn gió, là lúc em cho anh tìm được bến bờ

Không muốn rời đi chỉ nguyện giữ cho tình cảm mãi không héo rũ

Mỗi một ngày, mỗi một ngày trôi qua tựa như người say

Luôn muốn yêu em nhiều thêm một chút

Bài hát trên: Mỗi ngày yêu em thêm một chút

<http://www.youtube.com/watch?v=7Bo1Gk28G4Q>

Nói là tôi và Trương Tuấn hợp xướng, nhưng thật ra, Trương Tuấn gần như hát đơn ca. Lúc đầu tôi còn hát vài câu theo anh, sau đó, thấy anh hát rất hay, tôi hoàn toàn là dư thừa, nên không hát nữa, chỉ nghe anh hát.

Anh đứng bên TV, không xem lời bài hát, mà chỉ nhìn tôi. Tôi càng không ngừng nháy mắt ra dấu, hy vọng anh có thể hiểu được một chút, dời tầm mắt đi, anh lại vẫn nhìn tôi, làm tôi vừa thẹn vừa giận.

Các bạn khác thấy vậy bắt đầu ồn ào vỗ tay, tôi chỉ có thể không để ý tới anh, quay đầu nhìn chăm chăm vào màn hình, làm bộ như đang nghiên cứu ca từ.

Khi tiếng hát chấm dứt, rất nhiều nam sinh huyết sáo, giễu cợt Trương Tuấn: “Không thể được, bài này là Trương Tuấn hát, La Kì Kì phải hát một bài khác.”

Trương Tuấn nhìn họ cười, không để ý đến họ, đưa micro cho người khác, kéo tôi trở lại chỗ ngồi.

Các bạn tiểu học đều làm bộ run run, như là bị chúng

tôi làm cho ghê t lắm, bạn gái Cao Phi răn dạy: “Anh thấy không ? Đây là tấm gương để anh học tập đó.”

Cao Phi giờ tay ra cho cô ấy xem: “Em thấy không? Toàn thân đều nổi da gà.”

Quan Hà liếc nhìn tôi và Trương Tuấn một cái, rồi lại chuyển đầu, nhìn chăm chăm vào màn hình TV, làm như đang chuyên chú nghe người khác hát.

Gần mười giờ, mọi người hát bài “Chúc mừng sinh nhật” cho Trương Tuấn rồi cùng giải tán. Chắc vì còn bị ảnh hưởng bởi buổi tiệc lần trước, nên đám Chân công tử không yêu cầu tôi tặng quà cho Trương Tuấn, những người khác ồn ào, cũng bị họ trấn áp.

Tôi và đám Chân công tử giúp Trương Tuấn đem quà về nhà anh, chờ họ rời đi, tôi mới lấy quà sinh nhật chuẩn bị cho anh từ ba lô ra.

Trương Tuấn nhìn bình thủy tinh, bên trong chứa những ngôi sao may mắn đủ màu sắc, cao hứng hỏi: “Tất cả đều là chính tay em gấp?”

“Ừm.”

“Cảm ơn em.” Trương Tuấn đi vòng quanh phòng một lượt, mở cánh cửa kính của tủ sách ra, đặt bình thủy tinh vào trong đó, như vậy lúc anh nằm trên giường, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy

Tôi vui sướng vụng trộm cười. Tôi không nói với anh, mấy tháng trước, tôi đã chuẩn bị quà sinh nhật rồi, mỗi ngày chỉ gấp một ngôi sao, mỗi một ngôi sao đều làm cẩn thận, hoàn mỹ nhất. Mỗi tối trước khi đi ngủ, tôi đều ngồi trước bàn, hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra giữa chúng tôi, viết xuống tờ giấy rực rỡ màu sắc một câu muốn nói với anh, để mặt có chữ vào trong, gấp thành ngôi sao may mắn. Chỉ cần mở những ngôi sao ấy ra, là có thể nhìn thấy lời nói bên trong. Trong cái bình kia, cất giấu chín mươi chín lời tôi muốn nói với anh.

Bây giờ tôi chưa muốn nói với anh, tôi muốn chờ đến một ngày nào đó, cho anh một điều thật bất ngờ. Nghĩ đến biểu tình ngạc nhiên vui mừng của anh khi đó, tôi vừa chờ mong vừa hồi hộp.

Trương Tuấn đưa tôi về nhà, đi đến bờ sông, tôi nói: “Ngồi một lúc trên cầu, được không?”

Trương Tuấn luôn im lặng xuất thần, đột nhiên sùng sốt, mới nói: “Được.”

Ngoài những ngôi sao may mắn, tôi còn chuẩn bị cho anh ấy món quà sinh nhật thứ hai, tôi muốn ở đây, tại nơi mà chúng tôi từng cùng chơi đùa năm xưa, nói với anh rằng, khi ấy tôi đã thích anh rồi, mãi đến bây giờ và cả sau này nữa.

Trương Tuấn ngồi bên cạnh tôi, nhưng tâm tư lại không đặt lên người tôi. Anh chăm chú nhìn ánh sáng lấp lánh trên dòng sông, tựa như đang bận tâm suy nghĩ chuyện gì đó. Tối nay anh vẫn luôn có tâm sự, trực giác nói cho tôi biết, nó có liên quan đến những bạn học tiểu học.

Chẳng lẽ anh muốn thú nhận với tôi tình cảm của mình với Quan Hà?

Tôi nghĩ nghĩ, quyết định chờ anh nói trước đã, tôi sẽ

nói sau.

Anh không nói lời nào, tôi cũng không hé răng. Anh kiếm vài hòn đá, quăng xuống dòng sông, chỉ nghe một tiếng lại một tiếng “Bùm”.

Một lúc lâu sau, anh mới hạ quyết tâm nói: “Kì Kì, anh muốn nói với em một chuyện.”

“Anh nói đi.”

“Em... em còn nhớ cô Triệu hồi tiểu học không?”

Tôi im lặng, không biết nên trả lời rằng mình vẫn nhớ rõ, hay đã quên rồi. Vào lúc ấy, tôi còn chưa thích anh, nếu nói nhớ rõ, vậy có nghĩa là tất cả sỉ nhục năm đó đều bày ra trước mặt người mình thích, chẳng phải là sỉ nhục càng thêm sỉ nhục sao.

Không biết nên trả lời thế nào, tôi liền quyết định đánh trống lảng: “Sao vậy? Sao đột nhiên lại nhắc tới cô ấy?”

Trương Tuấn lại trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Bút

máy của Chu Vân là anh trộm, sau đó, thuận tay ném vào bãi cỏ hoang cạnh sân thể dục.”

Tôi nghĩ chính tai mình sẽ nghe được anh nói, anh từng thật sự thích Quan Hà, đó sẽ là chuyện tệ nhất của tôi nay, nhưng không ngờ lại còn có chuyện tồi tệ hơn. Ngay cả mỉm cười một chút tôi cũng không làm được, chỉ có thể khiếp sợ nhìn anh.

“Cô Triệu thật ngốc, không hiểu rằng người biết trộm này trộm nọ, chỉ cần cam đảm cẩn thận, thì có thể mặt đối mặt, không cần cố ý ở lại trong lớp chờ thời cơ, lại còn lục soát nữa chứ! Nếu thật sự ham muốn cái gì đó, muốn trộm cũng sẽ trộm cây bút máy quý giá, sao phải trộm một cây bút đã dùng lâu phá nhiều...” Trong mắt anh có rất nhiều bức xúc, lại không biết nói thế nào cho tôi hiểu, chỉ có thể nói liên miên những lời này, nói đến nói đi, đến lúc không thể nói gì nữa, âm thanh đè nén trong c họng.

Trong bóng đêm yên tĩnh, trầm lắng lộ ra bất an khác thường.

“Kì Kì, xin lỗi!” Trương Tuấn cúi đầu, thấp giọng nói, như đang phải chịu đựng lỗi lầm, tự trách bản thân, ngay cả dũng khí nhìn tôi cũng không có.

Tôi đột nhiên ngẩng mặt lên, cười với anh: “Thật ra, em đã sớm đoán được là anh.”

“Hả?” Anh kinh ngạc ngẩng đầu, tự trách và khó chịu nặng nề trong mắt cũng phai nhạt đi một ít.

“Anh không biết hồi tiểu học mình bị mang tiếng xấu à? Đánh nhau, hút thuốc, uống rượu, theo đuôi nữ sinh, trộm này nọ...”

Tôi cười hì hì nhìn anh, vừa nói vừa giơ ngón tay ra tính, “Chúng ta không có giao tình gì, tại sao anh lại đột nhiên đối tốt với em như vậy, chủ động đưa bài tập cho em chép; lúc đi học muộn, gánh tội thay em; lúc trời đổ mưa, cố ý lấy lòng em, chờ em tan học về cùng, còn nói cái gì mà phải bảo vệ em. Hừ! Khi không có chuyện gì tỏ ra ân cần, không phải gian trá thì cũng là trộm cắp! Anh thật sự cho rằng em là kẻ ngốc à? Không thể nhìn ra manh mối sao?”

Anh xấu hổ nhìn tôi, tự trách và khó chịu nặng nề trong mắt bắt đầu chậm rãi tiêu tán: “Hóa ra lúc đó em đã biết? Thật ra rất nhiều lần muốn nói với em, nhưng lại không thể mở miệng được.”

Tôi cười hỏi: “Ngày tốt nghiệp tiểu học, có phải anh muốn nói với em chuyện này không?”

“Đúng vậy!” Anh bắt đầu tin tôi đã sớm biết chuyện, biểu tình trở nên thoải mái, “Có phải đoán ra là anh làm, nên em mới không để ý đến anh?”

“Đúng vậy! Thế anh cho là còn vì nguyên nhân gì?” Tôi đột nhiên phát hiện một khi đã bắt đầu nói dối, sẽ như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, bản thân mình hoàn toàn không thể khống chế được.

Anh thở hắt ra, tựa như tảng đá đè nặng trong lòng nhiều năm rốt cuộc cũng được gỡ bỏ: “Anh nghĩ em ghét bỏ anh, làm bạn với anh thật đáng xấu hổ, vì thế sau này anh rất không phục Hứa Tiểu Ba, anh ta tốt hơn anh ở điểm nào, không ngờ... Nhưng mà, em không hề biểu hiện ra chút gì cả, em biết không?”

“Sao lại không biểu hiện? Anh còn nhớ không? Sau cuộc thi toán, em đột nhiên chảy máu mũi, anh đưa giấy cho em, em đẩy tay anh ra không thềm nhận.”

Trương Tuấn suy nghĩ một chút, mới loáng thoáng nhớ lại: “Đúng vậy! Lúc ấy anh rất ngạc nhiên, tự nhiên em lại phản ứng mạnh như vậy!”

Anh nhìn tôi cười, có nhẹ nhõm và thoải mái, cho rằng tôi đã sớm trừng phạt mình từ nhiều năm rồi, tôi cũng mỉm cười.

Tôi làm ra vẻ đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, nhìn đồng hồ: “Áy! Hơn mười một giờ rồi, em phải về nhà đây.”

Anh vội đứng lên, đưa tôi về nhà.

Khi đến dưới tầng nhà tôi, tôi cười vẫy vẫy tay với anh: “Tạm biệt, mơ thấy giấc mơ đẹp nhé!”

Anh gọi: “Kì Kì.”

Tôi quay đầu nhìn anh, anh nói: “Tuy mọi chuyện đã

qua rồi, nhưng anh vẫn muốn nói, xin lỗi em!”

Tôi cúi đầu, trong mắt có nước mắt, nhưng giọng điệu lại rất nhẹ nhàng, nói: “Vâng, em biết.”

Tôi chạy lên tầng rất nhanh, vọt tới tầng ba, cũng đã không còn sức nữa. Trốn ở góc phòng, dựa người vào vách tường hành lang, ngồi trên mặt đất.

Trong bóng đêm, hai tay ôm chặt lấy mình, nước mắt rơi xuống không tiếng động. Tôi từng nghĩ đó là một khởi đầu vô cùng lãng mạn, thậm chí nghĩ rằng anh từng có chút tình cảm quý mến tôi, nhưng không thể ngờ rằng tất cả chỉ là quan hệ nhân quả.

Ngày hôm sau, Trương Tuấn gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi đi chơi, tôi nói: “Sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi, hôm nay em muốn đi tìm Lâm Y Nhiên, hỏi cô ấy mấy vấn đề.”

Trương Tuấn biết tôi coi chuyện học tập là rất quan trọng, nên không chút nghi ngờ: “VẬY em đi đi, lúc nào về gọi điện cho anh nhé.” Hơn nữa còn vô cùng thông

cảm nói, “Tuần này nếu em muốn chuyên tâm ôn tập, chúng mình có thể không gặp nhau, nhưng ngày nào cũng phải gọi điện cho anh.”

“Được.”

“Học tập đương nhiên quan trọng, nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn, em đừng để quá mệt mỏi.”

“Ừm.”

Tôi có thể cảm nhận được anh không nỡ buông điện thoại, nhưng lại làm như không hề biết gì, cuối cùng anh vẫn treo điện thoại.

Tôi không giận anh ấy, tôi cũng hoàn toàn hiểu được tất cả chỉ là ngẫu nhiên, chẳng phải anh muốn hăm dọa tôi, đó chỉ là vận mệnh đang đùa cợt với tôi, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, cảm xúc trong lòng tôi ào ào chảy về, lại không muốn để anh nhìn ra, vì vậy chỉ có thể lựa chọn cách tạm thời không gặp nhau.

Đại khái vì cô chăm sóc Trương Tuấn có chuyện phải về nhà, Trương Tuấn không biết tự chăm sóc bản

thân, hơn nữa còn phải bận rộn chuẩn bị cho kỳ thi giữa kỳ, nên Trương Tuấn vốn luôn khỏe mạnh như trâu đột nhiên lại bị cảm nặng, nhưng anh vẫn không nói cho tôi biết, mãi sau kỳ thi, tôi mới biết chuyện.

Lúc tôi đến thăm anh, thấy Hoàng Vĩ đã ở đó, đang hỏi han ân cần. Nếu đổi thành Quan Hà, tôi nhất định sẽ ghen, cũng không biểu hiện ra ngoài, nhất định sẽ ra về hào phóng mỉm cười, nhưng đối với Hoàng Vĩ, tôi không có một chút cảm giác ghen nào, trầm mặc ngồi vào một bên, thờ ơ lạnh nhạt, ngược lại làm cho người ta cảm thấy tôi đang cực kỳ để ý.

Trương Tuấn thấy tôi đến, vô cùng cao hứng, càng không ngừng nói chuyện với tôi, thế nên chỉ vài phút sau Hoàng Vĩ đã chủ động ra về.

Tôi hỏi Trương Tuấn: “Sao anh không nói với em anh bị ốm? Lại nói cho Hoàng Vĩ biết?”

Trương Tuấn giễu cợt tôi: “La Kì Kì đang ghen, La Kì Kì đang ghen.”

Số lần em ghen nhiều lắm! Chẳng qua, lúc em thật sự ghen, anh cũng không biết, vì lúc em thật sự ghen, lại càng che giấu kỹ, tuyệt đối không để lộ ra ngoài.

Tôi cười nói: “Anh đừng có tự đề cao mình, không phải em ghen, mà em không thích cô ấy.”

“Em không quen cô ấy, chẳng lẽ không phải vì anh mà không thích cô ấy sao?”

“Nếu anh thích em, tự nhiên sẽ thích; nếu anh không thích em, sẽ tránh ra, có liên quan gì đến người khác? Chẳng lẽ em lại ghét tất cả những người thích anh à? Em ghét cô ấy bởi vì cô ấy biết rõ anh có bạn gái, chẳng những không kiêng kị, mà lại còn ra vẻ mờ ám, cô ấy như vậy vừa không tôn trọng người khác, lại càng không biết tôn trọng bản thân, chuyện như vậy một nữ sinh có tự tôn tự ái sẽ không làm, chính vì điểm đó nên em mới không thích cô ấy.”

Trương Tuấn có thói quen giang hồ, luôn luôn bảo vệ bạn bè, vội vàng biện giải giúp cô ấy: “Em hiểu lầm cô ấy rồi, cô ấy nhận anh làm anh trai, bọn anh chỉ là tình

anh em thuần khiết, cô ấy thấy anh bị ốm nên muốn quan tâm một chút.”

Tôi cười lạnh, đúng là không hiểu biết, bây giờ cách nam sinh từ chối nữ sinh chính là nhận cô ấy làm em gái, mà nếu nữ sinh theo đuổi nam sinh, không dễ dàng tiếp cận sẽ nhận anh ta làm anh trai.

Tôi ra phòng bếp lấy nước cho Trương Tuấn, nhìn thấy một cái ấm đun nước bị cháy đến biến dạng:
“Trương Tuấn, xảy ra chuyện gì với cái ấm này thế?”

Trương Tuấn nhìn TV, không quan tâm nói: “Tối hôm kia anh đun nước, mơ màng ngủ quên mất, nước bốc hơi hết nên cháy luôn cái ấm.”

“Đun nước mà anh còn ngủ, không sợ bị ngộ độc khí than à?”

“Hơn hai tiếng sau, anh bỗng tỉnh dậy, thấy trong phòng có mùi gì đó khác thường, tắt bếp kịp thời.”

Anh ấy nói thật hồn nhiên như không có chuyện gì, tôi nghe lại thấy mồ hôi lạnh toát ra toàn thân, người này

đúng là không làm việc nhà bao giờ, cho nên không biết được tính nguy hiểm của chuyện ngộ độc khí than? Tôi nhớ rất rõ ngày đầu tiên mình học nấu cơm, mẹ tôi đã cường điệu nhắc lại nhiều lần phải để ý van bếp, nếu không sẽ nổ mạnh, sẽ trúng độc, sẽ chết người.

Tôi tắt TV, nghiêm túc nhìn anh, anh nghĩ xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, sợ tới mức ngơ ngác nhìn tôi, kết quả là tôi bắt đầu giảng giải kiến thức về ngộ độc khí CO cho anh nghe, cùng với các loại sự cố cháy nổ trong gia đình, anh vừa cười vừa gật đầu: “Nhớ kỹ rồi, cô bé nói nhiều!”

Chúng tôi chuyện trò cả ngày, tôi thấy cũng gần mười giờ, chuẩn bị về nhà.

Anh kéo tay tôi, không nói lời nào, ánh mắt nhìn tôi lại đáng thương buồn bã như chú hươu Bambi.

(Chú hươu Bambià nhân vật hoạt hình, chú ta ngộ ngốc, ngây thơ, ngơ ngác ^^)

Tôi nói: “Hay là anh đến nhà chị gái ở vài ngày, lúc

khỏi ốm lại về nhà.”

Trương Tuấn buông tay tôi ra: “Chỉ bị cảm thôi mà, anh có thể tự chăm sóc mình, hai ngày là khỏi thôi, em về nhà rồi gọi điện thoại cho anh nhé.”

Tôi nghĩ nghĩ, nói: “Anh có chìa khóa nhà dự trữ không? Cho em một cái, để tiện ngày mai em đến thăm anh, anh khỏi ốm em sẽ trả lại.”

Anh không nói hai lời, lập tức đưa cái chìa khóa của mình ra cho tôi.

Tôi cười vỗ vỗ đầu anh: “Nghỉ ngơi tốt nhé.”

Đã đi tới cửa, anh còn lớn tiếng gọi: “Nhớ gọi điện thoại cho anh nhé.”

Bình thường bố mẹ tôi nghỉ ngơi rất có giờ giấc, cho dù cuối tuần, vẫn rửa mặt đi ngủ vào lúc mười một giờ.

Tôi rửa mặt xong, ở trong phòng mình thay bộ quần áo thể thao khi tập thể dục buổi sáng, chải lại tóc, đội mũ lưỡi trai, đợi đến mười hai giờ, nghe thấy tiếng ngáy

của bố, tôi lẩn một cái đứng lên, nhét cái gối vào trong chăn, ngủ trang thành có người đang ngủ.

Cầm giày lên, rón ra rón rén đi đến phòng khách, mở cửa nhà, cầm chìa khóa vào ổ, xoay chìa khóa, dùng sức nhẹ nhàng đẩy cửa ra, sau đó lại nhẹ nhàng buông chìa khóa, như vậy là có thể lặng yên không một tiếng động mở cửa ra khỏi nhà.

Dán người vào cửa nghe một lúc, xác định trong nhà không có tiếng động khác thường nào, khép cửa nhà phòng trộm, đeo giày vào rồi chạy thẳng xuống tầng, một hơi chạy đến nhà Trương Tuấn, dùng chìa khóa anh đưa cho tôi nhẹ nhàng mở cửa, trong bóng đêm sờ soạng bật đèn.

Trương Tuấn còn chưa ngủ, đang nằm trên giường đọc sách, nghe thấy động tĩnh, đi chân trần, thò tay lấy ra cây gậy sắt giấu dưới gầm giường, nhẹ nhàng đi ra, vừa định vung gậy, đèn trong phòng khách đã vụt sáng.

Anh và tôi đều giật nảy mình, khi thấy rõ bộ dáng của nhau, lại chỉ vào đối phương cười ha h h width="48"

align="justify">Anh mừng rỡ hỏi: “Em làm thế nào đến được?”

“Chuồn đến đó, trước đây đã nghe chị Xinh Đẹp nói làm thế nào để chuồn ra ngoài chơi cả đêm, nghe được rất nhiều phương pháp, thật vất vả mới có cơ hội thực hành một lần.”

“Sao không nói với anh một tiếng? Anh sẽ chờ dưới tầng nhà em, một mình em đi ra ngoài muện thế này, không sợ gặp phải kẻ xấu à?”

Tôi sợ nói trước với anh, sẽ không thể về được, muốn cho anh một bất ngờ, nhưng không muốn nói ra nguyên nhân này, chỉ cười tủm tỉm đánh giá anh, nói: “Anh không phải là người xấu sao?”

Anh gượng cười ha hả hai tiếng: “Anh đã cải tà quy chính, bây giờ đã là người tốt không thể tốt hơn rồi.”

Đi vào phòng ngủ của anh, thấy quyển sách tiếng Anh ở trên giường, hiển nhiên, vừa nãy anh đang xem sách tiếng Anh, không ngờ anh cũng cố gắng như vậy.

Tôi sợ anh xấu hổ, làm bộ như không phát hiện: “Anh còn chưa ngủ à?”

“Ban ngày ngủ nhiều rồi.”

Anh đi vòng quanh, đánh giá bốn phía: “Anh ngủ dưới đất, em ngủ trên giường.”

Tôi không khách khí, đôn đốc anh mau uống thuốc, tôi mặc nguyên quần áo ngã lên giường nằm, còn anh ngủ dưới đất.

Đây là lần đầu tiên cô nam quả nữ chúng tôi ngủ chung một phòng, hai người đều rất kích động, không ngừng nói chuyện, nhưng sợ anh nghỉ ngơi không tốt, tôi làm bộ mệt nhọc, không nói gì nữa.

Dưới tác dụng của thuốc anh cũng dần ngủ say, còn tôi vẫn đang tính toán thời gian, không thể nào ngủ ngon được.

Hơn năm giờ sáng, tôi rón ra rón rén đứng lên, làm một ít đồ ăn sáng đơn giản cho anh, để lại tờ giấy nhắc anh uống thuốc, làm xong mọi việc, vội vàng chạy về

nhà mình.

Đến cửa nhà, đầu tiên dán lỗ tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh, khẳng định tất cả đều an toàn, dùng chìa khóa nhẹ nhàng mở cửa, rón ra rón rén nhanh chóng đi về phòng mình, chui vào ổ ch

Gần tám giờ, bố mẹ mới lục tục rời giường, tôi nghe thấy tiếng họ nói chuyện, vụng trộm làm một cái mặt quỷ với mình, sau đó mới yên lòng nhắm mắt ngủ.

Tỉnh ngủ, tôi gọi điện thoại cho Trương Tuấn, anh báo cáo với tôi đã ăn cơm rồi, cũng đã uống thuốc đúng giờ, chị gái và anh rể có đến thăm, cho anh một đồng đồ ăn ngon, bố cũng có gọi điện thoại, dặn anh nghỉ ngơi nhiều. Trong điện thoại, giọng anh rất nhẹ nhàng, ngoan ngoãn nghe lời làm người ta thấy đau lòng.

Buổi tối, cũng như ngày hôm qua, chờ bố mẹ ngủ say, tôi mặc quần áo thể thao, đội mũ, vụng trộm chuồn ra khỏi nhà.

Đến dưới tầng, Trương Tuấn đột nhiên nhảy ra từ

bóng đêm, cúi người, nhẹ nhàng hành lễ: “Công chúa điện hạ, hiệp sĩ của ngài đang ở đây, xin hỏi ngài có yêu cầu gì?”

“Anh... anh...” Tôi vừa vui mừng vừa đau lòng, “Rốt cuộc anh có bị ốm không vậy? Em thấy anh khỏe lắm, em về nhà đây.”

Anh vội ho khan vài tiếng: “Ồm rất nặng, ồm rất nặng đó!”

Chúng tôi tay trong tay, bước chậm trên đầu đường mờ sáng, nói những câu chuyện không đầu không cuối, lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Buổi tối đi ngủ, vẫn là một người trên giường, một người dưới giường, trò chuyện vui vẻ mãi đến ba giờ sáng, tán gẫu nhiều đến mức cổ họng tôi bắt đầu thấy đau rát, rõ ràng tôi không phải người nói nhiều, anh cũng không phải người nói nhiều, nhưng khi hai người chúng tôi ở bên nhau, luôn có rất nhiều chuyện để nói, cũng không biết chúng tôi lấy đâu ra nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Tôi thấy muộn quá rồi, bảo Trương Tuấn nhanh đi ngủ. Trương Tuấn nghiêng người, lăn đến bên giường, công bố muốn nắm tay tôi, như vậy anh ngủ càng ngon, mà ngủ ngon, bệnh mới mau khỏi.

Tôi vùng khỏi tay anh trả lời yêu cầu vô lại đó, anh nhìn tôi, cao hứng cười, đột nhiên đứng dậy, dùng động tác nhanh như sét đánh hôn chụt một cái lên mặt tôi, sau đó nhanh chóng nằm xuống, nhắm mắt lại, làm bộ như đã ngủ say, càng nắm chặt tay tôi hơn, tựa như sợ tôi chuồn mất.

Tôi ngẩn người, chậm rãi bật cười, trong lòng tràn đầy hạnh phúc.

Tôi không phải nữ sinh như Lâm Y Nhiên, đã sớm biết buổi tối nữ sinh không về nhà sẽ xảy ra chuyện gì, cũng biết nam sinh vào tuổi này có thể lén càn lớn mật, chuyện vô liêm sỉ nào cũng có thể làm được, Trương Tuấn không phải nam sinh thuần khiết, anh nhất định biết nhiều cách để có được cái mình muốn, tuyệt đối không biết ít hơn mấy cách tôi chuồn ra khỏi nhà, nhưng anh chưa từng làm gì, chỉ thích tôi đơn thuần ngốc nghếch.

Tôi mỉm cười nhắm hai mắt lại, Trương Tuấn nhẹ buông lỏng tay tôi, cảm thấy anh động đậy một chút, đôi môi mềm mại dán lên tay tôi, dịu dàng hôn rất nhiều lần.

Tôi lo lắng không dám cử động, trái tim kinh hãi nhảy loạn trong lồng ngực, vừa cảm thấy vui mừng dậy lên từ trong cơ thể, vừa cảm thấy nỗi sợ hãi không rõ tên, nhưng anh chỉ hôn tay tôi, cũng không tiến thêm bước nào, tôi dần yên tâm, cũng không dám mở to mắt, vẫn ngọt ngào giả bộ ngủ.

Hơn sáu giờ sáng, tôi vội vàng chạy về từ nhà Trương Tuấn, rón rén đi vào nhà mình, bố tôi lại nhíu nhíu hai mắt, mơ mơ màng màng đi ra từ phòng vệ sinh.

Tôi sợ tới mức máu trong người như muốn chảy ngược, lại rất bình tĩnh gọi: “Bố ạ.” Sau đó bình thần mở tủ lạnh lấy nước uống, giống như vừa chạy bộ về.

Bố còn buồn ngủ liếc nhìn tôi một cái, thấy tôi mặc quần áo thể thao, trái đồ đầy mồ hôi, tự nhiên hỏi: “Chạy thể dục sớm thế?”

“Vâng, chúng con sắp kiểm tra chạy thể dục, con học thể dục kém, sợ không chạy nổi tám trăm mét, nên mới luyện tập trước một chút.”

Tôi vừa uống nước, vừa đi vào phòng ngủ, đóng cửa, lau mồ hôi lạnh trên trán, thăm hô may mắn.

May là chị Xinh Đẹp có kinh nghiệm phong phú, đã từng gặp chuyện bố mẹ tỉnh dậy vào sáng sớm, coi như tôi cũng có chuẩn bị tâm lý từ trước.

Trương Tuấn có thể chất rất tốt, chỉ một tuần bệnh cũng xem như khỏi hẳn.

Thứ hai đến trường, hai người gặp nhau ở hành lang, khi tầm mắt chạm vào nhau, đều thấy hơi ngượng ngùng, nhưng rất ngọt ngào. Hai buổi tối ở bên nhau, ngủ cùng một phòng, những nụ hôn nhẹ nhàng, thân mật tiếp xúc, làm cho chúng tôi có được chút bí mật nho nhỏ mà những bạn khác không có.

Anh khỏi bệnh, tôi lại có tâm bệnh. Tuy nhiên, tôi không muốn nói với anh, bởi những hành động phản

ngịch, vô tình ấy của anh đã qua rồi, nó đã không còn nữa, tôi cũng không nói với anh những tâm trạng trong lòng mình hai tuần này.

Tất cả quá khứ, nên để cho nó chôn vùi trong quá khứ!

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Mục Tiêu: Trạng Nguyên Của Tỉnh

Thành tích thi cuối kỳ được công bố, tôi lại dành được toàn thắng, chẳng những là người đứng thứ nhất, mà còn hơn người đứng thứ hai hơn hai mươi điểm, người đứng thứ hai và thứ ba chỉ hơn kém nhau một điểm.

Trong mắt giáo viên và các bạn học, tôi tựa như đang ngồi trên tên lửa, vẫn bay vùn vụt về phía trước, bây giờ họ không chỉ xem tôi là học sinh đứng đầu cả khối, mà còn cho rằng tôi sẽ là người đứng đầu cả tỉnh.

Trong buổi họp phụ huynh, thầy hiệu trưởng còn đặc biệt tìm bố mẹ tôi nói chuyện, tỏ vẻ chỉ cần nhà trường và gia đình cùng cố gắng, thì rất có niềm tin rằng trường Nhất Trung sẽ nuôi dưỡng được một nữ sinh là trạng nguyên của tỉnh vào năm sau. Bố mẹ tôi được quan tâm

mà vừa mừng vừa lo, thề thốt hứa hẹn với hiệu trưởng, nhất định sẽ phối hợp với thầy cô giáo để giáo dục.

Thành tích của Trương Tuấn có tiến bộ một chút, đứng thứ hai mươi chín trong khối, thành tích của Quan Hà lại trượt xuống, đứng thứ hơn bốn mươi.

Lúc tôi và Lâm Y Nhiên đi xem thành tích thi, vài học sinh lớp 10 cũng nhìn sang bảng thành tích của chúng tôi, vừa nhìn vừa bàn tán về tôi, nào là La Kì Kì thường xuyên đi học muộn, từ trước đến giờ không thèm nghe giảng, không thích làm bài tập về nhà, nào là La Kì Kì đang yêu đương với anh chàng Trương Tuấn đẹp trai, chơi bởi nhất khối 11, cả ngày ăn chơi đàn đấm, ra ra vào vào quán karaoke, rập

Mấy cô em đó nói rất khoa trương, đôi lúc lại sợ hãi than, làm như tôi không hề học hành gì mà cũng có thể ngồi ở vị trí thứ nhất.

Tôi ngửa đầu nhìn bảng thành tích, trước mặt toàn dây đen. Lâm Y Nhiên càng không ngừng cười trộm.

Một cô gái chỉ vào tên Trương Tuấn cho mấy cô bạn cùng xem: “Nhìn này? Trước đây anh Trương Tuấn đứng thứ bảy mươi tám trong khối, từ khi ở bên La Kì Kì, dưới sự giúp đỡ của chị ấy, kết quả học tập ngày càng tiến bộ.”

Tôi rút cuộc không nhìn nổi nữa, lập tức nói: “Trương Tuấn chưa bao giờ muốn La Kì Kì giúp mình, là anh ấy tự học, anh ấy cũng không hỏi La Kì Kì chuyện gì có liên quan đến học tập.” Trương Tuấn rất kiêu ngạo, nếu để anh nghe thấy mấy lời này, anh nhất định sẽ không thoải mái.

Mấy cô nàng đó nhìn tôi như đứa bị thần kinh, tiếp tục buôn bán tin tức với nhau, không hề để ý đến tôi, vừa chuyện trò vừa rời đi.

Lúc này tôi mới thấy Quan Hà đã ở trong đám người xem bảng thành tích, tôi chào cô ấy, muốn tán gẫu vài câu với cô ấy, nhưng cô ấy lại lập tức bước đi. Tuy ngoài mặt cô ấy rất lịch sự, nhưng tôi có thể cảm giác được trong lòng cô ấy đã mất kiên nhẫn, có điều lúc ấy tôi đang bức mình về mấy lời đồn, không suy nghĩ sâu

xa đến phản ứng của cô ấy.

Sau cuộc thi giữa kỳ, rõ ràng cảm thấy các giáo viên đã bắt đầu dùng chiến thuật mới trong học tập. Các môn tự nhiên gần như ngày nào cũng phải làm bài kiểm tra, ngữ văn, tiếng Anh cũng liên tục kiểm tra. Trong lớp có rất nhiều bạn chăm chỉ, nghiêm túc học tập đến tận một, hai giờ sáng. Trước đây thỉnh thoảng tôi lại không làm bài tập, nhưng bây giờ bắt đầu thường xuyên không làm bài tập nữa, nguyên tắc của tôi là làm cẩn thận, hoặc không làm, tuyệt đối không lãng phí thời gian để làm có lệ. Tuy rằng mỗi ngày không làm bài tập về nhà, nhưng thành tích vẫn đang bay lên, không hề tụt xuống, các giáo viên đều mở một con mắt, nhắm một con mắt, mặc kệ tôi, đám bạn học lại đồn thổi tin tức về tôi.

Chương trình học của các môn đều đang tăng lên, theo mỗi bài kiểm tra, không hề thiếu bạn có thành tích tiến bộ, cũng có không ít bạn thành tích bị trượt xuống, Thẩm Viễn Triết chính là một trong những bạn có thành tích bị trượt dốc nghiêm trọng.

Cậu ấy vô cùng lo âu, nhờ sự giúp đỡ từ tôi. Cậu nói

rằng mình đã rất nỗ lực, nhưng không biết tại sao thành tích cứ xuống dốc như vậy. V cậu ấy, lần đầu tiên tôi ngồi xa hai người bạn thân Lâm Y Nhiên, Dương Quân, trở thành người ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết.

Tôi quan sát phương pháp học tập của cậu, đúng như lời cậu nói, cậu rất chăm chỉ, tất cả những bài tập giáo viên đưa ra, cậu đều cố gắng hoàn thành, tuy nhiên, vấn đề của cậu ấy chính là quá nghiêm túc, quan trọng hóa.

Tôi vừa nghiên cứu các bài kiểm tra của cậu, vừa chọn những bài tập có giá trị, phù hợp với khả năng của cậu trong đồng bài tập mà giáo viên đưa ra, tôi nói với cậu, thà rằng cậu dành một buổi tối để hiểu rõ những chủ đề này, không làm những bài khác, còn hiệu quả hơn nhiều so với việc dành cả buổi tối để làm tất những bài tập.

Thẩm Viễn Triết làm theo hướng dẫn của tôi, cẩn thận hoàn thành bài tập, cậu làm xong, nghĩ đã ổn rồi, không ngờ tôi còn bảo cậu học thuộc lòng lại, cậu rất kinh ngạc: “Đây là môn tự nhiên, mỗi bài đều không giống nhau mà cũng cần thuộc lòng?”

“Thật ra tớ hy vọng cậu có thể nghiên cứu cẩn thận mỗi chủ đề, tự tạo ra phương pháp tư duy, vì trăm bài vẫn quanh quẩn một chủ đề, nhiều chủ đề như vậy, có lẽ chỉ cần dùng một cách thức tư duy, tuy nhiên, tư duy là đề tài vốn không có trọng tâm, cậu chỉ có thể tự hiểu thôi, tớ không có cách nào dạy cậu được, nên chỉ có thể yêu cầu cậu hãy học thuộc.”

Theo yêu cầu của tôi, cậu ấy cần nhiều thời gian hơn trước để làm bài và ghi nhớ cách giải, những bài tập giáo viên đưa ra nhất định không thể hoàn thành hết, chỉ có thể chép bài của những bạn xung quanh. Các bạn ấy đều cười nhạo Thẩm Viễn Triết học theo La Kì Kì, đang dần sa đọa.

Buổi tối, khi không về nhà cùng Trương Tuấn, tôi sẽ đi cùng Thẩm Viễn Triết, hỏi cậu ấy về những bài tập đã làm, hỏi đi hỏi lại, hỏi vì sao cậu phải làm như vậy.

Năm đến bảy ngày, là thời gian hình thành trí nhớ, sau này, có thể cam đoan vấn đề đó đã được nhớ kỹ trong đầu. Lặp lại hỏi vì sao, là vì để cậu hiểu được vấn đề, trọng điểm không phải giải bài tập, mà là vì sao lại

giải như vậy.

Khi tôi và Thẩm Viễn Triết về nhà cùng nhau, tôi muốn chào Trương Tuấn một câu, nhưng lại phát hiện anh ấy không để ý đến tôi, mà lại vô cùng thân mật ở bên Quan Hà, tôi nào cũng đưa Quan Hà về nhà.

Tôi giận dữ trong một thời gian, cái gì cũng không muốn nói, chuyên tâm phụ đạo cho Thẩm Viễn Triết.

Một buổi tối, tôi hỏi Thẩm Viễn Triết xong, trong lòng vô cùng phiền muộn, liền ngồi bên bàn đánh bóng nói chuyện phiếm với Thẩm Viễn Triết.

Vội vàng học tập, không xác định tương lai, Trương Tuấn quá hấp dẫn người khác, áp lực khi ở bên Trương Tuấn, còn có Quan Hà xinh đẹp ưu tú... Nhiều gánh nặng làm cho tôi không chịu nổi, lần đầu tiên, tôi nói ra hết toàn bộ ghen tị với Quan Hà.

Tôi nói với Thẩm Viễn Triết, Quan Hà cũng là bạn của tôi, nhưng tôi vẫn ghen tị với cô ấy, bình thường còn có thể khắc chế, nhưng chỉ cần dính dáng đến Trương

Tuấn, tôi sẽ không không chế được. Đôi khi nhìn thấy cô ấy và Trương Tuấn đùa giỡn trong giờ ra chơi, tâm trạng tôi lại xuống dốc, ghen tị, bi quan, uể oải, rất nhiều loại cảm xúc cùng xuất hiện.

Thẩm Viễn Triết hỏi tôi: “Cậu đã từng nói với Trương Tuấn chưa?”

“Tôi sẽ không nói với anh ấy.” Bởi vì tôi thích anh, tôi không muốn một mặt xấu xí như vậy của mình lộ ra trước mặt anh.

“Cậu không cần tự trách mình như vậy, ghen tị là cảm xúc rất bình thường, chẳng qua đối tượng là bạn tốt của cậu, nhưng cậu cũng không làm chuyện gì tổn thương đến Quan Hà.”

Khi nói chuyện cùng Thẩm Viễn Triết, tâm tình của tôi cũng dần khá hơn một chút.

Chắc rằng đây là lần đầu tiên Thẩm Viễn Triết gặp được một nữ sinh thẳng thắn như vậy, nên cậu rất ngạc nhiên hỏi tôi: “Sao cậu lại tin tưởng tớ như vậy? Còn

nữa, vì sao cậu lại giúp tớ? Từ khi học lớp 10, tớ đã cảm thấy cậu luôn giúp tớ, dù là đề nghị gì của tớ, cậu đều cố gắng giúp đỡ. Cậu là người thoải mái, cởi mở, hiền hoà, nhưng thực ra rất cố chấp quật cường, rất hướng nội, rất nhạy cảm, cậu làm cho người khác cảm thấy cậu là người rất dễ gần, nhưng thực ra, không có mấy người có thể thật sự trở thành bạn của cậu.”

Tôi cười lắc đầu: “Cậu không nhớ thật à? Hồi cấp Hai chúng ta đã từng nói chuyện với nhau rồi.”

Cậu cau mày suy nghĩ, vô cùng khẳng định nói: “Không nhớ, nếu chúng ta đã từng nói chuyện, nhất định tớ sẽ không quên.”

“Đừng nói chắc chắn như vậy, cậu nghĩ lại xem!”

“Tớ từng nghe nói đến tên cậu, biết cậu thông minh nhanh nhẹn, diễn thuyết tốt, biện luận tốt, giành được giải thưởng của thành phố, còn được lên truyền hình, là một người nổi tiếng trong khối, nhưng chúng ta chưa bao giờ nói chuyện với nhau.”

Tôi cười ha ha: “Người nổi tiếng à? Có phải ý cậu là tiếng xấu lan xa không?”

Thẩm Viễn Triết vẫn đang vất vả nghĩ ngợi: “Tớ thật sự không nhớ chúng ta đã từng nói chuyện.”

Tôi nhắc nhở cậu ấy: “Lần đầu tiên là trong phòng học lớp 7-1, có một cô gái úp mặt xuống bàn khóc.”

Cậu vẫn không nhớ ra, tôi mỉm cười nói: “Lúc ấy tớ bị thầy châu châu bắt phạt ngồi sau đồng rác cuối lớp, bực tức khó chịu nên gục xuống bàn khóc, lúc đó chắc cậu đến lớp 7-2 gặp em gái, nghe thấy tiếng khóc liền đi vào, rất kiên nhẫn an ủi tớ, nói chuyện với tớ, nói gần bốn mươi phút, biết tớ đã nín khóc, cậu mới rời đi.”

“Hồi nhỏ tớ từng bị bệnh nặng nên đi học muộn, lớn tuổi hơn các bạn khác, từ nhỏ đã muốn làm người anh cả ‘xen vào việc của người khác’, nhưng tớ vẫn không nhớ đã từng nói chuyện với cậu.” Cậu ấy đã tin lời tôi nói, có điều vẫn không thể nhớ ra hình ảnh của tôi trong đầu, tôi và vô số những người cậu đã từng an ủi bị đặt vào cùng một chỗ, không để lại dấu ấn đặc biệt nào

trong đầu cậu. Cậu rất ngạc nhiên: “Không ngờ chúng ta đã từng nói chuyện với nhau.”

Tôi cũng cảm thấy rất kỳ diệu. Cùng một thời gian, cùng một không gian, nhưng hai người trải qua chuyện đó đã có trí nhớ hoàn toàn khác nhau, một người nhớ rõ ràng, một người lại không nhớ gì cả.

Tôi nói: “Đối với cậu, ngày đó chỉ là nói mấy câu với một người xa lạ mà thôi, không nhớ cũng rất bình thường, nhưng đối với tớ, đó chính là tia nắng mặt trời bùng lên trong thế giới u ám, cho dù chúng ta không học cùng lớp, không trở thành bạn, tớ cũng mãi mãi nhớ cậu, cảm ơn cậu.”

Cậu nói: “Cậu nghĩ về tớ tốt quá.”

“Tớ có sao?”

“Tớ là người tham vọng, thực dụng, toan tính thiệt hơn.”

“Nhìn ra được.”

Cậu im lặng một lúc, mới nói: “Tớ làm việc cũng không quang minh lỗi lạc.

“Cậu nói đến chuyện tranh chức chủ tịch hội học sinh? Vốn là chuyện vô độc bất trượng phu [1]. Từ hồi lớp 9, tớ đã nhìn ra cậu không phải là người ‘lương thiện trong sáng như ánh mặt trời’ ”. Giống như một người bạn thân thiết, tôi vỗ vỗ vai cậu ấy, cười nói: “Từ trước đến giờ thế giới của tớ vốn không phân biệt trắng đen, tớ chỉ biết ai tốt với tớ, tớ sẽ tốt với người đó, cậu cũng đừng làm như đang lừa gạt tình cảm của tớ.”

[1] Vô độc bất trượng phu: không độc ác, nhẫn tâm, lạnh lùng, quyết đoán... thì không phải kẻ trượng phu.

Thẩm Viễn Triết giúp tôi nâng cái kính bị hạ xuống mũi, lần đầu tiên, tôi có cảm giác chúng tôi là bạn.

Tan học ngày hôm sau, tôi đi tìm Trương Tuấn, muốn nói với anh tôi có thêm một người bạn —— Thẩm Viễn Triết. Tôi ngại đứng chờ ở cửa lớp anh, nên đứng đợi ở góc rẽ xuống cầu thang. Nhưng mãi đến khi các bạn trong lớp đã ra về gần hết, Trương Tuấn vẫn không

đi ra. Tôi đi đến lớp học nhìn, thấy Trương Tuấn ngồi ở dãy bàn bên trái, Quan Hà đứng bên cạnh Trương Tuấn, dựa lưng vào cửa sổ, hai người đang thấp giọng trò chuyện. Lúc ấy, gần như tất cả các đèn trong phòng đều đã tắt, chỉ để lại chiếc đèn trên bục giảng. Quanh Trương Tuấn và Quan Hà, ánh sáng vô cùng mờ昧, Quan Hà có vẻ u sầu, vẻ mặt Trương Tuấn lại dịu dàng, dưới ánh đèn mờ mờ làm động lòng người.

Tôi đứng ở chỗ tối ngoài lớp học, yên lặng nhìn họ rất lâu, ngóng trông Trương Tuấn có thể phát hiện ra tôi, nhưng không có chuyện gì xảy ra hết, tầm mắt Trương Tuấn thậm chí còn không dời khỏi khuôn mặt Quan Hà.

Tôi xoay người, chậm rãi đi ra hành lang.

Hai ngày sau đó, tôi vẫn không để ý đến Trương Tuấn, anh cũng không xuất hiện trước mặt tôi, tuy nhiên, mỗi ngày tan học không ngại đường xa mà đưa Quan Hà về nhà.

Sáng thứ sáu, tập xong bài thể dục tập thể, lúc đi vào khu lớp học, thấy Trương Tuấn đang đi cùng đám bạn,

nói nói cười cười chuyện gì đó.

Nhìn thấy tôi, Cổ công tử nói: “Ôi, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền, Trương Tuấn, nhanh đến xin chỉ thị của công chúa điện hạ nhà cậu đi.”

Tôi lạnh lùng nhìn anh một cái, không để ý đến anh, lập tức bước đi.

“Kì Kì, Kì Kì.”

Trương Tuấn liên tiếp gọi hai tiếng, tôi cũng không quay đầu, những tiếng cười đùa đằng sau lập tức tẻ ngắt.

Tôi vốn tưởng buổi trưa anh sẽ đến tìm tôi, nhưng anh chẳng những không đến tìm tôi, mà còn ở chung một chỗ với Quan Hà, không ngừng nói chuyện với cô ấy.

Buổi chiều, Thẩm Viễn Triết hỏi tôi: “Tớ có hai vé xem phim, cậu có đi cùng không?”

Tôi đang giận dữ nên lập tức đồng ý, để cho Trương Tuấn đi mà nói chuyện với Quan Hà của anh!

Rạp chiếu phim rất đông người, chúng tôi chỉ có thể ngồi ở góc tối bên cạnh, là phim “Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài” Ngô Kỳ Long và Dương Thái Ni đóng, đoạn đầu phim tôi cười nghiêng cười ngả, cười suýt thì vỡ bụng, nhưng những chi tiết đau buồn lại ở đằng sau, cảm thấy lòng tràn đầy bi thương, cố nén mãi, cuối cùng cũng không nhịn được, bắt đầu khóc to.

Lương Sơn Bá – Chúc Anh Đài mà hai bạn ấy đang xem là bản điện ảnh năm 1994. Đây là link xem phim, thuyết minh tiếng Việt.

<http://www.youtube.com/watch?v=zMjj4chtVxI>

Thẩm Viễn Triết đưa khăn giấy cho tôi, tôi vừa lau nước mắt vừa lau nước mũi, không để ý hình tượng òa khóc nức nở.

Hết phim, tôi vẫn không ngừng chảy nước mắt, thật ra, tôi cũng không biết mình khóc cái gì nữa, cũng chỉ là phim thôi mà, nhưng trong lòng cảm thấy ảm ức lắm. Thẩm Viễn Triết không dám nói lời nào, đành phải lặng lẽ ngồi một bên.

“La Kì Kì, Trương Tuấn ở đằng kia.”

Thẩm Viễn Triết đột nhiên kéo tôi, hai mắt tôi còn ướt nước mắt ngẩng đầu lên, thấy biểu tình quỷ dị của Chân công tử, Cổ công tử, sắc mặt Trương Tuấn xanh mét. Trong mắt anh có đau buồn vì bị tổn thương, bối rối bực tức không biết làm sao.

Tôi đứng lên, kinh ngạc hỏi: “Sao anh cũng đến xem phim?”

Thẩm Viễn Triết cười chào hỏi: “Trương Tuấn.

Giận dữ trên mặt Trương Tuấn biến mất, cười hì hì đi về phía Thẩm Viễn Triết, bộ dáng như đang chào hỏi, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền thấy một tay Trương Tuấn đè nặng bả vai Thẩm Viễn Triết, một tay đâm mạnh vào bụng Thẩm Viễn Triết, Thẩm Viễn Triết chống lại theo bản năng, nhưng Trương Tuấn từ nhỏ đã đánh đâm rất khá, cậu ấy sao có thể là đối thủ của Trương Tuấn. Trương Tuấn đâm hai ba quả đã khiến Thẩm Viễn Triết nghiêng ngã, trên mặt Thẩm Viễn Triết toàn là máu, Trương Tuấn còn muốn nhấc chân đá. Miệng anh vẫn

tươi cười, nhưng trong mắt vô cùng tàn nhẫn, vào giây phút đó, tôi sợ không phải Thẩm Viễn Triết đang bị thương, mà là nếu Trương Tuấn đánh Thẩm Viễn Triết bị thương nặng, thì quỹ đạo cuộc sống yên bình anh vất vả mới có được này sẽ bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Tôi sợ hãi hét lên: “Trương Tuấn! Dừng tay!”

Tiếng hét rõ nét vang vọng trong rạp chiếu phim trống rỗng, Trương Tuấn dừng lại, ngẩng đầu nhìn tôi một cái, nghênh ngang mà đi.

Đám Chân công tử trừng mắt kinh bỉ nhìn tôi, rồi cũng đuổi theo Trương Tuấn.

Tôi không ngừng nói với Thẩm Viễn Triết: “Xin lỗi cậu, xin lỗi cậu, tớ đưa cậu đến bệnh viện.”

Thẩm Viễn Triết chống tay vào ghế dựa, lắc lư đứng lên: “Không có gì, chỉ chảy máu mũi, xước tí da mà thôi, chắc Trương Tuấn hiểu lầm, cậu đi giải thích với cậu ấy đi.”

Tôi không nói gì, tôi giải thích với anh? Vì sao? Vì tôi

không nói với anh lời nào đã chạy đi xem phim? Anh không phải đại ca xã hội đen, tôi cũng không phải con chim hoàng yến anh nuôi dưỡng trong lồng.

Buổi tối, tôi nằm trên giường lăn đi lăn lại vẫn không ngủ được, khi thấy thương tâm, khi thấy buồn bực.

Lúc tôi đang trần trọc không yên, nghe thấy dưới tầng có đám người uống say đang nói chuyện âm ỉ, giọng nói lại rất quen thuộc.

Tôi bật dậy, vén một góc rèm cửa sổ nhìn xuống, dưới ánh đèn đường mờ mờ, quả nhiên là đám Trương Tuấn, một đám đều uống say khướt.

Họ vừa uống rượu, vừa nhìn lên cửa sổ phòng tôi hát vang bài "Vòng tình thủy" của Lưu Đức Hoa: "Thời niên thiếu đã từng theo đuổi giấc mộng, một lòng thầm mong được bay xa, đi khắp nghìn núi muôn sông, một đường đã đi không thể quay trở bỗng dưng quay đầu thấy tình đã xa, bóng người đã ở nơi chân trời, mới hiểu được trong yêu hận tình cừ, thương nhất, đau nhất chính là hối hận, nếu em chưa từng tan nát trái tim, em sẽ không

hiếu được nổi bi thương này của anh. Khi trong mắt anh còn vương giọt lệ, đừng hỏi anh là vì ai, hãy để anh quên đi tất cả, ah, cho anh một chén vong tình thủy...”

Vong tình thủy:

<http://www.youtube.com/watch?v=WbaDEns-YTM>

Nếu, năm đó tôi hai mươi bảy tuổi, có lẽ tôi sẽ chạy xuống tầng, ôm chặt lấy anh, tự tôn, kiêu ngạo của tôi đều không quan trọng, nhưng, năm đó tôi chỉ mới mười bảy tuổi, vì thế tôi chỉ có thể nép mình sau rèm cửa sổ, vừa nghe anh hát, vừa sợ bố mẹ bị đánh thức.

Họ hát xong, vẫn không chịu rời đi, tiếng nói chuyện loáng thoáng truyền đến.

“Gọi cô ấy xuống, gọi cô ấy xuống.”

“Để cô ấy nói rõ ràng.”

Tôi sợ hãi, tim đập loạn như sắp nhảy ra ngoài, sợ họ uống say, ca hát rồi lại gọi âm tên tôi, nhưng cũng còn may mắn, họ đi về phía cột điện đập vỡ vài chai bia, dựa

vào nhau, vừa hát to bài “Vòng tình thủy”, vừa xiêu vẹo bước đi.

Lúc này anh đứng đó chưa đi, tôi lo lắng không ngừng cầu nguyện anh mau chóng rời đi, nhưng khi anh đi rồi, tôi lại thấy phiền muộn buồn rầu nói không nên lời. Có lẽ ở một nơi sáng suốt trong lòng, tôi cũng hiểu được, chúng tôi đã bỏ lỡ cơ hội từ bỏ kiêu ngạo, mở rộng lòng mình.

Tiểu Dương: Dịch hết bài hát Vòng tình thủy: (nghĩa là nước quên đi tình yêu).

Thời niên thiếu đã từng theo đuổi giấc mộng
một lòng thầm mong được bay xa
đi khắp nghìn núi muôn sông
một đường đã đi không thể quay trở lại
bỗng dưng quay đầu thấy tình đã xa
bóng người đã ở nơi chân trời

mới hiểu được trong yêu hận tình cừu
thương nhất, đau nhất chính là hồi hận
nếu em chưa từng tan nát trái tim
em sẽ không hiểu được nỗi bi thương này của anh
khi trong mắt anh còn vương giọt lệ
đừng hỏi anh là vì ai
hãy để anh quên đi tất cả
ah, cho anh một chén vong tình thủy
đôi lấy một đêm không rơi lệ
tất cả chân tâm chân ý
mặc cho gió thổi mưa bay
nỗi lực yêu em không được hồi đáp
cho anh một chén vong tình thủy

đổi lấy một đời không bị thương

cho dù anh có uống say

cho dù tim anh có tan nát

cũng sẽ không thấy anh rơi lệ nữa.

Sáng hôm sau, khi cả nhà đang ăn sáng, bố mẹ tôi vừa ăn cơm, vừa trách mấy tên lưu manh tối qua uống rượu say làm loạn, tôi nghe nghe, xì một tiếng rồi lại bật cười.

Vội vàng ăn sáng xong, tôi liền trốn vào phòng ngủ gọi điện thoại cho Trương Tuấn, người nhận điện thoại là cô giúp việc ở nhà anh, vừa nghe thấy giọng tôi đã bảo: “Trương Tuấn còn đang ngủ, để cô gọi cho cháu.”

Không giống như, cho dù đang ngủ, anh cũng nhanh chóng cầm lấy điện thoại, rất lâu sau, giọng anh mới vang lên ở đầu dây bên kia: “Em có chuyện gì?”

Giọng điệu rất lạnh lùng, khiến tôi thật muốn cúp điện thoại, nhưng vẫn nói: “Em... em không có chuyện gì.”

“Không có gì à, vậy anh ngủ tiếp đây.”

Anh nói xong, cũng không cúp điện thoại, tôi lấy giọng nói: “Vậy anh ngủ đi!” Lập tức cúp điện thoại.

Trong lòng âm thầm thề, sau này sẽ không bao giờ chủ động gọi điện thoại cho anh nữa, nhưng tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, tôi lập tức nhấc máy, mang theo một lòng chờ đợi: “A lô?”

“Là anh.”

“Ừm.”

Tôi không nói lời nào, nhưng cũng không cúp điện thoại.

Anh trầm mặc một lúc, hỏi: “Có phải em thích Thẩm Viễn Triết không?”

“Cái gì? Đương nhiên không phải rồi!”

“Vậy em có biết cậu ta thích em không?”

“Mặc kệ ai truyền lời đồn, đó đều là giả!”

“Việc này còn cần người khác đồn thổi sao? Lúc ở trại hè, anh đã nhìn ra cậu ta thích em, em cũng thân thiết với cậu ta, vì thế anh mới ở cùng phòng với cậu ta để còn tiện chú ý cạnh chừng.”

Chả trách mà tôi cảm thấy quái lạ, lúc ấy Trương Tuấn và Thẩm Viễn Triết rất thân, đi đâu cũng đi cùng nhau, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh và Thẩm Viễn Triết lại trở thành bạn bè quen biết sơ sơ.

“Chắc là anh đa tâm rồi, Thẩm Viễn Triết đối xử với ai cũng tốt, một nửa là cậu ấy có lòng, một nửa là tự nhiên, không phải chỉ riêng mình em mới vậy đâu...”

Trương Tuấn không kiên nhẫn ngắt lời tôi: “Anh hỏi em, bây giờ có phải em ngồi cùng bàn với cậu ta không?”

“Đúng.”

“Có phải tan học em đi cậu ta không?”

“Đúng.”

“Những chuyện đó anh đều nhìn, ngày cuối tuần, trước mặt đám bạn của anh em từ chối anh, lại chạy đi xem phim cùng cậu ta, em coi anh là gì?”

Đó là vì anh và Quan Hà đi đi về về cùng nhau, em mới đổi rồi đồng ý đi chơi cùng Thẩm Viễn Triết.

Anh hỏi: “Rốt cuộc em có thích anh không?”

“Anh cảm thấy thế nào?” Bây giờ anh còn muốn hỏi tôi vấn đề này, tôi rất tức giận, nếu không thích anh, sao tôi lại phiền não nhiều như vậy chứ?

Anh nói: “Anh cho em hai lựa chọn, hoặc là anh, hoặc là Thẩm Viễn Triết. Em chọn Thẩm Viễn Triết hay chọn anh?”

Tôi bực bội: “Thẩm Viễn Triết là bạn của em, anh là bạn trai của em, một bên là tình bạn, một bên là tình yêu, hai người căn bản không có xung đột gì. Nếu em bảo anh chọn em và Chân công tử, anh có thấy vui không?”

“Em kết bạn với ai cũng được, nhưng không thể làm

bạn với tên Thẩm Viễn Triết đó, con mẹ nó, nó biết rõ em có bạn trai, mà còn rủ em đi ra ngoài xem phim, nó đang nghĩ cái quái gì thế, đừng tưởng anh không biết! Dám qua mặt với anh à, còn non lắm! Nếu trong lòng em còn có anh, thì lập tức đổi chỗ ngồi, không được ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết nữa, không được đi về nhà cùng nó, cũng không được nói chuyện với nó!”

Tôi không nói nên lời, Trương Tuấn nói: “Cuối tuần này anh không liên lạc với em nữa, chúng ta đều cần thận suy nghĩ, nếu thứ hai, em còn tiếp tục ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết, anh sẽ hiểu.” Anh nói xong, phanh một tiếng cúp điện thoại.

Thứ hai, tôi tiếp tục ngồi cùng bàn với Thẩm Viễn Triết.

Sắp có bài kiểm tra hóa rồi, bài thi lần này rất quan trọng với Thẩm Viễn Triết, tôi phải làm cho cậu ấy tin tưởng vào bản thân, không có niềm tin mà lại liều mạng nỗ lực ở trường cấp Ba này, có thể cậu sẽ bị đào thải hoàn toàn.

Trương Tuấn không hề để ý đến tôi, cho dù đi sát qua nhau ở hành lang, anh cũng không liếc nhìn tôi lấy một cái.

Nhiều lần, tôi muốn đi tìm anh, muốn giải thích rõ ràng với anh, anh đã hiểu lầm Thẩm Viễn Triết rồi, nhưng lại luôn thấy anh và Quan Hà ở một chỗ, hơn nữa còn có thêm cô nàng Hoàng Vi như âm hồn không tiêu tan kia, tôi liền thấy mỗi mết không muốn nói gì, không muốn làm gì cả, nếu có tôi hay không anh đều vui vẻ thoải mái, vậy tôi cũng không cần cố gắng ép buộc mình đứng trước mặt anh.

Thứ năm, có bài kiểm tra hóa, Thẩm Viễn Triết làm không tệ, cậu nhìn tôi tỏ vẻ cảm ơn, tôi nói: “Bạn bè với nhau, không cần khách khí như vậy, sau này bài tập có chỗ nào không hiểu, cậu có thể hỏi tớ bất cứ lúc nào.”

Thứ sáu, tôi trở lại vị trí của mình, ngồi cùng chỗ với Lâm Y Nhiên, Dương Quân, tiếp tục quan hệ tam giác tốt đẹp của chúng tôi. Với việc tôi trở về, Dương Quân lại kéo ghế ngồi của tôi, làm cho tôi hên đất một lần nữa, biểu đạt mình đang nhiệt liệt hoan nghênh tôi, Lâm Y

Nhiên không chút khách khí hỏi tôi vì sao học hóa ngày càng tốt như vậy.

Tôi thật may mắn có được đối thủ như họ, cũng thật kiêu ngạo vì có họ làm bạn. Vì có họ, cạnh tranh vốn tàn khốc lại trở nên vô cùng thú vị và ăm ắp.

Buổi chiều, sinh hoạt lớp xong là được tự do, một mình tôi ôm túi sách, chán nản bước đi.

Trước đây, tôi sẽ cùng Trương Tuấn bàn về kế hoạch buổi tối, tôi cũng sớm quen tiêu phí thời gian cùng anh. Trước đây rất muốn anh không bám lấy mình nhiều như vậy, nhưng bây giờ có cả đồng thời gian rảnh rỗi, nhàm chán, lại đột nhiên phát hiện mình thật cô đơn, cả đầu đều là anh.

Tôi không muốn về nhà, đi đến bờ sông ngồi xuống, yên lặng nhìn nước sông ngẩn người.

Không biết giờ Trương Tuấn đang làm gì, nhưng dù làm gì, anh cũng sẽ không cô đơn.

Bỗng, một hòn đá ném xuống sông trước mặt tôi,

nước bắn lên tung tóe, ướt cả mặt cả đầu tôi.

Tôi vừa lau mặt, vừa nghiêng đầu nhìn, Trương Tuấn cười hì hì đứng ở đầu cầu: “Buổi tối em làm gì? Anh đã có hai vé xem phim, chúng mình đi xem phim nhé!”

Tôi trừng mắt nhìn anh, sao anh có thể làm như không có việc gì thế, cứ như là chưa xảy ra chuyện gì ấy? Cả tuần nay tôi dầy vò trong ngoài, anh có thông cảm chút nào không?

Tôi xoay đầu lại, hoàn toàn không để ý đến anh.

Anh tiếp tục ném đá, bọt nước không ngừng bắn lên tung tóe, tóc và cả người cũng ướt hết, tôi giận dữ không thềm phản ứng, ngồi im không nhúc nhích nhìn xa xa.

Anh vừa ném hòn đá, vừa cọt nhả nói: “Rất cuộc em có đi không? Nếu em không đi, anh cứ ném xuống đấy, đá ở đây vô cùng vô tận đó.”

Tôi vẫn ngồi như tảng đá, kiên quyết không để ý tới anh.

Đột nhiên, không thấy hòn đá nào bay tới, bọt nước trước mắt cũng chẳng còn, tiếng của anh cũng bay biến, không gian trở nên yên tĩnh đáng sợ, chỉ còn lại tiếng nước ào ào.

Tôi bắt đầu hoảng hốt, nhưng vẫn không chịu quay đầu.

Thời gian càng ngày càng dài, lòng tôi không chỉ có hoảng hốt nữa, mà còn có sợ hãi, anh còn ở đây không? Chẳng lẽ anh lại tức giận? Chẳng lẽ anh lại đi rồi?

Cuối cùng, tôi không nhịn được, quay đầu.

Hoàng hôn ngày hè đã sớm nhuộm đỏ cây cầu nhỏ, gió đêm thổi bay qua mọi vật, tay áo anh cũng đang bay bay, anh đứng dựa vào thành cầu. Tất cả đều đẹp như tranh, nhưng nụ cười giả hoạt của anh thật không hòa hợp chút nào, vì quý khách của mình đã thực hiện được mà đắc ý: “Em vẫn quay đầu lại!”

Tôi tức giận đứng lên bước đi, anh vội vàng chạy xuống đuổi theo tôi: “Kì Kì, coi như anh sai rồi, anh

muốn giải thích với em.”

“Ngày đó là anh không đúng, anh không nên ra tay đánh người.”

“Anh cam đoan sau này không can thiệp vào chuyện em kết giao bạn bè nữa, cũng cam đoan không đánh người nữa.”

Tôi không nói lời nào, vẫn bước nhanh chân. Anh muốn cầm túi sách giúp tôi, tôi cũng không chịu cho anh cầm.

“Kì Kì, em thật sự muốn vì Thẩm Viễn Triết mà chia tay với anh sao?”

Tôi đi chậm lại, anh tận dụng cơ hội, lập tức kéo được túi sách của tôi, tôi không từ chối nữa, để mặc anh cầm.

Anh yên lòng, vừa cười, vừa nói: “Buổi tối, anh chờ em ở đầu cầu, mấy giờ em ăn tối xong? Hay là em nói dối mẹ một chút, đừng ăn ở nhà, chúng mình đến chợ đêm ăn.”

Tôi không nói nên lời. Tôi không thể giống anh động thất thường, lúc chiến tranh lạnh, lúc lại hòa hảo, thần kinh của tôi đúng là không thể điều chỉnh được.

“Kì Kì, đừng giận nữa, anh đã nói là coi như anh sai rồi mà, em nói gì đi!”

“Em phải ăn cơm tối ở nhà, nhưng sẽ ăn ít, đôi phở với bố mẹ xong sẽ ra ngoài.”

Anh cười, búng tay một cái: “Kì Kì của anh đúng là rất thông minh!”

Trong lúc nói cười, hai người lại làm hòa như lúc ban đầu, ngọt ngọt ngào ngào.

Tôi nghĩ đây chỉ là một tranh chấp nhỏ thôi, sau khi làm hòa, tất cả sẽ trôi qua, nhưng lại không hiểu rằng, từ đầu đến cuối anh luôn nói rằng “coi như anh đã sai”. Vì anh thích, vì anh sợ mất đi, nên tạm thời từ bỏ tự tôn, nhưng tự tôn của con trai như súng đã lên đạn, có lẽ sẽ bị áp lực bên ngoài tạm thời áp chế, nhưng chung quy cũng có một ngày bắn đạn ra, hơn nữa còn bắn mạnh

hơn cả lúc trước.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Cuộc Thi Mẫu

Vì lớp 12 sẽ phân lớp học tốt và không tốt, mà tiêu chuẩn căn cứ chính là cuộc thi cuối kỳ, nên cuộc thi cuối kỳ hai lớp 11 rất quan trọng.

Trước đây các bài thi đều lấy thang điểm một trăm, nhưng bắt đầu từ bây giờ, lấy tiêu chuẩn thi vào đại học cao đẳng, thang điểm một trăm đã trở thành thang điểm một trăm năm mươi.

Để chúng tôi thích ứng với sự thay đổi đó, giáo viên cũng chuẩn bị sẵn sàng cho chúng tôi, nhà trường tổ chức một cuộc thi mẫu.

Thành tích của cuộc thi mẫu được công bố, tôi vẫn đứng thứ nhất, hai môn lý, hóa đạt điểm tối đa. Trương Tuấn đứng thứ hơn ba mươi trong khối, Quan Hà chỉ

đứng thứ hơn năm mươi.

Thành tích học tập của tôi ngày càng tốt lên, Trương Tuấn không đề cập đến chuyện học tập trước mặt tôi, nhưng tôi cũng biết anh đang rất cố gắng. Cho dù bị ốm cũng không quên xem tiếng Anh, đôi khi đến nhà anh chơi, tôi thường thấy cả đồng giấy nháp dày, ghi rất nhiều bài tập. Tôi rất hiểu sự buồn khổ khi mình vất vả chăm chỉ, mà lại không thu hoạch được thành công.

Tâm trạng của Trương Tuấn không tốt, tôi nghĩ cách làm anh vui vẻ, nhưng anh vẫn buồn bực không vui, ngày nào cũng buồn bã ỉu xiu, gần như hoàn toàn mất đi tự tin.

Cuối tuần, anh tới tìm tôi đi hát, tôi đề nghị hai người đến bờ sông tản bộ.

Lúc dạo quanh bờ sông, tôi bắt đầu kể với anh quá trình học tiếng Anh của mình, tôi mới nói hơn một nửa, anh đột nhiên không kiên nhẫn, tức giận, nhìn tôi nói: “Trong đầu em ngoài học tập ra, còn có gì nữa không?”

Tôi ngây người, lúc ấy vừa thấy âm ức vừa thấy bức tức, tôi toàn tâm toàn ý muốn giúp anh, thậm chí chia sẻ khoảng thời gian thống khổ đã từng trải qua, vậy mà anh lại tức giận với tôi.

Tôi đè nén nỗi âm ức, xoay người bước đi: “Tâm trạng anh không tốt, em đi trước.”

Anh bắt lấy tay tôi, bức tức và bất mãn lâu ngày làm anh không khống chế được cảm xúc: “Từ khi chúng ta ở bên nhau, em luôn tức giận, hơi một tí là không nói chuyện với anh, muốn chia tay với anh, dù có phải là anh sai hay không, anh đều phải nhận sai trước, em mới bằng lòng tiếp tục ở bên anh, nhiều khi anh không thể hiểu được, nếu em không thích anh, sao lại đồng ý ở cùng một chỗ với anh?”

“Sao em lại không thích anh?”

“Những nữ sinh khác đều hy vọng được ở bên bạn trai, bạn trai không đưa cô ấy về nhà, cô ấy sẽ giận dữ, nhưng em lại không muốn ở bên anh, mỗi ngày anh về nhà cùng em, em lại không vui; những nữ sinh khác đều

rất thích có nhiều thời gian bên bạn trai mình, nhưng mỗi lần anh mời em đi chơi, em luôn ra sức khước từ không muốn đi, từ trước đến giờ em cũng không thèm để ý anh ở bên những nữ sinh khác, mặc kệ anh chơi với họ thế nào, em cũng không có phản ứng gì, cứ như anh và em không hề có quan hệ gì với nhau. Trong lòng em chỉ có học tập, căn bản không quan tâm anh làm cái gì, vị trí của anh trong lòng em, có lẽ còn không quan trọng bằng một nửa việc học tập của em.”

Tôi dùng sức vùng khỏi tay anh, lạnh lùng nói: “Anh thấy những nữ sinh khác tốt, vậy anh đi mà tìm họ.”

Anh đứng sau tôi nói: “Em yên tâm, từ giờ, anh tuyệt đối không đến quấy rầy em, không cản trở em, em cứ chuyên tâm mà làm trạng nguyênnh.”

Tôi thẳng lưng ngẩng cao mặt, bước đi thật nhanh, cho đến khi thân ảnh của tôi biến mất khỏi tầm mắt anh.

Tôi vô cùng buồn khổ, không rõ vì sao tôi thành tâm thành ý muốn tốt cho anh như vậy, mà anh lại không cảm nhận được. Tôi vô cùng ảm ức, trách anh không

hiếu lòng tốt của tôi.

Mãi đến rất nhiều năm sau, tôi mới hiểu, lúc ấy, tôi không sai, anh cũng không sai. Chúng tôi chỉ sai vì tuổi còn quá nhỏ, chưa hiểu được tình yêu của nhau.

Tôi vào lúc ấy, chỉ biết rằng tôi thích anh, hy vọng anh tốt, nên vội vàng muốn giúp anh, nhưng phương pháp lại sai mất rồi.

Trương Tuấn vào lúc ấy, là một cậu con trai kiêu ngạo, tự trọng. Anh muốn chăm sóc tôi, chứ không phải nhận sự chăm sóc của tôi. Vì ở bên người ưu tú mà anh lặng lẽ nỗ lực, áp lực rất lớn, cũng rất lo lắng, anh muốn biết chắc rằng tôi có tình cảm với anh, chứ không phải tôi học tập xuất sắc thế nào. Nhưng, ở độ tuổi ấy của anh, anh chỉ có thể nhìn thấy tôi luôn miệng nói đến chuyện học tập, mà không thể nhìn thấy lòng tôi chỉ đang hy vọng anh có thể tự tin, vui vẻ.

Tôi không đi tìm Trương Tuấn, Trương Tuấn cũng không tới tìm tôi. Chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh.

Trước kỳ thi cuối kỳ, chúng tôi thi thể dục lần cuối để lấy chứng chỉ, nghe đồn là nếu thành tích không đạt, sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp, cũng không có tư cách tham gia thi vào đại học.

Ngoài gập bụng ra, thành tích những bài thi khác của tôi đều vô cùng tệ hại, nếu chạy tám trăm mét mà không đạt tiêu chuẩn, tôi sẽ... tôi cũng không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

Ngày thi chạy tám trăm mét, sáng sớm trời có mưa nhỏ, không khí ẩm ướt mát mẻ, tất cả con trai trong lớp đều chúc mừng tôi: “Ông trời đang giúp cậu đấy, cậu nhất định có thể qua.”

Tôi đau khổ nhíu mày nói: “Cảm ơn lời chúc của mọi người.”

Lúc thi, con trai lớp tôi dàn đều quanh sân thể dục cổ vũ tôi cố lên, nhưng tôi vẫn chẳng khá hơn tí nào, hai chân cứng đờ, chạy càng ngày càng chậm, họ không thể tin được than thở: “Mới là vòng thứ nhất thôi!”

“La Kì Kì, đằng trước có một triệu tệ chờ cậu ấy.

“La Kì Kì, đằng sau có tên dê cụ đang đuổi theo cậu kia, ô —— ô —— chạy nhanh lên nào!”

“La Kì Kì, đằng sau có một đám hổ hung mãnh đang đuổi theo cậu, không chạy nhanh lên chúng sẽ làm thịt cậu đó, ngao —— ngao —— “

...

Giáo viên thể dục trẻ tuổi không hiểu nổi, sân thể dục thành thảo nguyên châu Phi từ khi nào thế? Cười ra lệnh cho đám con trai lớp tôi ngậm miệng lại.

Con trai lớp tôi dùng đủ mọi cách cũng không thể làm tôi chạy nhanh hơn. Tôi vốn rất có niềm tin, hy vọng mình bỗng chốc có thể chạy nhanh một chút, nhưng đến lúc nhìn thấy Trương Tuấn đứng trong đám người, sức lực toàn thân tôi đều trôi đi hết, lòng chỉ còn nổi cam chịu.

Chạy xong vòng thứ nhất, thầy giáo nhìn đồng hồ bấm giây lắc đầu: “Hai phút ba mươi giây.”

Con trai lớp tôi lo lắng nóng nảy, đám Dương Quân và Mã Lực đều cười giễu: “La Kì Kì, sao cậu chạy ‘tốc độ’ thế nhỉ?”

Đang lúc tôi gian nan đấu tranh với vòng hai, Trương Tuấn đột nhiên chạy tới bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, kéo tôi chạy về phía trước. Bàn tay anh mạnh mẽ cường tráng, tôi thấy mình như hết hơi, thở phì phò, nhưng tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đám con trai lớp tôi reo hò, từ “La Kì Kì, cố lên”, biến thành “Trương Tuấn, cố lên! Trương Tuấn, cố lên!”

Tất cả tiếng ồn ào huyên náo trên sân thể dục đều biến mất, tôi nghĩ mình đang bay trong gió, trước mắt cái gì cũng mờ ảo, nhớ tới rất nhiều năm trước, vào ngày mưa gió mù mịt, mưa đá đầy trời, anh nắm tay tôi chạy, và cũng mang đi cả trái tim tôi.

Nhiều ngày, nhiều năm qua đi, chưa xót nhiều hơn, ngọt lành chỉ còn một chút, nếu lại có một lần nữa, tôi có bằng lòng hay không? Có phải tôi không nên để anh nắm lấy tay mình?

Đến khi phát hiện Trương Tuấn kéo tôi dừng lại, tôi đã mơ hồ chạy đến điểm cuối.

Giáo viên thể dục không nói chúng tôi vi phạm quy tắc, làm như không phát hiện ra điều gì, bấm đồng hồ, tiếc nuối nói: “Tổng cộng bốn phút hai mươi giây, không thể đạt tiêu chuẩn.”

Con trai lớp tôi đều vây quanh thầy giáo xin cho tôi: “Thầy ơi, cho bạn ấy qua đi ạ, chúng ta nhân đôi thành tích của vòng hai lên, vòng đầu không tính.”

“Nếu không tuần sai thi lại, để Trương Tuấn nắm tay Kì Kì chạy từ đầu, nhưng như vậy sẽ phiền lắm!”

“La Kì Kì mà không được thi đại học, cậu ấy thấy vui, nhà trường cũng không vui đâu!”

“Thầy ơi, thầy nể chúng em đi, chúng em nhất định sẽ mang ơn thầy.”

Thầy thể dục bị mọi người xin mệt mỏi, chấm bút, sửa lại thành tích, ngoài miệng không nói gì, chỉ đưa thành tích ra trước mắt Trương Tuấn, để Trương Tuấn

nhìn thoáng qua rồi lập tức bước đi.

Con trai lớp tôi còn định chạy đến văn phòng xin thầy, Trương Tuấn nói: “Qua rồi.”

Đám con trai nhảy dựng lên hoan hô, Mã Lực vui đùa với tôi và Trương Tuấn: “Từ khi hai cậu nắm tay nhau chạy, sân thể dục lại có gấp đôi người xem, các cậu cũng cẩn thận đấy, chủ nhiệm lớp có thể tìm các cậu nói chuyện.”

Tôi vụng trộm nhìn Trương Tuấn, Trương Tuấn lại không nhìn tôi lấy một cái, nhắc chân bước đi.

Tôi ngẩn ngơ, vội chạy theo anh. Anh không để ý tới tôi, tôi nhẹ giọng cầu xin: “Anh nói chuyện với em một chút.”

Tôi càng nói, anh càng lạnh lùng nghiêm mặt, một câu không nói. Tôi cũng không nói được nữa, nhưng lại không chịu buông tha, chỉ có thể chạy bước nhỏ sát theo anh.

Tôi theo anh một đường, anh một đường không để ý

đến tôi.

Tôi vẫn theo anh lên tầng, anh sắp đi vào phòng học, tôi túm lấy góc áo của anh, anh bất đắc dĩ dừng bước, quay đầu nhìn tôi, tựa như đang đợi tôi nói gì đó, học sinh trong lớp đều tò mò ngẩng đầu, nhìn chúng tôi từ cửa sổ, dưới cái nhìn chú mục của họ, tôi cảm thấy xấu hổ, vội buông Trương Tuấn ra, anh có vẻ thất vọng, không nói lời nào, quay người đi vào lớp.

Tôi buồn bã ỉu xiu trở lại phòng học, vừa tiến vào lớp, liền nằm úp sấp trên bàn, vì mũi cứ cay cay, nước mắt chảy vọt ra ngoài hốc mắt.

Dương Quân hỏi: “Làm hò?”

Tôi lắc đầu.

“Chia tay?”

Tôi lắc đầu.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống ống tay áo.

Dương Quân hỏi: “Cậu muốn ra ngoài một chút không?”

Đến khi nước mắt đã bị ống tay áo thấm hết, đến khi giọng nói không tiết lộ mình đang yếu đuối, tôi mới ngẩng đầu lên, cười nói: “Tớ không muốn lên lớp.”

Dương Quân sáng khoái nói: “Không thành vấn đề, tớ lai cậu đi nông thôn chơi.”

Tôi và Dương Quân thu dọn sách vở rồi trốn tiết, không hề lo lắng đến bài trắc nghiệm lý vào tiết sau.

Tôi biết đau buồn cũng không giải quyết được gì, nếu tôi nhất định sẽ mất đi Trương Tuấn, tôi không thể lại mất đi học tập. Nhưng ngày đó tôi không thể không chế nổi bi thương trong lòng, không thể vào đầu được chữ nào, thậm chí phóng túng bản thân.

Buổi tối tôi cũng không ngủ ngon, luôn nằm mơ, khi bừng tỉnh khỏi giấc mơ, trong đầu lại toàn hình ảnh của Trương Tuấn, trong mơ tôi luôn khóc.

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức vừa vang lên, tôi

liền buộc mình rời giường đọc sách, thời gian sa đọa phát tiết đã chấm dứt, không vào đầu cũng phải đọc. Sở dĩ con người được xưng là sinh vật cao cấp, là bởi vì chúng ta có trí tuệ, có thể dùng lý trí để khắc chế những hành vi sai trái.

Trong khi Trương Tuấn và tôi tiếp tục chiến tranh lạnh, cuộc thi cuối kỳ cũng đến.

Tôi vẫn là người đứng đầu vượt xa các bạn khác, Trương Tuấn lại thi rồi tỉnh rồi mù, đứng thứ hơn một trăm tám mươi, mà Quan Hà chỉ đứng thứ hơn sáu mươi trong khối.

Khi xem bảng thành tích, tôi đột nhiên nhận ra, đã rất lâu rồi Quan Hà không tiến vào top 20, ngay cả Dương Quân, Lâm Y Nhiên cũng đều lo âu vì thành tích của mình, huống chi là Quan Hà? Trên vai Quan Hà không chỉ chịu trách nhiệm về bản thân, mà còn có toàn bộ hy vọng của mẹ cô ấy.

Tôi gọi điện thoại nói chuyện với Quan Hà, cô ấy cười nói: “Bạn La Kì Kì của tôi, không phải học sinh

nào không minh như cậu, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể yên ổn ngồi trên vị trí thứ nhất trong khối, còn tớ phải nỗ lực học tập.”

Cô ấy rất lịch sự, nhưng tôi lại cảm thấy giọng điệu cô ấy mang theo vẻ trào phúng, ý tại ngôn ngoại, tôi nói: “Tớ biết bây giờ chương trình học rất nặng, nhưng chính vì chương trình học nặng, nên mới cần phải thư giãn đúng lúc, buổi tối đi trượt patin với tớ nhé, từ nghỉ hè đến giờ, rất lâu rồi chúng mình không cùng chơi với nhau.”

Có lẽ cô ấy nghĩ đến thời gian nghỉ hè, tuần nào tôi cũng dạy cô ấy trượt patin, do dự một lúc, rốt cuộc cũng đồng ý yêu cầu của tôi.

Trên sân trượt patin có rất nhiều người, tâm tư của hai người cũng không đặt trên giày trượt patin, trượt một lúc, chúng tôi cùng ngồi nghỉ ngơi.

Hai người nói với nhau những câu chuyện không đầu không cuối, vài lần tôi muốn chuyển đề tài đến vấn đề học tập, Quan Hà đều vui đùa, lái sang chuyện khác.

Thấy sắp đến lúc phải trả lại giấy trượt, tôi kiên trì, quyết định mở lời: “Quan Hà, lúc đầu thấy thành tích của cậu kém đi, tớ nghĩ đó chỉ là dao động bình thường, nên không để ý nhiều, gần đây mới phát hiện qua vài cuộc thi rồi mà vẫn vậy, đã xảy ra chuyện gì à?”

Quan Hà cười nói: “Người có thành tích kém đi không chỉ có mình tớ, đại khái là chúng tớ ngốc, không thể thích ứng với chương trình học nặng, căng thẳng ở cấp Ba.”

“Tớ không biết những người khác thế nào, nhưng tớ biết cậu không phải vậy, cậu rất thông minh.”

Quan Hà sửng sốt một chút, cười nói: “Ai nha, ở trước mặt cậu, tớ cũng không dám thừa nhận mình thông minh, cậu đừng trêu ghẹo tớ!”

“Từ ngày đầu tiên cậu chuyển trường đến lớp tớ, tớ đã để ý đến cậu, trong lòng tớ cậu vẫn là nữ sinh thông minh nhất, ưu tú nhất, tớ tin không phải vì cậu ngốc mà thành tích mới trượt xuống.”

Quan Hà không tin hỏi: “Câu đề ý đến tớ?”

“Tớ không lừa cậu đâu, thật sự là từ nhỏ tớ đã đề ý đến cậu, hâm mộ cậu ưu tú, khát vọng bản thân mình có thể giống cậu, thậm chí âm thầm hy vọng ông trời cho tớ biến thành cậu. Cậu biết không? Sổ lưu niệm khi tốt nghiệp tiểu học, tớ chỉ nhờ một người ghi vào thôi, chính là cậu đấy. Lên cấp Hai còn thường xuyên lật xem cuốn sổ đó, mỗi lần nhìn thấy chữ viết của cậu, lại thấy vô cùng khỏ sở, không rõ một người phải ưu tú đến mức nào mà ngay cả viết vài dòng chữ lưu niệm cũng đẹp đẽ như vậy.”

Quan Hà nhìn tôi một lúc, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tớ đã sớm không còn ưu tú nữa.”

“Thành tích học tập chỉ là một tiêu chuẩn của ưu tú thôi, không phải là toàn bộ tiêu chuẩn, tớ thấy cậu ưu tú nhất là ở cách làm người, đối nhân xử thế, tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình tĩnh, ôn hòa, chân thành, những điều đó dung hợp với nhau tạo nên khí chất đặc biệt của cậu, tớ vẫn khát vọng có được khí chất của cậu.”

Quan Hà trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng mở lòng mình ra một chút: “Từ lớp 10 tớ đã bắt đầu nỗ lực học tập, vì học tập, tớ gần như từ bỏ tất cả mọi thứ, nhưng càng nỗ lực lại càng sút kém.”

“Có phải cậu tạo áp lực quá lớn cho mình?”

“Tớ có thể không có áp lực sao? Cậu rất rõ tình cảnh của nhà tớ, mẹ tớ chỉ trông cậy vào tớ thôi! Từ khi vào lớp 10, mỗi lần nhìn thấy thành tích thi của tớ, dù là đứng thứ mấy, mẹ tớ cũng không thấy vui, chỉ không ngừng quở trách tớ không đứng được vị trí thứ nhất. Bây giờ thành tích của tớ lại luôn trượt dốc, mẹ không trách tớ không đứng được thứ nhất, mà bắt đầu trách móc tớ sống không chịu cố gắng, tớ thật có lỗi với mẹ, càng có lỗi với người bố đã mất.” Trong mắt Quan Hà, là những giọt nước mắt lấp lánh, cô ấy không muốn tôi nhìn thấy, nghiêng đầu, làm như đang dùng khăn tay lau mồ hôi, nhưng thực ra là lau nước mắt.

“Mẹ cậu cũng quá ép buộc cậu!” Lúc này tôi mới hiểu rằng mình thật may mắn, từ trước đến giờ bố mẹ tôi không bao giờ vì vấn đề học tập mà nói quá tôi, “Cậu

phải học cách không chế áp lực, cuộc sống không thể không có áp lực, không có áp lực vốn không có động lực, nhưng cũng không thể để áp lực quá lớn; áp lực quá lớn có thể làm sụp đổ một người. Cậu đừng gánh vác tất cả mọi chuyện, cậu hãy để mẹ cậu biết cậu đã rất nỗ lực, hãy làm mẹ cậu không ép buộc cậu nữa, rất nhiều lúc gấp gáp sẽ không thể thành công.”

Quan Hà không nói gì, tôi hoàn toàn không biết mình có nói gì sai hay không, Quan Hà có suy nghĩ trưởng thành hơn so với Lâm Y Nhiên, Dương Quân ở rất nhiều chuyện, nhưng chính vì cô ấy trưởng thành, hiểu biết, cô ấy rất giỏi che giấu tâm tư của mình, nên cô ấy mới khó chia sẻ cảm xúc.

Quan Hà nói: “Chẳng mấy khi mới được ra ngoài chơi một lần, đừng nói đến chuyện học tập đáng ghét nữa. Cậu và Trương Tuấn thế nào rồi? Tớ nghe nói hai cậu chia tay, có thật vậy không?”

Tim tôi chợt nhói lên, lập tức lo lắng hỏi: “Trương Tuấn nói với cậu à?”

“Không phải, không phải, Trương Tuấn không nói gì cả. Các cậu lâu rồi không đi cùng nhau, Trương Tuấn ngày nào cũng buồn bực không vui, thành tích lại trượt xuống quá nhiều, nên mọi người mới suy đoán lung tung.”

“Lúc trước, bọn tớ có âm ỉ một trận.”

“Hóa ra là vậy!” Quan Hà nhìn sắc mặt của tôi, dè dặt cẩn thận hỏi: “Kì Kì, cậu còn thích Trương Tuấn không?”

Tôi xấu hổ không trả lời cô ấy, chỉ gật gật đầu.

Ánh mắt Quan Hà rất phức tạp, hỏi: “Vì sao các cậu cãi nhau?”

“Rất nực cười, đó là vì chuyện học tập, thành tích của anh ấy không tốt như mong muốn, tớ nhiều lời mấy câu, anh ấy liền cảm thấy lòng tớ chỉ có học tập, không quan tâm đến anh ấy.”

Ánh mắt Quan Hà lại càng phức tạp hơn, mỉm cười nói: “Chúng mình về thôi, về muộn mẹ tớ lại nói.”

Nhân dịp nghỉ hè, nhà trường đã mời những học sinh ưu tú đổ vào đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh về trường để trao đổi kinh nghiệm với chúng tôi, chia sẻ cuộc sống ở đại học của họ. Đồng thời hoan nghênh mọi người đặt ra những thắc mắc muốn giải đáp, có thể hỏi về phương pháp học tập, cũng có thể hỏi về ngành thi đại học và cuộc sống học tập.

Không khí rất náo nhiệt, các học sinh dường như có vô số vấn đề muốn biết, trường nào tốt, chuyên ngành nào đang có giá, trường nào ngành nào dễ xin việc, trường ở thành phố nào không “phân biệt chủng tộc”...

Lúc hiệu trưởng mời Trần Kính lên nói chuyện, lại dậy lên một cao trào mới.

“Trần Kính giao lưu ở đại học Hương Cảng Trung Văn một năm, mới trở về từ Châu u, sau đây xin mời các học sinh khóa dưới nói chuyện với em Trần Kính để hiểu thêm nhiều hơn.”

Đại học Hương Cảng Trung Văn tên tiếng Anh là: The Chinese University of Hong Kong.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, Trần Kính mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần màu xám, mỉm cười đi lên đại giảng đường, khí chất và phong độ đã khác hẳn năm xưa, lộ ra vẻ ngoài tự tin, điềm tĩnh, hơn nữa kiến trúc cũng được coi là một ngành nghệ thuật, nên từng động tác của cậu cũng có phong thái tao nhã, thanh lịch, bình tĩnh.

Cậu nói rất ngắn gọn, giới thiệu đơn giản một chút về bản thân, để cho chúng tôi tùy ý đặt ra câu hỏi. Dương Quân hỏi một câu vĩnh viễn không có đáp án: “Thanh Hoa tốt hơn hay Bắc Kinh tốt hơn?”

Cậu nói đùa: “Căng tin ở Thanh Hoa có đồ ăn ngon hơn ở Bắc Kinh nhiều, nếu các bạn muốn được ăn ngon, cũng có thể đến Thanh Hoa.” Vừa cười vừa nhìn những người ngồi bên trường đại học Bắc Kinh, cậu nói tiếp, “Đương nhiên, con người không thể chỉ vì vật chất mà sống, còn có theo đuổi tinh thần và rất nhiều điều khác, nếu muốn yêu đương, chọn Bắc Kinh lại càng tốt hơn.”

Các bạn ngồi dưới đều cười vang.

Cậu lại trả lời những câu hỏi của mọi người về đại học Hương Cảng Trung Văn, có phương pháp dạy học rất đặc biệt, giảng bài nguyên bằng tiếng Anh, làm mọi người nghe mà vô cùng hâm mộ, có người giờ tay hỏi cậu: “Để được đến đại học ở Châu u giao lưu có khó không?”

“Không phải là dễ dàng, có rất nhiều người báo danh cạnh tranh với nhau, cũng không phải là quá khó, bởi vì chuyện tại con người.”

Tôi cười nghĩ, cậu ấy học kiến trúc, nhất định không thể dễ lỡ kiến trúc ở Châu u rồi, dù không dễ dàng cũng muốn tranh thủ thời cơ.

Quan Hà giờ tay, hỏi một vấn đề rất là con gái: “Paris có giống trên TV không? Có lãng mạn không?”

“Không chỉ Paris, Venice, Hy Lạp cũng rất đẹp, rất thích hợp với những đôi tình nhân, lần này đến đó vì việc học, tôi vô cùng hy vọng sau này có thể có một chuyến hành trình tình yêu đến Châu u.”

Các bạn học sinh lại cười vang, ngay cả hiệu trưởng và các thầy cô giáo cũng nở nụ cười. Trong tiếng cười, chúng tôi đều có cảm giác mình đã trưởng thành, không cảm thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ nữa.

Mọi người lại hỏi cậu rất nhiều vấn đề, cậu đều trả lời vô cùng hài hước và thông minh

Lúc kết thúc buổi trao đổi, hiệu trưởng hỏi cậu ấy muốn nhắn gửi gì với đàn em khóa dưới.

Trần Kính nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi từng học với các bạn trong một mái trường, tôi quen biết một vài bạn trong các bạn ở đây, cũng hiểu một vài bạn, tôi muốn nói rằng thế giới bên ngoài vô cùng thú vị, các bạn hãy dũng cảm bay ra!”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, hoạt động trao đổi cũng chấm dứt. Các bạn vẫn không chịu rời đi, đều vây quanh những anh chị đổ vào trường đại học mà mình thích để hỏi ý kiến.

Hai tay tôi rút trong cái túi trên váy, đi ra đại giảng

đường, vừa đạp chân bước đi, vừa ngửa đầu nhìn xa xa.

Màu xanh lam trong suốt, mây trắng thản nhiên, ánh nắng tươi sáng, thế giới thật thú vị. Với tôi, nó thú vị ở chỗ nào? Có Trương Tuấn ư? Anh có chịu là điều thú vị của tôi không?

“La Kì Kì.”

Tôi quay đầu, Trần Kính bước nhanh tới chỗ tôi:
“Hey!”

“Này!”

Cậu và tôi sóng vai bước đi, im lặng đi trên sân trường râm mát. Vì đang là nghỉ hè, nên vườn trường trống trải yên tĩnh, có vẻ rất sạch sẽ, gió trong lành, mát mẻ, làm cho người ta cảm thấy thế giới thật rộng lớn.

Cậu cười hỏi: “Cậu đã nghĩ đến chuyện vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh chưa?”

“Đại khái không muốn vào hai trường ấy.”

“Vì sao?”

Tôi không muốn trả lời, chỉ cười cười. Thành tích tốt nhất của Trương Tuấn từ trước đến giờ chỉ là thứ hai mươi chín, thành tích này dù là Thanh Hoa hay Bắc Kinh đều không có khả năng bước chân vào, mà tôi đã quyết định học cùng trường đại học với anh.

“Nếu cậu không muốn vào Thanh Hoa, cũng không muốn vào Bắc Kinh, vậy sao cậu phải cố gắng?”

“Tớ không biết.”

“Không phải cậu không biết, mà là không muốn nói với tớ, đúng không? Nếu như vậy, coi như tớ chưa từng hỏi.”

Cách lấy lòi làm tiến của cậu ấy đã có tác dụng, tôi cẩn thận suy nghĩ một lát, nói: “Từ khi vào lớp 10 tớ đã cố gắng, nghiêm túc học tập, lúc đầu là vì người khác, hình như chỉ là thay người khác thực hiện tâm nguyện, nhưng dần dần, bản thân tớ bắt đầu hưởng thụ niềm vui khi thu hoạch được thành công mà mình phải vất vả nỗ

lực mới có được, học tập làm cho tớ thay đổi rất nhiều.”

Trần Kính chú ý lắng nghe: “Thay đổi thế nào?”

“Người ngoài nhìn vào chỉ thấy tớ từ một cô gái học tập không tốt lên được vị trí thứ nhất, nhưng chỉ có tớ mới biết, tính cách của tớ còn có thay đổi nhiều hơn nữa. Bây giờ dù đứng trước mặt bất kỳ ai tớ cũng cảm thấy tự tin, ví dụ như trước đây, nếu nhìn thấy cậu, tớ sẽ nghĩ cậu có thể làm được những việc mà tớ không thể làm được, tớ sẽ nói với mình, cậu và tớ không phải người ở cùng một thế giới, nhưng bây giờ, tớ sẽ không nghĩ như vậy. Mặc kệ cậu giành được nhiều thành công thế nào, tớ cũng cảm thấy như vậy là tự nhiên, chỉ cần tớ nỗ lực, tớ cũng có thể làm được, nếu tớ không làm được như vậy, chỉ là do tớ không muốn hoặc chưa đủ nỗ lực.”

Trần Kính nói: “Từ khi chúng ta sinh ra, đã liên tục lặp đi lặp lại quá trình bỏ ra và thu hoạch, trong quá trình này, dần dần hình thành hai loại người. Một loại người thông qua vất vả nỗ lực mà được thu hoạch thành công, cứ thế mãi, càng ngày càng sẵn sàng nỗ lực, càng

ngày càng thành công, vì vậy mà thế giới của người đó lạc quan; một loại người khác muốn thành công, lại lười biếng không muốn bỏ ra, chỉ có thể thu hoạch thất bại, cứ thế mãi, càng ngày càng không chịu nỗ lực, càng ngày càng thất bại, vì vậy mà thế giới của người đó bi quan. Học tập nhìn thì thấy đơn giản buồn tẻ, nhưng dù sao nó cũng chiếm mười mấy năm trong cuộc đời, trong quá trình bỏ ra và thu hoạch, con người sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn nếu nó tích cực hay tiêu cực.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, “Lúc tớ còn nhỏ, nghĩ đến tương lai, tớ cảm thấy rất mơ hồ, không tự tin, tớ không biết mình sẽ trở thành người như thế nào, cuộc sống của tớ sẽ như thế nào, bây giờ, tớ vẫn thấy hoang mang, có điều, tớ không sợ hãi tương lai, bởi vì tớ biết chỉ cần tớ nỗ lực, là tớ có thể nắm giữ cuộc đời của mình, có thể trở thành người mà mình muốn trở thành.”

Trần Kính cười rộ lên: “Cậu nói lúc đầu học tập chỉ vì người khác, sau đó, vô thức đã biến thành vì bản thân mình, cậu hưởng thụ thành công thu hoạch được khi bỏ ra sự nỗ lực, động cơ thay đổi lý tưởng cũng thay đổi, thật ra, vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh vốn không phải

chuyện chỉ là khoảnh khắc vinh quang, quan trọng là cậu muốn trở thành người như thế nào.”

Tôi không nói chuyện nữa, cũng đã hoàn toàn hiểu được ý của cậu ấy, tôi đọc Lưu Dung (tể tướng Lưu gù), Tam Mao, bị say mê dưới những câu chữ kể về nước ngoài của họ, tự nhiên nghĩ mình cũng muốn đi một chuyến ra thế giới bên ngoài, tôi biết mình không còn là cô gái sẵn lòng cả đời chỉ muốn ở lại thành phố này.

Chúng tôi đã đi tới cuối đoạn đường, đều ngừng bước chân, quay đầu nhìn về phía giảng đường màu đỏ.

Hàng cây bạch dương cao chót vót hai bên đường, trời xanh trong, mây trắng muốt, cây cỏ xanh biếc, có đám bạn túm năm tụm ba đi tới, nét mặt tươi trẻ, năng động, tiếng cười nói bay xa.

Trần Kính hỏi: “Thấy không?”

Tôi hiểu ý cậu không chỉ nói đến một màn trước mắt, mà là cả thế giới thú vị, tươi sáng trước mắt những người trẻ tuổi chúng tôi, tôi khẽ gật đầu: “Thấy được.”

Trương Tuấn, Quan Hà, Hoàng Vi vừa nói vừa cười đi tới, gần đến chỗ chúng tôi, mới nhìn thấy tôi và Trần Kính đang đứng ở góc khuất.

Vừa nhìn trời xanh cùng mây trắng, lòng tôi đang mềm mại, cũng rất sạch sẽ, mỉm cười nhìn họ.

Quan Hà tò mò nhìn tôi và Trần Kính, trong mắt ẩn có ý hâm mộ, Hoàng Vi khinh thường quay đầu, nhưng cái vẻ khinh thường của cô ấy lại không còn sắc nét như trước.

Trần Kính chào Trương Tuấn, Trương Tuấn cười dừng bước, khách sáo nói vài câu với Trần Kính, nhưng không hề liếc mắt nhìn tôi.

Trong nháy mắt, tất cả những lời nói tích cực tươi sáng với Trần Kính nãy giờ đều trở thành hư không, tôi cảm thấy quá mệt mỏi, tuy rằng người ngoài nhìn vào thành tích của tôi sẽ thấy tôi không phải chịu áp lực gì, tựa như chuyện tình cảm không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của tôi, nhưng chỉ trong vài tuần mà tôi từ 45,5 cân đã giảm xuống chỉ còn 41,5 cân. Tâm trạng và thân

thể mỗi một chỉ bản thân tôi mới biết.

Chờ đến khi Trương Tuấn và họ rời đi, tôi nói lời tạm biệt Trần Kính: “Cảm ơn cậu.”

“Không phải khách khí, hy vọng tháng chín sang năm có thể mời cậu ăn cơ đại học Thanh Hoa.”

Tôi cười cười, đi về phía khu phòng học.

Một bên là nhiệm vụ học tập càng ngày càng nặng ở cấp Ba của tôi, một bên là chiến tranh lạnh giữa tôi và Trương Tuấn.

Lâm Y Nhiên và Dương Quân đều cẩn thận để ý đến tâm trạng của tôi, họ luôn đồng tình và quan tâm đến tôi, tôi lại làm bộ như mình luôn thoải mái, không để ý đến chuyện gì.

Áp lực trong lòng không thể giải tỏa, trán và môi đều khô nứt, cơ thể của tôi đã sụp đổ trước tinh thần.

Mệt mỏi quá độ làm cho tôi chỉ muốn một kết quả, mặc kệ kết quả này là tốt hay xấu.

Tôi quyết định giao toàn quyền cho Trương Tuấn.

Tan học, tôi đi tìm Trương Tuấn, anh không chịu để ý đến tôi.

Tôi gọi tên anh vài lần, anh cũng không chịu dừng bước, tôi chỉ có thể nói sau lưng anh: “Nếu anh muốn chia tay, chúng ta sẽ chia tay.”

Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn tôi.

Tôi nói: “Cứ không rõ ràng như thế này thật không có ý nghĩa gì, không bằng nói rõ ràng mọi chuyện, sau này sẽ thoải mái hơn, nếu anh muốn chia tay, chúng ta liền chia tay.”

Qua một lúc lâu, giọng anh trầm trầm, đè nén, hỏi: “Em thích người khác?”

“Không phải.”

Anh nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi miễn cưỡng cười một cái: “Anh đã không có ý

kiến, vậy chúng ta chia tay nhé! Tạm biệt!”

Tôi đi nhanh về phía cổng trường, bước chân rất kiên định, nhưng trong lòng lại mờ mịt thống khổ. Tôi nghĩ nên ép mình từ bỏ, nhưng trong lòng tôi vẫn luyến tiếc, thế nên, tôi chỉ có thể đem tất cả cho anh quyết định.

Quyết định của anh sẽ là gì?

Ngày đầu tiên, tôi lo lắng chờ đợi, anh không trả lời.

Ngày hôm sau, tôi bị dò day dứt, anh vẫn không xuất hiện.

Ngày thứ ba, tôi muốn đi tìm anh, nói với anh, tôi hối hận, tôi không muốn chia tay. Nhưng, dù sao vẫn còn một chút kiêu ngạo, vậy nên tôi dùng lý trí khắc chế bản thân.

Một tuần sau khi tôi và Trương Tuấn chia tay, Trương Tuấn rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt tôi.

Sáng sớm, tôi vừa ra khỏi nhà, đã thấy anh chờ dưới tầng, nỗi lòng buồn khổ, dày vò của tôi cuối cùng cũng

yên ổn. Đau khổ, bất an, lo lắng, bị thương đều tan thành mây khói, hóa ra dù lý trí có không chế vui buồn của bản thân tôi thế nào, thì tất cả vui buồn trong lòng tôi đều do anh không chế.

Nhưng đem tất cả hi vọng ái ô của mình cho người khác nắm giữ, có đúng không? Lúc nào anh cũng có thể đẩy tôi đi.

Anh nói: “Anh không muốn chia tay, anh muốn làm hòa, có thể chứ?”

“Em có một điều kiện.”

“Anh đồng ý.” Trương Tuấn không hỏi một tiếng đã đồng ý ngay.

“Cho dù giữa chúng ta xảy ra chuyện gì, anh cũng không được từ bỏ học tập. Con trai không nên vì thương tâm mà suy sút.”

Trương Tuấn có phần kinh ngạc, có phần thất vọng nhìn tôi: “Anh đồng ý.”

“Thương tâm là thương tâm, suy sút là suy sút, chuyện thương tâm bởi vì quá khứ, suy sút lại hủy diệt tương lai, vĩnh viễn không được vì thương tâm mà suy sút, đừng để tương lai bị chôn vùi vì quá khứ.”

Trương Tuấn không có ý kiến gì, chỉ hỏi: “Chúng ta làm hòa rồi?”

Tôi yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng không hề có cảm giác vui vẻ, chỉ có một mối được sống sót sau tai nạn. Lúc này đây, tôi thắng cuộc, còn lần sau thì sao?

Tôi cảm thấy mình như biến thành hai, trong thế giới của tình cảm tôi yêu anh, nhưng trong thế giới của lý trí tôi lại bất hòa với anh.

Trên thế giới này, mỗi chuyện đều có một điểm nút, trước điểm nút này sự tình sẽ phát triển theo một hướng, sau điểm nút này sự tình sẽ phát triển theo một hướng khác.

Rất nhiều năm sau, thường nghĩ, nếu vào ngày sinh nhật của anh đó, anh không bộc lộ lỗi lầm quá khứ của

mình, mà để tôi bộc lộ tình cảm thâm kín của mình trước, nếu vào tối anh uống rượu đó, tôi có thể chạy xuống tầng gặp anh, nếu vào ngày thi chạy tám trăm mét đó, anh chịu nói vài câu với tôi, có phải tất cả mọi chuyện sẽ không như bây giờ?

Tuy nhiên, không có nhiều từ nếu như vậy.

Trương Tuấn đối với tôi không còn giống trước nữa, cuối cùng tôi cũng cảm thấy anh không vui với lần làm hòa này.

Hàng ngày, chúng tôi ở bên nhau, anh có miễn cưỡng nhượng bộ, có dè dặt cẩn trọng nhân nhượng, còn có phô trương niềm vui.

Có lẽ, tôi trong thế giới của anh cũng có rất nhiều từ nếu, nhưng, trên thực tế không có nhiều từ nếu như vậy, đây là vận mệnh.

Rất nhiều năm sau, khi tôi ngồi trong quán cà phê bên đường ở New York đọc sách, đột nhiên nhìn thấy một câu: “Men heap together the mistakes of mistakes of

their lives, and create a monster the call destiny.”

Mọi người tập hợp sai lầm trong cuộc đời vào cùng một chỗ, sáng tạo ra một con quỷ, tên là vận mệnh.

Vì lớp 12 sẽ phân lớp học tốt và không tốt, mà tiêu chuẩn căn cứ chính là cuộc thi cuối kỳ, nên cuộc thi cuối kỳ hai lớp 11 rất quan trọng.

Trước đây các bài thi đều lấy thang điểm một trăm, nhưng bắt đầu từ bây giờ, lấy tiêu chuẩn thi vào đại học cao đẳng, thang điểm một trăm đã trở thành thang điểm một trăm năm mươi.

Để chúng tôi thích ứng với sự thay đổi đó, giáo viên cũng chuẩn bị sẵn sàng cho chúng tôi, nhà trường tổ chức một cuộc thi mẫu.

Thành tích của cuộc thi mẫu được công bố, tôi vẫn đứng thứ nhất, hai môn lý, hóa đạt điểm tối đa. Trương Tuấn đứng thứ hơn ba mươi trong khối, Quan Hà chỉ đứng thứ hơn năm mươi.

Thành tích học tập của tôi ngày càng tốt lên, Trương

Tuấn không đề cập đến chuyện học tập trước mặt tôi, nhưng tôi cũng biết anh đang rất cố gắng. Cho dù bị ốm cũng không quên xem tiếng Anh, đôi khi đến nhà anh chơi, tôi thường thấy cả đồng giấy nháp dày, ghi rất nhiều bài tập. Tôi rất hiểu sự buồn khổ khi mình vất vả chăm chỉ, mà lại không thu hoạch được thành công.

Tâm trạng của Trương Tuấn không tốt, tôi nghĩ cách làm anh vui vẻ, nhưng anh vẫn buồn bực không vui, ngày nào cũng buồn bã ỉu xiu, gần như hoàn toàn mất đi tự tin.

Cuối tuần, anh tới tìm tôi đi hát, tôi đề nghị hai người đến bờ sông tản bộ.

Lúc dạo quanh bờ sông, tôi bắt đầu kể với anh quá trình học tiếng Anh của mình, tôi mới nói hơn một nửa, anh đột nhiên không kiên nhẫn, tức giận, nhìn tôi nói: “Trong đầu em ngoài học tập ra, còn có gì nữa không?”

Tôi ngây người, lúc ấy vừa thấy ám ức vừa thấy bực tức, tôi toàn tâm toàn ý muốn giúp anh, thậm chí chia sẻ khoảng thời gian thống khổ đã từng trải qua, vậy mà anh

lại tức giận với tôi.

Tôi đè nén nỗi ảm ức, xoay người bước đi: “Tâm trạng anh không tốt, em đi trước.”

Anh bắt lấy tay tôi, bực tức và bất mãn lâu ngày làm anh không khống chế được cảm xúc: “Từ khi chúng ta ở bên nhau, em luôn tức giận, hơi một tí là không nói chuyện với anh, muốn chia tay với anh, dù có phải là anh sai hay không, anh đều phải nhận sai trước, em mới bằng lòng tiếp tục ở bên anh, nhiều khi anh không thể hiểu được, nếu em không thích anh, sao lại đồng ý ở cùng một chỗ với anh?”

“Sao em lại không thích anh?”

“Những nữ sinh khác đều hy vọng được ở bên bạn trai, bạn trai không đưa cô ấy về nhà, cô ấy sẽ giận dữ, nhưng em lại không muốn ở bên anh, mỗi ngày anh về nhà cùng em, em lại không vui; những nữ sinh khác đều rất thích có nhiều thời gian bên bạn trai mình, nhưng mỗi lần anh mời em đi chơi, em luôn ra sức khước từ không muốn đi, từ trước đến giờ em cũng không thèm

để ý anh ở bên những nữ sinh khác, mặc kệ anh chơi với họ thế nào, em cũng không có phản ứng gì, cứ như anh và em không hề có quan hệ gì với nhau. Trong lòng em chỉ có học tập, căn bản không quan tâm anh làm cái gì, vị trí của anh trong lòng em, có lẽ còn không quan trọng bằng một nửa việc học tập của em.”

Tôi dùng sức vùng khỏi tay anh, lạnh lùng nói: “Anh thấy những nữ sinh khác tốt, vậy anh đi mà tìm họ.”

Anh đứng sau tôi nói: “Em yên tâm, từ giờ, anh tuyệt đối không đến quấy rầy em, không cản trở em, em cứ chuyên tâm mà làm trạng nguyên đi.”

Tôi thẳng lưng ngẩng cao mặt, bước đi thật nhanh, cho đến khi thân ảnh của tôi biến mất khỏi tầm mắt anh.

Tôi vô cùng buồn khổ, không rõ vì sao tôi thành tâm thành ý muốn tốt cho anh như vậy, mà anh lại không cảm nhận được. Tôi vô cùng ảm ức, trách anh không hiểu lòng tốt của tôi.

Mãi đến rất nhiều năm sau, tôi mới hiểu, lúc ấy, tôi

không sai, anh cũng không sai. Chúng tôi chỉ sai vì tuổi còn quá nhỏ, chưa hiểu được tình yêu của nhau.

Tôi vào lúc ấy, chỉ biết rằng tôi thích anh, hy vọng anh tốt, nên vội vàng muốn giúp anh, nhưng phương pháp lại sai mất rồi.

Trương Tuấn vào lúc ấy, là một cậu con trai kiêu ngạo, tự trọng. Anh muốn chăm sóc tôi, chứ không phải nhận sự chăm sóc của tôi. Vì ở bên người ưu tú mà anh lặng lẽ nỗ lực, áp lực rất lớn, cũng rất lo lắng, anh muốn biết chắc rằng tôi có tình cảm với anh, chứ không phải tôi học tập xuất sắc thế nào. Nhưng, ở độ tuổi ấy của anh, anh chỉ có thể nhìn thấy tôi luôn miệng nói đến chuyện học tập, mà không thể nhìn thấy lòng tôi chỉ đang hy vọng anh có thể tự tin, vui vẻ.

Tôi không đi tìm Trương Tuấn, Trương Tuấn cũng không tới tìm tôi. Chúng tôi bắt đầu chiến tranh lạnh.

Trước kỳ thi cuối kỳ, chúng tôi thi thể dục lần cuối để lấy chứng chỉ, nghe đồn là nếu thành tích không đạt, sẽ không lấy được bằng tốt nghiệp, cũng không có tư

cách tham gia thi vào đại học.

Ngoài gập bụng ra, thành tích những bài thi khác của tôi đều vô cùng tệ hại, nếu chạy tám trăm mét mà không đạt tiêu chuẩn, tôi sẽ... tôi cũng không biết mình nên làm cái gì bây giờ.

Ngày thi chạy tám trăm mét, sáng sớm trời có mưa nhỏ, không khí ẩm ướt mát mẻ, tất cả con trai trong lớp đều chúc mừng tôi: “Ông trời đang giúp cậu đấy, cậu nhất định có thể qua.”

Tôi đau khổ nhíu mày nói: “Cảm ơn lời chúc của mọi người.”

Lúc thi, con trai lớp tôi dàn đều quanh sân thể dục cổ vũ tôi cố lên, nhưng tôi vẫn chẳng khá hơn tí nào, hai chân cứng đờ, chạy càng ngày càng chậm, họ không thể tin được than thở: “Mới là vòng thứ nhất thôi!”

“La Kì Kì, đằng trước có một triệu tệ chờ cậu ấy.

“La Kì Kì, đằng sau có tên dê cụ đang đuổi theo cậu kia, ô —— ô —— chạy nhanh lên nào!”

“La Kì Kì, đằng sau có một đám hổ hung mãnh đang đuổi theo cậu, không chạy nhanh lên chúng sẽ làm thịt cậu đó, ngao —— ngao —— “

...

Giáo viên thể dục trẻ tuổi không hiểu nổi, sân thể dục thành thảo nguyên châu Phi từ khi nào thế? Cười ra lệnh cho đám con trai lớp tôi ngậm miệng lại.

Con trai lớp tôi dùng đủ mọi cách cũng không thể làm tôi chạy nhanh hơn. Tôi vốn rất có niềm tin, hy vọng mình bỗng chốc có thể chạy nhanh một chút, nhưng đến lúc nhìn thấy Trương Tuấn đứng trong đám người, sức lực toàn thân tôi đều trôi đi hết, lòng chỉ còn nổi cam chịu.

Chạy xong vòng thứ nhất, thầy giáo nhìn đồng hồ bấm giây lắc đầu: “Hai phút ba mươi giây.”

Con trai lớp tôi lo lắng nóng nảy, đám Dương Quân và Mã Lực đều cười giễu: “La Kì Kì, sao cậu chạy ‘tốc độ’ thế nhỉ?”

Đang lúc tôi gian nan đấu tranh với vòng hai, Trương Tuấn đột nhiên chạy tới bên cạnh tôi, nắm lấy tay tôi, kéo tôi chạy về phía trước. Bàn tay anh mạnh mẽ cường tráng, tôi thấy mình như hết hơi, thở phì phò, nhưng tốc độ càng lúc càng nhanh.

Đám con trai lớp tôi reo hò, từ “La Kì Kì, cố lên”, biến thành “Trương Tuấn, cố lên! Trương Tuấn, cố lên!”

Tất cả tiếng ồn ào huyên náo trên sân thể dục đều biến mất, tôi nghĩ mình đang bay trong gió, trước mắt cái gì cũng mờ ảo, nhớ tới rất nhiều năm trước, vào ngày mưa gió mù mịt, mưa đá đầy trời, anh nắm tay tôi chạy, và cũng mang đi cả trái tim tôi.

Nhiều ngày, nhiều năm qua đi, chua xót nhiều hơn, ngọt lành chỉ còn một chút, nếu lại có một lần nữa, tôi có bằng lòng hay không? Có phải tôi không nên để anh nắm lấy tay mình?

Đến khi phát hiện Trương Tuấn kéo tôi dừng lại, tôi đã mơ hồ chạy đến điểm cuối.

Giáo viên thể dục không nói chúng tôi vi phạm quy tắc, làm như không phát hiện ra điều gì, bấm đồng hồ, tiếc nuối nói: “Tổng cộng bốn phút hai mươi giây, không thể đạt tiêu chuẩn.”

Con trai lớp tôi đều vây quanh thầy giáo xin cho tôi: “Thầy ơi, cho bạn ấy qua đi ạ, chúng ta nhân đôi thành tích của vòng hai lên, vòng đầu không tính.”

“Nếu không tuân sai thi lại, để Trương Tuấn nắm tay Kì Kì chạy từ đầu, nhưng như vậy sẽ phiền lắm!”

“La Kì Kì mà không được thi đại học, cậu ấy thấy vui, nhà trường cũng không vui đâu!”

“Thầy ơi, thầy nê chúng em đi, chúng em nhất định sẽ mang ơn thầy.”

Thầy thể dục bị mọi người xin mệt mỏi, chấm bút, sửa lại thành tích, ngoài miệng không nói gì, chỉ đưa thành tích ra trước mắt Trương Tuấn, để Trương Tuấn nhìn thoáng qua rồi lập tức bước đi.

Con trai lớp tôi còn định chạy đến văn phòng xin

thầy, Trương Tuấn nói: “Qua rồi.”

Đám con trai nhảy dựng lên hoan hô, Mã Lực vui đùa với tôi và Trương Tuấn: “Từ khi hai cậu nắm tay nhau chạy, sân thể dục lại có gấp đôi người xem, các cậu cũng cẩn thận đấy, chủ nhiệm lớp có thể tìm các cậu nói chuyện.”

Tôi vụng trộm nhìn Trương Tuấn, Trương Tuấn lại không nhìn tôi lấy một cái, nhấc chân bước đi.

Tôi ngẩn ngơ, vội chạy theo anh. Anh không để ý tới tôi, tôi nhẹ giọng cầu xin: “Anh nói chuyện với em một chút.”

Tôi càng nói, anh càng lạnh lùng nghiêm mặt, một câu không nói. Tôi cũng không nói được nữa, nhưng lại không chịu buông tha, chỉ có thể chạy bước nhỏ sát theo anh.

Tôi theo anh một đường, anh một đường không để ý đến tôi.

Tôi vẫn theo anh lên tầng, anh sắp đi vào phòng học,

tôi túm lấy góc áo của anh, anh bất đắc dĩ dừng bước, quay đầu nhìn tôi, tựa như đang đợi tôi nói gì đó, học sinh trong lớp đều tò mò ngẩng đầu, nhìn chúng tôi từ cửa sổ, dưới cái nhìn chú mục của họ, tôi cảm thấy xấu hổ, vội buông Trương Tuấn ra, anh có vẻ thất vọng, không nói lời nào, quay người đi vào lớp.

Tôi buồn bã ỉu xiu trở lại phòng học, vừa tiến vào lớp, liền nằm úp sấp trên bàn, vì mũi cứ cay cay, nước mắt chảy vọt ra ngoài hốc mắt.

Dương Quân hỏi: “Làm hò?”

Tôi lắc đầu.

“Chia tay?”

Tôi lắc đầu.

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống ống tay áo.

Dương Quân hỏi: “Cậu muốn ra ngoài một chút không?”

Đến khi nước mắt đã bị ông tay áo thấm hết, đến khi giọng nói không tiết lộ mình đang yếu đuối, tôi mới ngẩng đầu lên, cười nói: “Tớ không muốn lên lớp.”

Dương Quân sáng khoái nói: “Không thành vấn đề, tớ lai cậu đi nông thôn chơi.”

Tôi và Dương Quân thu dọn sách vở rồi trốn tiết, không hề lo lắng đến bài trắc nghiệm lý vào tiết sau.

Tôi biết đau buồn cũng không giải quyết được gì, nếu tôi nhất định sẽ mất đi Trương Tuấn, tôi không thể lại mất đi học tập. Nhưng ngày đó tôi không thể không chế nổi bi thương trong lòng, không thể vào đầu được chữ nào, thậm chí phóng túng bản thân.

Buổi tối tôi cũng không ngủ ngon, luôn nằm mơ, khi bừng tỉnh khỏi giấc mơ, trong đầu lại toàn hình ảnh của Trương Tuấn, trong mơ tôi luôn khóc.

Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức vừa vang lên, tôi liền buộc mình rời giường đọc sách, thời gian sa đọa phát tiết đã chấm dứt, không vào đầu cũng phải đọc. Sở

đĩ con người được xưng là sinh vật cao cấp, là bởi vì chúng ta có trí tuệ, có thể dùng lý trí để khắc chế những hành vi sai trái.

Trong khi Trương Tuấn và tôi tiếp tục chiến tranh lạnh, cuộc thi cuối kỳ cũng đến.

Tôi vẫn là người đứng đầu vượt xa các bạn khác, Trương Tuấn lại thi rồi tinh rồi mù, đứng thứ hơn một trăm tám mươi, mà Quan Hà chỉ đứng thứ hơn sáu mươi trong khối.

Khi xem bảng thành tích, tôi đột nhiên nhận ra, đã rất lâu rồi Quan Hà không tiến vào top 20, ngay cả Dương Quân, Lâm Y Nhiên cũng đều lo âu vì thành tích của mình, huống chi là Quan Hà? Trên vai Quan Hà không chỉ chịu trách nhiệm về bản thân, mà còn có toàn bộ hy vọng của mẹ cô ấy.

Tôi gọi điện thoại nói chuyện với Quan Hà, cô ấy cười nói: “Bạn La Kì Kì của tôi, không phải học sinh nào không minh như cậu, dù xảy ra chuyện gì cũng có thể yên ổn ngồi trên vị trí thứ nhất trong khối, còn tớ phải

nỗ lực học tập.”

Cô ấy rất lịch sự, nhưng tôi lại cảm thấy giọng điệu cô ấy mang theo vẻ trào phúng, ý tại ngôn ngoại, tôi nói: “Tớ biết bây giờ chương trình học rất nặng, nhưng chính vì chương trình học nặng, nên mới cần phải thư giãn đúng lúc, buổi tối đi trượt patin với tớ nhé, từ nghỉ hè đến giờ, rất lâu rồi chúng mình không cùng chơi với nhau.”

Có lẽ cô ấy nghĩ đến thời gian nghỉ hè, tuần nào tôi cũng dạy cô ấy trượt patin, do dự một lúc, rốt cuộc cũng đồng ý yêu cầu của tôi.

Trên sân trượt patin có rất nhiều người, tâm tư của hai người cũng không đặt trên giày trượt patin, trượt một lúc, chúng tôi cùng ngồi nghỉ ngơi.

Hai người nói với nhau những câu chuyện không đầu không cuối, vài lần tôi muốn chuyển đề tài đến vấn đề học tập, Quan Hà đều vui đùa, lái sang chuyện khác.

Thấy sắp đến lúc phải trả lại giày trượt, tôi kiên trì,

quyết định mở lời: “Quan Hà, lúc đầu thấy thành tích của cậu kém đi, tớ nghĩ đó chỉ là dao động bình thường, nên không để ý nhiều, gần đây mới phát hiện qua vài cuộc thi rồi mà vẫn vậy, đã xảy ra chuyện gì à?”

Quan Hà cười nói: “Người có thành tích kém đi không chỉ có mình tớ, đại khái là chúng tớ ngốc, không thể thích ứng với chương trình học nặng, căng thẳng ở cấp Ba.”

“Tớ không biết những người khác thế nào, nhưng tớ biết cậu không phải vậy, cậu rất thông minh.”

Quan Hà sửng sốt một chút, cười nói: “Ai nha, ở trước mặt cậu, tớ cũng không dám thừa nhận mình thông minh, cậu đừng trêu ghẹo tớ!”

“Từ ngày đầu tiên cậu chuyển trường đến lớp tớ, tớ đã để ý đến cậu, trong lòng tớ cậu vẫn là nữ sinh thông minh nhất, ưu tú nhất, tớ tin không phải vì cậu ngốc mà thành tích mới trượt xuống.”

Quan Hà không tin hỏi: “Cậu để ý đến tớ?”

“Tớ không lừa cậu đâu, thật sự là từ nhỏ tớ đã để ý đến cậu, hâm mộ cậu ưu tú, khát vọng bản thân mình có thể giống cậu, thậm chí âm thầm hy vọng ông trời cho tớ biến thành cậu. Cậu biết không? Sổ lưu niệm khi tốt nghiệp tiểu học, tớ chỉ nhờ một người ghi vào thôi, chính là cậu đấy. Lên cấp Hai còn thường xuyên lật xem cuốn sổ đó, mỗi lần nhìn thấy chữ viết của cậu, lại thấy vô cùng khỏ sở, không rõ một người phải ưu tú đến mức nào mà ngay cả viết vài dòng chữ lưu niệm cũng đẹp đẽ như vậy.”

Quan Hà nhìn tôi một lúc, cúi đầu, nhẹ giọng nói:
“Tớ đã sớm không còn ưu tú nữa.”

“Thành tích học tập chỉ là một tiêu chuẩn của ưu tú thôi, không phải là toàn bộ tiêu chuẩn, tớ thấy cậu ưu tú nhất là ở cách làm người, đối nhân xử thế, tự nhiên hào phóng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, bình tĩnh, ôn hòa, chân thành, những điều đó dung hợp với nhau tạo nên khí chất đặc biệt của cậu, tớ vẫn khát vọng có được khí chất của cậu.”

Quan Hà trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng mở lòng

mình ra một chút: “Từ lớp 10 tớ đã bắt đầu nỗ lực học tập, vì học tập, tớ gần như từ bỏ tất cả mọi thứ, nhưng càng nỗ lực lại càng sút kém.”

“Có phải cậu tạo áp lực quá lớn cho mình?”

“Tớ có thể không có áp lực sao? Cậu rất rõ tình cảnh của nhà tớ, mẹ tớ chỉ trông cậy vào tớ thôi! Từ khi vào lớp 10, mỗi lần nhìn thấy thành tích thi của tớ, dù là đứng thứ mấy, mẹ tớ cũng không thấy vui, chỉ không ngừng quở trách tớ không đứng được vị trí thứ nhất. Bây giờ thành tích của tớ lại luôn trượt dốc, mẹ không trách tớ không đứng được thứ nhất, mà bắt đầu trách móc tớ sống không chịu cố gắng, tớ thật có lỗi với mẹ, càng có lỗi với người bố đã mất.” Trong mắt Quan Hà, là những giọt nước mắt lấp lánh, cô ấy không muốn tôi nhìn thấy, nghiêng đầu, làm như đang dùng khăn tay lau mồ hôi, nhưng thực ra là lau nước mắt.

“Mẹ cậu cũng quá ép buộc cậu!” Lúc này tôi mới hiểu rằng mình thật may mắn, từ trước đến giờ bố mẹ tôi không bao giờ vì vấn đề học tập mà nói quá tôi, “Cậu phải học cách khống chế áp lực, cuộc sống không thể

không có áp lực, không có áp lực vốn không có động lực, nhưng cũng không thể để áp lực quá lớn; áp lực quá lớn có thể làm sụp đổ một người. Cậu đừng gánh vác tất cả mọi chuyện, cậu hãy để mẹ cậu biết cậu đã rất nỗ lực, hãy làm mẹ cậu không ép buộc cậu nữa, rất nhiều lúc gấp gáp sẽ không thể thành công.”

Quan Hà không nói gì, tôi hoàn toàn không biết mình có nói gì sai hay không, Quan Hà có suy nghĩ trưởng thành hơn so với Lâm Y Nhiên, Dương Quân ở rất nhiều chuyện, nhưng chính vì cô ấy trưởng thành, hiểu biết, cô ấy rất giỏi che giấu tâm tư của mình, nên cô ấy mới khó chia sẻ cảm xúc.

Quan Hà nói: “Chẳng mấy khi mới được ra ngoài chơi một lần, đừng nói đến chuyện học tập đáng ghét nữa. Cậu và Trương Tuấn thế nào rồi? Tớ nghe nói hai cậu chia tay, có thật vậy không?”

Tim tôi chợt nhói lên, lập tức lo lắng hỏi: “Trương Tuấn nói với cậu à?”

“Không phải, không phải, Trương Tuấn không nói gì

cả. Các cậu lâu rồi không đi cùng nhau, Trương Tuấn ngày nào cũng buồn bực không vui, thành tích lại trượt xuống quá nhiều, nên mọi người mới suy đoán lung tung.”

“Lúc trước, bọn tớ có âm ỉ một trận.”

“Hóa ra là vậy!” Quan Hà nhìn sắc mặt của tôi, dè dặt cẩn thận hỏi: “Kì Kì, cậu còn thích Trương Tuấn không?”

Tôi xấu hổ không trả lời cô ấy, chỉ gật gật đầu.

Ánh mắt Quan Hà rất phức tạp, hỏi: “Vì sao các cậu cãi nhau?”

“Rất nực cười, đó là vì chuyện học tập, thành tích của anh ấy không tốt như mong muốn, tớ nhiều lời mấy câu, anh ấy liền cảm thấy lòng tớ chỉ có học tập, không quan tâm đến anh ấy.”

Ánh mắt Quan Hà lại càng phức tạp hơn, mỉm cười nói: “Chúng mình về thôi, về muộn mẹ tớ lại nói.”

Nhân dịp nghỉ hè, nhà trường đã mời những học sinh ưu tú đổ vào đại học Thanh Hoa, đại học Bắc Kinh về trường để trao đổi kinh nghiệm với chúng tôi, chia sẻ cuộc sống ở đại học của họ. Đồng thời hoan nghênh mọi người đặt ra những thắc mắc muốn giải đáp, có thể hỏi về phương pháp học tập, cũng có thể hỏi về ngành thi đại học và cuộc sống học tập.

Không khí rất náo nhiệt, các học sinh dường như có vô số vấn đề muốn biết, trường nào tốt, chuyên ngành nào đang có giá, trường nào ngành nào dễ xin việc, trường ở thành phố nào không “phân biệt chủng tộc”...

Lúc hiệu trưởng mời Trần Kính lên nói chuyện, lại dậy lên một cao trào mới.

“Trần Kính giao lưu ở đại học Hương Cảng Trung Văn một năm, mới trở về từ Châu u, sau đây xin mời các học sinh khóa dưới nói chuyện với em Trần Kính để hiểu thêm nhiều hơn.”

Đại học Hương Cảng Trung Văn tên tiếng Anh là: The Chinese University of Hong Kong.

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, Trần Kính mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần màu xám, mỉm cười đi lên đại giảng đường, khí chất và phong độ đã khác hẳn năm xưa, lộ ra vẻ ngoài tự tin, điềm tĩnh, hơn nữa kiến trúc cũng được coi là một ngành nghệ thuật, nên từng động tác của cậu cũng có phong thái tao nhã, thanh lịch, bình tĩnh.

Cậu nói rất ngắn gọn, giới thiệu đơn giản một chút về bản thân, để cho chúng tôi tùy ý đặt ra câu hỏi. Dương Quân hỏi một câu vĩnh viễn không có đáp án: “Thanh Hoa tốt hơn hay Bắc Kinh tốt hơn?”

Cậu nói đùa: “Căng tin ở Thanh Hoa có đồ ăn ngon hơn ở Bắc Kinh nhiều, nếu các bạn muốn được ăn ngon, cũng có thể đến Thanh Hoa.” Vừa cười vừa nhìn những người ngồi bên trường đại học Bắc Kinh, cậu nói tiếp, “Đương nhiên, con người không thể chỉ vì vật chất mà sống, còn có theo đuổi tinh thần và rất nhiều điều khác, nếu muốn yêu đương, chọn Bắc Kinh lại càng tốt hơn.”

Các bạn ngồi dưới đều cười vang.

Cậu lại trả lời những câu hỏi của mọi người về đại học Hương Cảng Trung Văn, có phương pháp dạy học rất đặc biệt, giảng bài nguyên bằng tiếng Anh, làm mọi người nghe mà vô cùng hâm mộ, có người giờ tay hỏi cậu: “Để được đến đại học ở Châu u giao lưu có khó không?”

“Không phải là dễ dàng, có rất nhiều người báo danh cạnh tranh với nhau, cũng không phải là quá khó, bởi vì chuyện tại con người.”

Tôi cười nghĩ, cậu ấy học kiến trúc, nhất định không thể dễ lỡ kiến trúc ở Châu u rồi, dù không dễ dàng cũng muốn tranh thủ thời cơ.

Quan Hà giờ tay, hỏi một vấn đề rất là con gái: “Paris có giống trên TV không? Có lãng mạn không?”

“Không chỉ Paris, Venice, Hy Lạp cũng rất đẹp, rất thích hợp với những đôi tình nhân, lần này đến đó vì việc học, tôi vô cùng hy vọng sau này có thể có một chuyến hành trình tình yêu đến Châu u.”

Các bạn học sinh lại cười vang, ngay cả hiệu trưởng và các thầy cô giáo cũng nở nụ cười. Trong tiếng cười, chúng tôi đều có cảm giác mình đã trưởng thành, không cảm thấy mình vẫn còn là một đứa trẻ nữa.

Mọi người lại hỏi cậu rất nhiều vấn đề, cậu đều trả lời vô cùng hài hước và thông minh

Lúc kết thúc buổi trao đổi, hiệu trưởng hỏi cậu ấy muốn nhắn gửi gì với đàn em khóa dưới.

Trần Kính nghĩ nghĩ rồi nói: “Tôi từng học với các bạn trong một mái trường, tôi quen biết một vài bạn trong các bạn ở đây, cũng hiểu một vài bạn, tôi muốn nói rằng thế giới bên ngoài vô cùng thú vị, các bạn hãy dũng cảm bay ra!”

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người, hoạt động trao đổi cũng chấm dứt. Các bạn vẫn không chịu rời đi, đều vây quanh những anh chị đổ vào trường đại học mà mình thích để hỏi ý kiến.

Hai tay tôi rút trong cái túi trên váy, đi ra đại giảng

đường, vừa đạp chân bước đi, vừa ngửa đầu nhìn xa xa.

Màu xanh lam trong suốt, mây trắng thản nhiên, ánh nắng tươi sáng, thế giới thật thú vị. Với tôi, nó thú vị ở chỗ nào? Có Trương Tuấn ư? Anh có chịu là điều thú vị của tôi không?

“La Kì Kì.”

Tôi quay đầu, Trần Kính bước nhanh tới chỗ tôi:
“Hey!”

“Này!”

Cậu và tôi sóng vai bước đi, im lặng đi trên sân trường râm mát. Vì đang là nghỉ hè, nên vườn trường trống trải yên tĩnh, có vẻ rất sạch sẽ, gió trong lành, mát mẻ, làm cho người ta cảm thấy thế giới thật rộng lớn.

Cậu cười hỏi: “Cậu đã nghĩ đến chuyện vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh chưa?”

“Đại khái không muốn vào hai trường ấy.”

“Vì sao?”

Tôi không muốn trả lời, chỉ cười cười. Thành tích tốt nhất của Trương Tuấn từ trước đến giờ chỉ là thứ hai mươi chín, thành tích này dù là Thanh Hoa hay Bắc Kinh đều không có khả năng bước chân vào, mà tôi đã quyết định học cùng trường đại học với anh.

“Nếu cậu không muốn vào Thanh Hoa, cũng không muốn vào Bắc Kinh, vậy sao cậu phải cố gắng?”

“Tớ không biết.”

“Không phải cậu không biết, mà là không muốn nói với tớ, đúng không? Nếu như vậy, coi như tớ chưa từng hỏi.”

Cách lấy lòi làm tiến của cậu ấy đã có tác dụng, tôi cẩn thận suy nghĩ một lát, nói: “Từ khi vào lớp 10 tớ đã cố gắng, nghiêm túc học tập, lúc đầu là vì người khác, hình như chỉ là thay người khác thực hiện tâm nguyện, nhưng dần dần, bản thân tớ bắt đầu hưởng thụ niềm vui khi thu hoạch được thành công mà mình phải vất vả nỗ

lực mới có được, học tập làm cho tớ thay đổi rất nhiều.”

Trần Kính chú ý lắng nghe: “Thay đổi thế nào?”

“Người ngoài nhìn vào chỉ thấy tớ từ một cô gái học tập không tốt lên được vị trí thứ nhất, nhưng chỉ có tớ mới biết, tính cách của tớ còn có thay đổi nhiều hơn nữa. Bây giờ dù đứng trước mặt bất kỳ ai tớ cũng cảm thấy tự tin, ví dụ như trước đây, nếu nhìn thấy cậu, tớ sẽ nghĩ cậu có thể làm được những việc mà tớ không thể làm được, tớ sẽ nói với mình, cậu và tớ không phải người ở cùng một thế giới, nhưng bây giờ, tớ sẽ không nghĩ như vậy. Mặc kệ cậu giành được nhiều thành công thế nào, tớ cũng cảm thấy như vậy là tự nhiên, chỉ cần tớ nỗ lực, tớ cũng có thể làm được, nếu tớ không làm được như vậy, chỉ là do tớ không muốn hoặc chưa đủ nỗ lực.”

Trần Kính nói: “Từ khi chúng ta sinh ra, đã liên tục lặp đi lặp lại quá trình bỏ ra và thu hoạch, trong quá trình này, dần dần hình thành hai loại người. Một loại người thông qua vất vả nỗ lực mà được thu hoạch thành công, cứ thế mãi, càng ngày càng sẵn sàng nỗ lực, càng

ngày càng thành công, vì vậy mà thế giới của người đó lạc quan; một loại người khác muốn thành công, lại lười biếng không muốn bỏ ra, chỉ có thể thu hoạch thất bại, cứ thế mãi, càng ngày càng không chịu nỗ lực, càng ngày càng thất bại, vì vậy mà thế giới của người đó bi quan. Học tập nhìn thì thấy đơn giản buồn tẻ, nhưng dù sao nó cũng chiếm mười mấy năm trong cuộc đời, trong quá trình bỏ ra và thu hoạch, con người sẽ phải chịu ảnh hưởng rất lớn nếu nó tích cực hay tiêu cực.”

“Ừ.” Tôi gật đầu, “Lúc tớ còn nhỏ, nghĩ đến tương lai, tớ cảm thấy rất mơ hồ, không tự tin, tớ không biết mình sẽ trở thành người như thế nào, cuộc sống của tớ sẽ như thế nào, bây giờ, tớ vẫn thấy hoang mang, có điều, tớ không sợ hãi tương lai, bởi vì tớ biết chỉ cần tớ nỗ lực, là tớ có thể nắm giữ cuộc đời của mình, có thể trở thành người mà mình muốn trở thành.”

Trần Kính cười rộ lên: “Cậu nói lúc đầu học tập chỉ vì người khác, sau đó, vô thức đã biến thành vì bản thân mình, cậu hưởng thụ thành công thu hoạch được khi bỏ ra sự nỗ lực, động cơ thay đổi lý tưởng cũng thay đổi, thật ra, vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh vốn không phải

chuyện chỉ là khoảnh khắc vinh quang, quan trọng là cậu muốn trở thành người như thế nào.”

Tôi không nói chuyện nữa, cũng đã hoàn toàn hiểu được ý của cậu ấy, tôi đọc Lưu Dung (tể tướng Lưu gù), Tam Mao, bị say mê dưới những câu chữ kể về nước ngoài của họ, tự nhiên nghĩ mình cũng muốn đi một chuyến ra thế giới bên ngoài, tôi biết mình không còn là cô gái sẵn lòng cả đời chỉ muốn ở lại thành phố này.

Chúng tôi đã đi tới cuối đoạn đường, đều ngừng bước chân, quay đầu nhìn về phía giảng đường màu đỏ.

Hàng cây bạch dương cao chót vót hai bên đường, trời xanh trong, mây trắng muốt, cây cỏ xanh biếc, có đám bạn túm năm tụm ba đi tới, nét mặt tươi trẻ, năng động, tiếng cười nói bay xa.

Trần Kính hỏi: “Thấy không?”

Tôi hiểu ý cậu không chỉ nói đến một màn trước mắt, mà là cả thế giới thú vị, tươi sáng trước mắt những người trẻ tuổi chúng tôi, tôi khẽ gật đầu: “Thấy được.”

Trương Tuấn, Quan Hà, Hoàng Vi vừa nói vừa cười đi tới, gần đến chỗ chúng tôi, mới nhìn thấy tôi và Trần Kính đang đứng ở góc khuất.

Vừa nhìn trời xanh cùng mây trắng, lòng tôi đang mềm mại, cũng rất sạch sẽ, mỉm cười nhìn họ.

Quan Hà tò mò nhìn tôi và Trần Kính, trong mắt ẩn có ý hâm mộ, Hoàng Vi khinh thường quay đầu, nhưng cái vẻ khinh thường của cô ấy lại không còn sắc nét như trước.

Trần Kính chào Trương Tuấn, Trương Tuấn cười dừng bước, khách sáo nói vài câu với Trần Kính, nhưng không hề liếc mắt nhìn tôi.

Trong nháy mắt, tất cả những lời nói tích cực tươi sáng với Trần Kính này giờ đều trở thành hư không, tôi cảm thấy quá mệt mỏi, tuy rằng người ngoài nhìn vào thành tích của tôi sẽ thấy tôi không phải chịu áp lực gì, tựa như chuyện tình cảm không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của tôi, nhưng chỉ trong vài tuần mà tôi từ 45,5 cân đã giảm xuống chỉ còn 41,5 cân. Tâm trạng và thân

thể mỗi một chỉ bản thân tôi mới biết.

Chờ đến khi Trương Tuấn và họ rời đi, tôi nói lời tạm biệt Trần Kính: “Cảm ơn cậu.”

“Không phải khách khí, hy vọng tháng chín sang năm có thể mời cậu ăn cơ đại học Thanh Hoa.”

Tôi cười cười, đi về phía khu phòng học.

Một bên là nhiệm vụ học tập càng ngày càng nặng ở cấp Ba của tôi, một bên là chiến tranh lạnh giữa tôi và Trương Tuấn.

Lâm Y Nhiên và Dương Quân đều cẩn thận để ý đến tâm trạng của tôi, họ luôn đồng tình và quan tâm đến tôi, tôi lại làm bộ như mình luôn thoải mái, không để ý đến chuyện gì.

Áp lực trong lòng không thể giải tỏa, trán và môi đều khô nứt, cơ thể của tôi đã sụp đổ trước tinh thần.

Mệt mỏi quá độ làm cho tôi chỉ muốn một kết quả, mặc kệ kết quả này là tốt hay xấu.

Tôi quyết định giao toàn quyền cho Trương Tuấn.

Tan học, tôi đi tìm Trương Tuấn, anh không chịu để ý đến tôi.

Tôi gọi tên anh vài lần, anh cũng không chịu dừng bước, tôi chỉ có thể nói sau lưng anh: “Nếu anh muốn chia tay, chúng ta sẽ chia tay.”

Anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn tôi.

Tôi nói: “Cứ không rõ ràng như thế này thật không có ý nghĩa gì, không bằng nói rõ ràng mọi chuyện, sau này sẽ thoải mái hơn, nếu anh muốn chia tay, chúng ta liền chia tay.”

Qua một lúc lâu, giọng anh trầm trầm, đè nén, hỏi: “Em thích người khác?”

“Không phải.”

Anh nhìn tôi, không nói lời nào.

Tôi miễn cưỡng cười một cái: “Anh đã không có ý

kiến, vậy chúng ta chia tay nhé! Tạm biệt!”

Tôi đi nhanh về phía cổng trường, bước chân rất kiên định, nhưng trong lòng lại mờ mịt thống khổ. Tôi nghĩ nên ép mình từ bỏ, nhưng trong lòng tôi vẫn luyến tiếc, thế nên, tôi chỉ có thể đem tất cả cho anh quyết định.

Quyết định của anh sẽ là gì?

Ngày đầu tiên, tôi lo lắng chờ đợi, anh không trả lời.

Ngày hôm sau, tôi bị dò day dứt, anh vẫn không xuất hiện.

Ngày thứ ba, tôi muốn đi tìm anh, nói với anh, tôi hối hận, tôi không muốn chia tay. Nhưng, dù sao vẫn còn một chút kiêu ngạo, vậy nên tôi dùng lý trí khắc chế bản thân.

Một tuần sau khi tôi và Trương Tuấn chia tay, Trương Tuấn rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt tôi.

Sáng sớm, tôi vừa ra khỏi nhà, đã thấy anh chờ dưới tầng, nỗi lòng buồn khổ, dày vò của tôi cuối cùng cũng

yên ổn. Đau khổ, bất an, lo lắng, bị thương đều tan thành mây khói, hóa ra dù lý trí có khổng chế vui buồn của bản thân tôi thế nào, thì tất cả vui buồn trong lòng tôi đều do anh không chế.

Nhưng đem tất cả hi nộ ái ố của mình cho người khác nắm giữ, có đúng không? Lúc nào anh cũng có thể đẩy tôi đi.

Anh nói: “Anh không muốn chia tay, anh muốn làm hòa, có thể chứ?”

“Em có một điều kiện.”

“Anh đồng ý.” Trương Tuấn không hỏi một tiếng đã đồng ý ngay.

“Cho dù giữa chúng ta xảy ra chuyện gì, anh cũng không được từ bỏ học tập. Con trai không nên vì thương tâm mà suy sút.”

Trương Tuấn có phần kinh ngạc, có phần thất vọng nhìn tôi: “Anh đồng ý.”

“Thương tâm là thương tâm, suy sút là suy sút, chuyện thương tâm bởi vì quá khứ, suy sút lại hủy diệt tương lai, vĩnh viễn không được vì thương tâm mà suy sút, đừng để tương lai bị chôn vùi vì quá khứ.”

Trương Tuấn không có ý kiến gì, chỉ hỏi: “Chúng ta làm hòa rồi?”

Tôi yên lặng gật đầu, nhưng trong lòng không hề có cảm giác vui vẻ, chỉ có một mối được sống sót sau tai nạn. Lúc này đây, tôi thắng cuộc, còn lần sau thì sao?

Tôi cảm thấy mình như biến thành hai, trong thế giới của tình cảm tôi yêu anh, nhưng trong thế giới của lý trí tôi lại bất hòa với anh.

Trên thế giới này, mỗi chuyện đều có một điểm nút, trước điểm nút này sự tình sẽ phát triển theo một hướng, sau điểm nút này sự tình sẽ phát triển theo một hướng khác.

Rất nhiều năm sau, thường nghĩ, nếu vào ngày sinh nhật của anh đó, anh không bộc lộ lỗi lầm quá khứ của

mình, mà để tôi bộc lộ tình cảm thâm kín của mình trước, nếu vào tối anh uống rượu đó, tôi có thể chạy xuống tầng gặp anh, nếu vào ngày thi chạy tám trăm mét đó, anh chịu nói vài câu với tôi, có phải tất cả mọi chuyện sẽ không như bây giờ?

Tuy nhiên, không có nhiều từ nếu như vậy.

Trương Tuấn đối với tôi không còn giống trước nữa, cuối cùng tôi cũng cảm thấy anh không vui với lần làm hòa này.

Hàng ngày, chúng tôi ở bên nhau, anh có miễn cưỡng nhượng bộ, có dè dặt cẩn trọng nhân nhượng, còn có phô trương niềm vui.

Có lẽ, tôi trong thế giới của anh cũng có rất nhiều từ nếu, nhưng, trên thực tế không có nhiều từ nếu như vậy, đây là vận mệnh.

Rất nhiều năm sau, khi tôi ngồi trong quán cà phê bên đường ở New York đọc sách, đột nhiên nhìn thấy một câu: “Men heap together the mistakes of mistakes of

their lives, and create a monster the call destiny.”

Mọi người tập hợp sai lầm trong cuộc đời vào cùng một chỗ, sáng tạo ra một con quỷ, tên là vận mệnh.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Vĩnh Viễn Nhớ Kỹ Nụ Hôn Đầu Tiên

Chiều thứ tư, sau giờ học, giáo viên chủ nhiệm bảo tôi đến văn phòng cô một chuyến.

Tôi cũng mơ hồ hiểu được cô ấy muốn nói gì, quả nhiên, cô ấy kể về những học sinh yêu sớm từ mấy năm trước, dùng thành tích giảm sút của họ, thất bại khi thi vào đại học của họ để giáo dục tôi chuyện yêu sớm tuyệt đối là không đúng. Lại đứng trên góc độ cùng là nữ, cố ý cường điệu nữ sinh phải xử lý chuyện tình cảm dựa trên lý trí, bất kể là tâm lý hay thể chất, yêu sớm sẽ để lại thương tổn cho nữ sinh nhiều hơn nam sinh rất nhiều.

Cô ấy tận tình khuyên bảo cả một giờ, tôi vẫn im lặng.

Vừa ra khỏi văn phòng, tôi liền ném tất cả những lời cô ấy nói vào thùng rác, không phải cô ấy nói không có đạo lý, mà là, đạo lý của cô quá to lớn, tôi còn hiểu nhiều hơn cô, cô đã đánh giá quá thấp tâm trí của tôi.

Trương Tuấn cũng bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến nói chuyện, nhất định là đã khuyên anh chia tay. Nhưng chúng tôi đều làm như chưa xảy ra chuyện gì, thậm chí còn không trao đổi với nhau về vấn đề này.

Giáo viên, đối với tôi và Trương Tuấn mà nói, vô cùng đáng ghét, không thể tạo nên sự uy hiếp nào.

Tôi và Trương Tuấn vẫn “yêu sớm” theo ý mình. Tôi đứng đầu cả khối, Trương Tuấn chỉ đứng trên bốn học sinh trong lớp, giáo viên chủ nhiệm lại quen anh rể của anh ấy, nên các biện pháp giáo dục của các giáo viên đều rất nhẹ nhàng, nhưng vẫn không có tác dụng gì, tuần nào cũng bị gọi đến văn phòng nghe giảng giải. Tôi rất muốn nói với họ, nếu thành tích học tập của tôi bị ảnh hưởng, không chỉ vì yêu sớm, mà còn vì các thầy cô giáo nữa.

Kết quả cuộc thi giữa kỳ, tôi đứng thứ nhất trong khối, Trương Tuấn đứng thứ hai mươi tám.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, như thế này chắc các giáo viên sẽ không nói mãi bên tai chúng tôi là yếu sớm ảnh hưởng đến học tập nữa?

Tối thứ bảy, Trương Tuấn hẹn tôi đến bờ sông tản bộ.

Sắc thu đã tô vẽ trên hai hàng cây bạch dương bên bờ sông. Thoạt nhìn, thấy được một màu vàng óng ánh, có cảm giác huy hoàng nặng nề.

Chúng tôi ngồi trên cây cầu, lặng lẽ nhìn dòng nước chảy bên dưới.

Trương Tuấn đưa cho tôi một chiếc hộp bánh quy bằng sắt, tôi mở ra xem, bên trong là rất nhiều hòn đá xinh đẹp.

Tôi nghi hoặc nhìn anh, anh mỉm cười nói: “Quà sinh nhật muộn.”

Tôi không nhìn được, mím môi cười “Em nghĩ rằng năm nay anh quên.”

Anh nói: “Anh sẽ không quên.”

“Vì sao có nhiều hòn đá thế? Không phải anh nói một năm chỉ đưa cho em một hòn đá thôi

Anh cầm mấy hòn đá lên, lại để chúng rơi xuống qua kẽ ngón tay, phát ra tiếng vang đing đing đang đang, “Mấy năm nay, khi nào thấy thích em anh sẽ đi tìm những hòn đá đẹp, khi nào không thích em sẽ ném những hòn đá tìm được xuống sông. Còn nhớ lúc học cấp Hai, một lần nhìn thấy em và Hứa Tiểu Ba khiêu vũ, đêm đó anh đã chạy tới đây, ném tất cả những hòn đá tìm được xuống sông, vừa ném đá, vừa nói với chính mình, tuyệt đối không được thích em nữa.”

Hình ảnh trong quá khứ chợt hiện lên trong đầu, rõ ràng giống như chỉ vừa xảy ra ngày hôm qua, nhưng thoáng cái mà đã hơn ba năm rồi.

Tôi cười khổ mà nói: “Tối hôm đó, em ngồi ngay

dưới chân cầu.”

“Sao?” Anh không hiểu được.

“Vào buổi tối anh ném đá đó, em ngồi ở chỗ kia nhìn anh, sau khi anh rời đi, em mới về nhà, vì về muộn quá nên bị bố mắng cho một trận.” Tôi chỉ vào chỗ tối dưới chân cầu, chính là chỗ mà tôi đã ngồi.

Anh nghiêng đầu nhìn tôi, biểu tình trên mặt như buồn lại như vui, rất lạ, chắc tôi cũng không tốt hơn anh bao nhiêu, từ chân cầu đến trên cầu, chúng tôi dùng hàng trăm ngày mới đi đến được.

Anh cúi đầu nhìn nước sông nói: “Anh vẫn nghĩ em rất ghét anh. Nhưng sau đó em lại giúp anh giấu súng, anh nghĩ không phải với ai em cũng làm giúp việc đó, lúc em không chịu trả súng lại cho anh, ngoài mặt anh sốt ruột, nhưng trong lòng lại rất cao hứng, cảm thấy em có vẻ quan tâm đến anh, nếu không cũng sẽ không đi nghiên cứu mấy điều lệ pháp luật về tàng trữ súng ống. Rồi em lại chĩa súng hỏi anh mấy câu, anh đã nghĩ, có phải em thích anh một chút không, có điều em và Hứa

Tiểu Ba luôn ở cùng nhau, anh cũng dựa vào súng để hỏi em, em nói em không thích Hứa Tiểu Ba, anh vô cùng mừng rỡ. Sau đấy, anh bị nhốt vào cục công an tra hỏi, những lúc đặc biệt khó khăn, anh luôn nghĩ đến em, cảm thấy lòng mình vừa sợ hãi, vừa hạnh phúc.”

Khi ấy, người khổ sở không chỉ có anh, tôi thấp giọng nói: “Mỗi lần nhìn thấy anh ở bên người khác, em lại vô cùng khó chịu. Ngày đó em khiêu vũ với Tiểu Ba đã mặc váy đỏ, chính là vì anh... cô gái đó luôn mặc váy màu đỏ.”

“Vì sao lúc ấy em không chịu để ý đến anh?” Trương Tuấn vừa xoa xoa đầu tôi, vừa lắc cánh tay tôi, dùng sức rất mạnh, mạnh đến mức làm tôi cảm thấy đau, tôi cũng biết, anh muốn để tôi cảm nhận được cảm giác đau đớn này

Tôi im lặng, vui sướng cảm nhận sự đau đớn nhẹ nhàng anh mang lại. Anh thở dài, buông tôi ra.

Ánh mắt anh đau thương, trong lòng tôi nhói đau, tựa vào bờ vai anh, lần đầu tiên, vô cùng nhẹ nhàng, vô

cùng khiêm tốn nói: “Sau này chúng ta không cãi nhau nữa nhé, nếu anh không muốn em ở gần Thẩm Viên Triết, em cũng sẽ xa lánh cậu ấy.”

Anh nhìn tôi, đau buồn lại nhẹ nhàng nở nụ cười: “Kì Kì, nếu em vẫn không thay đổi, thì thật tốt.”

Tôi nghĩ anh đang nói đến tình cảm của mình, hạ ánh mắt, ngượng ngùng nói: “Em sẽ mãi thích anh, vĩnh viễn không thay đổi.”

Anh đột nhiên cúi đầu chạm nhẹ môi mình lên môi tôi.

Cơ thể tôi bỗng cứng lại, trong lòng vừa căng thẳng vừa chờ mong, nhắm hai mắt, không ngẩng đầu, ám chỉ cổ vũ anh.

Anh vẫn do dự, lo lắng, không dám làm bước tiếp theo, tôi chờ đã lâu, anh vẫn không có động tĩnh, tôi thất vọng ngẩng đầu lên, vẫn xấu hổ nhắm chặt mắt, nhưng anh lại cúi đầu hôn lên hai má tôi, tôi nghiêng mặt về phía anh, môi lướt qua mặt anh, chủ động hôn hai má

anh. Trong khi da thịt thân cận, đôi môi hai người rất cuộc cũng tìm thấy nhau, anh thử nhẹ nhàng hôn tôi, nhưng lại lập tức rời đi, tôi vẫn nhắm mắt, cầm lấy tay anh, như thể anh đột nhiên hạ quyết tâm, cúi mạnh đầu xuống, cuối cùng cũng thật sự hôn tôi, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng hé mở môi tôi.

Bởi vì tôi ngốc, nên nụ hôn này cũng không động lòng người như trong tiểu thuyết miêu tả, đầu lưỡi hai người thường đụng phải răng, răng chạm vào răng, nhưng chúng tôi vẫn rất mê luyến.

Khi anh dừng lại, tôi vẫn nhắm chặt mắt, toàn thân không còn chút sức lực nào, mềm nhũn dựa vào người anh. Anh ôm chặt tôi, nói: “Kì Kì, xin lỗi, anh là người xấu.”

Tôi vùi mặt vào trong cổ anh, nhỏ giọng hừ hừ: “Ừ, anh là đồ xấu xa. Nhưng mà, em lại thích đồ xấu là anh.”

Trương Tuấn thì thảo hỏi: “Người ta nói con gái sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ nụ hôn đầu tiên, không biết có phải thật không.”

Tôi cười nói: “Mười năm sau, anh hỏi lại em sẽ tốt hơn.”

Anh trầm mặc nhìn tôi, cười cười, lại cười đến mơ hồ không r

Gió đêm cuối thu mang theo cảm giác mát lạnh nhẹ nhàng, anh cởi áo khoác ra, choàng lên vai tôi.

Tôi co mình trong chiếc áo của anh, im lặng nắm tay anh, tâm tình tôi rất lâu rồi mới thấy bình an. Cảm thấy những mâu thuẫn trước kia thật vô cùng nhàm chán, tất cả những chuyện khác đều trở nên không quan trọng nữa, tôi chỉ biết tôi rất thích anh, chỉ cần anh cũng thích tôi, tôi sẽ rất hạnh phúc.

Anh cũng lặng lẽ ngồi bên tôi, nắm chặt tay tôi, làm cho tôi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Anh đột nhiên hỏi tôi: “Em đã nghĩ sau này học ngành gì chưa?”

“Trong khoảng thời gian này, luôn cãi nhau giận dỗi, làm sao có thời gian nghĩ đến chuyện đó? Chẳng lẽ anh

có thời gian nghĩ đến nó?” Tôi nửa làm nũng, nửa thăm oán.

“Anh nghĩ rất nhiều, nhất là về tương lai của em.”

“Cái gì? Nói một chút xem.”

Anh ôm tôi chặt hơn, cười nói: “Tối nay không nói đến mấy chuyện này, được không?”

Rõ ràng chính là anh nhắc tới mà, tôi cười, lòng tràn đầy vui mừng, chỉ có tình yêu với anh, nhẹ nhàng gạt đầu: “Được.”

Anh nắm tay tôi, ngẩng đầu nhìn trời, cười nói: “Kể cho em một câu chuyện cười.”

Giữa những câu chuyện hài hước của anh, tôi cười rồi lại cười, mà anh vẫn nhìn tôi.

Từ thứ hai đến thứ sáu, Trương Tuấn đều không đến tìm tôi, không về nhà cùng tôi.

Từ tuần trước, sau khi hai người nói chuyện bên cầu,

tâm trí tôi trở nên bình thản, không hề lo được lo mất như trước nữa, cũng không để ý đến mấy chi tiết nhỏ nhất này.

Sáng thứ bảy vẫn lên lớp bình thường, Trương Tuấn vẫn không tới tìm tôi, tôi chỉ có thể tìm anh sau khi tan học.

Anh và Hoàng Vi đang ngồi bên đài phun nước dưới tầng cười đùa, Hoàng Vi làm như không thấy tôi, tôi cũng làm bộ như không phát hiện ra cô ấy, chỉ nói với Trương Tuấn: “Buổi tối mấy giờ gặp? Trương Tuấn yên lặng nhìn tôi một lúc: “Em không gặp Đồng Vân Châu à?”

“Làm sao vậy? Cô ấy tìm em?”

Trương Tuấn lắc đầu, lại trầm mặc rất lâu: “Tối nay anh có việc.”

Ở trước mặt Hoàng Vi, tôi không muốn biểu hiện cảm xúc thất vọng, tôi cười gật gật đầu: “Được, vậy em đi trước đây.”

Vừa đi vừa bắt đầu tức giận, tức giận vài phút sau, lại nhắc nhở bản thân, tuần trước mới nói là không giận dữ, cãi nhau nữa mà, tâm tình cũng dần bình tĩnh lại, có lẽ Trương Tuấn thật sự có chuyện quan trọng, chỉ là anh quên chưa nói cho tôi biết.

Đồng Vân Châu thở hồng hộc đuổi theo tôi, đưa một lá thư cho tôi: “Sao mà vừa tan học đã không thấy bóng cậu đâu thế? Đây là Trương Tuấn nhờ tớ gửi cho cậu, bảo tớ tan học đưa cho cậu.”

Tôi rất ngạc nhiên, anh chưa từng viết thư cho tôi, tại sao đột nhiên lại đưa cho tôi một lá thư?

Không đợi được đến lúc về nhà, thầm nghĩ tìm một chỗ nào yên tĩnh, vắng vẻ để đọc lá thư này. Tôi chạy một mạch đến bờ sông, đặt túi sách xuống rồi liền mở lá thư ra.

“La Kì Kì: “

Vừa nhìn thấy phần mở đầu, trái tim tôi đã chùng xuống, không thể tin nhìn lại một lần.

La Kì Kì:

Vốn nghĩ nói với em từ tuần trước, nhưng anh thật sự không biết mở miệng thế nào, chỉ có thể viết ra.

Hồi tiểu học, anh vẫn luôn thấy áy náy với em, mỗi lần nhìn thấy em trầm mặc, anh lại muốn làm gì đó cho em. Em khi đó, rất giống một con thỏ nhỏ nhắn, là con thỏ hay sợ hãi, mỗi lần ở gần em, anh đều cảm thấy căng thẳng, vô cùng nhẹ nhàng cẩn trọng, sợ mình dọa em chạy mất.

Kỷ niệm hồi tiểu học cũng không có gì đẹp đẽ, nhưng bởi có cô giáo Cao, nên tất cả những gì không thoải mái đều chỉ là râu ria không đáng nói. Chưa từng có giáo viên nào đối tốt với anh như cô giáo Cao, trong khi người lớn đều cho rằng anh đã hết thuốc chữa, chỉ có cô giáo Cao khích lệ, động viên anh, nếu không có cô ấy a chắc chắn sẽ trở thành đứa hư hỏng, lảng vảng nơi đầu đường. Nghỉ hè năm lớp 5, mỗi ngày đến nghe cô giáo Cao giảng bài, lại về nhà cùng em. Không có thuốc lá, không có rượu bia, không có đánh đấm, còn phải làm rất nhiều bài tập, rõ ràng không hay ho gì cả,

nhưng anh lại thấy cực kỳ vui vẻ, ngày nào cũng đặc biệt vui vẻ, ngóng trông được đến trường.

Có một lần, hai chúng ta ra bờ sông chơi, anh nằm trên tảng đá lớn, ngủ, em dùng mũ che ánh nắng mặt trời chói chang cho anh, anh liền cố ý giả ngủ, muốn xem rốt cuộc em làm vậy được bao lâu, em cứ giơ tay như vậy, làm anh giả ngủ mãi cũng thấy ngại. Em còn nhớ không? Khăng định là đã quên rồi. Khi đó em cũng thật ngốc, làm gì cũng ngốc nghếch mơ hồ, nói cũng không nói được hết câu, chỉ cần anh và cô Cao đều nhìn em, em sẽ lắp bắp, rõ ràng có thể làm bài tập, vậy mà không thể nói nên lời.

Sau khi lên cấp Hai, bạn bè của anh càng ngày càng nhiều, các giáo viên đối xử với anh cũng không tệ, nhưng không biết vì sao, anh chỉ nhớ đến những ngày nghỉ hè năm lớp 5 đó, nhớ tới những lúc chúng ta cùng nghe cô Cao giảng bài, nhớ tới em có thể giải bài tập rất nhanh, lại lắp bắp không nói được mình đã giải như thế nào, còn muốn anh ngồi bên cạnh giải thích giúp em. Anh vừa nói, em liền không dám ngẩng đầu lên, cũng chẳng sợ mồm gãy cổ nữa. Anh còn nhớ cả bộ dáng ngốc

nghech của em khi giờ mũ lên che nắng cho anh.

Sau đó anh thường nghĩ nếu chúng ta không học cùng một trường cấp Hai, thì có lẽ khoảng thời gian ấy sẽ trở thành một kỷ niệm vô cùng đẹp đẽ, em cũng sẽ trở thành nỗi áy náy và niềm vui âm áp khi anh nhớ lại, nhưng, chúng ta lại học cùng trường với nhau, ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy em, còn gặp em ở quán karaoke hay phòng khiêu vũ, bất kể đến đâu, anh cũng gặp được em.

Anh lo em ở bên Hứa Tiểu Ba sẽ trở nên hư hỏng, lo em ngốc nghech không đối phó được với những người lưu manh bên ngoài, đau lòng khi em quật cường dùng cách thức xuẩn ngốc nhất để đối phó với thầy chậu châu báu. Nhưng em vẫn không thay đổi, không hề hư hỏng, chẳng những không hư hỏng, mà còn ngày càng tốt hơn. Từ nói trước mặt người ta luôn cúi đầu, đến khi em đứng trước hàng ngàn người, diễn thuyết đoạt giải; từ căng thẳng lắp bắp đến nói năng lưu loát rõ ràng, đại diện cho nhà trường tham gia các cuộc thi biện luận. Mỗi lần em đoạt giải khi thi diễn thuyết hay biện luận, anh đều biết; em ra bảng tin, anh cũng nhìn thấy, anh

còn cố ý tìm xem bản tin trên TV có đoạn nói về em. Nhìn em ngày càng tự tin hơn, càng vui vẻ hơn, anh thật lòng cảm thấy vui sướng cho em.

Anh vẫn nghĩ tất cả những việc đó đều là vì anh làm chuyện có lỗi với em, bởi vì áy náy, nên mới đặc biệt hy vọng em có thể sống tốt. Đến khi đột nhiên anh phát hiện mình đang ghen tị với Hứa Tiểu Ba, anh mới hiểu rằng mình đã thích em mất rồi, thế mà anh còn không biết mình thích em từ khi nào.

Lên lớp 10, lớp của em ngay sát vách lớp anh, gần như ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy em. Từ trước đến giờ em vẫn không quan tâm đến chuyện kỷ luật, luôn đi học muộn. Khi mọi người đều đã ngồi ngay ngắn vào chỗ của mình, em mới bước về phía lớp học. Anh lợi dụng quyền lớp trưởng, giành lấy chỗ ngồi để nhìn ra ngoài nhất. Anh rất thích nhìn em vào những lúc đó, tóc đuôi ngựa buộc cao, khi bước đi, nhìn thẳng về phía trước, ngẩng cao đầu, từng bước từng bước thật nhanh nhẹn, mái tóc đuôi ngựa đung đưa sau lưng. Cả người em tỏa ra phong thái tự tin, thật giống một đấu sĩ, mặc kệ phía trước có cái gì, em cũng tiến thẳng. Mỗi lần

nhìn thấy em, anh lại cảm thấy mình tràn đầy sức lực.

Vì đi muộn mà em thường bị giáo viên trách phạt, nhưng em vẫn làm theo ý mình, đi muộn hết lần này đến lần khác, khi giáo viên không cho em vào lớp, anh thấy em còn hết sức chăm chú thưởng thức phong cảnh bên ngoài, còn nhúng đầu ngón tay vào nước, vẽ vẽ quẹt quẹt lên tấm kính cửa, hiển nhiên là đang vô cùng hưởng thụ khi bị giáo viên đuổi ra ngoài lớp, ngay cả nhìn em như vậy anh cũng thấy vui vẻ, thậm chí anh còn thầm nghĩ, tốt nhất là em thường xuyên bị giáo viên phạt đứng, anh sẽ có thể nhìn thấy em nhiều hơn khi lên lớp.

Khi đó, ngày nào anh cũng muốn nói với em rằng anh thích em, nhưng vừa nghĩ đến lúc âm thầm đưa em về nhà, cái tên em gọi to ra lại là “Tiểu Ba”, vừa nghĩ đến lúc Tống Bằng thổ lộ với em, em liền ném thư tình vào người cậu ta trước mặt mọi người, anh lại nhát gan.

Vì có trại hè, rốt cuộc anh cũng có cơ hội thật sự gần em. Anh đã phải dùng vô số thủ đoạn mới có thể đuổi đến gần em, mỗi ngày ở gần em, anh đều vô cùng vui sướng, vô cùng thoải mái, nhưng cuối cùng anh vẫn

sợ mình không đủ ưu tú, không đủ tốt để khiến em thích.

Đại khái vì từ nhỏ đã quen nhau, nên trong lòng anh vẫn có em, cô bé nhỏ nhắn nhút nhát, anh muốn bảo vệ em, chăm sóc em, nhưng em đã trưởng thành, không chỉ trưởng thành, mà còn kiên cường hơn nhiều so với những người bình thường khác, em càng ưu tú thì đứng trước mặt em, anh lại càng là một nam sinh bình thường vốn không cần anh bảo vệ và chăm sóc.

Khi được ở bên em, anh đã mừng rỡ như điên và âm thầm thề, anh nhất định sẽ làm em hạnh phúc mãi mãi, nhưng bây giờ anh phát hiện mình không thể làm được, anh cũng không có khả năng làm được điều đó.

Anh đã từng rất yêu em, nhưng cảm tình này, đã bị vô số mâu thuẫn vụn vặt và nhiều lần cãi nhau làm tiêu hao gần như không còn.

Anh suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy chia tay là kết cục tốt nhất với em và cũng là với anh. Sau này nhất định em sẽ gặp được một chàng trai ưu tú, anh ta sẽ mãi làm em

ngẩng cao đầu, bước nhanh về phía trước.

Trương Tuấn.

Tôi không rơi nước mắt, cũng không cảm thấy khó chịu. Tôi không tin đây là sự thật.

Tôi tùy tay cất bức thư vào túi, cầm túi sách lên, bình tĩnh trở về nhà, cất túi sách, nói dối mẹ vài câu, rồi lại ra khỏi nhà.

Tôi đến nhà Trương Tuấn, gọi điện thoại cho Chân công tử hỏi xem anh đang ở đâu, đi đến những nơi anh thường đến để tìm anh, tôi căn bản không biết mình suy nghĩ điều gì, chỉ biết là tôi muốn tìm anh.

Tìm vên vện một buổi tối, từ nhà, trường học, sân trượt băng, quán karaoke, phòng khiêu vũ.... Điều không tìm được anh.

Tôi đứng dưới tầng nhà anh, ngồi ở bồn hoa cạnh bàn đánh bóng bàn, chờ anh.

Đã hơn mười một giờ tối, anh vẫn chưa về nhà, tôi

tiếp tục chờ, không hề lo lắng đến chuyện mình về muộn sẽ bị bố mẹ xử lý thế nào, mãi đến hơn mười hai giờ, dưới ánh đèn đường mờ mờ mới xuất hiện bóng dáng anh.

Hai tay anh cắm trong túi quần, cúi đầu, chậm rãi đi tới.

“Trương Tuấn.”

Anh ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn tôi, không ngờ hơn mười hai giờ rồi mà tôi vẫn ở đây.

Tôi đi đến trước mặt anh, không muốn khóc, chỉ có thể cố gắng mỉm cười: “Em đã đọc thư của a muốn biết anh có nghĩ vậy thật không?”

Anh từ từ gật đầu: “Thật.”

“Thật sự không còn cơ hội cứu vãn sao?” Ngay cả chính tôi cũng cảm thấy bội phục mình, có thể nói ra những lời lý trí và hợp tình như vậy.

“Còn nửa năm nữa là đến kỳ thi vào đại học, em

chuyên tâm học tập đi, đừng miễn cưỡng mình nhân nhượng anh.”

“Em thích anh, anh có biết không? Dù làm gì cũng đều là em nguyện lòng, em không miễn cưỡng mình.”

Anh trầm mặc một chút, ánh mắt nhìn nơi khác nói: “Nhưng anh đã không thích em nữa.” Dường như anh đang sợ tôi không tin, còn nói, “Ở bên em thật không vui vẻ, dần dần, bao nhiêu yêu thích đều bị tiêu hao hết.”

Tôi đau đớn không thở nổi, thật giống như một ngôi nhà luôn cẩn thận xây đắp bảo vệ bỗng âm vang sụp đổ, gần như cả trái tim đều vỡ tan thành bột phấn, trên mặt lại cười rộ lên, có lẽ là vì không muốn để nước mắt rơi xuống, có lẽ chính là phản ứng theo thói quen nhiều năm nay, khi càng bị thương, càng muốn dùng nụ cười để che giấu.

Anh nói: “Anh đưa em về nhà.”

Chúng tôi yên lặng bước đi, khi đi qua cây cầu nhỏ quen thuộc, tôi lão đạo bị vấp vào bậc thang, anh đỡ tôi,

thân thể tiếp xúc, đột nhiên làm cho tôi bỏ mặc tất cả tự tôn, kiêu ngạo, cầm lấy tay anh, gần như cầu xin hỏi anh: “Chúng ta có thể không chia tay không? Bất kể là gì, em cũng sẵn sàng sửa, anh nói cho em biết đi, em nhất định sẽ sửa.”

Anh im lặng nhìn tôi, trong mắt như có lưu luyến, khi tôi nghĩ anh sẽ đồng ý, anh lại rút tay ra: “Bây giờ tinh thần em không tốt, tối nay hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai sẽ không còn chuyện gì to lớn nữa.”

Kiều ngạo và lý trí của tôi đã không cho phép tôi nói thêm câu gì, nhưng trái tim yếu ớt của tôi lại không muốn, tôi dùng sức giữ lấy đầu ngón tay đang dần rời đi của anh, mong anh có thể mềm lòng, nhưng anh lại dùng lực mạnh hơn, càng quyết tuyệt hơn. Cuối cùng, anh dùng lực rút tay ra, rời xa tôi.

Anh đi phía trước tôi, tôi đi theo sau anh, đầu ngón tay hai người vẫn duy trì một khoảng cách xa.

Tôi bỗng nhớ đến câu chuyện từ bỏ thuốc lá mà anh từng kể cho tôi. Từ nhỏ, khi học lớp hai anh đã bắt đầu

hút thuốc, hút mãi đến năm lớp 9, nghiện thuốc lá khá nặng, một ngày ít nhất phải hút một bao. Lên lớp 10, anh quyết định làm một học sinh bình thường, bắt đầu bỏ thuốc lá. Rất khó chịu, bạn bè xung quanh thường cố ý dụ hoặc anh, cho anh thuốc lá, nhưng anh nói nếu đã quyết, thì nhất định phải kiên trì, cố gắng chịu đựng, trải qua những ngày khó khăn nhất, tất cả sẽ tốt đẹp hơn, quả nhiên, chịu đựng qua mấy tuần khó khăn, anh không còn ham muốn hút thuốc nữa.

Tôi nghĩ lúc này đây, anh cũng hạ quyết tâm, muốn từ bỏ tôi.

Đi đến dưới tầng nhà tôi, tôi chậm chạp không chịu đi lên, vẫn đứng im, anh xoay người muốn về: “Anh về đây.” Đây lần đầu tiên anh không nhìn tôi lên tầng, không mỉm cười dặn dò tôi gọi điện thoại cho anh.

Vì cảm giác lưu luyến của mình mà tôi cảm thấy thẹn, lập tức chạy thật nhanh lên tầng hai, nhưng vừa vọt tới tầng hai, nghĩ đây là lần cuối cùng anh đưa tôi về nhà, từ giờ trở đi, anh sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa, tim tôi lại đau buốt như bị dao cứa, cúi

gập người, đau đến không thở nổi, tất cả tự tôn đều không còn là gì nữa, lại chạy xuống dưới tầng.

Anh đã đi xa, dưới đèn đường, thân ảnh anh trở nên mỏng manh lạ thường.

“Trương Tuấn!”

Tôi dùng tất cả cảm tình đau đớn tê liệt tim phổi mà hét lên thật to, tôi vô cùng hy vọng anh có thể hiểu được giờ phút này tôi thương tâm như thế nào, tôi hy vọng anh có thể quay đầu như thế nào.

Dường như anh không nghe thấy lời tôi gọi, vẫn bước về phía trước. Nhưng tôi biết anh nghe thấy, bởi bước chân anh khựng lại.

Tôi nhìn chằm chằm vào bóng dáng anh, anh vẫn không quay đầu.

Rất lâu sau khi bóng dáng anh biến mất, tôi mới bước lên tầng như người mất hồn, bố mẹ tôi vô cùng tức giận, hỏi tôi đi đâu, tôi trực tiếp vọt vào phòng ngủ, khóa trái cửa lại.

Bố mẹ vẫn không ngừng trách móc tôi, nhưng tất cả tựa như đang cách tôi một vách ngăn. Thân thể tôi ngồi ở đây, mà linh hồn lại không biết đang ở nơi nào.

Dần dần, tất cả âm thanh đều biến mất, chỉ còn tôi, ngồi trong bóng đêm.

Đến lúc tôi nhìn đồng hồ, đã là ba giờ sáng

Tôi không rửa mặt, không đánh răng, trực tiếp ngã xuống giường, nhưng không thể nào ngủ được, nghĩ đến từ ngày mai, tôi và Trương Tuấn đã không còn quan hệ gì nữa, tôi khó chịu giống như bị người ta lăng trì, cảm thấy ghê tởm buồn nôn, tựa như ngay lập tức sẽ nôn ra, chạy đến buồng vệ sinh, tôi vốn không ăn cơm tối, nên không thể nôn ra cái gì, chỉ ngồi trên mặt đất nôn khan.

Một đêm giăng co, không hề nhắm mắt, rất nhanh đã đến sáu rưỡi, đồng hồ báo thức vẫn như trước, vang lên không chút cảm tình, nhắc nhở tôi đã đến giờ học tiếng Anh.

Tôi giống như đang ở giữa thế giới sụp đổ rất cuộc

cũng tìm được chút việc để làm, lấy sách tiếng Anh ra, nhốt mình ngoài ban công, dặt cổ họng đọc to, điên cuồng muốn ghi nhớ bài tiếng Anh, nhưng trong đầu có nhớ được gì không, tôi cũng không rõ lắm.

Sau khi mẹ ngủ dậy, vốn định giáo huấn tôi sao tồi qua về muộn thế, nhưng lại thấy tôi đang đứng ở ban công vất vả học tập, nên mẹ không nói gì.

Mẹ làm món trứng cuộn, sữa nóng. Tôi không muốn ăn, mẹ hỏi tôi: “Sao thế? Bữa sáng nhất định phải ăn, nếu không cả ngày sẽ không có sức.”

Tôi không muốn để mẹ nhìn ra điểm khác thường, bưng bát lên, bắt buộc ép buộc mình phải ăn sáng.

Em gái vừa ăn sáng, vừa cò kè mặc cả với mẹ tháng này cho nó bao nhiêu tiền tiêu vặt. Đầu tôi trống rỗng, bên tai ong ong, không nghe rõ hai người họ đang nói gì, nhưng khi mẹ hỏi tôi, tôi lại có thể đối đáp như thường.

Mẹ hỏi: “Chiều nay con còn ra ngoài tìm bạn à?” Mọi khi vào cuối tuần, tôi đều đi gặp Trương Tuấn.

Trong lúc mất tự chủ, nước mắt tôi liền chảy xuống, ngay cả thời gian che giấu cũng không có, tôi lập tức cúi đầu, giờ cái bát lên ngang mặt, làm như đang uống sữa, dùng bát che đi khuôn mặt, chỉ có tôi mới biết một giọt nước mắt đã chảy vào sữa, trên mặt bát sữa trắng mịn, giọt nước mắt tạo ra những vòng tròn gợn sóng.

Giữa lúc hoảng hốt, tôi nghe thấy một giọng nói bình tĩnh “không ra đi”, xa xôi xa lạ hoàn toàn không giống giọng nói của mình.

Cả một ngày, tôi đều cầm sách, siêng năng học tập, nhưng từ sáu rưỡi sáng đến mười giờ tối, số trang tôi đã xem, chỉ có

Buổi tối, tôi nằm trên giường, thầm nhủ với mình, trên thế giới này ai rời bỏ ai thì vẫn phải sống, bây giờ tôi đau khổ, một năm sau, tôi hoàn toàn không nhớ rõ đau khổ của bây giờ nữa, mười năm sau, khi người ta nhắc đến tên Trương Tuấn, có lẽ tôi sẽ suy tư nửa ngày mới biết anh là ai.

Tất cả đều đã là quá khứ, tất cả đều đã là quá khứ!

Khuyên giải mình hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng đợi được đến bình minh để tới trường.

Lúc Dương Quân nhìn thấy tôi, kinh ngạc hỏi: “Có phải cậu cày cả đêm không? Sao sắc mặt khó coi vậy?”

“Ừ, làm bài tập mãi đến ba bốn giờ.”

Dương Quân chịu kích thích lớn, lập tức bắt đầu học bài.

Tôi biết, chẳng bao lâu nữa tin tôi và Trương Tuấn chia tay sẽ lan truyền ra cả trường, rất nhiều loại ánh mắt sẽ nhìn tôi, tự tôn của tôi không cho phép tôi vì thất tình mà suy sút, cả một ngày, tôi đều buộc mình đọc sách, học tập, cho dù hiệu suất thấp đến mức gần như không có hiệu quả gì.

Sau khi Trương Tuấn “đá” tôi, hồng nhan tri kỷ Hoàng Vi kia ngày nào cũng về nhà cùng anh.

Tôi vẫn biết Hoàng Vi thích anh, nhưng anh lại rất ngốc, anh luôn cho rằng quan hệ giữa Hoàng Vi và mình chỉ là tình bạn thuần khiết. Tôi không biết bây giờ quan

hệ giữa anh và Hoàng Vi là gì, nhưng chuyện họ luôn đi có đôi có cặp là sự thật, tất cả các bạn cùng lớp đều bắt đầu nói Trương Tuấn có bạn gái mới là Hoàng Vi.

Nỗi sợ từ trước đến giờ của tôi đã thành sự thật, tôi trở thành một trong những cô bạn gái cũ của Trương Tuấn, tất cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt đồng tình hoặc vui sướng khi người khác gặp họa.

Tôi cố gắng làm ra vẻ mình chẳng hề quan tâm, ở trong lớp, tôi trở nên vô cùng hoạt bát, không ngừng bày ra những trò đùa dai với Dương Quân, lúc nào cũng đùa giỡn, ngày nào cũng cười đến đau cả miệng, sợ rằng người khác không biết tôi đang vui vẻ.

Thẩm Viễn Triết thường về nhà cùng tôi sau giờ học, nói chuyện phiếm với tôi, thỉnh thoảng còn rủ tôi cùng đến trường, đi đi về về có đôi công khai như vậy, lời đồn về tôi và cậu ấy rất nhanh đã nổi lên hừng hực khí thế, tôi chẳng những không ki kị, mà còn thường xuyên về nhà, thường xuyên đi học cùng Thẩm Viễn Triết hơn, làm cho lời đồn ngày càng sống động.

Cuối tuần nào Lâm Y Nhiên cũng hẹn tôi đến thư viện cùng học, Dương Quân giúp tôi tìm chọn những bài tập khó, cùng thi giải bài với tôi, cùng chăm chỉ học tập với tôi, sau đó, Thẩm Viễn Triết cũng gia nhập nhóm học tập ngày cuối tuần với chúng tôi.

Tôi cảm thấy rất vui vì trong khoảng thời gian khó khăn nhất này, bên cạnh tôi còn có tình bạn, họ không đề cập đến bất cứ chuyện gì, mà làm tất cả những gì người bạn có khả năng làm được.

Nhà trường tổ chức buổi trao đổi kinh nghiệm học tập nhằm chán ở đại giảng đường. Tôi học theo Trần Kính, dùng một phút đồng hồ để hoàn thành nhiệm vụ trong ba phút. Đến giờ, tôi mới hiểu, không phải Trần Kính không muốn nói ra, mà là giáo viên giảng bài không hay, lên lớp chúng tôi không cần phải nghe, bài tập cũng không cần làm.

Sau buổi trao đổi, tôi nhanh chóng ra khỏi đại giảng đường, khi đi đến trước khu dạy học, bị học sinh đứng đầu khối 11 gọi lại, hỏi tôi về vài điều không hiểu trong học tập. Tôi không có tâm tình gì, nhưng bỗng nhớ tới

Trần Kính, vì thế đứng lại, kiên nhẫn nghe cậu ta giải bày thắc mắc của mình, sau đó chọn câu trả lời thích hợp nhất, trọng tâm nhất.

Dần dần, những người nghe xung quanh tôi càng ngày càng nhiều, tụ tập thành một vòng tròn nhỏ hẹp, còn có đàn em khóa dưới mua đồ uống cho tôi.

Tôi đang kiên nhẫn giải đáp, bỗng nhìn thấy Trương Tuấn và Hoàng Vĩ sóng vai đi đến, đại khái vì nụ cười của Hoàng Vĩ quá chói mắt, thế nên tôi cũng cười tươi sáng, còn vẫy vẫy tay với Trương Tuấn, thoải mái chào hỏi, anh lại biến sắc, hung hăng liếc nhìn tôi một cái, bước nhanh rời đi.

Tôi vẫn cười tươi sáng, khoái trá trả lời vấn đề của mấy em lớp dưới, đến khi giải đáp xong, tôi vẫn duy trì nụ cười, đi vào khu phòng học, Đồng Vân Châu đứng bên cửa sổ nhìn ra hành lang, mặt lạnh lùng hỏi: “Cậu có từng thích Trương Tuấn không?”

Tôi cười cười, không nói chuyện. Tôi biết trái ngược với yêu là hận, mà anh đã trở lại bình thường, tôi luôn

giỏi về nguy trang.

Tôi rất buồn, vô cùng đau khổ, nhưng tôi không thể để cho người khác thấy tôi đang vô cùng đau khổ.

Tôi thấy thật may vì tâm hồn bị một lớp da bao bọc, cho nên, tâm hồn của chúng ta với tâm hồn, thân thể đi với thân thể trải qua cuộc sống hàng ngày.

Khoảng thời gian ấy, tôi cũng không dám nhớ lại, mỗi lần nhớ lại, chỉ có nỗi đau khổ, mỗi ngày rớt cuộc mình làm những gì, đều không nhớ ra. Tựa như, mỗi ngày đi đến trường, đều cần hít sâu một hơi, cảm giác tôi không phải đang đến trường, mà là đi đánh giấc.

Cứ lơ lửng như vậy cho đến cuối kỳ.

Kết quả thi cuối kỳ được công bố, tôi vẫn đứng thứ nhất trong khối, ngay cả tôi cũng không tin nổi. Lâm Y Nhiên, Dương Quân, Thẩm Viễn Triết đều biết, hai tháng này, toàn bộ sức lực của tôi đều dành để giả bộ vui vẻ, không chú tâm mấy vào chuyện học tập. Nhưng học tập đại khái giống như nổ máy xe, chỉ cần vào quỹ đạo, tất

cả sẽ tự nhiên mà đi thẳng.

Tuy rằng không biết mình đứng thứ nhất như thế nào, nhưng tôi rất vui vì mình được đứng thứ nhất trong khối. Thành tích đứng đầu cả khối chính là câu trả lời rõ ràng với mọi người, La Kì Kì không bị tổn thương! La Kì Kì không cần quan tâm đến chuyện Trương Tuấn không thích cô ấy!

Đây là điểm tốt khi được làm con chim đại bàng, tất cả mọi người đều nghĩ bạn vô cùng mạnh mẽ, loại cảm xúc như đau thương sẽ không tồn tại trong bạn.

Học sinh cấp Ba đã không còn được nghỉ đông nữa, nhà trường tuyên bố chỉ được nghỉ vào lễ mừng năm mới, những ngày khác vẫn lên lớp bình thường, vì thế, sau kỳ thi, chúng tôi vẫn lên lớp.

Vào ngày tết, tôi không đến nhà cô Cao chúc tết, chỉ viết một thiệp chúc mừng, gửi qua bưu điện cho cô ấy. Bởi tôi không biết phải đối mặt thế nào, không biết giải thích thế nào.

Tôi bắt đầu đếm ngày thi vào đại học, hy vọng nhanh chóng chấm dứt cuộc sống nơi đây, lại một lần nữa tôi giống như hồi tiểu học, thậm chí mong được trốn tránh, hóa ra nhiều năm qua đi như vậy, tôi vẫn là người gặp phải chuyện khó khăn lại muốn trốn tránh.

Nghỉ tết xong, bước vào thời kỳ nước rút trước cuộc thi vào đại học, phía cuối lớp dựng lên một bảng số, đó chính là số ngày còn lại chuẩn bị cho kỳ thi vào đại học, ngày nào giáo viên cũng thay đổi số trên tấm bảng đó, nhắc nhở mọi người ngày mừng 7 tháng 7 đang dần đến gần.

Dưới áp lực vô cùng nặng nề của kỳ thi đại học, các bạn trong lớp đều vui đầu ôn tập, trên mặt ai cũng bị phủ một lớp màu xám, ngay trước mắt, nhưng những vất vả trước mắt cũng phải trải qua từng ngày một.

Tôi bắt đầu thật sự chấp nhận chuyện mình và Trương Tuấn đã tách ra, tôi trở nên trầm mặc, không lớn tiếng đùa giỡn với Dương Quân nữa, cũng không cười to đến mỗi cả miệng. Nhưng, trước áp lực của kỳ thi đại học, ai cũng trở nên trầm mặc, không vui vẻ, nên thay

đôi của tôi có vẻ hết sức bình thường.

Thời gian trôi qua hết ngày này đến ngày khác, Trương Tuấn giống như đã biến mất, đã rất lâu rồi tôi không nhìn thấy anh.

Hồi cấp Hai, lớp học của chúng tôi ở hành lang khác biệt, nhưng vẫn thường xuyên “tình cờ gặp”, còn giờ đây ngày nào chúng tôi cũng đi cùng một cầu thang, cùng một hành lang, mà lại không đụng mặt nhau. Xưa, nay đối lập, tôi mới hiểu được ngày đó là anh có lòng, còn nay đã vô tình.

Trong đêm dài yên tĩnh, tôi thường nghĩ mình đã làm gì mà lại đánh mất anh. Không cần chờ đến mười năm sau bỗng nhiên quay đầu, tôi cũng biết nhất định mình đã làm sai rất nhiều chuyện, nhưng tôi lại không biết rốt cuộc mình đã làm sai chuyện gì.

Chẳng lẽ tôi không nên học tập tốt? Chẳng lẽ tôi chỉ nên yêu đương, không cần học tập? Chẳng lẽ tôi không nên làm một cô gái độc lập kiên cường? Chẳng lẽ tôi không nên có tự tôn tự ái? Chẳng lẽ tôi phải dùng sự suy

sút để biểu hiện mình coi trọng anh? Chẳng lẽ tôi phải khóc rống kêu to, cắt cổ tay, nhảy lầu để giữ anh lại?

Nỗi đau khổ của tôi không thể nói cho bất kỳ ai, tôi chỉ có thể nói hết với cuốn nhật ký. Trong những trang nhật ký của tôi tràn ngập đủ loại ảo tưởng, ảo tưởng về vài năm sau, tôi và Trương Tuấn vẫn có thể ở bên nhau. Tưởng tượng cảnh gặp lại, viết tất cả vào cuốn nhật ký.

Thậm chí tôi còn dùng những ảo tưởng ấy để cổ vũ bản thân cố gắng học tập, nỗ lực từ bỏ những khuyết điểm, tôi nói với mình rằng chỉ có như vậy, một ngày nào đó trong tương lai, tôi mới có thể đủ ưu tú đứng trước mặt anh, làm cho anh lại yêu thích tôi.

Trong niềm hy vọng về tương lai, những ngày trước mắt tôi đã không còn tuyệt vọng như trước, tôi cũng không khổ sở nhiều như trước nữa.

Tôi thoải mái học tập, so với những bạn bị bài tập đè nặng, tôi quả thật giống người ở thế giới khác, ngày nào cũng ngủ đúng giờ, không thức đêm.

Các bạn trong lớp cảm thấy tôi thật thần kỳ, lên lớp không nghe giảng, hầu như không làm bài tập về nhà, thế mà vẫn có thể ngồi vững ở vị trí thứ nhất, ngay cả em gái tôi cũng không thể hiểu được. Tôi nói với nó, ba năm cấp ba quan trọng nhất là lớp 10 và lớp 11, phần lớn kiến thức đều học xong hết ở lớp 10 và 11 rồi, lớp 12 chỉ là hệ thống hóa lại, nếu hiểu được tất cả những kiến thức ở lớp 10 và lớp 11, khắc ghi nó trong đầu, thì lớp 12 không cần phải nỗ lực nhiều.

Em gái tôi đang học lớp 10, lời tôi nói có ý nghĩa thật sâu sắc, nhưng nó hoàn toàn không nghe vào đầu được chút gì.

Trong nỗi dày vò đau khổ, cuối cùng cũng đến tháng sáu.

Hai cuộc thi thử, tôi vẫn giữ được vị trí thứ nhất trong khối. Quan Hà đứng thứ hai mươi trở lên, thành tích của Trương Tuấn ổn định ở vị trí trên dưới ba mươi.

Sau khi kết thúc cuộc thi thử cuối cùng, ngoài học sinh lớp 12 ra, các lớp khác đều được nghỉ hè. Giáo viên

nói làm xong bài thi, chúng tôi cũng sẽ nghỉ. Thời gian còn lại, thư viện và phòng học ở trường sẽ luôn mở cửa, để cho học sinh chúng tôi tự do ôn tập, chuẩn bị thi vào trường đại học, cao đẳng.

Một tuần, tôi lướt lướt qua môn tiếng Anh, còn những môn khác không hề đụng đến, Dương Quân thật sự không chịu được, kéo tôi đến thư viện, buộc tôi phải làm mấy bài tập cậu ấy đưa ra.

Tôi không bị gán nặng tâm lý khi ngồi trong trường thi, vô cùng thoải mái làm xong gần hết các ý. Cô hàng xóm đối diện nhà tôi nhìn từ cửa sổ thấy tôi vẫn còn xem TV vào giữa trưa, khi mà chiều phải vào phòng thi, mãi đến lúc còn cách giờ thi khoảng bốn mươi phút, tôi mới chạy đến trường, cô ấy trợn mắt há hốc mồm.

Sáng ngày 10 tháng 7, thi xong một môn cuối cùng, mọi người chính thức được giải phóng.

Vừa bước ra trường thi, mặc kệ kết quả như thế nào, trên mặt ai cũng hiện rõ sự nhẹ nhõm, may mắn sống sót sau tai nạn.

Vèn vèn một năm vất vả khổ sở, đi sớm về muộn, tất cả cuối cùng cũng kết thúc!

Buổi tối, nhà trường tổ chức buổi liên hoan tốt nghiệp cho chúng tôi, thời gian gần đây mọi người đều đau đầu vì kỳ thi đại học, không thể giống hồi tốt nghiệp tiểu học và cấp Hai, chuẩn bị chu đáo các tiết mục biểu diễn, nhưng tốt nghiệp cấp Ba lại quan trọng hơn nhiều, nên nhà trường cũng rất quan tâm đến buổi liên hoan này.

Năm nay giáo viên phụ trách việc này chọn sân khấu ngoài trời, treo bóng đèn lên trên cây, lại dựng một màn sân khấu lớn.

Khi màn đêm buông xuống, gió đêm nhẹ nhàng thổi đến, vô số chiếc bóng đèn nhỏ được bật sáng lên, không khí trở nên lãng mạn mà thương cảm.

Kế hoạch ban đầu là hai giáo viên âm nhạc làm người dẫn chương trình, nhưng một cô giáo có việc đột xuất không thể tới, nên chỉ có thể tìm một người trong đám học sinh. Thầy chủ nhiệm lo lắng chạy đi chạy lại, nhờ Thẩm Viễn Triết giúp, Thẩm Viễn Triết đề cử tôi. Thầy

giáo dẫn chương trình đến mời tôi cùng dẫn chương trình với thầy ấy, tôi không hề nghĩ ngợi đã từ chối ngay, nhưng chỉ trong nháy mắt, lại thay đổi chủ ý.

Từ tiểu học đến giờ, tôi và Trương Tuấn luôn học cùng trường, tới nay, là đêm cuối cùng chúng tôi cùng ở dưới một mái trường. Tôi hy vọng chỉ cần anh nhớ rõ buổi tối liên hoan tốt nghiệp này, sẽ nhớ kỹ tôi.

Mong muốn của tôi giờ đã không thể thành hiện thực, tôi chỉ hy vọng anh không quên mình.

Giáo viên âm nhạc chọn cho tôi một chiếc váy trắng, trên eo có một chiếc thắt lưng, váy không dài, vừa đến đầu gối, váy lại được đính vô số hạt cườm, khi bước đi, sẽ lóe sáng lung linh, đội một chiếc vương miện công chúa, là bộ dáng công chúa mà tất cả các cô gái đều mơ ước.

Thầy dạy nhạc mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen, khi chúng tôi sóng vai bước đến ánh đèn trên sân khấu, tất cả giáo viên và học sinh đều đã ngồi vào chỗ.

Thầy hiệu trưởng vỗ tay hoan nghênh đầu tiên, giáo viên cũng bắt đầu vỗ tay, bốn phía dần dần dậy lên tràng vỗ tay vang dội, ăn mừng những ngày tháng vất vả học tập đã chấm dứt.

Tôi mỉm cười, tự nhận là nụ cười đẹp nhất, tuyên bố với mọi người buổi liên hoan tối nay chính thức bắt đầu.

“Tất cả tiết mục đều đến từ mọi người, bạn nào muốn biểu diễn có thể đến tìm Thẩm Viễn Triết, đăng ký yêu cầu của mình với bạn ấy, sau đó tôi và thầy Lí sẽ sắp xếp thứ tự biểu diễn. Tối nay, thầy chủ nhiệm kính yêu của chúng ta đứng ra tổ chức buổi liên hoan này, nhưng chúng ta không cần để ý đến thầy ấy, chủ đề có tích cực, lành mạnh hay không, không phải chuyện của tối nay.”

Mọi người đều cười, thầyòn nói: “Tiết mục đầu tiên của tối nay là độc tấu dương cầm, người biểu diễn chính là tại hạ, xin các bạn hãy dành thời gian này để nghĩ đến tiết mục mình muốn biểu diễn.”

Thầy Lí ngồi bên cây đàn dương cầm, bắt đầu chơi

nhạc, là “Bài ca tốt nghiệp” trào dâng.

Bài ca tốt nghiệp:

<http://www.youtube.com/watch?v=zIHb8UK8nhI>

Các bạn bên dưới bắt đầu lục tục tìm giấy bút, nghĩ tiết mục mà mình muốn biểu diễn.

Tôi cười ngồi cạnh Thẩm Viễn Triết, thấp giọng trò chuyện với cậu, lại không nhìn được đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Trương Tuấn. Rốt cuộc, cũng thấy anh, anh không ngồi ở chỗ lớp mình, mà ngồi ở lan can bên hoa với Chân công tử và Cổ công tử, nói nói cười cười. Vừa đúng đôi mắt với tôi và Thẩm Viễn Triết.

Khi thầy Lí chơi xong bản “Bài ca tốt nghiệp”, cũng mới có bạn đưa giấy lên, không kịp chuẩn bị đạo cụ gì, Thẩm Viễn Triết hỏi tôi: “Có cần để thầy Lí chơi thêm bài nữa không?”

Tôi cười nói với cậu ấy: “Như vậy rất nhàm chán, đề tở.”

Tôi cầm micro, vừa đi đến giữa sân khấu, vừa cười nói: “Nếu bây giờ tiến hành một cuộc bỏ phiếu, mọi người bầu ra giáo viên mình hận nhất, không biết mọi người sẽ bầu cho ai đây? Lựa chọn của mỗi người nhất định sẽ khác nhau, nhưng có một giáo viên chắc chắn sẽ nổi danh, các bạn nghĩ đó là ai nhỉ?”

Các bạn đều cười, các giáo viên cũng cười, dù sao tiệc tối vừa mới bắt đầu, không khí còn chưa náo nhiệt, các bạn vẫn chưa thoát khỏi trói buộc làm học trò, nên họ chỉ cười, không ai dám nói ra. Tôi cười cúi chào thầy chủ nhiệm: “Chúc mừng ngài, ngài chính là giáo viên giành được nhiều phiếu nhất.”

Mọi người ồn ào cười to, tôi nói: “Là giáo viên chúng ta hận nhất, tôi đại diện cho các bạn học sinh mới tốt nghiệp mời thầy chủ nhiệm cùng góp vui với chúng ta bằng một tiết mục.”

Micro được đưa tới tay thầy chủ nhiệm, thầy cầm micro, không ngừng ho khan thanh cổ họng, nhưng không nói biểu diễn gì

Tôi bắt đầu cao giọng kêu to: “Một hai ba bốn năm, chúng tôi chờ thật vất vả; một hai ba bốn năm sáu, chúng tôi chờ thật là khó chịu.”

Tôi cười vẩy tay, ý bảo mọi người cùng nói, đây là khẩu hiệu của chúng tôi từ khi mới vào lớp 10, cả trường không ai không hiểu, không ai không biết, lại nói với thầy chủ nhiệm nghiêm khắc, mọi người lập tức đồng lòng hợp lực gia nhập.

Khi mọi người bắt đầu kêu lên, tôi đã hơi thất thần, thật sự đã ba năm rồi sao? Tựa như khi bị Mã Lực cười nhạo mới là ngày hôm qua thôi, tựa như vừa mới đấu với Tống Bằng, nhưng thật sự đã trôi qua hơn một nghìn ngày? ?

“Một hai ba bốn năm sáu bảy, chúng tôi chờ thật sốt ruột; một hai ba bốn năm sáu bảy tám, thầy ơi rốt cuộc thầy có nói không?”

Hơn năm trăm người cùng hét lên thật sự là không nhỏ, thầy chủ nhiệm vội nói: “Có, có, tôi sẽ hát cho mọi người nghe bài “Quá giới hạn” của Trương Tín Triết.”

Quá giới hạn: (Bài hát về chủ đề tình yêu ^^)

<http://www.youtube.com/watch?v=-Sp4PMrA6bo>

“Oa!” Tôi kêu lên sợ hãi, nhìn về phía mọi người làm biểu tình không thể tin, tỏ vẻ là ca khúc có đề tài vượt chỉ tiêu, các bạn bên dưới đều cười.

Phải chăng tôi đã hứa với em quá nhiều, hay do tôi vốn dĩ trao em không đủ?

Em rất cuộc có cả ngàn vạn lý do, còn tôi thì luôn chiều theo cảm nhận của em.

Để cho em nổi loạn, buông thả bản thân, cho rằng rồi sẽ có ngày em cảm động.

Những lời đồn đại rèm pha về em, tôi giả vờ làm ngơ, không chút ngờ vực.

Thầy vừa đi vừa hát, làm cho mọi người đều kinh ngạc, bởi vì giọng của thầy cực giống giọng của Trương Tín Triết.

Tôi không ngạc nhiên, vì thầy ấy có quan hệ tốt với Thẩm Viễn Triết, tôi đã nghe Thẩm Viễn Triết nói thầy hát bài của Trương Tín Triết rất hay, nếu không, tôi cũng không dám tùy tiện lấy thầy ấy ra để tạo bầu không khí.

Tôi ngồi trong bóng tối, dựa vào nó, không hề kiêng kị ngó nhìn phía đối diện, Trương Tuấn vẫn đang ngồi ở chỗ kia, thân ảnh có thể mơ hồ nhận ra, nhưng khuôn mặt anh, dù tôi có cố gắng thế nào, cũng không thể nhìn rõ.

Còn anh, có nhìn thấy tôi không?

Tôi biết, bây giờ anh sẽ không để ý đến tôi, nhưng không sao, khi tôi đi đến giữa sân khấu, nơi ánh đèn sáng nhất, chỉ cần anh liếc mắt một cái là sẽ nhìn thấy.

Mỗi lần lên sân khấu, tôi đều suy nghĩ cẩn thận, dùng tất cả chiêu thức, tạo ra những điều thú vị, nhưng lại chẳng phải vì các bạn học, mà chỉ vì một người đang ngồi trong góc tối.

Tôi bày ra mọi điều thú vị cho toàn trường, chỉ là vì muốn làm anh liếc mắt một cái, chỉ là vì làm cho anh nhớ kỹ tôi.

Anh có thể hiểu được tâm tư của tôi không?

Tôi không hy vọng anh hiểu được, tôi chỉ hy vọng anh nhớ kỹ tối nay tôi xinh đẹp, tôi biết tối nay mình rất mỹ lệ, vì tôi đã sử dụng tất cả trí tuệ và toàn bộ tình yêu với anh để tạo ra vẻ đẹp của mình. Tôi đặt tất cả giờ phút thanh xuân, ngưng tụ vào đêm nay, vì anh mà nở rộ.

Quan Hà đến đăng ký tiết mục, tôi vui đùa với cô ấy: “Mỹ nữ muốn tái xuất giang hồ?” Trong ba năm, Quan Hà thật sự không tham gia hoạt động văn nghệ nào, các bạn cùng lớp với cô ấy gần như đều không biết cô ấy là một tay kéo đàn nhị vô cùng tài giỏi, có một giọng hát rất hay.

Cô ấy chỉ nhìn tôi cười gật gật đầu, bình tĩnh lạnh nhạt, như đối với một người bạn học bình thường nhất. Cô ấy nói với Thẩm Viễn Triết: “Tiết mục của tớ là “Mỗi

ngày trong cuộc đời của tôi”.”

“Mỗi ngày trong cuộc đời của tôi”

<http://www.youtube.com/watch?v=oVCEihdCojY>
(video cũ, đúng với thời của các bạn ấy hơn. Tô Tuệ Luân và Thành Long hát.

<http://www.youtube.com/watch?v=XLyRu7Mavnc>
(video mới)

Tôi cố ý đặt tiết mục của Quan Hà ở cuối chương trình.

Ánh đèn bốn phía không ngừng lóe sáng, khuôn mặt của các bạn mơ hồ không rõ, khi tôi đi đến giữa đài, bỗng nhớ tới hội diễn văn nghệ năm lớp 9, Quan Hà mời tôi cùng tham gia tiết mục với cô ấy, khi đó chúng tôi còn rất thân thiết. Tôi không biết bắt đầu từ khi nào, chúng tôi đã trở nên xa lạ.

“Trong quá trình trưởng thành của mỗi người, đều có những người quan trọng để lại dấu ấn đậm nét trong trang sách cuộc đời. Trong cuộc đời tôi cũng có một

người như vậy, sự xuất hiện của cô ấy từng làm tôi cảm thấy đó là tai nạn lớn nhất trong cuộc đời, tôi từng ghen tị với cô ấy, từng hăm mộ cô ấy, nhưng trong sự ghen tị và hăm mộ, tôi đã có thể cố gắng không ngừng đuổi theo cô ấy, hy vọng mình ngày càng tốt hơn, dù chỉ là một chút. Tôi từng làm cho sự đuổi theo ấy vô cùng đau khổ, nhưng bây giờ tôi đã hiểu, hôm nay tôi có thể đứng ở chỗ này, không rời khỏi cô ấy, bởi vì sự xuất hiện của cô ấy, tôi mới trở thành tôi của ngày hôm nay, tôi muốn nói lời cảm ơn cô ấy. “Mỗi ngày trong cuộc đời của tôi”, biểu diễn: Quan Hà.”

Quan Hà đi ra từ bóng tối, đi tới nơi sáng nhất giữa đài; tôi đi xuống đài, đi về phía bóng tối. Ở nơi giao nhau giữa ánh sáng và bóng tối, hai người thoáng nhìn nhau, tôi nhìn cô ấy, cô ấy lại mỉm cười nhìn dưới đài.

Tôi không biết cô ấy có hiểu lời tôi nói không, nhưng điều đó cũng không quan trọng, quan trọng là tôi rất cuộc cũng gỡ bỏ được đoạn rối rắm trong lòng. Tôi không còn hăm mộ người khác nữa, tôi đã bắt đầu thích bản thân mình.

Quan Hà nhìn dưới đài cúi đầu, mỉm cười nói: “Ở trường Nhất Trung sáu năm, tôi từng có cười vui, cũng từng có nước mắt; từng có kiêu ngạo, cũng có tự ti; từng phạm sai lầm, cũng sửa đúng sai lầm, có lẽ tôi không được ưu tú như bố mẹ mong đợi, nhưng tôi đã cố gắng hết sức, tôi không hề thấy tiếc nuối vì bản thân. Tôi muốn gửi đến bài hát này cho những người bạn và các thầy cô giáo đã luôn ở bên và giúp đỡ tôi, cảm ơn mọi người, “Mỗi ngày trong cuộc đời của tôi” .”

Nhìn lên bầu trời tôi cầu nguyện cho ngày mai

Từng giấc mộng nho nhỏ có thể dần được thực hiện

Tôi là người ình thường mà lại may mắn

Tôi muốn nói lời cảm ơn bạn mỗi ngày trong cuộc đời của tôi

Nhìn lên bầu trời tôi quay đầu

Từng là những thiếu niên lỗ mãng sống một ngày như một năm

Tôi là người bình thường mà lại may mắn

Tôi muốn nói lời cảm ơn bạn mỗi ngày trong cuộc đời của tôi

Buổi liên hoan gần kết thúc, không khí càng ngày càng thương cảm, rất nhiều nữ sinh khi hát, đều khóc không thành tiếng.

Cũng đã muộn rồi, phải tạm biệt thôi.

Thầy Lí lặng lẽ dặn dò tôi vài câu, để tôi giới thiệu tiết mục cuối cùng của chương trình tối nay.

“Tiết mục cuối cùng là hợp xướng, ca khúc mang tên “Tổng biệt”, biểu diễn: toàn thể giáo viên trong trường.”

Ca khúc “Tổng biệt” (nghĩa: tiễn biệt) của Hoàng Nhất đại sư (Thích Nữ Huệ Như)

<http://www.youtube.com/watch?v=bNvAY0tBS64>

Tất cả giáo viên đều đi đến giữa đài, xếp thành mấy hàng.

Thầy Lí bắt đầu đánh đàn, nhạc của bài “Tổng biệt” vang lên.

Ngoài đình, bên đường xưa, cỏ non xanh tận chân trời, gió chiều lay cành liễu tiếng sáo nghe buồn hiu, mặt trời lặn dưới chân núi. Chân trời, góc biển, bạn tốt nay còn đâu. Một chén rượu đắng hưởng chút niềm vui, giấc mộng lạnh đêm nay sẽ tan biến.

Thầy hiệu trưởng hòa ái dễ gần, cô giáo dạy địa tóc trắng xóa, thầy dạy chính trị trắng trẻo thư sinh, cô giáo tiếng Anh hay xấu hổ đỏ mặt, thầy dạy toán luộm thuộm, thầy dạy lý giảng bài hồ đồ, thầy chủ nhiệm nghiêm khắc...

Ánh mắt tôi đã ẩm ướt, tôi tin, vào giờ khắc này, tất cả các bạn đều thấy mắt mình cay cay.

Ba năm, ba năm tươi sáng, đẹp dễ nhất của thời thanh xuân! Lớp 10, chúng tôi vô ưu vô lo tập quân sự, người ướt mồ hôi hát quân ca; lớp 11, bài vở nhiều, vất vả học tập, vô cùng lo lắng thống khổ; lớp 12, vô biên vô hạn đề bài, chúng tôi canh ba ngủ, canh năm dạy.

Chúng tôi từng cùng đi đều tập quân sự, cùng nhau tiến bộ, cùng nhau trốn học, cùng nhau trạch móc giáo viên, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau học tập...

Mặc kệ chúng tôi là yêu cũng tốt, mà hận cũng thế, ba năm trung học này đều khắc ghi trong cuộc đời chúng tôi, trở thành những kỷ niệm không thể xóa nhòa.

Trong tiếng hát, thầy hiệu trưởng nói lời từ biệt với các học sinh của mình: “Tốt nghiệp là một điểm cuối, nhưng cũng là một khởi điểm mới, đấu tranh với ba năm trung học đã chấm dứt, nhưng đấu tranh với cuộc đời lại vừa mới bắt đầu. Tôi đại diện cho toàn thể giáo viên, gửi lời chia tay đến tất cả các em ‘Trời dịch chuyển mạnh mẽ, người quân tử tự cường phấn đấu vươn lên không ngưng nghỉ; khôn mang trọng trách của đất, người quân tử lấy đức dày để nâng đỡ vạn vật.’!”

Các giáo viên đều chuẩn bị rời đi, tôi theo lời dặn từ trước của thầy Lí, nói với mọi người: “Thời gian còn lại chính là vũ hội nhà trường dành cho các bạn, thầy hiệu trưởng nói chỉ cần có một hai bạn muốn khiêu vũ, âm nhạc sẽ vì họ mà vang lên.”

Lúc đầu, các bạn đều là người này nhìn người kia, người kia nhìn người này, ngại ngùng lên sân khấu, rất nhanh đã có vài nam sinh dắt tay bạn gái mình, không ít tình yêu bí mật được ra ánh sáng, làm cho rất nhiều tiếng ồn ào nổi lên.

Rất nhiều bạn không biết nhảy, những người biết nhảy lại không nhảy, đèn màu chiếu đến sàn nhảy ngoài trời, nơi nơi đều là những thân ảnh tuyệt đẹp hoặc ngây ngốc.

Dương Quân ngồi lên bàn bên cạnh tôi, gần người nhìn Đồng Vân Châu đang nhảy.

Tôi nói: “Nếu cậu muốn, đi mời cô ấy nhảy một điệu đi.”

Dương Quân buồn bã chán nản: “Tôi không biết khiêu vũ.”

Tôi đi ra, vỗ vỗ bả vai Đồng Vân Châu: “Cậu mời Dương Quân nhảy một điệu nhé!”

Đồng Vân Châu sững sốt một chút, lập tức nói:

“Được.”

Cô ấy lại gần mời Dương Quân nhảy, Dương Quân nhăn nhó nói: “Tôi không biết nhảy.”

Đồng Vân Châu tự nhiên hào phóng cười nói: “Vị vậy, điệu nhảy đầu tiên của cậu mới cần một người bạn nhảy biết nhảy.” Cô ấy vươn tay với Dương Quân, tôi đẩy Dương Quân, Dương Quân đỏ mặt, cầm tay Đồng Vân Châu.

Trong tiếng nhạc, đám bạn bắt đầu túm tụm ra về.

Tôi giấu mình trong bóng đêm, tìm kiếm thân ảnh Trương Tuấn, lại không nhìn thấy anh, đây là cách tạm biệt anh lựa chọn sao?

Đèn đuốc rực rỡ trên vũ đài, ánh sáng hội tụ, cũng là vì ly biệt mà long lẫy.

Trong khúc nhạc dịu dàng thương cảm, tôi đi về phía cổng trường.

Tạm biệt, Nhất Trung!

Tạm biệt, thanh xuân của tôi!

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17: Khi Tên Đề Trên Bảng Vàng

Sau khi thi xong là những ngày tịch mịch nhàn rỗi.

Tôi đã có thói quen pha trà, khi định ngâm nga tiếng Anh, mới phát hiện giờ đã không cần. Một thói quen đã ba năm, đột nhiên không cần làm nữa, không thấy thoải mái, mà còn cảm thấy có chút mất mát.

Tôi đi báo danh vào một lớp học vẽ, lúc này đây, tôi học là vì bản thân. Thế giới này vì có muôn vàn sắc thái mà xinh đẹp, tôi hy vọng mình có một đôi mắt giỏi chụp lại những sắc thái đẹp đẽ ấy.

Trước ngày công bố kết quả thi đại học, tôi nhận được điện thoại của giáo viên phụ trách tuyển sinh ở trường đại học Bắc Kinh, chúc mừng thành tích thi rất cao của tôi, mời tôi nộp nguyện vọng vào trường đại học

Bắc Kinh. Tôi choáng váng mơ hồ nói chuyện với thầy ấy, đến lúc treo điện thoại, mới có phản ứng, thầy kết quả cụ thể của tôi là thế nào.

Bố mẹ tôi bắt đầu hưng phấn, dù sao giáo viên tuyển sinh của trường đại học Bắc Kinh trực tiếp gọi điện thoại, đã đủ chứng minh thành tích của tôi.

Tôi gọi điện thoại cho thầy chủ nhiệm lớp, thầy vừa cao hứng vừa tiếc hận nói: “Em đứng thứ nhất ở trường Nhất Trung, đứng thứ năm toàn tỉnh, thấp hơn trạng nguyên không đến mười điểm.”

Bố mẹ tôi vừa kích động, vừa bảo tôi làm người phải biết khiêm tốn, vào ngày chính thức công bố kết quả đừng ồn ào với người ngoài.

Ngày hôm sau, giáo viên phụ trách tuyển sinh của trường đại học Thanh Hoa cũng gọi điện thoại đến, mời tôi vào Thanh Hoa, khi thầy ấy biết trường đại học Bắc Kinh đã liên hệ với tôi trước, lập tức vô cùng nhiệt tình giới thiệu cho tôi vấn đề an ninh trật tự ở Thanh Hoa, cường điệu là Bắc Kinh không có ưu thế này.

Điện thoại của Thanh Hoa bên này vừa đến không bao lâu, Bắc Kinh bên kia lại gọi tới nữa.

Bố mẹ tôi mừng rỡ, mặt mày hớn hở, đặt lên bàn cân xem nên vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh, thực nghiêm túc cẩn thận suy xét, cố ý gọi điện thoại đường dài cho chồng đi hai của tôi, đang làm phó hiệu trưởng tại một trường đại học cũng là trọng điểm, hỏi ý kiến xem tôi nên vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh.

Tôi cảm thấy tâm tình họ bây giờ, có điểm giống sắp phải gả con gái, Thanh Hoa và Bắc Kinh là hai chàng rể vàng làm cho họ rơi vào thế khó xử, nhưng khó xử của họ lại mang theo hạnh phúc và tự hào.

Ngày công bố thành tích thi vào đại học, mẹ Quan Hà gọi điện hẹn mẹ tôi đi xem, nên dù đã biết rõ thành tích của tôi rồi mẹ cũng phải đi, tôi không muốn ngăn cản, bởi vì giờ phút ấy là sự hưởng thụ qua nhiều năm bố mẹ nuôi nấng tôi, nhưng tôi cũng nói với bố mẹ trước, nhìn thấy mẹ Quan Hà, hãy nói năng cẩn thận một chút.

Vì mẹ của chúng tôi đã trở thành hai người bạn thân trung tuổi, nên tôi và Quan Hà cũng thuận theo lý lẽ cùng đi xem bảng.

Lúc chúng tôi đến, trước cổng trường đã chật kín người, mẹ tôi kéo mẹ Quan Hà vui tươi hớn hở chen vào đám người.

Tôi và Quan Hà ngồi trên bồn hoa bên bàn đánh bóng, ngăn người nhìn đám đông trước cổng trường, chỉ ngẫu nhiên nói chuyện với nhau một hai câu

Bảng kết quả còn chưa dán, mà tin tôi đứng thứ năm trong tỉnh đã được truyền ra, rất nhiều bạn học đến tìm tôi chứng thực tin tức, chúc mừng tôi.

Quan Hà vẫn mỉm cười nói chuyện cùng mọi người, nhưng tôi biết dây thần kinh của cô ấy đã kéo căng đến cực hạn.

Tôi thờ dãi, sợ hãi nhất chính là thời gian chờ đợi trước khi công bố kết quả.

Rốt cuộc, cửa văn phòng cũng mở ra, giáo viên đi ra

dán kết quả.

Trước công trường lại rối loạn hơn, tất cả các phụ huynh đều chen về trước, mà thí sinh chúng tôi lại mang tâm tình phức tạp đứng bên ngoài, muốn biết thành tích, lại sợ biết được thành tích. Tuy nhiên, dù có muốn hay không, tất cả các bạn đều đã dần biết thành tích của mình.

Có bạn khóc rống thất thanh, phụ huynh cũng cùng nhau khóc, cũng có bạn vui mừng khôn tả, cười rạng rỡ.

Tôi ngồi bên bồn hoa, không quan tâm đến chuyện bên ngoài, lại thấy cảm động lây. Ba năm cấp Ba, không chỉ có mình học trò mới gian khổ, còn có vô số tâm huyết của phụ huynh.

Quan Hà đột nhiên lao tới từ đám người, nét mặt tươi cười như hoa, tôi yên lòng, thành tích của cô ấy nhất định không tệ.

“Bao nhiêu?”

Quan Hà vui sướng nói: “Thứ mười một trong

trường.”

Lòng tôi vừa đi, liền thấy Lâm Y Nhiên mang sắc mặt u ám đi ra cùng mẹ từ trong đám người, lòng tôi lại treo lơ lửng.

Tôi đi lại gần, muốn hỏi cũng không dám hỏi.

“Đứng thứ một trăm ba mươi sáu trong trường.”

Trong mắt Lâm Y Nhiên đã cuộn cuộn nước mắt, nhưng vẫn cố hết sức mỉm cười.

Từ lớp 10, dù là cuộc thi lớn hay nhỏ, Lâm Y Nhiên chưa bao giờ thất bại, tôi từng lo cho Dương Quân, cũng từng lo đến Quan Hà, lại chưa bao giờ lo về cô ấy.

Tôi không biết nên an ủi cô ấy thế nào, từ lớp 11 cô ấy đã đứng từ thứ mười trở lên, lớp 12 luôn đứng trong top 5, một cô gái thông minh như vậy mà tại sao khi thi chỉ đứng thứ hơn một trăm ba mươi. Ba năm, hơn một nghìn ngày, tôi ngồi sau cô ấy, chứng kiến sự nỗ lực, chăm chỉ của cô ấy, kinh ngạc thấy ba năm vất vả, lại biến thành hư ảo chỉ trong nháy mắt.

Cuộc thi vào đại học ở Trung Quốc thật sự vô cùng tàn khốc, nó không chỉ có cường độ cạnh tranh khốc liệt, mà còn có cả kết quả tàn khốc vào giờ phút cuối cùng, không giống nước ngoài, xin vào đại học chỉ cần tổng hợp lại kết quả học tập, ở Trung Quốc, dù thành tích trước đây có huy hoàng thế nào, giờ phút này không có thành công, tất cả sẽ đều bị phủ nhận.

Tôi rất buồn, Lâm Y Nhiên lại an ủi tôi: “Không sao đâu, vẫn nằm trong nhóm có thể vào trường đại học chính quy, vẫn có thể xin vào một trường tốt.”

Mẹ Lâm Y Nhiên vô cùng khó chịu, một câu cũng không muốn nói, Lâm Y Nhiên vội vàng nói mấy câu với tôi, liền thần thờ ra về cùng mẹ.

Tôi ngồi một góc bên bồn hoa, ngóng nhìn trời xanh xa xa.

Thế giới này luôn có rất nhiều điều không thể dùng lý luận logic để giải thích, cũng có những lúc không công bằng.

Dương Quân cao hứng phấn chấn, gọi tới gọi lui trong đám đông, lớn tiếng hỏi mọi người xung quanh: “Nhìn thấy La Kì Kì không? La Kì Kì ở đâu? Có ai nhìn thấy La Kì Kì không?”

Quan Hà gọi cậu lại, sau khi nói mấy câu với cậu, sắc mặt cậu ảm đạm, tìm thấy tôi, buồn bực nói: “Sao Lâm Y Nhiên có thể làm kém vậy chứ? Tổ chất của cô ấy vốn còn tốt hơn cả tớ và cậu, định lực cũng khá mạnh, hai chúng ta lúc nào cũng ằm ỉ như vậy, mà cô ấy cũng có thể mất điếc tai ngơ.”

Không ai có thể biết đáp án, vì vậy thi vào đại học mới là một trò chơi tàn khốc.

“Cậu thế nào? Đã nghĩ ghi danh vào trường nào chưa?”

“Thứ bảy trong trường, tớ quyết định vào đại học Phục Đán, còn cậu? Quyết định chưa? Thanh Hoa hay Bắc Kinh?”

Đại học Phục Đán cũng là trường khá có tiếng, là

trường đại học hàng đầu nhé! Trường này ở Thượng Hải.

“Thanh Hoa.”

“Sau này tới tới Bắc Kinh chơi, sẽ tìm cậu nương tựa
(đại học Thanh Hoa ở Bắc Kinh.)

Tôi cười: “Đừng đến quấy rầy tớ, tìm người khác đi.”

Dương Quân mắt tròn trắng: “Hừ, bạn xấu!” Cậu yên lặng ngồi xuống, đột nhiên thở dài, “Hy vọng Đồng Vân Châu có thể báo danh vào trường ở Thượng Hải.”

“Đồng Vân Châu thi thế nào?”

“Phát huy cực tốt, được vào nhóm những trường trọng điểm. Trương Tuấn thi cũng không tệ, hình như là thứ hơn hai mươi, hay hơn ba mươi gì đó, đông quá, tớ chưa kịp nhìn kỹ đã bị người ta đùn ra đến đây, nhưng mà cậu cũng không cần quan tâm, Thanh Hoa có vô vàn thanh niên tài俊, cậu hãy quên đi, đừng cảm phiền về phía trước nào!”

Nói là vậy, nhưng tôi lại không thể làm được, tôi hỏi: “Thẩm Viễn Triết thì sao?”

“Cũng không biết, muốn tớ đi hỏi giúp cậu không?”

“Ừ.”

Dương Quân thật giống con khi, lập tức liền nhảy lên không thấy bóng dáng, một lát sau, lại kéo theo Thẩm Viễn Triết và em gái cậu ấy lại đây.

Thẩm Viễn Tư chào tôi: “Sao lại trốn ở chỗ này? Bên ngoài rất nhiều phụ huynh đang nói về cậu, đang muốn nhìn một chút xem bộ dáng cậu trông thế nào đây.”

Tôi lè lưỡi: “Gặp mặt không bằng tương tượng.”

Biểu tình của hai anh em họ đều rất bình thường, Thẩm Viễn Triết thì cũng bình thường, Dương Quân rất nhanh liền lẩm miệng chứng thật suy đoán của tôi.

Thẩm Viễn Tư đã tốt nghiệp, được phân công đến viện thiết kế của thành phố, đơn vị cũng tốt, tôi còn chưa hỏi gì, cô ấy đã chủ động nói cho tôi biết, Lâm

Lam đến đài truyền hình, đãi ngộ phúc lợi cũng không tệ.

Sau khi trò chuyện một lúc, Thẩm Viễn Triết rời đi cùng em gái, Dương Quân cũng sôi nổi ra về, chuyện của họ còn rất nhiều, xác định trường học, xác định ngành nghề, làm đơn nguyện vọng, không giống tôi, đã chẳng còn chuyện gì.

Sau buổi trưa, người trước cổng trường dần ra về, m tôi và mẹ Quan Hà cũng không thấy đâu, chắc là cảm thấy mỹ mãn nên về nhà rồi.

Một mình tôi thu mình ngồi ở bồn hoa, ôm đầu gối ngăn người.

Quan Hà không biết đi lòng vòng ở đâu, về vào lúc hơn sáu giờ, không ngờ lại chạy lại, cười hì hì ngồi bên cạnh tôi.

“Sao cậu lại trốn ở chỗ này? Không phải đang tiếc nuối vì không được làm trạng nguyên của tỉnh đấy chứ?”

Tôi cười khỏ: “Tớ đang nhớ lại vài chuyện trước đây, chờ một người bạn.”

“Trương Tuấn?”

Tôi không nói gì, Quan Hà lập tức ngậm miệng.

Mặt trời đã lặn, trường học trở nên lạnh lẽo, chỉ có ít người ghé qua xem xét.

Quan Hà hỏi tôi: “Cậu không đói à? Muốn về nhà không?”

“Cậu về trước đi, tớ còn muốn ngồi ở đây một lúc nữa.”

Quan Hà lắc đầu: “Tớ vẫn thấy kích động, về nhà cũng không ngồi yên được, thôi tớ ở đây với cậu.”

Tôi không mở miệng, tầm mắt dừng ở cổng trường.

Ánh chiều tà chiếu rọi xuống cổng trường trang nghiêm, hàng cây cối xanh tươi hai bên được nhuộm sắc đỏ, vài người đứng ngoài cổng trường xem bảng kết quả,

càng không ngừng có người đến, không ngừng có người ra về, nhưng vẫn không có người tôi chờ.

Tôi ngồi ở trường một ngày, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn, vậy mà Tiểu Ba vẫn không xuất hiện.

Lớp 10, tôi đã vô số lần ảo tưởng đến giờ phút này, ảo tưởng tôi thi vào đại học với thành tích cực cao, làm cho Tiểu Ba phải giật mình kinh ngạc, tôi muốn nhìn thấy biểu tình kinh ngạc ngoài ý muốn của anh, tôi muốn mình đắc ý dào dạt đi đến trước mặt anh, tôi muốn hai người thoải mái cười to, từ đây lại có thể sớm chiều làm bạn, trải qua vô số chuyện buồn chán, đó từng là động lực giúp tôi bước tiếp về phía trước.

Tôi nghĩ mình học tập thật tốt, mọi người có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, nhưng bây giờ tôi mới hiểu, khi tôi lựa chọn học tập tốt, tôi và anh trên hai con đường trái ngược, vĩnh viễn không giao nhau, mà anh, ba năm trước đây đã biết rõ rồi.

Ba năm trước, tôi từng chờ mong được nhìn thành tích anh thi vào đại học, ba năm sau, chẳng lẽ anh không

muốn nhìn thấy thành tích của tôi sao?

Tôi vẫn luôn tin tưởng anh sẽ trở về, anh nhất định sẽ đến xem thành tích của tôi, đây là thành công của cả hai chúng tôi!

Nhưng chờ đợi một ngày làm tôi không còn giữ vững niềm tin nữa, ba năm trôi đi, tôi thay đổi, anh cũng thay đổi, anh có những điều mừng vui của mình, mà tôi chẳng qua cũng chỉ là quá khứ khi anh nhớ lại mà thôi.

Ánh hoàng hôn dần dần bị thu hồi, sắc trời nhập tối, trường đã bật đèn, trước cổng trường không còn ai cả.

Quan Hà nhỏ giọng hỏi: “Về nhà chứ? Trời tối đen rồi, cậu ấy nhất định đã biết thành tích từ trước, đại khái sẽ không đến xem bảng đâu.”

Tôi mỉm cười nói: “Một lúc nữa đã.”

Tôi đi đến trước bảng vàng, ngửa đầu nhìn.

Bảng đỏ thẫm, chỉ chút những cái tên. Ở trên cùng, dùng mực vàng lóe sáng viết: La Kỳ Kỳ.

Tôi vừa lòng nở nụ cười, tốt lắm, vô cùng chói mắt, liếc mắt một cái là có thể nhìn được, đây là thành quả của ba năm tôi nỗ lực, đây là điều tôi muốn Tiểu Ba nhìn được, anh là người duy nhất tôi muốn chia sẻ vinh quang này, nhưng mà, anh đang ở đâu? Người nên nhìn thấy vinh quang này nhất đang ở đâu?

Tôi yên lặng nhìn tên mình, vài phút sau, tầm mắt dời xuống, dừng ở một cái tên khác.

Trương Tuấn.

Tôi đứng thật lâu trước bảng vàng, biết trời đã tối đen, mới nói với Quan Hà: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện nói, bàn luận về thành tích của bạn này bạn kia, miệng tôi vẫn nói chuyện như thường, trong đầu, lại toàn là Tiểu Ba: Tiểu Ba chưa tới xem bảng, anh ấy quên, anh ấy đã hoàn toàn quên rồi.

Trước khi tôi nhận ra, nước mắt tôi đã ào ào chảy xuống, vì Quan Hà ở bên cạnh, nên tôi rất muốn không

chế, lại không thể không chế được, quả thực khóc như mưa to giàn giụa, mà Quan Hà lại cho rằng tôi khóc vì Trương Tuấn, vô cùng xấu hổ, làm bộ như không phát hiện, không dám liếc nhìn tôi.

Tôi dùng sức lau đi, nước mắt lại chảy ra càng nhiều, tôi cũng không buồn nén nhịn nữa, để mặc nước mắt điên cuồng tuôn rơi, chỉ là thất lạc tạm thời thôi, không sao cả, “em sẽ thoát khỏi mê cung của năm tháng rồi chờ anh”, tôi cũng tin tưởng vững chắc anh sẽ ở đâu, anh ấy là Tiểu Ba của tôi mà, sao anh ấy có thể không đợi tôi chứ?

Ba năm sau, cuối cùng tôi cũng gian khổ đi tới cửa mê cung, mới phát hiện ra cánh cửa này không phải cánh cửa mà chúng tôi đã đi vào, quay đầu lại, chúng ta đều đã không tìm thấy đường về.

Thật ra, tôi biết, chúng tôi đã sớm đi trên con đường khác biệt, càng đi về phía trước, khoảng cách càng ngày càng xa, mặc kệ anh có nhìn lại hay không, cũng không thể thay đổi sự thật này, nhưng tôi không cam lòng, sao anh có thể quên được? Tôi không cam lòng! Tôi ích kỷ

không muốn anh quên tôi!

Nhưng, anh quên!

Đến giờ phút này, tôi nghĩ mình đã thật sự hiểu, tôi vĩnh viễn mất anh! Cái thế giới mà tôi cho rằng tầm tôi, cũng đã làm tôi thấy rõ ràng được những con người.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18: Năm Tháng Như Dòng Nước Chảy

Tôi chọn Thanh Hoa Kinh Quán (Tsinghua SEM, học về kinh tế), để bố tôi điền giúp vào đơn nguyện vọng, trúng tuyển đương nhiên không thể trì hoãn.

Quan Hà đi Hàng Châu, quê hương của bố cô ấy, mẹ cô ấy chắc cũng rất hài lòng. Vừa nhận được giấy trúng tuyển, cô ấy và mẹ mình đã rời khỏi nơi này.

Ngày hôm sau khi cô ấy rời đi, tôi nhận được một bức thư của cô ấy, xem dấu bưu điện thấy thư được gửi một ngày trước. Khi bố tôi đưa thư cho tôi, cười nói: “Đúng là trẻ con! Muốn nói gì sao không gặp mặt mà nói? Hôm qua không phải con đã đến nhà cô bạn này tạm biệt rồi à?”

Bố tôi nói sai rồi, chính bởi chúng tôi không phải trẻ

con, nên chúng tôi mới bắt đầu quanh co lòng vòng, giáp mặt thì thế này, quay lưng lại thế khác.

Không biết vì sao, tôi lại thấy không muốn đọc bức thư này, vì viết thư có nghĩa là không muốn nói ra trước mặt.

Cuối cùng, tôi vẫn mở thư ra đọc.

Kì Kì:

Khi cậu nhận được bức thư này, tớ cũng đã rời đi, hơn nữa tớ biết, tớ vĩnh viễn sẽ không quay trở về.

Còn nhớ học kỳ một lớp 12, tớ thi với kết quả kém nhất, mẹ trách tớ không chịu cố gắng, làm cho mẹ và bố phải thất vọng, nói là sớm biết rằng tớ là người không biết cố gắng như vậy, mẹ làm sao phải hy sinh vì tớ nhiều như thế, lúc đó tớ buồn khổ đến mức còn muốn tự sát, vậy mà cậu lại chạy tới nói với tớ cậu vẫn rất hâm mộ tớ, lúc ấy tớ không hề tin, bởi vì rõ ràng là tớ luôn hâm mộ cậu.

Bây giờ cậu có cảm thấy khiếp sợ không? Đó chính

là cảm giác lúc ấy của tớ!

Cậu cho tớ một điều khiếp sợ, tớ cũng cho cậu một điều khiếp sợ, chúng ta huề nhau!

Từ nhỏ, mẹ đã nói với tớ phải thật nỗ lực, phải thật ưu tú, bởi vì mẹ hy sinh rất nhiều vì tớ, mẹ làm tất cả đều vì tớ. Dưới sự thúc giục của mẹ, tớ vẫn luôn nỗ lực làm một đứa trẻ ưu tú.

Hồi tiểu học mặc dù hai ta học cùng lớp, nhưng cậu có vẻ rất trầm tính, tớ không có ấn tượng gì với cậu, chỉ nhớ cậu và Trương Tuấn là hai học sinh được cô giáo quý mến, học toán rất giỏi, khi lên cấp Hai, nhìn thấy cậu đoạt hết giải này đến giải khác trong các cuộc thi biện luận và diễn thuyết, tớ cảm thấy hơi bất ngờ, rất khó liên tưởng hình ảnh khéo ăn nói của cậu với cô bạn học cùng lớp hồi tiểu học với tớ, tớ nghe nói cậu chơi ở bên ngoài, có một đồng bạn bè ngoài xã hội, đại khái xuất phát từ lòng hiếu kỳ với thế giới bên ngoài, nên đôi khi tớ cũng thâm hăm mộ cậu.

Lớp 9, không ng được học cùng lớp, thẳng thấn mà

nói, cảm xúc của tớ giao tạp cả vui sướng lẫn buồn bực, cậu là người đứng thứ nhất trong lớp, tớ là người đứng thứ hai, lúc ấy tớ không phục lắm, bắt đầu tận lực tiếp cận cậu, không phải có câu nói “Muốn chiến thắng một người, trước hết hãy hiểu về người đó” sao? Và tớ đang thực hành câu nói ấy. Dưới áp lực của tớ, rốt cuộc cậu cũng nhận tớ làm bạn. Cậu sống rất ngông nghênh, không cần quan tâm giáo viên và các bạn khác có thích mình hay không, nhìn có vẻ lạnh lùng vô tư, nhưng thật ra cũng là người có tình, kiêu ngạo, lần đầu tiên tớ bắt đầu thương thức một cô gái.

Vị trí thứ nhất của cậu chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, sau đó thành tích của cậu vẫn luôn kém tớ, nhưng tớ cũng không cảm thấy mình giỏi giang hơn, vì tớ biết cậu vốn không tham gia trận thi đua này, mà chỉ có mình tớ tham gia. Rồi, tớ là thật lòng thương thức cậu, thích cậu, nếu không có chuyện sau này, thì thật tốt! Trí nhớ của tớ vĩnh viễn dừng lại tại thời khắc đẹp đẽ nhất đó.

Sau khi vào cấp Ba, tớ cảm thấy cậu thay đổi, học tập đối với cậu mà nói, không còn không quan trọng

nữa, tuy cậu không học cùng lớp với tớ, nhưng mỗi lần tham gia các kỳ thi, tớ đều coi cậu là đối thủ.

Cậu liên tục tiến bước, cho đến khi đứng ở vị trí cao nhất.

Nhìn một người giỏi hơn mình, đứng cao hơn mình, biết bản thân không thể đuổi theo, tớ không muốn thừa nhận, nhưng không thể không thừa nhận mình không bằng cậu, quá trình này rất thống khổ. Trong quá trình thống khổ ấy, trọng lượng của tình bạn càng ngày càng vơi đi, mà trọng lượng của đối thủ càng ngày càng nặng hơn. Tớ bắt đầu điên cuồng ghen tị cậu, ghen tị cậu học tập tốt hơn tớ, ghen tị Trương Tuấn thích cậu, ghen tị cậu không để tâm đến mọi chuyện, ghen tị tất cả mọi người đều chú ý đến cậu, tất cả giáo viên và các bạn đều đối tốt với cậu, ngay cả những bạn hồi tiểu học từng thích tớ cũng chỉ nói về cậu, bỏ qua tớ.

Ghen tị khiến tớ làm rất nhiều chuyện đáng xấu hổ. Lúc đầu chỉ là những hành động nhỏ, như vào buổi sinh nhật Trương Tuấn, sau khi tớ hát, tớ cố ý để cậu hát tiếp, đơn giản là tớ biết cậu hát không hay bằng tớ,

nhưng Trương Tuấn lại làm cho chuyện vốn xấu trở nên lãng mạn, hóa ra bây giờ cậu mới là tiêu điểm mà mọi người ngắm nhìn, không ai thèm quan tâm Quan Hà là người thế nào. Lòng ghen tị của tớ làm tớ càng chạy càng xa, tớ bắt đầu nhắm mục tiêu vào Trương Tuấn.

Đối với sự ưu tú của cậu, người cảm thấy áp lực không chỉ có tớ, mà còn có cả Trương Tuấn. Cậu rất sùng bái, tín ngưỡng Trương Tuấn, nhưng cậu lại xem nhẹ sự tự ti, yếu đuối của cậu ấy.

Tớ kể hết áp lực học tập của mình với Trương Tuấn, giải bày mọi cảm giác thất bại, suy sụp, cậu ấy cảm động lây, an ủi tớ, toàn tâm toàn ý khuyên giải tớ, thậm chí tớ còn kể cho cậu ấy nghe chuyện về bố tớ, làm cho cậu ấy càng đồng tình hơn. Kích phát ý muốn bảo vệ của cậu ấy.

Tớ còn kể với cậu ấy những lời cậu nói, nói cậu không tin tình yêu, cho rằng tình yêu chính là ảo giác. Ở trước mặt cậu ấy tớ đã nói cậu coi trọng nhất chỉ có học tập, cậu tuyệt đối sẽ không làm bất cứ kẻ nào làm ảnh hưởng đến chuyện học tập của mình.

Tớ cố ý, vô tình làm kẻ phá đám, mà khi nhận ra, tớ còn không thừa nhận, tớ nói với mình rằng tớ và Trương Tuấn chỉ là bạn tốt quan tâm đến nhau, tất cả những gì tớ nói với cậu ấy cũng là lời nói thật. Bây giờ tớ không muốn biện giải vì mình nữa, tớ tự nhận mình đã từng không từ thủ đoạn muốn phá hỏng chuyện của hai cậu.

Cuối cùng, cậu ấy cũng kiên trì thẳng thắn trước mặt cậu, tớ biết mình khó mà lui, sự kiêu ngạo của tớ khiến tớ không thể làm cô gái như Hoàng Vi, thật ra, xét về tình, tớ còn chẳng bằng cô ấy. Tớ thậm chí không phải vì thích Trương Tuấn, mà chỉ vì muốn cậu nhận được cảm giác thất bại, vì tớ ghét cậu!

Khi tớ còn dây dưa giữa thành công và thất bại, thật ra tớ đã thất bại rồi, tớ đã sớm lạc đường. Khi cậu nói với tớ từ nhỏ đã hãm mộ tớ, không chỉ vì chuyện học tập của tớ, mà còn cả thái độ đối nhân xử thế của tớ, tớ đột nhiên cảm thấy mình thật ngu xuẩn. Sao tớ có thể vì thất bại trong học tập, mà lại đi làm một người thất bại? Nếu bố tớ biết được, nhất định sẽ cảm thấy xấu hổ vì tớ!

Tớ bắt đầu xa lánh cậu, gần gũi Trương Tuấn, khi mẹ

trách móc tớ không chịu cố gắng, tớ khóc lóc âm ỉ, nói với mẹ tớ đã bị mẹ làm cho muốn tự sát. Những ngày lớp 12 sau đó, tớ sống rất đơn giản, yên tĩnh, thậm chí tớ còn không nhìn bảng thành tích, tớ tự hỏi mình, có phải mỗi ngày đều cố gắng hết sức không? Chỉ cần cố gắng hết sức, tớ liền an tâm ngủ.

Trương Tuấn cuối cùng cũng chia tay cậu, cậu và cậu ấy đều ngậm miệng không nói gì, tớ không thể biết nguyên nhân, tớ không biết trong quá trình này tớ có sắm một vai quan trọng không, tớ thật có lỗi!

Tớ không muốn giả dối xin cậu tha thứ, để chúng ta tiếp tục làm bạn tốt! Tớ biết điều đó là không thể được! Tất cả mọi chuyện đều đã xảy ra, khó có thể tha thứ, không bằng hãy quên đi, làm cho chúng ta từ giờ trở đi sẽ thành hai người xa lạ, đều tự trân trọng, đều tự nỗ lực!

Tuy rằng cậu cũng không cần lời chúc phúc của tớ, nhưng, tớ vẫn chúc cậu có được cuộc sống tuyệt vời nhất!

Quan Hà

Tôi đọc đi đọc lại bức thư ba lần, cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng không có cảm giác tức giận phần nộ, cô ấy không xin tôi tha thứ, bởi vì, chúng tôi cũng không phải thiên sứ. Cô ấy chỉ biết tôi từng hãm mộ cô ấy, mà lại không biết tôi cũng từng điên cuồng ghen tị cô ấy.

Tôi cũng không nhìn được nghĩ, nếu không có Quan Hà, tôi và Trương Tuấn có phải sẽ không chia tay? Tôi không có đáp án, bởi vì nếu không có Quan Hà, tôi sẽ không là tôi bây giờ, tôi và Trương Tuấn có lẽ sẽ không ở cùng một chỗ.

Bố mẹ tôi đều xin nghỉ làm, họ quyết định đưa tôi và em gái về quê của mẹ, viếng mộ ông ngoại, cảm ơn ông đã phù hộ cho tôi thuận lợi thi đỗ vào đại học, lại cùng đi Bắc Kinh, đưa tôi nhập học kiêm du lịch.

Bố mẹ gọi tôi và em gái lại, nói là muốn họp gia đình, tôi buồn bực khó hiểu, chuyện lớn gần đây nhất chính là tôi sắp vào đại học, chuyện này có gì phải bàn bạc?

Bố nói với tôi và em gái: “Hai năm nay, bố mẹ luôn cố gắng dùng mọi quan hệ để được về Tây An, gần đây nhận được điện thoại của bạn học cũ, việc công tác của bố cơ bản đã được ổn định, là một đơn vị có phúc lợi và đãi ngộ cũng khá tốt, chức danh cho bố cũng rất tốt. Việc làm của mẹ các con có chút vấn đề, nhưng bố mẹ đã bàn với nhau, sợ nếu để lỡ mất cơ hội này, sẽ không tìm được đơn vị tốt như thế nữa, nên quyết định để bố về đó trước, đến lúc bố ổn định, lại đón mẹ các con đến, chắc chắn sẽ có nhiều cơ hội.

Tôi và em gái hai mặt nhìn nhau, tin tức quá lớn, cũng quá bất ngờ, chúng tôi đều chưa chuẩn bị tư tưởng.

Mẹ nói: “Bố mẹ chưa nói với các con, là sợ chuyện không thành công, mà lại làm nhiều loạn chuyện học tập của các con, Kì Kì phải đến Bắc Kinh học, việc này không có ảnh hưởng lớn với Kì Kì, mẹ và bố con chủ yếu lo lắng cho Ái Ái, sợ vì chuyện này mà ảnh hưởng đến việc học tập của Ái Ái. Sau khi bàn với nhau, quyết định để bố con đi trước, mẹ có thể ở cạnh giúp Ái Ái đi học, đến khi Ái Ái thi vào đại học, lại trở về Tây An,

Tây An dù sao cũng là thành phố tỉnh lỵ, có rất nhiều trường đại học tốt, nếu Ái Ái có thể học ở đó, cũng rất tốt, Ái Ái, con nghĩ sao? Muốn ở lại học cấp Ba ở đây, hay muốn chuyển trường đến Tây An?”

(Em gái Kì Kì tên Viện Viện, Ái Ái chắc là tên khác mà bố mẹ gọi.)

Em gái do dự, mẹ còn nói: “Kì Kì từ nhỏ đã độc lập kiên cường, lại thông minh, bố mẹ không muốn hạn chế sự phát triển của con, mà Ái Ái lại trái ngược, hết ăn lại nằm, đầu óc không đủ cơ trí, có thói quen ỷ lại vào bố mẹ, bố mẹ muốn con học đại học ở Tây An, gần bên bố mẹ, có chuyện gì đều có thể tiện giúp đỡ.”

Bố mẹ và em gái tôi bàn bạc rất nhiều, học ở đây tốt, hay học ở Tây An tốt.

Tôi mỉm cười nghĩ, hóa ra đây là kết quả của thông minh, độc lập, kiên cường, không ai cảm thấy cần hỏi cảm thụ của bạn, cũng không ai cảm thấy cần quan tâm đến bạn, bởi vì bạn rất thông minh, rất độc lập, rất kiên cường. Tựa như một câu nói trong sách, khi một người

con trai yêu một người con gái, sẽ cảm thấy cô ấy vừa nhỏ bé, yếu đuối vừa đáng thương, cần quan tâm đến mọi chuyện của cô ấy; khi không yêu một người con gái, liền cảm thấy cô ấy vừa thông minh vừa kiên cường, vốn không cần sự quan tâm của mình. Những lời này thật ra không chỉ áp dụng trong quan hệ tình cảm nam nữ, mà còn áp dụng cho tất cả quan hệ tình cảm khác.

Tôi bắt đầu sắp xếp lại những thứ của mình.

Bây giờ người tôi không muốn nhớ rõ nhất chính là Trương Tuấn và Tiểu Ba, vô cùng muốn quên đi tất cả những chuyện có liên quan đến họ, họ đã sớm rời đi, tôi cũng không cần phải nhớ mãi không quên. Có điều, để tôi ném hết tất cả mọi thứ có liên quan đến họ đi, tôi lại không đành lòng.

Tôi thu lại tất cả những gì có liên quan đến Trương Tuấn, quà anh tặng tôi, ảnh chụp vào ngày tốt nghiệp tiểu học, cất tất cả vào một lá thư da trâu lớn, lại bỏ vào hộp giấy, để tất cả những gì có liên quan đến Tiểu Ba, quả thông nhật ở Vạn Lý Trường Thành, hòn đá nhật ở Lao Sơn, tám bản đồ trên tường, những bức vẽ hoa sen

khi ở bên anh, băng đĩa của nhóm Tiểu Hồ anh tặng tôi, tất cả đều đặt vào hộp giấy, còn có những thứ Hiếu Phi đưa cho tôi, lá thư Quan Hà viết, cuốn sổ lưu niệm khi tốt nghiệp tiểu học

Tất cả những gì tôi muốn quên đi đều được cất vào trong hộp, cứ như làm vậy có thể đè nén tất cả năm tháng không thoải mái xuống dưới, không hề đau xót nữa.

Tôi đưa cái hộp ấy cho em gái: “Em có thể giúp chị giữ nó không? Nếu sau này chuyển nhà, chị không ở nhà, mấy thứ này sẽ nhờ em giúp chị chuyển đến Tây An.”

Em tôi nhìn cái hộp bị niêm phong dày đặc, những tờ giấy niêm phong chằng chịt, tờ nào cũng có chữ ký của tôi, nó không vui lắm: “Hừ! Nếu chị không tin em, sao lại đưa cho em giữ?”

“Em thích nghe trộm điện thoại của chị, nhìn lên chị, chị đưa cái này cho em giữ, không muốn em nhìn lên. Em có thể đồng ý không? Chị có thể tin em một lần

không?”

Em tôi do dự một chút, nói: “Không xem thì không xem, chỉ là mấy quyển sách của chị thôi mà! Nhưng em phải có thù lao vì đã giữ cái này cho chị, sau khi chị đi làm, phải cho em tiền tiêu vặt.”

“Không thành vấn đề.”

Có tiền tài hứa hẹn, em gái tôi vô cùng nghiêm túc, cẩn thận để cái thùng xuống dưới gầm giường của mình.

Tôi nhìn quanh phòng mình, có cái gì tôi muốn mang đi?

Trên giá sách, có bản chép tay chuyện “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” của ông ngoại, tôi rút chúng ra, lấy một cái túi ni lông bọc cẩn thận. Đây là tôi lúc ban đầu, cũng là những kỷ niệm tốt đẹp nhất, tôi sẽ mang nó rời đi, hướng về tương lai còn chưa rõ, dù có thuận lợi hay khó khăn, chỉ cần nhìn thấy chúng, tôi sẽ nhớ, tôi đã từng được yêu thương sâu đậm.

Tôi lấy có một mồi, lên giường nghỉ sớm.

Ngủ thật sự không an ổn, một đêm mộng mị, sáng sớm sáu giờ tôi tỉnh lại vì tiếng mưa rơi tí tách.

Tôi mặc thêm áo khoác rồi ra khỏi nhà, không mang ô, bước chậm trong cơn mưa

Đi đến bờ sông, nhìn xuống dòng sông trong xanh, lại đi qua cây cầu nhỏ, đi qua rừng cây, đến khu nhà dân, đến gần nhà Trương Tuấn.

Không dám đến gần, chỉ đứng nhìn từ xa.

Hoa loa kèn trước cửa nhà anh đã nở, màu trắng, hồng nhạt, màu tím, tất cả hòa lẫn thành khung cảnh xán lạn tươi đẹp.

Trong khi cô ý và cũng không cô ý, đã rất lâu rồi không có tin tức của anh, anh vào trường đại học nào, ở thành phố nào, học ngành gì, tôi đều không hỏi thăm. Tất cả những gì quá cụ thể đều đại diện cho tưởng niệm, tiêu diệt tất cả những thứ này, tưởng niệm sẽ không có điểm bám níu, có lẽ sẽ phai nhạt, biến mất.

Cửa sổ phòng của anh, rèm cửa sổ dày kín, không

nhìn ra được bên trong có người hay không.

Có lẽ anh đang ở trong phòng đó, có lẽ anh đã rời đi.

Tuy chỉ là mưa bụi không nặng hạt, nhưng đứng lâu, tóc và áo khoác cũng đã ướt sũng, trên mặt kính là một tầng hơi nước, tôi không thấy rõ cái gì, nên tháo kính ra.

Chậm rãi trở về nhà, khi đi qua cầu, tôi dừng chân ngóng nhìn.

Kiểm thật nhiều hòn đá, quăng từng hòn từng hòn xuống mặt nước.

Lúc đang muốn nâng tay ném ra hòn đá cuối cùng, nhìn thấy một người con trai mặc quần áo thể thao màu đen đang chạy bộ dọc bờ sông, tay tôi khựng lại giữa không trung.

Tuy không đeo kính, nhưng thân ảnh của anh tôi sẽ không nhận nhầm.

Anh cũng thấy tôi, chậm rãi dừng bước.

Đại khái biết đây là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau, cho nên, tôi nhìn không rời mắt, nhìn thẳng về phía anh.

Anh xuyên qua làn mưa bụi, đi về phía tôi, lại không muốn đến quá gần, đứng ở nơi hai người đều nhìn thấy nhau, nhưng lại không rõ lắm.

Tóc anh đã ướt sũng, những giọt nước nhỏ bám vào sợi tóc, có một tầng ánh sáng trong suốt.

Tôi đột nhiên nhớ tới cậu con trai cố gắng nghiêng chiếc ô to về phía tôi, người tôi không hề bị ướt tí nào, mà đầu anh lại bị ướt hết cả.

Sương mù buồn thương giống như mưa phùn, không thể nhìn rõ, mà lại che kín, trải khắp mọi nơi.

Tôi dùng sức ném hòn đá trong tay ra, xoay người rời đi.

Gọi em đi, xin hãy gọi em đi, anh chỉ cần khẽ gọi tên em một tiếng, em sẽ lập tức quay đầu chạy về phía anh.

Nhưng, vẫn không có âm thanh gì.

Trước đây từng học thêm cùng Trương Tuấn, cùng về nhà với Trương Tuấn, tôi đến trường tiểu học.

Tám biển cổng trường vẫn giống trước, bảng hiệu màu trắng, chữ to màu đen.

Cách cổng trường, nhìn vào bên trong, bồn hoa nhiều màu, khu phòng dạy học màu trắng, cửa sổ kính, rèm cửa màu xanh lam, tất cả đều giống trước.

Tựa như chỉ cần nhắm mắt lại, có thể nhìn thấy bạn đội trưởng đeo băng đỏ, đứng ở cổng trường, nghiêm túc kiểm tra các bạn vào trường có đeo khăn quàng đỏ không.

Tôi nhỏ gầy, lưng đeo cặp sách, nao núng cúi đầu, đi theo sau các bạn khác, sợ người khác để ý đến.

Nhưng, tôi đã lớn rồi.

Tôi đi thẳng về phía ngã tư đường đằng trước, những chỗ này từng rất náo nhiệt, bên phải có một chợ, bên trái có cửa hàng quần áo, khi tôi học lớp 11 chợ đã bị dỡ bỏ, đổi thành một quảng trường ngoài trời, cửa hàng cũng

càng ngày càng ít.

Khi tôi nhìn thấy một quán game bị đập phá một nửa, lòng cảm thấy kinh ngạc, lại cảm thấy bình thường.

Trước quán game từng có nền bê tông, Tiểu Ba và Ô Tặc tự tay lát, bây giờ lại đầy gạch vụn vỡ nát, thật khó nhìn ra hình dáng trước đây.

Tôi đột nhiên nhớ tới giàn nho, lập tức vọt vào bức tường bị đập dở, cúi người, tìm kiếm xung quanh những viên gạch, chỉ nhìn thấy một đồng cây lá khô héo và gậy trúc, không thể nhìn thấy dấu vết của giàn nho.

Tôi ngồi trên mặt đất, nhìn bàn tay đầy bụi bẩn của mình, đột nhiên cười rộ lên, Tiểu Ba đã chuyển giàn nho đi! có thể không phải vì tôi, có lẽ chỉ là vì Ô Tặc, nhưng đó cũng là giàn nho của tôi.

Cười cười, lại muốn rơi lệ, những âm thanh tranh cãi ầm ĩ và đuổi bắt dưới giàn nho dường như còn vang rõ bên tai, trước mắt lại chỉ có những viên gạch vỡ vụn.

Tôi ngồi xồm xuống đồng gạch ngăn người, nhóm

công nhân đến làm việc, kinh ngạc nhìn tôi, lúc này tôi mới biết đã chín giờ sáng rồi.

Nhanh chóng đứng lên, vội vàng chạy về nhà, mẹ nhìn thấy tôi, thần sắc lo lắng cũng dịu xuống, trách móc: “Mới sáng ra con lại chạy đi đâu? Chúng ta sắp phải lên tàu hỏa rồi.”

Tôi không nói gì, lập tức đi rửa tay.

Vòi nước chảy ào ào, tại chỗ thoát nước hình thành một vòng xoáy, nước bùn màu nâu mang theo hơi thở của quá khứ, nhớ nhung đánh vòng, bị dòng nước sạch sẽ cuốn trôi đi, càng lúc càng mờ nhạt, dần dần biến mất.

Năm tháng như dòng nước chảy, hóa ra có ý này, dòng nước mới chảy vào, dòng nước cũ sẽ chảy đi, muốn giữ lại cũng không thể được.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19: Trương Tuấn

Gần đây Trương Tuấn bị bạn gái đá.

Cô bạn gái này rất xinh đẹp, nhưng có một tật xấu, đó là thích tra hỏi tình sử của anh. Cô điều tra rõ ràng tình sử của anh, tổng cộng có sáu cô bạn gái cũ, mỗi một người đều cẩn thận đặt ra câu hỏi, chỉ trừ một người, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì năm người kia đều là chủ động nói lời chia tay với Trương Tuấn, chỉ có một cô gái đó, là Trương Tuấn nói ra lời chia tay. Dựa theo logic của bạn gái, nếu bạn chủ động đá người ta, đương nhiên là thật sự không có cảm tình, nhưng năm cô gái kia lại không giống vậy, ai biết bạn đã cạm tình, hay vẫn còn tro tàn có thể cháy lại? Lâu ngày mà, điều đầu tiên còn có thể bỏ qua, điều thứ hai kia rất đáng nghi.

Chính vì vậy mà những cuộc đối thoại trước đây thường là thế này

“Bạn gái nào của anh xinh đẹp nhất?”

“Anh thích nhất bạn gái nào?”

Trương Tuấn cũng không thích trả lời mấy vấn đề này, nhưng khi con gái dong dài, thượng đế cũng phải khóc, so với chuyện bị cô dong dài không ngừng nghĩ, không bằng thành thành thật thật trả lời một lần cho xong.

“Bạn gái xinh đẹp nhất... anh nghĩ... hình như cô ấy đang ngồi đối diện mình.”

“Thích nhất à? Không có thích nhất, chỉ có thích duy nhất, chính là em.”

Anh dỗ dành cô như trẻ con. Bạn gái cũng chưa từng trải qua đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm, còn chưa hiểu được điều không thể quên trong cuộc đời lại cất giấu sâu nhất trong lòng.

Anh vẫn đối xử rất tốt với cô, ngày qua ngày thật sự an ổn.

Nhưng, một ngày nào đó, bạn gái không biết nghe ở đâu được tin người bạn gái anh nói lời chia tay là sinh viên của Thanh Hoa, lập tức nảy sinh hứng thú, hỏi đi hỏi lại cô gái kia có bộ dáng gì.

Anh muốn mau chóng trả lời cho có lệ, nhưng không biết vì sao bạn gái lại đột nhiên nóng nảy, muốn anh phải nói ra điều gì đó không tốt về cô gái kia, phải nói ra khuyết điểm của cô gái kia làm cho anh chán ghét, nếu không sẽ chia tay với anh.

Anh cúi đầu suy nghĩ đã lâu, trong lòng nổi lên sự mệt mỏi, ngẩng đầu nói với bạn gái: “Đối với anh, khuyết điểm duy nhất của cô ấy chính là không yêu anh.”

Bạn gái ngây ngốc nhìn anh một lúc, thật bình tĩnh nói: “Chúng ta chia tay đi!”

Anh nói: “Được!”

Họ đã chia tay, nhưng Trương Tuấn vẫn cố gắng giải

quyết mọi việc giúp bạn gái.

Giúp cô ấy tìm phòng ở, chuyển nhà, sau khi tất cả mọi chuyện đều sắp xếp ổn thỏa, anh mới nhẹ nhõm rời đi.

Bạn gái cảm thán, “Chả trách những bạn gái cũ đều coi trọng, tự hào nói anh trên trời tìm được dưới đất không, mà lại không chịu làm bạn gái của anh.” nói: “Là anh không có phúc.”

Cô vô tình nhìn thấy vạt áo anh có vết bụi bẩn, định giơ tay lau giúp anh, Trương Tuấn lại lập tức lùi về phía sau từng bước, bạn gái không để ý, tự giễu cười cười, thu tay lại: “Vì sao cô ấy không thích anh?”

Trương Tuấn nghịch chìa khóa xe, tạo ra tiếng vang đình đình đang đang, vẻ mặt mang ý cười, “Ai? Ai không thích anh? Anh nghĩ mọi người đều thích anh!”

Bạn gái không nói nữa, tiễn anh xuống tầng, vẫy tay nói lời tạm biệt.

Trương Tuấn ngồi trong xe, vô thức ngâm nga bài

hát của Trương Học Hữu, một tay lái xe, một tay mở đĩa CD trong xe, vừa thấy là Thái Y Lâm hát, lười đổi đĩa, liền tắt luôn, mở radio.

Người dẫn chương trình nói về tình hình giao thông, anh vừa lái xe, vừa chuyển kênh, trong âm thanh lúc có một giọng nam, lúc có một giọng nữ, cao hứng trong chốc lát lại chuyển kênh ngay, tựa như cuộc sống vỡ nát.

Rốt cuộc cũng tìm được kênh ca nhạc, lại vừa mới đến khúc nhạc dạo, anh dừng lại.

Giọng nữ trung rất âm áp, dễ nghe, tiếng nhạc cũng nhẹ nhàng, chậm rãi vang lên bao trùm không gian nhỏ hẹp trong xe, câu hát đầu tiên đã thu hút sự chú ý của Trương Tuấn.

Muốn hỏi anh có còn nhớ rõ tên em không

Khi biển người thủy triều xuống hết lần này đến lần khác

Năm tháng chứa đựng những điên cuồng, nồng nhiệt

và lãng mạn

Dường như đã qua mấy đời

Anh xuất hiện làm em muốn bỏ mặc tất cả

Sao lại không có lý trí như vậy

Mới hạnh phúc không bao lâu vì sao em lại kiên trì
đó nhất định là

Chuyện khó quên nhất trong lòng

Đi qua núi cao và biển lớn, vui sướng và đau thương
không phải không có cô đơn

May mắn từng có trái tim ấm áp của anh còn

Anh tới quá đột ngột, em muốn ghi nhớ cả cuộc đời

Ngốc nghếch ngại ngùng

Nhưng lúc ấy thực sự nghĩ anh ôm em

Là ám chỉ cho lời hứa hẹn

Trải qua chia tay và trùng phùng, chờ đợi và thất vọng

Em vẫn còn cô đơn

May mắn hốc mắt đã từng rơi lệ vì anh còn nhìn thấy ánh sáng tình yêu

Mấy năm nay anh đã vượt qua như thế nào

Xin hãy đồng ý một chuyện

Nếu em có thể gặp lại anh một lần

Xin để em vẫn nhìn thấy

Bộ dáng xán lạn của anh

Bài hát: Quang (ánh sáng) ca sĩ: Lưu Nhược Anh

<http://www.youtube.com/watch?v=NHKo1lK5YyE>

Trong tiếng hát, ý cười trên mặt Trương Tuấn chậm rãi rút đi, tầm mắt chuyên chú nhìn chằm chằm phía trước, trong mắt có đau thương mơ hồ.

Khi còn trẻ, anh từng toàn tâm toàn ý yêu một cô gái, nhưng cô gái này không yêu anh, hoặc không thể nói là không hề yêu, phải nói là không thật sự yêu.

Vào lúc ấy, hai người đều rất trẻ, thường xuyên có tranh chấp, chỉ vì một chút việc nhỏ, Kì Kì lại không để ý tới anh. Anh yêu rất khiêm tốn, nhiều lần tha hiệp để giữ cô lại, chỉ hy vọng một ngày nào đó cô sẽ cảm động, có thể cúi đầu nhìn thấy anh dang trái tim mình đến trước mặt cô.

Nhưng, không có!

Trước mặt cô quá xán lạn, cô không muốn cúi đầu, thậm chí bay về phía trước

Một lần, trước kỳ thi cuối kỳ, giữa họ xảy ra tranh chấp lớn nhất, không ai chịu nói chuyện với ai, chiến tranh lạnh, thực ra, anh cũng không muốn chiến tranh lạnh với cô, lòng anh ngây thơ hy vọng lúc này đây cô có thể nói với mình một câu “Em sai rồi, chúng mình làm hòa nhé”, anh thật ngây thơ khi dùng cách này để giữ lấy trái tim khó nắm bắt của cô, muốn cô để ý đến

mình.

Trong khi lo lắng chờ đợi, tất cả những gì anh chờ được chỉ là thất vọng, Kì Kì vẫn làm theo ý mình, vẫn sống như trước, thờ ơ trước chuyện anh rời đi, mà anh, mỗi giây mỗi phút trong đầu đều là hình ảnh của cô.

Khi có thành tích thi, thành tích của anh vô cùng sút kém, mà cô chẳng những dẫn đầu xa xa, còn bỏ xa người đứng vị trí thứ hai, tất cả bạn bè bên cạnh đều khuyên anh chia tay, cô gái này vốn không cần anh.

Nhưng, anh luyến tiếc, cho dù biết rõ cô không cần mình, anh vẫn không nỡ chia tay.

Nhà trường mời các học sinh ưu tú đã thi đỗ đại học về trao đổi với học sinh khóa dưới, Kì Kì ngồi cách anh không xa ở đằng trước, người bên trên nói cái gì, một câu anh cũng chưa nghe, mà luôn luôn nhìn cô.

Hai mắt cô sáng ngời, nhìn nhóm sinh viên Thanh Hoa và Bắc Kinh, khi thì trầm tư, khi thì mỉm cười, anh cảm thấy khổ sở, anh chẳng phải là những nam sinh ưu

tú đó, có thể hấp dẫn khiến cô nhìn với ánh mắt chăm chú.

Từ hồi nghỉ đông năm lớp 11, khi cô giáo Cao hỏi Kì Kì muốn vào Thanh Hoa hay Bắc Kinh, anh liền cảm thấy áp lực cuồn cuộn mà đến, bắt đầu hoang mang đoạn tình cảm này cuối cùng sẽ thoát ra ở nơi nào?

Lúc ấy, anh nói với mình rằng chỉ cần hai người yêu nhau, anh sẵn sàng cố gắng hết sức mình, nhất định có thể vượt qua khó khăn để được ở bên nhau.

Mà ngày đó, anh nhìn Kì Kì, rõ ràng gần trong gang tấc, lại cảm thấy cô đang cách anh ngày càng xa, giữa hai người tựa như bị vắt ngang bởi một Hồng Cầu, dù cố gắng thế nào cũng không thể vượt qua.

Hồng Cầu: chia cắt Hoàng Hà và Hoài Hà trong chiến tranh ở Trung Quốc cổ đại. (chú thích ngắn gọn)

Bi thương dày đặc tràn ngập trái tim anh, anh luôn làm những chuyện ngây thơ. Thâm nói với lòng mình, nếu sau đó, cô nghiêng đầu liếc mắt một cái, như vậy sẽ

chứng minh duyên phận vẫn còn, anh sẽ đi tìm cô, nhận lỗi với cô. Nói với cô rằng dù cô muốn bay xa về phía trước như thế nào, anh cũng dùng hết sức mình đuổi theo.

Nhưng, không có.

Gần hai tiếng đồng hồ, Kì Kì không liếc nhìn anh lấy một lần. Thật giống như trong cuộc sống của cô, chưa bao giờ tồn tại một người như anh.

Anh cười nói với lòng mình, nhìn đi, ông trời nói các người không có duyên phận, nói cho mình không biết tự lượng sức, buông tay thôi!

Kết thúc buổi trao đổi, cô vẫn giống trước, rất nhanh đã biến mất trong đám người, tựa như không nhớ mình còn có một người bạn trai.

Trái tim anh đã chùng xuống thấp nhất, nhưng sự kiêu ngạo vẫn làm anh duy trì nụ cười.

Anh cùng Quan Hà nói nói cười cười, dường như không có chuyện gì đi ra giảng đường, trong lòng lại vẫn

nghĩ đến cô.

Ở một góc quẹo, cô bỗng xuất hiện ngay trước mắt, nhưng đứng bên cô là một thiếu niên có thần thái bay cao, vô cùng khí thế —— trạng nguyên của tỉnh, giờ đang là sinh viên của một trường đại học hàng đầu, đại học Thanh Hoa, Trần Kính.

Hai người họ thấp giọng nói chuyện, vẻ mặt đều tự tin như nhau, đều kiên định như nhau.

Trong nháy mắt, anh đột nhiên nghĩ đến một từ rất chính xác để hình dung họ: bỉ dục tề phi. (bỉ dục tề phi: sát cánh bên nhau cùng bay cao.)

Kì Kì cần một nam sinh như vậy, mới có thể chiến đấu cùng cô trên bầu trời.

Anh nỗ lực để mình không cần, coi như mọi chuyện đều không sao cả, nhưng, tận sâu trong lòng anh hiểu mình gây thơ thế nào, thậm chí anh không có dũng khí đi đối mặt với Kì Kì, mà chỉ vội vàng trốn chạy.

Ngay giữa lúc anh bàng hoàng nhất, Kì Kì đưa ra lời

chia tay anh.

Anh nói với bản thân mình, đây là kết quả tốt nhất. Hai người thật sự không hợp với nhau, nhưng mỗi đêm, anh luôn nhớ tới cô, từ nhỏ đến lớn, thân ảnh của cô khắc ghi tràn ngập trong từng trang trí nhớ của anh, anh muốn vứt bỏ tất cả những thứ đó, giống như anh bỏ lại tất cả thời thanh xuân, sự hủy diệt đau khổ này làm anh khó có thể chấp nhận mình đã m

Lý trí nói với bản thân hết lần này đến lần khác, Kì Kì ở bên anh cũng không vui vẻ, cô luôn do dự, giãy giụa, tức giận, hai người ở một chỗ đều đau khổ như vậy, không bằng chỉ để một người đau khổ.

Nhưng mặc kệ lý trí phân tích bao nhiêu, cảm tình lại luôn đau đớn không chịu nổi, anh không nỡ buông tay.

Trải qua giãy giụa thống khổ, anh quyết định cho bản thân một cơ hội cuối cùng, anh dốc sức học tập, nếu cuộc thi giữa kỳ sắp tới có thể lọt vào top 10 trong khối, anh còn có hy vọng ở bên Kì Kì, cùng bước về phía tương lai, như vậy anh cũng không buông tay; còn sau

khi phải trả giá tất cả nỗ lực, mà vẫn ở xa xa sau lưng cô, vậy thì buông tay thôi!

Không thể có được cô, ít nhất có thể chúc phúc cho cô, để tùy ý cô, không có vật cản nào mà bay cao.

Sau khi cho bản thân một cơ hội cuối cùng, anh đứng trước mặt cô, hèn mọn thỉnh cầu cô trở lại bên cạnh mình.

Câu đầu tiên cô nói lại là khiển trách anh thi cuối kỳ quá kém, không có tự chủ không chế bản thân.

Vào khoảnh khắc đó anh thật thất vọng vì lý trí tỉnh táo của cô, đồng thời cũng bội phục lý trí tỉnh táo của cô, cô gái này, làm cho anh vừa yêu vừa hận.

Kì Kì trở về bên cạnh anh, anh cũng nỗ lực hết mình. Vì cuộc thi, hơn nữa còn vì tương lai của anh và Kì Kì.

Mỗi một lần nhìn thấy cô, vui buồn và ưu thương trong lòng anh cuộn cuộn đan xen, có lẽ sau cuộc thi cuối kỳ, anh sẽ hoàn toàn buông cô ra, có lẽ đây là thời gian cuối cùng anh có được cô trong cuộc đời này.

Bởi vì mỗi một ngày đều là ngày cuối cùng, nên anh nỗ lực làm mình vui vẻ, cũng nỗ lực làm cô vui vẻ, dè dặt cẩn trọng bảo vệ mỗi một ngày của họ.

Ánh mắt Kì Kì nhìn anh lại vẫn cất giấu rất nhiều ưu sầu, có lẽ trong lòng cô đang day dứt lựa chọn giữa tiền đồ và tình yêu.

Anh biết cô không muốn vì tình yêu mà từ bỏ mọi thứ, Quan Hà nói Kì Kì vô cùng xem thường tình yêu của Anna Karenina, con gái tuyệt không thể đặt tình yêu lên trên hết, vì câu này, mà anh đọc liên tục quyển sách đó ba lần.

Sau tất cả những cố gắng lớn nhất của anh, kết quả thi giữa kỳ còn không được vào top 20.

Ngày có kết quả thi, một mình anh ngồi cả đêm bên hồ sen trong trường, có lẽ Kì Kì là tất cả những giờ phút thanh xuân của anh, mất cô có nghĩa là sẽ mất đi tất cả kỷ niệm hạnh phúc, nhưng anh phải từ bỏ.

Trên cây cầu nhỏ, anh vốn định nói lời chia tay cô,

nhưng lại không có cách nào không chế bản thân hôn cô.

Anh hỏi Kì Kì, em sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ anh chứ?

Kì Kì lại nói, mười năm sau, anh hỏi em sẽ tốt hơn.

Anh vô cùng hy vọng mười năm sau mình có cơ hội hỏi cô, nhưng, mười năm sau bên cạnh cô sẽ là một người con trai khác.

Anh không có dũng khí đối mặt nói ra lời chia tay, chỉ có thể viết ra lời chia tay trên lá thư.

Tối hôm đó, anh đau khổ không chỗ phát tiết, anh muốn đi uống rượu, muốn đi đánh nhau, nhưng anh biết Kì Kì sẽ khinh bỉ anh như vậy.

Anh chỉ có thể dùng lý trí để không chế.

Vụng trộm đi vào trường tiểu học năm xưa, vào một phòng học không bóng người, ngồi trên chỗ họ đã từng ngồi, để mặc mình bị ngâm trong nỗi bi thống.

Cô bé Kì Kì ngốc nghếch đó, cậu bé Trương Tuấn xấu xa đó...

Cô đã từng rất buồn bực giờ mũi lên, che ánh nắng cho anh ngủ, mấy tiếng liền không hề đổi tư thế.

Cô từng vừa thấy anh nhìn mình, liền nói năng lấp lửng.

Cô mặc chiếc váy mới đến trường, lại tránh sau lưng mọi người, đi dọc theo chân tường, anh nói câu “Váy của cậu rất đẹp”, cô không vui mừng, mà lại làm như mình làm ra chuyện gì dọa người lắm, mặt đỏ bừng lên, không rên một tiếng bước nhanh rời đi, mấy ngày cũng không để ý tới anh, anh sợ tới mức không dám nói năng lung tung trước mặt cô nữa.

Sau khi xem những phim về cảnh sát, anh nói với cô, chúng ta sáng tạo ra một loại ám hiệu riêng nhé. Cô mím môi không hé răng, đại khái cảm thấy anh thật nhàm chán, anh bị kích động đổi tên mình thành “Trương Cung”, đổi tên cô thành “Tịch Tứ”, nói với cô, đó là ám hiệu sau này của hai đứa, nói với cô, sau này cậu hãy gọi

“Tịch Tứ gọi Trng, Tịch Tứ gọi Trường Cung”, tôi sẽ nói “Trường Cung đây, Trường Cung đây”. Anh bảo cô gọi “Trường Cung”, cô cười trong sáng, lại mím môi không nói gì nữa.

Cô mang một túi thịt bò khô mẹ làm đi, anh hỏi cô “Cậu ăn mảnh hả? Có phần của tôi không?” Cô nhanh chóng liếc nhìn anh một cái, không nói gì, lấy ra hai tờ giấy trắng, cẩn thận chia thịt bò khô ra làm đôi, anh muốn lấy đi, cô lại cầm tay anh, không cho anh lấy, không đợi anh có phản ứng gì, cô đã lập tức rút tay lại, đầu cúi thấp gần như sắp chạm vào mặt bàn, hai bàn tay nhỏ bé vụn vẹo vào nhau, lại vội lấy ra một tờ giấy trắng khác, lấy từ hai phần thịt bò khô kia ra tờ giấy đó thành một phần nhiều nhất, “Đây là của cô giáo Cao, vừa nãy quên.” Tiếng nói của cô rất nhỏ chẳng khác gì tiếng muỗi kêu, anh nhận lấy hỏi “Cậu nói gì, tôi chẳng nghe thấy gì cả, chỉ chợt nghe thấy một con muỗi kêu hừ hừ, hừ hừ hừ hừ, rốt cuộc cậu hừ hừ cái gì thế?” Cô xoay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, lại không nói lời nào. Cả buổi học, dù anh làm gì, nói gì, ngay cả ánh mắt cô cũng không chịu liếc nhìn anh, nhưng đến khi anh ăn xong

phần thịt bò khô của mình, cô lại để phần của mình sang cho anh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bài tập, hừ hừ nói nhỏ: “Cho cậu, răng tớ hơi đau, khó nhai.”

Sau khi vào cấp Hai, hai người không học cùng một lớp, nhưng anh thường xuyên gặp được cô, mỗi lần nhìn thấy cô, giống như đang soi gương, làm cho anh không nhịn được xem kỹ bản thân một chút.

Nhìn thấy thành tích học tập của cô tốt lên rồi, anh liền cảm thấy bản thân mình cũng không thể quá kém cỏi, dù sao đều là học trò của cô giáo Cao, hai người cùng đi thi đoạt giải, vì vậy anh vừa chơi bên ngoài, vừa cố gắng duy trì thành tích.

Nhìn thấy cô tuy ra vào quán karaoke và phòng khiêu vũ, mà không phóng túng, không theo phong trào, luôn cầm quyển sách, không coi ai ra gì chỉ làm chuyện của mình, anh liền cảm thấy dù tất cả mọi người đều nghiện ngập, anh cũng không thể lây dính.

Kì Kì rất có dũng khí làm theo ý mình, mặc kệ những cô gái xung quanh xinh đẹp, rực rỡ, dụ hoặc thế

nào, cô cũng có thể mặc một bộ quần áo tối màu, khó xem nhất thân nhiên đi ngang qua, không hề để ý người xung quanh thấy thế nào, mỗi lần nhìn thấy cô như vậy, đều đã nghĩ phải ngâm đầu mình trong một chậu nước lạnh, để vứt bỏ tất cả những ý tưởng điên rồ hỗn loạn trong đầu.

Ba năm cấp Hai, nếu không có một Kì Kì từng giờ từng phút luôn ở bên nhắc nhở anh, có lẽ thành tích học tập của anh đã sớm sút kém không dậy nổi, có lẽ anh đã sớm vì xúc động nhất thời mà lẫn lộn với người ta

Lên cấp Ba, khi phát hiện Kì Kì học ở lớp bên cạnh, anh cảm thấy ông trời cũng đang giúp đỡ mình.

Trong đợt tập quân sự, Kì Kì phơi nắng làm da mặt bị tổn thương, anh đi hỏi Đồng Vân Châu xem nên làm gì bây giờ, sau đó bí mật đưa lọ kem chống nắng cho cô, nhưng cô lại ngốc nghếch mơ hồ, tức giận ném trả cái đó cho Tống Bằng, anh chỉ có thể cười khổ.

Khi anh bị ốm, Kì Kì đã vội vã trốn ra khỏi nhà, đến bên anh, khi đó, thật là hạnh phúc, có thể nắm tay

cô, nói chuyện với cô, còn có thể hôn cô. Anh biết cô nhất gan, cảnh giác cao, vì thế luôn cẩn thận không vượt qua giới hạn của cô, chỉ dám hôn lên tay và hai má cô, ngay cả môi cô cũng không dám chạm vào, nhưng dục vọng giấu kín này tra tấn anh khó có thể đi vào giấc ngủ trong đêm khuya, anh an ủi bản thân, không sao, dù sao cũng có cả đời mà!

Cả đời ư? Thậm chí chỉ ngày mai thôi cũng không có!

Trương Tuấn gục xuống bàn, nước mắt không tiếng động chảy xuống.

Trong phòng học tầm tối, chỉ có một mình anh, không cần giả bộ kiên cường, cũng không cần để ý con trai không nên khóc, vì vậy, anh để mặc toàn bộ thương tâm chảy vọt tới ánh mắt.

Anh ở trong phòng học mãi đến đêm khuya mới về nhà.

Trong đầu vẫn là quá khứ xoay vòng không thể quên

đi, không ngờ Kì Kì lại hiện ra trước mặt anh như một kỳ tích.

Anh vô cùng hoảng hốt, dường như thời gian vẫn chưa trôi qua, anh vẫn là Trương Tuấn ngồi cạnh Kì Kì làm bài tập, anh thậm chí mong mình có thể đến gần bên cô, cười chọc cô, “Anh nói đùa với em đấy, hai ta ra bờ sông tìm đá nhé!”

Nhưng Kì Kì trước mắt này tràn ngập lý trí khắc chế, biểu tình vô cùng bình tĩnh, lời nói có ngữ điệu rõ ràng, hợp lý, không hề giống cô gái lo lắng sợ hãi vì bị bạn trai nói lời chia tay.

Anh biết Kì Kì như vậy chỉ cần ngủ một giấc, sẽ suy nghĩ cẩn thận, hơn nữa lý trí chấp nhận chia tay.

Anh đưa cô về nhà, nghĩ đây là lần cuối cùng, tìm anh như bị dao cắt, chỉ có thể nói với bản thân một lần lại một lần, yêu cô thì không thể níu kéo cô.

Một đoạn đường ngắn ngủi, anh gần như đã dùng tất cả lý trí của bản thân, vừa đến dưới tầng, anh lập tức

xoay người bước đi, không dám đứng lại một lát, anh sợ bản thân đổi ý.

“Trương Tuấn!”

Nghe thấy tiếng gọi của Kì Kì, nhưng, anh không thể quay đầu, lại càng không dám quay đầu!

Chia tay làm cảm tình của anh rơi xuống vực thẳm.

Trước đây, tuy anh oán trách Kì Kì không đủ yêu thương anh, nhưng, anh biết đó là chuyện không thể miễn cưỡng, anh cũng không hận cô.

Sau đó, anh lại bắt đầu chậm rãi hận cô.

Sau khi họ chia tay, anh còn phải nỗ lực khắc chế bản thân nhớ nhung cô, mỗi lần nhìn thấy cô, đều cảm thấy ngực mình khó chịu, mà cô lại lập tức làm như không có việc gì, mỗi ngày cãi nhau ầm ĩ với bạn cùng lớp, cười vui thoải mái, thành tích học tập lại không hề bị ảnh hưởng.

Anh bắt đầu đi học và về nhà cùng Hoàng Vi, anh biết

rõ những lời đồn đại, lại ngây thơ hy vọng lời đồn đại sẽ rơi vào trong tai Kì Kì, thậm chí anh còn ti bỉ lợi dụng Hoàng Vi, tạo ra những lần vô tình gặp Kì Kì, để cho cô nhìn thấy anh và Hoàng Vi ở cùng một chỗ, anh chỉ muốn kiếm tìm dấu vết của sự để ý một chút đến anh trong mắt cô, nhưng, không có! Kì Kì vĩnh viễn cao hứng phấn chấn, tinh thần sáng láng.

Tiểu Dương: Chắc các bạn còn nhớ đoạn Kì Kì viết rất nhiều từ “Trường Cung” ra giấy, cô ấy nói đó là thói quen nhiều năm nay, viết như vậy lòng sẽ bình tĩnh hơn.

Anh từng nghĩ sau khi mình nỗ lực hết sức, dù thế nào cô cũng cảm thấy khổ sở vì anh rời đi, cho dù không phải vì tình yêu của họ, nhưng giữa họ còn có những kỷ niệm từ nhỏ cơ mà, chẳng lẽ cô chưa từng quý trọng tình cảm giữa họ sao? Chẳng lẽ cô không hề khổ sở một chút nào khi mất anh?

Nhưng, cô không có!

Cô và Thẩm Viễn Triết cùng đến trường và cùng về nhà, vừa nói vừa cười, mỗi một lần nhìn thấy họ, anh đều làm như không thèm quan tâm, vậy mà trong lòng lại thấy khó chịu nhở tung, anh không nhịn được hoài nghi, Kì Kì thật sự đã từng thích anh? Có lẽ, đối với La Kì Kì, ngoài việc học tập và tiền đồ của mình ra, những người con trai đi bên cạnh cô dù là ai cũng không quan trọng.

Cuộc sống của Kì Kì vẫn diễn ra theo lẽ thường, vẫn đứng đầu khối trong mỗi kỳ thi, cô cười hì hì nói với những người khác: “Trương Tuấn chia tay với tớ, nhưng chúng tớ vẫn là bạn bè.”

Cô là người lý trí, hiểu chuyện và hào phóng như vậy đấy, nhưng anh lại vô cùng thất vọng, trong lòng anh còn thất vọng hơn anh nghĩ đến nhiều.

Điều làm anh thương tâm nhất xảy ra sau khi họ chia tay một thời gian.

Nhà trường mở đại hội giới thiệu kinh nghiệm học tập của các học sinh ưu tú, Kì Kì đứng trước mặt tất cả học

sinh trong trường, giới thiệu kinh nghiệm học tập của mình, những người khác đều cầm bản thảo đọc, mà cô lại tay không, không hề chuẩn bị bước lên đài, chẳng hề để ý đến mọi chuyện, còn mang theo vài tia không kiên nhẫn, nói mấy câu vô cùng đơn giản, sau đó bước về chỗ ngồi, bộ dáng của Kì Kì rất giống Trần Kính năm đó, bởi vì trong lòng đã có mục tiêu từ trước, nên không thèm quan tâm đến vinh dự ở ngoài mặt.

Anh ở dưới đài nhìn cô, có chua xót, cũng có kiêu ngạo.

Kết thúc đại hội, cô bị một đám đàn em lớp 11 vây quanh, vẻ mặt cô không còn tia không kiên nhẫn như này giờ, mà là vô cùng kiên nhẫn. Anh đi qua bên cạnh đó, nhìn thấy cô từ xa, ngực liền đau đốn, nhức nhối, thậm chí tầm mắt không thể dừng lại trên gương mặt cô, chỉ có thể tận lực lạnh lùng không có biểu tình gì, nhìn đi nơi khác, nhưng cô cười cao hứng phấn chấn, vẫy vẫy tay với anh, thân thiết gọi anh, “Trương Tuấn!” Như anh là một người bạn học bình thường của cô, giữa họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tim anh như bị con dao găm hung hăng đánh chém.

Cô coi tình cảm giữa họ hoàn toàn không tồn tại!

Cô lý trí hào phóng, có phong độ, giỏi giang, để cho anh đến làm kẻ ngây thơ keo kiệt, không có phong độ.

Anh thương tâm và tức giận, mặc kệ người khác nhìn anh như thế nào, chê cười anh như thế nào, anh cũng quyết định cắt đứt quan hệ với cô, những nơi La Kì Kì xuất hiện, anh nhất định lảng tránh, từ đây vĩnh viễn không gặp lại! Bất luận kẻ nào nhắc tới La Kì Kì trước mặt anh, anh nhất định sẽ trở mặt, tất cả bạn bè đều cấm kỵ của anh, không hề đề cập tới La Kì Kì, hành động của anh đủ nói với họ, là, tôi bị thương! Chỉ vì có thể rời xa cô ấy.

Kể từ đó, mãi cho đến khi tốt nghiệp cấp Ba, anh không gặp La Kì Kì lần nào, cũng chưa từng nghe thấy tin tức gì về La Kì Kì, anh dùng tất cả nỗ lực ngăn cô ra khỏi thế giới của mình.

Lúc này đây, anh hạ quyết tâm, muốn hoàn toàn triệt

để quên cô!

Từ khi tốt nghiệp cấp Ba, thẳng đến khi thi đại học, rời quê hương, anh chỉ nhìn thấy La Kì Kì hai lần.

Một lần là vào buổi tiệc tối liên hoan tốt nghiệp, La Kì Kì đột xuất bị kéo lên làm người dẫn chương trình, anh vẫn cúi đầu, không muốn nhìn cô, nói chuyện với các bạn cùng lớp, không muốn nghe giọng nói của cô, tiệc tối vừa mới bắt đầu không lâu, anh liền thừa dịp mọi người không chú ý lặng lẽ rời đi, rốt cuộc tối hôm đó La Kì Kì làm gì, nói gì, đều không liên quan đến anh! Thậm chí ngay cả cô mặc quần áo gì anh cũng không biết rõ.

Một lần cuối cùng là sau khi thông báo kết quả thi đại học, sáng sớm anh đi chạy bộ rèn luyện thân thể, trên đường trở về gặp được cô, anh vốn nghĩ xoay người bước đi, nhưng, trong mưa phùn và sương mù, cô đứng trên cầu, ném từng hòn đá xuống nước sông, trên mặt có đau thương mơ hồ, đột nhiên anh lại không thể nhắc nổi đôi chân, thậm chí bắt đầu nảy sinh một ảo giác, cảm thấy La Kì Kì đang vì anh mà thương tâm.

Nhưng, anh lại tự mình đa tình, La Kì Kì tri thức yên lặng nhìn anh một lúc, không nói câu gì, một lúc lâu sau cũng quay người bước đi.

Anh nhìn bóng dáng cô dần dần biến mất trong làn mưa bụi, nghĩ từ giờ trở đi, cô sẽ hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời mình, thế giới của cô anh không thể chạm tới, điều anh có thể làm chỉ là hy vọng cô mãi mãi hạnh phúc, có một người con trai ưu tú có thể bay cao cùng cô.

Hóa ra nỗ lực hận như vậy, đơn giản chỉ là vì yêu.

Vô cùng khổ sở, nhưng anh không hối hận vì mình đã yêu cô gái này, đã hận cô gái này.

Trương Tuấn về nhà, suy nghĩ vẫn không yên tĩnh.

Chốt cửa cất giữ những kỷ niệm được mở ra, giống như con mãnh thú bị nhốt lâu ngày được thả, không thể tự khống chế bản thân.

Mở tính, lên mạng tìm bài hát, anh muốn biết bài hát kia tên là gì.

Bài “Quang” ca sĩ Lưu Nhược Anh hát.

(Tiểu Dương: Phần trước mình đã chú thích.)

Anh nhấn vào nút nghe, tiếng hát vang lên, bởi vì ấn tượng tốt, bây giờ nghe thấy nó còn rung động lòng người hơn.

Muốn hỏi anh có còn nhớ rõ tên em không

Khi biển người thủy triều xuống hết lần này đến lần khác

Năm tháng chứa đựng những điên cuồng, nồng nhiệt và lãng mạn

Dường như đã qua mấy đời

Anh xuất hiện làm em muốn bỏ mặc tất cả

Sao lại không có lý trí như vậy

Mới hạnh phúc không bao lâu vì sao em lại kiên trì đó nhất định là

Chuyện khó quên nhất trong lòng

Trương Tuấn dựa vào ghế nằm, yên lặng lắng nghe.

Anh vẫn luôn tin rằng mình đã quên, nhưng thật ra, anh lại cất giấu những kỷ niệm đó ở chỗ sâu kín nhất, mặc cho thời gian thấm thoát, tro bụi của năm tháng vùi lấp nó, nhưng, nó vẫn ở nguyên chỗ đó.

Nhiều năm sau, lần đầu tiên anh hỏi bản thân, vì sao không thể quên?

Có lẽ những năm tháng đó khắc ghi vui cười và sầu bi ở tuổi thanh xuân của anh, thời niên thiếu chân thành tha thiết và vụng về, nỗ lực mà không được như mong muốn, nếu không có cô, có lẽ thành tích thi vào đại học của anh sẽ không tốt như vậy, không thể thoải mái lựa chọn trường đại học và chuyên ngành mình thích; cô cũng cho anh biết làm thế nào để đuổi theo giấc mơ, thực hiện giấc mơ, một cô gái nhỏ bé cũng có thể vì giấc mơ mà bất khuất, anh là một đại nam nhi há có thể không làm được sao? Vì thế, anh mới có thể từ chối nhận công việc làm ăn của bố, kiên trì làm thiết kế cảnh

quan tâm viên mà mình thích, mới có thể nỗ lực không than vãn sau vô số thất bại, mới có thể hưởng thụ niềm vui sướng sau khi nỗ lực thu hoạch được thành công, mới có thể thực sự lý giải cái gì là cảm giác thành tựu.

Cô để lại ánh sáng trong trái tim anh, làm cho cuộc đời anh rực sáng và thú vị hơn.

Yêu cô, làm bản thân anh trở nên tốt hơn!

Di động của anh kêu tít một tiếng báo hiệu có tin nhắn.

Anh không có tâm tình để ý, nhưng đôi phương vô cùng cố chấp, không ngừng gửi tin nhắn, lặp đi lặp lại những sáu lần, anh cầm lấy điện thoại di động, là một dãy số xa lạ.

“Xin hỏi đó có phải là Trương Tuấn không?”

Cả sáu tin đều giống nhau như đúc.

Anh trả lời, “Đúng, bạn là ai?”

“Tớ là Quan Hà, hy vọng cậu còn nhớ rõ tớ, tớ có chút việc muốn nói với cậu.”

Trương Tuấn quá bất ngờ, “Đương nhiên nhớ rõ, tớ không quen viết tin nhắn, bây giờ sẽ gọi cho cậu.”

Điện thoại còn chưa thông, tin nhắn mới lại đến, “Vậy cậu nhất định còn nhớ rõ La Kỳ Kỳ?”

Trương Tuấn không biết trả lời tin nhắn này thế nào, càng không biết mình có nên gọi điện thoại cho Quan Hà không, anh mờ mịt nhìn về phía trước, âm thanh từ máy tính đang phát ra câu nói “Anh tới quá đột ngột, em muốn ghi nhớ cả cuộc đời” .

Quan Hà hiển nhiên cũng không cần anh trả lời, một tin nhắn nữa đã đến, “Ngày sinh nhật hồi lớp 11 của cậu, Kỳ Kỳ tặng cho cậu một bình thủy tinh đựng những ngôi sao may mắn, cậu đã từng đọc câu nói bên trong chưa?”

Lần này, anh không còn can đảm để gọi điện thoại, tựa như thế này mới có thể bảo vệ bản thân ở một khoảng cách an toàn, anh gửi tin trả lời, “Có ý gì?”

“Vậy cậu chưa đọc rồi. Nếu cậu còn chưa vứt bỏ nó, thì mở những ngôi sao may mắn ra và đọc câu nói của cô ấy đi.”

Anh còn chưa hiểu ý cô, một tin nhắn nữa đã tới, “Nếu cậu đã ném đi, coi như tớ chưa nói gì.”

“Rốt cuộc cậu có ý gì?”

“Ý của tớ rất rõ ràng.”

Trương Tuấn ngây ngốc nắm di động thật lâu, đột nhiên nháy dựng lên, vội vàng đi vào phòng ngủ.

Anh mở ngăn tủ cuối cùng lấy ra một chiếc va li đen kiểu cũ, va li bị khóa, chìa khóa anh đã ném qua cửa sổ từ nhiều năm trước. Mấy năm nay anh không nhớ rõ, nhưng sau khi mua phòng, lại lập tức mang nó từ nhà cũ về đây.

Anh đi tìm một thanh sắt nhỏ, ngồi xếp bằng trên sàn bắt đầu mở khóa.

Đã rất nhiều năm không làm mấy việc thế này, tay

nghe đã sớm kém đi, nhưng ổ khóa này cũng thật dễ mở, chỉ tốn chút thời gian đã mở được ra.

Trong va li chứa rất nhiều thứ, anh còn nhớ rõ ngày Kì Kì cười chào hỏi mình, anh trở về từ trường, chỉ muốn lập tức ném đi tất cả những gì có liên quan đến La Kì Kì, để chúng vào một hộp giấy to, vứt tất cả vào thùng rác. Nhưng anh lại không nỡ ném đi, còn tìm chúng về, lấy một chiếc va li, nhét tất cả những thứ đó vào, khóa lại.

Anh bắt đầu lấy từng thứ ra ngoài.

Hơn mười con khủng long, mua ở nhà thiên văn Bắc Kinh, muốn để Kì Kì chơi, nhưng Kì Kì không thích nhận quà của anh, anh căn bản không dám đưa.

Một cái hộp trang sức, bên trong là sợi dây chuyền vàng có mặt trái tim mà Kì Kì không muốn nhận, Quan Hà nhặt nó từ trong thùng rác, trả lại cho anh.

Trương Tuấn cười khổ một chút, ban đầu vận mệnh đã ám chỉ kết cục sẽ là chấm dứt, nhưng anh vẫn khẳng

khăng một mực.

Một quyển album rất đẹp, bên trong là ảnh chụp Kì Kì ở Thanh Đảo, Kì Kì không chịu chụp ảnh, anh chỉ có thể nhờ hai cậu bạn Chân công tử và Cổ công tử chụp giúp, tất cả các bức ảnh đều chụp sau lưng Kì Kì, mặc dù hơi kỳ quái, nhưng ảnh chụp cũng rất tự nhiên độc đáo, lúc làm quyển album, anh còn ngọt ngào nghĩ chờ đến lúc hai người kết hôn đến Thanh Đảo hưởng tuần trăng mật, sẽ lấy nó ra, dọa chết cô!

Trương Tuấn chỉ mở ra rồi thoáng nhìn, lập tức đặt nó sang một bên.

Rốt cuộc, anh phát hiện ra bình thủy tinh, những ngôi sao may mắn cô gấp, nhưng anh cũng không được may mắn.

Mở bình thủy tinh ra, cầm một ngôi sao may mắn lên, đột nhiên anh hiểu được ý của Quan Hà...

Anh chọn một ngôi sao may mắn màu xanh lục, nhẹ nhàng cẩn thận mở ra.

Mở được một nửa, liền nhìn thấy trên tờ giấy có những chữ viết tay nho nhỏ, hô hấp của anh ngay lập tức trở nên dồn dập, không khống chế được bản thân, chậm rãi vuốt thẳng tờ giấy ra.

“Nghe nói anh thổ lộ với Quan Hà, em quyết định không để ý tới anh. Em nghĩ chỉ cần mình không để ý tới anh, là có thể không thích anh.”

Trương Tuấn lập tức mở tiếp một ngôi sao may mắn.

“Khi đứng trên bàn đánh bóng, điều em sợ nhất chính là nhìn thấy anh, nhưng anh không xuất hiện, em thật cao hứng.”

“Khi em diễn thuyết, thấy được anh, biết rõ không có khả năng, nhưng lại thật sự hy vọng anh nhìn thấy em.”

“Nói cho anh một bí mật nhé, không phải em thích tìm những hòn đá đẹp đâu, mà em chỉ thích tìm chúng cùng anh thôi.”

“Anh nằm ngủ trên tảng đá to, em dùng mũ giúp anh che ánh nắng mặt trời, chỉ cần anh vẫn ngủ, em sẽ

nguyện vĩnh viễn che nắng cho anh.”

“Nói cho anh một bí mật lớn nè, em vô cùng ghen tị, vô cùng ghét anh và Quan Hà nói chuyện với nhau.”

“Khi em không vui, khi em vui vẽ đều viết hai chữ ‘Trường Cung’ lên giấy, giống như anh cũng không vui và vui vẽ cùng em, viết kín cả tờ giấy, cũng không rõ nó thật sự có ý nghĩa gì nữa.”

“Lần đầu tiên em rung động trước anh là vào ngày có mưa đá, anh nói anh sẽ bảo vệ em.”

Trương Tuấn không hiểu những lời này lắm, có ý gì? Kì Kì đã thích anh từ hồi tiểu học? Anh lại đọc lại những tờ giấy một lần nữa, vào lúc đó Kì Kì không để ý tới anh là vì hiểu lầm anh thích Quan Hà, mà không phải vì biết anh đã trộm bút máy.

Nhưng, vì sao cô lại lừa anh chứ?

Trong nháy mắt khi anh hiểu ra, thật giống như có một quả bom được chôn vùi trong đột nhiên bị nổ tung trong đầu, năm tháng nặng nề chẳng những không giảm

bớt uy lực của nó, mà còn làm cho nó bành trướng hơn, đẩy tới chỗ đau khổ nhất bị năm tháng đè nén.

Nhưng dưới đau khổ chính là mừng rỡ như điên.

Trong lòng anh vô cùng kinh hoàng, bàn tay run rẩy, Kì Kì ơi Kì Kì, em thật sự đã yêu anh như vậy sao? Trương Tuấn ơi Trương Tuấn, mày thật sự là một thằng đại ngốc, vì sao không rõ nơi mềm mại nhất luôn được cất giấu sâu nhất?

Trương Tuấn rút cuộc có can đảm, anh cầm di động lên, gọi điện thoại cho Quan Hà.

Mười năm không gặp mặt, nhưng không có hàn huyên tâm tình, anh vừa mở miệng liền nói: “Tại sao cậu biết bên trong ngôi sao may mắn có chữ viết?”

Quan Hà vô cùng ngạc nhiên, tuy cô thật sự hy vọng Trương Tuấn không rút đi món quà La Kì Kì tặng, nhưng dù sao cũng chỉ là vọng, dù sao mấy năm nay cô cũng từng trần trọc nghe nói vô số tình sử oanh oanh liệt liệt của anh. Cô nói: “Mười một năm trước tớ đã biết

rồi, Kì Kì vụng trộm nói với tớ.”

Trương Tuấn trầm mặc, rất lâu sau, anh mới hỏi, giọng lạc đi: “Vì sao bây giờ cậu mới nói cho tớ biết? Vì sao không phải là năm đó?”

Quan Hà không nói gì.

Trương Tuấn chậm rãi khôi phục lý trí, hỏi: “Vì sao đột nhiên muốn nói cho tớ điều này?”

“Tớ không biết, có lẽ bởi vì tớ nhận được một bức thư của La Kì Kì, đột nhiên nghĩ cậu có còn nhớ rõ cô ấy không.”

Trương Tuấn rất muốn nhẹ nhàng băng quơ nói “Đương nhiên nhớ rõ, cô ấy là một trong những bạn gái cũ của tớ mà”, nhưng anh không thể nói nên lời.

“Cậu còn giữ món quà cô ấy tặng, tớ sẽ nói cho cậu biết một việc. La Kì Kì về nước, mấy ngày nay đang ở nơi chúng ta cùng nhau lớn lên.”

Trái tim Trương Tuấn cuồng loạn nhảy dựng lên, ổn

định giọng mình, hỏi: “Có số điện thoại của cô ấy không?”

“Tớ chỉ có địa chỉ hòm thư điện tử của cô ấy thôi, có điều, thế giới này cũng không lớn, La Kì Kì lại có bạn cùng lớp, cậu cũng có bạn cùng lớp, nếu cậu có chút lòng, khẳng định có thể tìm được cô ấy.”

Trong điện thoại truyền đến vài tiếng nói chuyện, Quan Hà nói: “Tớ muốn tắt điện thoại.”

Trương Tuấn nói: “Được, vừa rồi... Thật có lỗi! Dù là thế nào, cũng cảm ơn cậu đã cho tớ biết trong ngôi sao may mắn có chữ viết, những lời này rất quan trọng với tớ.”

Quan Hà trầm mặc một chút, nói: “Cảm ơn chính bản thân các cậu ấy, nếu Kì Kì đã quên cậu, quên tớ, cô ấy sẽ không viết thư cho tớ, nếu cậu đã quên cô ấy, cũng đã ném đi tất cả những gì có liên quan đến cô ấy, cho dù tớ có nói cậu cũng không thể biết được.”

Quan Hà nói xong, liền ngắt điện thoại.

Trương Tuấn ngơ ngác đứng một lúc, đột nhiên liền chạy ra ngoài cửa, lại chạy vào, đem tất cả những thứ vụn vặt đó để vào hộp, ôm hộp xuống tầng.

Lái xe hơn tám tiếng đồng hồ, về tới quê hương vào sáng sớm.

Thực sự trở về quên nhà, anh lại bắt đầu thấy hơi mê mang, anh rốt cuộc muốn làm gì?

Nói cho Kì Kì, anh đã hiểu lắm em? Không phải vì anh không yêu em mà chia tay với em? Anh nói tình yêu của anh đã tiêu hao hết chỉ là nói dối thôi?

Bởi vì niên thiếu kiêu ngạo và ngốc nghếch, giữa họ thật sự có hiểu lầm, nhưng đã trôi qua nhiều năm như vậy, những hiểu lầm này đã sớm không còn quan trọng nữa.

Anh dừng xe trước nhà mình, yên lặng ngồi.

Khi mở những ngôi sao may mắn, thời gian dần bị ngăn lại, ngăn đến mức dường như họ cãi nhau chia tay mới là ngày hôm qua thôi, thời gian mười năm không hề

tồn tại, anh không quan tâm tất cả mà quay trở lại, hoảng hốt nghĩ mình đứng ở nơi điểm mốc của thay đổi này, có thể tìm lại những gì đã mất theo thời gian, sửa đúng tất cả sai lầm thời niên thiếu, mà khi xúc động tán đi, anh phát hiện, quá khứ đã trôi đi, mà tương lai —— đã không có tương lai nữa! Họ đã không thể quay đầu lại, cũng không thể đi về phía trước!

Anh ngồi rất lâu sau, châm một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa chậm rãi lái xe, đi qua hết ngã tư này đến ngã tư khác.

Trường tiểu học anh và Kì Kì cùng học, rạp chiếu phim họ từng đến xem, nhà trước của Kì Kì, sân trượt patin anh và Kì Kì từng đến...

Mấy năm nay anh có về thăm nhà vài lần, nhưng lần nào cũng đến đi vội vàng, đây là lần đầu tiên cẩn thận thăm lại chốn cũ.

Đi qua rất nhiều địa điểm, tất cả những ký ức anh cố gắng che giấu lại giống như màn ảnh, sống động hiện lên trong đầu anh.

Từ giữa trưa đến buổi chiều, anh đi qua tất cả những nơi mình và Kì Kì từng đến, Trương Tuấn vừa đi vừa cảm thấy sợ hãi, mong nhìn thấy thân ảnh cô trong đám người, ngay cả chính anh cũng không biết, rốt cuộc anh hy vọng gặp được cô hay là không hy vọng gặp được cô.

Tìm một ngày, anh vẫn không tìm thấy Kì Kì.

Anh không thể nói rõ cảm giác trong lòng mình, chỉ cảm thấy mỗi mệt, mỗi mệt tràn ngập ép anh đến mức muốn suy sụp.

Anh dừng xe bên bờ sông mà trước đây Kì Kì thích nhất, cả người dựa vào tay lái.

Thực ra, cho dù tìm được cô thì làm được gì? Gặp và không gặp cũng có gì khác nhau đâu?

Ai biết cô đã kết hôn hay chưa, có bạn trai hay chưa?

Cho dù cô vẫn độc thân, quỹ đạo cuộc sống anh và cô đi qua cũng hoàn toàn khác biệt, ngoài tiếng “Chào anh/em” ra thì còn câu gì để nói chứ? Những hiểm lùm

đã sớm bị năm tháng cọ rửa trở nên không hề quan trọng nữa.

Anh có thể nói với cô điều gì? Những năm gần đây, dù là thân thể hay tâm hồn, đều đã bị nhiễm một tầng lại một tầng bụi bặm. Thời gian mười năm, cũng đủ dài lâu để đắp nặn họ thành hai người hoàn toàn xa lạ. Anh đã không còn là cậu thiếu niên bông bột vào năm đó, xóc nảy trong chôn hồng trần đã sớm làm anh chết lặng, ngay cả dũng khí nhảy ra khỏi con sông thời gian để theo đuổi cô cũng không có.

Chuyện cũ dùng để nhớ lại, không phải dùng để truy tìm.

Đầu anh nặng nề đập vào tay lái, một lần lại một lần, cứ như làm vậy có thể đập tan mười năm phong trần và tang thương.

Trương Tuấn nằm úp sấp thật lâu trên tay lái, biết rằng ánh hoàng hôn đỏ rực đã chiếu đến cửa sổ.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía cây cầu nhỏ ở xa xa, nơi

đó không có một bóng người, chỉ có ánh chiều xán lạn mà lại tịch mịch đang thiêu đốt.

Ngày hôm nay đã sắp trôi qua!

Mà ngày mai, ngày mai lại là chân trời!

Anh châm một điếu thuốc, vừa hút thuốc vừa mở những ngôi sao may mắn ra.

“Em rất muốn hỏi anh, rốt cuộc là em tốt, hay là Quan Hà tốt, nhưng em sợ mình thất vọng, càng sợ anh nói dối, vì thế vẫn không dám hỏi anh, lại càng không thể hỏi.”

“Thực ra mỗi lần anh mời em đi chơi, em đều rất muốn đi, nhưng mà em không còn tiền để mời anh, chỉ có thể từ chối, chờ sau này em có tiền, em nhất định sẽ đồng ý.”

“Ngày sinh nhật em, điều em ước là hy vọng anh có thể mãi mãi yêu em, anh sẽ mãi mãi yêu em chứ?”

Trương Tuấn không muốn nhìn lại, mở cửa xe xuống

xe, lững thững đi lên ven đường, nhìn phía bờ sông.

Đúng là ánh hoàng hôn xán lạn cuối cùng, nhuộm đỏ nửa bầu trời, cây bên bờ sông cũng bị ánh sáng nhuộm đỏ, nước sông sáng lấp lánh, tỏa ra nhiều tia sáng, cây cầu nhỏ bị tàn phá kéo dài bên bờ, chiếu xuống ảnh ngược của mình dưới mặt sông.

Ở bờ sông đối diện, có một cô gái mặc áo T-shirt trắng, quần đùi jeans màu xanh. Cô cúi người, dùng nước sông rửa hòn đá, mỗi lần rửa xong một hòn, liền trực tiếp túm vạt áo T-shirt lau khô, sau đó lại đặt vào một chiếc hộp sắt bên cạnh.

Ánh chiều và tia sáng của nước sông, làm thân ảnh đơn bạc của cô gái trở nên ấm áp và mơ hồ, không thấy rõ khuôn mặt cô, lại giống một giấc mơ nhẹ nhàng dừng lại.

Thân thể Trương Tuấn cứng đờ, điều thuốc trượt khỏi đầu ngón tay, rơi xuống đất.

Kì Kì đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bên kia bờ

sông, Trương Tuấn lập tức ngồi xổm xuống, nấp sau đám cây cối, ngay cả bản thân anh cũng không rõ vì sao mình lại phản ứng ngay thơ kỳ quái như vậy.

Tầm mắt Kì Kì chậm rãi quét một vòng phía bên kia bờ sông rồi lại cúi đầu, tiếp tục rửa sạch hòn đá.

Nước mắt Trương Tuấn dần dần chảy tới hốc mắt, anh muốn khống chế, nhưng làm thế nào cũng không thể khống chế được, bàn tay anh dùng sức che kín đôi mắt, nhưng lại không có cách nào đè nén nỗi chua xót, chỉ có thể làm cho nước mắt thấm ướt lòng bàn tay.

Mười chín tuổi, một mình anh tránh đến trường tiểu học họ từng học, gục xuống bàn La Kì Kì từng ngồi, vì cô mà khóc, nhưng cô vĩnh viễn không biết có một thiếu niên vì cô mà rơi lệ.

Hai mươi chín tuổi, anh lại vì La Kì Kì mà rơi lệ, La Kì Kì sẽ biết sao?

Mười năm sau, họ lại đứng bên cây cầu trước đây, lại là một người trên cầu, một người dưới cầu.

Nhưng, khoảng cách giữa họ không chỉ là một cây cầu, còn có cả một Thái Bình Dương, cùng với ngần cách thời gian mười năm, hồng trần tang thương.

Trương Tuấn không thể trở lại năm anh mười chín tuổi, La Kỳ Kỳ cũng không thể trở lại năm cô mười bảy tuổi, họ đều không còn khắc sâu trong trí nhớ tình yêu đối phương, thậm chí ngay cả họ cũng không rõ lắm, rốt cuộc họ quyến luyến con người, hay là khoảng thời gian niên thiếu đơn thuần, chân thành, tha thiết đó.

Gặp lại em thì sẽ thế nào? Gặp lại em lần này, đã không phải là em nữa, giống như dung nhan năm xưa đã từng quen biết sẽ mang theo những tang thương của năm tháng.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20: Hứa Tiểu Ba

Từ nhỏ đến lớn, Hứa Tiểu Ba và La Kì Kì luôn cùng một nhà với nhau khi chơi bài; khi mọi người đi ra ngoài chơi, Kì Kì chỉ ngồi sau chiếc xe đạp cũ của Tiểu Ba, đi nhà hàng ăn cơm, Kì Kì luôn chiếm lấy vị trí bên cạnh Tiểu Ba, dù ai tới cũng không chịu nhường; hai người ngồi trên sofa cùng xem băng đĩa, Tiểu Ba để Kì Kì cùng xem Lí Liên Kiệt đóng “Tiểu ngạo giang hồ”, Kì Kì lại lôi kéo tay áo Tiểu Ba đòi xem Roman Holiday; hai người đều thích đọc sách, thường là một người nằm trên sofa, một người ngồi trước đèn bàn, ai làm việc của người đấy, không để ý đến nhau, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên liếc nhìn đối phương một cái, có lúc đối phương không hề có cảm giác gì, có lúc ánh mắt lại chạm vào nhau, cười với nh tiếp tục cúi đầu đọc sách của mình...

Roman Holiday là một bộ phim hài lãng mạn năm

1953.

Hứa Tiểu Ba biết bản thân mình có một vài điểm không giống bạn bè, Kì Kì và họ cũng có những điểm khác biệt, một chút khác biệt đó, làm cho anh và Kì Kì luôn hết sức ăn ý, làm cho anh vẫn ở một nhà với cô.

Mãi đến ngày đó.

Anh trở về từ bên ngoài, đến cổng trường đón Kì Kì, nhìn thấy Kì Kì và một đám bạn cùng lớp cãi nhau âm ỉ đi ra cổng trường.

Đêm diễn văn nghệ vừa kết thúc, trước cổng trường toàn là người với người. Kì Kì và một cô gái xinh đẹp nắm tay nhau, vô cùng thân mật đi tới, bị một đám bạn học vây quanh. Họ vừa nói vừa cười, đi đường cũng không tử tế, người này đẩy người kia một cái, người kia đánh người này một cái, rồi lại cãi vã, không biết họ nói gì, một đám người cười đến nghiêng ngả.

Ngọn đèn ngoài cổng trường rất sáng, làm tinh thần họ càng phấn chấn bùng bùng, chiếu rõ từng người.

Thật ra, hình ảnh này cũng không có gì đặc biệt, là hình ảnh mà trong trường mỗi ngày đều có.

Nhưng đó là, anh vẫn rất nỗ lực truy đuổi, nhưng vẫn không có cách nào có được tất cả.

Tinh thần phấn chấn bông bột đó, ánh sáng tươi vui đó không thuộc về anh, lần đầu tiên anh hiểu, có lẽ —— Kì Kì và anh chẳng phải người một nhà.

Anh đã đợi Kì Kì nửa buổi tối, lúc này, lại do dự. Anh không muốn kéo cô ra khỏi đám bạn phấn chấn bông bột đó, trong thế giới của anh không có phấn chấn và tươi sáng như vậy.

Kì Kì rất vui vẻ, vừa nói vừa cười, là cô gái có thể thoải mái tùy ý để giáo viên, bố mẹ và các bạn nhìn thấy mình nghịch ngợm gây sự, không có một tia âm u, càng không có một tia chua xót.

Phía sau Kì Kì, là cổng trường, ngọn đèn chiếu rọi xuống cổng trường trang nghiêm, giống như một vệ sĩ, là tất cả giáo viên, bố mẹ và toàn xã hội đến giúp Kì Kì

có thể bay cao.

Anh nhìn cổng trường, trong lòng nổi lên chua xót nồng đậm, cánh cổng này đối ác, đi vào thật quá dễ dàng, nhưng đối với anh, lại vô cùng gian nan.

Kì Kì đột nhiên nghiêng đầu, tầm mắt đảo qua chỗ anh, không chờ anh lảng tránh, gương mặt cô bỗng nhiên sáng ngời, mừng rỡ chạy về phía đường đối diện.

Trong giây phút đó, anh cảm thấy niềm vui tràn đầy, chua sót trong lòng trở thành hư không, giống như xuyên qua đường cái bay tới được một chút hy vọng.

Anh không chế niềm vui sướng, sợ nó quá rõ ràng, bị ông trời thấy được, lại bị thu về. Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn biết mình là cậu bé không được ông trời quan tâm chăm sóc.

Kì Kì hỏi anh: “Anh ở đây chờ em bao lâu rồi? Sao anh không gọi em?”

Anh cười nói: “Vừa mới đến thôi, vừa lúc nhìn thấy các em đi ra.”

Bạn của Kì Kì cũng đến đây, một đám người dùng những ánh mắt khác thường đánh giá kỹ anh, dường như họ chỉ liếc mắt một cái đã biết được họ không phải cùng loại với anh.

“Kì Kì, nhanh lên, cùng đi ăn món cay nóng nào.” Đám bạn cùng lớp gọi Kì Kì.

Một bên là anh, một bên là bạn học, Kì Kì đứng giữa họ mà do dự, không biết nên đi cùng đám bạn, hay ở lại bên anh.

Tiểu Ba nhìn đám thiếu niên có ánh mắt trong sáng, quyết định thay Kì Kì, “Kì Kì, đi chơi cùng các bạn đi.” Nói rồi anh mỉm cười xoay người bước đi.

Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, Tiểu Ba đơn độc một mình, cô đơn bước đi.

Anh biết Kì Kì đang đi trên con đường trái ngược với anh, những khoảng thời gian tươi đẹp, được tất cả mọi người chúc phúc vui vẻ.

Như vậy rất tốt!

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, tim anh đập nhanh hơn, chưa kịp quay đầu, Kì Kì liền nhảy tới bên người anh, khoác cánh tay anh, cười tươi như hoa.

Vào lúc ấy, trong lòng anh có cảm động thật sâu, còn có vui sướng.

Anh hỏi: “Em không đi ăn món cay nóng à?”

“Em ăn thịt dê nướng.” Kì Kì rất rụt rè biểu lộ tầm quan trọng của anh trong lòng mình, lập trường kiên định nói cho anh lựa chọn của cô.

Trong niềm vui sướng, anh cũng không suy nghĩ sâu xa lựa chọn của Kì Kì, hay là, vào lúc ấy, anh còn ôm ảo tưởng, nghĩ rằng mình vẫn có thể thực hiện ước mơ của mình, anh và Kì Kì vẫn đang là người một nhà.

Nhưng, ảo tưởng cuối cùng cũng vỡ vụn.

Anh cần phải gánh vác trách nhiệm trên vai mình, không thể vì ước mơ của bản thân mà trốn tránh tất cả trách nhiệm, con người không thể chỉ sống vì mình, vì vậy, anh quyết định gạt ước mơ của mình sang một bên.

Anh biết rõ, anh sẽ dần dần trở nên giống y những người bên cạnh mình, anh sẽ dần quên đi bản thân mình vốn có ước mơ gì, anh không thể trở lại thành người có một chút khác biệt như trước nữa, nhưng, trên người Kì Kì vẫn có.

Rất nhiều đêm, anh hút thuốc, trong làn sương khói lượn lờ, anh lại nhớ tới vô vàn kỷ niệm từ trước đến nay. Thời gian sáu năm, anh gần như đã nhìn cô lớn lên từng chút một, giữa họ có rất nhiều kỷ niệm đẹp đẽ, anh cũng tin rằng Kì Kì rất vui vẻ. Nhưng mỗi một lần, anh luôn nhớ tới hình ảnh trước cổng trường vào tối hôm đó, khi đó Kì Kì có thần thái tươi sáng, tràn đầy sức sống.

Nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn cảm thấy là anh chăm sóc và làm bạn với cô bé này, bây giờ lại đột nhiên phát hiện thật ra là cô bé này làm bạn và chăm sóc anh.

Anh Lí chê cười anh nhẹ nhàng cẩn thận bảo vệ Kì Kì như thần giữ cửa, không cho phép bất cứ kẻ nào vấy bẩn cô, anh vẫn nghĩ mình giống như một người anh trai luôn bảo vệ Kì Kì, bây giờ mới đột nhiên hiểu được, là anh bảo vệ Kì Kì, hay còn có chính bản thân mình, sâu

trong lòng anh cất giấu một chút ánh sáng.

Cho dù ngẩng đầu lên vào lúc nào, cũng có thể nhìn thấy cô bên cạnh, như vậy cho dù cúi đầu thấy cái gì, cũng sẽ tin tưởng vững chắc ngày mai lại tốt đẹp.

Anh vẫn nghĩ Kì Kì cần anh bảo vệ, nhưng thật ra sâu trong lòng anh vẫn vì điều này mà giãy giụa, chỉ cần không cần thận sẽ tắt đi bất cứ lúc nào, là ánh sáng yếu ớt cần bảo vệ.

Kì Kì cũng không cần anh bảo vệ, khi anh không ở bên, Kì Kì rất nhanh đã có bạn bè mới, cuộc sống mới, rất vui vẻ thoải mái.

Nhiều năm như vậy, có lẽ chỉ là trong đáy lòng anh có một chút tư tâm, kéo cô vào thế giới của họ, làm người một nhà với anh, vô tình đã ngăn cách cơ hội cô kết giao với bạn bè.

Bây giờ, anh còn muốn tiếp tục kéo cô về làm người một nhà sao?

Anh hiểu rõ tính cách của Kì Kì, chỉ cần anh ở đây,

Kì Kì vĩnh viễn sẽ không ruồng bỏ anh, nhưng anh cũng hiểu rõ trí tuệ của cô, chỉ cần trí tuệ của cô được cô phát huy hết, cô nhất định sẽ trở thành một hòn ngọc quý.

Kì Kì còn không biết bản thân rốt cuộc muốn gì, cho dù cô ở lại trong thế giới của họ, cô cũng sẽ mơ hồ không biết mình bỏ lỡ cái gì, càng không tiếc nuối vì những gì mình lỡ mất.

Nhưng, anh biết!

Anh lựa chọn cắt đứt với Kì Kì!

Anh biết Kì Kì rất đau buồn, nhưng anh còn đau buồn hơn cô, bởi, anh không chỉ gánh trên lưng nỗi buồn của mình, mà còn gánh cả nỗi buồn của cô.

Anh biết dưới ánh nắng mùa hè chói chang, Kì Kì ngồi cả ngày bên bờ sông hút thuốc, hút hết cả một bao, nhưng anh biết Kì Kì sẽ không biến mình thành người suy sút sa đọa, đừng hỏi vì sao anh biết, anh biết điều đó, cũng giống như anh biết bản thân mình vĩnh viễn

không chịu khuất phục trước ông trời, dù ông trời có làm khó anh thế nào, anh cũng nhất định giành chiến thắng.

Kì Kì lên trung học phổ thông, cất giấu tất cả phản nghịch và tùy ý khi xưa, bắt đầu làm một học sinh tốt.

Trong khoảng thời gian này, anh rất mệt mỏi.

Lúc trước anh Lí hơi vội vàng trong chuyện làm ăn, quá cầu thành, khi trụ cột còn chưa đứng vững, đã ham mê theo đuổi việc khác, không thể nhìn ra có vấn đề gì, nhưng chỉ vừa gặp vài chuyện nhỏ đã lung lay không thể trụ vững, tất cả đồng loạt ngã xuống. Những việc làm ăn khác anh Lí đều để lại cho người khác, cuối cùng chỉ bảo vệ quán karaoke và phòng khiêu vũ.

Nhưng anh Lí đã che chở cho anh và Ô Tặc, lại thế chấp vũ trường Bên Dòng Nước để cho vay nặng lãi, dùng tiền mặt tạo quan hệ với tòa án, bồi thường tiền cho người bị đánh đến tàn phế, cho tiền và quà nhóm cai quản ngục giam, nhờ họ giúp đỡ, chăm sóc Ô Tặc, không ép bức Ô Tặc.

Tuy quán karaoke vẫn làm ăn bình thường, nhưng đã bị vụ kiện làm ảnh hưởng, hơn nữa bấy giờ chuyện cạnh tranh cũng khó khăn hơn trước kia rất nhiều, tiền thu được ngày một ít, số tiền kiếm được mỗi ngày còn không đủ để trả tiền lãi vay nặng lãi, mà đáng sợ hơn cả chính là những đối thủ, là “bạn tốt” khoanh tay đứng nhìn, nhòm ngó thời cơ mà ra tay, tựa như chỉ chờ họ xoay người một cái, sẽ lập tức uy hiếp cắn xé họ, xâu xé họ thành nhiều phần.

Đôi khi, anh cũng rất sợ hãi, sợ họ không thể chống chọi được nữa, anh Lí sẽ bị đuổi giết đòi nợ; sợ mất đi người giúp đỡ, ở trong ngục giam, dù Ô Tặc không bị thương trên thân thể, nhưng tâm lý lại bị ảnh hưởng xấu; sợ bọn họ đều không có ngày mai.

Nhưng, anh không thể làm cho bất cứ kẻ nào biết mình đang sợ hãi, bằng không những người đó sẽ lập tức thay lòng đổi dạ, cũng không thể để anh Lí biết mình đang sợ hãi, vì anh Lí tin anh có thể tươi cười đối mặt với tất cả mọi chuyện, có điều, bản thân anh biết mình đang sợ hãi, tối nào cũng ngủ không yên, thường bừng tỉnh giữa cơn ác mộng.

Sáng hôm sau, anh lại mỉm cười, tự tin tràn đầy đối diện với mọi người, dùng cái vẻ phóng túng, chẳng hề để ý để che giấu nỗi lo và sự sợ hãi của mình.

Đôi khi, thật sự không chống đỡ nổi, anh sẽ đi đến bờ sông trong rừng, ngồi bên bờ sông, vừa hút thuốc vừa nghỉ ngơi. Sau đó, anh mới có thể làm cho một ngày căng thẳng trùng xuống, làm cho một ngày tươi cười biến mất.

Mười giờ tối hàng ngày, Kì Kì sẽ mang theo túi sách, sải bước trên con đường nhỏ ven rừng, có lúc cô nghĩ ngợi sâu xa, có lúc lầm bầm ngâm nga tiếng Anh, cô đang nỗ lực phấn đấu vì ngày mai.

Khi anh nhìn thấy cô, có thể tạm quên đi sự sợ hãi và lo lắng, chỉ hưởng thụ cảm giác yên tĩnh, bình an trong chớp mắt.

Có một buổi tối, anh vào rừng nghỉ ngơi và đã gặp Trương Tuấn.

Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy

Trương Tuấn âm thầm đi theo Kì Kì, lúc đầu anh còn nghĩ Kì Kì dắc tội với Trương Tuấn, nhưng mấy ngày liền, anh đều vào rừng chờ Kì Kì, mới biết không phải vậy, Trương Tuấn đang đưa Kì Kì về nhà.

Anh và Trương Tuấn đều rất cẩn thận, nhưng không biết vì sao Kì Kì lại phát hiện được có điều khác thường, làm bộ trấn định kêu to: “Tiểu Ba, anh ra ngoài đi, em đã nhìn thấy anh rồi.”

Anh không nhịn được cười rộ lên, sau khi lại cảm thấy chua xót, Kì Kì vẫn không hiểu, cô và anh đã không còn là người một nhà nữa, hơn nữa —— vĩnh viễn cũng không thể là người một nhà!

Vào lúc ấy, có ba người đang đau khổ.

Vẻ mặt Kì Kì khó nén nỗi thương tâm, vừa đi vừa không cam lòng nhìn xung quanh: “Tiểu Ba, Tiểu Ba, anh đi ra đi!”

Rốt cuộc, cô cũng từ bỏ, như đột nhiên mất đi tất cả tinh thần, khoá lưng, rụt đầu, chậm rãi bước đi.

Trương Tuấn nấp trong rừng cây, dựa lưng vào thân cây to, hai tay cắm trong túi quần, ngửa đầu nhìn chăm chăm ngọn cây, vẫn không nhúc nhích.

Biết Kì Kì đã biến mất ở ngã rẽ, Trương Tuấn vẫn duy trì tư thế đó, ngay cả Tiểu Ba cũng có thể cảm nhận được nỗi đau buồn và cô đơn trong lòng cậu, giữa sự kinh ngạc, Tiểu Ba bắt đầu hiểu được tâm tư của cậu, cậu trai này có một đôi mắt tinh anh, có thể nhìn ra cái tốt ẩn trong con người Kì Kì.

Tiểu Ba nhìn Trương Tuấn, có chút hâm mộ cậu.

Trong vòng lẩn quẩn ấy, thật dễ dàng sa đoạ, để sống lại là rất gian khó, vậy mà cậu thiếu niên này lại may mắn đến cỡ nào, mới có thể có cơ hội một lần nữa, bây giờ cậu và Kì Kì đang cùng đi trên một con đường.

Trương Tuấn cúi đầu, chậm rãi đi ra rừng cây.

Tiểu Ba vẫn ngồi như trước, châm một điếu thuốc, nhả ra một vòng tròn khói, nhìn sương khói dần dần tan đi, cũng như đang nhìn tất cả ước mơ đều dần dần mất

đi.

Khi có thành tích thi giữa kỳ của Kì Kì, anh Lí rất bất ngờ, nói không ngờ Kì Kì lại lợi hại như vậy.

Đứng thứ hơn hai mươi trong khối ở trường Nhất Trung, đây là thành tích mà rất nhiều người khát vọng, nhưng Tiểu Ba biết, Kì Kì chỉ mới cất cánh, cô còn đang tìm kiếm phương hướng.

Sau đó, anh không còn lo lắng nhiều về cô nữa, bắt đầu thật sự hòa nhập vào thân phận mới, cuộc sống mới của mình.

Vô thức, số lần anh đến rừng cây ngày một ít đi.

Tuy nhiên, mỗi khi gặp phải áp lực lớn, hoặc nhớ tới Ô Tặc, bước chân anh lại bất giác đi tới đó, lẳng lặng ngồi đêm, chậm rãi hút thuốc.

Kì Kì có bạn bè mới, là nam sinh nhìn qua đã thấy xán lạn như ánh mặt trời.

Cô có vẻ cũng bắt đầu thật sự hòa nhập vào cuộc

sống mới, cô đạo diễn chương trình văn nghệ cho các bạn trai trong lớp, mỗi bạn đều được cô phân chia nhiệm vụ thỏa đáng, mà khi những nam sinh bên cạnh nhìn cô, cũng mang theo ánh nhìn ngưỡng mộ, thương thức.

Kì Kì càng ngày càng giống một học sinh ngoan giỏi bình thường, nỗ lực học tập, quan tâm đến tập thể lớp, tích cực tham gia các hoạt động tập thể, thân thiết với bạn bè, có rất nhiều bạn tốt, có lẽ cô còn có thể đang thầm mến một nam sinh nào đó, có lẽ còn có thể có mấy nam sinh đang thầm mến cô.

Anh rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ.

Nhìn thấy hình ảnh tích cực, nỗ lực của cô, anh đột nhiên cảm thấy xấu hổ, anh đã nỗ lực, nhưng lại không tích cực.

Cuộc sống đã không còn cách lựa chọn nào khác nữa, nhưng thái độ đối mặt với nó lại vĩnh viễn từ lựa chọn của chính bản thân mình, chẳng lẽ ngay cả dũng khí làm việc đó anh cũng không có?

Anh kinh ngạc suy nghĩ một lúc, dập tắt điếu thuốc còn chưa hút hết.

Càng khó khăn, càng phải yêu quý bản thân, đây là đạo lí anh dạy Kì Kì, thế mà chính anh lại quên.

Từ sau khi Ô Tặc gặp chuyện không may, Tiểu Ba hút thuốc rất nhiều, uống rượu cũng rất nhiều, nửa đêm còn thường xuyên ra ngoài đua xe cá độ. Anh Lí không khuyên anh, giả như không biết gì, làm anh em nhiều năm như vậy, anh hiểu Tiểu Ba không phải loại người phóng túng như thế.

Tiểu Ba mới 19 tuổi, những người cùng tuổi với anh còn đang hưởng thụ cuộc sống được bố mẹ che chở, mà anh đã phải lo lắng đủ chuyện, vất vả kiếm sống, nếu không có con đường nào để phóng thích, có lẽ anh sẽ bị áp lực làm suy sụp.

Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Tiểu Ba khôi phục lại bình thường, không say rượu nữa, không ra ngoài đua xe nữa.

Tổng Bằng rất buồn bực hỏi: “Tiểu Ba, anh bị kích thích gì thế? Tại sao đột nhiên không đụng đến thuốc lá, không đụng đến rượu nữa? Chẳng lẽ anh dính phải cô bạn gái quản gia? Tiểu Ba cười hì hì nói: “Chính là không có bạn gái để yêu, nên mới tự đối tốt với mình một chút.”

Mọi người đều cười vang, không ai nhận ra điều gì trong lời nói của Tiểu Ba, anh Lí nhìn Tiểu Ba cười, đây mới là Tiểu Ba! Tất cả mọi chuyện đã tốt rồi!

Không biết Tiểu Ba đã làm thế nào với Tổng Kiệt, mà Tổng Kiệt lại giúp anh, Tiểu Ba vay mượn tiền khắp mọi nơi, mở một sân trượt băng, mọi người đều không hiểu vì sao một Tổng Kiệt vốn luôn khôn khéo lại bắt đầu đi làm chuyện không được lợi lộc gì, còn anh Lí không thấy ngạc nhiên, Tổng Kiệt không phải người bình thường, anh ta rất biết nhìn người, biết rằng mình giúp Hứa Tiểu Ba một phen, sẽ đổi lấy được lòng cảm kích cả đời của Tiểu Ba, đối tượng anh ta đầu tư lần này không phải chuyện kinh doanh, mà là con người Hứa Tiểu Ba này. Bản thân anh Lí vốn là người từng trải, nên anh hiểu được việc làm của Tổng Kiệt.

Tiểu Ba vô cùng quý trọng cơ hội Tổng Kiệt giành cho anh lần này, vô cùng mạo hiểm, vì tiết kiệm tiền trang hoàng, anh mời người làm công là nông dân, nông dân Trung Quốc là những người thuần phác nhất, nhưng cũng là người gian trá nhất, bọn họ có tâm lý biện chứng mộc mạc, các người là người thành phố văn minh hiện đại, các người giao tiền cho chúng tôi, chúng tôi có tận lực làm việc hay không là quyết định của chúng tôi, dù có chửi ầm lên, hay khách khí lễ độ, họ đều ra về thành thật làm theo niềm tin của họ.

Tiểu Ba ở công trường nhìn vài ngày, đã hiểu được tất cả, chuyển giường đến công trường, ở cùng chỗ, ăn cùng chỗ với những người nông dân lao động, mỗi ngày còn dậy sớm hơn họ, làm việc còn muộn hơn họ, làm gì cũng rất nghiêm túc, khi lắp kính, hai tay bị thương chảy máu, anh cũng không rên một tiếng, cách ngày lại vác xẻng đi khơi cống thoát nước, bị thương rất nhiều lần, ngoài giao nhiệm vụ cho mọi người, anh không nói thêm một câu vô nghĩa nào, vẫn cố gắng làm việc, làm việc hết mình, những người nông dân chất phác kia đã bị kích phát một mặt rồi, họ bắt đầu dùng toàn sức lực vào

công việc, lại còn khuyên Tiểu Ba nghỉ ngơi, Tiểu Ba nói gì, họ đều lập tức làm theo.

Trước khi thời tiết nóng lên, sân trượt băng cơ bản đã được trang hoàng xong, vừa mới khai trương mà việc kinh doanh đã rất thuận lợi, anh Lí biết rõ cuộc họ đã sống qua những ngày tệ nhất, họ đã sống sót. Thành công này không chỉ là một sân trượt băng, từ đầu tới cuối Tống Kiệt đều để trong mắt, họ đứng giữa bảy sói, rõ cuộc cũng thắng được một kẻ có mắt nhìn, có năng lực, có quan hệ đồng bọn.

Tiểu Ba dùng toàn bộ tâm tư cho sân trượt băng, ngày nào cũng đến đó, dùng vô số biện pháp để thu hút khách hàng, sân trượt băng cũng thu được lợi nhuận cao.

Đến kỳ nghỉ hè, khi các học sinh đều được nghỉ, sân trượt băng của Tiểu Ba càng kinh doanh thuận lợi hơn, nhất là buổi tối, đôi khi còn phải hạn chế vé vào.

Ngày Kì Kì gửi quà đến, đúng lúc anh Lí cũng ở sân trượt băng, người bên quán karaoke gọi điện thoại, nói

có người để lại một phong thư cho anh Tiểu Ba.

Tiểu Ba đang bận việc, anh Lí liền bảo: “Bảo người nào đó đến đây mang thư đến là được.”

Sau đó anh bận rộn, quên mất việc này.

Buổi tối, hai anh em ngồi trong văn phòng ăn cơm hộp, đang nói chuyện, đột nhiên Tiểu Ba nhìn thấy trên bàn có một phong thư, cầm lên xem, “Cái gì đây anh?”

“À, có người gửi phong thư này cho mày đó.”

Tiểu Ba cười nói: “Sao sờ vào thấy nó tròn tròn, cứng cứng nhỉ, giống lựu đạn quá?” Nói xong, anh mở phong thư ra, lấy ra một quả thông và một mảnh đá.

Anh Lí thấy vậy cười rộ lên, “Cái gì thế này?”

Tiểu Ba lại không cười, trong mắt chứa nhiều suy nghĩ, lại lấy một mảnh giấy nhỏ ra đọc, anh Lí đương nhiên không có quan niệm riêng tư gì, giằng lấy xem, bên trên không đề tên, cũng không có địa chỉ, chỉ có một câu.

“Bắc Kinh Trường Thành nhật quả thông, Thanh Đảo Lao Sơn một mảnh đá.”

Anh càng ngạc nhiên, “Đây là cái gì thế?”

Tiểu Ba cầm quả thông và mảnh đá lên thoáng nhìn, rồi thả vào phong thư, sau đó anh lại tiếp tục ăn com, như hoàn toàn không thèm để ý, “Quà Kì Kì gửi.”

“Sao mày biết?”

“Em nghe Tống Bằng nói em ấy được chọn tham gia trại hè, sẽ đến Bắc Kinh và Thanh Đảo.”

“Vậy cô bé đưa cho mày cái này là muốn nói gì? Ý là mình đã đi qua Trường Thành và Lao Sơn à?”

Tiểu Ba không nói lời nào, cúi đầu ăn com, không thấy rõ vẻ mặt của anh, một lát sau mới nhàn nhạt nói: “Chắc Kì Kì cũng để lại cho mình một quả thông và một mảnh đá, cảm thấy như vậy thật giống như chúng em đang chia sẻ tất cả, cũng giống như trước đây mọi người cùng xem băng đĩa và nghe hát vậy.”

Anh Lí nói không ra lời, yên lặng ăn cơm, một lát sau, bỗng nói: “Hay mày đi thi đại học đi!”

Tiểu Ba ngẩng đầu nhìn anh Lí, trên mặt không có biểu tình gì, thực ôn hòa nói với anh Lí: “Đi cái đầu anh ấy!”

Anh Lí biết anh thật sự tức giận, không nói thêm nữa, cười nói: “Anh chỉ lỡ lời thôi, mày ăn cơm đi, mau ăn cơm đi!”

Tổng Bằng kém Tổng Kiệt mười ba tuổi, gần như là hai thế hệ, tính cách của cậu ta hoàn toàn khác Tổng Kiệt, thật không thể nhìn ra hai người họ là anh em.

Tổng Bằng rất nghịch ngợm, cậu ta cũng biết mình có tính nghịch ngợm, câu cửa miệng là “Người không phóng túng đúng là uổng cho đời thiếu niên”, nhưng khi ở bên cạnh một Tiểu Ba ôn hòa và yên tĩnh cậu có thể thu lại thói ngang ngược của mình, cũng khá hợp với Tiểu Ba.

Mấy ngày nay Tổng Bằng mê việc điều chỉnh đèn sân

khẩu trong sân trượt, thích đứng trước cửa sổ, chọn lựa mục tiêu, người được chiếu đèn v v v, Tống Bằng được nghịch lại càng vui vẻ.

Tiểu Ba ngồi trên sofa vừa xem báo, vừa nói chuyện đôi ba câu với Tống Bằng.

Không biết Tống Bằng nhìn thấy gì, một lúc lâu không thấy nói chuyện, chuyên chú nhìn chăm chăm phía dưới, “Tiểu Ba, có kính viễn vọng không?”

Tiểu Ba chỉ chỉ ngăn kéo, Tống Bằng cầm lấy kính viễn vọng đi xuống xem, vừa nhìn vừa cười hắc hắc.

“Nhìn cái gì thế?”

“Bạn học, em phát hiện có người đang có gian tình.”

Tiểu Ba nở nụ cười, không để ý, tiếp tục đọc báo.

Tiểu Ba đọc báo xong, Tống Bằng vẫn cầm kính viễn vọng nhìn chuyện hay. Tiểu Ba đứng lên, vừa vận động thất lung, vừa đi đến bên cửa sổ, lơ đãng nhìn xuống sân trượt băng.

Tổng Bằng cười giả tạo hắc hắc hai tiếng, buông kính viễn vọng, đi đùa nghịch đèn sân khấu.

Tiểu Ba đứng gần cửa sổ kính, xoay người mấy lần, hoạt động gân cốt, đột nhiên nhìn thấy đèn sân khấu chiếu đến một người anh quen thuộc —— Kì Kì.

Kì Kì đang trượt băng cùng một nam sinh, đột nhiên bị đèn chiếu đến, kinh ngạc đến mức suýt trượt ngã, may là cậu nam sinh kia nhanh nhẹn, đỡ được cô. Kì Kì hiển nhiên bị mất hứng, vội vàng trượt nhanh đi, muốn tránh khỏi ánh đèn, Tổng Bằng lại tiếp tục dùng đèn đuổi theo cô, mặt mang ý cười đùa.

Dù Tiểu Ba không nhìn rõ lắm, nhưng cũng có thể tưởng tượng được trong mắt Kì Kì đang mất kiên nhẫn, anh cười nói với Tổng Bằng: “Đừng đùa, đèn này chỉ chiếu vào người trượt giỏi, nếu để hỏng quy tắc, sau này không quản lý tốt được.”

Tổng Bằng phản nộ nói: “Phóng cho cô ấy một con ngựa!” Dời đèn sân khấu đi, tìm kiếm mục tiêu.

Tiểu Ba cầm lấy kính viễn vọng, nhìn thấy Kì Kì trượt lại một góc, dựa vào lan can nghỉ ngơi, Trương Tuấn nổi giận ùng ùng trượt đến trước mặt cô, không biết nói cái gì, lại nổi giận ùng ùng xoay người trượt ra chỗ khác.

Kì Kì trầm mặc nhìn sân trượt, có lẽ cảm thấy xung quanh không ai biết mình, nên lớp mặt nạ của cô cũng buông lỏng, biểu tình trở nên đau thương hơn.

Tiểu Ba không hiểu, không phải cô vừa có chuyến đi v về đến Bắc Kinh và Thanh Đảo sao? Hẳn là phải rất v về mới đúng chứ.

Dời mắt khỏi kính viễn vọng, nhìn quanh sân trượt một chút.

Đèn sân khấu đã chiếu đến một đôi nam nữ trượt rất đẹp, làm cho thân ảnh hai người họ trông càng hoạt bát, động lòng người hơn, cũng là người quen —— Trương Tuấn và một cô gái xinh đẹp đang trượt đôi với nhau.

Tiểu Ba lại cầm kính viễn vọng, nhìn Kì Kì, bắt đầu

hiểu được nỗi buồn của cô đến từ đâu.

Kì Kì nhìn một lúc, rồi đột nhiên trượt nhanh vào trong sân, trượt gần như điên cuồng.

Tiểu Ba cầm kính viễn vọng đuổi theo thân ảnh của cô, anh có thể hiểu được cảm giác lúc này của cô, muốn nỗ lực thoát khỏi tất cả những gì không thoải mái, muốn đá lại tất cả về phía sau, nhưng —— tim anh nhảy dựng lên, trơ mắt nhìn Kì Kì ngã ra sau.

Bảo vệ đầu!

Kì Kì không làm gì, cứ để mặc mình ngã xuống sàn bê tông.

Vì nhìn qua kính viễn vọng, hình ảnh hiện lên rõ ràng trước mắt anh, anh có cảm giác như Kì Kì bị ngã ngay trước mặt mình, anh giơ tay ra theo bản năng, muốn đỡ cô.

Dưới ánh đèn sân khấu, Trương Tuấn không hề hay biết, vẫn v v v trượt lướt qua cùng bạn gái, v v v trượt nhảy theo điệu nhạc, không hề biết lúc này Kì Kì đang

thương tâm.

Kì Kì ngã nằm trên sàn bê tông lạnh lẽo, muốn động dậy mà không được, dưới kính viễn vọng, có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt đau khổ.

Tiểu Ba nắm chặt kính viễn vọng.

Tổng Bằng vẫn để ánh đèn đuổi theo Trương Tuấn, nhìn thấy Tiểu Ba có điểm khác thường, nghiêng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Ba một cái, “Làm sao vậy?”

Tiểu Ba cười cười, “Không có gì.” Anh lại cầm lấy kính viễn vọng.

Có một đôi tình nhân trẻ, đứng bên cạnh Kì Kì, nâng cô dậy, đưa đến khu nghỉ ngơi. Kì Kì ôm đầu, rụt vai, ngồi trên ghế dài, giống một con thú nhỏ bị thương. Một lúc sau, cô ngẩng đầu, tầm mắt nhìn vào ánh đèn sáng, có đau thương và mê mang.

Đột nhiên, cô đứng lên, đi ra khỏi sân trượt.

Tiểu Ba ném kính viễn vọng, nói với Tổng Bằng:

“Anh đi ra ngoài mua cái này.” Vừa đi tới cửa, lại quay người lại, dò dèn sân khấu khỏi người Trương Tuấn, tìm kiếm trong đám người, rồi dừng trên một đôi tình nhân trẻ, nói với cậu con trai đang điều chỉnh âm nhạc: “Đề người đưa cho họ một phần đồ uống tốt nhất và một đĩa trái cây miễn phí.”

Tiểu Ba nhìn Kì Kì ở phía xa, nhìn cô mua kem, cầm kem, mỉm cười, quật cường nói với mình phải cười, không được khóc!

Cô từ từ, nỗ lực, và đã thật sự làm cho mình bật cười, thậm chí còn vừa cười vừa hừ hừ ca hát, nhìn trông vô cùng v v v.

Anh lại rất khó chịu, nếu có thể, anh vô cùng hy vọng có thể ở bên cô, làm cho cô có thể lên tiếng khóc to một trận, không cần miễn cưỡng bản thân phải kiên c

Nhưng, anh không thể!

Anh chỉ có thể nhìn cô cô đơn cố gắng, cô đơn nuốt nước mắt vào lòng, cô đơn mỉm cười đối mặt với thế giới

này.

Trưởng thành vốn đi cùng với đau đớn, kiên cường vốn là do tầng tầng miêng vết thương kết thành vết chai dày.

Kì Kì lại bay nhảy về phía trước, giống như một chú chim nhỏ hạnh phúc.

Mặc kệ gặp bao nhiêu khó khăn, cô cũng nhất định có thể dũng cảm kiên cường đánh bại chúng.

Anh đi theo sau cô, nhìn bóng dáng quật cường của cô, trong lòng có chua xót, có vui mừng, còn có cả tự hào.

Một chiếc xe đạp đi qua người anh, người trên xe để ý nhìn Kì Kì, tốc độ chậm lại, chờ Kì Kì đi qua mình, người đó dừng xe, chào hỏi Kì Kì, đó là người vừa trở thành trạng nguyên của tỉnh, Trần Kính.

Trần Kính dắt xe đạp đi bên cạnh Kì Kì.

Vì trên đường không có xe cộ qua lại, vô cùng yên

tĩnh, lại thuận chiều gió, nên những câu đối thoại của hai người đều rơi vào lỗ tai Tiểu Ba.

Kì Kì nói: ” Buổi sáng tớ đi xem kết quả thi, chúc mừng cậu.”

Trần Kính không có hứng thú bàn luận về thành tích của mình, mà lại quan tâm đến thành tích của Kì Kì: ” Tớ nhìn thấy kết quả thi cuối kỳ của cậu, có phải chịu đả kích rất lớn không, vẫn còn kiên trì chứ?”

Tiểu Ba hơi ngạc nhiên, hóa ra đây cũng là một người biết Kì Kì căn bản còn chưa thật sự cất cánh.

Giọng của Kì Kì có chút uể oải, Vẫn kiên trì, nhưng mà vất vả lắm, có đôi khi còn không rõ mình đang kiên trì cái gì.”

“Chờ đến lúc cậu lên được đỉnh núi, sẽ hiểu nếu trên đường đi cậu bỏ cuộc, vậy cậu sẽ vĩnh viễn không hiểu.” Cậu dừng lại, còn nói, “Trăm ngàn lần đừng từ bỏ! Có từ bỏ lần đầu, cậu sẽ sinh ra thói quen thấy khó mà l, nhưng nếu cậu vượt qua được, thì cậu sẽ sinh ra thói

quen đón sóng đón gió mà thẳng tiến, nhìn chỉ là một lựa chọn đơn giản, nhưng thực ra có sức ảnh hưởng rất lớn, làm cho cậu đi về hướng hoàn toàn khác trong cuộc đời.”

Lời nói này, không biết Kì Kì nghe hiểu bao nhiêu, Tiểu Ba cảm thấy kính nể cậu bạn thân đồng này, cậu chẳng phải một con một sách chỉ biết đến sách vở, mà là một đầu sĩ vô cùng trí tuệ trước cuộc sống.

Sau khi Trần Kính và Kì Kì hàn huyên, cậu ngồi lên xe chuẩn bị đạp đi, hỏi Kì Kì có muốn đưa về nhà không.

Tiểu Ba hy vọng Kì Kì có thể đồng ý, nhưng Kì Kì đã từ chối.

“Tạm biệt!” Trần Kính cười xe đạp rời đi.

“Chúc cậu có cuộc sống đại học v v về!” Kì Kì nói to với Trần Kính.

Trần Kính cười quay đầu, “Tớ ở Thanh Hoa chờ cậu.”

Tiểu Ba không biết vì sao, khi nghe thấy câu ấy, bước chân đột nhiên dừng lại, một lúc lâu sau, mới tiếp tục đi, bàn tay vô thức nắm chặt, thân mình càng ngày càng thu vào bóng tối.

Trong bóng đêm tăm tối, nguồn sáng duy nhất chính là những cột đèn đường, dọc theo vỉa hè, xếp thẳng hàng, chỉ dẫn phương hướng cho mọi người.

Kì Kì bước đi dưới ánh đèn đường, chỉ cần cô vẫn không ngừng bước đi, nhất định sẽ đi tới một đường vinh quanh lộng lẫy, đi tới gia đình hạnh phúc ấm áp.

Mà ngoài thế giới của đèn đường, là tăm tối âm trầm, mơ hồ không rõ, bước đi lúc cao lúc thấp, ngay cả người đang đi kia cũng không rõ bước tiếp theo mình sẽ giảm phải cái gì, con đường phía trước sẽ thông tới đâu.

Tiểu Ba bước đi bên ngoài thế giới của đèn đường, anh có dũng khí đi ra con đường thuộc về mình, cũng có niềm tin nhất định sẽ đạt tới bờ đối diện sáng ngời, nhưng anh không hy vọng Kì Kì tiến vào thế giới này, đối với Kì Kì, nhân tài như Trần Kính là thầy bạn hiền,

đó mới là bạn đồng hành của cô.

Một bên sáng ngời, một bên tăm tối.

Khoảng cách giữa họ ngày càng xa.

Đêm đó, lần đầu tiên Hứa Tiểu Ba hiểu rõ ràng, Kì Kì sẽ sớm đi đến một khoảng cách anh không thể chạm tới.

Từ sau khi khai giảng học kỳ đầu năm lớp 11, Kì Kì tan học không còn đi một mình nữa, mà có Trương Tuấn đưa cô về nhà.

Trong một khoảng thời gian rất dài, Hứa Tiểu Ba không đến nghỉ ngơi bên khu rừng nhỏ, cũng gần như không gặp lại Kì Kì.

Anh nghe nói Kì Kì đang yêu, rồi lại thất tình.

Một người đã từng là lưu manh, một người là học sinh đứng đầu khối trong trường Nhất Trung, hai người yêu nhau cũng coi như oanh oanh liệt liệt, mọi người đều biết.

Anh Lí rất tức giận, tức giận vì Trương Tuấn cũng dám đá Kì Kì, tức giận vì Kì Kì ngốc, cũng không phải không biết Trương Tuấn là loại người nào, thế mà lại có thể yêu đương với Trương Tuấn.

Tiểu Ba cảm thấy là Trương Tuấn phụ Kì Kì, con trai không giống con gái, con gái có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ yêu một người con trai, con trai lại rất khó ngưỡng mộ một người con gái, ít nhất bây giờ Trương Tuấn không làm được, Trương Tuấn đã cố gắng hết sức, cậu mệt mỏi, vì vậy cậu buông tay để Kì Kì bay đi, cũng dành cho bản thân mình một con đường sống.

Kì Kì nhất định đã bị thương, nhưng cô cũng nhất định đã làm cho Trương Tuấn bị thương, đó chính là sự trưởng thành không có thắng bại.

Số lần anh vào rừng lại nhiều lên, người đi tới bên cạnh Kì Kì là thiếu niên mang ánh nắng mặt trời sáng chói mà anh đã từng gặp.

Thiếu niên đó nghĩ cách làm Kì Kì cười.

Tiểu Ba không nhìn được mỉm cười, anh tin Kì Kì sẽ tốt lên, bởi vì bên cạnh cô có những người bạn quan tâm, chăm sóc cô.

Tiểu Ba cảm thấy tất cả đều thật an ổn, âm thầm chờ đợi kết quả thi vào đại học.

Sau khi kết thúc kỳ thi đại học, anh cũng không đi thành tích của Kì Kì, anh đã đợi ba năm, cũng không lo lắng cho mấy ngày này, anh muốn đợi đến ngày yết bảng, chính mắt nhìn thấy.

Nhưng khi Tống Kiệt hỏi thăm thành tích của Tống Bằng, cũng biết thành tích của La Kì Kì, không ngần ngại nói ra trên bàn cơm, “Lần này trạng nguyên của thành phố chúng ta là một nữ sinh, tên là La cái gì đó...”

Tống Bằng bất mãn tiếp lời, “La Kì Kì!”

Anh Lí kích động, nhìn chăm chăm Tiểu Ba, anh lại như không nghe thấy, biểu tình không có chút biến hóa nào, chỉ cầm chai rượu rót cho mình một ly đầy, ngửa cổ uống cạn một hơi.

Trong mắt anh Lí có áy náy, Tiểu Ba cười rót rượu cho anh, vỗ vỗ bờ vai anh, anh em tốt, đừng nói là ai nợ ai!

Anh Lí lập tức cầm ly rượu lên, không nói hai lời. Anh em tốt, tất cả đều không cần phải nói nhiều!

Tổng Kiệt cười rộ lên, “Hai anh em nhà anh có điều gì bí hiểm thế?”

Ngày yết bảng của kỳ thi vào đại học, anh Lí bỏ hết mọi việc đang dang dở, giữa trưa tìm đến chỗ Tiểu Ba, muốn cùng anh đi xem bảng, nhưng anh lại bận đông bạn tây, hết việc này đến rồi việc kia đến, bận rộn mãi đến buổi chiều.

Anh Lí hỏi: “Bây giờ có thể đi rồi chứ?”

“Ăn cơm trước, chết đói rồi! Bảng vẫn dán ở đó, không chạy đi đâu, lúc nào xem mà chẳng được?”

Anh Lí thở dài, không ép buộc anh, “Vậy ăn cơm trước!”

Anh Lí cũng có thể hiểu tâm tư của Tiểu Ba, khi tận mắt nhìn thấy thành tích của Kì Kì chính là lời cáo biệt cuối cùng, từ giờ trở đi, cô gái nhỏ bé năm xưa sẽ hoàn toàn cất cánh bay ra khỏi thế giới của họ, không còn liên quan gì đến họ nữa.

Đến một nhà hàng Tứ Xuyên, Tiểu Ba gọi thịt lợn muối, thịt gói lá sen, đều là những món ăn tốn nhiều thời gian chuẩn bị, phải đợi rất lâu, một bữa cơm mà mất hơn hai giờ đồng hồ.

Hai người ăn cơm xong, sắc trời đã sẫm tối.

Anh Lí lái xe, thẳng đến trường Nhất Trung, còn chưa tới cổng trường, Tiểu Ba đột nhiên nói: “Dừng xe

Anh Lí không biết vì sao, lập tức quẹo xe vào gần hàng cây, đậu ở ven đường.

Nhìn ra từ cửa kính xe, vừa thuận nhìn đến cổng trường Nhất Trung xuyên qua hàng cây.

Hoàng hôn đã nấp mình sau ngọn núi từ bao giờ, chỉ để lại chút hào quang cuối cùng trong ngày làm phía

chân trời nửa sáng nửa tối, nhuộm đậm tầng tầng lớp lớp cây cối xanh tươi, đèn trong trường đã bật sáng, có hai cô gái đứng song song trước cổng trường, ngửa đầu nhìn bảng vàng, một cô gái trong đó là Kì Kì.

Hai cô gái vẫn đứng trước bảng, không biết đang làm gì.

Thật lâu sau, khi sắc trời đã tối hẳn, rốt cuộc hai người mới rời đi, đi dọc theo bức tường quanh trường học, Kì Kì vẫn duy trì nụ cười trên môi, nói chuyện với cô gái bên cạnh, bước từng bước về phía trước, thế nhưng, đột nhiên cô bắt đầu rơi nước mắt, trên môi vẫn giữ ý cười, vậy mà nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

Cô gái bên cạnh phát hiện Kì Kì đang khóc, tầm mắt vội vàng đảo qua Kì Kì, rồi lập tức nhìn về phía xa xa, làm bộ như hoàn toàn không biết gì cả.

Kì Kì vừa đi vừa khóc, đi ngang qua xe của họ, trong bóng đêm, không hề để ý đến chiếc xe đỗ bên hàng cây.

Anh Lí đẩy Tiểu Ba, Tiểu Ba vẫn không nhúc nhích,

chỉ cúi đầu, tìm thuốc lá.

Anh Lí ném cho anh một bao thuốc lá.

Sau khi Tiểu Ba hút xong một điếu thuốc, mới đẩy cửa xuống xe, bước nhanh đến cổng trường nhìn bảng vàng.

La Kì Kì

Chữ to ghi bằng mực vàng lóe sáng, ở chỗ cao nhất trên bảng vàng, vô cùng chói mắt, rất có thần khí.

Anh Lí tùy tay mở nhạc trong xe, chậm rãi lái xe, đến gần chỗ Tiểu Ba, anh dừng xe lại, mở cửa xuống xe, yên lặng hút thuốc.

Tiểu Ba vẫn đứng không nhúc nhích, nhìn bảng vàng rất lâu.

Anh Lí chỉ có thể nhìn bóng dáng rất thẳng của anh, hoàn toàn không biết lúc này anh đang có biểu tình gì, lại càng không biết anh đang nghĩ gì

Trong xe truyền đến tiếng hát, nhẹ nhàng mà nhộn nhạo giữa gió đêm ngày hè.

Anh Lí vốn không chú ý, nhưng lời ca vẫn lọt vào tai, kinh ngạc đến ngây người, quên cả hút thuốc, để mặc nó dần cháy tàn giữa ngón tay.

Là ai đang gõ cửa sổ của tôi

Là ai đang gảy đàn

Một khoảng thời gian đã bị lãng quên

Lại từ từ chảy về ngập tràn lòng tôi

Là ai đang gõ cửa sổ của tôi

Là ai đang gảy đàn

Những giờ phút hạnh phúc trong kí ức

Từ từ hiện lên trong đầu tôi

Những hạt mưa nhỏ đang chậm rãi bay xuống kia

Không ngừng đánh vào cửa sổ của tôi

Chỉ có tôi trầm mặc không nói gì

Thỉnh thoảng lại hồi tưởng về quá khứ

Là ai đang gõ cửa sổ của tôi

Là ai đang gảy đàn

Những giờ phút hạnh phúc trong kí ức

Từ từ hiện lên trong đầu tôi

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21: Hứa Tiểu Ba

Bạn bè của Hứa Tiểu Ba đều rất quý mến anh, anh không phải người nói nhiều, nhưng đã nói là làm, đã làm thì luôn hào phóng, rất có nghĩa khí với bạn bè.

Họ đều là những người có tiền, nhưng cũng không phải quá giàu có xa hoa, để mua một chiếc xe BMW pilliance hai, ba mươi vạn tệ không thành vấn đề, nhưng để mua một chiếc xe BMW X5 [1] hơn một triệu tệ thì vẫn còn khó khăn, có điều cũng không phải ở Bắc Kinh hay Thương Hải tiêu sài phung phí, ăn uống mua sắm hưởng thụ, nên họ rất dư dả.

Hứa Tiểu Ba cũng có nhiều điểm khác họ, không bao gái, không đánh bạc, không dùng thuốc kích thích, không rượu chè... Cũng không thể nói anh không có ham mê, anh thích đọc sách, nghe nói sách trong nhà

anh xếp đầy mấy tủ sách, nhưng sở thích này không tốn tiền, hơn nữa sở thích này cũng rất kỳ lạ, bây giờ ngay cả giáo sư đại học cũng phải vội vàng kiếm tiền, không có thời gian đọc sách, mà anh, một tấm bằng tốt nghiệp trung học phổ thông cũng không có lại thích đọc sách như thế?

Nhóm người họ thường uống rượu đến lúc cao hứng, đám con gái xung quanh mới bắt đầu thoải mái, Hứa Tiểu Ba liền đứng dậy ra về

Lúc đầu mọi người đều không biết, thậm chí có người còn thấy anh không vừa mắt, nhưng ở chung một thời gian, dần dần hiểu con người Tiểu Ba, cảm thấy anh cũng không tệ, còn muốn giới thiệu chị họ, em họ của mình cho anh, nhưng Tiểu Ba luôn mỉm cười từ chối.

Mọi người liền buồn bã, anh chàng Hứa Tiểu Ba này muốn tìm người như thế nào đây?

Hứa Tiểu Ba cũng đã tự hỏi mình câu này, rốt cuộc anh muốn một cô gái như thế nào để chia sẻ, ở bên mình phần đời còn lại?

Nếu chỉ muốn tìm một cô gái hiền lành, xây dựng một gia đình cũng không khó, giống như anh Lí, nhưng trong lòng anh lại có rất nhiều chờ mong.

Dưới sự khuyên bảo của anh Lí, anh cũng từng kết thân với vài cô gái, hai bên đều xem như vui vẻ, nhưng anh luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.

Anh Lí hỏi anh: “Thiếu cái gì?”

Tiểu Ba lại không thể trả lời được.

Anh Lí lắc lắc đầu thờ dãi, “Có phải mày lại đi so sánh mấy cô gái ấy với Kì Kì không? Kì Kì quen mày từ nhỏ, lúc quen nhau còn chưa định rõ tính tình, lớn lên bên nhau cũng bị ảnh hưởng bởi nhau, nên hai đứa hiểu nhau là điều đương nhiên, nếu mày muốn có cảm giác ấy, thì nhất định là thiếu rồi.”

Tiểu Ba thấy hơi mất hứng, nhưng không hề che giấu với anh Lí, biểu hiện mọi cảm xúc trên mặt, “Anh nói bậy bạ gì thế? Đừng nói Kì Kì đã sớm rời đi, mà ngay cả đang ở đây, em cũng vẫn coi cô ấy là em gái.”

Anh Lí không nói lời nào.

Khi Kì Kì quen Tiểu Ba đã đủ mười tuổi chưa nhỉ? Đó chẳng phải chính là thời gian tính cách của một cô gái dần dần được hình thành sao, Kì Kì lại vô cùng tin tưởng Tiểu Ba, trong lòng luôn có ý muốn ỷ lại vào Tiểu Ba, tính cách của Kì Kì gần như được lột xác trưởng thành dưới sự ảnh hưởng của Tiểu Ba, trở thành bộ dáng mà Tiểu Ba hy vọng cô trở thành nhất. Ngay cả đến khi cắt đứt quan hệ với Tiểu Ba, cũng chỉ là một nguyên nhân giúp Kì Kì lột xác trưởng thành hơn, nói khoa trương một chút, cô gái kia quả thực đã trưởng thành dưới sự kỳ vọng và bàn tay bồi dưỡng của Tiểu Ba. Chỉ có điều, chính bản thân Tiểu Ba cũng không hiểu được mà thôi.

Cuối cùng, Kì Kì trở thành con người mà Tiểu Ba hy vọng cô thành nhất —— tự tôn, tự ái, chăm chỉ, nỗ lực, trí tuệ, tự tin, lý trí mà không thiếu sự chân thành, mạnh mẽ lại có cả nhẹ nhàng, dưới tất cả những điều tốt đẹp đó, Kì Kì vẫn còn cất giấu một lòng quật cường, cực đoan, thậm chí còn có cả tự ti, đó cũng chính là những gì ẩn sâu trong nội tâm Tiểu Ba.

Anh Lí đứng lên, vỗ vỗ bả vai Tiểu Ba, “Tối nay chị dâu cả của mày mang con về nhà mẹ đẻ, anh lại thành kẻ độc thân, gọi cả Ô Tặc cùng đi chơi bóng.”

Tiểu Ba đang định gọi điện thoại, chuông di động đã vang lên.

“Em và đại ca vừa nhắc tới anh, nói là tối nay chúng ta chơi bóng, anh có muốn xin miễn để ở bên chị Xinh Đẹp không?”

“Không cần, anh và cô ấy đang ở cùng nhau, đều ở ‘Bên Dòng Nước’, hai người mau đến đây, anh có tin tức tốt đó... À, không phải, có một điều rất rất bất ngờ cho mày.”

Tiểu Ba cười rộ lên: “Bất ngờ như thế nào vậy?”

“Mày đến đây sẽ biết, nhanh chút!”

Tiểu Ba treo điện thoại, xuống tầng lấy xe với anh Lí, trên đường đi lại mua một két bia.

Lúc vào đến hiệu sách “Bên Dòng Nước”, hiệu sách

đã đóng cửa, chỉ có Ô Tặc và Xinh Đẹp ngồi bên trong nói chuyện phiếm.

Anh Lí đặt két bia xuống, cười nói với Xinh Đẹp: “Em gọi thịt nướng cho anh, chúng ta vừa chơi bóng vừa đợi.”

Xinh Đẹp đáp một tiếng, nhưng lại không nhúc nhích, cười hì hì nhìn Tiểu Ba.

Tiểu Ba nhìn Ô Tặc: “Hai người như thế này làm em nổi cả da gà.”

Ô Tặc hỏi Xinh Đẹp: “Em nói hay anh nói.”

“Anh nói đi!” Nhưng Ô Tặc vừa định nói, Xinh Đẹp lại lập tức nói: “Thôi để em nói! Tiểu Ba, em ngồi xuống trước đi.”

Tiểu Ba cố ý giả bộ rụt rè cẩn thận, ngồi xuống sofa, biết nghe lời nói: “Chị dâu, chị nói đi!”

Anh Lí thấy vậy, cũng có hứng thú, cười ngồi vào bên cạnh.

Xinh Đẹp cầm tờ giấy trong tay, lúc gập vào, lúc lại mở ra, “Hôm nay có một người bạn cũ vào hiệu sách này, hai người đoán xem là ai?”

Tiểu Ba cười bắt đầu đoán, từ Trương Tam, Lý Tứ, rồi đến Vương Nhị mặt đỏ, vậy mà Xinh Đẹp vẫn cười lắc đầu.

Anh Lí nhìn bộ dáng của Ô Tặc và Xinh Đẹp, giật mình, nếu nói là bạn bè cũ, nếu Ô Tặc, Xinh Đẹp và Tiểu Ba đều quen biết, vậy cũng có thể là bạn cũ của anh nữa, vậy mà Ô Tặc lại không quan tâm đến phản ứng của anh, hiển nhiên người bạn cũ này có quan hệ rất tốt với Tiểu Ba, là người mà Tiểu Ba quan tâm, Tiểu Ba vốn là người kèm chế, ngoài mặt và trong lòng đều lạnh lùng, nhìn qua thấy ai cũng là bạn, nhưng người thật sự là bạn lại rất ít, người có thể làm anh bận tâm cũng không nhiều.

Anh Lí đá Ô Tặc một cái ở dưới bàn, dùng ánh mắt hỏi anh, Ô Tặc nhẹ nhàng gật đầu.

Động tác của họ rất nhẹ, nhưng Tiểu Ba là người

nhảy cảm, lại nhìn biểu tình của họ từ nãy đến giờ, anh Lí hiểu ra, anh cũng đã nghĩ tới.

Trên mặt anh vẫn giữ nụ cười, nhưng không thể nói nên lời, cái tên ấy đặt ở đầu lưỡi, không thể nói ra miệng được. Có lẽ bởi vì quá đỗi ý, nên bắt đầu không tin phán đoán của mình, sợ mình đoán sai.

Một lúc lâu, trong phòng rơi vào im lặng, không ai nói chuyện.

Hơn mười năm trước, khi họ vẫn là những thiếu niên tươi trẻ, anh Lí, Ô Tặc, Tiểu Ba, Xinh Đẹp, Kì Kì thật giống một gia đình nhỏ, cùng chơi, cùng đùa, cùng gặp rắc rối, cùng nhau gánh vác, cho nhau chỗ dựa, quan tâm lẫn nhau, nhưng từ khi Ô Tặc gặp chuyện không may phải vào ngục giam, họ không ở bên nhau lần nào nữa, không phải thiếu người này, thì thiếu người kia, khoảng thời gian khó khăn nhất, chỉ còn lại có hai người, anh Lí và Tiểu Ba.

Sau đó, Ô Tặc ra khỏi ngục giam, trải qua nỗ lực, vượt qua rất nhiều khó khăn đã tìm được Xinh Đẹp trở

về, họ lại đoàn tụ, tuy rằng thiếu Kì Kì, nhưng cũng không sao, ngày tháng cũng trôi qua tốt đẹp hơn, mọi người đều ít khi nhắc đến cô, cũng như họ rất ít khi nhớ lại tất cả những gì đã qua.

Nhưng, đêm nay, cái tên Kì Kì giống như một lời nguyên, khiến cho những gì họ tưởng rằng đã bị lãng quên lại được thức tỉnh.

Có cười vui, có tùy ý, cũng có gian nan, chua xót của nhiều

Giữa thời gian Kì Kì rời đi và trở về, mười mấy năm chỉ như thoáng cái đã trôi qua, thế những, nhân sinh vấp ngã rồi lại đứng lên, thất bại rồi có được thành công, xa nhau rồi được đoàn tụ, chua xót và ngọt ngào, họ đều đã trải qua.

Xinh Đẹp lặng lẽ đặt tờ giấy trong tay ra trước mặt Tiểu Ba, “Đây là lời nhắn Kì Kì để lại cho em.” Khi tay cô không cầm gì nữa, việc đầu tiên chính là nắm tay Ô Tặc, cô vừa chạm đến tay Ô Tặc, đã được Ô Tặc nắm chặt trong lòng bàn tay anh.

Năm tháng trôi đi cũng như con sông lớn đưa thuyền đi, đôi khi nước êm sóng lặng, có thể thoải mái nắm tay nhau, mỉm cười nhìn cảnh sắc hai bên bờ sông, đôi khi gió to sóng lớn, phải ra sức chiến đấu, chỉ cần không cẩn thận thuyền sẽ bị chìm, khi nguy cấp, vì bảo vệ mình mà có thể làm liên lụy đến người khác, không thể không buông tay.

Sau một cơn sóng lớn, có lẽ sẽ vĩnh viễn thất lạc nhau, rồi đến khi gió êm sóng lặng, con thuyền vẫn đi thẳng về phía trước, mà chúng ta cũng chỉ có thể đứng ở mũi thuyền khóc vì ly tán, lau khô nước mắt, tiếp tục căng buồm đi tiếp, nghênh đón những phong cảnh mới, những con người mới, vui cười trong những phong cảnh mới đó.

Thế gian này có mấy người đủ dũng cảm để nhảy xuống dòng nước xiết, quay đầu tìm lại người thất lạc năm xưa, ai biết người kia đã trôi về phương nào? Ai lại biết người ấy có đón phong cảnh mới và con người mới hay không, có vui cười với phong cảnh mới ấy không? Chính vì vậy, chỉ có thể đặt những chuyện cũ ở đáy lòng, tiếp tục cuộc hành trình, không có đúng sai, đó là

cuộc sống.

Nhưng, nếu có thể không buông tay, nếu có thể vĩnh viễn nắm tay nhau, thì thật là hạnh phúc biết bao!

Xinh đẹp nhìn Ô Tặc, trong mắt lấp lánh những giọt lệ, trong lòng có những lời vĩnh viễn không thể nói ra, “Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã không chịu buông tay, nếu không vì anh ngốc, anh không chịu buông tay, thì vốn không có ngày hôm nay nắm tay nhau.”

Tiểu Ba cầm tờ giấy, một lúc lâu không mở ra xem, chỉ cười hỏi: “Bây giờ trông cô ấy thế nào?”

Ô Tặc nói: “Không biết, bọn anh không phát hiện ra, cô ấy để giấy nhấn lại cho nhân viên cửa hàng, nhờ Xinh Đẹp chuyển cho mày.”

Xinh Đẹp nghĩ nghĩ nói: “Hình như chị đã nhìn thấy cô

Tiểu Ba mỉm cười không nói, tầm mắt chẳng những không nhìn Xinh Đẹp, mà lại cúi xuống, nhìn chằm chằm vào tờ giấy được gấp mấy lần trong tay.

Xinh Đẹp nói: “Lúc đó chị đang nói chuyện điện thoại với chị em bạn bè, sợ khách bên trong chê chị làm ồn ào, nên không đi vào hiệu sách, đứng ở bên ngoài nói chuyện, tình cờ nhìn thấy một cô gái nhìn chị chăm chăm, lúc ấy cảm thấy cô ấy có vẻ quen quen, nhưng đang bận nói chuyện nên cũng không để ý lắm.”

Ô Tặc nói: “Em cũng thật ngốc! Bị người ta nhìn chăm chăm như thế mà lại không có phản ứng gì!”

“Hừ!” Xinh Đẹp vuốt vuốt tóc, cười cười, rất là duyên dáng quyến rũ, “Em đi trên đường lúc nào mà chẳng có người nhìn ngắm chăm chăm, chẳng lẽ em phải quan tâm đến cả đám ấy à?”

Anh Lí cười tinh tế, Ô Tặc cũng cất tiếng cười to.

Xinh Đẹp trừng mắt liếc nhìn họ, nói với Tiểu Ba: “Tuy chị không chú ý lắm, nhưng đại khái vẫn có ấn tượng, nhìn dáng vẻ của cô ấy thấy cô ấy bây giờ rất tốt, hơn nữa còn xinh đẹp hơn trước, không còn là cô bé Kì Kì quê mùa ngày xưa nữa, nếu không chị cũng không thể không nhận ra, không phải cô ấy hẹn ngày mai gặp

à? Em cứ yên tâm mà mạnh dạn đi thôi!”

Tiểu Ba sừng sốt, Xinh Đẹp chia chia tờ giấy.

Tiểu Ba rút cuộc cũng mở tờ giấy ra.

Hiệu sách xinh đẹp ảm áp, thật giống giấc mơ của một thiếu niên. Người nằm mơ đã quên bản thân mình nghĩ tới cái gì trong chôn hồng trần xóc nảy, nhưng không thể dự đoán được, khi bỗng quay đầu lại, giấc mơ đã thành hiện thực.

Tiểu Ba, ngày mai em sẽ chờ anh ở bờ sông, không gặp không về.

Kì Kì

Em nói là không gặp không về!

Đột nhiên trái tim Tiểu Ba đập mãnh liệt, vốn không uống rượu, mà lại cảm thấy say say choáng váng.

Anh Lí cũng không làm vẻ quân tử gì với Tiểu Ba, ghé sát Tiểu Ba, đọc ké, cười hì hì nói: “Thành rồi, Kì Kì

đúng là có tiền đồ, nói rất quyết đoán! Đồng chí Tiểu Ba, chúng tôi giao nhiệm vụ nghênh đón Kì Kì trở về cho anh!”

Xinh Đẹp hưng phấn nói: “Ngày mai phê chuẩn cho hai đứa gặp riêng, ngày kia mọi người sẽ tụ tập, chúng ta đến quán karaoke trước, sau đó lại đi khiêu vũ, kiểm tra xem cô bé này có quên bài học năm xưa chúng ta dạy không.”

Ô Tặc nói: “Còn phải đánh bài nữa! Anh và anh Lí vẫn là một nhà, cho mày và Kì Kì một nhà, để xem ai thua ai thắng.”

Mọi người đều cười vui vẻ, có lẽ họ không có thành tựu gì to lớn, nhưng có thể đánh bại năm tháng tàn khốc, luôn luôn ở bên nhau, đó chính là kỳ tích lớn nhất trong cuộc sống!

Tiểu Ba lại mỉm cười không nói lời nào, anh Lí nháy mắt ra hiệu với Ô Tặc, hai người đứng lên, đi đánh bi a, Xinh Đẹp cũng lại đó, cầm một chai bia, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Ô Tặc nhìn Tiểu Ba ngồi một mình dưới bóng đèn, nhỏ giọng nói: “Kì Kì trở về, anh còn tưởng rằng Tiểu Ba sẽ kích động cao hứng, nhưng nó có vẻ không vui mừng lắm nhỉ, mà có rất nhiều tâm sự.”

Xinh Đẹp trừng mắt liếc anh một cái: “Không hiểu thì đừng nói lung tung!”

Anh Lí vừa chơi bóng vừa nói thêm, “Tiểu Ba lại tái phát bệnh cũ, còn chưa làm gì, mà đã bắt đầu suy xét các loại hậu quả, lo lắng cái gì mà gặp lại không bằng không gặp thì hơn, kỷ niệm là tốt đẹp, sự thật là tàn khốc, theo anh, người không đọc nhiều sách vẫn là tốt nhất, nhà tư tưởng vĩ đại có mấy người hạnh phúc? Nghĩ thì nhiều, mà làm được quá ít!”

Ô Tặc nói: “Có ý gì? Không gặp? Không gặp cái gì? Nó sẽ không đi gặp Kì Kì à? Làm sao có thể như vậy? Người ta trở về từ Mỹ một chuyến cũng chẳng dễ dàng!”

Xinh Đẹp suy nghĩ, cũng hiểu được ý của anh Lí, nhìn vào mắt Ô Tặc, nói với anh Lí: “Họ đều là những

người quá thông minh, bị thông minh làm loạn đầu rồi! Làm cái gì cũng nghĩ ngợi! Nếu Ô Tặc nhà em mà ghê như thế, quản mọi việc của anh, chạy tới trước mặt anh hỏi, anh mà không đồng ý sẽ đánh anh bất tỉnh.”

Anh Lí cười rộ lên, “Đúng vậy, vì thế mới nói cái thằng này ngốc cũng có phúc của ngốc!”

Ô Tặc vuốt đầu, nhìn bà xã, lại nhìn đại ca, “Em thấy hai người đang nói chuyện gì đó cũng không được hay lắm, nhưng có vẻ đang khen em nhỉ!”

Xinh Đẹp nhin cười nói: “Đúng, đang khen anh đó!”

Ô Tặc hỏi: “Rốt cuộc hai người có ý gì? Vì sao Tiểu Ba không chịu đi gặp Kì Kì?”

Xinh đẹp nói: “Nếu Tiểu Ba giống chúng ta, nó sẽ đi gặp, nếu nó phát hiện mình không giống chúng ta, vậy nó sẽ lo lắng nhiều chuyện lắm, ví dụ như Kì Kì đã kết hôn chưa, đã có bạn trai chưa, mình có xứng hay là không xứng với cô ấy, còn cơ hội không, còn bao nhiêu cơ hội, có thể xúc phạm tới Kì Kì không...”

Ô Tặc nghe mà choáng váng, “Sao nó không đi gặp mà hỏi? Gặp nhau rồi hỏi chẳng phải sẽ biết à! Lại còn ngồi đó mà nghĩ ngợi, cân nhắc?”

Xinh Đẹp bắt lực nhìn anh Lí, bộ dáng như muốn nói “Anh xem, quả nhiên bị em nói trúng”, anh Lí cười túm Ô Tặc, “Mày chơi bi a mau, đừng nghĩ nữa.”

Tiểu Ba cười đi tới, “Mọi người nói gì thế?”

Anh Lí nói: “Đang nói về mày đây! Còn không nhanh đi lấy gậy đi!”

Tiểu Ba đi lấy gậy, vừa nhìn ván bi a, vừa chờ ván mới.

Xinh Đẹp nhìn ba người họ, cười đi ra cửa giúp họ mua thịt nướng.

Ba anh em họ đánh bi a cả đêm, uống hết cả két bia, lại xử lý ba chai rượu trắng, anh Lí cũng cố ý, chuốc cho Tiểu Ba quá chén.

[1] BMW pilliance:

BMW X5:

Ngày hôm sau, khi Tiểu Ba tỉnh dậy, không ngờ đã là bốn giờ chiều, trán anh vã mồ hôi, vội vội vàng vàng chạy đi tắm, vừa tắm vừa tự trách bản thân.

Tắm rửa xong, thấy anh Lí đang ngồi ở phòng khách, vịn vẹo thắt lưng, lười biếng nói với anh: “Cả ngày chưa ăn gì, chúng ta đi ăn cơm chiều thôi.”

Khóe mắt Tiểu Ba quét qua góc tường, không hé răng.

Anh Lí lại hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của anh, đi ra ngoài cùng Tiểu Ba, lại còn cao hứng gọi điện thoại, bảo Ô Tặc và Xinh Đẹp cùng đến ăn cơm.

Đề dả mãi, bốn người mới tập trung ở khách sạn, Xinh Đẹp còn mang cả con trai tới.

Tiểu Ba vốn tốt tính, ôn hòa, cũng có duyên với trẻ con, nên cậu nhóc kia vừa thấy anh, đã nhảy bổ lên người anh, Tiểu Ba chỉ có thể lên tinh thần, chơi với cậu nhóc.

Ăn một bữa cơm mà cũng hỗn loạn nhốn nháo, lúc rơi đĩa, lúc rơi đũa, lúc thì cậu nhóc khóc lóc, ban đầu Tiểu Ba còn nhẫn nại, tầm mắt vẫn đảo qua chiếc đồng hồ trên tay, sau đó, bắt đầu bồn chồn, mất kiên nhẫn, giống như đang ở giữa dòng nước xiết, một mình chèo một con thuyền xuôi ngược dòng nước, một mỏi toát mồ hôi, lại phát hiện mái chèo trong tay mình quá yếu, căn bản không đủ để ngăn cản dòng nước xiết, dần dần, anh bắt đầu chấp nhận số phận, cứ để mặc mình trôi đi theo dòng nước!

Khi ăn cơm xong, bốn người ra khỏi khách sạn, cũng đã gần tám giờ.

Trời tối muộn, hoàng hôn còn chưa xuống núi hẳn, bầu trời mang màu xanh âm áp, từng đùm mây đan xen, giống như vẩy cá vàng đang bay trên bầu trời.

Xinh Đẹp bế con, ngẩng đầu nhìn trời, cậu bé chơi mệt rồi, đang nằm ngủ trên vai mẹ.

Ô Tặc vừa đắp một chiếc áo khoác nhỏ cho con, vừa nhìn Tiểu Ba muốn nói điều gì đó, anh Lí phát phát tay

với anh, dặn: “Ô Tắc, đưa Xinh Đẹp và nhóc con về nhà đi, anh đưa Tiểu Ba về.”

Anh Lí chuyên tâm lái xe, Tiểu Ba nhìn phía trước, nhưng không có tiêu cự.

Hai anh em ngồi song song, một câu cũng không nói

Khi Tiểu Ba phát hiện ra, anh Lí đã chạy xe đến bờ sông, anh dừng xe cạnh bờ đê, Tiểu Ba không hiểu nhìn anh, “Không phải nói về nhà à?”

Anh Lí kéo mở cửa xe, “Xuống dưới!” Vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, lộ ra uy nghiêm của đại ca năm đó.

Tiểu Ba yên lặng xuống xe, anh Lí đưa anh đi dọc bờ đê, chậm rãi bước đi.

Đi đến một chỗ trống trải, anh Lí cho Tiểu Ba một điếu thuốc, hai người dựa vào lan can, nhìn nước sông, hút thuốc.

“Tiểu Ba, đêm qua anh cố ý để mày quá chén, con người mày cái gì cũng tốt, có điều hay suy nghĩ quá

nhiều, anh không muốn mày lại cân nhắc chuyện này.”

“Em biết.” Biểu tình của Tiểu Ba rất bình tĩnh.

“Bây giờ mày nói thật với anh, rốt cuộc mày nghĩ thế nào?”

“Em không biết, em chưa cẩn thận suy nghĩ.”

“Vậy bây giờ nghĩ đi, bắt đầu nghĩ từ đầu.”

Tiểu Ba yên lặng hút thuốc, sau một lúc lâu mới nói: “Năm đó em thật sự coi cô ấy là em gái, hoặc trở thành một người khác giống bản thân mình.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Mấy năm nay em không phải thường xuyên nhớ tới cô ấy, nhưng cứ mỗi khi vui vẻ hay buồn bã, đều nhớ tới những ngày chúng em ở bên nhau. Hai người ngồi trong một căn phòng đọc sách, một câu cũng không nói, nhưng vừa ngẩng đầu là đã có thể nhìn thấy đối phương, thật an tâm. Còn đi xe đạp nữa, cùng đi qua biết bao ngõ nhỏ tìm đồ ăn vặt, hai người đều keo kiệt, mua kẹo lạc

[2] cũng chỉ mua một miếng, nhưng chúng em đều vui thích. Cô ấy thích nghe những bài hát xưa của Thượng Hải, luôn kéo em cùng đi nghe, làm em sau này cũng dần thích loại nhạc đó.”

[2] Kẹo lạc: tên gốc là hoa sinh đường, nhìn rất giống kẹo lạc nhưng có vẻ ngon hơn nhĩ.

Ván cửa sắt chứa kỷ niệm được mở ra, tất cả chuyện cũ đều ào ào chảy về, “Có một lần em đang ở nhà giúp mẹ làm giặt tay, cô ấy tới tìm em, ở trong nhà vừa buồn chán vừa nóng bức, nhưng cô ấy vẫn giúp em lộn giặt tay, sau khi ra ngoài, em nói mời cô ấy đi ăn kem, để cô ấy thích ăn loại gì thì lấy, đừng khách khí, cô ấy làm bộ chọn đi chọn lại cả buổi, cuối cùng chọn loại kem rẻ nhất, còn nói cô ấy thích ăn loại kem đó. Em còn nhớ hồi trung học phổ thông, sau mỗi kỳ thi đều công bố thành tích, lần nào cô ấy cũng đến xem, có một lần tờ kết quả không biết bị ai xé đi một đoạn, không nhìn được thứ tự của em, cô ấy kiễng mũi chân, giờ hai ngón tay đếm thứ tự từ trên xuống, đoán thứ tự của em, đúng lúc đó em nhìn thấy, vồ nhẹ đầu cô ấy từ phía sau, hỏi cô ấy đang làm gì, cô ấy quay đầu không nói lời nào,

nhìn em cười ngốc nghếch. Nhưng anh nói xem, cô ấy cũng ngốc đúng không, khi đó em nghĩ sau này muốn vào đại học, muốn mỗi người một ngả với các anh, không muốn nợ anh nhiều tình cảm, cô ấy lại cố ý nhắc em không nên làm như vậy, sẽ làm các anh bị tổn thương. . .”

Càng về sau, Tiểu Ba nói không ra lời nữa, chỉ nhìn dòng nước sông lấp lánh mà ngẩn người.

Anh Lí cũng không để ý đến anh, chậm rãi cân nhắc trong đầu.

Thật lâu sau, Tiểu Ba nhẹ giọng nói: “Em nghĩ anh nói rất đúng, mấy năm nay em vẫn vô ý coi những cô gái khác đều đối lập với cô ấy, cuối cùng là em muốn tìm một người không nói một câu nhưng lại có thể mang đến cảm giác rất an tâm, cho dù trên người không có đồng nào cũng có thể vui cười sống tích cực, nhìn nhau giữa đám người huyền ảo cũng có thể hiểu được ý của đối phương, dù xảy ra chuyện gì, cũng biết đối phương sẽ không rời bỏ, không bỏ mặc mình.” Tiểu Ba ngẩng đầu, nhìn vào đám mây đỏ trên đầu ngọn cây, “Nếu từ trước

không có, có lẽ em đã sớm kết hôn, nhưng vì đã từng có, biết trên đời này thật sự tồn tại cảm giác ấy, nên em không chịu chấp nhận.”

Năm đó Tiểu Ba gặp phải áp lực cuộc sống quá lớn, tương lai vô cùng tăm tối, có thể giã giụa tiếp tục sinh tồn đã là rất tốt rồi, anh vốn không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện tình yêu, mà đến khi anh bắt đầu suy xét chuyện này, mới phát hiện tình yêu tốt đẹp trong cuộc đời anh đã sớm tới từ khi nào, chỉ có điều, khi anh hiểu ra, phát hiện ra điều đó thì nó cũng đã mất rồi.

Anh Lí hung hăng hút điếu thuốc, nói: “Kì Kì rất tốt, nhưng mày và cô ấy đã sớm thành người của hai thế giới, người ta là sinh viên tốt nghiệp trường Thanh Hoa danh tiếng, đi du học nước còn mày là cái gì? Ngay cả bằng tốt nghiệp trung học phổ thông mày cũng không có! Đây không chỉ là bằng cấp, mà còn đại diện cho kinh nghiệm, cái nhìn, địa vị xã hội, các mối quan hệ.”

Tiểu Ba cúi đầu, nhìn tay mình, không nói lời nào.

Anh Lí nói: “Cô ấy và mày trước đây có ăn ý, đó là

bởi vì cô ấy và mày sống trong cùng một thế giới, bây giờ mày lấy cái gì để ăn ý với cô ấy? Khi cô ấy nghe hát tiếng Anh, mày có thể nghe cùng không? Cô ấy đưa mày cùng đi gặp bạn bè, nên giới thiệu như thế nào? Ô, người đàn ông còn chưa học xong trung học phổ thông? Bạn bè cô ấy sẽ nhìn cô ấy với ánh mắt gì? Chúng ta không phải trẻ con, đều biết thực ra con người phải sống dưới ánh mắt của người khác.”

Anh Lí vỗ vỗ bả vai Tiểu Ba, “Đây là một thế giới thật, mày lại luôn luôn lý trí, hẳn là hiểu được giữa hai đứa không có khả năng!” Anh Lí nắm đầu mẫu thuốc lá, hút một hơi cuối cùng, rồi ném đầu mẫu thuốc đi, “Mày hỏi một trăm người, một trăm người sẽ đều nói có nghĩ tới cũng đừng nên nghĩ làm gì.”

Tiểu Ba ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Em biết, em không nghĩ, đại ca, đưa em về nhà đi!”

Anh Lí dùng sức giẫm lên đầu mẫu thuốc lá, mạnh mẽ nghiền nát nó, đột nhiên đấm Tiểu Ba hai quyền, Tiểu Ba bị đánh cho loạn choạng, lùi về phía sau mấy bước.

Anh Lí chỉ vào anh trách móc: “Mày có biết cái rắc rối! Mày có biết có bao nhiêu người nói với anh, nói mày rất khôn khéo, bảo anh phải đề phòng mày? Nhưng anh không tin mấy lời của họ, anh tin mày! Khi Ô Tặc mới từ ngục giam đi ra, ngay cả chúng ta cũng khuyên nó đừng nhớ thương Xinh Đẹp, người ta bây giờ rất khá, vậy mà Ô Tặc mặc kệ, nhất quyết muốn đi tìm Xinh Đẹp, kết quả như thế nào? Mày cũng thấy đấy! Người anh em ngốc nghếch đã từng ngồi trong tù của chúng ta lại có khả năng cưới về một cô vợ thông minh, có năng lực lại xinh đẹp! Bao nhiêu người giật mình ngỡ ngàng? Mấy năm nay, bao nhiêu người khuyên mày rời khỏi anh, tự lập con đường riêng, nhưng sao mày không làm? Chuyện tốt như thế, sao mày không làm đi?”

Tiểu Ba không hé răng.

Anh Lí rống lớn: “Hứa Tiểu Ba, có phải mày sống an nhàn lâu quá rồi, quên xuất thân của chúng ta? Chúng ta là những kẻ hỗn nháo! Là lưu manh cái gì cũng dám làm! Mày đâu phải lương dân, làm gì cũng lo toan tính toán! Chẳng lẽ mày đã quên mày dựa vào cái gì để sống à, còn sống tốt hơn người khác? Mày có hai bàn tay

trắng, có lòng gan dạ và sáng suốt cùng hợp lại, quy định luật lệ của xã hội này không phải được lập ra vì những người như chúng ta, cứ theo mấy cái quy định đó, đám chúng ta đã tan tác từ đời nào rồi! Thằng nào quy định người chưa tốt nghiệp trung học phổ thông thì không được cưới tiền sĩ? Thằng nào quy định con trai nông thôn không được cưới con gái thành thị? Thằng nào quy định chúng ta kém hơn những kẻ khác? Thằng nào quy định ai tôn quý hơn ai? Chúng ta cũng từng phấn đấu nỗ lực từng bước một mà thành, mồ hôi công sức đổ ra chỉ có nhiều hơn chứ chẳng ít hơn bọn họ! Anh đây rất tự hào vì bản thân! Còn mày, cũng có thể kiêu ngạo vì mình! Đừng nói La Kì Kì không phải công chúa, cho dù thật sự là một cô công chúa, mày cũng xứng đôi!”

Tiểu Ba ngây người nhìn anh Lí, biểu tình phức tạp.

Anh Lí nói: “Mày cút nhanh đi gặp cô ấy cho anh! Mặc kệ cô ấy đã kết hôn hay chưa, đã có bạn trai hay chưa, đều nói hết những lời trong lòng ra, việc gì nên làm thì làm đi, mặc kệ kết quả là gì, ít nhất đã từng gặp lại, không có tiếc nuối, nam tử hán đại trượng phu cầm

được thì cũng buông được, con đường phía trước còn dài, ngày lành còn nhiều mà, con gái tốt cũng không thiếu!”

Anh Lí giật giật tóc mình, thở dốc mấy hơi, tức giận rồi cuộc cũng bình ổn.

Tiểu Ba theo bản năng nhìn lên bầu trời, mặt trời đã xuống núi từ lâu, chỉ có rặng mây đỏ đầy trời chiếu ra những tia sáng cuối cùng.

Đã vãn vện một ngày, Kì Kì còn có thể đang đợi không?

Anh Lí cũng nhìn lên bầu trời, ôn hòa nói: “Anh cố ý kéo dài đến bây giờ, nếu tình cảm nhiều năm còn không đáng để chờ đợi một ngày, như vậy có gặp hay không cũng chẳng quan trọng. Nếu cô ấy còn là Kì Kì mà chúng ta nhớ, cô ấy nhất định vẫn đang chờ mày, nhất định sẽ không gặp không về! Mặc kệ trong lòng mày nghĩ cái gì, tương lai lại như thế nào, chẳng lẽ cô ấy chờ đợi một ngày không thể đổi lấy một lần gặp mặt mày?”

“Đại ca...” Tiểu Ba muốn nói điều gì đó, nhưng tiếng nói lại mắc nghẹn trong cổ họng.

Anh Lí trừng mắt với anh, nhắc chân muốn đá, “Còn không đi, chẳng lẽ muốn anh lôi cổ mày đi?”

Tiểu Ba lắc mình tránh đi, gật gật đầu với anh Lí, dọc theo con đê, bước nhanh về phía trước.

Anh Lí nhìn theo bóng dáng Tiểu Ba biến mất trong bóng đêm.

Anh lại châm một điếu thuốc, vào lan can, đón gió đêm, vừa hút thuốc, vừa mỉm cười.

Rặng mây đỏ đầy trời đang dần dần tháo bỏ lớp áo xán lạn, quy về bóng tối, ngày mai lại là một ngày mới.

Không ai biết ngày mai sẽ như thế nào, kết quả là mưa gió mịt mù hay ánh mặt trời sáng chói? Nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là sau ngày mai còn có ngày mai, chỉ cần cuộc sống còn chưa chấm dứt, vĩnh viễn có ngày mai tiếp theo, vĩnh viễn có thể hy vọng ngay sau đó sẽ là hạnh phúc mà chúng ta mong

muốn.

Ánh sáng thấp sáng cuộc sống không phải cảnh sắc ngày mai, mà là hy vọng tốt đẹp.

Chúng ta có niềm tin hy vọng tốt đẹp, dũng cảm bước đi, vấp ngã lại bò lên, thất bại sẽ thấy nỗ lực, vĩnh viễn tin tưởng ngày mai sẽ tốt hơn, vĩnh viễn tin tưởng dù bản thân mình có bình thường, đều đã có được hạnh phúc thuộc về mình, đó mới là phong cảnh tươi sáng nhất trong cuộc đời bình thường.

THỜI NIÊN THIẾU KHÔNG THỂ QUAY LẠI ẤY

Đồng Hoa

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22: Vẻ Đẹp Của Sự Tha Thứ

(Vĩ thanh: nghĩa là đoạn nhạc cuối cùng, từ rất hay thấy ở cuối truyện.)

Trên sân đấu bóng rổ, các nam sinh đều đang tập trung tranh đấu, bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi nhiều lần làm màu da họ trở thành màu đồng, phản phát sức sống mãnh liệt, bông bột, thỉnh thoảng lại bật ra vài câu nói tục cũng làm người ta bật cười, đây là tư thái độc đáo của thanh xuân.

Bên sân bóng rổ, có những đám nữ sinh túm tụm cùng nhau, chạy quanh bên sân, lúc kêu to cổ vũ, lúc lại vỗ tay.

La Kì Kì mỉm cười nhìn những nữ sinh ấy, họ như vậy có thể là giả không? Rõ ràng là quan tâm đến anh ấy,

lại đi cổ vũ cho người khác. Chỉ đưa một chai nước thôi, mà lại cứ như đang làm công việc của gián điệp, vất hết óc để nghĩ cách tránh đi sự chú ý của mọi người.

Bóng rổ lăn đến dưới chân La Kỳ Kỳ, có nam sinh chạy tới lấy bóng. Khi La Kỳ Kỳ cúi người nhặt bóng lên, đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng từng diễn ra, cô tưởng rằng khi mình đứng thẳng dậy ném bóng đi, người nhìn thấy sẽ là Trương Tuấn, khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, cô hiểu anh cố ý ném bóng về phía này, anh cũng biết cô hiểu, ánh mắt vụng trộm dậy lên cảm giác ngọt ngào, như có được một bí mật hạnh phúc nhất thế giới.

Nhưng, không phải!

Không có cậu thiếu niên đi nhặt bóng, nhưng vẫn nhìn cô. Cùng là một cái sân ấy, cũng ồn ào giống vậy, cùng là trò bóng rổ, nhưng đã bị ngăn cách bởi thời gian, mười năm.

Cô đưa bóng rổ cho cậu thiếu niên xa lạ, cậu cười cười, tỏ vẻ cảm ơn, rồi lại chạy nhanh ra sân bóng.

La Kì Kì yên lặng rời khỏi sân bóng rổ, đi đến vườn trường.

Khi tới cổng trường, anh bảo vệ trẻ chào hỏi La Kì Kì: “Tan làm rồi à? Hôm nay về sớm thật.”

“Đúng vậy, về sớm một chút mua thức ăn nấu cơm.”

La Kì Kì đứng ngoài cổng trường, nhìn dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố, nhớ đến mười năm trước khi cô đứng ở chỗ này, đột nhiên lòng cảm thấy chua xót, là vì mất đi con người, hay còn vì mất đi thời gian? Cô không biết.

Quay đầu lại nhìn, ánh hoàng hôn đã chiếu đến cổng trường, các bạn học sinh tùm năm tùm ba ra ra vào vào, hai cô gái mặc đồng phục cấp Ba dắt xe đạp ra cổng trường, vừa nói vừa cười, bàn xem buổi tối gặp nhau ở đâu.

La Kì Kì vẫn nhìn họ, dù biết họ đã đi xa.

Những cô gái ấy là thật lòng đối tốt với nhau, hay chỉ là thân mật ngoài mặt? Họ có thể thương thức lẫn nhau,

hay là ghen tị nhau? Mười năm sau, khi họ quay đầu nhìn thời thanh xuân của mình, nhớ tới đối phương, sẽ cảm thấy ảm áp, hay là chua xót?

Kì Kì trở lại khách sạn mình thuê, vừa vào cửa liền gọi điện thoại cho Dương Quân.

Dương Quân hỏi: “Bao giờ t cậu đến Bắc Kinh? Tớ đã dọn xong phòng cho cậu từ lâu rồi đó, chỉ chờ cậu vào ở thôi, sẽ thức trắng đêm nói chuyện với cậu.”

“Vài ngày nữa nhé, tớ muốn phiên cậu một chuyện.”

“Cứ nói đi!”

“Tớ biết cậu vẫn thường giữ liên lạc với các bạn hồi cấp Ba, cậu có thể giúp tớ tìm cách liên hệ với Quan Hà không?”

“Không thành vấn đề, cô ấy học lớp 12-4 đúng không? Tớ không hề thiếu bạn bè lớp đó, tớ sẽ hỏi giúp cậu. Hỏi được sẽ gọi cho cậu sau.”

Kì Kì không có di động, vì chờ điện thoại nên không

dám đi ra ngoài ăn cơm, cô gọi bữa tối đến phòng, vừa xem TV vừa chờ điện thoại.

Hơn ba tiếng sau, hơn mười một giờ, điện thoại của Dương Quân mới đến.

“Sau khi Quan Hà tốt nghiệp cấp Ba, cũng không liên lạc nhiều với mọi người, tớ hỏi mấy bạn liên, bạn này lại hỏi bạn kia, chỉ tìm được một địa chỉ thư điện tử của cô ấy thôi, còn không biết giờ có dùng không, cậu gửi thư cho cô ấy thử xem, nếu không được, tớ sẽ nghĩ cách giúp cậu.”

“Cảm ơn nhé.”

“Không phải khách khí, cậu cứ chơi thoải mái, nhớ chụp nhiều ảnh nữa, khi nào đến Bắc Kinh chúng ta lại tán gẫu.”

“Ừ.”

Treo điện thoại, Kì Kì lập tức mở máy tính, vào hòm thư, nhưng vẫn ngẩn người nhìn màn hình thư điện tử.

Lúc ấy còn đang trong thời niên thiếu, khí phách sôi nổi, chỉ lo nhìn về phía trước, cũng không cần thận hiểu được tâm tư Quan Hà, thật ra cô ấy viết thư, là ôm nỗi áy náy rất sâu và lời cầu xin tha thứ, chỉ là vì rất kiêu ngạo, không đặt bản thân vào vị trí của người nói lời xin tha thứ, làm như không cần để ý Kì Kì có tha thứ cho cô ấy không. Nhưng thật sự không cần sao? Nếu không cần, tại sao ngày yết bảng thi vào đại học vẫn ở bên Kì Kì? Cần gì phải viết lá thư đó giải bày nỗi lòng mình?

Kì Kì không hồi âm, đối với Kì Kì mà nói đó chính là sự phóng khoáng, vứt bỏ tất cả những gì buồn phiền, không thoải mái trong quá khứ, nhưng đối với Quan Hà thì sao?

Kì Kì không biết Quan Hà còn nhớ chuyện trước đây không, nếu cô ấy còn nhớ rõ, vậy khi cô ấy nghe thấy bài “Lại thấy khói bếp”, nhìn thấy người khác trượt patin, chỉ sợ ký ức sẽ mang theo nỗi chua xót, nhưng vào lúc ấy, các cô từng nghĩ sẽ khắc sâu những kỷ niệm tốt đẹp vào trong đầu, có thể nhẹ nhàng kể cho con gái nghe chuyện xưa tươi vui của mình.

Kì Kì bắt đầu gõ chữ.

Quan Hà:

Tớ là La Kì Kì, đây là lá thư đến muộn từ rất nhiều năm trước. Có lẽ đã không cần thiết nữa, nhưng nếu tớ không làm, tớ sẽ không thể cảm thấy thoải mái.

Năm đó sau khi Trương Tuấn và tớ chia tay, tớ làm bộ như chẳng hề để ý, dùng tiếng cười đùa để đè nén bi thương, thực ra, nỗi hận anh ấy trong lòng tớ chỉ có bản thân tớ mới biết, hận anh ấy phụ tình cảm của tớ, hận anh ấy không thích tớ, hận những lời hứa của anh ấy đều trở thành lời nói dối, chính vì vậy, tớ sẽ cố ý cười vui trước mặt anh ấy như không có chuyện gì, cố ý về nhà cùng Thẩm Viễn Triết, cố ý để người khác hiểu lầm tớ và Thẩm Viễn Triết đang yêu đương. Dùng hành động để nói với anh ấy, ai thèm để ý anh có thích em hay không? Không có anh, em vẫn vui vẻ hạnh phúc, không có anh, cũng có người khác quan tâm đến em.

Nhưng, vì bi thương vô hạn bị áp chế chưa bao giờ được phóng thích, theo thời gian đã dần dần lên men, tớ

càng muốn quên thì lại càng không thể quên được, tớ không có dũng khí quay đầu, chỉ có thể đi về phía trước.

Mấy ngày nay tớ về quê nhà, ngồi trong vườn trường, nơi chúng ta đã từng học tập và hồi tưởng lại những chuyện quá khứ, tớ phát hiện ra rằng những oán hận và bi thương của tớ đang chậm rãi được chữa lành.

Tớ và Trương Tuấn chia tay, thật sự có liên quan đến cậu, nhưng, cũng không liên quan đến cậu. Có lẽ mười năm trước, tớ nói những lời này, cậu sẽ không thể hiểu, nhưng bây giờ tớ nghĩ cậu hiểu được ý tớ. Khi niên thiếu yêu nhau say đắm, vô cùng chân thành tha thiết, nhưng trong chân thành tha thiết lại có vụng về, bởi vì gốc ghéch chưa trưởng thành nên làm người khác bị tổn thương và mình cũng bị tổn thương. Tuổi càng lớn, sẽ ngày càng trưởng thành hơn trong tình yêu, nhưng mỗi tình đầu chân thành tha thiết và gốc ghéch ấy, mỗi người chỉ có một lần, vì thế, năm tháng trôi qua, tất cả sẽ dần bị lãng quên, chỉ có những gì tốt đẹp mới nhớ kỹ.

Mấy ngày nay tớ càng nhớ lại lại càng khẳng định

Trương Tuấn từng toàn tâm toàn ý yêu tớ, có thể được anh ấy yêu như vậy, tớ thật may mắn. M anh ấy, là vì năm đó tớ cũng từng ngốc nghếch yêu anh ấy, kiêu ngạo, tự ti, nhạy cảm, quật cường của tớ đã xúc phạm tới anh ấy, không phải vì cậu.

Quan Hà, cậu không cần đổ lỗi nguyên nhân tớ và Trương Tuấn chia tay lên người mình, hãy tha thứ cho chính mình.

Tớ còn muốn nói cho cậu một bí mật. Năm đó tớ không chỉ hâm mộ, ngưỡng mộ cậu, mà tớ cũng từng vô cùng ghen tị với cậu, tớ cũng có rất nhiều ý nghĩ đen tối, tuy rằng không tạo thành thương tổn lớn nào, nhưng tớ cũng chẳng khác gì cậu.

Chúng ta cũng không phải là thiên sứ, đều không hoàn mỹ, nhưng chúng ta vẫn nên trân trọng những khuyết điểm của riêng mình.

Chân thành hy vọng cậu luôn hạnh phúc, vui vẻ, bởi vì, sự hiện diện của cậu là điều vô cùng đặc biệt trong lòng tớ, vĩnh viễn!

La Kì Kì.

Ấn nút gửi thư, Kì Kì mỉm cười với màn hình, chỉ hy vọng khi Quan Hà nhận được bức thư này, cũng có thể mỉm cười với màn hình. Từ giờ trở đi, khi nhớ tới quá khứ, cho dù có phiền muộn, cũng chỉ là phiền muộn năm tháng như dòng nước chảy.

Tối đó, Kì Kì ngủ rất yên ổn.

Ngày hôm sau thức dậy, cô bắt đầu tìm cách liên hệ với cô giáo Cao.

Khi học đại học, cô vẫn gửi thiệp chúc mừng năm mới cho cô giáo Cao, sau đó, không biết tại sao lại mất liên lạc.

Tìm địa chỉ của cô Cao cũng không khó. Khi cô học cấp Ba, chồng cô Cao đã làm phó hiệu trưởng trường kỹ thuật, bây giờ nhất định chức còn lớn hơn, tra người dân bình thường thì không dễ, nhưng tra những người làm quan lại vô cùng dễ.

Tất cả đều như cô nghĩ, không khó khăn lắm, cô hỏi

số điện thoại văn phòng chồng cô Cao.

Điện thoại thông, cô nói: “Xin hỏi đó có phải là giám đốc Vương không?”

“Chính là tôi.”

“Chào ngài, tôi tên là La Kỳ Kỳ, là học trò của cô giáo Cao.”

Lời cô còn chưa dứt, đối phương đã sang sảng cười rộ lên: “La Kỳ Kỳ, là trạng nguyên thi vào đại học đ, sau đó vào Thanh Hoa học?”

“Vâng, là tôi.”

“Cao Tuệ nhất định sẽ rất vui, tôi sẽ cho cô số điện thoại của cô ấy, cô trực tiếp liên hệ với cô ấy.”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

La Kỳ Kỳ yên lặng ngồi một lúc, lắng đọng lại tâm tình, mới gọi điện thoại cho cô Cao, vốn đang căng thẳng nên những lời ân cần thăm hỏi đều không nghĩ tới,

cô Cao trực tiếp nói: “Kì Kì, là em à? Lão Vương nói với cô em đã trở lại.”

“Cô giáo Cao, là em ạ.” La Kì Kì thấy mũi mình cay cay, giống như người phiêu bạt nhiều năm bên ngoài, rốt cuộc cũng được nghe âm thanh của quê hương.

“Kì Kì...” Cô Cao xác nhận là cô, lại không biết nói gì, im lặng một lúc mới nói, “Cô thấy điện báo em đang gọi máy bàn trong vùng, em ở đâu?”

“Em ở khách sạn.”

Kì Kì nói tên khách sạn và địa chỉ, sau khi bàn với cô Cao, quyết định đến một nhà hàng Tây gần đó gặp nhau, có thể uống một chút cà phê trước và nói chuyện phiếm, sau đó cùng ăn cơm chiều.

Kì Kì ngồi trong nhà hàng đợi, không lâu sau, một người phụ nữ tóc ngắn đi tới, dáng người đã mập ra, nụ cười lại vô cùng tươi sáng.

La Kì Kì lập tức đứng lên, vì từ nội tâm có lòng tôn kính, nên không mím cười theo thói quen, giống một cô

bé nhút nhát.

Cô Cao cũng vậy, trước tiên nhìn La Kì Kì từ đầu đến chân, như đang muốn kiểm tra xem cô có sơn móng tay đỏ chói, có đeo đồ trang sức không.

Cô Cao bảo Kì Kì ngồi xuống, cau mày nói: “Sao lại gầy thế? Mỗi ngày em ăn cái gì? Cô nghe nói em ra nước ngoài, đồ ăn ở nước ngoài không ngon à? Thân thể em không khỏe? Có thường xuyên rèn luyện thân thể không?”

La Kì Kì cười, La Kì Kì khéo léo thông minh ở trước mặt cô giáo Cao chỉ là một cô bé không biết tự chăm sóc bản thân.

Cô nhẹ giọng hỏi tình hình gần đây của cô Cao.

Sau khi cô Cao sinh em bé, sức khỏe không tốt, liền nghỉ việc dạy học, bây giờ đang công tác tại văn phòng. Có một đứa sáu tuổi, đang học đàn dương cầm, công việc chủ yếu mỗi ngày của cô chính là đấu trí so đũa với con, để con luyện đàn nhiều hơn.

Kì Kì rất vui vẻ lắng nghe, biết được người mình yêu thương, tôn trọng có được cuộc sống hạnh phúc chính là niềm vui lớn nhất.

Kì Kì vẫn ở bên cô Cao cho đến hơn chín giờ tối, mới lưu luyến tạm biệt nhau.

Lúc rời đi, cô vô cùng trình trọng nói với cô giáo Cao: “Cảm ơn cô, cô Cao, nếu không có cô, vận mệnh của em sẽ hoàn toàn không khác biệt.” Đây là lần đầu tiên Kì Kì nói ra lời cảm ơn cô Cao, mười năm sau, cô mới hiểu một đạo lý, trong lòng nghĩ gì phải nói ra, người ta mới biết được.

Cô Cao không có thói quen nói trắng ra, ngại ngừng chuyển hướng đề tài, nhưng mà, có thể nhìn ra được, trong lòng cô vô cùng kích động cao hứng. Có học trò thật lòng cảm kích cô, có học trò vì cô mà thay đổi được cả vận mệnh, đây có lẽ mới chính là vòng nguyệt quế vinh quang nhất trong cuộc đời giáo viên của cô.

Kì Kì rất vui vì mình có thể nói ra lời cảm kích cô giáo Cao.

Trở lại khách sạn, chuyện đầu tiên Kì Kì làm chính là kiểm tra hòm thư điện tử.

Không có hồi âm của Quan Hà, không biết cô ấy có kiểm tra hòm thư không, hay hòm thư này đã bị bỏ rồi, lòng cô có nổi thất vọng nhàn nhạt, nhưng rồi lại nghĩ, chỉ cần bản thân có lòng, khẳng định có thể liên hệ được với Quan Hà, không cần phải vội vàng trong chốc lát.

Tắm rửa xong, Kì Kì ôm hộp giấy lên giường, nhìn nó ngẩn người, bên trong có chứa tất cả niềm vui và nước mắt thời niên thiếu của cô.

Mười năm trước, trong lòng cô đau xót, oán hận niềm phong tất cả, hận không thể cả đời không bao giờ nhớ lại nữa, cũng tin tưởng vững chắc trên con đường phía trước, nhất định có thể gặp được những con người ưu tú và thú vị hơn, mười năm sau, trải qua thời gian lắng đọng lại, cô bắt đầu hiểu được, đó mới là những gì tốt đẹp nhất cô có được trong cuộc đời mình.

Tiểu Ba đã sớm quên cô, Trương Tuấn đã sớm không còn yêu cô nữa, nhưng, họ đã từng quý trọng và thương

yêu cô, điều đó mới là quan trọng nhất.

Không biết đêm qua khi nào thì ngủ, buổi sáng tỉnh lại, La Kì Kì phát hiện mình như vừa mới ngủ cạnh cái hộp giấy, không khỏi cười khỏ

Đeo kính áp tròng, đeo đồ trang sức trang nhã. Mặc váy hoa rộng, đội mũ che nắng màu vàng nhạt, đi đôi giày thoải mái nhất, mang theo chiếc túi xách màu vàng nhạt nữ tính, La Kì Kì nhìn mình trong gương, vừa lòng gật gù đầu, vui vẻ bước ra cửa.

Cô như đang dạo phố, đến quán karaoke trước đây của Tiểu Ba, hoàn toàn trong dự đoán, quán karaoke đã không thấy nữa. Những cửa hàng xung quanh cũng bị hủy hoàn toàn, thống nhất quy hoạch thành một phố bán đồ ăn vặt.

La Kì Kì vừa đi vừa nhìn, thỉnh thoảng mua chút đồ ăn nhẹ, vẫn đi dạo đến cuối đường.

Ra đường dành riêng cho người đi bộ, có rất nhiều lái xe taxi ngồi xỏm ở ven đường, hỏi cô có muốn đi xe

không. Cô khách khí lắc đầu, dọc theo con đường ba phần quen thuộc, bảy phần xa lạ, dạo đi, dạo lại.

Cô còn bị lạc đường, nhưng đi đi lại lại, vẫn ra ngoài được, hơn hai giờ sau, đi tới trước phòng khiêu vũ.

Đã thay đổi hoàn toàn, không tìm thấy “Bên Dòng Nước” của ngày trước nữa.

Bởi vì tất cả đều nằm trong dự đoán, nên La Kì Kì cũng không quá thất vọng, theo dòng người, chậm rãi bước đi, mỉm cười đánh giá từng cái góc, nhưng sâu trong lòng vẫn có một tia phiền muộn không thể lái đi được. Người xưa thờ dài cảnh còn người mất, nhưng lại không biết điều bi ai nhất là cảnh vật không còn thuộc về mình, người nay còn không có cảnh vật để mà tưởng nhớ.

Ba chữ “Bên Dòng Nước” thật to, cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, mà nó đã đột nhiên nhảy vào mắt.

Giây phút đó, cô dường như đã ngừng thờ.

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Chỉ là tên quán giống nhau mà thôi. “Bên Dòng Nước” là một hiệu sách rộng rãi cổ kính, không phải phòng khiêu vũ ngợp trong vàng son. Tuy nhiên, cô lại không nhìn được đẩy cửa kính ra, nâng rèm trúc lên, đi vào hiệu sách.

Không gian thoáng mát, thanh bình, hoàn toàn khác với thế giới bên ngoài.

Không biết là vì thời gian, hay vì việc kinh doanh vốn không thuận lợi, mà khách trong hiệu sách không nhiều lắm, hai cô nhân viên cũng có vẻ lười biếng nhàn hạ, nhìn thấy cô tiến vào, chỉ cười cười.

La Kì Kì vừa đi vừa đánh giá những cuốn sách trên kệ, hiệu sách trang hoàng đặc biệt theo phong cách lâm viên Trung Quốc cổ xưa, lợi dụng giá sách và hàng sách tạo ra một không gian riêng nhỏ bé, ngoài mấy cây xanh làm đẹp ra, không trang trí thứ gì khác.

Không giống những hiệu sách khác, tràn ngập những sách văn nghệ giải trí, trong này có rất nhiều sách về

quản lý, tài chính, thậm chí cả kinh tế vi mô nhằm chán cũng có.

Điều làm La Kỳ Kỳ kinh ngạc nhất là, góc trong cùng của hiệu sách, còn có một không gian vuông vức, kê một bàn bi-a. Lúc này đèn treo bên trên còn chưa bật, không gian u ám yên tĩnh, giống như một thế giới khác.

Cô đến gần, cầm gậy bi-a lên, vô ý nghịch nó trên tay, bao nhiêu kỷ niệm như dòng nước lũ tràn về trong đầu.

Người phục vụ bật đèn lên, bàn bi-a hiện rõ, gián đoạn hình ảnh trong đầu La Kỳ Kỳ, cô gái mỉm cười nói: “Nếu chị có cần gì, cứ bảo tôi.”

“Cho tôi một cốc trà long tinh, có thể chứ?”

“Được.”

La Kỳ Kỳ cúi người, chỉnh thế đánh, ba một tiếng, đẩy gậy, tất cả quả bóng bi-a trên bàn đều tản ra. Kỹ năng Tiểu Ba dạy cho cô, cô vẫn không quên.

Sau khi cô đánh một quả, người phục vụ bung trà lại, đặt trên một chiếc bàn tròn: “Mời chị ngồi đây, mời dùng.”

La Kì Kì nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ của các cô tên là gì, cô biết không?”

Cô gái cười cười ngại ngùng: “Tôi không biết, hằng ngày chị Vương quản lý quán, ông chủ thật sự là bạn của chồng chị Vương, thỉnh thoảng lại đến đây chơi bi-a.”

“Người ấy trông như thế nào?”

“Chắc cũng đến ba mươi tuổi rồi, không quá cao, khoảng trên dưới 1m78, nhìn rất nhã nhặn...” Cô gái cười nói: “Aiz, tôi cũng không nói rõ được, dù sao là một người khá được.”

“Trên lưng anh ấy có hình xăm không? Mùa hè, cho dù mặc áo, nếu để ý nhìn, cũng có thể nhìn thấy.”

Cô gái tập trung suy nghĩ một lúc, “Ồ, có đấy, nhưng cũng không thấy rõ đó là hình gì.”

“Cô biết cách liên hệ với anh ấy không?”

Cô gái thành thật cười: “Sao tôi có thể biết được?”

“Vậy chị Vương thì sao?”

“Chị ấy không có ở đây.”

“Cô có biết khoảng khi nào chị ấy sẽ đến không?”

“Buổi sáng chị ấy đến đây, nhưng đôi khi lúc chúng tôi tan làm, anh Dịch —— là chồng của chị Vương, sẽ về chơi bi-a.”

Anh Dịch? Ô Tặc họ Dịch. Kì Kì suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới chị Xinh Đẹp họ Vương, nhưng tên thật của Ô Tặc và Xinh Đẹp là gì? Cô đã không thể nghĩ ra, hóa ra thời gian cũng làm cô hoàn toàn thay đổi.

Cô gái nói: “Nếu không mai chị lại đến đây, buổi sáng chị Vương thường xuyên đến một lần.”

La Kì Kì cười gật gật đầu: “Cảm ơn cô.”

Cúi người đánh bi-a, vừa đánh vừa buồn bực nghĩ, vì

sao là hiệu sách? Chẳng lẽ nhiều năm qua đi như vậy, Tiểu Ba vẫn không thể quên được chuyện cũ anh không thể vào đại học?

Một đoạn hình ảnh, vài câu đối thoại đột nhiên nhảy ra.

Trong văn phòng của anh Lí, lần đầu tiên Tiểu Ba dẫn dò cô, làm việc không được xúc động, phải biết quý trọng bản thân. Anh cười hỏi cô: “Kì Kì, sau này em muốn làm gì?”

“Có. . . có. . . Em thích đọc sách, có thể mở một hiệu sách nhỏ, như thế ngày nào cũng được đọc sách mà lại còn kiếm được tiền nữa.”

Trong khoảnh khắc khi cô hiểu ra, trước mắt cô giống như có trăm ngàn đóa hoa lửa đỏ rực đang nổ tung hát vang, cả thế giới đều bùng sáng, cả thế giới đều rực rỡ, được niềm vui bùng nổ.

Anh đã không quên! Anh không hề quên!

Bất ngờ đến không gian này, một giọt lại một giọt

nước mắt rơi xuống bàn bi-a, tạo ra những vết thâm trên mặt bàn. Hai tay La Kì Kì chống vào góc bàn bi-a, cúi đầu, để mặc nước mắt chảy xuống, mắt đang rơi lệ mà miệng lại cười, vẫn còn nhớ rõ tôi, Tiểu Ba vẫn còn nhớ rõ tôi!”

Từ trước đến giờ Tiểu Ba chưa bao giờ quên cô!

Cô thay anh thực hiện một ước mơ, vì thế anh cũng thay cô thực hiện một ước mơ. Cô mang theo ước mơ của anh bay cao bay xa, mà anh giữ ước mơ của cô ở đây lắng lặng chờ.

“Nhưng mà, Tiểu Ba ơi, vì sao anh không chịu nói cho em biết? Vì sao nhiều năm trước anh để em khóc lóc rời đi?”

La Kì Kì cầm túi xách lên, đi đến quầy tính tiền.

“Tôi có thể để lại lời nhắn cho chị Vương không? Phiên các cô chuyển nhanh cho chị ấy giúp tôi.”

Nhân viên thu ngân trả lại tiền lẻ cho La Kì Kì:
“Không thành vấn đề, tôi sẽ gọi điện thoại cho chị

Vương.”

La Kì Kì cầm bút, viết xuống tờ giấy nhẵn:

Hiệu sách xinh đẹp ấm áp, thật giống giấc mơ của một thiếu niên. Người nằm mơ đã quên bản thân mình nghĩ tới cái gì trong chốn hồng trần xóc nảy, nhưng không thể dự đoán được, khi bỗng quay đầu lại, giấc mơ đã thành hiện thực.

Tiểu Ba, ngày mai em sẽ chờ anh ở bờ sông, không gặp không về. —— Kì Kì

Cô đưa giấy cho nhân viên thu ngân, nhưng cô lại thấy lo lắng, cầm lại tờ giấy, bổ sung thêm một câu ở bên dưới: “Em nói là không gặp không về!”

La Kì Kì cầm túi xách đi ra hiệu sách, đi dạo theo đám đông, cảnh trí vẫn giống y như vừa nãy, nhưng cô không còn thấy phiền muộn nữa, không nhìn được nở nụ cười.

Những năm gần đây, cô đi qua rất nhiều đất nước, ngắm nhìn rất nhiều phong cảnh, trải qua rất nhiều

chuyện, nhưng, người cô muốn chia sẻ tất cả những điều này lại không ở bên cô, tất cả phần khích đều mang theo một tia tiếc nuối, ngày mai cô sẽ kể tất cả cho anh nghe, tất cả khổ hạnh và phần khích mấy năm nay.

Một đôi vợ chồng đi lướt qua cô, người đàn ông để tóc rất ngắn, mặc áo ba lỗ, thân thể cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn trên hai cánh tay, trên lưng có một hình xăm to, kéo dài đến cánh tay.

M cậu bé ngồi trên bờ vai người đàn ông, cậu bé ôm chặt đầu anh, lớn tiếng kêu “Giá, giá”, bên cạnh người đàn ông là một người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc xoắn dài, vừa nói chuyện điện thoại, vừa chăm chú nhìn con trai.

Giá, giá: (jià jià) kiểu như cậu bé coi bố mình là ngựa ^^.

La Kì Kì đi qua họ, chậm rãi dừng bước, họ đi qua cô rồi lập tức đi thẳng.

Kì Kì quay đầu lại, nhìn họ đi qua một cửa hàng,

đứng trước “Bên Dòng Nước”, người đàn ông tung con trai lên cao, lại đỡ lấy, cậu bé vui sướng cười ha ha, trong tiếng cười của cậu bé, người đàn ông bế con trên cánh tay, đi vào “Bên Dòng Nước”. Người phụ nữ vẫn đứng ngoài cửa, nói chuyện điện thoại.

Cách đám người, La Kì Kì vẫn nhìn cô ấy, tầm mắt cô ấy vài lần đảo qua người La Kì Kì, nhưng không dừng lại.

Kì Kì cười rộ lên, Xinh Đẹp và Ô Tặc thực sự đã ở bên nhau! Giữa dòng sông thời gian rất cuộc đã chảy qua những gì, đã không còn quan trọng nữa, người thanh niên ở bên Xinh Đẹp năm đó có lẽ chỉ là người thân của cô ấy, có lẽ là một gốc cây cô ấy níu được vào khi đang tuyệt vọng, nhưng, dù thế nào, cuối cùng cô ấy vẫn chọn Ô Tặc.

La Kì Kì cười với Xinh Đẹp, xoay người, hòa vào biển người, vui sướng vừa rồi lại biến mất không thấy.

Nếu hơn mười năm trước nói với Ô Tặc và Xinh Đẹp, họ sẽ không nhận ra Kì Kì khi đối mặt nhau, khẳng

định sẽ không ai tin, nhưng trong chốn hồng trần hỗn loạn nhốn nháo, cuộc sống vội vã bận rộn chung quy vẫn có thể đục khoét đi những ký ức, nhưng cô có thể trách họ không? Cô cũng quên tên của họ mà? Đây không phải là nhận thức sao? Một bên bước đi, một bên quên đi.

Thời gian mười năm, cô hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của Tiểu Ba, có lẽ Tiểu Ba đã sớm không quan tâm cô làm gì.

“Bên Dòng Nước” khẳng định có liên quan với quá khứ, nhưng không nhất thiết nó có liên quan đến cô, có lẽ đó chẳng qua là kỷ niệm với khoảng thời gian đã đánh mất của Tiểu Ba.

Chỉ cần từng có thời niên thiếu, mỗi người đều giữ lại một chút mềm mại vì mất đi tuổi thanh xuân ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng. Trong khoảng cách với năm xưa tang thương, trong mắt sẽ bỗng xẹt qua những âm đảm không hiểu rõ, giống như đứng trước phong cảnh từng quen biết, trong lòng sẽ bất chợt dâng lên nỗi phiền muộn vô danh. Nhưng những âm đảm và phiền muộn

đó, cũng không có nghĩa là họ muốn gặp lại người có trong kỷ niệm.

Thời gian trong quá khứ là thời gian đã qua, không thể quay về được, bạn bè năm xưa chính là bạn bè cũ, chỉ còn lại trong trí nhớ tốt đẹp.

Tiểu Ba sẽ đến bờ sông theo lời hẹn của cô chứ?

Cô không biết.

Sáng sớm, sau khi ăn sáng, La Kỳ Kỳ mặc áo T-shirt trắng, quần đùi jeans, lưng đeo chiếc ba lô to, mang theo nước và bánh mì, đi bộ về phía bờ sông.

Thời gian qua, khi cô rời đi, nghĩ rằng chỉ cần mình nguyện lòng, tùy thời sẽ có thể trở về, mà lại không biết, trong dòng nước xiết của cuộc sống, thăm lại chốn xưa là một chuyện vô cùng xa xỉ, lần từ biệt này chính là mười năm.

Đi bộ hơn một tiếng, đến rừng cây xanh, mỗi cây đều cao to hơn rất nhiều, trong trí nhớ của cô, đây chỉ là một rừng cây nhỏ, mà giờ lại giống một khu rừng rậm nhỏ.

Kì Kì vừa đi, vừa nhẹ nhàng vuốt ve thân cây.

Rất nhiều năm trước, từng có một cậu thiếu niên mặc áo T-shirt hai màu xanh trắng, phong nhã hào hoa đứng ở chỗ này, chờ cô gái mình yêu thương. Cậu thiếu niên đó đã bị thời gian mang đi, nhưng những cái cây vẫn ở nguyên nơi đây.

La Kì Kì xuyên qua rừng cây rậm rạp, đến bờ sông.

“Tôi đã trở về.” Cô lặng lẽ nói trong lòng.

Cô cởi ba lô trên vai xuống, ngồi cạnh bờ sông, nhìn nước sông, đây là nơi mà cô luôn nhớ thương.

Trong vô số giấc mơ hàng đêm, cô thường mơ thấy mình về tới bờ sông, trong giấc mơ của cô, có Trương Tuấn, Tiểu Ba, Hiểu Phi, Quan Hà, họ vẫn có bộ dáng của thiếu niên, mọi người cùng một chỗ nói nói cười cười, vui vẻ chơi đùa.

Có đôi khi, cô sẽ cười khi tỉnh giấc mơ, niềm vui tràn ngập cõi lòng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc khi có ý thức, họ đã sớm cách cô mà đi, như thời thanh xuân

một đi không trở lại.

Kì Kì yên lặng ngồi rất lâu, lấy hộp giấy mà mình đã ký tên niêm phong từ trong ba lô, ôm chặt nó vào trong ngực.

Mười năm trước, cô không chút do dự đặt nó sau lưng, chạy theo tương lai, mười năm sau, cô bắt đầu hiểu được, cô vĩnh viễn không thể quên đi những kỷ niệm này, cho dù đau khổ hay cười vui, sự tài phú của cô, cuộc đời cô vì chúng mà đầy đủ, vì thế, lúc này đây, cô sẽ mang theo chúng đi về tương lai.

Cô mở hộp ra.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một hộp nhựa không to không nhỏ, trong hộp nhựa là mấy lọ nhũ sơn móng tay đã khô cạn, vài chiếc kẹp tóc.

Sau khi Hiểu Phi gặp chuyện không may đã cắt mái tóc dài, làm cho bộ dáng mình giống một cậu con trai, đem lọ nhũ và kẹp tóc mà mình không cần đưa cho cô.

Kì Kì cầm lọ nhũ đặt trên lòng bàn tay ngắm nhìn.

Nghỉ hè lớp 8, ngày nào cô cũng gặp Hiểu Phi, hai người ngồi trên sofa nhà Hiểu Phi sơn móng tay, Hiểu Phi dạy cô phối hợp màu nhũ và màu quần áo, còn giúp cô chải đầu kẹp tóc, hai người thăm thì nói chuyện, ước định sau này học cùng một trường đại học, vĩnh viễn là bạn tốt. Hiểu Phi còn cười nhạo cô không có lý tưởng to lớn, không biết kiếm tiền, nhưng còn nói không có vấn đề gì, cô sẽ phụ trách việc kiếm tiền nuôi hai đứa.

La Kì Kì nhẹ nhàng nói với lọ nhũ: “Hiểu Phi, cậu đang ở đâu? Cậu có biết bây giờ kinh tế của tớ rất khá giả không, tớ rất biết kiếm tiền đó nhé, dù cậu có thế nào, tớ cũng có khả năng chăm sóc cậu.”

Sau khi tốt nghiệp đại học, La Kì Kì từ bỏ cơ hội làm việc tại Bắc Kinh, cô đi Quảng Châu.

Ở thành phố xa lạ, kết giao với những người bạn mới, công tác rất nhiều, việc làm cô thích nhất, nhưng dù đã tận dụng các loại cơ hội, đến Quảng Châu, Thâm Quyển, quán bar ở Hong Kong. Nhóm ca sĩ trong quán bar đều là những chàng trai trẻ theo đuổi ước mơ âm nhạc của mình, rất nhiều người giống Vương Chính, nhưng không

phải là Vương Chinh.

Ban ngày La Kì Kì là thành phần tri thức, đứng đắn, nghiêm túc trong văn phòng, ban đêm liền biến thành cô gái hào phóng lưu luyến thanh sắc đêm tối, kết bạn kết bè, trò chuyện các loại tin tức đồn nhảm.

Trong đủ loại tin tức đường phố, cô đào móc được một chút tin tức về Vương Chinh, anh ta từng hát trong quán bar, tổ chức ban nhạc cùng mọi người, đã từng làm đĩa nhạc nhưng thất bại, sau đó, anh ta liền mai danh ẩn tích

Những người nơi đây đều là như thế, đột nhiên xuất hiện, dùng tên khác rất văn nghệ, chơi nhạc, nói về lý tưởng, một năm tuổi qua đi, lý tưởng càng đổi càng phai nhạt, rượu lại càng uống càng nhiều, một số người bỗng nhiên tỉnh rượu rồi biến mất, một số người lại gây tê bản thân rồi uống rượu quá độ đến ngộ độc, ngày ngày lờn vờn, giống một bóng ma lang thang trong những góc xó của thành phố.

Sự biến mất của Vương Chinh, chẳng phải là kết cục

kém cỏi nhất. Nhưng, Hiếu Phỉ thì sao?

La Kì Kì gần như đã lục tung cả bầu trời và lòng đất, mà vẫn không có tin tức của cô ấy.

Cô thường đứng trên cầu vượt ở Quảng Châu vào lúc ba giờ sáng, hét to với cả thành phố: “Cát Hiếu Phỉ, cậu còn nợ tớ một bữa thịt dê nướng!”

Hét hết lần này đến lần khác, hét đến khàn cả giọng, câu trả lời dành cho cô là một chuỗi âm thanh ân cần thăm hỏi, thăm hỏi tổ tông ba đời nhà cô.

Thành phố này ồn ào náo nhiệt, ngày ngày đêm đêm đều có âm thanh, nhưng, nó vẫn không có âm thanh cô tìm kiếm.

Hơn một năm sau, dưới sự đề nghị của Trần Kính, cô đến trường Đại học Stanford học thạc sĩ quản trị kinh doanh, rời khỏi Quảng Châu.

La Kì Kì nắm lọ nhũ, chôn đầu vào đầu gối.

Thế giới này có một số việc sẽ có đáp án, nhưng có

một số việc tựa như vĩnh viễn cũng không có đáp án. Hiểu Phi có phải sẽ trở thành câu đố vĩnh viễn không có đáp án trong cuộc đời cô? Cô không biết, cô chỉ biết là, cô sẽ vĩnh viễn mang theo cô ấy, cho đến lúc chết.

Thật lâu sau, Kì Kì mới đặt lại lọ nhũ vào hộp, tùy tay lấy một thứ từ trong hộp giấy ra.

Là một chiếc túi nhựa nhỏ màu trắng, sờ rất mềm mại, không biết chứa cái gì.

Kì Kì tràn đầy tò mò mở ra, thấy một chiếc váy đỏ chấm trắng. Cô che miệng lại, khiếp sợ nhìn chằm chằm.

Cô vẫn còn giữ cái này ư? Ngay cả chính cô cũng đã quên!

Cô không nhận được đứng dậy, giơ chiếc váy lên, cẩn thận nhìn, nhiều năm như vậy rồi, mà chiếc váy này vẫn mới như trước. Cô so thử chiếc váy lên người mình, có vẻ vẫn vừa với cô.

Kì Kì lại không nhận được nhảy vài bước, nếu Tiểu Ba

gặp cô, cô nhất định sẽ mặc chiếc váy này, mời anh nhảy một điệu.

Theo bản năng, cô ngẩng đầu nhìn hướng bờ sông, đã là buổi chiều rồi, Tiểu Ba vẫn chưa xuất hiện.

Anh ấy sẽ đến chứ? Không biết nữa.

Có lúc Kì Kì nghĩ ra vô số lý do cảm thấy Tiểu Ba nhất định sẽ đến, có lúc lại nghĩ ra vô số lý do cảm thấy Tiểu Ba nhất định sẽ không đến.

Đêm qua cô từng lo âu vì chuyện này, bây giờ lại bắt đầu bình tĩnh, có tới hay không là lựa chọn của Tiểu Ba, chờ đợi hay không là lựa chọn của cô, điều cô có thể làm chỉ có thể là cố gắng hết sức để sau này không tiếc nuối.

Kì Kì gấp gọn chiếc váy lại, để vào trong túi, đặt xuống hộp giấy, nhắm mắt lại, sờ vào trong hộp.

Lúc này đây thứ cầm lên sẽ là đoạn kỷ niệm nào?

Một phong thư da trâu to màu nâu.

Cái này Kì Kì nhớ rất rõ, bên trong có liên quan đến Trương Tuấn, nhưng rốt cuộc nó có cái gì, cô lại nhớ không rõ lắm.

Vé vào Vạn Lý Trường Thành, vé vào Di Hoà Viên, vé vào Xà Quán ở Thanh Đảo.... Trên vé vào Tử Cấm Thành viết năm tệ, vé vào Di Hoà Viên mới mười lăm tệ, bây giờ chỉ sợ năm mươi tệ cũng không đủ.

Mấy tấm vé xem phim, không có năm, chỉ có ngày, có màu xanh lam, hồng nhạt, màu vàng, mỗi một loại màu đều có hai tấm vé, chỗ ngồi cũng là cạnh nhau. Đây là vé xem phim mà cô và Trương Tuấn từng dùng.

Kì Kì cầm vé, nhìn hết mặt trước rồi lại mặt sau, cô không nhớ được đã từng xem phim gì. Cô cũng không thể nhớ nổi, họ đã nói những gì, làm những gì trong rạp chiếu phim.

Tám ảnh chụp ngày tốt nghiệp tiểu học, Trương Tuấn với mái tóc con nhím trên đầu, đứng ở giữa hàng cuối cùng, nhìn về phía màn ảnh, há miệng cười ngây ngô. Các nữ sinh đều đứng ở hàng trước, cô đứng ở góc

ngoài cùng, trên mặt không có vẻ tươi cười, ánh mắt không nhìn màn ảnh, mà nhìn chằm chằm xuống mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt

Kì Kì nhìn thấy vậy liền cười rộ lên, cô bé ngại ngùng, nhút nhát này thật sự là cô sao? Lại rất nhanh đã hiểu, đây chính là tấm ảnh duy nhất cô chụp cùng Trương Tuấn. Trong trại hè, có rất nhiều cơ hội chụp ảnh, cô cố chấp, không tự nhiên không chịu chụp. Có hai ba kiểu ảnh chụp chung, phim ảnh ở chỗ cô giáo Hinh, khi về trường, cô giáo đó cũng quên chuyện này, không rửa ảnh cho họ, lúc ấy cô cũng không để ý.

La Kì Kì nắm ảnh chụp, khó chịu vô cùng, thời gian vui vẻ nhất giữa cô và Trương Tuấn chính là ở Thanh Đảo, nhưng lại vì cô không được tự nhiên và cố chấp, không chụp một bức ảnh nào làm kỷ niệm. Vì sao năm đó cô lại nhảy cảm, quật cường và cố chấp như vậy?

Lấy thiệp chúc mừng Noel ra, chắc vì để tâm đến cô, tấm thiệp không có chữ gì liên quan đến tình yêu, chỉ có lời chúc cô Noel vui vẻ, nhưng bên trong tấm thiệp lại dán một thiệp trái tim nho nhỏ, bên trên viết chữ tiếng

Anh: I' ll love you forever! ! ! ! ! Người viết chữ hản là cảm thấy những chữ này còn không biểu đạt được tình cảm của mình, lại dùng thêm sáu dấu chấm than. Có lẽ vô cùng ngây thơ, lại tràn đầy chân thành tha thiết.

La Kì Kì kinh ngạc nhìn, mười một năm trước, cô nhận được tấm thiệp này, nhưng mãi đến mười một năm sau, cô mới hiểu được tâm tư của người viết thiệp và ý nghĩa của mấy dấu chấm than. Năm đó nhận được thiệp, chắc rằng cô chỉ vui vẻ ngọt ngào xem nó, mà lại không cẩn thận đọc những dòng chữ người ta viết bên trong. Thiếu niên đó muốn viết rất nhiều lời tâm tình, nhưng lại sợ cô bị bố mẹ phát hiện, nên mới dùng một tấm thiệp chúc mừng thật to với những lời chúc bình thường, lại dùng một tấm thiệp nhỏ nhắn viết ra lời tâm tình của mình. Ở chợ không mua được thiệp nhỏ như thế này, cậu nhất định đã chọn một tấm thiệp to có hình trái tim, lại dùng kéo cắt hình trái tim đó ra.

Trước mắt Kì Kì hiện ra một thiếu niên, vô cùng chăm chú cắt thiệp, nhẹ nhàng cẩn trọng dán tấm thiệp nhỏ xinh vào tấm thiệp to, lại dùng giấy trắng thấm khô keo dính, không để bắn một tí nào, bởi vì đây là món

quà cậu giành cho cô gái mình yêu thương...

Trong cuộc đời của cô, từng có một thiếu niên yêu cô sâu đậm như vậy.

Thiếu niên đó từng hát cho cô nghe:

Không cầu mong gì, không kiếm tìm gì

Muốn đột phá thiên địa cầu đêm dài

Sau khi bốn ba có thể nhìn thấy em

Em có biết không?

Bình thường cũng phải bình thản cũng đúng

Thiên địa tự do nhưng lại cầu mong mặt trời mọc

Để có thể nhìn thấy em vào mỗi sáng sớm

Vậy đã là rất tốt rồi

Khi tất cả những gì quanh anh chỉ thoảng qua như làn gió, là lúc em cho anh tìm được bến bờ

Không muốn rời đi chỉ nguyện giữ cho tình cảm mãi không héo rũ...”

Bài: Mỗi ngày yêu em thêm một chút của Trương Học Hữu, Trương Tuấn hát thay Kì Kì khi cô ấy bị Quan Hà và mọi người yêu cầu hát.

<http://www.youtube.com/watch?v=7Bo1Gk28G4Q>

Thiếu niên đó vì cô mà thần hồn điên đảo, thi cử rối loạn, không thềm quan tâm tương lai của mình; thiếu niên đó sẽ vì cô, mà ghen đến mức ra tay quá nặng, không hề lo lắng đến tiền đồ của mình; thiếu niên đó cảm thấy cô còn quan trọng hơn chính bản thân mình, sẵn sàng vì cô mà nỗ lực thay đổi bản thân.

Nhưng mà, cảm tình của cậu cuối cùng lại vì sự tự ti, kiêu ngạo và tùy hứng, ngốc nghếch, quật cường của cô tiêu hao hết.

Ánh mắt La Kì Kì đã dần ẩm ướt, cô bắt đầu hiểu vì sao bao năm rồi mà cô vẫn không thể quên được Trương Tuấn —— người đã sớm không còn yêu cô nữa. Cô

không thể quên được có lẽ không phải là Trương Tuấn, mà là, từng có một người yêu cô như vậy. Cô canh cánh trong lòng có lẽ không phải là Trương Tuấn không yêu cô, mà là, không có một người con trai nào có thể yêu cô như Trương Tuấn.

Mặt trời chậm rãi ngả về phía tây, La Kì Kì ngồi ở bờ sông, nhặt một đoạn lại một đoạn ký ức —— đẹp đẽ và không đẹp đẽ, có vui cười thoải mái, cũng có áp lực thống khổ khóc thương. Nhưng dần dần, ngưng tụ tất cả đau khổ và vui cười trở thành một ký ức đẹp đẽ nhất, nhẹ nhàng quan tâm đến cuộc đời của chúng ta.

Bởi vì khi họ nghỉ chân, ngoái đầu nhìn lại, tuổi xuân của chúng ta mới không trở thành cô đơn tịch mịch mà ngậm ngùi, bởi vì có họ làm bạn, mỉm cười, tuổi xuân của chúng ta mới tấu lên chương nhạc xán lạn nhất.

Những người đã cùng chúng ta vui cười và khóc thương thực sự đã đi xa, có lẽ cuộc đời này không bao giờ gặp lại.

Nhưng, tình yêu và sự quan tâm họ để lại vĩnh viễn

sẽ không mất đi.

Trong khoảnh khắc chúng ta bỗng nhiên quay đầu, họ ở chỗ này, vẫn mang khuôn mặt trẻ trung năm xưa, khắc sâu với thời thanh xuân của chúng ta, mà chúng ta cũng mang khuôn mặt trẻ trung, cũng vĩnh viễn khắc sâu vào thời thanh xuân của họ.

Hết chính truyện.

(Vĩ thanh: nghĩa là đoạn nhạc cuối cùng, từ rất hay thấy ở cuối truyện.)

Trên sân đấu bóng rổ, các nam sinh đều đang tập trung tranh đấu, bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi nhiều lần làm màu da họ trở thành màu đồng, phản phát sức sống mãnh liệt, bông bột, thỉnh thoảng lại bật ra vài câu nói tục cũng làm người ta bật cười, đây là tư thái độc đáo của thanh xuân.

Bên sân bóng rổ, có những đám nữ sinh túm tụm cùng nhau, chạy quanh bên sân, lúc kêu to cổ vũ, lúc lại vỗ tay.

La Kì Kì mỉm cười nhìn những nữ sinh ấy, họ như vậy có thể là giả không? Rõ ràng là quan tâm đến anh ấy, lại đi cổ vũ cho người khác. Chỉ đưa một chai nước thôi, mà lại cứ như đang làm công việc của gián điệp, vất hết óc để nghĩ cách tránh đi sự chú ý của mọi người.

Bóng rổ lăn đến dưới chân La Kì Kì, có nam sinh chạy tới lấy bóng. Khi La Kì Kì cúi người nhặt bóng lên, đột nhiên nhớ tới một cảnh tượng từng diễn ra, cô tưởng rằng khi mình đứng thẳng dậy ném bóng đi, người nhìn thấy sẽ là Trương Tuấn, khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, cô hiểu anh cố ý ném bóng về phía này, anh cũng biết cô hiểu, ánh mắt vụng trộm dậy lên cảm giác ngọt ngào, như có được một bí mật hạnh phúc nhất thế giới.

Nhưng, không phải!

Không có cậu thiếu niên đi nhặt bóng, nhưng vẫn nhìn cô. Cùng là một cái sân ấy, cũng ồn ào giống vậy, cùng là trò bóng rổ, nhưng đã bị ngăn cách bởi thời gian, mười năm.

Cô đưa bóng rổ cho cậu thiếu niên xa lạ, cậu cười

cười, tỏ vẻ cảm ơn, rồi lại chạy nhanh ra sân bóng.

La Kì Kì yên lặng rời khỏi sân bóng rổ, đi đến vườn trường.

Khi tới cổng trường, anh bảo vệ trẻ chào hỏi La Kì Kì: “Tan làm rồi à? Hôm nay về sớm thật.”

“Đúng vậy, về sớm một chút mua thức ăn nấu cơm.”

La Kì Kì đứng ngoài cổng trường, nhìn dòng xe cộ nhộn nhịp trên đường phố, nhớ đến mười năm trước khi cô đứng ở chỗ này, đột nhiên lòng cảm thấy chua xót, là vì mất đi con người, hay còn vì mất đi thời gian? Cô không biết.

Quay đầu lại nhìn, ánh hoàng hôn đã chiếu đến cổng trường, các bạn học sinh tùm năm tùm ba ra ra vào vào, hai cô gái mặc đồng phục cấp Ba dắt xe đạp ra cổng trường, vừa nói vừa cười, bàn xem buổi tối gặp nhau ở đâu.

La Kì Kì vẫn nhìn họ, dù biết họ đã đi xa.

Những cô gái ấy là thật lòng đối tốt với nhau, hay chỉ là thân mật ngoài mặt? Họ có thể thương thức lẫn nhau, hay là ghen tị nhau? Mười năm sau, khi họ quay đầu nhìn thời thanh xuân của mình, nhớ tới đối phương, sẽ cảm thấy ấm áp, hay là chua xót?

Kì Kì trở lại khách sạn mình thuê, vừa vào cửa liền gọi điện thoại cho Dương Quân.

Dương Quân hỏi: “Bao giờ t cậu đến Bắc Kinh? Tớ đã dọn xong phòng cho cậu từ lâu rồi đó, chỉ chờ cậu vào ở thôi, sẽ thức trắng đêm nói chuyện với cậu.”

“Vài ngày nữa nhé, tớ muốn phiên cậu một chuyện.”

“Cứ nói đi!”

“Tớ biết cậu vẫn thường giữ liên lạc với các bạn hồi cấp Ba, cậu có thể giúp tớ tìm cách liên hệ với Quan Hà không?”

“Không thành vấn đề, cô ấy học lớp 12-4 đúng không? Tớ không hề thiếu bạn bè lớp đó, tớ sẽ hỏi giúp cậu. Hỏi được sẽ gọi cho cậu sau.”

Kì Kì không có di động, vì chờ điện thoại nên không dám đi ra ngoài ăn cơm, cô gọi bữa tối đến phòng, vừa xem TV vừa chờ điện thoại.

Hơn ba tiếng sau, hơn mười một giờ, điện thoại của Dương Quân mới đến.

“Sau khi Quan Hà tốt nghiệp cấp Ba, cũng không liên lạc nhiều với mọi người, tớ hỏi mấy bạn liên, bạn này lại hỏi bạn kia, chỉ tìm được một địa chỉ thư điện tử của cô ấy thôi, còn không biết giờ có dùng không, cậu gửi thư cho cô ấy thử xem, nếu không được, tớ sẽ nghĩ cách giúp cậu.”

“Cảm ơn nhé.”

“Không phải khách khí, cậu cứ chơi thoải mái, nhớ chụp nhiều ảnh nữa, khi nào đến Bắc Kinh chúng ta lại tán gẫu.”

“Ừ.”

Treo điện thoại, Kì Kì lập tức mở máy tính, vào hòm thư, nhưng vẫn ngần người nhìn màn hình thư điện tử.

Lúc ấy còn đang trong thời niên thiếu, khí phách sôi nổi, chỉ lo nhìn về phía trước, cũng không cần thận hiểu được tâm tư Quan Hà, thật ra cô ấy viết thư, là ôm nỗi áy náy rất sâu và lời cầu xin tha thứ, chỉ là vì rất kiêu ngạo, không đặt bản thân vào vị trí của người nói lời xin tha thứ, làm như không cần để ý Kì Kì có tha thứ cho cô ấy không. Nhưng thật sự không cần sao? Nếu không cần, tại sao ngày yết bảng thi vào đại học vẫn ở bên Kì Kì? Cần gì phải viết lá thư đó giải bày nỗi lòng mình?

Kì Kì không hồi âm, đối với Kì Kì mà nói đó chính là sự phóng khoáng, vứt bỏ tất cả những gì buồn phiền, không thoải mái trong quá khứ, nhưng đối với Quan Hà thì sao?

Kì Kì không biết Quan Hà còn nhớ chuyện trước đây không, nếu cô ấy còn nhớ rõ, vậy khi cô ấy nghe thấy bài “Lại thấy khói bếp”, nhìn thấy người khác trượt patin, chỉ sợ ký ức sẽ mang theo nỗi chua xót, nhưng vào lúc ấy, các cô từng nghĩ sẽ khắc sâu những kỷ niệm tốt đẹp vào trong đầu, có thể nhẹ nhàng kể cho con gái nghe chuyện xưa tươi vui của mình.

Kì Kì bắt đầu gõ chữ.

Quan Hà:

Tớ là La Kì Kì, đây là lá thư đến muộn từ rất nhiều năm trước. Có lẽ đã không cần thiết nữa, nhưng nếu tớ không làm, tớ sẽ không thể cảm thấy thoải mái.

Năm đó sau khi Trương Tuấn và tớ chia tay, tớ làm bộ như chẳng hề để ý, dùng tiếng cười đùa để đè nén bi thương, thực ra, nỗi hận anh ấy trong lòng tớ chỉ có bản thân tớ mới biết, hận anh ấy phụ tình cảm của tớ, hận anh ấy không thích tớ, hận những lời hứa của anh ấy đều trở thành lời nói dối, chính vì vậy, tớ sẽ cố ý cười vui trước mặt anh ấy như không có chuyện gì, cố ý về nhà cùng Thẩm Viễn Triết, cố ý để người khác hiểu lầm tớ và Thẩm Viễn Triết đang yêu đương. Dùng hành động để nói với anh ấy, ai thèm để ý anh có thích em hay không? Không có anh, em vẫn vui vẻ hạnh phúc, không có anh, cũng có người khác quan tâm đến em.

Nhưng, vì bi thương vô hạn bị áp chế chưa bao giờ được phóng thích, theo thời gian đã dần dần lên men, tớ

càng muốn quên thì lại càng không thể quên được, tớ không có dũng khí quay đầu, chỉ có thể đi về phía trước.

Mấy ngày nay tớ về quê nhà, ngồi trong vườn trường, nơi chúng ta đã từng học tập và hồi tưởng lại những chuyện quá khứ, tớ phát hiện ra rằng những oán hận và bi thương của tớ đang chậm rãi được chữa lành.

Tớ và Trương Tuấn chia tay, thật sự có liên quan đến cậu, nhưng, cũng không liên quan đến cậu. Có lẽ mười năm trước, tớ nói những lời này, cậu sẽ không thể hiểu, nhưng bây giờ tớ nghĩ cậu hiểu được ý tớ. Khi niên thiếu yêu nhau say đắm, vô cùng chân thành tha thiết, nhưng trong chân thành tha thiết lại có vụng về, bởi vì gốc ghéch chưa trưởng thành nên làm người khác bị tổn thương và mình cũng bị tổn thương. Tuổi càng lớn, sẽ ngày càng trưởng thành hơn trong tình yêu, nhưng mỗi tình đầu chân thành tha thiết và gốc ghéch ấy, mỗi người chỉ có một lần, vì thế, năm tháng trôi qua, tất cả sẽ dần bị lãng quên, chỉ có những gì tốt đẹp mới nhớ kỹ.

Mấy ngày nay tớ càng nhớ lại lại càng khẳng định

Trương Tuấn từng toàn tâm toàn ý yêu tớ, có thể được anh ấy yêu như vậy, tớ thật may mắn. M anh ấy, là vì năm đó tớ cũng từng ngốc nghếch yêu anh ấy, kiêu ngạo, tự ti, nhạy cảm, quật cường của tớ đã xúc phạm tới anh ấy, không phải vì cậu.

Quan Hà, cậu không cần đổ lỗi nguyên nhân tớ và Trương Tuấn chia tay lên người mình, hãy tha thứ cho chính mình.

Tớ còn muốn nói cho cậu một bí mật. Năm đó tớ không chỉ hâm mộ, ngưỡng mộ cậu, mà tớ cũng từng vô cùng ghen tị với cậu, tớ cũng có rất nhiều ý nghĩ đen tối, tuy rằng không tạo thành thương tổn lớn nào, nhưng tớ cũng chẳng khác gì cậu.

Chúng ta cũng không phải là thiên sứ, đều không hoàn mỹ, nhưng chúng ta vẫn nên trân trọng những khuyết điểm của riêng mình.

Chân thành hy vọng cậu luôn hạnh phúc, vui vẻ, bởi vì, sự hiện diện của cậu là điều vô cùng đặc biệt trong lòng tớ, vĩnh viễn!

La Kì Kì.

Ấn nút gửi thư, Kì Kì mỉm cười với màn hình, chỉ hy vọng khi Quan Hà nhận được bức thư này, cũng có thể mỉm cười với màn hình. Từ giờ trở đi, khi nhớ tới quá khứ, cho dù có phiền muộn, cũng chỉ là phiền muộn năm tháng như dòng nước chảy.

Tối đó, Kì Kì ngủ rất yên ổn.

Ngày hôm sau thức dậy, cô bắt đầu tìm cách liên hệ với cô giáo Cao.

Khi học đại học, cô vẫn gửi thiệp chúc mừng năm mới cho cô giáo Cao, sau đó, không biết tại sao lại mất liên lạc.

Tìm địa chỉ của cô Cao cũng không khó. Khi cô học cấp Ba, chồng cô Cao đã làm phó hiệu trưởng trường kỹ thuật, bây giờ nhất định chức còn lớn hơn, tra người dân bình thường thì không dễ, nhưng tra những người làm quan lại vô cùng dễ.

Tất cả đều như cô nghĩ, không khó khăn lắm, cô hỏi

số điện thoại văn phòng chồng cô Cao.

Điện thoại thông, cô nói: “Xin hỏi đó có phải là giám đốc Vương không?”

“Chính là tôi.”

“Chào ngài, tôi tên là La Kỳ Kỳ, là học trò của cô giáo Cao.”

Lời cô còn chưa dứt, đối phương đã sang sảng cười rộ lên: “La Kỳ Kỳ, là trạng nguyên thi vào đại học đ, sau đó vào Thanh Hoa học?”

“Vâng, là tôi.”

“Cao Tuệ nhất định sẽ rất vui, tôi sẽ cho cô số điện thoại của cô ấy, cô trực tiếp liên hệ với cô ấy.”

“Vâng, cảm ơn ngài.”

La Kỳ Kỳ yên lặng ngồi một lúc, lắng đọng lại tâm tình, mới gọi điện thoại cho cô Cao, vốn đang căng thẳng nên những lời ân cần thăm hỏi đều không nghĩ tới,

cô Cao trực tiếp nói: “Kì Kì, là em à? Lão Vương nói với cô em đã trở lại.”

“Cô giáo Cao, là em ạ.” La Kì Kì thấy mũi mình cay cay, giống như người phiêu bạt nhiều năm bên ngoài, rốt cuộc cũng được nghe âm thanh của quê hương.

“Kì Kì...” Cô Cao xác nhận là cô, lại không biết nói gì, im lặng một lúc mới nói, “Cô thấy điện báo em đang gọi máy bàn trong vùng, em ở đâu?”

“Em ở khách sạn.”

Kì Kì nói tên khách sạn và địa chỉ, sau khi bàn với cô Cao, quyết định đến một nhà hàng Tây gần đó gặp nhau, có thể uống một chút cà phê trước và nói chuyện phiếm, sau đó cùng ăn cơm chiều.

Kì Kì ngồi trong nhà hàng đợi, không lâu sau, một người phụ nữ tóc ngắn đi tới, dáng người đã mập ra, nụ cười lại vô cùng tươi sáng.

La Kì Kì lập tức đứng lên, vì từ nội tâm có lòng tôn kính, nên không mím cười theo thói quen, giống một cô

bé nhút nhát.

Cô Cao cũng vậy, trước tiên nhìn La Kì Kì từ đầu đến chân, như đang muốn kiểm tra xem cô có sơn móng tay đỏ chói, có đeo đồ trang sức không.

Cô Cao bảo Kì Kì ngồi xuống, cau mày nói: “Sao lại gầy thế? Mỗi ngày em ăn cái gì? Cô nghe nói em ra nước ngoài, đồ ăn ở nước ngoài không ngon à? Thân thể em không khỏe? Có thường xuyên rèn luyện thân thể không?”

La Kì Kì cười, La Kì Kì khéo léo thông minh ở trước mặt cô giáo Cao chỉ là một cô bé không biết tự chăm sóc bản thân.

Cô nhẹ giọng hỏi tình hình gần đây của cô Cao.

Sau khi cô Cao sinh em bé, sức khỏe không tốt, liền nghỉ việc dạy học, bây giờ đang công tác tại văn phòng. Có một đứa sáu tuổi, đang học đàn dương cầm, công việc chủ yếu mỗi ngày của cô chính là đấu trí so đũa với con, để con luyện đàn nhiều hơn.

Kì Kì rất vui vẻ lắng nghe, biết được người mình yêu thương, tôn trọng có được cuộc sống hạnh phúc chính là niềm vui lớn nhất.

Kì Kì vẫn ở bên cô Cao cho đến hơn chín giờ tối, mới lưu luyến tạm biệt nhau.

Lúc rời đi, cô vô cùng trinh trọng nói với cô giáo Cao: “Cảm ơn cô, cô Cao, nếu không có cô, vận mệnh của em sẽ hoàn toàn không khác biệt.” Đây là lần đầu tiên Kì Kì nói ra lời cảm ơn cô Cao, mười năm sau, cô mới hiểu một đạo lý, trong lòng nghĩ gì phải nói ra, người ta mới biết được.

Cô Cao không có thói quen nói trắng ra, ngại ngừng chuyển hướng đề tài, nhưng mà, có thể nhìn ra được, trong lòng cô vô cùng kích động cao hứng. Có học trò thật lòng cảm kích cô, có học trò vì cô mà thay đổi được cả vận mệnh, đây có lẽ mới chính là vòng nguyệt quế vinh quang nhất trong cuộc đời giáo viên của cô.

Kì Kì rất vui vì mình có thể nói ra lời cảm kích cô giáo Cao.

Trở lại khách sạn, chuyện đầu tiên Kì Kì làm chính là kiểm tra hòm thư điện tử.

Không có hồi âm của Quan Hà, không biết cô ấy có kiểm tra hòm thư không, hay hòm thư này đã bị bỏ rồi, lòng cô có nổi thất vọng nhàn nhạt, nhưng rồi lại nghĩ, chỉ cần bản thân có lòng, khẳng định có thể liên hệ được với Quan Hà, không cần phải vội vàng trong chốc lát.

Tắm rửa xong, Kì Kì ôm hộp giấy lên giường, nhìn nó ngẩn người, bên trong có chứa tất cả niềm vui và nước mắt thời niên thiếu của cô.

Mười năm trước, trong lòng cô đau xót, oán hận niềm phong tất cả, hận không thể cả đời không bao giờ nhớ lại nữa, cũng tin tưởng vững chắc trên con đường phía trước, nhất định có thể gặp được những con người ưu tú và thú vị hơn, mười năm sau, trải qua thời gian lắng đọng lại, cô bắt đầu hiểu được, đó mới là những gì tốt đẹp nhất cô có được trong cuộc đời mình.

Tiểu Ba đã sớm quên cô, Trương Tuấn đã sớm không còn yêu cô nữa, nhưng, họ đã từng quý trọng và thương

yêu cô, điều đó mới là quan trọng nhất.

Không biết đêm qua khi nào thì ngủ, buổi sáng tỉnh lại, La Kì Kì phát hiện mình như vừa mới ngủ cạnh cái hộp giấy, không khỏi cười khỏ

Đeo kính áp tròng, đeo đồ trang sức trang nhã. Mặc váy hoa rộng, đội mũ che nắng màu vàng nhạt, đi đôi giày thoải mái nhất, mang theo chiếc túi xách màu vàng nhạt nữ tính, La Kì Kì nhìn mình trong gương, vừa lòng gật gù đầu, vui vẻ bước ra cửa.

Cô như đang dạo phố, đến quán karaoke trước đây của Tiểu Ba, hoàn toàn trong dự đoán, quán karaoke đã không thấy nữa. Những cửa hàng xung quanh cũng bị hủy hoàn toàn, thống nhất quy hoạch thành một phố bán đồ ăn vặt.

La Kì Kì vừa đi vừa nhìn, thỉnh thoảng mua chút đồ ăn nhẹ, vẫn đi dạo đến cuối đường.

Ra đường dành riêng cho người đi bộ, có rất nhiều lái xe taxi ngồi xỏm ở ven đường, hỏi cô có muốn đi xe

không. Cô khách khí lắc đầu, dọc theo con đường ba phần quen thuộc, bảy phần xa lạ, dạo đi, dạo lại.

Cô còn bị lạc đường, nhưng đi đi lại lại, vẫn ra ngoài được, hơn hai giờ sau, đi tới trước phòng khiêu vũ.

Đã thay đổi hoàn toàn, không tìm thấy “Bên Dòng Nước” của ngày trước nữa.

Bởi vì tất cả đều nằm trong dự đoán, nên La Kì Kì cũng không quá thất vọng, theo dòng người, chậm rãi bước đi, mỉm cười đánh giá từng cái góc, nhưng sâu trong lòng vẫn có một tia phiền muộn không thể lái đi được. Người xưa thờ dài cảnh còn người mất, nhưng lại không biết điều bi ai nhất là cảnh vật không còn thuộc về mình, người nay còn không có cảnh vật để mà tưởng nhớ.

Ba chữ “Bên Dòng Nước” thật to, cô hoàn toàn không chuẩn bị tâm lý, mà nó đã đột nhiên nhảy vào mắt.

Giây phút đó, cô dường như đã ngừng thờ.

Chỉ sau một cái chớp mắt, cô đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Chỉ là tên quán giống nhau mà thôi. “Bên Dòng Nước” là một hiệu sách rộng rãi cổ kính, không phải phòng khiêu vũ ngợp trong vàng son. Tuy nhiên, cô lại không nhìn được đẩy cửa kính ra, nâng rèm trúc lên, đi vào hiệu sách.

Không gian thoáng mát, thanh bình, hoàn toàn khác với thế giới bên ngoài.

Không biết là vì thời gian, hay vì việc kinh doanh vốn không thuận lợi, mà khách trong hiệu sách không nhiều lắm, hai cô nhân viên cũng có vẻ lười biếng nhàn hạ, nhìn thấy cô tiến vào, chỉ cười cười.

La Kì Kì vừa đi vừa đánh giá những cuốn sách trên kệ, hiệu sách trang hoàng đặc biệt theo phong cách lâm viên Trung Quốc cổ xưa, lợi dụng giá sách và hàng sách tạo ra một không gian riêng nhỏ bé, ngoài mấy cây xanh làm đẹp ra, không trang trí thứ gì khác.

Không giống những hiệu sách khác, tràn ngập những sách văn nghệ giải trí, trong này có rất nhiều sách về

quản lý, tài chính, thậm chí cả kinh tế vi mô nhằm chán cũng có.

Điều làm La Kì Kì kinh ngạc nhất là, góc trong cùng của hiệu sách, còn có một không gian vuông vức, kê một bàn bi-a. Lúc này đèn treo bên trên còn chưa bật, không gian u ám yên tĩnh, giống như một thế giới khác.

Cô đến gần, cầm gậy bi-a lên, vô ý nghịch nó trên tay, bao nhiêu kỷ niệm như dòng nước lũ tràn về trong đầu.

Người phục vụ bật đèn lên, bàn bi-a hiện rõ, gián đoạn hình ảnh trong đầu La Kì Kì, cô gái mỉm cười nói: “Nếu chị có cần gì, cứ bảo tôi.”

“Cho tôi một cốc trà long tinh, có thể chứ?”

“Được.”

La Kì Kì cúi người, chỉnh thế đánh, ba một tiếng, đẩy gậy, tất cả quả bóng bi-a trên bàn đều tản ra. Kỹ năng Tiểu Ba dạy cho cô, cô vẫn không quên.

Sau khi cô đánh một quả, người phục vụ bung trà lại, đặt trên một chiếc bàn tròn: “Mời chị ngồi đây, mời dùng.”

La Kì Kì nhẹ giọng hỏi: “Ông chủ của các cô tên là gì, cô biết không?”

Cô gái cười cười ngại ngùng: “Tôi không biết, hằng ngày chị Vương quản lý quán, ông chủ thật sự là bạn của chồng chị Vương, thỉnh thoảng lại đến đây chơi bi-a.”

“Người ấy trông như thế nào?”

“Chắc cũng đến ba mươi tuổi rồi, không quá cao, khoảng trên dưới 1m78, nhìn rất nhã nhặn...” Cô gái cười nói: “Aiz, tôi cũng không nói rõ được, dù sao là một người khá được.”

“Trên lưng anh ấy có hình xăm không? Mùa hè, cho dù mặc áo, nếu để ý nhìn, cũng có thể nhìn thấy.”

Cô gái tập trung suy nghĩ một lúc, “Ồ, có đấy, nhưng cũng không thấy rõ đó là hình gì.”

“Cô biết cách liên hệ với anh ấy không?”

Cô gái thành thật cười: “Sao tôi có thể biết được?”

“Vậy chị Vương thì sao?”

“Chị ấy không có ở đây.”

“Cô có biết khoảng khi nào chị ấy sẽ đến không?”

“Buổi sáng chị ấy đến đây, nhưng đôi khi lúc chúng tôi tan làm, anh Dịch —— là chồng của chị Vương, sẽ về chơi bi-a.”

Anh Dịch? Ô Tặc họ Dịch. Kì Kì suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới chị Xinh Đẹp họ Vương, nhưng tên thật của Ô Tặc và Xinh Đẹp là gì? Cô đã không thể nghĩ ra, hóa ra thời gian cũng làm cô hoàn toàn thay đổi.

Cô gái nói: “Nếu không mai chị lại đến đây, buổi sáng chị Vương thường xuyên đến một lần.”

La Kì Kì cười gật gật đầu: “Cảm ơn cô.”

Cúi người đánh bi-a, vừa đánh vừa buồn bực nghĩ, vì

sao là hiệu sách? Chẳng lẽ nhiều năm qua đi như vậy, Tiểu Ba vẫn không thể quên được chuyện cũ anh không thể vào đại học?

Một đoạn hình ảnh, vài câu đối thoại đột nhiên nhảy ra.

Trong văn phòng của anh Lí, lần đầu tiên Tiểu Ba dẫn dò cô, làm việc không được xúc động, phải biết quý trọng bản thân. Anh cười hỏi cô: “Kì Kì, sau này em muốn làm gì?”

“Có. . . có. . . Em thích đọc sách, có thể mở một hiệu sách nhỏ, như thế ngày nào cũng được đọc sách mà lại còn kiếm được tiền nữa.”

Trong khoảnh khắc khi cô hiểu ra, trước mắt cô giống như có trăm ngàn đóa hoa lửa đỏ rực đang nổ tung hát vang, cả thế giới đều bùng sáng, cả thế giới đều rực rỡ, được niềm vui bùng nổ.

Anh đã không quên! Anh không hề quên!

Bất ngờ đến không gian này, một giọt lại một giọt

nước mắt rơi xuống bàn bi-a, tạo ra những vết thâm trên mặt bàn. Hai tay La Kì Kì chống vào góc bàn bi-a, cúi đầu, để mặc nước mắt chảy xuống, mắt đang rơi lệ mà miệng lại cười, vẫn còn nhớ rõ tôi, Tiểu Ba vẫn còn nhớ rõ tôi!”

Từ trước đến giờ Tiểu Ba chưa bao giờ quên cô!

Cô thay anh thực hiện một ước mơ, vì thế anh cũng thay cô thực hiện một ước mơ. Cô mang theo ước mơ của anh bay cao bay xa, mà anh giữ ước mơ của cô ở đây lắng lặng chờ.

“Nhưng mà, Tiểu Ba ơi, vì sao anh không chịu nói cho em biết? Vì sao nhiều năm trước anh để em khóc lóc rời đi?”

La Kì Kì cầm túi xách lên, đi đến quầy tính tiền.

“Tôi có thể để lại lời nhắn cho chị Vương không? Phiên các cô chuyển nhanh cho chị ấy giúp tôi.”

Nhân viên thu ngân trả lại tiền lẻ cho La Kì Kì:
“Không thành vấn đề, tôi sẽ gọi điện thoại cho chị

Vương.”

La Kì Kì cầm bút, viết xuống tờ giấy nhẵn:

Hiệu sách xinh đẹp ấm áp, thật giống giấc mơ của một thiếu niên. Người nằm mơ đã quên bản thân mình nghĩ tới cái gì trong chốn hồng trần xóc nảy, nhưng không thể dự đoán được, khi bỗng quay đầu lại, giấc mơ đã thành hiện thực.

Tiểu Ba, ngày mai em sẽ chờ anh ở bờ sông, không gặp không về. —— Kì Kì

Cô đưa giấy cho nhân viên thu ngân, nhưng cô lại thấy lo lắng, cầm lại tờ giấy, bổ sung thêm một câu ở bên dưới: “Em nói là không gặp không về!”

La Kì Kì cầm túi xách đi ra hiệu sách, đi dạo theo đám đông, cảnh trí vẫn giống y như vừa nãy, nhưng cô không còn thấy phiền muộn nữa, không nhìn được nở nụ cười.

Những năm gần đây, cô đi qua rất nhiều đất nước, ngắm nhìn rất nhiều phong cảnh, trải qua rất nhiều

chuyện, nhưng, người cô muốn chia sẻ tất cả những điều này lại không ở bên cô, tất cả phần khích đều mang theo một tia tiếc nuối, ngày mai cô sẽ kể tất cả cho anh nghe, tất cả khổ hạnh và phần khích mấy năm nay.

Một đôi vợ chồng đi lướt qua cô, người đàn ông để tóc rất ngắn, mặc áo ba lỗ, thân thể cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn trên hai cánh tay, trên lưng có một hình xăm to, kéo dài đến cánh tay.

M cậu bé ngồi trên bờ vai người đàn ông, cậu bé ôm chặt đầu anh, lớn tiếng kêu “Giá, giá”, bên cạnh người đàn ông là một người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc xoắn dài, vừa nói chuyện điện thoại, vừa chăm chú nhìn con trai.

Giá, giá: (jià jià) kiểu như cậu bé coi bố mình là ngựa ^^.

La Kì Kì đi qua họ, chậm rãi dừng bước, họ đi qua cô rồi lập tức đi thẳng.

Kì Kì quay đầu lại, nhìn họ đi qua một cửa hàng,

đứng trước “Bên Dòng Nước”, người đàn ông tung con trai lên cao, lại đỡ lấy, cậu bé vui sướng cười ha ha, trong tiếng cười của cậu bé, người đàn ông bế con trên cánh tay, đi vào “Bên Dòng Nước”. Người phụ nữ vẫn đứng ngoài cửa, nói chuyện điện thoại.

Cách đám người, La Kì Kì vẫn nhìn cô ấy, tầm mắt cô ấy vài lần đảo qua người La Kì Kì, nhưng không dừng lại.

Kì Kì cười rộ lên, Xinh Đẹp và Ô Tặc thực sự đã ở bên nhau! Giữa dòng sông thời gian rất cuộc đã chảy qua những gì, đã không còn quan trọng nữa, người thanh niên ở bên Xinh Đẹp năm đó có lẽ chỉ là người thân của cô ấy, có lẽ là một gốc cây cô ấy níu được vào khi đang tuyệt vọng, nhưng, dù thế nào, cuối cùng cô ấy vẫn chọn Ô Tặc.

La Kì Kì cười với Xinh Đẹp, xoay người, hòa vào biển người, vui sướng vừa rồi lại biến mất không thấy.

Nếu hơn mười năm trước nói với Ô Tặc và Xinh Đẹp, họ sẽ không nhận ra Kì Kì khi đối mặt nhau, khẳng

định sẽ không ai tin, nhưng trong chốn hồng trần hỗn loạn nhốn nháo, cuộc sống vội vã bận rộn chung quy vẫn có thể đục khoét đi những ký ức, nhưng cô có thể trách họ không? Cô cũng quên tên của họ mà? Đây không phải là nhận thức sao? Một bên bước đi, một bên quên đi.

Thời gian mười năm, cô hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của Tiểu Ba, có lẽ Tiểu Ba đã sớm không quan tâm cô làm gì.

“Bên Dòng Nước” khẳng định có liên quan với quá khứ, nhưng không nhất thiết nó có liên quan đến cô, có lẽ đó chẳng qua là kỷ niệm với khoảng thời gian đã đánh mất của Tiểu Ba.

Chỉ cần từng có thời niên thiếu, mỗi người đều giữ lại một chút mềm mại vì mất đi tuổi thanh xuân ở chỗ sâu nhất dưới đáy lòng. Trong khoảng cách với năm xưa tang thương, trong mắt sẽ bỗng xẹt qua những âm đảm không hiểu rõ, giống như đứng trước phong cảnh từng quen biết, trong lòng sẽ bất chợt dâng lên nỗi phiền muộn vô danh. Nhưng những âm đảm và phiền muộn

đó, cũng không có nghĩa là họ muốn gặp lại người có trong kỷ niệm.

Thời gian trong quá khứ là thời gian đã qua, không thể quay về được, bạn bè năm xưa chính là bạn bè cũ, chỉ còn lại trong trí nhớ tốt đẹp.

Tiểu Ba sẽ đến bờ sông theo lời hẹn của cô chứ?

Cô không biết.

Sáng sớm, sau khi ăn sáng, La Kì Kì mặc áo T-shirt trắng, quần đùi jeans, lưng đeo chiếc ba lô to, mang theo nước và bánh mì, đi bộ về phía bờ sông.

Thời gian qua, khi cô rời đi, nghĩ rằng chỉ cần mình nguyện lòng, tùy thời sẽ có thể trở về, mà lại không biết, trong dòng nước xiết của cuộc sống, thăm lại chốn xưa là một chuyện vô cùng xa xỉ, lần từ biệt này chính là mười năm.

Đi bộ hơn một tiếng, đến rừng cây xanh, mỗi cây đều cao to hơn rất nhiều, trong trí nhớ của cô, đây chỉ là một rừng cây nhỏ, mà giờ lại giống một khu rừng rậm nhỏ.

Kì Kì vừa đi, vừa nhẹ nhàng vuốt ve thân cây.

Rất nhiều năm trước, từng có một cậu thiếu niên mặc áo T-shirt hai màu xanh trắng, phong nhã hào hoa đứng ở chỗ này, chờ cô gái mình yêu thương. Cậu thiếu niên đó đã bị thời gian mang đi, nhưng những cái cây vẫn ở nguyên nơi đây.

La Kì Kì xuyên qua rừng cây rậm rạp, đến bờ sông.

“Tôi đã trở về.” Cô lặng lẽ nói trong lòng.

Cô cởi ba lô trên vai xuống, ngồi cạnh bờ sông, nhìn nước sông, đây là nơi mà cô luôn nhớ thương.

Trong vô số giấc mơ hàng đêm, cô thường mơ thấy mình về tới bờ sông, trong giấc mơ của cô, có Trương Tuấn, Tiểu Ba, Hiểu Phi, Quan Hà, họ vẫn có bộ dáng của thiếu niên, mọi người cùng một chỗ nói nói cười cười, vui vẻ chơi đùa.

Có đôi khi, cô sẽ cười khi tỉnh giấc mơ, niềm vui tràn ngập cõi lòng, nhưng chỉ trong khoảnh khắc khi có ý thức, họ đã sớm cách cô mà đi, như thời thanh xuân

một đi không trở lại.

Kì Kì yên lặng ngồi rất lâu, lấy hộp giấy mà mình đã ký tên niêm phong từ trong ba lô, ôm chặt nó vào trong ngực.

Mười năm trước, cô không chút do dự đặt nó sau lưng, chạy theo tương lai, mười năm sau, cô bắt đầu hiểu được, cô vĩnh viễn không thể quên đi những kỷ niệm này, cho dù đau khổ hay cười vui, sự tài phú của cô, cuộc đời cô vì chúng mà đầy đủ, vì thế, lúc này đây, cô sẽ mang theo chúng đi về tương lai.

Cô mở hộp ra.

Thứ đầu tiên đập vào mắt là một hộp nhựa không to không nhỏ, trong hộp nhựa là mấy lọ nhũ sơn móng tay đã khô cạn, vài chiếc kẹp tóc.

Sau khi Hiểu Phi gặp chuyện không may đã cắt mái tóc dài, làm cho bộ dáng mình giống một cậu con trai, đem lọ nhũ và kẹp tóc mà mình không cần đưa cho cô.

Kì Kì cầm lọ nhũ đặt trên lòng bàn tay ngắm nhìn.

Nghỉ hè lớp 8, ngày nào cô cũng gặp Hiểu Phi, hai người ngồi trên sofa nhà Hiểu Phi sơn móng tay, Hiểu Phi dạy cô phối hợp màu nhũ và màu quần áo, còn giúp cô chải đầu kẹp tóc, hai người thăm thì nói chuyện, ước định sau này học cùng một trường đại học, vĩnh viễn là bạn tốt. Hiểu Phi còn cười nhạo cô không có lý tưởng to lớn, không biết kiếm tiền, nhưng còn nói không có vấn đề gì, cô sẽ phụ trách việc kiếm tiền nuôi hai đứa.

La Kì Kì nhẹ nhàng nói với lọ nhũ: “Hiểu Phi, cậu đang ở đâu? Cậu có biết bây giờ kinh tế của tớ rất khá giả không, tớ rất biết kiếm tiền đó nhé, dù cậu có thế nào, tớ cũng có khả năng chăm sóc cậu.”

Sau khi tốt nghiệp đại học, La Kì Kì từ bỏ cơ hội làm việc tại Bắc Kinh, cô đi Quảng Châu.

Ở thành phố xa lạ, kết giao với những người bạn mới, công tác rất nhiều, việc làm cô thích nhất, nhưng dù đã tận dụng các loại cơ hội, đến Quảng Châu, Thâm Quyển, quán bar ở Hong Kong. Nhóm ca sĩ trong quán bar đều là những chàng trai trẻ theo đuổi ước mơ âm nhạc của mình, rất nhiều người giống Vương Chính, nhưng không

phải là Vương Chinh.

Ban ngày La Kì Kì là thành phần tri thức, đứng đắn, nghiêm túc trong văn phòng, ban đêm liền biến thành cô gái hào phóng lưu luyến thanh sắc đêm tối, kết bạn kết bè, trò chuyện các loại tin tức đồn nhảm.

Trong đủ loại tin tức đường phố, cô đào móc được một chút tin tức về Vương Chinh, anh ta từng hát trong quán bar, tổ chức ban nhạc cùng mọi người, đã từng làm đĩa nhạc nhưng thất bại, sau đó, anh ta liền mai danh ẩn tích

Những người nơi đây đều là như thế, đột nhiên xuất hiện, dùng tên khác rất văn nghệ, chơi nhạc, nói về lý tưởng, một năm tuổi qua đi, lý tưởng càng đổi càng phai nhạt, rượu lại càng uống càng nhiều, một số người bỗng nhiên tỉnh rượu rồi biến mất, một số người lại gây tê bản thân rồi uống rượu quá độ đến ngộ độc, ngày ngày lờn vờn, giống một bóng ma lang thang trong những góc xó của thành phố.

Sự biến mất của Vương Chinh, chẳng phải là kết cục

kém cỏi nhất. Nhưng, Hiếu Phỉ thì sao?

La Kì Kì gần như đã lục tung cả bầu trời và lòng đất, mà vẫn không có tin tức của cô ấy.

Cô thường đứng trên cầu vượt ở Quảng Châu vào lúc ba giờ sáng, hét to với cả thành phố: “Cát Hiếu Phỉ, cậu còn nợ tớ một bữa thịt dê nướng!”

Hét hết lần này đến lần khác, hét đến khàn cả giọng, câu trả lời dành cho cô là một chuỗi âm thanh ân cần thăm hỏi, thăm hỏi tổ tông ba đời nhà cô.

Thành phố này ồn ào náo nhiệt, ngày ngày đêm đêm đều có âm thanh, nhưng, nó vẫn không có âm thanh cô tìm kiếm.

Hơn một năm sau, dưới sự đề nghị của Trần Kính, cô đến trường Đại học Stanford học thạc sĩ quản trị kinh doanh, rời khỏi Quảng Châu.

La Kì Kì nắm lọ nhũ, chôn đầu vào đầu gối.

Thế giới này có một số việc sẽ có đáp án, nhưng có

một số việc tựa như vĩnh viễn cũng không có đáp án. Hiểu Phi có phải sẽ trở thành câu đố vĩnh viễn không có đáp án trong cuộc đời cô? Cô không biết, cô chỉ biết là, cô sẽ vĩnh viễn mang theo cô ấy, cho đến lúc chết.

Thật lâu sau, Kì Kì mới đặt lại lọ nhũ vào hộp, tùy tay lấy một thứ từ trong hộp giấy ra.

Là một chiếc túi nhựa nhỏ màu trắng, sờ rất mềm mại, không biết chứa cái gì.

Kì Kì tràn đầy tò mò mở ra, thấy một chiếc váy đỏ chấm trắng. Cô che miệng lại, khiếp sợ nhìn chằm chằm.

Cô vẫn còn giữ cái này ư? Ngay cả chính cô cũng đã quên!

Cô không nhận được đứng dậy, giơ chiếc váy lên, cẩn thận nhìn, nhiều năm như vậy rồi, mà chiếc váy này vẫn mới như trước. Cô so thử chiếc váy lên người mình, có vẻ vẫn vừa với cô.

Kì Kì lại không nhận được nhảy vài bước, nếu Tiểu Ba

gặp cô, cô nhất định sẽ mặc chiếc váy này, mời anh nhảy một điệu.

Theo bản năng, cô ngẩng đầu nhìn hướng bờ sông, đã là buổi chiều rồi, Tiểu Ba vẫn chưa xuất hiện.

Anh ấy sẽ đến chứ? Không biết nữa.

Có lúc Kì Kì nghĩ ra vô số lý do cảm thấy Tiểu Ba nhất định sẽ đến, có lúc lại nghĩ ra vô số lý do cảm thấy Tiểu Ba nhất định sẽ không đến.

Đêm qua cô từng lo âu vì chuyện này, bây giờ lại bắt đầu bình tĩnh, có tới hay không là lựa chọn của Tiểu Ba, chờ đợi hay không là lựa chọn của cô, điều cô có thể làm chỉ có thể là cố gắng hết sức để sau này không tiếc nuối.

Kì Kì gấp gọn chiếc váy lại, để vào trong túi, đặt xuống hộp giấy, nhắm mắt lại, sờ vào trong hộp.

Lúc này đây thứ cầm lên sẽ là đoạn kỷ niệm nào?

Một phong thư da trâu to màu nâu.

Cái này Kì Kì nhớ rất rõ, bên trong có liên quan đến Trương Tuấn, nhưng rốt cuộc nó có cái gì, cô lại nhớ không rõ lắm.

Vé vào Vạn Lý Trường Thành, vé vào Di Hoà Viên, vé vào Xà Quán ở Thanh Đảo.... Trên vé vào Tử Cấm Thành viết năm tệ, vé vào Di Hoà Viên mới mười lăm tệ, bây giờ chỉ sợ năm mươi tệ cũng không đủ.

Mấy tấm vé xem phim, không có năm, chỉ có ngày, có màu xanh lam, hồng nhạt, màu vàng, mỗi một loại màu đều có hai tấm vé, chỗ ngồi cũng là cạnh nhau. Đây là vé xem phim mà cô và Trương Tuấn từng dùng.

Kì Kì cầm vé, nhìn hết mặt trước rồi lại mặt sau, cô không nhớ được đã từng xem phim gì. Cô cũng không thể nhớ nổi, họ đã nói những gì, làm những gì trong rạp chiếu phim.

Tám ảnh chụp ngày tốt nghiệp tiểu học, Trương Tuấn với mái tóc con nhím trên đầu, đứng ở giữa hàng cuối cùng, nhìn về phía màn ảnh, há miệng cười ngây ngô. Các nữ sinh đều đứng ở hàng trước, cô đứng ở góc

ngoài cùng, trên mặt không có vẻ tươi cười, ánh mắt không nhìn màn ảnh, mà nhìn chằm chằm xuống mặt đất, chỉ có thể nhìn thấy nửa khuôn mặt

Kì Kì nhìn thấy vậy liền cười rộ lên, cô bé ngại ngùng, nhút nhát này thật sự là cô sao? Lại rất nhanh đã hiểu, đây chính là tấm ảnh duy nhất cô chụp cùng Trương Tuấn. Trong trại hè, có rất nhiều cơ hội chụp ảnh, cô cố chấp, không tự nhiên không chịu chụp. Có hai ba kiểu ảnh chụp chung, phim ảnh ở chỗ cô giáo Hinh, khi về trường, cô giáo đó cũng quên chuyện này, không rửa ảnh cho họ, lúc ấy cô cũng không để ý.

La Kì Kì nắm ảnh chụp, khó chịu vô cùng, thời gian vui vẻ nhất giữa cô và Trương Tuấn chính là ở Thanh Đảo, nhưng lại vì cô không được tự nhiên và cố chấp, không chụp một bức ảnh nào làm kỷ niệm. Vì sao năm đó cô lại nhảy cảm, quật cường và cố chấp như vậy?

Lấy thiệp chúc mừng Noel ra, chắc vì để tâm đến cô, tấm thiệp không có chữ gì liên quan đến tình yêu, chỉ có lời chúc cô Noel vui vẻ, nhưng bên trong tấm thiệp lại dán một thiệp trái tim nho nhỏ, bên trên viết chữ tiếng

Anh: I' ll love you forever! ! ! ! ! Người viết chữ hắc là cảm thấy những chữ này còn không biểu đạt được tình cảm của mình, lại dùng thêm sáu dấu chấm than. Có lẽ vô cùng ngây thơ, lại tràn đầy chân thành tha thiết.

La Kì Kì kinh ngạc nhìn, mười một năm trước, cô nhận được tấm thiệp này, nhưng mãi đến mười một năm sau, cô mới hiểu được tâm tư của người viết thiệp và ý nghĩa của mấy dấu chấm than. Năm đó nhận được thiệp, chắc rằng cô chỉ vui vẻ ngọt ngào xem nó, mà lại không cẩn thận đọc những dòng chữ người ta viết bên trong. Thiếu niên đó muốn viết rất nhiều lời tâm tình, nhưng lại sợ cô bị bố mẹ phát hiện, nên mới dùng một tấm thiệp chúc mừng thật to với những lời chúc bình thường, lại dùng một tấm thiệp nhỏ nhắn viết ra lời tâm tình của mình. Ở chợ không mua được thiệp nhỏ như thế này, cậu nhất định đã chọn một tấm thiệp to có hình trái tim, lại dùng kéo cắt hình trái tim đó ra.

Trước mắt Kì Kì hiện ra một thiếu niên, vô cùng chăm chú cắt thiệp, nhẹ nhàng cẩn trọng dán tấm thiệp nhỏ xinh vào tấm thiệp to, lại dùng giấy trắng thấm khô keo dính, không để bắn một tí nào, bởi vì đây là món

quà cậu giành cho cô gái mình yêu thương...

Trong cuộc đời của cô, từng có một thiếu niên yêu cô sâu đậm như vậy.

Thiếu niên đó từng hát cho cô nghe:

Không cầu mong gì, không kiếm tìm gì

Muốn đột phá thiên địa cầu đêm dài

Sau khi bốn ba có thể nhìn thấy em

Em có biết không?

Bình thường cũng phải bình thản cũng đúng

Thiên địa tự do nhưng lại cầu mong mặt trời mọc

Để có thể nhìn thấy em vào mỗi sáng sớm

Vậy đã là rất tốt rồi

Khi tất cả những gì quanh anh chỉ thoảng qua như làn gió, là lúc em cho anh tìm được bến bờ

Không muốn rời đi chỉ nguyện giữ cho tình cảm mãi không héo rũ...”

Bài: Mỗi ngày yêu em thêm một chút của Trương Học Hữu, Trương Tuấn hát thay Kì Kì khi cô ấy bị Quan Hà và mọi người yêu cầu hát.

<http://www.youtube.com/watch?v=7Bo1Gk28G4Q>

Thiếu niên đó vì cô mà thần hồn điên đảo, thi cử rối loạn, không thềm quan tâm tương lai của mình; thiếu niên đó sẽ vì cô, mà ghen đến mức ra tay quá nặng, không hề lo lắng đến tiền đồ của mình; thiếu niên đó cảm thấy cô còn quan trọng hơn chính bản thân mình, sẵn sàng vì cô mà nỗ lực thay đổi bản thân.

Nhưng mà, cảm tình của cậu cuối cùng lại vì sự tự ti, kiêu ngạo và tùy hứng, ngốc nghếch, quật cường của cô tiêu hao hết.

Ánh mắt La Kì Kì đã dần ẩm ướt, cô bắt đầu hiểu vì sao bao năm rồi mà cô vẫn không thể quên được Trương Tuấn —— người đã sớm không còn yêu cô nữa. Cô

không thể quên được có lẽ không phải là Trương Tuấn, mà là, từng có một người yêu cô như vậy. Cô canh cánh trong lòng có lẽ không phải là Trương Tuấn không yêu cô, mà là, không có một người con trai nào có thể yêu cô như Trương Tuấn.

Mặt trời chậm rãi ngả về phía tây, La Kì Kì ngồi ở bờ sông, nhặt một đoạn lại một đoạn ký ức —— đẹp đẽ và không đẹp đẽ, có vui cười thoải mái, cũng có áp lực thống khổ khóc thương. Nhưng dần dần, ngưng tụ tất cả đau khổ và vui cười trở thành một ký ức đẹp đẽ nhất, nhẹ nhàng quan tâm đến cuộc đời của chúng ta.

Bởi vì khi họ nghỉ chân, ngoái đầu nhìn lại, tuổi xuân của chúng ta mới không trở thành cô đơn tịch mịch mà ngậm ngùi, bởi vì có họ làm bạn, mỉm cười, tuổi xuân của chúng ta mới tấu lên chương nhạc xán lạn nhất.

Những người đã cùng chúng ta vui cười và khóc thương thực sự đã đi xa, có lẽ cuộc đời này không bao giờ gặp lại.

Nhưng, tình yêu và sự quan tâm họ để lại vĩnh viễn

sẽ không mất đi.

Trong khoảnh khắc chúng ta bỗng nhiên quay đầu, họ ở chỗ này, vẫn mang khuôn mặt trẻ trung năm xưa, khắc sâu với thời thanh xuân của chúng ta, mà chúng ta cũng mang khuôn mặt trẻ trung, cũng vĩnh viễn khắc sâu vào thời thanh xuân của họ.

Hết chính truyện.